

Giới thiệu Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn

Truyện Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn là một tác phẩm truyện xuyên không có nội dung ấn tượng nhất. Nàng từ một đặc công ở thế kỷ 21 bỗng nhiên xuyên việt đến một nơi chưa bao giờ biết trong lịch sử.

Nơi đó nàng chỉ biết mọi người gọi là Lăng Nguyệt Quốc, nàng trở thành tiểu thư của Tả Thừa Tướng. Kể từ khi nàng gặp Vương gia với vẻ mặt nghiêm túc...đã làm con tim nàng rung động!

Vương gia nhận được thánh chỉ phải lấy bằng được vị tiểu thư của Thừa Tướng và cũng từ đây nàng được sủng rất ảm áp. Đó là câu chuyện rất hạnh phúc qua ngòi bút của tác giả Mộc Âm Vũ!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chuẩn bị rời đảo

Trên Tinh Đảo, hoa hải đăng nở rộ, mùi hương thơm ngát thanh nhã trôi nổi trong không khí, thấm vào lòng người. Nước suối ào ạt chảy theo dòng, đập vào đá tạo nên một loại âm thanh du dương, rất dễ nghe.

Dưới tàng cây hoa Lài, một nữ tử tuyệt sắc mặc xiêm y màu lam nhạt lặng lẽ nhìn về phía cách đó không xa. Hai mắt nàng cơ trí linh hoạt, trên người tản mát ra khí chất lười biếng mê người, trong veo và lạnh lùng đồng thời cũng thể hiện trên người nàng, khiến cho người khó lòng đoán được. Mỗi ánh đào của nàng hơi cong lên, từng mảng cánh hoa lài rơi xuống, hoa rơi rục rịch, khiến người nhìn thấy không đành lòng phá hoại cảnh tượng đẹp dễ này.

Mà cách đó không xa là một người mặc bạch y, cũng là một nữ tử xinh đẹp, nhưng nếu so với nữ nhân áo lam thì lại là kém hơn một chút. Tay nàng cầm trường kiếm vũ động thân hình, trên người dần dần hiện ra tầng ánh sáng trắng mỏng manh, tâm trí của nàng có chút kích động, cũng sắp đột phá được tầng thứ sáu của "Điệp Vũ Mạn Tuyết" rồi.

Bỗng nhiên trong cơ thể có một dòng khí nghịch chuyển, bạch y nữ tử cảm thấy không ổn, trán đã đổ ra một tầng mồ hôi, đây là hiện tượng sắp Tẩu Hỏa Nhập Ma.

Nữ nhân áo lam phát hiện nàng không đúng, mặt biến sắc, trầm nghĩ không tốt, vội vàng bày ra "Nghịch Phượng cầm", xoay người ngồi xuống khiến những đóa hoa ở phía sau bay lên, trông thật là lộng lẫy.

Từng ngón tay ngọc kiều khích trên dây đàn, lập tức một khúc Diệu Âm lọt vào tai, dư âm còn văng vẳng bên tai, tâm trí bạch y nữ tử dần dần bình phục, dòng khí cũng thuận lợi chảy xuống. Nàng đem sức lực trên người tập trung vào trường kiếm trong tay, thân thể bay lên trên không, cầm kiếm hướng về phía suối nước nhẹ nhàng vung lên, suối nước liền phun trào, một đợt tiếp theo một đợt vurun dài đến nơi xa, bọt nước văng tung toé khắp nơi.

Bạch y nữ tử kích động, hưng phấn chạy về phía nữ nhân áo lam, ôm cổ nàng, giọng nói không che dấu được vui sướng: "Ly Yên, cảm ơn muội, rốt cục tỷ cũng đột phá được tầng thứ sáu, chúng ta có thể rời đảo rồi."

Mộc Ly Yên cười nói: "Đừng vậy a, sư tỷ, chúng ta nhanh đi tìm sư phụ đi!"

Nữ nhân áo lam đó là Mộc Ly Yên, Nữ nhi tả tướng Mộc Lâu Thư của Lăng Nguyệt quốc. Mà bạch y nữ tử kia chính là Lạc Y Cầm, nguyên danh Cung Y Cầm, là tiểu công chúa của Cung Dương Quốc.

Nàng thông minh xinh đẹp nên vô cùng được sủng ái, cũng bởi vì vậy mà bị người ghen ghét, tỷ tỷ của nàng là Cung Y Lan hãm hại thái tử Cung Y Lâm, phụ trợ nhị hoàng huynh Cung Y Tuyên lên ngôi hoàng đế, liền xúi giục Cung Y Tuyên động tay với thánh chỉ của tiên hoàng đuổi cùng giết tận Cung Y Cầm, trong lúc nàng hấp hối thì gặp được thiên hạ đệ nhất võ công Thiên Cư Lão Nhân, ông liền thu nàng làm đồ đệ dạy nàng võ công. Vì "Cung" là họ hoàng tộc của Cung Dương Quốc, cho nên nàng đổi theo họ của sư phụ, liền có cái tên Lạc Y Cầm này.

Mộc Ly Yên vốn là đặc công thế kỷ 21, sau khi rời khỏi tổ chức liền bị đuổi giết, nàng có một người bằng hữu thân như tỷ muội—— Thượng Quan Thi Vũ. Thượng Quan Thi Vũ cùng Mộc Ly Yên đều là đặc công, nàng vì để cho Mộc Ly Yên chạy trốn không tiếc lấy tánh mạng của mình ra ngăn cản kẻ địch. Khi Mộc Ly Yên tận mắt nhìn thấy Thượng Quan Thi Vũ chết ở trước mặt mình, lòng nàng đau như bị xé nát. Vốn dĩ có thể chạy trốn nhưng nàng lại trở về, nàng đem đau lòng, phần nộ hóa thành sức mạnh giết tất cả người đuổi giết các nàng, sau đó liền tự sát.

Sau khi xuyên không Mộc Ly Yên đã nằm trong bụng Dung Thiên- thê tử của tả tướng Lăng Nguyệt quốc -Mộc Lâu Thư, ngoài ra Tả tể tướng còn có một nhi tử cùng một nữ nhi, tên là Mộc Hi Ngôn và mộc Vi Ngưng, hiện tại là tỷ tỷ cùng Nhị ca của Mộc Ly Yên, cả nhà Mộc Lâu Thư đối với Mộc Ly Yên vô cùng thương yêu, làm cho Mộc Ly Yên cảm nhận được tình thân ảm áp.

Cho đến khi Mộc Ly Yên mười tuổi thì gặp được Thiên Cư Lão Nhân vang danh thiên hạ, lúc đó Lạc Y Cầm cũng vừa trở thành đồ đệ của Thiên Cư Lão Nhân, Thiên Cư Lão Nhân nói nàng là "dị thể chi nhân bí mật", lại nói gân cốt nàng rất tốt, thiên phú hơn người, nếu như đi theo hần học nghệ, về sau chắc chắn có thành tựu, vì thế nàng liền đi theo lão đến Tinh Đảo. Lúc Thiên Cư Lão Nhân dạy các nàng võ công đã nói phải đột phá được "Điệp

Vũ Mạn Tuyết tầng thứ sáu mới được phép rời đảo.

Mộc Ly Yên dùng thời gian hai năm để đột phá Đệ Lục Trọng, tốc độ này ngay cả Thiên Cư Lão Nhân cũng phải mở rộng tầm mắt. Thật ra Mộc Ly Yên đã sớm có thể rời đảo về nhà, nhưng nàng lại muốn mạnh hơn nữa mới trở về, với lại nàng cũng muốn rời đảo cùng Lạc Y Cầm.

Sau bốn năm Mộc Ly Yên đã luyện đến Tầng thứ tám, mỗi lần lên một tầng đều hết sức khó khăn, thời gian cũng sẽ lâu hơn một chút. "Điệp Vũ Mạn Tuyết" là võ công do Thiên cư Lão Nhân tự nghĩ ra, đến tầng sáu liền có thể đánh bại rất nhiều Cao Thủ Vô Lâm, hiện giờ Ly Yên đã luyện đến tầng thứ 8, địch nhân xứng tầm cũng chỉ có mấy người, ngay cả thiên hạ đệ nhất Thiên Cư Lão Nhân hiện tại cũng mới đến tầng chín. Nếu như luyện đến Tầng mười chính là không có đối thủ.

Mộc Ly Yên còn có tuyệt chiêu hạng nhất —— Âm sát, dùng âm thanh giết người, bất luận nhạc khí gì đến trong tay nàng đều đã có thể biến thành hung khí giết người, một mảnh lá cây cũng có thể. Âm sát, giết người vô hình, một chiêu trí mạng, không lưu dấu vết.

khi hai người Mộc Ly Yên đến tìm thiên cư lão nhân thì hắn đang ở trong tửu lâu Lư Ly say sưa hưởng thụ chân gà hương cay.

Bốn năm trước lúc Mộc Ly Yên rời đảo đã sáng lập ra Tửu Lâu Lư Ly này, bây giờ thiên hạ không ai không biết không người không hiểu. Cửa hàng Lư Ly cũng là một trong những sản nghiệp của nàng. Người ngoài chỉ biết tửu lâu cùng cửa hàng Lư Ly là sản nghiệp của công tử Lư Ly, nhưng chưa từng thấy qua diện mạo chân thật của hắn. Nếu như họ biết được Công tử Lư Ly đã làm lũng đoạn toàn bộ nền kinh tế thế giới lại là một nữ tử tuyệt sắc chỉ sợ sẽ bị hù chết.

Hai người liếc nhìn nhau, tỏ vẻ vô cùng bất đắc dĩ, sư phụ của các nàng nhìn một bộ dạng Tiên Phong Đạo Cốt, nhưng trên thực tế lại là một Lão Ngoan Đồng rất thích chơi đùa.

Mộc Ly Yên cười một tiếng: "Sư phụ, sư tỷ đã đột phá được tầng thứ sáu rồi."

Thiên cư lão nhân vừa ăn mỹ thực vừa nói: "Uhm, không sai, tuy thiên phú của Y Cầm so với Ly Yên còn kém, nhưng so với rất nhiều người đã không tệ, các ngươi có thể ra đảo rồi."

"Nha ~ nha, có thể rời đảo rồi." Mộc Ly Yên hưng phấn mà kêu lên.

Lạc Y Cầm ở một bên chán nản mở miệng: "Ly Yên, không phải từ lâu muội đã sớm ra đảo rồi sao, mà sau khi ra đảo còn thành lập nhiều sản nghiệp tổ chức như vậy."

"Ha ha, khi đó không thể về nhà a, Tinh đảo xa nhà như vậy, thành lập sản nghiệp tổ chức ở xa muội đều đã giao cho Nhữc Phong Nhữc Vũ đi làm." Mộc Ly Yên gượng gạo cười.

Nhữc Phong Nhữc Vũ là song bào thai, lại là cô nhi, thiếu chút nữa đã bị đói chết trên đường, sau chín tuổi được Mộc Ly Yên cứu, về sau thế sống chết đi theo nàng.

Bỗng nhiên nhớ tới chuyện gì, "Đúng rồi Tiểu Cẩn a?"

"Nó a, còn đang nghiên cứu độc dược của người a." Thiên cư lão nhân tùy ý trả lời, lực chú ý hoàn toàn đặt trên thức ăn ngon của lão, trời đất bao la, thức ăn ngon là lớn nhất.

Sau khi Mộc Ly Yên tiến vào Tinh đảo nửa năm thì Mộc Hi Cẩn được sinh ra, lúc một tuổi liền bị rắn độc cắn, loại độc này khiến tất cả ngũ y đều tay chân luống cuống, chỉ có thể dùng bò câu đưa tin cho Ly Yên, hi vọng nàng có thể làm cho thiên cư lão nhân cứu hắn, cho nên Thiên cư lão nhân liền dùng khinh công vội vàng đem Mộc Hi Cẩn về tinh đảo.

Bởi vì loại rắn độc này hết sức lợi hại, cho nên Mộc Ly Yên chỉ có thể lấy độc trị độc dùng thời gian hai năm để đem thân thể Mộc Hi Cẩn luyện thành bách độc bất xâm. Lúc ở hiện đại Mộc Ly Yên là đặc công, nàng phải đối phó với nhiều mục tiêu với các thân phận khác nhau để hoàn thành nhiệm vụ, vì vậy nàng đã học y thuật để phòng thân.

Hơn nữa ở đây còn được Thiên cư lão nhân dạy bảo, trong vòng một năm cả y thuật và độc thuật của nàng đều tuyệt diệu, trình độ còn cao hơn cả Thiên cư lão nhân.

Do Mộc Hi Cẩn từ nhỏ đã tiếp xúc với độc, cho nên lúc Mộc Ly Yên nghiên cứu chế tạo độc dược hắn cảm thấy cực kỳ hứng thú, Hiện nay Mộc Hi Cẩn cũng được xem như là tinh thông độc thuật, nhưng so với Vân Mặc thân y vang danh thiên hạ hắn vẫn còn kém rất xa.

Mộc Ly Yên tìm đến Mộc Hi Cẩn sẵn tiện nói cho hắn biết chuyện rời đảo, mặc dù từ bốn năm trước Mộc Ly Yên đã có thể thuận tiện ra vào đảo, nhưng nàng chưa bao giờ đưa Mộc Hi Cẩn ra ngoài, vì nàng sợ Mộc Hi Cẩn sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Mộc Hi Cẩn vốn một lòng một dạ nghiên cứu độc dược, nhưng nghe tỷ tỷ mình nói có thể về nhà, hắn liền hưng phấn không thôi. Bởi vì từ nhỏ đã xa nhà, cho nên giờ phút này khi nghe được sẽ trở về tâm tình liền kích động lên.

Khi ba người rời đảo Mộc Ly Yên tặng cho Thiên cư lão nhân một cái lệnh bài, lệnh bài này có thể cho hắn hưởng dụng miễn phí tại sản nghiệp của Ly Yên, thiên cư lão nhân đương nhiên cũng vui vẻ cười ha ha nhận.

Lúc bọn họ rời đảo, Thiên cư lão nhân cũng không có tiễn bọn họ, tuy là ngoài mặt nói không để bụng, nhưng thủy chung ở chung với nhau sáu năm, vẫn

thấy buồn.

Sau khi rời đảo đi tới một nơi hẻo lánh, cảnh vật chung quanh rất đẹp, gió mát nhẹ thổi, làm cho tinh thần người ta vui vẻ hẳn lên.

Gió nhẹ thổi vén lên khăn che mặt của Mộc Ly Yên, váy dài màu lam nhạt cũng tung bay theo gió, như Cừu Thiên Tiên Nữ thanh lệ thoát tục.

Mà lúc này Lạc Y Cầm cũng mang theo cái khăn che mặt bạch sắc. Hai người đều mang theo cái khăn che mặt giấu đi dung nhan tuyệt sắc, vì các nàng không muốn trên đường trở về bởi vì dung mạo này mà gặp phải chuyện phiền toái.

Mộc Hi Cẩn nháy đôi mắt to nước mắt rung rung, gương mặt phấn nộn đáng yêu làm cho người ta hận không thể cắn một cái. Hắn lúi kéo tay áo Mộc Ly Yên hỏi: "Tỷ tỷ, khi nào chúng ta mới về đến nhà?"

Trung ra một nụ cười rục rờ, Mộc Ly Yên đáp: "Chúng ta đi thêm một chút, đến chợ liền mua chiếc xe ngựa để quay về, được không?"

"Được!" Mộc Hi Cẩn nhu thuận trả lời.

Lạc Y Cầm nhìn bộ dạng đáng yêu nhu thuận kia của Mộc Hi Cẩn, không khỏi tròn trĩnh mắt.

Chỉ có khi đứng trước mặt Mộc Ly Yên hắn mới nhu thuận như vậy, phải biết rằng hắn từ một tuổi đã được Mộc Ly Yên nuôi nấng, ít nhiều gì cũng có phần phúc hắc, đối với Lạc Y Cầm cùng thiên cư lão nhân mà nói hắn chính là một tiểu ác ma, bởi vì mỗi lần hắn đều lấy hai người ra thử được, trái lại hắn lại không dám chinh tỷ tỷ của mình, nếu mà tỷ tỷ không dạy hắn độc thuật thì phải làm sao bây giờ.

Lần này hắn rời đảo e rằng có không ít người gặp tai họa a!

Bỗng nhiên, một cỗ sát khí dâng lên, một nhóm lớn Hắc y nhân xuất hiện tại trước mắt, vây quanh ba người.

Ly Yên liếc Hắc Y Nhân một cái, thật sự là một đám người nhảm chán, chính mình cũng lười cử động, sau đó thường thức tóc của bản thân, um, hình như dài quá rồi!

Ngược lại với Ly Yên, nhân tình Mộc Hi Cẩn sáng lên, có người đưa tới tận cửa cho chính mình thí nghiệm thuốc vậy thì không được lãng phí rồi. Mà Lạc Y Cầm lại lựa chọn lờ đi, dù sao đối phó những người đó chỉ cần Tiểu Cẩn tung ra chút độc được là có thể thu phục.

Hắc y nhân thấy hai nữ nhân không để ý đến mình không khỏi có chút nổi nóng, nhưng lại bị tên tiểu hài tử kia nhìn chăm chú khiến hắn sợ đến nổi da gà, hắn có cảm giác mình giống như con mèo, trong lòng không khỏi thầm mắng, chỉ là tiểu hài tử bốn năm tuổi mà thôi, làm sao lá gan lại nhỏ như vậy, mình chính là sát thủ a!

Sau khi an ủi bản thân một phen, Hắc y nhân dẫn đầu tàn nhẫn nói: "Hừ! Ngày này sang năm liền là ngày giỗ của các người."

"Hắc y đại thúc, lời kịch của ngươi rất cũ a, tỷ tỷ và ta nói rồi đây là lời kịch kinh điển, quá out, nên đổi mới." giọng nói non nớt có ý tốt nhắc nhở.

Hắc y nhân dẫn đầu bị đả kích, quyết định không nói lời vô nghĩa, cắn tức ra lệnh: "Giết".

Ly Yên bình tĩnh ngáp một cái, trong lòng Mộc Hi Cẩn cũng rộn rạo, hai mắt tỏa sáng, rất nhanh liền có thể biết độc được mới của tỷ tỷ có tác dụng gì rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Anh hùng cứu mỹ nhân

Lạc Y Cầm vừa định ra tay, thì nhìn thấy hai nam tử xa lạ đột nhiên xuất hiện, đây là anh hùng cứu mỹ nhân ỉ?

Hai nam nhân xa lạ đều mặc đồ đen, một kẻ nhìn có chút nho nhã, kẻ còn lại là tiêu sái bất kham, tướng mạo đều là thượng thừa.

Ly Yên đã sớm phát giác có người đi về hướng này, nhưng lại không nghĩ bọn người đó lại đến cứu nàng, giúp nàng tiết kiệm không ít sức lực: "Đã có người hỗ trợ, chúng ta qua bên kia ăn cái gì đi."

Mộc Hi Cẩn hung hăng trừng mắt liếc hai nam tử xa lạ, không nghĩ "Chuột Bạch" đã đưa lên tới miệng mà còn để vuột mất, sau đó buồn bã theo sát Ly Yên, vô cùng thành thạo rời khỏi "Chiến trường", ngồi dưới tàng cây cách đó không xa.

Ly Yên chán nản ngáp một cái: "Khi nào bọn họ mới đánh xong a?"

"Hừ, hai người đáng ghét kia, khiến chúng ta buồn chán đến như vậy, tỷ tỷ, chúng ta chơi trò hai con ong mật đi?" Mộc Hi Cẩn nén giận đề nghị nói.

Lúc ở Tịnh Đào Ly Yên dạy mộc hi cần không ít thứ ở hiện đại, nên bây giờ hắn cũng được xem là một nửa người hiện đại.

Ly Yên miễn cưỡng gật đầu, Vì vậy trong lúc mọi người đang chém chém giết giết, liền nghe thấy một loại âm thanh "rất đáng đánh đòn" cách đó không xa.

"Hai con ông nhỏ a, bay đến trong bụi hoa a, bay nha, bóp bóp."

"Bay nha, bóp bóp."

"Bay nha, ai nha."

Trên đầu mọi người đồng thời hiện ra ba vạch hắc tuyến, chưa từng thấy qua người nào trong tình cảnh bị đuổi giết còn có thể thoải mái chơi đùa như vậy.

Hai người xa lạ đột nhiên xuất hiện "cứu" mấy người Ly Yên liếc mắt nhìn nhau, khoe miệng giật giật, bọn hắn rất muốn hỏi, các vị có thể nghĩ đến cảm nhận của chúng ta một chút không, chúng ta chính là vì cứu các người.

Lạc Y Cầm nhún vai, từ lâu đã coi như không thấy gì, hai người này luôn luôn thích làm chuyện đã kích người.

Hai người chơi đùa mệt mỏi liền lấy ra một cái hamburger từ trong bọc quần áo rồi chậm rãi nhai nuốt, thuận tiện ngắm nhìn những bóng dáng đang chém giết hỗn độn ở gần đó. Mặc dù võ công của hai nam tử xa lạ không tệ, nhưng mà những tên Hắc y nhân đối địch này không những được huấn luyện nghiêm chỉnh mà còn có nhiều người, không có sức lực tốt thì không thể chống lại bọn chúng được, mấy vòng đi xuống, rõ ràng thấy được hai nam tử xa lạ có chút mệt mỏi.

"Ài, không phải chỉ là vài tên Hắc y nhân thôi sao, tại sao giải quyết bọn hắn cũng phải tốn nhiều thời gian như vậy?" Giọng nói thanh thúy phát ra so với đã kích người khác còn hơn.

Nội lực của hai nam tử xa lạ rất tốt, đương nhiên có thể nghe được lời Ly Yên nói, trong lòng bọn họ gào thét, đại tỷ a, đây không phải vài người, đây là mấy chục người a! Bọn hắn bắt đầu có chút hối hận vì đã xen vào việc của người khác rồi.

Trong lòng Lạc Y Cầm lại oán thầm, đương nhiên mọi người nói dễ dàng rồi, võ công so với hai tên kia cao hơn không biết bao nhiêu lần, đây là chưa nói, một mình mọi người sang chế ra Âm sát, lấy âm thanh giết người, liền có thể đưa một đám người vào chỗ chết, quả thực rất biến thái.

"Tỷ tỷ, nếu hai người kia không xuất thủ để đã sớm dùng độc được độc chết bọn hắn rồi." Giọng nói ngây thơ nhưng lại tàn nhẫn vô cùng.

Lạc Y Cầm khẽ rung mình một cái, thiếu chút nữa đã quên tên tiểu ác ma này.

Tại sao nói hắn là tiểu ác ma ư?

Người có gặp qua kẻ nào mới ba tuổi đã lấy độc thay cơm ăn chưa? Người có gặp qua hài tử nào mới bốn tuổi nhìn thấy thi thể bị Ngũ Mã Phân Thân còn có thể thờ ơ chưa? Mà thi thể bị Ngũ Mã Phân Thân kia chính là do một tay hắn tạo thành.

Hiện giờ Mộc Hi Cần năm tuổi, e rằng chỗ đáng sợ so với trước kia còn nhiều hơn.

Hai nam tử xa lạ mơ hồ có chút xu hướng bại trận, Ly Yên âm thầm bắn ra ngân châm về phía Hắc y nhân. Hắc y nhân chỉ cảm thấy trên người bắt đầu có chút vô lực, hai nam tử xa lạ phát hiện ra Hắc y nhân có điểm kỳ lạ, nhưng mà không nghĩ nhiều, càng thêm dùng sức giải quyết đối thủ.

Rất nhanh, trên mặt đất thi thể người chết nằm rải rác khắp nơi, sau khi hai nam tử xa lạ xử lý xong, liền cất bước đi về hướng ba người Ly Yên.

Thấy một tiểu hài tử phấn điêu ngọc trác đang tức giận địa nhìn bọn họ, không có nửa phần sợ hãi khi thấy cảnh chém giết, càng không có cảm kích hai người, bọn họ không khỏi cảm thấy kinh ngạc, bọn họ còn không biết Mộc Hi Cần tức giận vì họ đã cướp đi "Chuột bạch" của hắn.

Ly Yên duỗi thẳng lưng, đứng lên, nói ra một câu khiến cho hai người muốn học máu: "Đi thôi, không nhìn diễn trò nữa, thực không mạnh mẽ."

Nam tử tiêu sái bất kham nhất thời nổi lửa trong lòng, trên mặt mang theo vài phần hờn giận: "Cô nương, nàng sao lại như vậy, hai người chúng ta liều mạng cứu nàng, không nói cảm tạ cũng thôi đi, đằng này nàng lại nói là ngồi xem diễn trò."

Nam tử nho nhã nhẹ nhàng lời kéo bằng hữu của mình, ý bảo hắn không nên kích động.

"Cô nương, xấu hổ, tính tình bằng hữu ta không tốt, xin hãy tha lỗi, đúng rồi, vừa rồi nàng không có bị thương chứ?" Nam tử nho nhã ngược lại lễ phép chấp tay nói với Ly Yên, vẻ mặt xin lỗi chân thành tha thiết.

"Không có việc gì, chỉ là ngồi có chút mệt."

Trả lời thành thật như vậy khiến mọi người không nói nên lời.

"Nàng". Nam tử bất kham không nén được lửa giận trong lòng, chưa từng gặp qua nữ nhân nào như vậy.

"Sắc trời không còn sớm, chúng ta cần phải đi." Ly Yên nói, cũng không chờ hai người đáp lại liền dắt Mộc Hi Cẩn đi, sau đó Lạc Y Cầm cũng đi theo.

Sau khi bóng dáng mấy người vừa khuất, nam tử bắt kham liền chất vấn: "Vì sao lúc này huynh lại lôi kéo ta, bọn họ quả thực là không biết tốt xấu."

Nam tử nho nhã đang trầm tư, sau khi nghe được câu hỏi của bằng hữu, khó khăn nói: "Mấy người này tuyệt đối không đơn giản, bọn sát thủ đuổi giết bọn họ chính là sát thủ của hoàng thất Cung Dương quốc."

"Sur tỷ, những tên Hắc y nhân này là sát thủ do Cung Y Tuyên phái đến sao, Yêu Bài trên lưng bọn hắn có đúng là Yêu Bài của Cung Dương Quốc?." Ly Yên hỏi.

"Uhm! Trên tay tỷ có thánh chỉ truyền ngôi cho thái tử nên nhị hoàng huynh sẽ không bỏ qua cho tỷ."

Ở thời đại này tư tưởng của các quốc gia cũng không có theo lối sống phong kiến, nữ tử có thể vào triều làm quan, chỉ là rất ít. Sau khi tiên hoàng Cung Dương Quốc lưu lại thánh chỉ ngoài nội dung truyền ngôi cho thái tử ngoài ra còn để cho công chúa Cung Y Cầm làm công chúa giám quốc, nếu là hoàng đế ngu ngốc, nằng lèn có quyền lợi phụ trợ tân hoàng lên ngôi, có thể tưởng tượng được, tiên hoàng có bao nhiêu coi trọng Cung Y Cầm.

Mặc dù thánh chỉ đang ở trong tay nàng, nhưng mà Cung Y Tuyên đã thông cáo thiên hạ Thái tử phản loạn, giết tiên hoàng còn Tiểu công chúa lại là đồng lõa, sau khi hai người phản loạn thất bại liền chạy trốn, hắn liền phát lệnh truy nã toàn diện. Vì vậy mặc dù có thánh chỉ nàng cũng không vào Cung Dương quốc được.

"Ngưng Yên Cung truyền tin tức đến, Cung Y Lâm giấu tài, đang chuẩn bị đánh vào hoàng cung, sur tỷ người hãy nghĩ biện pháp liên lạc với hắn đi, sau đó cùng nhau thương lượng kế sách."

"Được." Nàng đã quen với việc Ly Yên gọi thẳng tên Cung Y Lâm.

Ba người Ly Yên đến chợ mua xe ngựa sau đó liền chạy một mạch như điên về hướng phủ Thừa Tướng, không thèm che dấu tâm tình mừng rỡ như điên, ngay cả Lạc Y Cầm cũng bị cuốn hút rồi.

Sau khi đến phủ Thừa Tướng lại không đi vào bằng cửa chính, Cái tên Ly Yên không giống người thường này cư nhiên lại dẫn hai người Mộc Hi Cẩn trèo tường từ cửa sau vào, Khiến cho khòe miệng Lạc Y Cầm giật liên tục, như vậy cũng được sao, Về nhà của mình cũng trèo tường.

"Người tới a, có thích khách, có thích khách!"

Ly Yên không nghĩ tới hai chân vừa chạm đất đã bị hạ nhân nhìn thấy, mà mình còn bị xem là thích khách nữa.

"Tỷ có gặp qua thích khách đẹp như vậy chưa?" Ly Yên úy khuất nhìn Lạc Y Cầm.

"Ly Yên, chúng ta đang đeo khăn che mặt." Lạc Y Cầm bắt đắc dĩ nói.

Chỉ chốc lát sau, ba người Ly Yên đã bị vây quanh.

"Kẻ nào lớn mật như vậy, lại dám xông vào phủ Thừa Tướng ta?" Giọng nói to, mang theo uy nghiêm chất vấn chậm rãi truyền đến.

Một người trung niên nam tử tuần mỷ xuất hiện trước mặt mọi người, ánh mắt kinh người, khí tức Lâu cư thượng vị làm cho những hạ nhân chống đỡ không được, trong lòng lại ôm lấy một kiểu phụ xinh đẹp, nhìn qua chỉ khoảng ba mươi tuổi, toàn thân tản ra khí chất phụ nhân.

"Phụ thân, nương." Giọng nói Ly Yên ngọt ngào mang theo chút nũng nịu, đôi mắt lấp lánh, trông rất vô tội. "

Nghe vậy, nam tử có chút kinh ngạc, mà kiểu thể trong lòng hắn nhìn Ly Yên bên người Mộc Hi Cẩn, hai mắt chợt trợn to, thần sắc kinh ngạc, trong giọng nói có chút run rẩy, sợ không phải như những gì mình nghĩ.

"Con. . . con là, Yên nhi?"

Ly Yên cười cười, đưa tay tháo xuống cái khăn che mặt: "Nương, là con, con đã trở về."

Người bên cạnh hút không khí một trận, thật là đẹp quá đi.

Khuôn mặt trái xoan, làn da như mỡ đông, nhẵn nhụi sáng bóng, vẻ mặt có chút hồng nhuận, lông mi dài xuống nữa là một đôi mắt to tròn linh động, cánh môi hồng nhạt vẽ ra một nụ cười mê người, mê hoặc lòng người, váy dài màu lam nhạt nổi bật lên khiến nàng lại càng thuần khiết không tỳ vết, khí chất bẩm sinh cao quý làm cho người ta có cảm giác không chân thật.

"Yên nhi, thật là con, con trưởng thành, càng xinh đẹp a." Dung Thiển ôm cổ Ly Yên, vẻ mặt kích động cùng vui sướng.

Dung Thiển nhìn về phía Mộc Hi Cẩn, tay run rẩy sờ mặt hắn: "Đây là, Cẩn Nhi?"

"Nương." Nghe nàng kêu lên, vì vừa sinh ra không lâu liền phải xa cha mẹ Mộc Hi Cẩn sao lại không kích động cho được.

"Cẩn Nhi của ta, rốt cục cũng trở về." Dung Thiên ôm chặt lấy Mộc Hi Cẩn, hai người im lặng để kể ra tình cảm nhưng nhớ nhiều năm.

Đứng ở một bên Mộc lâu thư hải lòng nhìn, không kiềm nén được cảm giác vui sướng trong đáy mắt

"Phụ thân, chúng con trở về người cũng không nói gì sao?" Ly Yên đứng ở một bên "Không chịu làm người thừa" hỏi.

"Con còn dám nói, Cửa chính không đi lại treo tường vào." Giọng nói trách mắng trộn lẫn chút sùng nịch.

"Đùa tí thôi mà"

"Con, vẫn là ham chơi như vậy." Mộc Lâu Thư bắt đầu dĩ, đứa nhỏ này từ nhỏ đã ham chơi, nhưng mà nàng lại cực kỳ lười biếng, nếu không có chuyện gì khiến nàng hứng thú thì một chút năng cũng chẳng muốn động.

"Đứng rồi, ca ca đâu?" Ly Yên cố gắng tìm kiếm bóng dáng ca ca Mộc Hi Ngôn của nàng.

"Ca ca con tiến cung rồi, hần không thích chức vị nên hoàng thượng cũng không miễn cưỡng hần. Bất quá hần cùng hoàng thượng là bằng hữu, vì vậy hoàng thượng cho phép hần tự do ra vào hoàng cung."

"Đây là. . . . ?" Mộc lâu Thư nhìn về phía Lạc Y Cầm, hỏi.

"Nàng là sư tỷ của con Lạc Y Cầm, cũng là mỹ nhân a... mặc dù đang đeo khăn che mặt." Ly khẽ cười khẽ trả lời.

"Lạc cô nương, cảm tạ người đã chiếu cố tiểu nữ." lời nói kính trọng, giọng điệu cảm tạ.

"Thừa tướng đại nhân khách khí, tiểu nữ tử là sư tỷ của Ly Yên, chiếu cố nàng là việc vốn phải làm." Ánh mắt nhìn thẳng này Mộc Lâu Thư nói.

Mộc Lâu Thư mỉm cười gật đầu, đáy mắt xẹt qua một tia tán thưởng, giọng điệu không kiêu ngạo không siểm nịnh, khí chất trên người lại cao quý vô cùng, là một nhân vật không đơn giản.

Dung Thiên thoả mãn nhìn Lạc Y Cầm giống như nhìn con dâu của mình, nhớ lại nhi tử chính mình đã hai mươi tuổi còn chưa lấy vợ, thật sự là làm nàng vội muốn chết, hiện tại hiếm khi có được một nữ hài tử đến nhà, dù đang đeo khăn che mặt không thấy rõ dáng vẻ, nhưng xem khí chất cũng là không kém, làm con dâu của mình là tốt nhất.

Dung Thiên trầm tính toán trong lòng.

Vì thế, vào buổi tối liền an bài Lạc Y Cầm ở trong sương phòng của Mộc Hi Ngôn, còn nói dối rằng các sương phòng khác đang sửa chữa lại, mà nhi tử mình bình thường sẽ không trở về.

Ly Yên đương nhiên biết Dung Thiên đang nghĩ gì, nghĩ đến việc sư tỷ trở thành tẩu tử dường như cũng rất tốt, vì thế liền giúp, vội vàng khuyên Lạc Y Cầm đến trong phòng ngủ của Mộc Hi Ngôn, nên cuối cùng Lạc Y Cầm cũng đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Nam Nhân Bằng Sơn

Ánh trăng sáng trong, gió nhẹ chậm rãi thổi tới một luồng khí mát rượi. Một mảnh trăng sáng mờ mờ lung lung bao trùm trên mặt đất, như được phủ lên một tầng băng mỏng, ánh sao như có như không nhấp nháy.

Đêm Nguyệt Hắc Phong Cao là lúc thích hợp để giết người phóng hỏa. Ban đêm, là thời cơ tốt nhất muốn làm gì thì làm. Lúc này trên nóc nhà phủ Thừa Tướng xuất hiện một bóng đen, động tác nhạy bén linh hoạt, hướng về phía hoàng cung nhảy tới.

Bóng đen ngừng lại rơi xuống trên nóc hoàng cung, từ trong ngực lấy ra một tờ bản đồ màu vàng nhạt, nhìn chăm chăm bản đồ cân nhắc rất lâu, bỗng khẽ chữ một tiếng: "MD, kiến trúc hoàng cung này lớn như vậy làm gì chứ, tìm một chỗ cũng không dễ dàng."

Ở Hoàng cung Ly Yên vòng vo thật lâu, rốt cục cũng tìm được Nhã Ngưng Cung. May mắn là khinh công của nàng tốt, nếu không thì vòng vo tại hoàng cung lâu như vậy đã sớm bị thị vệ bắt được.

Ngoài Cung Nhã Ngưng, chỉ cảm thấy có một trận gió ủa đến, thân thể Ly Yên nhảy lên, nhẹ nhàng từ cửa sổ đi vào.

Đang ngồi ở bên cạnh bàn thêu Mộc Vi Ngưng loáng thoáng ngửi được mùi hương hoa lải nhải, bởi vì muội muội Mộc Ly Yên của nàng thích Hoa lải, thường xuyên gần gũi với Ly Yên đương nhiên Mộc Vi Ngưng sẽ có chút miễn cảm đối với hương hoa lải.

Theo bản năng xoay người về phía sau, bỗng nhiên xuất hiện một người nàng liền hét rầm lên.

Ly Yên thở dài, gỡ khăn che mặt màu đen xuống, nhẹ giọng u oán nói: "Tỷ tỷ, là muội, tỷ không nhận ra muội sao?"

"Nương nương, xảy ra chuyện gì vậy?" Ngoài cửa truyền đến tiếng cung nữ ân cần thăm hỏi.

Một năm trước Mộc Vi Ngưng được Hoàng Thượng Lăng Dạ Trần khâm điểm đưa vào cung, được phong làm Ngưng Phi

Mộc Vi Ngưng nhìn thấy gương mặt có chút quen thuộc kia, vốn là hoảng sợ, kinh ngạc, cuối cùng nghi ngờ, sau đó lại là kinh hãi, vẻ mặt cực kỳ phong phú. Lúc này nàng hoàn toàn không để ý tới cung nữ ngoài cửa, nàng không tin hỏi: "Yên nhi, là muội sao? Sao muội lại trở về?"

Ly Yên tự tìm cái ghế ngồi xuống, uống cạn chén trà nóng, nói: "Su phụ nói muội học nghệ đã thành, nên hôm nay liền trở về, lâu rồi không gặp tỷ tỷ, nhớ tỷ, nên vội vàng muốn đến nhìn tỷ, ban đêm liền xông vào hoàng cung!"

Nói dối quả thực không cần viết nháp, nàng tuyệt đối không thừa nhận nàng đến là vì tìm cảm giác kích thích, bằng không thì nàng mới không thèm bỏ ở chốn ẩm áp mà chạy tới hoàng cung.

"Nương nương?" Bên ngoài cung nữ lại kêu lên.

"Không có việc gì, bản cung chỉ là bị con chuột dọa sợ, đi xuống đi." Mộc Vi Ngưng nhìn Ly Yên đáp, trên mặt nổi lên nồng đậm ý cười.

"Vâng, cung nữ ngoan ngoãn lui xuống."

"Tỷ tỷ, lúc nào thì muội biến thành chuột rồi hả?" Ly Yên oán giận nói, bấu môi đỏ, một đôi con ngươi trong suốt như muốn loé ra bọt nước, vẻ mặt "Oán phụ khuê phòng" cùng một thân hắc y nghiêm túc hoàn toàn không hợp với nhau.

Mộc Vi Ngưng không khỏi mỉm cười: "Yên nhi, muội so với chuột vẫn còn nghịch ngợm bại hoại hơn, tỷ cũng không tin ban đêm muội tới tìm tỷ là vì nhìn tỷ, tính tình này của muội tỷ còn không biết sao?"

"Muội là cảm thấy được cảnh đêm ở hoàng cung rất đẹp, cho nên tới thưởng thức một phen."

"Nói đùa, cảnh đêm ở nơi nào mà không giống nhau chứ?"

"Ai . . nha, tỷ tỷ, đúng rồi, tỷ có gặp qua thất vương gia Lăng Dạ Vũ chưa?" Ly Yên vội vàng nói sang chuyện khác.

Nàng điều tra Lăng Dạ Vũ đã lâu nhưng cũng tra không được bao nhiêu tin tức về hắn, chỉ biết hắn là Chiến thần, tại Lăng Nguyệt quốc có tiếng nói rất lớn, nghe đồn hắn lạnh lùng cao ngạo, tuấn tú vô cùng, chính là một tuyệt thế mỹ nam, là người trong mộng của rất nhiều nữ tử khuê phòng, mà năm nay cũng chỉ có hai mươi tuổi. Nàng cảm thấy được lực lượng ngang nhau với "Ngưng Yên cung" là "Dạ môn" có quan hệ với Lăng Dạ Vũ, nói không chừng hắn chính là môn chủ.

"Yên Nhi, sao muội hỏi thất vương gia rồi hả?"

"Muội nghe người khác nói Thất vương gia rất đẹp trai, nên hơi tò mò." Ly Yên cười "Hi hi" nói.

Bởi vì từ nhỏ đã bị Ly Yên "Đầu độc", cho nên nàng cũng biết "Đẹp trai" có nghĩa là gì.

"Tỷ chỉ gặp qua hắn một lần, bất quá hắn chính là tuyệt thế mỹ nam, nhưng mà quá lạnh lùng, Yên Nhi, bình thường muội cũng chưa từng tò mò mỹ nam như vậy nha, sao bây giờ lại cảm thấy hứng thú với Thất vương gia này rồi hả?"

Mộc Vi Ngưng pha trà trên ghẹo nói, dùng ánh mắt hoài nghi nhìn chằm chằm Ly Yên.

"Cái kia . . ."

Đang lúc Ly Yên vắt hết óc nghĩ nên giải thích như thế nào, liền nghe thấy bên ngoài truyền đến một tiếng: "Hoàng thượng giá lâm!" .

Thật sự là trời cũng giúp ta a, không cần giải thích với tỷ tỷ rồi. Ly Yên cười trộm một tiếng, đeo khăn che mặt lên liền hướng ngoài cửa sổ nhảy tới, động tác mây trôi nước chảy vô cùng lưu loát khiến Mộc Vi Ngưng thở dài, này chỉ sợ nhảy qua cửa sổ nhanh gấp bội đi!

Ly Yên lẩn qua lẩn lại lâu như vậy cũng có chút mệt mỏi, tháo khăn che mặt xuống liền dừng lại nghỉ ngơi trên nóc nhà, thuận tiện hít thở một phen, không khí cô đọng thật trong lành.

Nhìn hoàng cung to lớn cách đó không xa, Ly Yên suy nghĩ nhẹ nhàng nhảy xa.

Sau khi Ly Yên biết nói chuyện Mộc Vi Ngưng liền bị nàng giáo huấn một chút tư tưởng của người hiện đại, "Một đời một kiếp một đôi" Mộc Vi Ngưng khao khát loại tình yêu này, cho nên lúc nàng được phong làm "Ngưng phi" nàng liền quyết định sống một cuộc sống bình thản, không hề hy vọng được hoàng thượng Lăng Dạ Trần chú ý, nàng tình nguyện cô độc cả đời cũng không muốn cùng người khác chung một trượng phu.

Nhưng mà thế sự luôn trêu người, bởi vì Mộc Vi Ngưng xinh đẹp làm cho các phi tử khác ghen tị, vì vậy mà bị người hãm hại, Mộc Vi Ngưng bị nhốt

vào Thiên Lao, nhưng trời sanh nàng tính quật cường không chịu khuất phục, từng bị dụng hình thương tổn chỉ còn nửa cái mạng.

Tình báo của Ly Yên trải khắp thiên hạ, trong cung tự nhiên cũng có người, sau khi biết được việc này liền phái người khéo léo bày ra chứng cứ cho Lăng Dạ Trần nhìn thấy, cuối cùng Mộc Vi Ngưng vô tội được thả ra.

Tính cách kiên cường cùng vẻ đẹp của Mộc Vi Ngưng khiến Lăng Dạ Trần chú ý tới nàng, số lần đi Nhã Ngưng Cung cũng nhiều hơn. Mộc Vi Ngưng bị nhu tình mật ý của Lăng Dạ Trần hòa tan, vì thế mà động tâm. Lăng Dạ Trần đồng ý qua sẽ đọc sủng một mình nàng, mặc dù không thể hủy bỏ hậu cung, nhưng chỉ chuyên sủng nàng.

Hoàng cung là căn nhà giam, tỷ tỷ đơn thuần như thế căn bản không hiểu hậu cung người lừa ta gạt, đúng là vì một Lăng Dạ Trần mà tự nguyện làm chim trong lồng.

Nếu mà Lăng Dạ Trần để cho tỷ tỷ thương tâm . . . hừ!

Ly Yên nghĩ đến nhập thần, nhất thời không khống chế nổi chính mình, thẳng tay đánh xuống một chưởng.

Chỉ nghe thấy tiếng vỡ nát của ngôi nhà, Ly Yên không thể không nhìn xuống đất, "A".

Nội lực của Ly Yên thâm hậu nên nóc nhà căn bản không chịu nổi một chưởng này, vì thế nóc nhà vốn xa hoa nguyên vẹn vô có xuất hiện thêm một cái lỗ to, bởi vì chưởng phong nàng vừa đánh có vị trí vừa vặn chỗ chính mình ngồi, nên nàng cũng rớt xuống theo!"

Vốn Ly Yên còn tưởng rằng ngã xuống sẽ rất đau, không nghĩ tới chỗ rơi xuống là một cái ao.

Kỹ thuật bơi lội của nàng không tồi, cho nên nàng quyết định bơi đến trên bờ, ai ngờ cảm giác phía trước có vật trở ngại, vì vậy nàng nổi lên nhìn một cái.

"A"

Trước mặt là một "Đại khổng lồ" đang đứng, quan trọng là toàn thân lại trần trụi, chắc là đang tắm rửa. Cả người hấn tẩn ra lãnh khí nhìn chằm chằm vào nàng, đôi mắt thâm thúy như muốn chọc thủng nàng, ngũ quan bởi vì tức giận mà căng chặt, lông mày đẹp sắc xảo.

Nàng vốn nghĩ rằng mình rớt xuống cái ao, ai ngờ lại là bể, trách không được nước lại ấm như vậy. Thối sách a thối sách!

Lúc nam tử nhìn thấy Ly Yên nổi trên mặt nước thì có chút ngạc nhiên, nhưng rất nhanh vẻ tàn nhẫn liền thay thế.

"Người là người nào?" Môi mỏng khẽ mở, lời nói băng lãnh từ trong miệng phun ra, nhưng mà tiếng nói lại nồng đậm kêu gọi mê người, ý vị sâu xa, toàn thân tản mát ra khí thế lạnh lùng.

"Cái này" Nếu nàng nói là nàng không cẩn thận ngồi trên nóc nhà hắn, vừa không cẩn thận đập vỡ nóc nhà của hắn, lại tiếp tục không cẩn thận rơi vào trong bồn tắm của hắn, hắn sẽ tin sao?

"Chủ tử, đã xảy ra chuyện gì?" Ngoài cửa truyền đến một giọng nam, quan tâm hỏi.

"Không có gì, đi xuống." Môi mỏng khẽ nhếch, giọng điệu nghiêng răng nghiêng lợi.

Buồn cười, nếu để cho thủ hạ của hắn biết lúc hắn đang tắm bị một nữ tử nhìn thì thanh danh của hắn đặt ở đâu, huống chi hắn cũng đã nắm chắc có thể trị được "Tiểu mao tặc" này.

Vốn đang ở suy nghĩ nên giải thích như thế nào, đột nhiên Ly Yên cảm giác được có nguy hiểm đến gần liền né tránh theo bản năng.

Ly Yên lại thấy nam tử đánh đến, không khỏi thán mắng, nhưng cũng không có buông lỏng cảnh giác, tiếp được một chưởng lại một chưởng của nam tử. Mâu thuẫn nam tử hiện lên quét xuống ngạc nhiên, không nghĩ tới nữ tử này võ công cao như vậy.

Nàng không cẩn thận nhìn xuống phía dưới thân nam tử, F..K! Trẻ em không nên nhìn a!

Xoay người một cái, mở miệng hét: "Em gái, người có thể mặc quần áo trước không hả?"

Lúc này nam tử mới nhớ tới chính mình vẫn trần truồng, vì thế dùng tốc độ sét đánh để mặc y phục vào.

"Nói, người là người nào? Ban đêm xông vào phủ ta có mục đích gì?" Đôi con ngươi ẩn chứa hàn ý rét người.

Mâu thuẫn Ly Yên hiện lên một tia giao hoạt, khóe miệng hơi nhếch lên, đôi mắt xinh đẹp như tơ ném cái mị nhãn với nam tử: "Ta là người ngưỡng mộ người a, lần này tới chỉ là vì nhìn trộm sắc đẹp mà thôi."

Nói xong cước bộ không ngừng đi đến phía nam tử.

Môi từ từ tiếp sát môi mỏng của nam tử, nam tử chỉ cảm thấy trái tim nhảy dựng lên một nhịp.

Trên mặt Ly Yên hiện lên một nụ cười quỷ dị, ngón châm trên tay cũng cắm vào huyết trung của nam tử.

Nam tử chỉ cảm thấy đầu não có chút hoa mắt chóng mặt, suy nghĩ chợt lóe lên, liền hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

"Người . . . "

“Cất, ta không đánh lại ngươi, không giờ chút thủ đoạn thì làm sao đối phó được ngươi." Ly Yên cười đắc ý.

Lúc nàng nói xong câu đó thì nam tử cũng té xỉu rồi.

Trên thế giới này có thể nói là rất ít người có thể địch lại võ công của nàng, nhưng mà không nghĩ tới võ công của nam tử này so với mình còn cao hơn nữa, xem ra cũng chỉ trên dưới hai mươi tuổi, chẳng lẽ tư chất tốt hơn mình?

~~~

khi Mộc Hi Ngôn trở về phủ thì toàn bộ mọi người đã tiến vào giấc mộng.

Đi vào trong phòng mình hắn liền cảm giác được có một hơi thở rất nhỏ mà xa lạ, trong lòng không khỏi sinh ra cảnh giác. Đồng tử đen như mực nhìn về phía giường lớn, phát hiện có người an tĩnh nằm ở đó, bởi vì người nọ nghiêng người mà ngủ, cho nên không có nhìn thấy mặt nàng, lỗ tai linh mãnh có thể nghe thấy tiếng hô hấp khi ngủ của nàng.

Hắn không nghĩ tới lại có người lớn mật như vậy ngủ ở trên giường hắn, xem bóng dáng hắn là nữ tử, nói vậy lại là nữ tử muốn quyến rũ hắn, chỉ là nữ tử này so với những nữ tử khác lại lớn mật hơn, dám bò thẳng lên giường của hắn.

Nữ tử này còn có thể tiến vào phủ Thừa Tướng, thật sự là không đơn giản, chắc là đã giờ thủ đoạn gì rồi.

Nghĩ vậy, hắn giận không kềm được, nắm nữ tử trên giường kéo xuống, cái loại nữ tử không biết liêm sỉ này không xứng ngủ ở trên giường của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 4: Mộc Hi Ngôn

"Oái." Bị kéo xuống giường Lạc Y Cầm bởi vì cơn đau đớn ở mông mà tỉnh lại.

Nàng nâng đôi mắt sưng mù lên muốn nhìn xem kẻ nào muốn chết dám kéo nàng xuống giường, còn làm nàng đau như vậy.

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Y Cầm, trong mắt Mộc Hi Ngôn xẹt qua một tia kinh diễm, nhưng trong ấn tượng của hắn đã sớm đem lạc Y Cầm trở thành nữ tử không biết liêm sỉ đến quyến rũ hắn, cho nên rất nhanh liền che dấu sự ngạc nhiên kia đi.

"Ngươi là ai? sao lại ném ta xuống giường?" Lạc Y Cầm nổi giận dưng dưng hỏi, bình thường bị người đánh thức tỉnh tỉnh đều đã khó chịu, hơn nữa lại còn dùng phương thức này đánh thức nàng.

Ngoại trừ lúc nàng bị nhị hoàng huynh Cung Y Tuyền đuổi giết có chút chật vật, đến bây giờ vẫn còn chưa từng có người dám đối nàng như vậy a!

"Hừ! Ngươi ngủ ở trên giường ta lại còn hỏi ta là ai? Nôn nóng bò lên giường của ta như vậy, thật là không biết xấu hổ." Trong ánh mắt Mộc Hi Ngôn lộ ra vẻ khinh thường, giọng điệu vô cùng châm biếm.

Lông mày Lạc Y Cầm nhíu chặt, ánh mắt đỏ lên, quát cho Mộc Hi Ngôn một cái tát.

Nghĩ đến nàng đường đường là công chúa, lại bị người khác nói thành nữ tử không biết xấu hổ, tâm tình tốt đều bị hắn làm hư.

"Ngươi . . . . người dám đánh ta." Mộc Hi Ngôn không thể tưởng tượng nổi nhìn nàng, gân xanh trên trán nổi lên, cho tới bây giờ hắn chưa từng bị một cái nữ tử đánh qua, nếu là truyền ra đi hắn còn mặt mũi nào tồn tại.

"Ta vì cái gì không dám đánh ngươi? Ngươi cho là ngươi là ai? kẻ nào sốt ruột bò lên giường của ngươi?" Kỳ thật lúc vừa mới nghe được hắn nói nàng ở trên giường hắn nàng liền đoán được hắn là ca ca Mộc Hi Ngôn của Ly Yên, nhưng mà nếu Mộc Hi Ngôn đối với nàng như vậy, nàng cũng không cần khách khí.

"Chẳng lẽ hiện tại ngươi không phải bò lên giường của ta giường sao? Có nữ tử nào không biết liêm sỉ ngủ ở trên giường nam nhân xa lạ? Ta không biết ngươi dùng cách nào để tiến vào phủ Thừa Tướng, nhưng ta nói cho ngươi biết, bây giờ ngươi lập tức cút ra ngoài cho ta, nữ tử không biết xấu hổ như vậy không xứng ở nhà ta, một chút giáo dưỡng cũng không có."

Mộc Hi Ngôn mở miệng nói chuyện thẳng thắn, tuyệt không bận tâm đến cảm thụ của Lạc Y Cầm. Mỗi một câu nói ra đều là đá kích lòng của nàng.

"Ta nói cho ngươi biết, là nương ngươi để cho ta ngủ ở trong phòng ngươi, nàng nói các sương phòng khác đều phải sửa lại, hơn nữa nàng còn nói ngươi hẳn là không trở về, ta mới chịu đáp ứng."

Nói xong, hai mắt Lạc Y Cầm ướt át, răng trắng tinh cắn lấy môi, hung hăng trợn mắt nhìn hấn sau đó xoay người đi ra ngoài.

Lạc Y Cầm đường đường là công chúa, từ nhỏ đã nghe người a dua nịnh hót mà lớn lên, chưa từng nghe qua lời nào khó nghe, cho dù nàng không thích những lời a dua nịnh hót đó, nhưng nàng cũng không thể chịu được vũ nhục như vậy.

Mộc Hi Ngôn nghe Lạc Y Cầm nói mà sững sờ một phen, không kịp phản ứng. sau khi nhìn thấy nàng huyền lệ ướt át xoay người rời đi, trong lòng hấn bỗng nhói lên một cái, chẳng lẽ mình hiểu lầm nàng sao? Nương của mình tự mình biết, bà vì giúp mình tìm thể tử, nói dối cũng nói được, về mặt cùng ánh mắt ủy khuất vừa rồi của nàng cũng không giống làm bộ, chẳng lẽ lần này là mình sai rồi?

"Lạc cô nương, làm sao vậy, làm sao mắt lại đỏ? Người nào khi dễ ngươi? Ta giúp ngươi đi giáo huấn hấn" ngoài cửa truyền đến giọng nói thân thiết của Dung Thiển, Mộc Hi Ngôn vội vàng đi ra ngoài.

"Thiển Nhi, đừng vội." Mộc Lâu Thư ở bên cạnh trấn an Dung Thiển.

"Phu nhân, ta không sao, không ai khi dễ ta." Lạc Y Cầm miễn cưỡng nín cười, trong lòng trào ra một dòng nước ấm. Cho dù nàng không thích Mộc Hi Ngôn, nhưng mà nàng không muốn bởi vì chính mình mà giữa bọn họ trở nên không thoải mái, nàng khinh thường loại chuyện chém một đao sau lưng người thế này.

"Không ai khi dễ ngươi làm sao có thể khóc? Nói cho ta biết, có phải hay không là xú tiểu tử Ngôn Nhi?"

Dung Thiển dùng tay chỉ vào Mộc Hi Ngôn vừa đi ra.

Bà vốn hi vọng nhi tử của mình nhìn thấy Lạc Y Cầm trong lúc người ta thương tâm nhất, liền tính toán để cho nàng ngủ ở trên giường hấn. Coi như đã xem nàng là người nhà, nhưng ai biết hấn lại cứng đầu đến thế, đúng là không nghĩ tới tiểu tử này lại không hiểu phong tình như vậy, cư nhiên khiến cô nương nhà người ta khóc. Thân làm mẹ như bà đã đem nữ tử tốt như vậy đến trên giường hấn, sao hấn lại không chịu thông cảm cho người làm mẹ như bà chứ?

Lạc Y Cầm lườm Mộc Hi Ngôn, cuối cùng cứng ngắc lắc đầu.

"Nương, sẽ không phải là người lừa nàng lên giường con chứ?" Mộc Hi Ngôn bắt đầu đi hỏi han, trên người oán khí sâu đậm.

"Xú tiểu tử, cái gì kêu lừa gạt?" Dung Thiển trừng mắt nhìn Mộc Hi Ngôn, đi đến trước mặt hấn kề vào lỗ tai hấn nhẹ giọng nói: "Đây là Nương giúp con có được hay không?"

"Nương, người không phải là giúp ta, đây là người đang hại ta, lại còn hại cô nương nhà người ta." Lần này biết rõ chân tướng Mộc Hi Ngôn đối với Lạc Y Cầm đúng là vô cùng áy náy.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Ly Yên đập lên ánh sáng trắng của ánh trăng từ từ đi tới. Nàng vừa mới về đến nhà liền nghe thấy có tiếng ồn ào, liền vội vàng thay đổi toàn thân hắc y ra, đến nhìn xem, bất quá đại khái nàng cũng có thể đoán được là chuyện của sư tỷ cùng ca ca mình rồi.

Gió nhẹ lướt qua tóc dài đen tuyền tú lệ của nàng, Ánh trăng chiếu rọi khiến nàng càng trở nên đặc biệt, trong veo mà lạnh lùng đến mê người.

Mộc Hi Ngôn nhăn mặt nhíu mày nhìn nữ tử tuyệt sắc từ đằng xa đi tới, cảm giác có chút thân thiết quen thuộc, nhưng mà bởi vì phần lớn cảm xúc đều đã bị mất tự nhiên cùng áy náy chiếm lấy, cho nên đầu óc căn bản xoay không kịp, đoán không ra nàng chính là muội muội mà mình yêu thương từ nhỏ.

"A..., đúng rồi, Yên nhi, ca ca con trở lại." Dung Thiển cười kéo Mộc Hi Ngôn qua.

"Yên nhi? Ngươi là Yên nhi?" Mộc Hi Ngôn kinh ngạc nói, lập tức vui mừng như uống mật : "Muội trở về sao lại không báo cho ca ca?"

Ly Yên nhíu mày nhìn hấn, dư quang đảo qua hốc mắt hồng hồng của Lạc Y Cầm, mâu trung hiện lên một tia không thể tin.

Um um~ Mng a... có nhận xét gì về Dung Thiển... Mộc Lâu Thư k???

"Ca, sao ca có thể làm sư tỷ của muội khóc? Muội biết tỷ ấy lâu như vậy còn chưa thấy tỷ ấy khóc lần nào, làm sao tỷ vừa đến ca đã làm tỷ khóc, Ca mau nói xin lỗi cho muội." Ngừ khi có chút nén giận.

"Yên nhi, nàng là sư tỷ của muội sao?"

"Đương nhiên, muội ở Tinh Đảo nhiều năm như vậy đều do sư tỷ chiếu cố, vậy mà ca có thể làm một đại mỹ nữ thông minh thiện lương như tỷ ấy khóc? Ca không làm ... muội thất vọng sao?"

Ly Yên sốt ruột túm chặt tay áo Mộc Hi Ngôn, kéo hấn đến trước mặt Lạc Y Cầm, trợn mắt nhìn hấn, ý là bảo hấn mau giải thích.

Trái lại Mộc Lâu Thư ôm lấy thể tử hấn yêu thương từ từ nhìn kịch tình phát triển.

Mộc Hi Ngôn nhớ tới đã nói lời vũ nhục Lạc Y Cầm, cảm thấy thật là hối hận, bất quá hấn lớn như vậy ngoại trừ trước đây nhận lỗi với Ly Yên cũng chưa bao giờ nhận lỗi với nữ tử khác, cho nên bây giờ đúng là không biết phải làm sao.

"Cô nương, thực xin lỗi, ta không phải cố ý, lần này là hiểu lầm, nếu nàng muốn trút giận, nàng đều có thể đánh ta, mắng ta. Chỉ cần không tức giận là được, phòng ta có thể cho nàng ngủ, ta cũng có thể ngủ ở phòng khác."

Về mặt Mộc Hi Ngôn hồ thẹn, làm cho Lạc Y Cầm không khỏi nở nụ cười, hiện ra khuôn mặt rạng rỡ xinh đẹp, hai mắt đầm lệ, lời muốn nói ra nhưng lại không mở miệng.

Ly Yên cùng Dung Thiên liếc nhau, che miệng cười trộm.

"Khụ khụ." Tiếng ho khan của Ly Yên đem Mộc Hi Ngôn từ trong ngu ngơ tỉnh lại.

"Được rồi ca ca, sư tỷ đã tha thứ cho ca, trở về phòng ngủ đi, tất cả mọi người đều mệt nhọc."

"Nhưng mà, tỷ ngủ ở đâu?" Lạc Y Cầm khẽ mở môi đỏ mọng hỏi.

Nhiều mày nhìn Mộc Hi Ngôn, khoe miệng cong lên một độ cung rất đẹp, nói: "Sư tỷ, tỷ vẫn ngủ phòng ca ca đi, không phải ca nói sẽ ngủ phòng khác sao?"

"Đúng, đúng, ta ngủ phòng khác, cô nương, nàng liền ngủ phòng ta đi." Mộc Hi Ngôn phụ họa nói.

Phải biết rằng bình thường Mộc Hi Ngôn đều là một bộ dạng phiêu phiêu công tử, hiện tại cái cảnh dọa người này đúng là khó gặp.

@-@

Phủ Thái Tử Kỳ Tinh Quốc

"Ta nói cho ngươi biết, một ngày nào đó ta sẽ rời khỏi cái nơi quỷ quái này, ngươi không có khả năng nhốt ta cả đời." Nữ tử cắn hận quát.

Nữ tử mặc bạch y, trên mặt trắng nõn tràn ngập tức giận cùng bi ai, ngón tay thon dài gắt gao nắm lấy y phục, ánh mắt tang thương không phù hợp với tuổi tác của nàng.

Kỳ Doãn nhẹ nhàng vuốt ve mặt của nữ tử, mâu trung tràn đầy đau xót cùng yêu say đắm, giọng điệu và sắc mặt kiên định nói: "Ta sẽ không cho nàng rời khỏi ta, tuyệt đối sẽ không."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 5: Đại hôn

"Thánh chỉ đến." Một âm thanh quái dị truyền đến.

"Phụng Thiên Thừa Vận, hoàng đế chiếu viết, nhị thiên kim Tả Thừa Tướng, Mộc Ly Yên hiền lương thực đức, tài đức vẹn toàn, cùng thất vương gia Lăng Dạ Vũ lưỡng tình tương duyệt. Nay lập làm chánh phi thất vương, ba ngày sau cử hành hôn lễ, khâm thủ. Nhị Tiểu Thư, tiếp thánh chỉ đi."

Ly Yên sững sờ tại chỗ, thật lâu không hồi hồn. Tứ hôn? Lưỡng tình tương duyệt với hắn, làm Thất Vương phi của hắn, cái tên hoàng đế kia có phải có tật xấu hay không, ta chưa từng gặp Lăng Dạ Vũ, ở đâu ra lưỡng tình tương duyệt chứ, thực vớ vẩn.

Quỳ ở bên cạnh, Lạc Y Cầm dùng khuỷu tay thúc vào Mộc Ly Yên, khiến nàng hoàn hồn, bấu môi tiếp nhận thánh chỉ, hừ, tiếp thì tiếp, xem nàng nháo cái tên Vũ Vương gia kia đến trời long đất lở như thế nào.

"Chúc mừng Nhị Tiểu Thư, chúc mừng Thừa tướng đại nhân." Lý công công Truyền thánh chỉ cười lấy lòng.

Hiện tại trên mặt Ly Yên vẫn mang theo cái khăn che mặt, Lý công công cũng không nhìn thấy mặt nàng, nếu không thì chắc chắn hắn sẽ kinh diễm một phen.

"Công công vất vả rồi, ngồi xuống uống chén trà nóng đi." Mộc Lão Thư cười khách khí nói.

"Không được, ta còn có việc phải đi trước, Hoàng thượng cho Thừa tướng đại nhân ba ngày, hãy chuẩn bị hôn lễ cho thật tốt!"

"Được, Công công đi thông thả."

Mộc Lâu Thư mỉm cười đưa Lý công công đi, rồi nghỉ hoặc quay sang hỏi Ly Yên: "Yên nhi, con gặp qua Vũ Vương gia khi nào vậy?"

"Con chưa từng gặp hẳn, ai biết tên hoàng đế kia nổi điên gì chứ." Ly Yên bất mãn nói.

"Yên nhi vừa mới trở về, sao đã phải gả cho người ta chứ?" Dung Thiên không vui, kéo tay Ly Yên.

"Nương, không có việc gì, con sẽ thường xuyên trở về thăm người." Ly Yên cười duyên nói, trong mắt hiện lên một chút quang mang.

Thời gian trôi nhanh tựa như cát trắng chảy qua đầu ngón tay, cứ như vậy thời hạn ba ngày đã đến.

Trên đường cái khuya chiêng gõ trống, đội ngũ đón dâu thật dài cho thấy hôn lễ của hoàng tộc vô cùng khí thế.

Toàn thân Ly Yên mũ phượng khăn quàng vai, chán muốn chết ngồi ngáp ở trong kiệu, trong lòng oán thầm nhất định phải lấy thật nhiều tiền của Lăng Dạ Vũ mới được, bằng không sẽ có lỗi với bản thân, nàng đã phải hy sinh giấc ngủ quý báu của mình.

"Hôn lễ của Vũ Vương gia thật sự là rất lớn a."

"Xấu nữ Thừa Tướng kia cũng không biết gặp cái vận cứt chó gì, xấu xí quái dị cũng có thể gả cho Thất vương gia."

"Đúng vậy, một nữ nhân xấu xí, thân thể gầy yếu, từ nhỏ ra ngoài đường bệnh, bây giờ gả cho vũ Vương gia cũng không biết có thể động phòng hay không a."

"Đúng vậy đúng vậy . . ." Mọi người phụ họa nói.

Đương sự Mộc Ly Yên rất thông dong ngồi cười trộm, không sai, những lời đồn này đều do chính nàng tìm người tung ra .

Nàng cũng muốn nhìn xem nhiều tin đồn về nàng xấu như vậy, Lăng Dạ Vũ còn muốn chạm vào nàng hay không.

Hôn lễ thập phần long trọng, ngay cả hoàng thượng Lăng Dạ Trần cùng Ngưng phi cũng tới tham dự, phụ thân cùng nương nỡ gương mặt tươi cười tiếp đón đủ loại người a đua nịnh hót.

Rốt cục Ly Yên cũng chống đỡ được cho đến lúc bái đường xong rồi đưa vào động phòng, đuổi đi mấy nô tỳ hầu hạ, nàng chỉ để lại Lạc Y Cầm, sau đó vội vã tháo nữ trang cùng mũ phượng trên đầu vứt xuống đất, đặt mông ngồi ở trên giường, cảm quả táo mang ý nghĩa bình an hạnh phúc đưa vào trong miệng cắn một cái, phát ra âm thanh giòn giã. Trên gương mặt phấn nộn có nhiều thêm một vết sẹo màu đen, trông rất dữ tợn, trên gương mặt phủ đầy tàn nhang, cực kỳ xấu xí.

"Ly Yên, Bộ dạng này của muội chắc chắn có thể đem thất vương gia dọa chạy đó." Lạc Y Cầm trêu ghẹo nói.

Lạc Y Cầm lấy thân phận thị nữ hồi môn đi theo Ly Yên vào phủ, mới đầu Mộc Hi Ngôn không đồng ý, nhưng về sau do Lạc Y Cầm kiên trì nên hẳn cũng tùy ý nàng.

"Hừ, cái tên Lăng Dạ Vũ kia, đem muội từ thiếu nữ độc thân biến thành người đã kết hôn, muội không tặng hẳn một cái đại lễ sao được?" vẻ mặt căm giận trong nháy mắt trở nên bí hiểm, khóe miệng nở nụ cười âm hiểm.

Lạc Y Cầm thấy thế, ần ần rung mình một cái, trong lòng lạnh lẽ vì Lăng Dạ Vũ mà cầu nguyện.

Một nam nhân toàn thân phát ra lãnh khí từ cửa đi đến, Một thân trường bào màu đen càng thêm lạnh lùng nghiêm túc. Môi mỏng khẽ nhếch, ngũ quan hoàn mỹ như điêu khắc, nhưng lúc nào trong người cũng tỏa ra hàn khí rét lạnh.

Hắn cất bước ngược chiều ánh sáng mà đến, gương mặt vốn mỏng lung mờ ảo dần trở nên rõ ràng, Ly Yên vừa nhìn thấy, liền tròn to mắt, sao lại là hắn?

Không sai, nam nhân mà Ly Yên gặp được lúc không cẩn thận rơi vào bẫy lúc trước chính là Thất vương gia Lăng Dạ Vũ, đây cũng xem như oan gia ngõ hẹp, Ly Yên âm thầm cảm thấy may mắn vì hiện tại mình đang hóa trang nên hẳn sẽ không nhận ra.

Lạc Y Cầm không biết vì sao Ly Yên lại có vẻ mặt như vậy, bất quá nàng biết hiện tại nàng không thích hợp lưu lại đây, liền lảo đảo lui ra ngoài.

Lăng Dạ Vũ không để ý đến việc Ly Yên tháo mũ phượng cùng trang sức trên đầu xuống, nhìn gương mặt ghê tởm của Ly Yên cũng không có bất kỳ phản ứng nào, vẫn bình thản như cũ.

"Ta nói cho người biết, nếu người đã vào Vũ Vương Phủ liền an phận cho ta, không cần gây ra chuyện gì, nếu không ta sẽ không khách khí với người."

Ngữ khí rét lạnh pha lẫn ý tứ cảnh cáo, nói xong cũng không đợi Ly Yên trả lời liền phất tay áo nghênh ngang mà đi.

Mng đón xem, Vua bảo cưới hay a xin cưới nhé

Cưới nhanh thế a.....

## Chương 6

Ánh trăng mờ ảo, gió phát qua lá cây phát ra âm thanh xào xạc xen lẫn với tiếng côn trùng, tạo nên một loại giai điệu độc đáo, nhẹ nhàng mà Phạn xướng.

Ly Yên mặc hắc Y đang ngồi ở trên mái ngói Lan Nguyệt Các, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ bị miếng vải đen che khuất.

Lan Nguyệt Các là nơi mà Lăng Dạ Vũ đang ở, Ly Yên đang muốn xốc ngói lên nhìn cảnh bên trong, bỗng chốc, một bóng dáng tuyết trắng vút qua, làm nàng sợ tới mức tay run lên, mái ngói đung vào phát ra tiếng vang thanh thúy.

Ly Yên thầm nghĩ chết tiệt, chột một bóng dáng tuyết trắng xuất hiện trước mặt nàng, toàn thân lông tơ tuyết trắng, đôi mắt màu xanh to tròn ngập nước, nghiêm nhiên là Chích Tuyết Hồ.

Tiểu Tuyết hồ giương nanh múa vuốt với Ly Yên, biểu tình giống như là khinh thường cùng khiêu khích.

Tiểu Tuyết hồ hung hăng trừng mắt, ngón tay nhỏ giống như móng vuốt ra, lùi trái lùi phải, bóng dáng xẹt qua như gió. Ly Yên chưa bao giờ bắt được nó vì nó đều may mắn tránh thoát.

Bởi vì lửa giận cùng không cam lòng xông lên não, làm cho Ly Yên quên mất chuyện muốn chạy trốn.

"Ngươi là người nào?" tiếng giận giữ gầm lên truyền vào trong lỗ tai.

Ly Yên cả kinh, chậm rãi nhìn sang thì thấy một bóng dáng hoàn mỹ, vẻ mặt lạnh lùng hào hoa phong nhã mà bất luận kẻ nào cũng không bì kịp, không phải Lăng Dạ Vũ thì là ai.

Trong lòng nàng hận nghiêng răng nghiêng lợi, đều do con hồ ly đáng chết, kiếp trước nàng là đặc công, kỹ xảo che giấu khí tức thậm chí còn tốt hơn Lăng Dạ Vũ, cho nên lần trước ở trên nóc nhà mới không bị hắn phát hiện, lần này chính là do cái con Tuyết Hồ chết tiệt kia, nếu không phải tại nó nàng mới không dễ dàng bị phát hiện như vậy.

Nàng vốn muốn đưa đến một phần đại lễ báo đáp cho Lăng Dạ Vũ, đương nhiên đại lễ của nàng sẽ không phải đơn giản, nó là độc được do nàng tự mình nghiên cứu tạo ra - Ly Âm, tên thật phần dễ nghe, cũng rất thích hợp, bởi vì ăn phải Ly Âm của nàng sẽ có được giọng của chim hoàng anh, thanh âm nam tử cũng sẽ biến thành giọng nữ tuyệt mỹ.

Nàng vô cùng muốn biết đường đường là một Chiến thần Vương gia mà có giọng nói nữ nhân sẽ gây ra sóng gió gì, cho nên nàng mới hy sinh giấc ngủ của mình mà tới Lan Nguyệt các, đúng là vì vị Vũ Vương gia này mà nàng đã hy sinh không ít thời gian ngủ nha! Nếu là lúc trước, cho dù có cháy nhà nàng nằm ở trên giường cũng sẽ không để ý đến chuyện bên ngoài.

Nhưng mà hiện tại kế hoạch của nàng lại bị con hồ ly đáng ghét này phá hỏng.

"Nói ra thân phận, ta tha cho ngươi con đường sống." lời nói băng lãnh cuồng vọng lại truyền đến.

Ly Yên chớp hai mắt, lông mi vẫy vẫy, Lăng Dạ Vũ ở đối diện chỉ cảm thấy đôi mắt này rất quen thuộc, hắn chợt nhớ tới nữ tử trước kia rơi vào bẫy tầm của hắn.

"Ta? Ta là ai ngươi không biết sao? Hắc y nhân a, nhìn không ra sao?"

Lời nói đơn thuần vô tội khiến ánh mắt Lăng Dạ Vũ bốc hỏa, trong tay từ từ vận khí, đánh về phía Ly Yên.

"Nếu ngươi không nói ra thân phận, cũng đừng trách ta ra tay độc ác."

Mặc dù võ công của Ly Yên rất cao, nhưng mà võ công của Lăng Dạ Vũ cũng là thâm tàng bất lộ, nên Ly Yên có chút lực bất tòng tâm.

Bỗng nhiên một đạo bóng trắng xẹt qua trước mắt, Ly Yên chỉ cảm thấy hồ hấp của nàng đột nhiên thông suốt, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tiểu Tuyết hồ cắn lấy miếng vải đen hưng phấn mà nhảy lên.

"Quả nhiên là ngươi." Tiếng nói nhẹ nhàng Trầm thấp phun ra, ánh mắt thâm thúy nheo lại, trên người tản ra lãnh khí khiếp người.

Hồ Ly chết tiệt, lại gây ra chuyện "tốt".

"Cái gì mà quả nhiên là ngươi, ngươi sớm đoán được?"

"Đôi mắt đặc biệt này, chỉ mình ngươi có được." Lăng Dạ Vũ nhìn chăm chăm Ly Yên, vẻ mặt cực kỳ phức tạp.

Ly Yên nhẹ cười, vô cùng tự kỷ mà nói.

"Đây là ngươi đang khích lệ ta sao?"

"Nói, ngươi ba lần bốn lượt đến trong phủ ta đi rốt cuộc có mục đích gì?" Lăng Dạ Vũ không có trả lời câu hỏi của nàng, mà là chuyển qua vấn đề khác, chất vấn nàng.

"Cái gì mà ba lần bốn lượt, ta chỉ mới có hai lần a, ngươi muốn ta lần sau trở lại thì cứ nói đi, có lẽ ta sẽ cân nhắc một phen a..."

"Ngươi . . . . nữ nhân, đừng khiêu khích tính nhẫn nại của ta."

Ly Yên tà mị cười, giống như phù dung sớm nở tối tàn, mỹ lệ không gì sánh nổi, thanh thuần cùng yêu mị đồng thời cùng xuất hiện ở trên người nàng.

"Ta có thể có mục đích gì? Chỉ là nghe nói hôm nay ngươi thành thân, khiến ta bị tổn thương, nên ta liền tới tìm ngươi kể ra một chút đau xót của ta thôi."

Tìm Lăng Dạ Vũ nhảy dựng lên, nhưng biểu tình trên mặt vẫn như cũ không có bất kì biến hóa nào.

"Đừng nghĩ lại có thể gạt ta, chuyện lần trước ta còn chưa tính sổ với ngươi."

"Người nào?" Bỗng nhiên Ly Yên lạnh giọng gầm lên giận dữ về phía sau lưng Lăng Dạ Vũ.

Lăng Dạ Vũ vội vàng quay đầu, không phát hiện có cái gì không ổn, xoay người sang chỗ khác thì phát hiện không thấy bóng dáng Ly Yên nữa. Thấp giọng mắng, chết tiệt, lại bị nàng lừa.

----- Tuyển phân cách lừa đảo-----

Hôm sau, đang ở trong giấc mơ Ly Yên bị tiếng ầm ĩ ngoài cửa tiếng làm cho tỉnh giấc, dụi dụi mắt, tâm tình cực kỳ khó chịu.

Nàng chậm rãi xuống giường lấy ra công cụ hoá trang, hài lòng nhìn gương mặt khủng bố, đeo lên cái khăn che mặt liền đi ra ngoài cửa, nàng cũng muốn nhìn xem kẻ nào liều mạng tới quấy rầy giấc ngủ của nàng.

"Làm càn, ngươi chỉ là một nô tỳ nhỏ nhoi, có tư cách gì ngăn chúng ta đi vào." Một giọng nói sắc bén vang lên.

"Đường đường là một vương phi, mà ngủ thẳng đến giờ cũng chưa rời giường, còn ra thể thống gì. Mặc dù bộ dáng xấu, nhưng cũng phải gặp người chứ?" Trong giọng nói lộ vẻ xem thường.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 7

"A...? Gặp người thì có thể, chỉ là có lẽ không cần phải gặp súc sinh thôi?"

Một giọng nói linh hoạt kỳ ảo lạnh lùng bay vào trong lỗ tai hai người, hai người chỉ cảm thấy trong lòng chợt lạnh.

Vừa thấy Ly Yên, Lạc Y Cầm liền kề tai nói nhỏ: "Các nàng là trắc phi của Vũ Vương gia, Thẩm Như và Liễu Tư Nhiễm."

Nàng nhớ rõ lúc gã vào vương phủ đã từng tra qua hai người kia, Thẩm như là chi nữ của Lễ Bộ Thượng Thư Thẩm Đình, là cháu ngoại của đương kim thái hậu Thẩm Trang Tĩnh, mà Liễu Tư Nhiễm vốn là tỳ nữ bên người thái hậu.

Hai người đều là người của thái hậu, đương kim thái hậu được xem là một thế hệ trước, tiếc là dã tâm quá lớn, mà nàng ban thưởng hai người này cho Lăng Dạ Vũ chính là để giám thị hắn.

Thẩm Như là một nữ tử mạnh mẽ, toàn thân Hồng Y, có vẻ tục tũn, trên mặt bôi lên không ít phấn, dung chi tục phấn dùng trên người nàng là cực kì chính xác. Tư sắc vốn là không tệ nhưng lúc này bởi vì tức giận mà trở nên vẩn vơ.

Liễu Tư Nhiễm một thân lục y, châm vàng cắm ở trên đầu phát quang lấp lánh, đôi mắt hồ ly quyền rũ quyền rũ người khác, người ta cũng có thể dễ dàng nhìn thấy được vẻ khinh thường trên khoé miệng nàng.

"Ngươi có ý gì, chứ xiên chứ xỏ chúng ta sao? Ta nói cho ngươi, ngươi bắt quá chi là xấu Vương phi không được sủng ái mà thôi." Thẩm Như mở

"Mồm to như bồn máu" ra mắng.

Ly Yên nhẹ cười: "Ta là Vương phi, mà nguoi, chỉ là Trắc phi."

Hai chữ "Trắc phi" đặc biệt nhấn mạnh.

Vừa định chửi thì Thẩm Như đã bị Liễu Tư Nhiễm lôi kéo, nàng vốn tưởng rằng Vương phi này chính là một xấu nữ yếu đuối, không nghĩ tới thật là khó đối phó.

Khoé miệng Liễu Tư Nhiễm nở một nụ cười che giấu cảm xúc: "Tỷ tỷ, nô tì chỉ là tới thăm người, nhưng mà nha hoàn của người ngăn cản chúng ta, cho nên Thẩm Trắc phi mới có chút nóng nảy mà thôi."

Trong lòng Ly Yên cười nhạo, đây là đẩy trách nhiệm lên trên người sư tỷ sao? Không hổ là người ở bên cạnh thái hậu một thời gian, bắt quá, nếu chống lại nàng, e rằng chỉ là một kẻ thất bại thảm hại mà thôi.

"A, đừng gọi là tỷ tỷ, tuổi ta còn trẻ hơn nguoi, còn nữa, ngăn cản các nguoi có gì không đúng, ta ghét nhất bị người khác quấy rầy lúc ta đang ngủ, nếu mà làm ta khó chịu, cũng có thể ta sẽ đem các nguoi đi giết người diệt khẩu a."

Một câu nhẹ nhàng băng quơ, lại mang theo lực uy hiếp to lớn.

Thân thể hai người run lên, Thẩm Như run rẩy chỉ vào nàng: "Nguoi, nguoi, nếu nguoi giết chúng ta Vương gia sẽ không bỏ qua cho nguoi."

"Tỷ . . . Vương phi, một tiện tì không biết cấp bậc lễ nghĩa như vậy sao người không giáo huấn một phen? Nếu Vương phi không dạy dỗ được, nô tì nguyện làm thay." Liễu Tư Nhiễm nghĩ, nếu hôm nay nàng không chinh được nữ nhân này, vậy thì trước hết giáo huấn nô tì của nàng, nhưng nàng ta lại không biết làm như vậy chính là chạm vào nghịch lân của Ly Yên.

Long có nghịch lân, Ly Yên là người có thù tất báo, nhưng cũng thường bao che khuyết điểm, chỉ cần là người nàng để ý, nếu như nguoi làm người đó bị thương, nàng sẽ đuổi giết nguoi đến chân trời góc biển.

Ánh mắt bỗng nhiên trở nên lạnh thấu xương, giống như lãnh kiếm đâm về phía Liễu Tư Nhiễm.

"Tiện tì? Thân phận của nàng còn trân quý hơn nhiều so với các nguoi, lời của nàng liền đại biểu lời của ta, nếu nguoi không muốn chết liền lập tức cút cho ta."

Hiển nhiên hai người bị khí thế của Ly Yên dọa sợ, đều nom nớp lo sợ chạy đi.

Lạc Y Cầm kéo tay Ly yên, lắc đầu, ý bảo nàng không có chuyện gì.

Ở cùng Ly Yên mấy năm nay, Lạc Y Cầm đã sớm đem Ly Yên trở thành muội muội thân sinh mà đối đãi, hơn nữa Ly yên cũng đã giúp nàng rất nhiều, vì Ly Yên làm chút chuyện cũng là việc nàng vốn phải làm.

Ly Yên trầm ngâm một hồi, ánh mắt bỗng dung trở nên sáng ngời: "Đều là cái tên Dạ Lăng Vũ đáng chết kia, nếu không phải hấn cưới hai trắc phi thì muội có thể bị khinh bỉ như vậy sao? Hừ, lần này phải chinh một phen để báo đáp hấn."

Khóe miệng thoáng hiện nụ cười tà ác, Lạc Y Cầm bắt đầu đi lắc đầu, mỗi lần nàng cười như vậy luôn luôn có người gặp xui xẻo, nàng vì người kia bị ai a!

Ẩn nấp tại cửa phòng bếp, vụng trộm nhìn vào trong.

"Ta nói cho các nguoi biết, đây chính là nấu vì Vương gia, các nguoi nên xem trọng." Thẩm Như kiêu ngạo mà hung ác nói, sau đó xoay người liền rời đi.

Thân thể nhẹ nhàng nhảy lên trên nóc nhà phòng bếp, cẩn thận mở mái ngói lên, ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng bắn ra, một viên thuốc rơi vào chén thủy tinh, thần không biết quỷ không hay.

Tâm tình thoải mái mà trở lại nơi nàng ở Yên Huân các, liền nghe thấy thị vệ báo: "Vương phi, ngoài cửa có một người tự xưng là đệ đệ người muốn gặp ngài."

Cơ thể thẳng tắp, vội vàng đứng lên: "Nhanh, dẫn hấn vào đây."

Nàng đã lâu chưa gặp Mộc Hi Cẩn a, trước lúc truyền thánh chỉ hấn đã chạy ra ngoài đến siêu thị Lưu Ly tìm người của Ngưng Yên Cung bởi hấn chơi đùa, cho nên hấn vẫn không biết nàng đã gả vào vương phủ.

Mọi người chỉ biết là Ngưng Yên cung là tổ chức sát thủ, lại không biết Lưu Ly từ lâu cùng Lưu Ly siêu thị đều là trên danh nghĩa của Ngưng Yên cung, Ly Yên sáng chế sản nghiệp kỳ thật tổng bộ điều đặt tại Ngưng Yên cung, cho nên cửa Ngưng Yên cung canh chừng rất chặt chẽ, cơ quan rất nhiều, nếu không phải người bên trong, xông vào chỉ có một con đường chết.

Vừa thấy bóng dáng màu tím nho nhỏ, Ly Yên liền vội vàng bỏ nhào tới: "Đệ, tiểu bại hoại này, rốt cục cũng đến tìm tỷ tỷ rồi."

Mộc Hi Cẩn chớp đôi mắt to đen tuyền: "Tỷ tỷ, đệ chỉ mới bế quan có vài ngày sao tỷ lại trở thành thiếu nữ có chồng rồi hả?"

Bế quan luyện công của Mộc Hi Cẩn chính là nghiên cứu độc dược của nàng.

Mặt cười lập tức đen lại: "Không nói đến chuyện này không được sao?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức cười lên, bởi vì có chút mập mạp trẻ con, cho nên lại càng thấy đáng yêu.

"Tỷ tỷ, được rồi được rồi, đệ thấy tỷ rất tự do a, ta có thể dò qua ở cùng tỷ hay không a?"

"A . . . ." một tiếng hét thảm từ xa truyền đến, vừa nghe liền biết là tiếng một nữ nhân.

Ly Yên vừa định trả lời lại nghe thấy tiếng hét thảm này, khóe miệng gọi lên một độ cung mê hoặc, dặt tay Mộc Hi Cẩn nói: "Đi, chúng ta đi nhìn xem."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 8

Trong thư phòng

"Tại sao? Tại sao giọng của đệ lại biến thành như vậy." Trong phòng một thanh y nam tử hai chân luống cuống bước.

"Ngồi xuống." Một giọng nói lạnh lùng ra lệnh.

Oa, giọng nói lạnh như băng này sao lại giống cái tên băng sơn kia a? Đứng ở nơi cách thư phòng không xa Ly Yên thầm nghĩ.

Nếu, cái thanh âm này là của tên Băng sơn kia, vậy người sau khi uống xong dược biến thành giọng nữ là người nào? Nghĩ vậy, cước bộ không khỏi đi nhanh hơn.

Vừa vào cửa trước tiên liền nhìn đến khuôn mặt tuần tú hoàn toàn đen của hắn, Lăng Dạ Vũ liếc nàng một cái, đôi đồng tử đen hiện lên vẻ hoài nghi.

"Người tới làm gì?"

Ly Yên âm thầm tròn trừng mắt, nhưng vẫn theo quy củ hành lễ: "Nô tì chỉ là nghe thấy có tiếng kêu thảm thiết liền tới nhìn xem."

"Người làm sao có thể ở trong này?" Giọng nói thanh thúy tuyệt mỹ, e rằng thần linh cũng sẽ bị mê hoặc, đáng tiếc, người phát ra thanh âm này, lại là một thanh y nam tử.

Tiếng nói Chim vàng anh phối với khuôn mặt kiệt ngạo bất kham có vẻ cực kỳ khó coi.

Ly Yên nhú mày, cẩn thận suy nghĩ một phen, tên nam tử này sao lại quen như vậy? Nhưng mà nàng nghĩ mãi vẫn không nhớ là ai a.

"Người là ai a?"

"Người, người cư nhiên không nhớ ta." trên trán Thanh y nam tử nổi lên gân xanh.

"Ta thật không nhớ người là ai, bình thường ta chỉ nhớ rõ người có bộ dáng đặc biệt, một là người rất xấu, hai là đặc biệt tuấn dật, người cũng có sao?"

Cái khăn che khuất hơn phân nửa mặt, chỉ dư lại cặp mắt trong suốt như lưu ly, sáng ngời mà linh động, chỉ cần nhìn một cái liền bị hấp dẫn.

"Người . . . ." Hắn thừa nhận là hắn không môn miệng lạnh lợi như nữ tử trước mắt, nói khéo như rót. Câu vừa rồi của nàng rõ ràng là có ý nói bộ dáng hắn bình thường thôi, tuy hắn không bằng vài vị hoàng huynh, nhưng mà cũng không có kém như vậy!

Ở một bên nhìn rất lâu, Lăng Dạ Vũ rốt cục cũng lạnh lùng lên tiếng: "Phong, đệ biết nàng sao?" tiếng nói trầm thấp tự nhiên truyền đến, làm cho người phải chú ý đến.

"Đúng, đây là nữ tử cuồng vọng trước kia đệ đã nói với huynh."

Trong mắt Lăng Dạ Vũ xẹt qua một tia phức tạp nhưng chỉ lướt qua trong chớp mắt. Đôi mắt neho lại, cẩn thận đánh giá Ly Yên.



"Tỷ tỷ, hẳn là một trong hai nam tử lúc trước đã cứu chúng ta." Mộc Hi Cẩn nhỏ giọng nhắc nhở Ly Yên.

"A... ~ nguyên lai là người." Về mặt bình tĩnh đại ngộ.

Hôm nay Ly Yên một thân váy dài màu lam nhạt, cái khăn che trên mặt cũng màu lam nhạt, cùng ngày ấy gặp thanh y nam tử giống nhau như đúc. Cho nên hẳn liếc mắt một cái liền có thể nhận ra Ly Yên, quan trọng là ánh mắt linh động giao hoạt kia, làm cho người ta gặp quá một lần sẽ không quên.

"Người còn không có trả lời ta, vì sao người ở trong này? Người là ai?"

"Vậy trước tiên người nói đi, người là ai?" Ly Yên nhú mày hỏi.

"Ta? Ta gọi là Lăng Dạ Phong." hẳn Kiều ngạo nói ra tên của mình, về mặt cuồng vọng tự đại.

"A...? Cừu vương gia?"

"Không sai, đương kim cừu vương gia chính là ta". Còn bày ra "Về mặt "Ta lợi hại không?"

Ở trong lòng Ly Yên ngấm ngấm thở dài, Cừu vương gia này chính là đứa bé không lớn.

Khóe môi gọi lên khẽ cười: "Nói vậy người phải gọi ta một tiếng hoàng tẩu a."

"Hoàng... . . hoàng tẩu? Hoàng huynh, nàng, nàng... ." Bởi vì kích động nên nói năng có chút lộn xộn.

"Đúng, nàng là hoàng tẩu của đệ." Lăng Dạ Vũ lạnh nhạt nói một câu, nhưng ánh mắt nhìn chăm chăm vào Ly Yên, không rõ là đang nghĩ gì.

"A... ~ rốt cục nhớ ra rồi" Mộc Hi Cẩn phóng to đại não, về mặt bình tĩnh đại ngộ: "Nguyên lai là Ly Âm a."

Thanh âm của Mộc Hi Cẩn rất nhỏ, nhưng ba người ở đây há có thể là người thường, lỗ tai rất linh mẫn.

Ở trong lòng Ly Yên nghiêng răng nghiêng lợi, Tiểu Cẩn này, bình thường rất thông minh, như thế nào lại không giữ miệng a!

"Là người hạ độc." Không phải nghi vấn, mà là khẳng định, Lăng Dạ Vũ môi mỏng khẽ nhếch, chân mày cau chặt, trong mắt hiện lên một tia quang mang sắc bén.

"Độc gì? Ta không rõ người đang nói cái gì?" Ly yên giả ngu nói.

"Ly Âm là tên độc, mà đứa nhỏ này lại biết, người không thể chối cãi."

Ngữ khí đều là khẳng định, nàng nên nói hẳn thông minh tự tin hay là cuồng vọng tự đại đây.

"Nguyên lai là người, nói, vì sao người lại hạ độc?" về mặt Lăng Dạ Phong đầy lửa giận hỏi, bàn tay to lớn rất nhanh bóp chặt cổ non mọn của Ly Yên.

"Tỷ tỷ, buông tỷ tỷ ra."

Mộc Hi Cẩn thấy thế tự biết đã gặp rắc rối, tuy hẳn lớn lên thông minh, nhưng dù sao cũng chỉ là một đứa nhỏ, thấy tỷ tỷ mình gặp nguy hiểm cũng sẽ chân tay luống cuống.

Kỳ thật với võ công hiện giờ của Ly Yên căn bản Lăng Dạ Phong không thể nào uy hiếp được, chẳng qua nàng không muốn để lộ chuyện mình biết võ công, hơn nữa nàng còn tin tưởng Lăng Dạ Vũ sẽ không dễ dàng để hẳn giết nàng.

Về mặt Ly Yên vẫn bình tĩnh như cũ, hai tròng mắt tự tin nhìn Lăng Dạ Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 9

Thật lâu sau, vào lúc Ly Yên sắp không thở nổi nữa, Lăng Dạ Vũ mới lạnh lạnh mở miệng: "Phong, buông nàng ra, nàng vẫn có thể giúp được cho chúng ta."

Nghe vậy, Lăng Dạ Phong tức giận lườm nàng một cái, chậm rãi thu tay về rồi quay sang nói với Lăng Dạ Vũ: "Thất hoàng huynh, nàng có thể giúp cái

gi?"

Ly Yên nắm lấy cổ khuy vài cái rồi cục cựa thông khí, trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi mắng bọn hán N lần.

Lăng Dạ Vũ thần nhiên liếc Ly Yên một cái, nói: "Loại độc Ly Âm này là do Vân Mặc thần y chế tạo, nàng có thể dễ dàng lấy được như vậy, khẳng định biết Vân Mặc thần y đang ở đâu."

Mộc Hi Cẩn âm thầm tròn mắt, cái gì đây, rõ ràng đây là độc được do tỷ tỷ chế ra, làm sao công lao lại rơi vào tay Từ Vân Mặc rồi.

Khỏe miệng nở nụ cười châm biếm, quả nhiên, hán sẽ lợi dụng mình.

Từ trong tình báo nàng biết được, Ngũ vương gia Lăng Nguyệt quốc Lăng Dạ Nặc trúng độc từ nhỏ, tìm danh y khắp nơi cũng không ai trị được, vào thời điểm hai năm trước, Vân Mặc thần y bởi vì có y thuật cao siêu mà vang danh thiên hạ, bọn hán muốn tìm Vân Mặc thần y, nhưng mà Vân Mặc thần y hành tung bất định, nên vẫn không tìm được.

Lăng Dạ Vũ nhìn nụ cười trào phúng của Ly Yên, không biết vì sao tìm hán bỗng nhói đau. Khi nhìn thấy Ly Yên cận kề cái chết, hán liền cảm thấy sợ hãi, hán tuyệt đối sẽ không thừa nhận chính mình đau lòng.

"Nói, ngươi biết hành tung của Vân Mặc thần y phải không?" Lăng Dạ Phong sốt ruột nắm lấy bàn tay mảnh khảnh của Ly Yên hỏi.

Lăng Dạ Vũ nhìn chăm chăm vào cánh tay đang bắt lấy Ly Yên, làm sao lại chói mắt như vậy, vì thế liền đi lên gạt xuống.

"Phong, Đệ như vậy nàng sẽ không nói." Hán tìm một cái lý do cực kỳ thích hợp để che giấu.

Mộc Hi Cẩn biết tỷ tỷ mình đã không còn nguy hiểm, liền khôi phục lại bộ dáng đáng yêu ngồi ở một bên xem diễn trò.

"Ngay cả Đệ đệ ngươi cũng biết được tên loại độc này, nên ngươi còn có rất nhiều loại độc, phải không? Có thể nghĩ được, ngươi cùng Vân Mặc thần y nhất định có quan hệ." Lăng Dạ Vũ thần nhiên nói.

"Dựa vào cái gì ta phải nói cho các ngươi?" Ly Yên lạnh lùng nói một câu, chỉ là những lời này của nàng đã thừa nhận mình biết Vân Mặc thần y.

"Ngươi . . . ngươi đừng thấy ta nhịn mà làm tới, ngươi hạ được ta ta còn chưa tính sổ với ngươi a!"

Lăng Dạ Phong vừa nghe lời này liền nổi trận lôi đình, Vốn là âm thanh tự nhiên của loài chim vàng anh trong nháy mắt liền trở nên bén nhọn, khiến cho Ly Yên không khỏi bật cười.

"Phốc."

Mộc Hi Cẩn cũng dùng tay nhỏ bé che miệng cười trộm.

"Ngươi cười cái gì?" Lăng Dạ Phong ngăn người, hán còn chưa có thấy người nào bị mắng mà lại còn cười.

"Khụ khụ, không, mỹ nữ, ngươi cứ tiếp tục." Ly Yên khoát tay áo nói.

Hai chữ "Mỹ nữ" kích thích Lăng Dạ Phong lập tức xù lông quát: "Ngươi nói ta là gì? Buồn cười, còn không phải do ngươi làm hại."

"Im miệng." Tiếng quát giận dữ vang lên làm cho Lăng Dạ Phong lập tức bình tĩnh lại, ngoan ngoãn ngồi ở một bên, Ly Yên vẫn còn chưa biết hán muốn nói cái gì.

Lăng Dạ Vũ neho mắt, đồng tử sâu như biển nhìn chăm chăm vào ánh mắt trong suốt như lưu ly của Ly Yên, sau một lúc lâu mới lên tiếng nói: "Người nàng muốn hạ được căn bản chính là ta."

Lăng Dạ Phong cẩn thận suy nghĩ một chút, hình như là vậy, bởi vì hán đến thư phòng của Thất hoàng huynh sau đó Thẩm trắc phi liền cảm một chén thuốc bỏ đến, Thẩm trắc phi đi rồi Thất hoàng huynh lại đem thuốc cho hán uống. Thẩm trắc phi không thể ngu xuẩn như vậy, tự hạ độc vào canh chính tay nàng hầm, huống hồ hạ "Ly Âm" đối nàng lại không có lợi ích gì.

Sau khi suy nghĩ rõ ràng hán liền lớn tiếng chất vấn: "Ngươi hạ được Thất hoàng huynh vì mục đích gì?"

Ly Yên nhún vai: "Ta có thể có mục đích gì? Chẳng qua là muốn nghe giọng nói của Thất Vương gia vĩ đại mà thôi, bắt quá dùng ở trên người người hình như có chút lãng phí a."

Vừa định tức giận Lăng Dạ Phong đã bị Lăng Dạ Vũ ngăn cản, nói: "Không cần cùng nàng vô nghĩa, trước tiên chúng ta để cho nàng nói ra nơi ở của Vân Mặc thần y".

Bẻ bẻ cổ, thả lỏng gân cốt, tìm vị trí thoải mái ngồi xuống, khỏe mỗi gọi lên một nụ cười quỷ dị, vẻ mặt giống như có chút chờ mong nói: "Vậy hai người các ngươi nói ta nghe một chút, định bức ta nói như thế nào? Là hạ độc để cho ta thống khổ? Hay là dụng hình để cho ta nửa chết nửa sống?"

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Lăng Dạ Vũ thoáng hiện một nụ cười mỉa hoặc chứng sinh, uy hiếp nói: "Đệ đệ của ngươi đối với ngươi rất quan trọng đi?"

Sắc mặt Ly Yên lập tức thay đổi, tức giận bất bình nói một tiếng: "Đê tiện."

Đình đầu Mộc Hi Cẩn hiện đầy hắc tuyến, hần chỉ ngồi xem diễn trò, vì sao hần cũng bị trúng đạn?

Kỳ thật hần cũng không muốn dùng cách đê tiện này, chẳng qua vì cứu Ngũ hoàng huynh Lăng Dạ Nặc dù có đê tiện hần cũng phải làm.

"Người chỉ cần nói ra Vân Mặc thần y đang ở đâu, chuyện người hạ độc liền có thể xóa bỏ."

Ly Yên lập tức nở nụ cười, đáng vẻ giống như cực kỳ hưng phấn, đáy mắt thâm sâu vụt qua một tia giảo hoạt, thoáng chốc liền biến mất.

"Thật vậy sao?"

Nàng cũng không sợ Lăng Dạ Vũ đối phó với Tiểu Cẩn, dù sao đại bộ phận trên người Tiểu Cẩn đều là độc, Hơn nữa với thể lực của chính mình, chẳng lẽ nàng còn sợ một tên Vương gia hay sao? Chẳng qua là nàng muốn chơi đùa với bọn hần mà thôi.

Lăng Dạ Vũ cảm giác được sau lưng lạnh lẽo, giống như là rơi vào âm mưu của ai đó. Nhưng hần vẫn kiên định gật đầu.

Giả bộ suy nghĩ một chút, rồi nói: "Hình như hần nói với ta nói hần đi Mê Hồn Sơn hái thuốc a!"

Nghe được ba chữ "Mê Hồn Sơn" hai người quá sợ hãi.

Mê Hồn Sơn là nơi vào được không ra được, nhiều năm qua không có mấy người sau khi đi vào còn có thể sống sót mà đi ra, bên trong có Mê Hồn trận cực kỳ lợi hại, hơn nữa thú độc rất nhiều, làm cho người ta nghe thấy đã sợ mất mật, mặc dù có rất nhiều Kỳ Trần Dị Bảo, nhưng đến nay cũng không có mấy người dám vào đi.

Lăng Dạ Vũ tái mặt lại, nghiêm túc hỏi han: "Người nói thật?"

Uy danh của Vân Mặc thần y truyền xa, nhưng cũng cao ngạo vô cùng, nếu muốn tìm hần chỉ có thể tự mình đi, chỉ là Mê Hồn Sơn này. . .

"Uhm, đương nhiên, hần muốn tìm Thất Thái Liên Hoa đưa cho sư phụ hần, lên núi đảo xuống biển lửa cũng sẽ đi." Về mặt chân thành tha thiết có thể tin về mặt, hoàn toàn nhìn không có dấu hiệu nói dối, nhưng dù sao trong lòng cũng có chút chột dạ, có phải nàng hơi quá đáng hay không? Thôi, võ công hần cao như vậy, sẽ không chết đâu.

Vân Mặc thần Y có một sư phụ vô cùng lợi hại đây là chuyện mà người trên giang hồ đều biết, hần đối sư phụ của hần thập phần tôn kính, bình thường sẽ đi chung quanh tìm một chút dược vật cùng hoa quả đưa cho sư phụ hần, cho nên nếu nói hần vì sư phụ mà đi tìm thất thái liên hoa cũng không phải là giả, nhưng mà Mê Hồn Sơn nguy hiểm như vậy, có thể một đi không trở về.

Trong mắt Lăng Dạ Vũ có chút do dự bất định, đột nhiên Lăng Dạ Phong vui sướng vỗ đùi nói: "Chúng ta có thể ở bên ngoài núi chờ hần a."

Về mặt vui sướng bị một câu nói của Ly Yên làm cho cứng đờ, suy nghĩ này cũng lập tức bị dập tắt.

"Nếu mà ở bên ngoài chờ, hần sẽ cảm thấy các người không có thành ý, sẽ không đáp ứng bất cứ chuyện gì của các người." Ly Yên cong cằm chân nhàn nhạt liếc mắt nhìn hần nói.

"Sau khi các người đi vào cho dù tìm không thấy hần, chỉ cần tìm được thất thái liên hoa đưa cho hần, mọi chuyện hần đều sẽ đáp ứng các người."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiếu Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 10

Lăng Dạ Vũ một bộ dáng thuận theo, suy nghĩ một lúc, ngẩng đầu lên nhìn Ly Yên rồi nhàn nhạt nói: "Người đi cùng chúng ta."

Nghe vậy, thân thể nàng cứng đờ, từ trên ghế bật người đứng dậy, kinh ngạc hỏi: "Vì sao muốn ta đi cùng các người?"

"Chúng ta cần sự bảo đảm, nếu mà người lừa chúng ta, ít nhất có người chôn cùng, nếu mà người không gạt chúng ta, có lẽ Vân Mặc thần y cũng sẽ nể mặt người mà giúp chúng ta."

Môi mỏng kêu gọi khẽ mở, như tiếng nước chảy róc rách êm tai, nhưng nghe vào trong tai Ly Yên, lại như ma âm quấn quanh thật lâu.

Trong lòng rủa thầm, Lăng Dạ Vũ này thật đúng là không dễ lừa, sao lại khó lừa như vậy chứ, lần này tự đẩy mình xuống hố luôn rồi. Nàng phát hiện từ lúc gặp được Lăng Dạ Vũ đến nay nàng làm việc gì cũng không được thuận lợi, là hần quá thông minh hay là chỉ số thông minh của mình bị suy giảm rồi

hả?

Nghiêng đầu, nở nụ cười gượng gạo nói: "Cái kia . . . một nữ nhân yếu đuối như ta không thể tự bảo vệ mình, các người mang ta theo không phải các người sẽ bị ta liên lụy sao?"

Khoé miệng Mộc Hi Cẩn giật giật, tỷ tỷ là nữ nhân yếu đuối? Có nữ nhân yếu đuối nào có võ nghệ cao cường như tỷ, khuya khoắt đi tìm kích thích, một khúc nhạc có thể giết một đám người trong vô hình? Ai nha, hiện tại ngấm lại mới phát hiện tỷ tỷ này khủng bố như vậy a? lúc này mình quá mức khẩn trương lo lắng cho tỷ rồi.

Lăng Dạ Vũ thu hết biểu tình của Mộc Hi Cẩn vào đáy mắt, khoé miệng thoáng hiện nụ cười nhàn nhạt.

"Sẽ không, người chỉ cần đi theo chúng ta là được."

"Hô hô, Thất hoàng huynh, chúng ta nếu là gặp nguy hiểm còn có thể lấy nàng làm lá chắn." Lăng Dạ Phong cười xấu xa nói ra ý kiến.

Ly Yên hưng hăng liếc mắt như muốn khoét một cái lỗ lên người hắn, độc ác nói: "Người không cần nói gì, nếu không người khác sẽ nghĩ rằng Vương gia giấu niềm vui mới a." ( ý là chứa cái a .... ấy ấy

Tình hình này thì..... Vũ Ca chính là khách tinh của Yên Tỷ hắc hắc

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 11

Lăng Dạ Phong vừa nghe, vội vàng lôi kéo Lăng Dạ Vũ giương nanh múa vuốt, bộ dáng cực kỳ buồn cười.

Bị lăng Dạ Vũ kéo bả vai lôi vào trong xe ngựa, liên bình tĩnh hơn nhiều, cũng không dám náo loạn nữa, chỉ là vẫn trừng mắt nhìn Ly Yên, tức giận trong mắt chưa hề tiêu tan, Nhưng Ly Yên lại lựa chọn xem hắn như không tồn tại.

Xe ngựa Vũ Vương Phủ rất lớn, cũng cực kỳ xa hoa, chỉ cần thấy viên bảo thạch khảm ở trên cũng biết rất quý giá. Bảo thạch có màu sắc rực rỡ ở trên đời không vượt qua hia mươi viên, vậy mà hắn có thể dùng bốn viên để làm vật trang trí.

Ly Yên oán thán, thật xa xỉ! Thực lãng phí!

Nàng dựa vào cạnh cửa sổ, gió hiu hiu thổi liền ngủ thiếp đi, Lăng Dạ Phong thấy thế nghĩ muốn trèo cột nàng một phen, duỗi tay về phía cái khăn che trên mặt nàng.

Bỗng nhiên nàng nhanh nhẹn trở tay bắt lấy, động tác mây trời nước chảy giống như nhẹ múa, chỉ nghe thấy tiếng xương cốt giòn giã vang lên, tay Lăng Dạ Phong liền "Hoa hoa lệ lệ" trật khớp rồi.

Vừa thấy là Lăng Dạ Phong, cảnh giác trong mắt dần dần đỡ xuống, không nói gì, tiếp tục ngủ.

Tĩnh cảnh giác của sao lại cao như vậy, sát khí thật nặng, sát khí như vậy chỉ có sát thủ mới có, rốt cuộc nàng có lai lịch gì? Lòng này Lăng Dạ Vũ cau chặt, nhìn khăn đeo trên khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng nhiên hắn có ý nghĩ muốn dỡ cái khăn đó xuống.

Lăng Dạ Phong đau khổ báng bó cánh tay của mình, nữ nhân này sao lại lợi hại như vậy a! Hắn thật đúng là kẻ cầm ăn phải hoàng liên a!

Đáng thương từ từ lách đến trước mặt Lăng Dạ Vũ, bày ra một vẻ mặt “Tiểu Oán phụ” vừa thấy đã thương, dùng đầu ngón tay chỉ chỉ cánh tay ý bảo hắn hỗ trợ.

Lăng Dạ Vũ nhẹ nhàng lườm một cái, tay thon dài nhanh nhẹn xoay chuyển, một trận đau nhức đánh úp lại, lăng Dạ Phong đau đến há mồm muốn la to nhưng lại phát không ra tiếng nào, trên trán toát ra không ít mồ hôi.

Người khôi xương chính đang thỏa mãn cùng Chu công chơi cờ, chỉ cần không có uy hiếp đối với nàng thì nàng có thể ngủ mãi đến lúc đói bụng mới chịu tỉnh lại.

Bốn canh giờ sau, Mộc Thị Vệ xốc bức rèm che lên nói: "Chủ tử, đến dưới chân núi Mê Hồn rồi."

Bốn canh giờ ở cổ đại cũng là tám giờ ở hiện đại. Thủ hộ của Lăng Dạ Vũ có năm đại hộ vệ Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

Lăng Dạ Phong nghe vậy, nhìn Ly Yên đang ngủ say, khoé miệng hưng hăng co rút vài cái, nữ nhân này thật có thể ngủ, vừa lên xe ngựa liền ngủ thẳng đến bây giờ.

Ý bảo để cho Mộc gọi nàng rời giường, Mộc bắt đắc dĩ, đành phải cúi đầu dùng ngữ điệu tôn kính gọi Ly Yên : " Vương phi, đến chỗ rồi".

" . . . ."

Thấy người đang ngủ không có phản ứng, Mộc lại đề đề nén tính tình đề cao âm lượng hô: "Vương phi, đã đến dưới chân núi Mê Hồn rồi."

" . . . . ."

Ly Yên quả thực kiên trì, một chút phản ứng cũng không có.

Kêu gọi này giờ cũng không gọi dậy được, Lăng Dạ Phong được một lần giáo huấn cũng không dám chạm vào nàng nữa, nhìn thoáng qua Mộc, Mộc lại là hộ vệ không thể tùy ý chạm vào vương phi của chủ tử mình, nên đành phải nhảy mất ra hiệu với Lăng Dạ Vũ ý bảo hắn gọi nàng dậy.

Lăng Dạ Vũ trầm mặc một lúc, thân thủ hướng về phía Ly Yên. Quả nhiên, nàng lại động thủ lần nữa, nhưng mà Lăng Dạ Vũ không phải Lăng Dạ Phong, ngược lại nhanh chóng xoay tay bắt được cánh tay mảnh khảnh của nàng, sau khi thấy Ly Yên dùng ánh mắt khó hiểu nhìn hắn, hắn mới chậm rãi buông tay ra nhân nhạ giải thích: "Đến chỗ!"

Ly Yên chớp chớp đôi mắt phủ đầy sương mù, "A...!" một tiếng sau đó liền nhảy xuống xe ngựa.

"Mộc, ngươi đi về trước đi!" Về mặt trước sau như một không chút thay đổi.

"Vâng," Mộc tin tưởng chủ tử hắn sẽ bình an trở về , trong nháy mắt, tại chỗ liền biến mất, không thấy bóng dáng, có thể thấy được, có thể thấy được khinh công của thủ vệ Lăng Dạ Vũ rất tốt.

Ly khỏi vô tình ngáp một cái: "Đi a."

Một đường dạo bước đi lên núi, một mảnh hoang vắng, trong không khí có một trận gió lạnh gào rít thổi qua, rốt cục cũng đi đến đỉnh núi, đưa mắt trông về phía xa, vụ khí tràn ngập, sương khói bốc lên, trắng xóa một mảnh, chỉ cần đi vào liền tỉnh là bước vào mảnh đất nguy hiểm

Mấy người liếc nhìn nhau, đều đã thấy được vẻ trầm trọng ở trong mắt đối phương, vẻ mặt nghiêm túc cất bước đi về phía trước.

Bước vào trong làn sương mù, đột nhiên cuồng phong nổi lên, cát vàng bay mù mịt, Ly Yên giơ tay lên che ánh mắt, khi mở mắt ra thì cảnh tượng trước mắt đã hoàn toàn khác biệt.

Ly Yên nhìn cảnh vật trước mắt, càng nhìn càng quen thuộc, nhà cao tầng? Hiện đại?

"Huyết Hồ."

Huyết Hồ là danh hiệu của nàng ở hiện đại, nghe được giọng nói trong trẻo này, đồng tử của nàng mạnh mẽ tròn to, Thi Vũ! Là Thi Vũ, chỉ có Thi Vũ mới có tiếng nói đặc biệt trong trẻo như vậy, làm cho người nghe có một loại cảm giác thoải mái như tắm gió xuân.

"Thi Vũ!" Vui sướng xoay người, nhìn khuôn mặt tinh xảo kia, nhào về phía trước ôm lấy nàng, nhưng chưa ôm lấy liền biến mất, cảnh tượng đối về rừng cây bị sương mù bao phủ

"Huyết Hồ, phía dưới rất lạnh a, đến đây đi, đến theo giúp tôi đi!" Giống như thanh âm từ xa xưa truyền đến, âm trầm như có như không, lại mang theo mị hoặc.

Ly Yên đột nhiên tỉnh táo lại, đôi mắt thiếu chút nữa đã bị mê hoặc ngay lập tức tỉnh lại trong suốt như ngọc Lưu Ly lúc ban đầu, trong mắt hiện lên một tia tàn nhẫn, trong ống tay áo bạch sắc tự nhiên xuất hiện một dải tơ lụa dài màu trắng, một tay cầm lấy tơ lụa bay lên, cả người xoay tròn ở giữa không trung, không chế được hướng gió Mạn Vũ, đột nhiên bùng nổ một cái, sương mù đã không thấy, chỉ còn lại rừng cây.

"Hừ, loại mê trận này cũng nghĩ mê hoặc được lòng ta sao?" Ly Yên cười nhạt, cười lạnh một cái liền đi tìm kiếm bọn Lăng Dạ Vũ.

Kỳ thật Mê Hồn Trận này không có bao nhiêu người có thể phá giải, chỉ là Ly Yên quá mức lý trí, Thượng Quan Thi Vũ cho tới bây giờ là có phúc cùng hưởng thụ, với tính cách của nàng, khi gặp nạn sao có thể đòi Ly Yên xuống dưới bởi nàng cơ chứ. Nếu là những người khác chỉ sợ sớm đã bị mê hoặc, làm sao lại có thể chú ý tới những thứ này, cũng chỉ có người có lý trí như nàng mới chú ý tới.

"Thất hoàng huynh, vì sao lại đối xử với đệ như vậy? Vì sao?" tiếng nói thê lương từng đợt từng đợt truyền đến.

Biểu tình lạnh lùng lúc thường giờ phút này lại có chút xé rách, Lăng Dạ Vũ cuộn mình nắm chặt đôi tay, gào thét nói: "Ngươi là người nào? Không cần giả thần giả quỷ,ra đây."

Bóng trắng chớp lóe, một khuôn mặt tuấn dật giống hệt như Lăng Dạ Vũ xuất hiện trước mặt hắn, trong mắt tràn ngập oán khí: "Thất hoàng huynh, vì sao lại đối xử với đệ như vậy?"

"Ành?" Đồng tử bất khả tư nghị tròn to, giọng nói có chút run rẩy.

"Thất hoàng huynh, đệ vì cứu huynh, vì sao huynh lại muốn giết đệ? Vì sao?" Về mặt đau thương cùng oán giận chất vấn nói.

"Ành, ta. . ." Hần giải thích không được, bởi vì hần vô tâm giết đệ ấy, nhưng cũng là có ý giết đệ ấy.

"Thất hoàng huynh, huynh có từng ấy này?"

"Ành, ta thực xin lỗi đệ." Hần trầm giọng nói.

"Như thế thì huynh liền chuộc tội đi!" Thanh âm mơ hồ mang theo chút mê hoặc.

"Chuộc tội?" Lăng Dạ Vũ thấp giọng trầm trầm, biểu tình có chút bị mê hoặc, đôi mắt cũng dần dần trở nên mờ mịt.

"Đi theo đệ huynh liền có thể chuộc tội, đến đây đi! Đến ~ đây!" hần dụ dỗ nói.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 12

Sau khi Ly Yên nhìn thấy Lăng Dạ Vũ có cử chỉ điên rồ đi theo người có bộ dáng tương tự hần, người nọ dụ dỗ hần đi đến bên mép vách núi đen nghìn trùng, nàng vội vàng hô to: "Lăng Dạ Vũ, tỉnh lại đi, hần là giả."

Nhưng mà dường như Lăng Dạ Vũ đã hãm sâu trong đó, cước bộ càng không ngừng đi về phía trước, mặc cho nàng la to như thế nào cũng không quay lại.

Dần tập trung nội lực đến lòng bàn tay, đánh về phía "Lăng Dạ Ảnh" nhưng lại bị bắn ngược trở về.

Xem ra có thể cứu hần chỉ có chính hần, chỉ có lý trí trong lòng bị thức tỉnh mới có khả năng cứu được hần, bỗng nhiên trong đầu Ly Yên loé ra linh quang, xem ra chỉ có thể thử biện pháp này thôi.

Từ trong ống tay áo lấy ra một cây tiêu ngọc đưa vào bên miệng, một khúc nhạc tuyệt mỹ vang lên, giống như nước suối gĩa vào đá, lại giống như gió nhẹ nhàng mà thấm vào lòng người.

Lăng Dạ Vũ dừng bước, chậm rãi thu hồi ấy này trong lòng, dường như hần nghe thấy một khúc Thiên Lại Chi Âm gọi hần trở về, đôi mắt dần dần khôi phục thần thái như trước, tâm trí bị khống chế dần dần trở về.

Lúc hoàn toàn thanh tỉnh lại, thần chí rõ ràng, thông minh như hần tự nhiên cũng biết rõ là xảy ra chuyện gì. Một cái chương phong ngoan độc sắc bén đánh về phía người nọ, phá tan mê hồn trận.

Tao nhả đi về phía Ly Yên, ngưng ngừng nói một câu: "Cám ơn."

Đem tiêu ngọc thu hồi, Ly Yên mỉm cười nói: "Ta nhận."

Cách đó không xa Lăng Dạ Phong nhanh nhẹn mà đến, lại bắt đầu khoa tay múa chân.

Ly Yên tròn mắt nhìn trời, bất đắc dĩ cong ngón tay, búng ra một viên thuốc bay vào trong miệng của hần.

Nắm lấy yết hầu ho khan hồi lâu, cảm thấy tốt hơn một chút sau đó liền mở miệng mắng to: "Ngươi sao lại như vậy?" Sau khi nói xong thì kinh ngạc, lập tức hưng phấn: "Ta có thể nói chuyện rồi hả?"

"Thật tốt quá thật tốt quá ta có thể nói chuyện rồi." Giống như hải tử tươi cười thuần khiết.

Ly Yên nhìn thoáng qua lăng Dạ Vũ, xem ra hần bảo vệ đệ đệ này hết sức tốt, nên bây giờ Lăng Dạ Phong mới có tính cách Vô Câu Vô Thức như vậy.

"Được, đừng vui mừng như vậy, ngươi cũng vừa được phá trận pháp sao?"

Về mặt Lăng Dạ Phong mờ mịt hỏi: "Trận pháp gì? Ta chỉ là vừa đi vào sau đó không thấy nữa các ngươi nữa liền tìm đến chỗ này."

Khóe miệng Ly Yên giật giật, bất đắc dĩ đi tới.

Quả nhiên người không lo không nghĩ là tốt nhất, không có bất cứ chuyện gì ràng buộc, bởi vậy mê hồn trận đối với hần căn bản là vô dụng.

Bỗng nhiên nhìn thấy từ xa có một đám vật thể màu đỏ đang tiến đến gần bọn họ, chúng nó là điều trạng hình, lại có sáu chân, kích cỡ lớn nhất chỉ bằng

ngón chân cái, một đôi mắt màu đỏ thị huyết hết sức khủng bố.

"Đây là cái gì?" Lăng Dạ Phong híp mắt mở miệng hỏi.

Khi đám vật thể màu đỏ kia từ từ đến gần, Ly Yên cực kỳ hoảng sợ: "Hỏa trùng, đi cũng không kịp nữa, mau trèo lên cây."

Ba người liền nhảy lên trên cây, đoàn hỏa trùng giống như có ý thức đều dừng lại dưới tàng cây bọn họ đang đứng, từ từ rút chân ngắn lại, biến thành trùng thể chính thức bò về phía trên cây.

Lăng Dạ Phong nhìn thấy liền tròn mắt há mồm: "Này rốt cuộc đây là cái gì a?"

Rút kiếm ra một cái kiếm phong lướt qua, "Không thể giết." Ly Yên lo lắng quát.

Nhưng mà vẫn là chậm một bước, kiếm Phong của Lăng Dạ Phong đã cắt ngang, xé những con hỏa trùng thành mảnh nhỏ, chỉ chốc lát sau, những mảnh nhỏ bị xé rách của hỏa trùng toàn bộ tụ tập lại cùng một chỗ, từ từ hợp nhất, trở nên lớn hơn nữa.

"Tại sao có thể như vậy?" Lăng Dạ Phong kinh ngạc hỏi.

"Hỏa trùng chỉ sợ nước, mà nơi này lại không có nước, cũng không thể đánh nó bằng những thứ khác, nếu ngươi chém nát nó ra thì nó sẽ ngưng kết tất cả mảnh nhỏ lại rồi trở nên lớn hơn nữa."

Lăng Dạ Vũ nhìn Ly Yên, ánh mắt có chút khó hiểu, sao nàng lại có thể biết nhiều chuyện đồng tây như vậy?

"Vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ chúng ta chờ chết sao?" Lăng Dạ Phong sốt ruột, mắt thấy những cái ghê tởm gì đó đã sắp bò lên rồi.

"Làm sao bây giờ? Rau trộn, trừ phi ngươi dùng sắc đẹp quyến rũ chúng nó khiến chúng nó tự mình về nhà." Sau khi nói xong, dường như nghĩ tới cái gì, thì thảo tự nói: "Tự mình về nhà?"

Lấy tiêu ngọc ra đặt ở bên miệng, Lăng Dạ Phong thấy thể liền gầm thét: "Chúng ta sắp mất mạng ngươi còn có tâm tình thổi tiêu?"

Lăng Dạ Vũ biểu tình không sao hết, bình tĩnh đứng nhìn, hần tin tưởng nữ nhân này.

Thần nhiên liếc mắt nhìn hần, không để ý đến hần, một khúc "Thôi Hồn Tẩu" đột nhiên vang lên.

Vốn đang có xu thế đi lên, Hỏa trùng dần dần lui ra, trong khoảng khắc, đoàn hỏa trùng đi về mép vách núi đen cách đó không xa, Ngay sau đó một đám nhảy xuống, cảnh tượng cực kỳ đồ sộ.

"Wow, ngươi làm như thế nào?" Lăng Dạ Phong kinh ngạc hỏi, có một loại vui sướng sau khi tái sinh.

Trong mắt Lăng Dạ Vũ cũng có chút kinh ngạc, nhưng Ly Yên chỉ thần nhiên nói: "Chỉ là biết chút thôi miên mà thôi."

Mấy người xoay người một cái nhảy xuống cây, Lăng Dạ Phong giống như phát hiện cái gì: "Ngươi biết khinh công?"

"Hiểu sơ." Hai chữ nhàn nhạt qua loa.

"A . . . cứu mạng a! Cứu mạng a!" Từ xa có một bóng dáng nhỏ nhắn chạy tới bên cạnh Ly Yên.

"Tỷ tỷ, cứu ta cứu ta, ta nhìn thấy quá nhiều trùng tử màu đỏ." Một hài tử đáng yêu cầu xin lôi kéo ống tay áo của nàng.

Trong mắt nàng hiện lên một tia nghi hoặc, bỏ cái tay nhỏ đang kéo nàng ra, lạnh giọng hỏi: "Ngươi là người nào?"

Mê Hồn Sơn làm sao có thể vô duyên vô cớ xuất hiện một tiểu hài tử? nhất định phải cẩn thận cư xử.

"Sao ngươi lại có thể đối đãi với một hài tử như vậy?" Lăng Dạ Phong chỉ trích nói, giọng điệu có chút nén giận. Đi đến bên cạnh hài tử, vô cùng yêu thích vuốt ve đầu nó.

Ly Yên cười lạnh nói: "Hài tử? Chỉ sợ đứa nhỏ này không bình thường."

Trực giác nói cho nàng, đứa nhỏ này tuyệt đối không đơn giản, rất nguy hiểm.

Lăng Dạ Phong nhìn hài tử kia, vẻ mặt cầu xin, ánh mắt tràn ngập vô tội cùng ngây thơ chất phác.

"Làm sao lại không bình thường nó cũng chỉ là một hài tử, sao ngươi có thể không có tình cảm như vậy chứ, đúng là kẻ quái dị, trách không được Thái hoàng huynh không sung ái ngươi."

Lần trước bị hạ được sau khi hần hồi phủ liền nghe được những chuyện này của Ly Yên.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 13

Ly Yên khẽ liếc hắt một cái, khinh thường cười nói: "Ai quan tâm chứ?"

"Hừ! Người không quan tâm mà người nói với Ngưng cùng Tứ Hoàng huynh xin ý chỉ để gả người cho Thất hoàng huynh?" Nhếch môi trào phúng.

"Ta? lúc nào thì ta nói với tỷ tỷ ta muốn gả cho hắt hắt?" Nàng không thể tin chỉ vào chính mình nói, rõ ràng là Lăng Dạ Trần có bệnh nên hạ thánh chỉ có được không? Khi nào thì nàng nói với tỷ tỷ nàng muốn gả cho hắt rồi.

Lăng Dạ Phong cau mày, hiển nhiên là không tin: "Dám làm lại không dám nhận, ta đúng là chính tai nghe được Ngưng phi cùng Tứ Hoàng huynh thỉnh thánh chỉ, không phải người nói tỷ tỷ người thỉnh chỉ thì có thể là ai?"

"Tỷ tỷ của ta thỉnh chỉ?" Giọng điệu cao lên, lập tức mặt cau mày thì thảo tự nói: "Tại sao có thể như vậy?"

Lăng Dạ Vũ thấy nàng một bộ dạng không biết chuyện trong lòng có chút không thoải mái, chẳng lẽ gả cho chính mình rất kém cỏi sao? Vì sao nàng lại khinh thường như vậy?

Lăng Dạ Phong còn muốn tiếp tục chế nhạo một phen đột nhiên lại bị lời nói của Ly Yên kích thích.

"Nói tóm lại, cách đùa nhỏ này một chút, người được bảo hộ quá tốt, hoàn toàn không hiểu được thế gian hiểm ác như thế nào."

"Một thiên kim tiểu thư như người thì biết cái gì? Ta không hiểu thế gian hiểm ác? Là do người quá ngoan độc." Giương cằm lớn tiếng mắng.

Ly Yên cười nhạo: "Thiên kim tiểu thư? Người không trải qua bất luận chuyện suy sụp nào, có tư cách gì nói chuyện này với ta?"

Ánh mắt trở nên mờ ảo, dường như nàng thấy được thời điểm huấn luyện ở kiếp trước, lúc nàng và Thi Vũ cùng nhau làm nhiệm vụ, còn có —— Lúc Thi Vũ chết thảm ở trước mặt nàng.

Nàng luôn hối hận áy náy, lúc trước nàng vì tự do mà chạy trốn khỏi tổ chức, vốn ảo tưởng rằng chạy trốn tới quốc gia khác mai danh ẩn tích là có thể bắt đầu một cuộc sống mới, nhưng lại không ngờ thế lực tổ chức quá mức cường đại, cuối cùng cũng tìm đến chỗ nàng.

Nàng muốn cùng Thi Vũ đi, đáng tiếc là Thi Vũ không chịu đi, cô ấy khuyên nàng không cần phản bội tổ chức, thế lực của tổ chức không phải đơn giản như các nàng đã nghĩ, nhưng bị tự do hấp dẫn nàng căn bản không nghe lời khuyên bảo, cuối cùng Thi Vũ vì cứu nàng mà chết ở trước mặt nàng, nàng vĩnh viễn sẽ không quên nụ cười nhẹ nhõm trước khi chết của Thi Vũ, sáng lạn như vậy, giống như ánh sáng của pháo hoa, rực rỡ qua đi sẽ lụi tàn, sinh mệnh dần tắt.

Kiếp trước nàng quá mức xem nhẹ tổ chức, mới rơi vào kết cục như vậy, kiếp này nàng không thể xem nhẹ bất luận kẻ nào, xem nhẹ kẻ thù là thất bại lớn nhất.

Lăng Dạ Vũ nhìn đồng tử trong suốt của LY Yên, bên trong có hối hận, có thống khổ, có tưởng niệm, cảm xúc phức tạp hiện ra từng cái, đôi mắt bi thương giống như đã trải qua tang thương, một chút giả dối cũng không có. Rốt cuộc nàng đã trải qua chuyện gì mà trở nên như vậy? Tim đột nhiên thất lại, là đau lòng sao?

Thấy Lăng Dạ Phong lại muốn nói cái gì, vẻ mặt hắt hắt lạnh lùng như cũ kéo tay hắt ngăn cản: "Đúng vậy, nàng nói đúng, đùa nhỏ này không thể giữ."

Lăng Dạ Phong không thể tin mở to mắt: "Thất hoàng huynh, đây vẫn chỉ là đùa bé, Lỡ như hắt ở đây gặp nguy hiểm thì làm sao bây giờ?"

các Ca Ca Tỷ Tỷ, ta sợ, các người không cần bỏ lại ta lại có được hay không, ta là bị phụ thân ném vào, phụ thân hắt không cần ta, để cho ta tự sinh tự diệt." Nhất thời, đùa nhỏ này hai mắt đầm lệ, một bộ đáng đáng thương tội nghiệp, nước mắt lưng tròng kể ra một chút cũng không có thanh bi ai.

Thấy vậy, Lăng Dạ Phong không khỏi nổi lên thương hại: "Thất hoàng huynh huynh xem hắt tội nghiệp như vậy, cho hắt đi theo chúng ta đi."

Lăng Dạ Vũ hát cảm lên ý bảo hắt hỏi Ly Yên.

"Tại sao phải cần có sự đồng ý của nữ nhân này a?" Lăng Dạ Phong than thở, ngượng ngùng hỏi: "Cái kia, hắt tội nghiệp như thế, cho hắt đi theo chúng ta đi."

"Tùy người, người muốn làm sao thì làm." Nàng không kiên nhẫn khoát tay nói.

Ai cũng không có thấy tại một khắc Ly Yên đáp ứng, khóe miệng hắt từ kia gọi lên một nụ cười quý dị.



Lăng Dạ Phong nhìn thấy Ly Yên đáp ứng, không nhịn được nở một nụ cười vui vẻ

Vuốt ve đầu hải tử kia, đôi mắt thâm sâu của hải tử tràn ngập khó chịu, nhưng nó che dấu hết sức tốt.

"Người tên là gì?"

"Ta gọi là Bạc Hề." Hắn ngọt ngào ngây thơ đáp, trên mặt hiện lên nụ cười vui vẻ, khuôn mặt phấn thom bỏ nhào đáng yêu cực kỳ.

Bạc Hề? Tên này sao lại lạ như vậy? Giống như tên của tác giả trong tiểu thuyết hiện đại mà Thi Vũ từng xem, nghe Thi Vũ nói tên tác giả đó còn có chút biến thái, không lẽ đứa nhỏ này cũng là một kẻ biến thái đi? Ly Yên nhún mi trầm nghĩ.

"Bạc Hề? tên rất đặc biệt." Lăng Dạ Phong cười nói.

"Được rồi, đi nhanh đi, sắc trời cũng không còn sớm, phải tìm chỗ nghỉ ngơi."

"Tỷ tỷ, ta vừa mới đi qua nơi đó thấy có một cái sơn động."

Bạc Hề lên tiếng, khiến Ly Yên cau Phụng mi, ánh mắt sắc bén như kiếm, nghi ngờ nhìn hắn,

Hắn giống như sợ hãi rụt đầu trốn ra phía sau Lăng Dạ Phong.

"Người làm gì vậy? Đây chỉ là đứa bé, nó nói có sơn động chắc chắn không sai, "Lấy tay che chở, yêu thương vỗ vai Bạc Hề nói: "Đi, Bạc Hề, dẫn các Ca Ca cùng Tỷ Tỷ đi đến sơn động đó."

Cái tên ngu ngốc này, sớm muộn gì cũng bị lòng tốt của hắn hại chết, Ly Yên lườm Lăng Dạ Phong.

Lăng Dạ Vũ cau mày, mâu trung xẹt qua một tia lo lắng, hắn cũng biết là mình bảo hộ cửu hoàng đệ quá tốt, bây giờ nên để cho hắn trải qua một lần cũng tốt.

Phủ Thái Tử Kỳ Tinh Quốc

"Tối, ăn một chút gì đi!"

Một nam tử tuấn kiệt vẻ mặt ôn nhu đang gấp thức ăn cho nữ tử, mà nữ tử thì nổi giận quát toàn bộ thức ăn trên bàn xuống, nhất thời tiếng vỡ của bát đĩa vang dội bên tai, thị vệ cùng tỷ nữ ngoài cửa khẽ thờ dài, sao Thái Tử Phi lại quát cường như vậy a?

Nam tử ôm chầm lấy nữ tử, trong mắt là nỗi đau khó kìm nén và chan chứa yêu thương: "Nàng ăn một chút gì đi, được không? Ta van cầu nàng, nàng đã hai ngày chưa ăn gì rồi."

Về mặt nữ tử quát cường, ánh mắt kiên định, từ môi đỏ mọng phát ra giọng nói trong trẻo như tiếng suối chảy: "Để cho ta rời đi."

Nhẹ nhàng buông đôi tay đang ôm nàng ra, vuốt ve mặt nàng, kim chế nói: "Tại sao Lại muốn rời khỏi ta như vậy? Chẳng lẽ ta đối với nàng còn chưa đủ tốt sao?"

Trên mặt Nữ tử không có một tia xúc động, vẫn ngoan cố như cũ, lặp lại nói: "Để cho ta rời đi."

Hít sâu một hơi đứng lên, vung tay áo xoay người đi ra ngoài, đi tới cửa liền trầm giọng tàn nhẫn nói với những tỷ nữ: "Bảo phòng bếp chuẩn bị lại đồ ăn cho Thái Tử Phi, nếu mà Thái Tử Phi không ăn, các người cũng đừng mong giữ được cái mạng nhỏ này."

Tỷ nữ ngoài cửa run run quỳ xuống, thân thể run rẩy đáp: "Vâng, Thái tử."

Nữ tử ở trong phòng nghe được câu nói đó, ánh mắt bốc lên hừng hực lửa giận, tức giận nói: "Đê tiện."

Nghe được tiếng mắng trong phòng, nam tử nghênh ngang mà đi. Thứ lỗi cho ta đã dùng thủ đoạn hèn hạ này, nhưng ta sẽ không để nàng rời khỏi ta, nàng chỉ có thể ở lại bên cạnh ta.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 14

Ban đêm, các ngôi sao thưa thớt treo lủng lẳng trên không, gió lạnh thổi qua, nổi lên từng trận rét lạnh. Ánh trăng mờ ảo bị mây đen bao phủ, giống như không thấy mặt trời, ban đêm là lúc bóng tối thống trị, hào quang không thích hợp xuất hiện.

Lúc này bọn họ được Bạc Hề dẫn vào trong cửa động để nghỉ ngơi, chỉ nghe thấy tiếng hít thở phập phồng, tất cả đều yên tĩnh, vô cùng hài hòa.

Vốn là đang ngủ say đột nhiên Bạc Hề lại mở mắt ra, trong con ngươi phát ra ánh sáng nguy hiểm, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu nhất thời trở nên âm trầm rét lạnh, khóe miệng nở ra một nụ cười thị huyết.

Hắn cầm một thanh đao chói lọi đi về phía Ly Yên, chìa mũi đao lấp lánh vào người đang ngủ say, nữ nhân này năng lực quá mạnh mẽ, tuyệt đối không thể lưu.

Bỗng nhiên Ly Yên mở ra đôi đồng tử trong suốt như lưu ly, tản ra ánh sáng tàn nhẫn, lạnh giọng hỏi: "Ngươi muốn làm gì?"

Tay dừng lại, khó hiểu nhìn chằm chằm nàng: "Làm sao ngươi có thể tỉnh? Sơn động này rõ ràng có mê hồn tán."

Ly Yên nhếch môi cười, "Chẳng lẽ ngươi không biết bản tiểu thư đôi được vật miễn cảm nhất sao? Muốn dùng Mê hồn tán này làm cho ta choáng váng cũng quá coi thường ta đi."

Mặc dù Bạc Hề có nhiều độc dược, nhưng lại không có mê dược, chỉ có thể dẫn bọn hắn tiến vào cái động Mê Hồn này, trong sơn động Mê hồn toả ra đều là mê hồn dược. Nhưng mà hắn không nghĩ tới nữ nhân này lại có thể nhìn thấu ý đồ của hắn, không trúng mê dược, nữ nhân này thật sự không thể lưu.

Một viên thuốc theo đầu ngón tay bắn ra, rơi vào miệng Lăng Dạ Phong, thuốc này sẽ khiến hắn chốc lát nữa mới có thể tỉnh.

"Lăng Dạ Vũ ngươi cũng nên thức dậy đi? Không được Xem diễn trò." Ly Yên sâu xa mở miệng, liếc nhìn Lăng Dạ Vũ.

Nàng đã sớm phát hiện mình không trúng mê dược, nữ nhân này, Lực nhạy cảm rõ ràng quá tốt. Hơn nữa đây là lần đầu nàng kêu tên mình, trong lòng có một loại cảm giác thoải mái không nói nên lời.

Hắn sửa lại y phục chậm rãi đứng lên, đôi mắt sắc bén đảo qua Bạc Hề, lạnh lùng nói: "Rốt cuộc ngươi là người phương nào, vì sao muốn đưa chúng ta vào chỗ chết?"

Hừ lạnh một tiếng, đau lòng nói: "Các ngươi giết nhiều bằng hữu của ta như vậy, sao ta lại phải buông tha cho các ngươi."

Trong mắt trong vắt, không chút nào che dấu bi thương. Động vật trên núi Mê hồn đều đã làm bạn của hắn nhiều năm nay, bọn họ vừa tới liền diệt một đám hỏa trùng, làm cho hắn đau lòng không thôi.

"Bằng hữu?" Lòng mày hơi nhíu, "Ngươi nói những con hỏa trùng sao?"

"Ôi, đau đầu quá." Lúc này Lăng Dạ Phong chậm rãi mở mắt ra, vừa xoa huyệt Thái dương vừa đứng lên.

Thừa dịp lực chú ý của hai người đều đặt trên người Lăng Dạ Phong, Bạc Hề vội vàng đánh úp.

Giống như đặt tất cả chú ý lên người Lăng Dạ Phong, nhưng vẫn không có hạ thấp cảnh giác, thấy Bạc Hề động thủ, lập tức vọt đến bên người Lăng Dạ Vũ, nàng đã đề lộ quá nhiều năng lực, không thể đề lộ cả võ công a.

Lăng Dạ Vũ che chở nàng, cùng Bạc Hề so chiêu, tuy Bạc Hề là một đứa bé, chân tay đều nhỏ, nhưng thân thủ nhanh nhẹn, ra tay rất tàn nhẫn.

"Đã xảy ra chuyện gì? Sao hai người lại đánh nhau với Bạc Hề a?" Vẫn không rõ chân tướng Lăng Dạ Phong sốt ruột hô.

"Hắn muốn giết chúng ta, không thể lưu hắn." Ly Yên lạnh lùng nói.

"Hắn chỉ là đứa bé, lại không có thù oán gì với hai người, làm sao có thể muốn giết các ngươi?" Về mặt không tin, làm Ly Yên tức giận đến lửa trong lòng vọt thẳng lên.

Ly Yên xoay mặt đi, chẳng muốn giải thích với hắn nữa.

Võ công của Lăng Dạ Vũ thật sự là sâu không lường được, Bạc Hề dẫn rơi vào thế hạ phong. "Phốc." Bị Lăng Dạ Vũ đánh một chưởng trúng ngực, Bạc Hề lao đảo lui ra phía sau vài bước, phun ra máu tươi.

"Ngươi sao rồi?" Thấy Bạc Hề bị đánh thương, vội vàng đi qua dìu hắn lên, tình cảm lo lắng mà không lời nào có thể nói được.

Nhân châu xoay động, bày ra bộ dạng người bị hại, đáng thương vô tội, than thở khóc lóc: "Ca ca, là tỷ tỷ kia muốn giết ta, ta mới đánh trả."

Bởi vì vừa mới thổ huyết mà lưu lại vết máu, tay nhỏ lồi kéo Lăng Dạ Phong, huyết châu lặng yên không một tiếng động thấm vào trong cơ thể hắn, mà hắn hoàn toàn không biết.

"Sao các ngươi có thể đối xử với một hài tử như vậy a?" Lăng Dạ Phong Nghiêm mặt chất vấn hai người, trên mặt tràn đầy đau lòng.

Ly yên tròn trắng cả mắt, một bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Ngươi sao lại ngốc như vậy a? rõ ràng là hắn đang lợi dụng ngươi."

"Người cái nữ nhân độc ác này, ta sẽ không tin tưởng lời của ngươi." Lăng Dạ Phong hắng giọng giận dữ hét lên.

"Phong, thật sự là hấn lợi dụng ngươi." Đôi mắt thăm hàn ý, Lăng Dạ Vũ nhàn nhạt lên tiếng.

"Thất hoàng huynh, sao huynh cũng giúp nữ nhân này? Ta mặc kệ, hai người nhất định phải để cho hấn đi, muốn mạng của hấn trước hết hãy bước qua xác ta."

Về mặt Lăng Dạ Phong quyết tuyệt, thần sắc kiên định, nghiêm nhiên một bộ dáng kiên trì.

Hai người liếc nhau, đều đã nhìn thấy được vẻ không biết phải làm sao ở trong mắt đối phương.

Ngay lúc hai người dùng ánh mắt để trao đổi với nhau, Lăng Dạ Phong đã lén để cho Bạc Hề chạy. Bạc Hề nhảy lên, lách mình một cái đã không thấy người nữa, trong lòng cười nhạo, cái tên này thật là ngu xuẩn.

Thấy Lăng Dạ Phong để cho Bạc hề chạy thoát, Lăng Dạ Vũ bảo trì trầm mặc, chỉ là trong con ngươi tràn ngập vô nại.

Mà Ly Yên lại cười lạnh châm chọc: "Hi vọng lòng tốt của ngươi có thể có được báo đáp."

Một đêm ngủ ngon, buổi sáng Ly Yên lại bị Lăng Dạ Vũ đánh thức, nàng âm thầm oán thầm, Lăng Dạ Vũ này đã thành cái đồng hồ báo thức, chính là cái đồng hồ báo thức lạnh như băng, rét lạnh thấu xương.

Gió nhẹ trộn lẫn một mùi hương thơm ngát xông vào mũi, mùi thơm ngát kia ẩn chứa các loại hương hoa tạo thành một loại hương thơm đặc biệt, làm lòng người vui vẻ, gân cốt toàn thân trên dưới thả lỏng, một loại cảm giác thoải mái sung sướng.

"Đây có thể là mùi của thất thái liên hoa, chúng ta đi theo mùi hương này là có thể tìm thấy." Ly Yên nhẹ giọng nói.

"Đi." Lăng Dạ Vũ gật đầu, nhàn nhạt nói.

"Giết chúng, giết chúng. . . " bỗng nhiên Lăng Dạ Phong cảm thấy có một loại âm thanh ma quái khổng lồ chế đầu óc, suy nghĩ không theo ý mình, một trận đau đầu đánh úp lại, thân thể lao đảo lui ra sau vài bước.

"Phong." Lăng Dạ Vũ thấy hấn có chút lạ, lo lắng hỏi, Ly Yên cũng dừng bước lại, sau khi nhìn cảm thấy có gì đó không đúng, nhanh nhẹn đi về phía bọn hấn.

Nháy mắt, hốc mắt Lăng Dạ Phong trở nên đỏ bừng, lóe ra thị huyết, trên mặt phủ đầy sát khí, một chương lực liên hướng về phía Lăng Dạ Vũ đánh tới.

"Cẩn thận." Ly Yên kêu lên, nhắc nhở.

"Phốc. . . ." phun ra một ngụm máu tươi xuyên qua khăn che mặt, tạo thành một độ cung mỹ lệ chậm rãi rớt xuống.

"Ngươi. . . ." khuôn mặt luôn luôn không chút thay đổi Lăng Dạ Vũ ôm lấy thân thể đang rơi xuống của nàng, trừng to mắt, biểu tình kinh ngạc. Nàng, nàng vậy mà không để ý sinh mệnh vì mình mà can một chương này.

Ly Yên chịu đựng đau đớn trong ngực truyền đến âm thầm mắng, MD, nàng sao lại xui xẻo như thế, định chạy qua giúp hấn, ai biết chân vấp phải tảng đá ngã sấp lên trên người Lăng Dạ Vũ, còn giúp hấn can một chương.

Không thể không nói, đây thật sự là một cái hiểu lầm mỹ lệ a.

Gian nan mở miệng: "Hấn hấn là bị khống chế, mau đánh choáng hấn."

Lăng Dạ Vũ lo lắng nhìn nàng, gật đầu, nhẹ nhàng để nàng xuống, lấy tốc độ của tia chớp đánh ngất Lăng Dạ Phong.

"Ngươi như thế nào?" Đôi đồng tử đen đầy lo lắng, cũng ẩn chứa sự nghi hoặc, "Vì sao ngươi lại can một chương kia thay bốn vương?"

Nàng có thể nói nàng không cố ý à? Nàng có thể nói đây là ngoài ý muốn sao? Có thể sao?

Không thể giải thích, Ly Yên đành phải bày ra vẻ mặt thâm tình nhìn hấn, ôn nhu nói: "Bởi vì ngươi là tướng công của ta a!" Nói xong ở trong lòng nàng hung hăng ối ra một lần, ghê tởm a! Đều đã nổi cả da gà. (=))

Tuy không quá tin vào những lời này của nàng, nhưng ở trong lòng vẫn nổi lên gợn sóng, trên chốc chỗ sâu nhất trong lòng.

Con ngươi hiện lên cảm xúc phức tạp, thấp giọng nói: "Ngươi bị thương nghiêm trọng như vậy, bốn vương giúp ngươi chữa thương!"

"Không cần." Vừa nghe hấn nói những lời này Ly Yên liền vội vàng cự tuyệt, vô nghĩa, nếu để hấn vận công giúp nàng chữa thương chẳng phải sẽ biết nàng có võ công sao! Chống lại ánh mắt nghi hoặc của Lăng Dạ Vũ, mỉm cười nói: "Bản thân ta có được, ăn rất nhanh sẽ khoẻ lại."

"Được, vậy ngươi nghỉ ngơi cho tốt, bốn vương đi xem Phong đã."

Lời của tác giả:

Mọi người có đoán được Thái Tử Phi ở chương trước là ai hay không a.? Không ngược được nữ chủ, chỉ có thể ngược nam phụ nữ phụ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 15

"Hắn sao rồi?" Thấy Lăng Dạ Vũ vẫn cau mày, không khỏi lên tiếng hỏi.

Ánh mắt mờ mịt khó hiểu, mặt như hàn băng, nhìn Lăng Dạ Phong đang hôn mê trầm giọng nói: "Không phải bị hạ cổ, không hiểu sao lại bị khống chế."

"Đề ta xem." Bỗng bỏ miệng vết thương xong liền đi đến bên cạnh Lăng Dạ Phong, trước mắt hiện lên một khắc Bạc Hề nhuộm máu kéo tay Lăng Dạ Phong.

Từ trong tay áo Ly Yên lấy ra một đoạn đao sắc bén, nhẹ nhàng xẹt qua tay Lăng Dạ Phong, từ từ chảy ra dòng máu đen như mực, khoe miệng Ly Yên vẽ một độ cung hoàn mỹ.

"Quả nhiên là như thế này, Bạc Hề không phải người bình thường, máu của hắn xâm nhập vào cơ thể Lăng Dạ Phong, nên mới bị hắn khống chế."

"Làm sao mới có thể giải được?" Lăng Dạ Vũ nhăn mặt cau mày, nhìn chăm chăm vào Ly Yên trầm giọng hỏi.

"Lấy máu Bạc Hề cho hắn uống là được."

E rằng chuyện Vân Mặc thân y ở Mê Hồn Sơn do người lừa gạt bốn vương đi?" Bỗng nhiên Lăng Dạ Vũ lạnh nhạt nói, không lên tiếng thì thôi, lên tiếng thì lại toàn nói trúng tim đen, không dài dòng dây dưa.

Trong lòng Ly Yên cả kinh, lập tức bình tĩnh lại, nói: "Lấy được thất thái liên hoa hắn sẽ giúp các người, chuyện này ta cũng không có lừa người."

"Rốt cuộc người tiến vào vương phủ là có mục đích gì?" Hai tròng mắt nheo lại, dần lộ ra sát khí.

"Ta có ý đồ gì? Người nghĩ rằng ta muốn giả cho người sao?" Nếu không phải vì kháng chỉ bất tuân sẽ làm liên lụy người nhà, nàng đã sớm chạy, cũng không cần phải giả hắn sống một cuộc sống không thuộc về nàng?

Lông mi Lăng Dạ Phong run rẩy, chậm rãi mở hai mắt sưng mù, vẻ mặt đau khổ hỏi: "Sao ta lại hôn mê rồi hả ? đã xảy ra chuyện gì?"

Ly Yên liếc mắt nhìn hắn, thần nhiên nói: "Người bị Bạc Hề khống chế, thiếu chút nữa đã thương Thất hoàng huynh của người."

"Làm sao có thể? Bạc Hề chỉ là một tiểu hài tử sao có thể biết những thứ này? hơn nữa hắn khống chế ta để làm gì chứ ?" Vừa nghe đến là do Bạc Hề làm lập tức đề cao thanh lượng, rõ ràng là không tin.

Hít một hơi thật sâu, nàng chưa từng thấy qua người nào như vậy, nên nói hắn đơn thuần hay là ngu xuẩn đây?

"Tại sao người tin người khác cũng không tin thân ca ca của mình? Người quen biết Bạc Hề này được bao lâu a?"

"Dù sao ta cũng tin tưởng Bạc Hề, người nói thiếu chút nữa ta làm tổn thương Thất hoàng huynh, người có gì làm chứng có chứ?" Lăng Dạ Phong kiên định giữ vững lập trường, niềm tin không hề lung lay.

Trong lòng Ly Yên buồn bực, nhưng vẫn cố gắng áp chế xuống, "Vô nghĩa, người muốn chứng có gì? Nếu không nhờ ta Thất hoàng huynh của người đã sớm bị người đá thương rồi."

"Người có ý gì?" Nghi hoặc nhìn Ly Yên, mày cau chặt.

"Ý của ta là một chương kia của người bị ta cản, Thất hoàng huynh của người không có việc gì, nhưng mà người thì có." Ly Yên bĩu môi hờn giận nói, sắc mặt nàng tái nhợt, nàng không ngờ rằng một một chương của Lăng Dạ Phong lại mạnh như vậy, khiến cho nàng bị nội thương, trong vòng một tháng không thể sử dụng được nội công.

"Nàng nói không sai, bây giờ phải bắt được Bạc Hề để lấy máu của hắn, để mới có thể thoát khỏi khống chế." Lăng Dạ Vũ vẻ mặt lạnh như hàn băng nói, đồng tử thâm trầm như biển, làm cho người ta đoán không ra hắn đang nghĩ gì.

"Các người không cần nói, ta, ta sẽ không tin các người." Máu quang lóe ra, không nắm chắc nói. Kỳ thật hắn đã có chút tin tưởng lời của Lăng Dạ Vũ là

sự thật, mà cũng không dám tin tưởng. Bạc Hề là một hải tử nhu thuận ngây ngô biết bao nhiêu, sao có thể làm ra chuyện như vậy a?

Ly Yên thấy vậy thờ dài lắc đầu, thương người không đứng chỗ sẽ hại chết hần.

Bỗng dung hương vị đặc biệt kia lại bay tới, nhân tình Ly Yên sáng lên: "Thất thái liên hoa? Chúng ta đi."

Nói xong liền lần theo mùi hương tìm kiếm Thất Thái Liên Hoa, hai người Lăng Dạ Vũ ở phía sau đuổi kịp.

Nước suối chảy theo dòng, nơi nơi tràn ngập một loại hương vị đặc biệt, sương mù từ trong nước suối bốc lên, lay động ở trong ao Thất Thái Liên Hoa hào quang chói mắt, như mộng như ảo, Phiêu Miêu chí cực.

Cảnh đẹp như vậy, chính là những thi thể xung quanh Thất thái liên hoa đã làm phá hoại phong cảnh đẹp này, những thi thể nổi trên mặt nước này tựa hồ đã rất nhiều năm nhưng mà vẫn không bị phân hủy, chắc là do thất thái liên hoa.

Thất Thái Liên Hoa thập phần trân quý, chích một đoá này, là năm trăm năm nở hoa, ngàn năm kết quả bảo vật, truyền thuyết, thất thái liên hoa có thể tăng thêm một trăm năm công lực, bởi vậy mới có rất nhiều kẻ hám lợi đen lòng đến núi Mê Hồn cướp đoạt, có vài người đến gần thất Thái liên hoa một bước đều chết oan chết uổng, không ai biết nguyên nhân vì sao.

Ly Yên đúng là khát vọng có được đoá liên hoa này rất lâu, không phải bởi vì thất thái liên hoa có thể tăng cao của nàng võ công, mà trong thất thái liên hoa còn có một viên liên Hoa Tâm, đó mới chính là bộ phận quan trọng nhất, Liên Hoa Tâm có thể khởi từ hồi sinh Giải Bách Độc, điều này là do sự phụ thiên cư lão nhân của nàng nói cho nàng biết, trên đời trừ bỏ hai người nàng ra không còn ai biết được.

Bất quá nghe sự phụ nói, Thất Thái Liên Hoa này đời đời kiếp kiếp đều có Thủ Hộ Giả, nên không dễ dàng lấy được, mà người cuồng vọng như nàng, sao lại có thể buông tha?

"Buồn cười, các ngươi lại có thể có ý định lấy thất thái liên hoa." Lời nói mang theo thái độ thù địch, tàn nhẫn quát, thanh âm giống như từ đằng xa bay tới, trộn lẫn hàn ý, trong nháy mắt Bạc Hề liền xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Ly khỏi nghĩ, hoá ra Bạc Hề lại là Thủ Hộ Giả của Thất Thái Liên Hoa.

Vừa thấy Bạc Hề xuất hiện, Lăng Dạ Vũ lập tức động thủ, hai người đánh cho hôn thiên địa ám, chiêu chiêu trí mệnh, Bạc Hề vẫn như cũ không phải là đối thủ của Lăng Dạ Vũ, dần rơi xuống thế hạ phong.

Đột nhiên, Bạc Hề lắc mình một cái, trên mặt treo một nụ cười cực kỳ quỷ dị, khiến người nhìn có chút sồn gai ốc. Hần vẫy nhẹ tay, làm một cái thủ thế kỳ quái, trong phút chốc, từ trong suối nước nổi lên một đám cá sấu.

Đoàn cá sấu này cũng không phải cá sấu thông thường, trên thân là Ngũ Thái Ban Lan có màu sắc tươi đẹp, chắc chắn là có kịch độc, nếu không cẩn thận chạm phải, hần phải chết không thể nghi ngờ.

"Không nên chạm đến cá sấu, trên người nó có độc." Vừa thấy Bạc Hề triệu hồi ra cá sấu, Ly Yên kinh ngạc không thôi vội vàng hô to, càng có màu sắc đẹp thì độc lại càng lợi hại.

Ly Yên lấy ra ngọc tiêu, chuẩn bị thổi, Bạc Hề lạnh lùng cười nói: "Vô dụng, chúng nó không có suy nghĩ, ngươi căn bản không chế không được chúng nó."

Lãnh lùng liếc Bạc Hề một cái, không hề để ý hần, đưa tiêu ngọc đến bên miệng, thổi lên Nhất Âm.

Cá sấu bị Nhất Âm của Ly Yên làm cho thối lui một bước, trong mắt mấy người còn lại đều hiện lên vẻ không thể tin, kinh ngạc nhìn nàng.

Lăng Dạ Vũ không ngờ tới trên đời này lại có người có thể lấy âm địch nhân, đây là lần đầu tiên gặp, nữ tử này, quả nhiên không đơn giản.

Bây giờ Bạc Hề vừa đau lòng vừa căm phẫn, trong lòng tỏa ra bao quanh hỏa diễm, không thể dập tắt. Vốn cho là nàng bày ra ngọc tiêu là muốn không chế tư tưởng của chúng nó, nhưng mà không nghĩ tới nữ nhân này còn có thể ra một chiêu như vậy.

Về mặt Lăng Dạ Phong có thể nói là sợ ngây người, hần chẳng thể nghĩ tới nữ tử có những lời đồn đãi không thể chấp nhận được như nàng, lại lợi hại đến như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 16

Từng đợt sóng âm khiến cá sấu và nhóm người chống đỡ không được, tới tấp sợ hãi lui về phía sau.

Bạc Hề cắn răng, trong miệng giống như đang nếm cái gì. Bỗng dưng, Lăng Dạ Phong dần dần mất đi ý thức đôi mắt trở nên đỏ bừng thị huyết, bắt đầu đánh về phía Ly Yên.

Ánh mắt Lăng Dạ Vũ lạnh thấu xương quét về phía Bạc Hề, lập tức đến bên cạnh Ly Yên vì nàng làm hộ pháp.

Bất quá qua mấy chiêu, Lăng Dạ Phong liền bị đánh ngất xỉu, Bạc Hề biết tình thế không ổn nghĩ đến đào tẩu, ai ngờ Lăng Dạ Vũ hiểu rõ tiên cơ, xoay người một cái đến trước mặt hắn,

Chiều cao của hai người vốn là kém khá xa, hơn nữa Bạc Hề bị khí thế lấn yếu, căn bản không bì kịp với khí thế Vương giả Bể ngễ thiên hạ của Lăng Dạ Vũ.

Hiện giờ Bạc Hề chỉ có thể liều mạng chống cự, Lăng Dạ Vũ lại một chiêu so với một chiêu sắc bén ngoan độc, cuối cùng Bạc Hề bị một chương đả thương, bóng dáng nho nhỏ lao đảo bay xuống đất, hai tròng mắt phủ đầy sương mù trông rất đẹp, nhưng lại không cam lòng cùng phần hận.

Sau khi Ly Yên giải quyết xong đám cá sấu, liền điểm nhẹ mũi chân, bóng dáng mềm mại thanh thoát bay qua, nhanh tay túm lấy thất thái liên hoa.

Thất Thái Liên Hoa vừa rời khỏi suối nước, các thi thể xung quanh lập tức hóa thành đồng xương cốt dần dần chìm xuống.

Về mặt Bạc Hề sợ hãi nhìn Ly Yên lấy đi Thất Thái Liên Hoa, vào lúc Thất Thái Liên Hoa rời khỏi suối nước, hắn nhắm lại hai mắt nhận mệnh, một giọt nước mắt chậm rãi rơi xuống, cả người tan biến tại chỗ, hóa thành làn khói bay đi.

"Tại sao có thể như vậy?" Thấy thân thể Bạc Hề dần hóa thành khói, vội vàng xông lên trước bắt lấy, nhưng vô mớ mịt không thể nắm được.

"Bạc Hề là Thủ Hộ Giả của Thất Thái Liên Hoa, một khi Thất Thái Liên Hoa bị mất đi, thì hắn cũng liền biến mất." Ly Yên thần nhiên giải thích.

"Vậy Phong sẽ không bị khống chế nữa phải không?"

"Đúng vậy a!" Ly Yên trả lời thật sự nhanh, nhưng lại nói, "Bất quá máu của Bạc Hề ở trên người hắn sẽ từ từ chuyển thành kịch độc, một tháng sau toàn thân hắn sẽ bị hư thối mà chết."

Hắn sốt ruột cầm lấy tay nàng, khẩn giọng hỏi: "Người nói cái gì? Vậy bây giờ phải làm sao?"

Ly Yên nhẹ cười, lông mày hướng về phía trước hơi cong, chớp lông mi dài dài, trong mắt mang theo dí dỏm cùng một chút xảo trá, "Tìm đến Vân Mặc thần y, hắn sẽ có biện pháp."

"Được, như thế liền giao việc này cho người phụ trách, nếu không tìm được Vân Mặc thần y liền cùng ta viên phòng." Lăng Dạ Vũ mặt không đổi sắc nói, nhưng sâu trong mắt là ý cười không thấy đáy. Trong khoảng thời gian này xem như hắn cũng đã biết rõ tính tình của nàng, mặc dù không biết vì sao nàng lại tiến vào vương phủ của hắn, nhưng hắn biết, nàng nhất định không muốn cùng hắn có quan hệ phu thê chân chính, nếu không mặt nàng sẽ không biến thành bộ dáng như bây giờ.

Không sai, hắn đã sớm biết mặt của LY Yên là dịch dung, chỉ là không vạch trần, Ly Yên cho rằng tài nghệ dịch dung của mình rất tốt, lại không nghĩ rằng nàng sớm bị phát hiện.

Không phải kỹ thuật của Ly Yên có vấn đề, mà là Lăng Dạ Vũ quá mức thâm trầm khó lừa gạt thôi.

"Người . . ." Ly Yên hung hăng hất tay Lăng Dạ Vũ ra, phồng má thở phì phì đi tới.

Kỳ Tinh quốc phủ thái tử

"Nghe nói xấu nữ nhân Mộc LY Yên lại có thể gả cho Chiến thần Vương gia Lăng Nguyệt quốc a!"

"Nữ nhân này sao lại tốt số như vậy?"

Ngoài cửa hai tỷ nữ đang ngồi tán gẫu, vừa vận đề cho Thái Tử Phi hiện giờ là Thượng Quan Thi Vũ nghe được.

Vừa nghe đến tên Mộc Ly Yên này, nàng kinh ngạc tròn to mắt, Huyết Hồ, nhất định là Huyết Hồ!

Kiếp trước tên thật của Huyết Hồ cũng là Mộc LY Yên, chỉ là nàng cảm thấy Huyết Hồ so với tên mình có khí phách hơn, bởi vậy vận đề cho Thượng Quan Thi Vũ gọi nàng là Huyết Hồ.

Từ bốn năm trước sau khi từ lâu Lưu Ly vừa mở cửa Thượng Quan Thi Vũ liền phát hiện giống với hiện đại, lúc đó nàng vốn định đi tìm hiểu một phen, nhưng mà về sau lại xảy ra một vài việc, dẫn đến nàng bị Kỳ Doãn giam lỏng, hiện giờ lại nghe được bạch tử Mộc Ly Yên kia, hiển nhiên liền nghĩ đến từ lâu Lưu Ly.

Nàng hiểu Huyết Hồ, nếu cô ấy xuyên việt nhất định sẽ tạo nên thế lực cho mình, nàng chắc chắn cô ấy sẽ không bỏ qua một cơ hội tốt như vậy, bởi vì cô ấy đã từng nói, chỉ có thế lực cường đại, mới có thể bảo vệ toàn bộ mọi thứ thuộc về mình.

Nhưng mà nàng không nghĩ tới, sau khi nàng mất, Huyết Hồ vẫn không trốn được vận mệnh tử vong.

Nếu Huyết Hồ cũng đến thế giới này, như vậy nàng nhất định phải tìm thấy cô ấy.

Hoàng hôn dần dần đến, có một trận cô lợ thơ tịch tịch.

Lúc ăn cơm chiều, giống như mọi ngày Kỳ Doãn đều đến ăn cơm cùng Thượng Quan Thi Vũ, tuy hẳn biết mỗi lần tới Thi Vũ đều sẽ không cho hẳn sắc mặt hoà nhã, nhưng mà hẳn nguyên ý, chỉ cần nàng luôn luôn bên cạnh thì hẳn đều chấp nhận tất cả.

"Ta muốn rời đi." Không nhìn tới bất kỳ về mặt nào của Kỳ Doãn, lạnh lùng nói.

Tay đưa đĩa rau cho Thượng Quan Thi Vũ hơi ngừng lại, lập tức cứng ngắc mỉm cười, ôn nhu nói: "Ăn nhiều chút, nàng gầy quá."

Thượng Quan Thi Vũ nhìn rõ khuôn mặt hẳn, khí chất ôn nhuận Như Ngọc, ánh mắt sùng nịch và tràn đầy ôn nhu, lúc trước hẳn như vậy khiến cho nàng yêu, lại không nghĩ rằng sẽ phát sinh sự kiện kia, đôi mắt không nỡ dừng lại trên người hẳn, lướt mắt qua, cố chấp cứng rắn mà lặp lại: "Ta muốn rời khỏi đây."

Kỳ Doãn mấp máy môi, không nói gì thêm, tiếp tục vì nàng chia thức ăn.

Nàng nhất định phải rời khỏi, nàng nhất định phải tìm được Huyết Hồ. Nghĩ như vậy, nàng ngoan độc quyết tâm đập nát bát, cầm lấy mảnh nhỏ kề vào cổ mình.

Thấy thế, Kỳ Doãn liền hoảng sợ khẩn trương nói: "Nàng muốn làm gì? Để xuống, không cần như vậy."

"Ta nói cho ngươi biết, nếu hôm nay ngươi không cho ta rời đi, ta liền chết ở trước mặt ngươi." Nàng là bất cứ giá nào, ánh mắt kiên quyết làm cho người ta không thể không tin.

Ngực một trận đau đớn, về mặt kìm nén không nổi thống khổ, trong mắt tự nhiên đầy sương mù, hẳn, tự nhiên khóc.

"Vì sao lại muốn rời khỏi ta? Vì sao dù chết cũng không muốn ở lại bên cạnh ta? Tại sao?"

Từng tiếng chất vấn, không có cách nào diễn tả hết nỗi đau.

Tay Thượng Quan Thi Vũ hơi dùng lực, trên làn da tuyết trắng xuất hiện một đạo vết máu, lại hỏi: "Cuối cùng để cho ta rời khỏi không?"

Vết máu làm hai mắt của hẳn đau đớn, hít sâu, chậm rãi nhắm mắt lại, thấp giọng nói: "Được, ta cho ngươi rời đi."

Nói xong xoay người rời đi, tuyên bố với thị vệ cùng tỷ nữ bên ngoài: "Thái Tử Phi hương tiêu ngọc vẫn ngày 12 tháng 8 năm 168."

Kỳ Doãn vừa đi, Thượng Quan Thi Vũ rốt cuộc nhìn không được, nháy mắt nước mắt vỡ oà.

Nàng còn nhớ rõ, vào năm năm trước, nàng mười ba tuổi gặp hẳn mười tám tuổi. Sau khi nàng xuyên việt đến thế giới này vẫn như cũ là một cô nhi, nàng là xuyên hồn, lúc đó thân thể này mới hai tuổi. Từ nhỏ lang thang khắp nơi, bởi vì thân thủ sắc bén linh mẫn nên bị một sát thủ tổ chức nhìn trúng, nàng không muốn lại trở về kiếp sống của một công cụ không có tình cảm, liền một đường chạy trốn.

Đối với sát thủ tổ chức mà nói, không chiếm được liền muốn hủy đi, vì thế vào lúc nàng bị đuổi giết thân mình đầy thương tích thì gặp được Kỳ Doãn, khi đó Kỳ Doãn chính là bị tính tình quật cường cùng sắc bén của nàng hấp dẫn, vì thế mà cứu nàng.

Hai người bắt đầu đối chọi gay gắt, chậm rãi lâu ngày sinh tình, lúc Kỳ Doãn vừa phát hiện chính mình thích Thượng Quan Thi Vũ, liền triển khai rất nhiều nhu tình thể công, cuối cùng, tâm nàng vẫn bị chiếm lấy.

Đoạn thời gian ngọt ngào ngày nào hiện giờ lại trở thành hồi ức đau xót giữa bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 17

Lạc Y Cầm đứng ở trước cửa Vũ vương phủ lo lắng, vừa thấy xe ngựa của bộ Ly Yên, lập tức vui mừng xông lên phía trước.

Trong khoảng thời gian này mỗi ngày nàng đều đứng ở cửa chờ Ly Yên trở về, luôn luôn lo lắng nàng ấy xảy ra chuyện gì, bây giờ nhìn thấy nàng ấy bình an trở về cũng yên tâm rồi.

"Một mối quá a! Chúng ta trở về phòng nghỉ ngơi." Ly Yên bùi bùi nói.

Lạc Y Cầm bật cười, "Được, chúng ta trở về phòng nghỉ ngơi."

Vì thế hai người không chút nào để ý tới hai vị vương gia kia, liền náo nức trở về phòng.

"Sư tỷ, muốn nói gì thì nói đi! Tỷ nói xong muội ngủ tiếp." Nhìn Lạc Y Cầm muốn nói lại thôi, nàng còn có thể không rõ sao?

"Ly Yên, đã tìm được hoàng huynh, ngày mai hẹn gặp ở Luyến Vũ Các."

Luyến Vũ Các chính là thanh lâu lớn nhất, tiết mục bên trong muôn màu muôn vẻ, nhưng mà nữ tử chỉ bán nghệ không bán thân, các nàng không cần ký Khế Ước Bán Thân, chỉ cần muốn đi thì có thể đi. Quan trọng là nữ tử tại Luyến Vũ Các sẽ không bị người khác khi dễ, một khi có người làm loạn, ngay lập tức sẽ xuất hiện cao thủ làm cho bọn hắn đoạn tử tuyệt tôn, một chút quá phận sẽ làm cả nhà diệt môn, bởi vậy tại Luyến Vũ Các, các nữ tử đều bị bảo hộ rất tốt.

Các chủ Vũ Tâm của Luyến Vũ Các là một mỹ nhân tuyệt sắc, nhưng cũng rất thần bí, không có mấy người có thể gặp qua nàng.

Ly Yên lười biếng nói, "Được a."

Duỗi thất lưng đi đến bên giường, rất lâu không gặp Vũ Tâm, có phần thấy nhớ, tiện thể đi xem nàng luôn.

Ngày hôm sau, trên đường cái xuất hiện hai mỹ nam tuyệt sắc, khiến cho nữ tử khuê phòng nữ tử nhộn nhịp xuân tâm, có vài nàng lớn mật trực tiếp cầu thân.

Hai người đi trên đường giống như một đạo phong cảnh mỹ lệ, bọn họ chính là LY Yên cùng lạc Y Cầm mặc thành nam trang.

Ly Yên cầm trong tay trường phiến, một bộ dáng công tử phong lưu tiêu sái bất kham. Còn Lạc Y Cầm nhìn rõ là ôn nhu, bước tiếp bước sen đi tới.

Khỏe miệng Ly Yên vẫn treo nụ cười nhạt, con ngươi hiện lên quét xuống một đạo tinh quang khó hiểu, dường như tưởng rằng nàng không biết có người theo dõi, chỉ là người nọ không hề động sát khí, nên nàng cũng không để ý tới thôi.

Dưới ánh mắt ái mộ của quần chúng "Sói cái" hai người bước vào Luyến Vũ Các.

----- Ta là tuyến phân cách sói cái hâm mộ.....

Bên trong Lan Nguyệt Các, Vũ Vương Phủ

Một ám vệ mặc hắc y đang quỳ, cung kính nói: "Vương gia, Hiện giờ Vương Phi đang đi đến Luyến Vũ các."

Vương phi? Tựa hồ rất dễ nghe, ngược lại hắn cũng không bài xích cái cách xưng hô này.

Cau chặt hai hàng lông mày, khó hiểu lầm bầm: "Nữ tử như nàng đi Luyến Vũ Các làm cái gì?"

"Vương gia, vương phi mặc nam trang đi."

"Ta muốn nhìn xem nàng định làm cái gì?" Mồm mồm khê mở, con ngươi nheo lại.

Hai người Ly Yên vừa vào Luyến Vũ Các, mọi người đồng thời hút không khí, hai người nam nhân này sao lại có bộ dáng xinh đẹp như vậy a?

Tú bà thướt tha đi tới nịnh nọt cười nói: "Hai vị công tử là mới tới?"

"Đ dẫn chúng ta đi Phòng của Lâm công tử." Lạc Y Cầm nói ngắn gọn.

Ở ngoài đều gọi là Lâm Công Tử, nếu nói tên thật, chẳng khác nào tiết lộ thân phận.

"Gọi Vũ Tâm cô nương đến đây." Tiêu sái mở ra trường phiến, Ly yên nở nụ cười tà mị, giống như một tên phong lưu công tử đùa giỡn nữ nhi nhà lành.

Tú bà cứng ngắc cười: "Vị công tử này, Vũ Tâm cô nương của chúng ta không tiếp khách."

Ly Yên cười yếu ớt, "Ngươi nói với nàng có người muốn gặp nàng, không gặp thì sẽ hối hận, đi, đi vào phòng."

Nói xong quơ ống tay áo xoay người lên lầu, lưu lại câu nói chứa đầy ẩn ý, khiến mọi người mê mang không thôi.

Vừa mở cửa ra, đập vào mắt là một nam tử tao nhã.

Hắn một thân áo trắng không nhuộm bụi trần, có vẻ phiêu phiêu dục tiên, dưới đôi mày phong trần là một đôi mắt bình thản vô ưu, không tranh sự đời. Mồm mồm nhẹ nhấp trà, không có lúc nào không tản ra một loại khí chất tao nhã.



Khỏe miệng Ly Yên héch lên, cổ đại nữ nam nhiều quá a, nhưng mà ngày ngày đều đối mặt với Lăng Dạ Vũ yêu nghiệt kia, cũng xem như miễn dịch rồi. Cung Y Lâm vốn là thái tử, sao lại không tranh sự đời, chỉ sợ là tâm cơ quá nặng, rất giỏi ngụy trang.

Nhìn thấy Ly Yên, ánh mắt bình thản vô ưu kia hiện lên một tia kinh diễm, chớp mắt liền che dấu, làm cho người ta đoán không ra.

Lễ phép đứng lên, ôn hòa nói: "Ngồi đi."

"Không cần khách khí với ta, tùy ý một chút là được." Ly Yên ngồi xuống, miễn cưỡng nói, khí chất trở nên quyền rũ.

"Thùng thùng thùng . . . " Một trận tiếng đập cửa truyền vào màng tai, Ly Yên tà mị cười, là Tiểu Vũ Tâm của nàng đến đây a!

"Vào đi."

Đẩy cửa đi vào đúng là một nữ tử có diện mạo tuyệt mỹ với một gương mặt trẻ con, mâu trung Thủy Quang dập dờn, lưu quang dật thái, đôi má có hai lúm đồng tiền đáng yêu, mặc váy Tử La, toàn thân tản ra khí chất cao quý trong trẻo mê người.

Vừa thấy Ly Yên, trong mắt xẹt qua kinh hi, kim lòng không đầu gọi: "Lão Đại?"

Trong mắt Cung Y Lâm hiện lên một tia nghi hoặc, lão Đại? Nữ tử rốt cuộc có thân phận gì?

Một tay Ly Yên chống đôi má, mị hoặc cười yếu ớt, Phụng mi khều nhẹ, "Tiểu Vũ Tâm, đã lâu không thấy."

Tươi cười đi đến bên cạnh Ly Yên, dịu dàng lấy lòng nói: "Lão Đại, rất nhớ ngươi, sao ngươi tới đây cũng không nói một tiếng a?"

Miệng nhỏ lái nhái, khí chất không giống với lúc vừa tiếng vào, hiện giờ chỉ giống tiểu cô nương đáng yêu đang làm nũng.

Ly Yên nhẹ nhàng gõ đầu nàng một cái, cười nói: "Hiện tại cho ngươi kinh hi không được sao?"

Vũ Tâm cũng không biết Ly Yên là nhị tiểu thư của phủ Thừa Tướng, nàng chỉ biết lúc nàng nghèo túng phiếu bạc là do Ly Yên thu lưu chính mình, sau đó đem Luyến Vũ các giao cho nàng trông giữ.

Hai người vui đùa âm ỉ một hồi, rốt cục cũng vào việc chính.

"Ngươi tính toán như thế nào để tấn công vào hoàng cung?" nói thẳng vào vấn đề, không có nửa phần dài dòng.

Cung Y Lâm nhìn Vũ Tâm, có chút chần chờ, ly Yên nói: "Ngươi yên tâm, nàng là người của ta, nghi người thì không dùng người, dùng người thì không nghi ngờ người."

Nàng cho tới bây giờ đều tin tưởng ánh mắt của mình, nàng tuyển người, hẳn tuyệt đối sẽ không phản bội nàng.

Cung Y Lâm gật đầu, nói ra kế hoạch của hắn.

Hai người ước chừng thương lượng được một thời gian dài, Ly Yên mệt mỏi ngáp một cái.

"Trở về đi! Ta mệt mỏi, Vũ Tâm ngươi cũng trở về phòng đi!"

Vì thế mấy người đồng thời đi ra ngoài, Ly Yên vừa ra khỏi cửa liền cảm giác được có một tầm mắt lạnh lùng luôn đặt trên người nàng, nàng quay đầu chống lại ánh mắt lạnh lùng kia

Trong lòng Ly Yên chợt cả kinh, Lăng Dạ Vũ? Sao hắn lại ở đây? Hắn mà cũng đi dạo thanh lâu?

Nhớ lại trước kia Lăng Dạ Vũ đã thấy qua diện mạo chân thật của mình, trong lòng nàng có chút hoảng hốt, nhưng lập tức suy nghĩ, lúc trước đều thoát được, hiện tại cũng sẽ thoát được thôi.

Lăng Dạ Vũ gân xanh nổi lên, lãnh mâu ngưng lại, toàn thân phát ra khí chất làm cho người ta sợ hãi, nữ nhân này cư nhiên chạy đến thanh lâu vụng trộm cùng nam nhân khác, tốt lắm, tốt lắm

Lúc Lăng Dạ Phong bị trúng "Ly Âm", hắn đã nhận ra nàng, ánh mắt đó hắn sẽ không quên, hơn nữa trên người nàng có mùi hoa lài, hắn tuyệt đối sẽ không nhận sai người, cho nên hắn biết vương phi này chính là nữ tử đã hai lần nhònm ngó đến Lan Nguyệt Các của hắn.

Lúc thành thân hắn không có nhìn kỹ nàng, thêm nữa khi đó mùi hoa lài nhàn nhạt đã sớm bị son bột nước che dấu, cho nên lúc ấy mới có thể không nhận ra. Chỉ là sau khi nhận ra nàng vẫn không nghĩ ra vì sao nàng phải gả vào vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 18

Ly Yên cố làm ra vẻ mặt trấn định đi qua trước mặt hắn, vốn tưởng rằng đã giấu diếm được, bỗng nhiên hắn lại gọi: "Vị công tử này, có phải chúng ta đã từng gặp qua hay không?"

Khóe miệng nở ra nụ cười tươi tắn như lấy hết rức rờ của mọi người chung quanh, Ly Yên cảm thán người này thật chói mắt mà.

Ly Yên khẽ cắn môi, lập tức mỉm cười, xoay người lại, nói: "Người nhận sai người rồi."

"Phải không?" giọng nói từ tính chậm rãi phát ra, đi đến trước mặt Lạc Y Cầm, giả bộ không biết chuyện hỏi han: "Đây không phải là tỷ nữ bên người vương phi sao? Sao lại ở trong này? Lại còn mặc nam trang, đây là muốn làm gì?"

"Thân thiết không được à?" Ly Yên thốt ra.

Ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm Ly Yên, cười nói: "Đi thanh lâu thân thiết thật đúng là chưa từng nghe thấy a!"

Nhìn ý cười trên mặt hắn, Ly Yên cảm thấy sợ nổi da gà, cho tới bây giờ chưa thấy qua hắn cười, hôm nay hắn làm sao vậy?

Hừ lạnh một tiếng, "Ai cần người lo." Nói xong xoay người rồi đi, lại bị Lăng Dạ Vũ một tay giữ chặt.

Theo bản năng liền phản kháng, sau đó hai người liền đánh nhau ở trong Luyến Vũ Các.

"Oa? Hình như đây là Vũ Vương gia a, không phải nói Vũ Vương gia cũng không gần nữ sắc sao? Như thế nào hôm nay lại đi dạo thanh lâu?" Một nam tử nhận ra thân phận Lăng Dạ Vũ, vạch trần nói.

"Đúng là Vũ Vương gia, Có lẽ là không gần nữ sắc, cho nên bây giờ nghĩ lại muốn thử một phen."

"Sao bây giờ lại đánh nhau cùng mỹ công tử kia rồi hả ?"

Chung quanh bỗng dừng vang lên tiếng người ồn ào, cũng đang thảo luận về hai người. Bọn hắn cho ra đáp án mỗi cái không giống nhau, nhiều cách nói.

Đồng tử mắt đen bóng vừa chuyển, mâu trung Ly Yên hiện lên một tia giao hoạt, nhào mạnh vào trong lòng Lăng Dạ Vũ.

"Vương gia, tuy rằng người đối với ta tình thâm ý trọng, vì tìm ta không tiếc hủy diệt danh tiết mà bước vào thanh lâu, nhưng trước sau gì đoạn tụ cũng không tốt a!" Vẻ mặt vô cùng chân thành tha thiết, bất kì ai cũng nhìn không ra nàng đang nói dối.

Vừa dứt lời, chung quanh một mảnh ồn ào.

"Nguyên lai Vũ Vương gia là vì mỹ công tử này mới đến thanh lâu a ."

"Vũ Vương gia danh tiếng lẫy lừng lại bị đoạn tụ, hèn chi không gần nữ sắc a!"

Khóe miệng nở một nụ cười chiến thắng, Ly Yên khiêu khích nhìn Lăng Dạ Vũ.

Ngoài dự đoán của Ly Yên Lăng Dạ Vũ lại không có nổi giận, mà ngược lại thái độ lại khác thường dơ tay ôm eo của nàng, trong mắt tình ý dạt dào.

"Đúng vậy a! Bỏ vương đối với người tình thâm ý trọng như vậy, có phải người nên báo đáp bỏ vương hay không?"

Ý cười trên mặt trong nháy mắt trở nên cứng ngắt, sững sờ một phen, rồi khỏi ngực hắn , mắng: "Người bị thần kinh a?"

Cơ thể nhuyễn ngọc rời khỏi, cái mũi còn có thể ngửi được nhàn nhạt hương hoa lài, còn chưa có tiêu tan.

Hung hăng trừng mắt nhìn Lăng Dạ Vũ, nói với Lạc Y Cầm "Đi."

"Vương Phi của bỏn vương đây là muốn đi đâu?" Lăng Dạ Vũ bỗng dừng lên tiếng , thân thể Ly Yên cứng đờ, dừng bước.

Những lời này lại nhắc lên một hồi sóng to gió lớn.

"Vương phi? Cái gì mà vương phi? Vương phi của Vũ Vương gia không phải là một người quái dị sao?"

"Không lẽ là bọn hắn đã lên bái đường, vị công tử này mới đúng là Vương Phi trong lòng Vũ Vương gia đi?" (

Hòa lúng ta lúng túng gật đầu, bình thường đều nghe người khác nói làm như vậy là được .

Lăng Dạ Vũ lấy tay vuốt cằm, suy nghĩ xem phải làm như thế nào mới chứng minh được tấm lòng của mình với Ly Yên.

Có ai thấy a Vũ ghen rất là đáng iu hém

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 19

"Sư tỷ, tỷ đừng bỏ câu đưa tin gọi Nhượng Phong Nhượng Vũ trở về đi!" Ly Yên kiều căng chân, thanh thoi ăn điểm tâm do Lạc Y Cầm làm.

"Ừ, Được." Lạc Y Cầm sững sờ gật đầu. Nàng phải trợ giúp hoàng huynh khỏi binh đương nhiên cần rời khỏi vương phủ, gọi Nhượng Phong Nhượng Vũ trở về thay thế mình chiếu cố Ly Yên thì tốt hơn.

Dùng khăn lụa lau miệng nhỏ, liền nhảy về phía Lăng Nguyệt Các. Đã bị Lăng Dạ Vũ biết được thân phận, nên cũng chẳng cần mang cái khăn che mặt nữa, một đường đi đến Lan Nguyệt Các, gương mặt tuyệt mỹ làm thị vệ cùng hạ nhân trên đường mê đảo, kinh diễm rất khó hiểu, khi nào thì vương phủ xuất hiện một nữ tử tuyệt mỹ như vậy a.

"Vương gia, Vương phi đến đây." Hòa cung kính nói.

Vốn đang lẳng lặng ngồi giải quyết công việc Lăng Dạ Vũ vội đứng lên, kích động hỏi: "Ngươi nói thật sao?"

Hòa gật đầu, hần phát hiện chủ tử của hần không lạnh lùng giống trước kia, mà đã trở thành một người rất thú vị.

Chỉ thấy một nữ tử tuyệt sắc từ cửa đi đến, tay áo hơi vung lên.

Lăng Dạ Vũ vừa thấy Ly Yên liền vội vàng chạy tới nghênh đón, trên mặt lộ ra nét vui sướng, "Sao nàng lại tới đây?"

Nụ cười trên môi hần thật sự rất chói mắt, lúc Ly Yên nhìn thấy thì liền nghĩ hần chính là một tên yêu nghiệt.

Ly Yên bĩu môi, chống lại ánh mắt của hần, nói: "Ta tới để hoà ly với ngươi."

Vừa nói xong, Lăng Dạ Vũ kích động nắm lấy bờ vai nàng, trong mắt tỏa ra hừng hực lửa giận hỏi: "Tại sao?"

Cảm giác cả vai truyền đến một trận đau đớn, Ly Yên nhăn mặt cau mày nói: "Ngươi buông tay, đau."

Lăng Dạ Vũ ý thức được chính mình kích động quá mức, vội vàng buông tay ra, ngượng ngùng nói: "Thực xin lỗi."

Ly Yên rất khó hiểu, sao mới có vài ngày mà dường như đã thay đổi thành một người khác vậy, người này là người trong dĩ vãng có khuôn mặt lạnh như băng không chút thay đổi Lăng Dạ Vũ sao? Tại sao có thể như vậy?

Đưa tay捏o khuôn mặt tuấn tú của Lăng Dạ Vũ, ôn nhu mềm mại, cực kỳ thú vị, không phải dịch dung, vậy thì sao lại giống như là biến thành một người khác a?

Bất quá càng捏o càng thích, Ly Yên liền bắt đầu hứng lên liên tục捏o chơi. Mà Lăng Dạ Vũ bị chà đạp nhìn thấy nàng nhiệt tình như vậy cũng không nhẫn tâm quấy rầy nàng, trên mặt hần tràn đầy hứng thú một bộ dáng trong lòng ấm áp. Hoàn toàn đã không còn tức giận.

Dường như ý thức được giữa bọn họ có chút ái muội, Ly Yên xấu hổ thu tay lại, khô khốc giải thích nói: "Cái kia, mặt của ngươi chơi rất tốt, ta liền kìm lòng không đậu. . ."

Khó có khi nàng tiếp xúc với mình, giờ nàng lại buông xuống tay, trong lòng không khỏi có chút mất mát.

"Không hoà ly với ta về sau mặt ta thường xuyên cho ngươi chơi đùa, có được hay không?" Mang theo vài phần dụ dỗ, đôi mắt pha lẫn vài phần cầu xin.

"A?" Ly Yên sững sờ một hồi, khóe miệng liền giật giật, mở miệng nói: "Vì sao không đồng ý Hoà Ly?"

Nàng vốn tưởng rằng Lăng Dạ Vũ không có tình cảm với nàng nhất định sẽ cho nàng thư Hoà Ly, ai ngờ bây giờ hần lại không chịu, đây là có chuyện gì a?

Lăng Dạ Vũ thật sự nghiêm túc nhìn nàng, dập dờn một tia thâm tình, "Mộc Ly Yên nàng nghe cho rõ, ta thích nàng, mặc kệ nàng tiến vào vương phủ vì mục đích gì, mặc kệ hiện giờ nàng vì cái gì mà muốn rời khỏi, nhưng ta thích nàng, ta sẽ không cho nàng rời khỏi ta." ( ây za, bá đạo a..)

Ngữ khí có chút bá đạo cường ngạnh, nhưng là tình ý dạt dào.

Không dự đoán được Lăng Dạ Vũ sẽ nói như vậy, những lời hắn nói chính là một quả bom oanh tạc, khiến Ly Yên không biết phải làm sao.

Ly Yên khiếp sợ rất lâu, cuối cùng cũng gắng gượng nén ra mấy chữ: "Hôm nay ngươi không uống nhầm thuốc chứ?"

Rõ ràng là không khí lãng mạn vậy mà trong nháy mắt bị nàng phá đi, không có biện pháp, nàng không tiếp xúc qua tình cảm, căn bản không hiểu được phải làm như thế nào.

Nghe vậy, khuôn mặt tuấn tú của Lăng Dạ Vũ nháy mắt đen lại, sắc mặt âm trầm nghiêng răng nghiêng lợi phun ra, "Ta cực kỳ bình thường, ta nói là sự thật."

"Cái kia, ta có việc, đi trước a!" Nói xong nhanh như chớp bỏ chạy, tuyệt đối là dùng khinh công mà chạy trốn.

MD, nàng còn chưa từng có khốn khổ như vậy a, cứ nhiên chạy trốn, thật sự là dọa người.

Lăng Dạ Vũ nhìn hình bóng người trước mặt biến mất trong chớp mắt, buông xuống đôi mắt mất mát, xem ra thập phần cô đơn, nhưng đảo mắt suy nghĩ, dù sao nàng vẫn là chính mình vương phi, nương tử của mình, chỉ cần nàng ở vương phủ một ngày, hắn đều có thể nghĩ biện pháp làm cho nàng thích mình.

Vì thế, về mặt cô đơn bỗng trở lại lạnh lùng như cũ, Chỉ có đối với Ly Yên hắn mới có nhiều vẻ mặt như vậy, lúc khác vẫn như cũ là Vũ Vương gia lạnh lùng.

~0~

Thượng Quan Thi Vũ nôn nóng thúc ngựa, chỉ cần qua khu rừng rậm này là có thể tiến vào Lăng Nguyệt quốc rồi.

Bỗng nhiên, một trận sát khí đánh úp lại, một đám Hắc y nhân quỷ mị xuất hiện trước mặt nàng, kiếm trong tay bọn hắn lóe ra hàn quang sắc bén, thật là làm cho người ta sợ hãi.

"Các ngươi do ai phái tới?" sát khí từ từ hiện lên, kiếp trước nàng là đặc công, sát khí giết chóc hiển nhiên sẽ không thua bọn hắn, Hắc y nhân bỗng dưng cảm thấy có chút khiếp đảm.

"Hừ, người chết là không cần biết nhiều như vậy." Hắc y nhân dẫn đầu gượng chống lại áp lực nói.

"Vậy thì đừng trách ta không khách khí."

Nhanh chóng xuất thủ, làm cho người ta khó có thể thấy rõ, một trận gió lạnh thổi qua, đã có mấy người nằm trên mặt đất. Thượng Quan Thi Vũ xuất thủ chiêu chiêu trí mệnh, không lưu lại một đường sống, khiến bọn Hắc y nhân sợ hãi.

Một đám Hắc y nhân hiểu ngầm đồng loạt tấn công về phía nàng, bọn hắn có Lưu Thủy trận, mặc dù Thượng Quan Thi Vũ cận chiến rất tốt, nhưng cũng không địch lại nhiều người như vậy, hơn nữa nàng không có nội lực, lại bị giam lỏng vài năm, căn bản không phải đối thủ của bọn hắn, liên tiếp mấy vòng, trên người Thượng Quan Thi Vũ đã bị thương vài chỗ.

Ngay lúc nàng cảm thấy tuyệt vọng muốn chết ở nơi này, thì một thanh y nam tử xuất hiện, giúp nàng đẩy lùi Hắc y nhân.

Nếu lúc này là Ly Yên khẳng định có thể sẽ nói nam tử này sao lại nhiều chuyện đến như vậy, một lần lại một lần cứu người. Bởi vì hắn chính là nam tử ôn nhuận lúc trước ra tay "Cứu" mấy người Ly Yên, hắn cũng là người ba lần bốn lượt khuyên can Lăng Dạ Phong đừng tức giận.

Thượng Quan Thi Vũ cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, hoa mắt chóng mặt ngất đi. Thanh y nam tử vừa thấy, vội vàng ôm lấy nàng, cười ngựa đi về phía Lăng Nguyệt quốc. Lúc nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Thượng Quan Thi Vũ, trong mắt hắn xẹt qua một tia kinh diễm, trước đó chỉ là nhìn thấy bóng dáng nữ tử từ mới đến hỗ trợ, lại không nghĩ rằng là một nữ tử mỹ lệ như vậy.

@0@

Lúc tỉnh lại, nhìn khuôn mặt ôn nhuận đang cười xem nàng, trong lúc hoảng hốt, dường như nàng nhìn thấy nhu tình của Kỳ Doãn.

Cố gắng chống giường đứng dậy, hơi thở yếu ớt hỏi han: "Ngươi là ai?"

"Diệp Thừa Tầm." Nam tử ôn nhu đáp, giọng nói dịu dàng thân thiết.

"Diệp gia trong Tứ Đại Gia Tộc?" Thượng Quan Thi Vũ hỏi.

Tứ Đại Gia Tộc là bốn quyền lực vững chắc nhất trong đại lục này, nghe đồn không có ai không biết về thế lực của Tứ Đại Gia Tộc, bọn hắn đều có một lượng lớn tử sĩ nghiêm chỉnh huấn luyện. quyền lực của Tứ Đại Gia Tộc cùng hoàng gia tương đương, thấy người trong hoàng gia không cần hành lễ.

Tứ Đại Gia Tộc bao gồm Diệp gia, Thượng Quan gia, Tống gia, Hạ gia.

Diệp Thừa Tầm cười gật đầu, nàng nói khẽ: "Ngươi có thể gọi ta Thi Vũ."

"Được, Thi Vũ, ngươi cũng có thể gọi ta là Thừa Tầm."

Nàng bĩu môi, khó hiểu hỏi: "Vì sao ngươi cứu ta?"

"A, ngươi cứ xem như ta xen vào việc của người khác đi! Trước cũng là xen vào việc của người khác cứu một vị cô nương, lại bị nói là lo việc bao đồng." Hắn cười tự giễu.

"Vậy vì sao ngươi vẫn còn cứu? không sợ ta là yêu nữ Thập Ác Bất Xá sao?" Ánh mắt tràn ngập hoang mang, sóng nước lăn tăn, tiếng nói thanh thúy nhẹ nhàng phun ra.

"Ta chỉ là không quen nhìn nhiều người khi dễ một nữ tử như vậy." Khóe miệng hắn vẫn như cũ treo một nụ cười dịu dàng. Không biết vì sao, hắn cảm giác có chút đau lòng vì nữ tử trước mắt, bởi vì ở trên người nàng, dường như luôn có một loại tang thương khó hiểu.

"Thi Vũ, ngươi có thể nói cho ta biết vì sao bọn hắn muốn giết ngươi không?"

Trong mắt Thượng Quan Thi Vũ hiện lên do dự, không biết có nên tin tưởng hắn hay không.

Nàng đã sớm đoán được những Hắc y nhân này hẳn là sát thủ Hạ Uyển Di sai đến, trừ bỏ nàng ấy, không ai sẽ hận nàng như vậy, nghĩ muốn dồn nàng vào chỗ chết.

Hạ Uyển Di là dòng chính nữ của Hạ Gia trong Tứ Đại Gia Tộc, cũng là Trắc Phi của Kỳ Doãn, Kỳ Tĩnh quốc. ( a Thái Tử có 1 trắc phi r à T\_\_T)

Đã có Hạ trắc phi, nam nhân kia cũng không toàn bộ thuộc về mình a! gương mặt Thượng Quan Thi Vũ trắng bệch khê nhếch miệng tự giễu, hơi thở u buồn làm cho lòng người chua xót.

Thấy vậy, Diệp Thừa Tầm thông cảm nói: "Nếu không muốn nói thì đừng nói, ngươi nghỉ ngơi cho tốt đi."

Nàng nhẹ nhàng gật đầu, ôn nhu nói: "Cảm ơn."

Diệp Thừa Tầm cười, đỡ nàng nằm xuống, lòng tốt của hắn rốt cục cũng không phải là xen vào việc của người khác rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 20

"Vương gia, hoàng thượng triệu người cùng vương phi tiến cung."

"Ừ, đi báo với vương phi." Nhắc tới Ly Yên, trong đáy mắt hắn hiện lên một chút ôn nhu.

Chuyện Vũ Vương gia là người đoạn tụ đã sớm lan xa, chỉ sợ bây giờ hoàng cung cũng đã biết tin nên muốn truyền bọn hắn vào cung để hỏi cho rõ!

"Ly Yên, có người đến truyền muội cùng Vũ Vương gia đi vào Cung a!" Lạc Y Cầm nhẹ giọng nói, nếu bây giờ Ly Yên không nghiên cứu đóa Thất Thái Liên Hoa kia mà là đang ngủ, chỉ sợ nàng cũng sẽ không dám kêu nàng ấy dậy a.

"A...!" Cầm thất thái liên hoa lộn ngược lộn xuôi, Ly Yên đang nghiên cứu tâm thất thái liên hoa này, xem xem rốt cuộc có cái gì đặc biệt, mà có thể khởi tử hồi sinh a.

Nhú nhú này, hay là trở về rồi nghiên cứu lại đi!

Tùy ý thay đổi kiện y phục thuần trắng, tay áo thêu liên hoa thanh lịch, cả người phát ra khí chất Phiêu Miểu như tiên, trên búi tóc cắm một cây trâm hình liên hoa thanh nhã nhẹ nhàng, hạt châu nho nhỏ theo cây trâm chảy xuống, tóc dài tùy ý buông thả, con người tươi mát tao nhã

Không vì tiến cung mà ăn mặc long trọng, trang điểm nồng nặc, ngược lại trước sau như một đơn giản thanh lịch, một cái nhún mày một nụ cười đều đã rung động lòng người, giờ tay nhắc chân đều đã để lộ ra khí chất cao quý tao nhã, giống như tiên nữ cao cao tại thượng khiến người cung bái.

Lạc Y Cầm nhìn thấy Ly Yên động lòng người như vậy, cũng không khỏi bị mê hoặc. Cho dù ở chung với Ly Yên đã nhiều năm, nhưng khí chất trên người nàng thì không ai bắt chước được, mỗi khi nhìn thấy đều sẽ kinh diễm.

Lăng Dạ Vũ vốn định tới đón Ly Yên tiến cung, lại vừa vặn nhìn thấy nàng bước tiếp bước sen đi tới.

Hai tròng mắt bình thản liền phủ đầy tầng tầng lửa giận, kim nén khó chịu trong lòng cất giọng nói: "Nhanh mang cái khăn che mặt lại cho ta."

Miệng nhỏ của Ly Yên hơi chu lên, nhú lại Phượng mi hỏi: "Vì sao? Bây giờ người cũng đã nhìn thấy diện mạo thật của ta vì sao vẫn phải dùng khăn lụa che mặt? Quá nóng a."

"Chết tiệt, để cho nam nhân khác nhìn thấy thì phải làm sao bây giờ?" Vừa nói xong Lăng Dạ Vũ nắm chặt tay Ly Yên kéo nàng vào nhà.

Khoé miệng Ly Yên giật giật, nổi điên làm gì a? Đây là đang ghen sao?

Đợi cho đến khi Ly Yên mang cái khăn che mặt xong mới bằng lòng xuất môn, Vì vậy chậm trễ không ít thời gian.

Xe ngựa chậm rãi sừ đến trước cửa hoàng cung, Lăng Dạ Vũ ôm lấy nàng, đưa tới một tiếng thét chói tai.

"Lăng Dạ Vũ người làm gì?" Tay chống vào trong vòng ngực ấm áp của hắn, Ly Yên mạnh mẽ vùng vẫy nhưng cũng chống không lại lực đạo của hắn.

"Nghe lời, không phải nàng không thích động sao?" Thanh âm ôn nhu nhẹ nhàng thoảng qua bên tai, khiến bọn thị vệ bên cạnh sợ hãi người, cũng không do dự liền nhao nhao xoa xoa mắt nhìn lại xem có nhìn lầm hay không.

Hắn biết nàng cực kỳ lười, không muốn động, hoàng cung lớn như vậy, xe ngựa không được phép tiến vào hoàng cung, cho nên hắn liền ôm nàng đi.

Ly Yên sững sờ một phen, trong lòng xẹt qua một tia ấm áp, vì thế ngoan ngoãn nằm ở trong lòng hắn nhắm mắt lại ngủ.

Ôm Ly Yên đi Ngự Thư Phòng, lúc nghe được thông báo Lăng Dạ Trần ngừng đầu lên, không khỏi ngẩn người, đây là Thất hoàng đệ lạnh lùng vô tình của hắn sao? sao ánh mắt lại tràn đầy ôn nhu sùng nịch như vậy? là do hắn nhìn lầm rồi hả?

"Gặp qua hoàng huynh." Lăng Dạ Vũ thi lễ một chút, lập tức nhẹ nhàng ôm Ly Yên ngồi xuống, động tác cực kỳ ôn nhu, sợ làm ra một chút âm thanh sẽ ảnh hưởng đến nàng.

Trước giờ Lăng Dạ Trần cùng bọn họ cảm tình đều rất tốt, cũng không quá để ý tới thứ lễ tiết này, nhưng mà. . . . .

"Khụ khụ. . . cái kia." Lăng Dạ Trần giả bộ ho khan hai tiếng, vừa mới nói ra, liền bị một cái thủ thế của hắn ngăn lại.

Lăng Dạ Trần chỉ có thể oán giận ở trong lòng, người làm hoàng đế như hắn cũng quá bức tức a! Vậy mà còn bị hạn chế mở miệng, bắt quá xem tình hình này Thất hoàng đệ của hắn không phải đoạn tụ, mà tựa hồ còn cực kỳ sùng ái vị vương phi này, hắn cũng yên tâm, chỉ là vương phi kia đeo khăn che mặt nên không thấy rõ diện mạo, không biết có giống như lời đồn là xấu xí vô diêm không a!

"Bẩm Hoàng thượng, Ngưng phi nương nương cầu kiến." Thái giám cúi đầu nói.

Lăng Dạ Trần liếc mắt nhìn nữ tử trong lòng Lăng Dạ Vũ một cái, nói: "Tuyên."

Một nữ tử ôn nhu chậm rãi đi tới, nàng mặc cung trang tử sắc cao quý, búi tóc khá đơn giản, nhan sắc kiều diễm, trong mắt mang theo nhu tình.

"Tham kiến hoàng thượng." Mộc Ngưng Vi hơi hơi phúc thân, thanh âm nhu hoà vang lên.

Nhìn thấy nữ nhân mà mình yêu, ánh mắt Lăng Dạ Trần liền tràn đầy vẻ yêu say đắm cùng sùng nịch.

"Ngưng nhi đến đây, mau ngồi."

Lông mi Ly Yên run rẩy, chậm rãi mở ra hai mắt mông lung. Lăng Dạ Vũ thấy vậy, hung hăng trừng mắt nhìn Lăng Dạ Trần một cái.

Lăng Dạ Trần ngượng ngùng sờ sờ cái mũi, hắn cũng không phải là cố ý mà.

"Tỷ tỷ, đã lâu không gặp a!" đôi mắt lưu ly của Ly Yên khẽ chớp, nhanh chóng rời khỏi lòng ngực của Lăng Dạ Vũ nói.

Ngưng Phi vuốt ve đầu nàng, dịu dàng nói: "Nha đầu này! Như thế nào? hình như bây giờ Vũ Vương gia đối với muội rất tốt a!"

Nói xong lại còn ái muội nhìn Lăng Dạ Vũ.

"Tỷ tỷ, tỷ còn nói, sao tỷ lại thỉnh chỉ gả muội cho hắn a?" Ly Yên nhỏ giọng oán trách.

"Làm sao vậy? không phải muội thích Vũ Vương gia sao? Trước. . ." Mộc Ngưng Vi nghi hoặc, ý thức được hai người Lăng Dạ Trần đang ở đây, liền ngừng lại.

Ly Yên cau mày, cẩn thận nghĩ lại.

Phóng to đại não, rốt cục nghĩ ra, sao lúc trước nàng lại hỏi tỷ tỷ về chuyện Lăng Dạ Vũ a? Khẳng định bởi vì chuyện này cho nên tỷ tỷ mới nghĩ nàng thích hắn, mới có thể thỉnh chỉ từ hôn.

Ly Yên lắc đầu thở dài, thật sự biết vậy chẳng làm a! Ở nhà ngủ không phải tốt sao, đi dạo hoàng cung làm gì chứ?

"Sao Vương phi lại đeo khăn che mặt? Không ngại thì tháo xuống để cho trẫm nhìn xem." Lăng Dạ Trần nhìn chăm chăm vào mặt LY Yên nói, lúc trước Ngưng nhi của hắn cũng đã có nói muội muội Mộc Ly Yên của nàng là một mỹ nhân tuyệt sắc, về sau nghe được những tin đồn, vẫn cũng không có tin lắm, hẳn tin Ngưng nhi sẽ không lừa gạt hắn, nhưng không phải xấu nhan thì sao bây giờ lại mang khăn che mặt a?

Vừa dứt lời, Lăng Dạ Vũ vội vàng kéo Ly Yên qua, bá đạo cự tuyệt: "Không được."

"Vì sao?" Lăng Dạ Trần khó hiểu nhìn hắn.

"Không được là không được." Vương phi của hắn chỉ có hắn mới được xem, nam nhân khác đều không được, bao gồm cả hoàng huynh này của hắn.

"Không được thì không được, hai người đi xuống đi!" Lăng Dạ Trần bất đắc dĩ khoát tay, cũng được, hẳn tin tưởng vào mắt nhìn người của Thất Hoàng Đế hắn

Nghe vậy, Lăng Dạ Vũ lại ôm lấy Ly Yên, sau đó xoay người rời đi, lần này Ly Yên rất thân thiện, tùy ý hắn ôm, dù sao bây giờ nàng cũng chẳng muốn đi đường.

@0@

Thượng Quan Thi Vũ vừa ngủ dậy nên cảm thấy thương thể tốt hơn nhiều, đúng lúc đó Diệp Thừa Tầm bưng đến cho nàng một chén thuốc.

"Uống vào đi! Đây là thuốc bổ, ngày hôm qua ngươi mất máu nhiều lắm." hắn nở nụ cười ôn nhu nói.

"Cám ơn." Thi Vũ cảm kích nhìn hắn, rồi uống vào.

"Có thể dẫn ta đi Vũ vương phủ không?" Nghi ngại một đêm đã dồi dào khí lực, nàng nghĩ muốn mau chóng tìm đến Huyết Hồ, nhiều năm không gặp như vậy, thật là nhớ a!

Trong mắt Diệp Thừa Tầm hiện lên một tia khác thường, hỏi: "Ngươi đi Vũ Vương phủ làm gì?"

"Tìm người." nàng thân thiện trả lời, thần sắc xao động có vẻ chờ mong.

"Được, ta mang ngươi đi." Diệp Thừa Tầm gật gật đầu, trong lòng hắn có chút rầu rĩ, có một cảm giác nói không nên lời.

Hắn cho rằng người Thượng Quan Thi Vũ tìm là Lăng Dạ Vũ, về mặt chờ mong, ánh mắt tưởng niệm của nàng, khiến hắn cảm thấy nàng hẳn là thích Lăng Dạ Vũ mới từ ngàn dặm xa xôi tìm đến hắn.

"Cám ơn." Thi Vũ mỉm cười nói.

Diệp Thừa Tầm miễn cưỡng cười với nàng: "Không cần khách khí với ta."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 21

Thượng Quan Thi Vũ ôm tâm tình hưng phấn đi theo Diệp Thừa Tầm đến Vũ vương phủ, nhưng vừa đến thì lại được thị vệ cho biết vương phi đã tiến cung, lúc nàng thất vọng chuẩn bị rời đi, lại nghe thấy âm thanh xe ngựa đang đi đến phía này.

Bỗng dưng Thượng Quan Thi Vũ quay đầu lại, chỉ thấy Lăng Dạ Vũ ôn nhu đang cẩn thận ôm một bạch y nữ tử xuống xe ngựa.

Hốc mắt nàng đỏ lên, trong mắt lấp lánh lệ quang, lập tức nước mắt liền ào ra, nước mắt lướt qua đôi má, lại không thể che hết khóe miệng đang gọi lên nụ cười vui sướng.

Diệp Thừa Tầm khó chịu nhìn nàng rơi lệ, hắn nghĩ rằng Thượng Quan Thi Vũ là nhìn thấy Lăng Dạ Vũ cung chiều nữ tử khác mới có thể đau lòng mà khóc như vậy, thế nên hắn không để ý đến nụ cười vui sướng bên khóe miệng nàng.

"Huyết Hồ." Thượng Quan Thi Vũ nghẹn ngào hô lên, thanh âm run nhẹ, mang theo cảm giác chờ mong.

Lăng Dạ Vũ không để ý đến âm thanh đó, cước bộ càng không ngừng đi vào trong vương phủ, không ngờ người trong lòng lại kích động nhảy xuống, trợn to mắt.

"Thi Vũ?" Mạnh mẽ thoát khỏi vòng tay ôm ấp của Lăng Dạ Vũ, nhảy xuống đất, khó có thể tin vào âm thanh vừa nghe được, đôi mắt nhìn về nơi vừa phát ra tiếng nói, là nơi mà Thượng Quan Thi Vũ đang đứng.

Thượng Quan Thi Vũ nhìn thấy đôi mắt Lưu Ly trong suốt kia, trên mặt nàng liền nở nụ cười tươi rói: "Quả nhiên là người."

Trên mặt Ly Yên nở ra một nụ cười mỹ lệ, nước mắt kim lòng không đậu làm mờ hai mắt, nàng không để ý đến hình tượng mà chạy về phía Thượng Quan Thi Vũ, tâm tình vui sướng không cần nói cũng biết, ôm cổ hảo hữu đã nhiều năm không thấy.

"Không nghĩ tới chúng ta còn có thể gặp lại."

Hai nam nhân ở bên cạnh cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì, dùng ánh mắt trao đổi, hỏi nhau sao lại thế này.

Ly Yên nắm tay Thượng Quan Thi Vũ, cười nói: "Đi, chúng ta vào nhà nói chuyện."

Không để ý đến nghi hoặc trong mắt hai người kia, cùng nhau chạy về phía Huân Yên Các trong Vương Phủ.

Hai mắt Lăng Dạ Vũ bốc hỏa, nhìn tay Thượng Quan Thi Vũ đang gắt gao nắm chặt nàng, bình đầm chua trong lòng hắn đã sớm đổ rồi. Tay nàng hắn còn chưa có nắm qua, vậy mà lại bị nữ tử kia chiếm trước rồi.

Diệp Thừa Tầm cau mày suy nghĩ, nữ tử này sao lại giống với nữ tử lần trước được hắn cứu? Sẽ không khéo như vậy chứ?

"Nói, nàng kia là ai?" Lăng Dạ Vũ áp chế lửa giận trong lòng quay sang hỏi Diệp Thừa Tầm, toàn thân hắn tản ra khí thế dọa người.

Diệp Thừa Tầm nhớ tới một màn lúc nãy, nữ tử kia được Lăng Dạ Vũ ôm trong lòng, không thể tin, cùng lúc hỏi: "Vừa rồi, nàng vừa rồi là ai?"

Vừa mới một màn kia quá kích thích người đi, thế cho nên đến giờ hắn mới kịp phản ứng. Hắn chưa từng nghĩ tới cái tên huynh đệ tốt của mình lại có một ngày sẽ sủng nịch nữ tử như vậy.

"Trả lời vấn đề ta hỏi trước đã." Lăng Dạ Vũ lạnh lùng nói.

"Nàng là người ta cứu ở trên đường, nhờ ta dẫn nàng tới Vũ vương phủ, chuyện khác thì cái gì cũng chưa nói." Khoé miệng Diệp Thừa Tầm giật giật, bắt đầu trả lời.

Sau một lúc lâu trầm mặc, Lăng Dạ Vũ lạnh nhạt nói: "Nàng là vương phi của ta."

Lúc này hắn nghe thấy nữ tử kia gọi Ly Yên là Huyết Hồ, hình như Vương Phi của hắn còn có rất nhiều chuyện mà hắn không biết a!

Diệp Thừa Tầm sùng sốt, lập tức trở nên tròn mắt há hốc mồm, vương phi? Cái kẻ Xấu xí vô diêm trong lời đồn?

Chuyện này vượt quá sức tưởng tượng, thế cho nên hoàn toàn phá vỡ hình tượng công tử lịch sự nho nhã của hắn, trong khoảng khắc, sau khi miễn cưỡng lắm mới có thể tiếp thu được, lại đổi về khuôn mặt tươi cười ôn nhuận như xưa.

Mới vừa rồi, sau khi nhìn thấy người Thượng Quan Thi Vũ tìm chính là một nữ tử, trong lòng Diệp Thừa Tầm âm thầm thở ra một hơi, hắn cảm giác mình vẫn có chút may mắn, hắn cũng không hiểu tại sao lại như vậy.

~~~~~

Trong Huân Yên Các, sau khi hai người bình phục tâm tình kích động, Ly Yên mới khó hiểu hỏi: "Thi Vũ, vì sao đến bây giờ người mới đến tìm ta? Ta một mực dùng thể lực của ta tìm người, nhưng mà một chút tin tức cũng không có."

Khoé miệng Thượng quan Thi Vũ giật giật, cứng ngắt nói: "Huyết Hồ, sau khi xuyên việt đã xảy ra rất nhiều chuyện a!"

Ánh mắt Thi Vũ ưu thương nhìn ra ngoài cửa sổ, hồi tưởng về những chuyện đã qua.

"Vì sao muốn cưới nàng?" Thượng Quan Thi Vũ về mặt thương tâm, trong mắt là vẻ không thể tin được, quang mang hỏi nam nhân trước mặt.

Trong đôi mắt đen thẳm của Kỳ Doãn ẩn chứa một nỗi đau không nói nên lời, hắn đưa tay xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nói: "Thi Vũ, ta cưới nàng ta nhưng nàng vẫn là chánh phi, ta chỉ có thể dựa vào thể lực Gia Tộc Hạ Gia mới có thể chống lại nhóm người hoàng huynh, nếu không căn bản cái ngôi vị thái tử này rất khó giữ được."

Thi Vũ cười lạnh một tiếng, đẩy ra bàn tay đang an ủi trên mặt nàng, khoé miệng nồng đậm ý cười châm chọc.

"Kỳ Doãn a Kỳ Doãn, thật không nghĩ tới người phải dựa vào một nữ nhân để bảo vệ ngôi vị thái tử của chính mình, thái tử vị quan trọng đến vậy sao?"

"Thi Vũ, chỉ có thể bảo vệ thái tử vị, đến khi ta lên làm hoàng đế thì mới có thể bảo hộ được nàng."

"Không cần tìm một cái cớ đường hoàng như vậy, điều này chỉ làm cho ta cảm thấy người dối trá ghê tởm, là ta quá ngu xuẩn cho nên mới bị người mê hoặc, đã từng nói qua khi còn sống một đời một đời, hiện giờ thì sao? chẳng qua là lừa gạt ta, nói dối ta, sao ta lại ngốc như vậy? Sao lại có thể tin tưởng người a?"

Thượng Quan Thi Vũ quát, nước mắt đã che kín khuôn mặt, mỗi một câu chất vấn đều là xẻo đục lòng nàng, giống như châm chọc giống như tự giễu, khuôn mặt mỹ lệ đầm nước mắt khiến người thương tiếc.

Trong mắt Kỳ Doãn đau xót, hấp tấp nói: "Thi Vũ, không phải như thế."

Nhưng mà sau khi nói ra những lời này, hắn phát hiện hắn không cách nào phản bác, cái loại bức rức, đau nhói hung hăng kéo đến trong lòng hắn.

Thấy hắn không thể giải thích, Thượng Quan Thi Vũ thất vọng rũ mắt xuống, nhẹ nhàng nói ra một câu làm hắn trở nên điên cuồng: "Kỳ Doãn, chia tay đi, chúng ta không thích hợp."

Nghe nàng nói vậy, hắn hung hăng bắt lấy bờ vai nàng, giống như điên cuồng mà gào thét: "Chúng ta sao lại không thích hợp, há? Ta sẽ không cho nàng đi."

"Ta nhất định phải rời khỏi." Thượng Quan Thi Vũ che dấu mâu trung đau xót, kiên định nói.

Nhìn thấy nàng kiên định quyết tâm như vậy, hắn biết nàng cực kỳ chấp nhất, nói đi nhất định sẽ đi, nên hắn tàn nhẫn nói: "Từ nay về sau nàng không cần đi ra ngoài, chỉ cần đợi ở chỗ này là được."

Nâng ánh mắt không thể tin nhìn hắn, "Ngươi giam lỏng ta?" Thượng Quan Thi Vũ lập tức cười to ra tiếng, trào phúng nói: "Kỳ Doãn a! Thì ra đến hôn nay ta mới hiểu rõ con người ngươi a!"

Kỳ Doãn không để ý đến sự trào phúng của nàng, phát tay áo đi ra cửa, phản phó ám vệ giám sát chặt chẽ nơi này cho thật tốt, về sau, Thượng Quan Thi Vũ vẫn bị giam lỏng.

Thi Vũ chậm rãi thu hồi suy nghĩ, đem đủ mọi chuyện sau khi xuyên việt kể lại cho Ly Yên nghe.

Ly Yên càng nghe càng tức giận, không khống chế nổi vỗ lên bàn một cái chửi ầm lên: "kao, quả thực không phải người, vậy mà giam lỏng người lâu như vậy."

"Được rồi Huyết Hồ, không phải bây giờ ta đã rời khỏi đó rồi sao?" Thượng Quan Thi Vũ cười nhạt lắc đầu, cố làm ra vẻ thản nhiên, nhưng Ly Yên nhìn ra được nàng vẫn không bỏ xuống được.

Trong lòng âm thầm hạ quyết định, nhất định phải thay Thi Vũ báo thù này.

Nếu nàng nhớ không lầm, qua một tháng nữa là sinh thần của hoàng thượng Lăng Dạ Trần, đến lúc đó hắn sẽ mời người từ các quốc gia khác đến tham dự, hoàng đế Kỳ Tinh quốc đã lớn tuổi, chỉ sợ sẽ cho Kỳ Doãn thay mặt đến dự, lúc đó nàng phải giúp Thi Vũ rửa sạch sỉ nhục trước kia.

"Đúng rồi Thi Vũ, vừa rồi người nam nhân đưa ngươi tới là ai?" Ly Yên ái muội chớp tròng mắt hỏi.

"Hắn là người đã cứu ta, sau đó ta nhờ hắn dẫn ta tới nơi này." Thượng Quan Thi Vũ bất đắc dĩ trả lời.

Bỗng dưng, một bóng người từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy Thượng Quan Thi Vũ, nghi hoặc hỏi: "Ly Yên, đây là ai vậy?"

"Sư tỷ, đây là hảo tỷ muội Thượng Quan Thi Vũ của muội." Ly Yên cười nói, lại giới thiệu cho Thượng Quan Thi Vũ, "Thi Vũ, đây là sư tỷ của ta Lạc Y Cầm."

Thi Vũ cười yếu ớt gật đầu, nhẹ giọng nói: "Chào người."

Lạc Y Cầm hơi hơi nhíu mi, hỏi: "Thượng Quan Gia trong Tứ Đại Gia Tộc?"

"Không phải a, trùng hợp mà thôi, Thi Vũ là cô nhi." Ly Yên xen vào nói.

"Ly Yên, khi nào thì muội có hơn một hảo tỷ muội? Sao ta lại không biết?" Lạc Y Cầm hỏi thăm, nàng cùng Ly Yên ở chung nhiều như vậy năm, cũng chưa gặp qua người này a!

"Bí mật." Ly Yên cười khê nói, bộ dáng thần bí, lập tức dường như nhớ tới cái gì: "Đúng rồi sư tỷ, ngày mai bắt đầu người dạy Thi Vũ ‘Điện Vũ Mạn Tuyệt’ đi, nàng chỉ biết cận chiến, có chút nội lực vẫn tốt hơn."

Lạc Y Cầm gật gù đầu, tuy mới lần đầu gặp nữ tử này, nhưng trên người nàng ta có một loại khí tức làm cho người ta cảm thấy cực kỳ thoải mái, ánh mắt tang thương cho nàng biết nữ tử này nhất định có một đoạn chuyện xưa.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

"Người nói cái gì? Có một nam tử cứu ả?"

Bên trong phủ thái tử Kỳ Tinh Quốc, một nữ nhân y phục hoa lệ đang nổi điên gạt tất cả đồ sứ trên bàn xuống đất, bàn tay bạch ngọc nổi gân xanh, nắm chặt quyền, bởi vì tức giận, móng tay đỏ tươi như sắp bầu vào trong thịt, trong mắt tràn ngập đồ kị và phẫn nộ.

Vận mệnh của ả ta sao lại may mắn đến thế? Không quyền không thế mà còn có thể làm chính phi? Lại được thái tử yêu mến? Vì sao mạng của ả lớn như vậy, thuê sát thủ giết ả mà ả vẫn được người cứu giúp.

"Thái tử giá lâm." Bên ngoài một âm thanh âm dương quái khí la lên, Hạ Uyển Di chính đón lại tâm tình, cuồng quát khoát tay áo ra hiệu cho hắc y nhân lui ra.

Hắc y nhân lách mình lánh đi, giống như chưa bao giờ phát sinh bất cứ chuyện gì, nhưng thân là thái tử, Kỳ Doãn đâu có thể dễ bị lừa gạt như thế, hần vừa vào cửa liền cảm thấy hơi thở sát thủ còn lưu lại.

Hạ Uyển Di còn chưa kịp nở nụ cười, hần liền đi lên bộp chặt cầm cửa ả, âm thanh lạnh lẽo: "Người lại dám phái người đi giết Thi Vũ? Muốn chết sao?"

Lấy thế lực Hạ gia muốn tra ra Thi Vũ có chết hay không cũng không khó, nhưng hần tuyệt đối không để cho Thi Vũ bị chút thương tổn nào.

Cảm giác đau đớn do bị bộp cầm truyền tới, nhưng còn kém xa đau đớn trong lòng nàng nhiều, hốc mắt có chút ướt át, đau thương nói: "Ta tình nguyện vì chàng làm trắc phi, nhưng chàng lại đối xử với ta như vậy, nàng ta rốt cuộc có cái gì? Mà người đối tốt với nàng như vậy?"

Hần thả tay ra, phát tay áo đưa lưng về phía Hạ Uyển Di lạnh nhạt nói: "Ai cũng không bằng nàng ấy, Bồn cung nói cho người biết, nếu người dám tổn thương nàng lần nữa, Bồn cung nhất định sẽ không bỏ qua người." Hần vẫn cần Hạ gia ủng hộ, cho nên hiện tại không thể giết nàng, giữ lại nàng có lúc cần dùng tới.

Kỳ Duẫn nói xong xoay người nghênh ngang đi, chỉ còn lại Hạ Uyển Di đang lấy tay chống đỡ lên bàn để không bị ngã xuống, ánh mắt âm lãnh, ghen tuông sôi sục, ý muốn giết chết Thượng Quan Thi Vũ càng thêm mãnh liệt.

Từ sĩ của gia tộc của không thể tùy tiện sử dụng, lần trước nàng vốn cho rằng dùng một vài tên sát thủ cấp thấp là có thể đủ giết chết Thượng Quan Thi Vũ, lần này chắc phải ra một số tiền lớn mời sát thủ Ngưng Yên Cung mới có thể diệt trừ hậu họa.

Bên trong Vũ Vương Phủ, tâm tư khác nhau, biến đổi liên tục, mãnh liệt dâng trào, tâm kế thâm sinh.

"Tỷ tỷ, nghe nói Vương gia ôm Vương Phi đi hoàng cung, sau đó lại ôm trở về, hiện tại bên ngoài đồn đãi rằng Vương Phi xấu xí kia không biết dùng thủ đoạn gì lấy được sự sủng ái của Vương gia đó!" Liễu Tư Nhiễm buồn bã nói, vẻ mặt tràn đầy hối hận, ánh mắt rõ ràng thương tâm, nhưng không có người nào lại chú ý tới ánh mắt đồ kị của nàng.

Quả nhiên như Liễu Tư Nhiễm đoán, Thẩm Như vò nát chiếc khăn lụa trong tay, tức giận đứng lên, mắng: "Cái kẻ quái dị này, thủ đoạn thật đúng là cao minh, ta nhất định để cho ả đẹp mắt."

Liễu Tư Nhiễm khoe miệng dâng lên cười quỷ dị, mắt hiện lên một tia âm ngoan, lướt qua trong chớp mắt.

Đêm khuya đen như mực, gió lạnh nhẹ nhàng thổi, vài bóng dáng quỷ mị xuất hiện trên mái nhà.

Mấy hắc y nhân mở ra một viên ngói rồi thổi khói mê vào bên trong, một lát sau cảm giác không có động tĩnh, hắc y nhân dẫn đầu ra hiệu, mấy người còn lại liền nhảy xuống, bay vào cửa sổ.

"Lớn mật, khuê phòng của bản cô nương cũng dám xông vào?" Một giọng nói hung ác vang lên, làm mấy hắc y nhân giật mình hoảng sợ.

Mấy người Ly Yên chậm rãi xuất hiện, trong mắt hiện lên kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền bị che giấu, hắc y nhân ý thức được nguy hiểm, mấy người liếc mắt nhìn nhau, chuẩn bị chạy trốn, chợt một tia sáng bay đến, mấy cây ngân châm xuất hiện bay vun vút, hắc y nhân chỉ cảm thấy chân tê rần, lao đảo một cái liền té ngã.

Thượng Quan Thi Vũ cong cong khoe miệng, khinh bỉ nói: "Sát thủ kiểu gì a? Chưa đánh mà đã bỏ chạy?"

"A, chiều này là Ly Yên dạy đúng không? Nàng đã dạy người của nàng nếu cảm thấy nguy hiểm liền bỏ chạy, bảo vệ tánh mạng quan trọng hơn." Lạc Y Cầm chợt nói.

Ly Yên lấy ra thẻ bài bên hông bọn sát thủ, tròn tròn mắt, thấp giọng nguyên rủa nói: "Trời ạ, là người của mình."

Mấy hắc y nhân đầy nghi hoặc, không hiểu lời nói của Ly Yên.

Ly Yên bắt đầu đi xoa trán, xem ra là nàng quá lười, không có đi qua Ngưng Yên cung, thế nên cho tới bây giờ chỉ có Nhượng Phong, Nhượng Vũ cùng

Ngũ Sát biết nàng.

Kim bài sát thủ cao nhất Ngung Yên Cung chính là Ngũ Sát, bao gồm: Băng, Tuyết, Hỏa, Lôi, Điện.

Ly Yên lấy một lệnh bài, phía trên có chữ "Ly", mấy hắc y nhân vừa thấy, mâu quang chột lóe, vội vàng quỳ xuống cùng hô: "Ra mắt lão Đại, thuộc hạ tội đáng chết vạn lần."

"Tốt lắm, đứng lên đi! Nói một chút, tại sao xông vào Yên Huân Các của ta?" Ly Yên phát phát tay, thanh thoi ngồi xuống uống trà.

Nàng chưa bao giờ để cho thuộc hạ quỳ với mình, nhưng hôm nay coi như dạy dỗ bọn hắc y nhân một chút, để cho bọn họ quỳ một cái, mặc dù không có lỗi gì, chẳng qua là theo sự phân phó làm mà thôi.

"Lão Đại, có người ra trọng kim mua mệnh của một người tên là Thượng Quan Thi Vũ, chúng ta tra được nàng chính là Thái Tử Phi của Kỳ Tinh Quốc, sau đó không biết tại sao thái tử lại bất ngờ tuyên bố nàng đã chết, hôm có người nói Thái Tử phi đang ở cùng Vương Phi Vũ Vương phủ, " Hắc y nhân vừa nói vừa ngược mắt sợ sệt nhìn Ly Yên, tiếp tục nói: "Vì vậy tôi nay chúng ta tới để giết nàng."

Nàng vẫn dùng thế lực của mình tìm Thi Vũ, không biết Thi Vũ có phải cũng là người xuyên qua hay không, nếu nàng ta cũng xuyên qua chắc chắn sẽ tìm đến mình, nhưng vẫn hoàn toàn không có tin tức, cũng liền bỏ qua, vì vậy có một phần nhỏ người không biết Thượng Quan Thi Vũ chính là người mà Lão Đại Ngung Yên Cung muốn tìm.

Ly Yên hít một hơi, lửa giận nùng nục, lạnh lẽo nói: "Buồn cười, dám mua mệnh Thi Vũ, hắc y nhân không muốn sống nữa hay sao, nói, cổ chủ là ai?"

Hắc y nhân cầm đầu cảm nhận cả người bị áp bách, run lên, cố gắng nói một câu đầy đủ: "Trắc phi của Thái tử, Hạ Uyển Di."

Trước kia vẫn nghe Ngũ sát nói lão Đại võ công cao cường, rất lợi hại, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền a! Mấy hắc y nhân chịu đựng áp lực, mắt lại lóe sáng mang vẻ sùng bái bái.

Ly Yên cười lạnh: "Trở về nói cho Nhượng Phong, Nhượng Vũ, thông báo ra giang hồ, Kỳ Tinh Quốc Thái Tử Phi ở Lăng Nguyệt quốc bị trắc phi ghen ghét mà giết người diệt khẩu, Thái Tử Phi là tỷ đệ kết nghĩa của Lư Ly công tử, hôm nay Lư Ly công tử báo thù cho tỷ tỷ, lập tức truyền lệnh công kích gia nghiệp Hạ gia, hừ! Vẫn chưa muốn định động thủ sớm như vậy, HẠ Uyển Di phạm sai lầm lớn rồi."

Nàng làm như vậy thì đồng nghĩa với việc công khai đối nghịch cùng Hạ gia, một đại gia tộc không dễ dàng đối phó, bất quá nàng sẽ lần lượt công kích từng chút một. Nàng tuyên bố Thượng Quan Thi Vũ đã chết chính là muốn nhìn xem Kỳ Doãn sẽ phản ứng thế nào, nếu hắc y nhân thật sự yêu Thi Vũ thì liền động thủ giết Hạ Uyển Di đi, mình cũng không cần phải ra tay nữa.

"Huyết Hồ." Thượng Quan Thi Vũ muốn ngăn cản, lại bị Ly Yên cắt đứt: "Thi Vũ, ta sẽ báo thù cho ngươi, yên tâm, cái gì nên đòi chúng ta phải đòi, trước mắt xử lý Hạ Uyển Di đã".

Nàng không muốn Kỳ Doãn phải khó xử, Thượng Quan Thi Vũ có chút không đành lòng, nói: "Không báo thù được không?"

Nàng hiểu rõ Huyết Hồ hơn ai hết, thế lực của nàng không chỉ ở Ngung Yên Cung và tửu lâu Lư Ly, nàng tin tưởng Huyết hồ nhất định có năng lực đối phó Kỳ Doãn, chẳng qua là...

"Thi Vũ, ngươi không phải là luyện tiếu cái nam nhân cận bã đó chứ? Hắc y nhân đối với ngươi như vậy, yên tâm, ta sẽ không lấy mạng của hắc y nhân, hắc y nhân làm sao có thể chết dễ dàng như vậy được!"

Thượng Quan Thi Vũ cắn cắn môi không có nói nữa, nàng biết Huyết hồ rất ngoan cố, cũng được, chuyện đã qua cũng không suy nghĩ nữa, để cho nàng đi làm đi!

Lạc Y Cầm vẫn lặng lẽ nghe không nói gì, nàng biết có vài chuyện không nên hỏi, cho nên im lặng, lựa chọn trầm mặc là phương thức tốt nhất.

Xa xa có nhiều tiếng bước chân vọng lại, Ly Yên nhìn mấy hắc y nhân trước mặt, tay nhỏ bé thoáng một cái, thu mấy ngân châm trở về, ánh mắt quét qua, mấy người kia lập tức nhảy qua cửa sổ biến mất.

"Cốc, cốc, cốc." Tiếng gõ cửa vang lên, Ly Yên chậm rãi đi mở cửa, lại thấy khuôn mặt Lăng Dạ Vũ phóng to trước mặt mình.

"Ngươi tới làm gì?" Ly Yên nghiêng đầu hỏi.

"Nghe nói có thích khách." Lăng Dạ Vũ chăm chú nhìn mắt của nàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Ly Yên giang tay, vô tội nói: "Không có, người của người nhìn lầm rồi."

Lăng Dạ Vũ cẩn thận nhìn khắp căn phòng, chỉ có mấy người bình tĩnh đứng, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở chỗ cửa sổ, hẳn biết nàng lại lừa hắn.

Hắn vẫn phải âm vệ canh giữ tại đây, nhưng đêm nay không biết sao lại bị người ta làm cho hôn mê, lúc tỉnh lại liền lập tức đi bẩm báo với hắn, hắn vừa nghe đã xảy ra chuyện liền vội vàng chạy tới đây.

Nhìn nàng bình yên vô sự hắn cũng an tâm, nhưng mà hắn cảm giác được ở đây vẫn có khí tức xa lạ, khẳng định có người vừa đến, cũng không phải chỉ một người, nhưng mà không biết vì sao nàng lại giấu diếm? Nàng cùng mấy người xông đến kia có quan hệ gì?

Hắn biết không có ai biết được chuyện của Vương Phi hắn, chỉ cần không chạm đến an toàn của nàng, thì hắn cũng tùy ý nàng vậy, hắn gật đầu, ôn nhu nói: "Nàng nghỉ ngơi sớm một chút."

Nói xong không chờ Ly Yên phản ứng đã rời đi, Ly Yên phục hồi tinh thần, bữu bữu môi, than thở nói: "Thật là khó hiểu."

Hôm sau, trên giang hồ liền nhắc đến một hồi sóng to gió lớn, hiện giờ trong chốn giang hồ chia làm hai phe lớn, phe thứ nhất hỗ trợ gia tộc Hạ gia, Phe này cho rằng thế lực của gia tộc Hạ gia lớn mạnh, trăm năm căn cơ so với loại nhé con mới đẻ Lưu Ly công tử thì có vẻ bảo đảm hơn. Phe còn lại thì trợ giúp Lưu Ly công tử, danh tiếng của Lưu Ly công tử ở trên giang hồ luôn rất tốt, lần này vì tỷ tỷ báo thù có thể nói là có tình có nghĩa, mà kinh tế lẫn thế lực của Lưu Ly công tử lại trải rộng khắp mọi nơi, nên họ nghĩ không hẳn không thắng được gia tộc Hạ gia.

"Ly Yên, lần này làm dân tình xôn xao rồi." Lạc Y Cầm mới từ bên ngoài trở về, nghe được tin tức liền bắt đầu nói.

"Muội biết, nhưng chuyện này càng lớn thì càng tốt mà." Khóe miệng Ly Yên dương lên một nụ cười nguy hiểm, nàng nâng chung trà, hếch lá trà lên chuẩn bị uống hết, thì một mùi thơm kỳ dị xông vào mũi, Phụng mi cau lại.

Thấy nàng nhíu mày, Thượng Quan Thi Vũ nghi hoặc hỏi: "Ly Yên, làm sao vậy?"

Ly Yên nhìn chằm chằm chén trà, trong mắt hiện lên sát ý, hờ hững nói: "Trà này có độc."

Nghe vậy, Lạc Y Cầm kinh ngạc: "Làm sao có thể? Trà này đều do tỷ ngâm, chưa từng rời đi nửa bước, làm sao có thể bị người hạ độc chứ?"

Ly Yên cười lạnh một tiếng, đem trà đổ xuống mặt đất, bọt trắng toát ra, mặt đất lập tức bị ăn mòn thành màu đen sẫm.

"Lá trà này vốn có độc, xem ra lá trà của chúng ta bị thay đổi rồi!" Mâu trung nổi lên hàn ý lạnh lẽo, Ly Yên nói rất thân thiện nhưng lại vô cùng rét lạnh, nhiệt độ chung quanh đột nhiên thấp xuống.

Hai người kinh ngạc nhìn nhau, nếu mà Ly Yên không phát hiện các nàng đều đã uống hết rồi, thật không dám nghĩ tới.

Cách mỗi một tuần Lạc Y Cầm sẽ xuất môn mua lá trà một lần, nói vậy người muốn hạ độc các nàng vô cùng hiểu rõ điều này, vì thế đã sớm ở Trà Trang thay đổi lá trà có độc cho nàng, thật sự là rất nham hiểm, nghĩ muốn một lần độc chết cả bọn nàng.

"Làm sao vậy?" Lăng Dạ Vũ vừa vào cửa liền cảm giác không khí không đúng, lo lắng hỏi.

Ly Yên nhàn nhạt liếc hắn một cái, lạnh nhạt nói: "Người nên quản lý cho tốt vương phủ của người a."

Vốn là một đầu mờ mịt trong lúc vô ý Lăng Dạ Vũ nhìn thấy vết đen còn sót lại trên mặt đất, sát khí từ từ nổi lên, môi mỏng thốt ra lời nói lạnh lẽo.

"Ai làm?"

"Xem ra trách nhiệm của người thật sự không an phận a!" Thượng Quan Thi Vũ lạnh lùng trào phúng nói, trước kia Hạ Uyển Di cũng từng hạ độc nàng, chỉ là mỗi lần nàng đều may mắn tránh được.

Hiện giờ ngoài mấy người bọn họ chẳng ai biết được thân phận thật sự của Ly Yên, cho nên nếu muốn giết Ly Yên, chỉ sợ lý do cũng chỉ có ghen tị mà thôi.

"Đồng ý hoà ly không phải tốt sao, bây giờ hại ta không làm gì cũng bị người ghi hận." Ly Yên ai oán nói.

"Ta sẽ không đồng ý hòa ly, nàng là Vương phi của ta, ta nhất định đem hết toàn lực bảo hộ nàng."

Lăng Dạ Vũ giận tái mặt bước nhanh ra ngoài, Vốn là âm thầm ngăn chặn thế lực của thái hậu chứ không trực tiếp đối đầu, nên hắn cũng không xử lý sạch sẽ tại chỗ ở trong phủ, hiện giờ vì Vương Phi của hắn, xem ra hắn nhất định phải thanh lý môn hộ rồi.

Lúc nghe được hắn nói những lời "Nhất định sẽ tận lực bảo hộ nàng", trong lòng Ly Yên xẹt qua một dòng nước ấm, nổi lên một tầng sóng nhẹ.

"Sư tỷ, truyền thư gọi Văn Mặc đến Vũ vương phủ đi."

Tên Lăng Dạ Vũ này cũng không kém, một khi đã như vậy, thì cứ gọi Văn Mặc đến giải độc cho Lăng Dạ Phong đi, còn có Ngũ hoàng huynh từ nhỏ bị trúng độc của hắc nữ!'

Lạc Y Cầm giật mình, lập tức gật đầu.

Ly Yên dường như nhớ tới cái gì đó, từ trong phòng ngủ cầm thất thái liên hoa ra, cười yếu ớt nói: "Thi Vũ ăn thất thái liên hoa này đi! Có thể tăng vài trăm năm công lực."

Hiện giờ mỗi buổi sáng Thượng Quan Thi Vũ đều cực kỳ chăm chỉ luyện công ở phía sau Viện Trúc Lâm, nhưng nội lực há lại có thể luyện thành trong một sớm một chiều, ăn thất thái liên hoa có vẻ sẽ an toàn hơn, ít nhất về sau tự bảo vệ mình cũng không thành vấn đề nữa.

Nàng không có từ chối, trực tiếp nuốt vào, nàng cũng không muốn để Huyết Hồ luôn phải bảo hộ nàng.

Ăn thất thái liên hoa vào, trong cơ thể Thi Vũ xét qua một cỗ nhiệt lưu, cảm giác được mỗi một chỗ trên người đều đã lột xác, huyết dịch trong người tuôn chảy, trong nháy mắt, bộc phát ra nội lực cường đại, phá vỡ từng món đồ sứ bên trong phòng.

Lạc Y Cầm bị chấn động lão đảo lui ra phía sau vài bước, sắc mặt Ly Yên vẫn như cũ không thay đổi, chỉ là mâu trung hiện lên vẻ kinh ngạc, không nghĩ tới hiệu quả của thất thái liên hoa lại tốt đến vậy.

"Đệ tử Vũ Mạn Tuyết" của nàng đã luyện đến trình độ bằng với người có nội lực vài trăm năm, cho nên bây giờ nàng mới có thể bình yên đứng tại chỗ.

Thượng Quan Thi Vũ sững sờ nhìn đồ sứ vỡ vụn trên mặt, bỗng nhiên nở nụ cười, cảm kích nhìn Ly Yên.

Nàng mỉm cười nhàn nhạt lắc đầu, cảm kích trong im lặng, không cần ngôn ngữ.

"Trước đây Nhược Phong Nhược Vũ muốn trở về, lại nhận được mệnh lệnh của muội nên tạm thời lưu lại ở bên ngoài, bây giờ đã hoàn thành nhiệm vụ, như vậy khoảng ba ngày nữa có thể sẽ về tới vương phủ."

Lạc Y Cầm chỉnh lại y phục, bỗng chốc lên tiếng.

"Ừ, đến lúc đó Tỷ rời đi trợ giúp Lạc Y Lâm, Mạn Vũ Sơn Trang sẽ là thế lực của Tỷ, " nói xong dừng một chút, còn nói: "Về sau cũng là của tỷ rồi."

Trang chủ Mạn Vũ Sơn Trang là người được kính trọng nhất trong giang hồ, chỉ vì nàng thường xuyên tiếp tế người nghèo, trợ giúp những người giang hồ, mà cũng không có can thiệp vào phân tranh của chốn giang hồ, chỉ là Trang Chủ của Mạn Vũ Sơn Trang rất thần bí, nên mọi người chỉ biết nàng là Nữ bá tước có tâm địa lương thiện.

Lạc Y Cầm vừa định từ chối thì lại nghe Ly Yên nói: "Sự tỷ, tỷ chiếu cố muội lâu như vậy, đây là những gì tỷ xứng đáng có được, hưởng hồ Mạn Vũ Sơn Trang luôn giao cho tỷ xử lý, tỷ làm trang chủ là thích hợp nhất."

Lạc Y Cầm đành phải gật đầu, nghĩ đến sau này khi đem ngôi vị hoàng đế trả lại cho hoàng huynh xong, nàng sẽ trả lại Mạn Vũ Sơn Trang, đây vốn là thế lực mà trước giờ Ly Yên cực khổ xây dựng, nàng không thể lấy đi.

Thấy nàng gật đầu, Ly Yên vui vẻ cười ra tiếng.

~,~,~,~

"Ta sớm đã cảnh cáo ngươi không cần vọng tưởng làm hại Thi Vũ, vì sao không nghe? Vì sao?" Kỳ Doãn hung hăng bóp cổ Hạ Uyển Di, không lưu tình chút nào.

Giang hồ thông cáo, hắc ở Kỳ Tinh quốc sao lại không biết được tin tức. Vào lúc nghe được tin Thi Vũ đã chết lòng của hắc đau đớn tựa như bị thiên đao vạn quả, đau đến khó thở.

Trong mắt Hạ Uyển Di phủ đầy khủng hoảng, gian nan nói: "Khụ . . . khụ, chàng, nếu giết ta, Hạ gia . . . sẽ không . . . giúp chàng"

Nghe vậy, Kỳ Doãn giảm lực đạo trên tay một chút, lâm vào trầm tư, hắc còn cần Hạ gia trợ giúp, nhưng mà mối thù của Thi Vũ thì phải làm sao bây giờ?

Trong lòng đấu tranh khổ sở, cuối cùng hắc cũng cắn răng quyết định, buông nàng ra, hiện tại bọn hắc cùng ngồi ở trên một chiếc thuyền, sau khi hoàn thành nghiệp lớn thì đối phó với Hạ gia báo thù cho Thi Vũ cũng không muộn.

"Khụ . . . khụ . . . khụ." nàng cảm thấy sắp không thở được nữa hắc mới buông ra, nàng khó chịu che ngực ho khan.

Kỳ Doãn chán ghét lườm nàng ta một cái, giận dữ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Mạn Vũ son trang, Vân Mặc mặc trường bào màu đen, tóc đen dài đến lưng, tay áo tung bay, cả người toát ra khí chất ôn hòa.

Nhìn tờ giấy trong tay, vẻ mặt như đưa đám buồn bã nói: "Lão Đại ! Ngươi thật đúng là quá lười, tại sao lại muốn ta đi ?"

Hắn sửa sang lại quần áo một chút, thở dài một tiếng, bắt đầu dọn dẹp hành lý rồi lên đường đi Vũ Vương Phủ.

Bên trong thư phòng của Vũ Vương Phủ, không khí lạnh lẽo bao trùm, hai nữ tử đang đứng cúi đầu thấp thòm bất an, không dám gây ra bất kỳ tiếng động nào.

Lăng Dạ Vũ khoát tay đứng lạnh nhạt nói: "Bổn vương cấp cho các ngươi một khoản ngân lượng, các ngươi tự mà thu xếp rồi khỏi Vương phủ đi."

Hắn biết các nàng chưa từng làm hại tiểu Yên, nên bỏ qua các nàng một lần.

Mình tự làm chủ gọi nàng là tiểu Yên, đây coi như là tên thân mật chỉ mình biết đi?

Thẩm Như chợt ngừng đầu, kích động hỏi: "Vương gia, tại sao? Ngươi đây là, đây là muốn đuổi chúng ta đi?"

Liễu Tư Nhiễm lông mày hơi nhíu, mâu trung thoáng qua một tia hận ý, trong lòng sóng lớn đã sớm nổi lên, nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh như cũ.

Nhất định Mộc Ly Yên xúi giục Vương gia làm như thế, hay cho một kẻ quái dị như ngươi, độc mạnh như vậy cũng không thể giết chết ả, còn để cho ả chiếm được sự sủng ái của Vương gia, ta sẽ không để cho ả được như ý.

"Trước kia các ngươi đấu đá nhau như thế nào Bổn vương đều mặc kệ, nhưng hôm nay các ngươi làm hại đến nàng, Bổn vương không thể lưu các ngươi."

"Nàng? Là Mộc Ly Yên có đúng hay không? Nhất định là nàng, nàng chính là kẻ quái dị."

Thẩm Như mắng to, khuôn mặt Lăng Dạ Vũ tối sầm lại, nổi lên lửa giận, không tự chủ được tát Thẩm Như một cái. Hắn không ăn hiếp những nữ nhân yếu đuối, nhưng nữ nhân này thật quá phận.

"A!" Một tiếng thét chói tai vang lên, Thẩm Như không thể tin che mặt nhìn hắn, "Vương gia, ngươi, ngươi đánh ta?"

Liễu Tư Nhiễm kinh ngạc, không nghĩ tới bình thường Vương gia luôn lạnh nhạt như vậy sẽ động thủ đánh người, là vì Mộc Ly Yên ư.

Lăng Dạ Vũ tức giận: "Bổn vương cảnh cáo ngươi, nàng là Vương Phi của Bổn vương, không tới phiên ngươi sỉ nhục nàng."

"Vương gia, nô tì không nghĩ đi tranh giành tình cảm, chỉ cần để cho nô tì ở lại Vương Phủ là tốt rồi, nếu ngài đuổi ta đi, bị phu quân ruồng bỏ sẽ không thể sống an ổn được."

Liễu Tư Nhuộm khóc lóc thút thít, bộ dáng diễm đam đáng yêu, khuôn mặt đầy nước mắt, bộ dáng là một mỹ nhân nhu nhược, yếu đuối.

"Hay cho một câu không tranh giành tình cảm." Ly Yên vỗ tay đi tới, trên mặt hiện lên một chút giễu cợt.

Lăng Dạ Vũ nhìn thấy người thương đến, lập tức mừng rỡ nở nụ cười, hai trắc phi kia như bị dao đâm một cái.

"Tiểu Yên, sao ngươi lại tới đây?"

Ly Yên cả người run rẩy, khóe miệng co quắp nói: "Ta và ngươi không có thân thuộc như vậy đi, gọi ta như vậy làm ta nổi cả da gà hết lên rồi."

"Chúng ta là phu thê mới cưới như thế nào không quen chứ? Nếu là tiểu Yên muốn từng bước phát triển ta sẽ không để ý." Lăng Dạ Vũ cười rục rịch.

Ly Yên khoát tay cự tuyệt: "Hay là thôi đi! Ta tới muốn xem ngươi có tìm được người hạ độc hay không thôi."

Ly Yên vừa dứt lời, thân thể Thẩm Như khẽ run, mâu quang lóe lên, chợt dạ không ngừng.

"Ta hưu các nàng, ngăn cản hậu họa về sau." Lăng Dạ Vũ nói.

Ly Yên nhíu mi, nhân dịp nói: "Nếu diệt trừ hậu họa, giết."

"Ngươi là đồ nữ nhân độc ác." Nghe vậy, Thẩm Như tức giận chửi bới, ngay sau đó dậm chân gất giọng: "Vương gia, ngươi xem nữ nhân này ác độc như thế, sao xứng làm Vương Phi của ngài được".

"Xứng hay không xứng do Bốn vương định đoạt." Lăng Dạ Vũ lạnh giọng quát lớn, lại xoay người lại về mặt cung chiều nhìn Ly Yên: "Người thích là tốt rồi."

Chỉ cần nàng vui vẻ, coi như giết hai người kia có chút phiền toái, nhưng hấn tình nguyện vì nàng gánh lấy hậu quả.

Ly Yên né tránh ánh mắt nhu tình của hấn, gọi lên một nụ cười băng giá.

"Thật ra thì cũng không cần thiết giết chết các nàng, trừng phạt nho nhỏ là tốt rồi." Trong tay Ly Yên chẳng biết khi nào có một viên thuốc đen sì sì, bấm tay bắn viên thuốc ra, hai người kia bị buộc nuốt xuống.

"Khụ Khụ Khụ." Thảm Như lấy tay chỉ móc cổ họng, muốn đem viên thuốc lấy ra, nhưng không có thành công.

Liễu Tư Nhiễm không có nửa phần động tĩnh, sắc mặt bình thản như cũ, giống như người bị bỏ thuốc không phải nàng.

Ly Yên tán thưởng, cô gái này không tệ, gặp chuyện luôn tỉnh táo, đáng tiếc tâm cơ của nàng quá sâu.

Nếu nàng nghĩ muốn chờ Thái Hậu tìm thuốc giải, e rằng phải thất vọng rồi, độc của mình luyện há dễ dàng mà giải như vậy sao.

"Độc này chẳng qua là làm thối rửa mặt của các người thôi, sẽ không lấy mạng của các người đâu, yên tâm đi!" Ly Yên vân đạm phong phong nói ra những lời này liền bước ra ngoài.

Hai người kia lộ hoảng sợ, Liễu Tư Nhiễm hiện lên một vẻ khản trương, thối rửa? Không phải là hủy dung các nàng chứ?

Lăng Dạ Vũ không để ý đến hai người kia, thấy người thương đi trước, hấn cũng theo đuôi đi theo sau.

"Người đi theo ta làm gì?" Ly Yên nhàn nhạt liếc hấn một cái nói.

"Tiểu Yên, phụ xướng phụ tùy a, ta dĩ nhiên là phải đi theo nàng rồi." Thanh âm trầm thấp mị hoặc vang lên, trong mắt Ly Yên lướt qua một tia kinh ngạc, phụ xướng phụ tùy?

* Anh nói phụ xướng phụ tùy nha các bạn, không phải phụ xướng phụ tùy đầu nha

Lúc trước hấn nghe nói lão Đại gả vào Vương Phủ không được sủng ái, gần đây lại nghe vị Vương gia kia rất sủng ái Vương Phi, phá bỏ hoàn toàn lời đồn Vương gia bị đoạn tụ chi phích. Xem ra lời đồn đãi là không thể tin tưởng, giống như lúc trước hấn nghe nói Vương Phi là một nữ nhân xấu xí không chịu nổi, đúng là bịa đặt, cho nên hấn càng muốn đích thân đi thử một chút Vũ Vương gia này, xem coi có thực sự yêu lão Đại không.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Lăng Dạ Vũ suy nghĩ rất lâu, về mặt dứt khoát kiên định, giống như đã quyết định xong chuyện gì đó.

"Người đi đi!"

Vân Mặc ngạc nhiên, tròn to mắt nhìn hấn, hỏi: "Người nói cái gì?"

"Người đi đi! Bốn vương không thể đem nữ tử mình yêu tặng cho người, dù người không chịu chữa trị, bốn vương nhất định cũng sẽ tìm được một người có y thuật cao minh, bốn vương cũng không tin trên đời này chỉ có người là có thể trị được."

Vân Mặc sững sờ trong phút chốc, rồi bỗng nhiên nở nụ cười.

"Từ Vân Mặc, ta gọi người tới trị liệu, hiện tại người đang làm gì?"

Đột nhiên một giọng nói như tiếng chuông bạc vang dội trong đại sảnh, giọng điệu có chút tức giận, không chút khách khí nói.

Nghe được giọng nói quen thuộc này, về mặt Vân Mặc trở nên khản trương, giống như vừa nghe được cái chuyện khủng bố gì, hấn vội vàng tìm kiếm một chỗ trốn để núp vào.

Lăng Dạ Vũ hoang mang nhìn hành động khó hiểu của hấn, hình như hấn rất sợ Tiểu Yên?

Đầu Ly Yên nổi đầy hắc tuyến, nhìn Vân Mặc đang trốn ở dưới cái bàn, hô: "Ra đây

Vân Mặc một bộ dạng vô cùng ủy khuất đi ra, mím môi nói: "Lão Đại, không cần hung dữ với người ta như vậy, sẽ làm người ta hoảng sợ."

Ly Yên vỗ vỗ trán, giả bộ giận dữ hét lên: "Nững nịu cái gì? Bảo người chữa bệnh, người lại ở trong này nói chuyện phiếm cả ngày?"

Lúc mới nhặt hần trở về hần vốn chính là một thiếu niên quật cường, vì sao sau khi dạy hần y thuật hần lại biến thành thiếu niên thâm trầm như vậy a?

Bên ngoài đồn đãi tính tình của Vân Mặc thần y rất là cổ quái, là một nam tử lạnh lùng, nhưng hần vừa đến trước mặt Ly Yên liền thay đổi.

Lăng Dạ Vũ nghi hoặc nhìn hai người, người này chính là Vân Mặc thần y sao? Sao hần lại sợ Tiểu Yên như vậy? Mà còn cư xử như một hài tử.

Lão Đại? Vì sao hần lại gọi Tiểu Yên là lão đại a? Hần chính là thủ hạ của Tiểu Yên sao?

Đôi đồng tử đen dao động lên xuống ở trên người Ly Yên, xem ra hần vẫn cần phải tìm hiểu nhiều hơn về vương phi của hần a!

"Ta muốn trị bệnh, là hần, hần kéo ta nói chuyện phiếm." Vân Mặc vô lại chỉ vào Lăng Dạ Vũ trốn tránh nói.

"Hần nói muốn ta nhường nạng cho hần, hần mới bằng lòng chữa trị." Lăng Dạ Vũ đứng ở một bên buồn bã nói.

Quả nhiên, sắc mặt Ly Yên đen lại, ánh mắt trầm xuống, nói với Vân Mặc: "Người muốn làm gì?"

"Lão Đại, ta chỉ là muốn thăm dò hần một chút thôi, hần làm tướng công của người sao có thể không thích người a?" Vân Mặc chu miệng nhỏ nói, hai mắt mông lung, bộ dáng chịu ủy khuất, làm cho người ta yêu mến.

Rốt cục Ly Yên cũng không nhịn được nữa, vỗ đầu hần nói: "Người nói chuyện bình thường một chút, ta không có khi dễ người."

Vân Mặc chu môi, mâu trung liền phủ đầy một tầng nước mắt, "Còn nói không khi dễ người ta."

"Lăng Dạ Vũ, mau đưa Lăng Dạ Phong đến, lập tức chuẩn bệnh." Lần này Ly Yên trực tiếp bỏ qua hần, quay sang nói với lăng Dạ Vũ.

"Ừ, đã sớm bảo người đón đệ ấy, chắc là cũng sắp đến rồi." Lăng Dạ Vũ cười yếu ớt nhìn nàng.

Vì thế sau khi chịu đựng đủ loại nịnh nọt như quân bán nước của Vân Mặc, rốt cục Lăng Dạ Phong cũng đến.

"Wow, độc này thật đúng là lợi hại." Vân Mặc vừa thấy các chấm đỏ trên mặt Lăng Dạ Phong không khỏi hưng phấn nói.

Không sai, hần rất hưng phấn, độc càng khó giải hần càng thích khiêu chiến.

Ly Yên nhàn nhạt liếc hần một cái, nói: "Nhanh trị đi."

Sai người diu Lăng Dạ Phong đến phòng khách để cho hần trị liệu. Nhiều ngày nay, Lăng Dạ Phong đã sớm không thể nhúc nhích, không nói nên lời, nhưng mà Lăng Dạ Vũ vẫn tin chắc Ly Yên sẽ tìm Vân Mặc thần y đến, cho nên hần không có nôn nóng.

Ly Yên ngồi ở trong đại sảnh chán muốn chết, bỗng dưng nghĩ đến chuyện mấy lần trước hạ được Lăng Dạ Vũ, đều không có thành công a! Nàng làm việc luôn luôn đến nơi đến chốn, không thể buông tha.

Mâu trung hiện lên u quang, nịnh nọt đi về phía lăng Dạ Vũ, giúp hần rót chén trà, lấy tốc độ nhanh như chớp đem viên thuốc ném vào trong trà, nói: "Tối, uống trà trước đi."

Tuy tốc độ của Ly Yên rất nhanh, nhưng nhãn lực của Lăng Dạ Vũ cũng là không kém.

Đáy mắt tràn đầy ý cười sùng nịnh, hần có chút bất đắc dĩ, Tiểu Yên thực nghịch ngợm, bắt quá nếu nàng đã kiên trì như vậy. Hần liền làm theo ý nàng đi.

Dưới ánh mắt chờ mong của Ly Yên Lăng Dạ Vũ chậm rãi uống trà, bỗng dưng yết hầu có cảm giác mát mẻ, hần tao nhã để chén trà xuống, không nói gì.

Ly yên một tay chống cằm, muốn thăm dò nên cười hỏi: "Này, người có cảm giác như thế nào?"

"Rất tốt."

Bỗng nhiên, một giọng nữ vang lên, như dòng nước mềm mại chảy qua tai.

"Thật tốt quá." Ly Yên cao hứng, kích động vỗ tay một cái, không có chú ý tới Lăng Dạ Vũ đang nhìn nàng bằng ánh mắt cung chiêu.

Lăng Dạ Vũ bất đắc dĩ lắc đầu thấp giọng cười yếu ớt, chỉ cần nàng cao hứng, xem mình như trò chơi thì có làm sao?

Nhìn thấy ý cười bên môi Lăng Dạ Vũ, Ly Yên có chút kinh ngạc, nghiêng đầu khó hiểu hỏi: "Người cười cái gì?"

Hần mỉm cười lắc lắc đầu, hần cũng không dám ra tiếng, nghe được giọng nói dịu dàng kia từ chính miệng hần phát ra, cảm giác rất quái dị!

Phượng mi vừa nhú, mâu quang chợt loé, Ly Yên mở to mắt kinh ngạc nói: "Người đã sớm biết ta hạ được phải không?"

Lăng Dạ Vũ bắt đầu dĩ sờ sờ cái mũi, trầm mặc không nói, không ngờ Tiểu Yên lại thông minh như vậy.

Thấy hấn trầm mặc, chính là ngầm thừa nhận, Ly Yên cao giọng hỏi: "Vậy sao người vẫn uống?"

Hấn cười sùng nịch nói, "Nàng thích là được."

Ly Yên kinh ngạc, liền sững sờ nửa ngày, bĩu môi không nói gì. Dường như có cái gì đó treu chọc vào chỗ sâu nhất trong lòng nàng, làm dấy lên làn sóng mãnh liệt, một tia rung động ở nơi nào đấy trong lòng lặng lẽ sinh ra.

Vân Mặc vừa ra tới liền cảm thấy không khí này có chút cổ quái, nhưng hấn thông minh lựa chọn cái gì cũng không hỏi.

"Nửa tháng sau lại giúp hấn châm cứu lần nữa, thì sẽ ổn."

Lăng Dạ Vũ gật đầu tỏ vẻ đã biết, Ly Yên ngáp một cái, nói: "Các người từ từ nói chuyện, ta đi ngủ."

Lúc đi qua người Vân Mặc, Ly Yên nghe được hấn nhẹ giọng nói: "Hấn là nam nhân tốt, hảo hảo quý trọng!"

Thân thể Ly Yên chợt cứng đờ, sau đó dường như không có việc gì đi trở về phòng.

Lăng Dạ Vũ nhìn Vân Mặc bằng ánh mắt cảm kích, Vân Mặc cười tủm tỉm, dường như giữa hai nam nhân đang âm thầm hứa hẹn chuyện gì đó.

Sau viện Trúc Lâm, Thượng Quan Thi Vũ đang chăm chỉ luyện "Điện Vũ Mạn tuyết", trường kiếm đảo qua, nổ vang một tiếng, rừng trúc ngã xuống hơn phân nửa.

"Bốp! Bốp! Bốp!" Một tiếng vỗ tay bay vào trong lỗ tai, thanh âm ôn nhuận vang lên: "Mấy ngày không thấy, võ công có tiến bộ a!"

Nàng mắt nhìn lại, thì thấy Điện Thừa Tầm đang cười khanh khách, trong tay cầm một trường kiếm kiểu nữ, hấn đưa cho nàng, rồi nói: "Thanh kiếm này sắc bén vô cùng, nàng thử xem."

Nàng nhú mày nhìn hấn: "Tặng cho ta?"

Hấn gật đầu cười yếu ớt, mấy ngày nay không biết vì sao trong đầu hấn đều là hình bóng của nàng, hấn phái người đi tìm hiểu thì biết nàng nàng một mực ở trong viện Trúc Lâm luyện võ, hấn liền sai thợ chuyên môn tạo ra một trường kiếm đưa cho nàng.

"Cám ơn!" khoé miệng Thượng Quan Thi Vũ cong lên một độ cung thật đẹp.

Ở trên một bức tường khác của Viện Trúc Lâm, có hai nữ tử đang ngồi đó chậm rãi thảo luận.

"Hai người đó nhất định có gian tình."

"Ừ, bất quá bọn họ rất xứng đôi nha."

"Người nào?" Một tiếng hét giật dử vang lên, ánh mắt sắc bén bắn về phía bức tường.

Chợt A lên một tiếng, bị phát hiện rồi! Hai nữ tử bĩu môi, từ trên tường nhảy xuống.

Hai người đều mặc váy dài màu hồng nhạt, trên búi tóc là nữ trang tinh xảo mà đơn giản, khuôn mặt thanh lệ, nhìn rất tự nhiên, không biết là thiên kim tiểu thư nhà ai.

Hai người chính là song bào thai, khuôn mặt giống nhau như đúc, ăn mặc cũng một dạng, khó mà có thể phân biệt được hai người.

"Ngại qua, chúng ta không có ý nhìn lén, chỉ đến tìm người thôi." Một trong hai nữ tử nói lời xin lỗi.

Ôi iu Vân Mặc chết mất!

Vâng, a ấy đã bắt đầu tấn công chị ấy, và thanh kiếm chính là vật định tình a

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

"Tìm người? Các người treo tường là để tìm người?" Diệp Thừa Tầm giống như không tin, kinh ngạc hỏi.

Thượng Quan Thi Vũ cười nhẹ, Huyết Hồ vốn hay thích làm những chuyện như thế này, chẳng hiểu tại sao nàng ấy không thích làm việc theo cách bình thường.

"Đây là Vũ Vương Phủ, các người tìm ai?"

Diệp Thừa Tầm không thể nào hiểu được hành động của các nàng, nhàn nhạt lên tiếng hỏi.

"Chúng ta tìm Vương Phi." Hai người đồng thanh đáp.

Thượng Quan Thi Vũ đột nhiên hiểu ra, cười nói: "Các người là Nhược Phong, Nhược Vũ đúng không? Nàng kể về hai người cho ta nghe."

"Thật? Thật? Lão ... Vương Phi thật sự nói về chúng ta?" Nhược Vũ hưng phấn túm lấy y phục của Thượng Quan Thi Vũ, kích động hỏi, thiếu chút nữa liền gọi to một tiếng lão Đại.

Thượng Quan Thi Vũ khẽ mỉm cười, gạt đầu một cái, nói: "Đi thôi, ta mang các người đi gặp nàng."

Diệp Thừa Tầm nghe vậy, liền ngăn cản: "Người thật sự tin bọn họ sao?"

Thượng Quan Thi Vũ cười nhẹ, làm người ta cảm giác như thấy một tia ấm trong ngày đông giá rét.

"Chỉ có người của nàng mới leo tường vào Vũ Vương Phủ, bọn họ không gạt ta đâu, người đi trước đi! Ta mang họ đi Yên Huân Các."

Thượng Quan Thi Vũ nhẹ nhàng đáp lại Diệp Thừa Tầm, sau đó liền dẫn Nhược Phong, Nhược Vũ đi đến Yên Huân Các. Diệp Thừa Tầm nhìn bóng lưng của Thượng Quan Thi Vũ đang xa dần, trên mặt lộ ra vẻ tịch mịch, trong lòng giống như bị thứ gì đó đè nén thật chặt.

Trong Tư Tình Các, một nữ tử có khuôn mặt dữ tợn đang nhìn mình trong gương đồng, thù hận đã sớm thiêu rụi lý trí của nàng, khuôn mặt thối rữa từng chỗ một, vết thương ghê tởm làm cho nàng không cam lòng, trong mắt chỉ toàn là oán hận.

Từ khi Liễu Tư Nhiễm bị Ly Yên hạ độc liền tới tìm Thái Hậu giúp một tay, Thái hậu mời rất nhiều ngự y đến chữa trị cho nàng, nhưng vẫn không có tác dụng, ngược lại vết thương càng lúc càng lan ra, cả khuôn mặt đã sớm không còn bộ dáng xinh đẹp của ngày trước.

Liễu Tư Nhiễm cẩn thận suy nghĩ điều gì đó, rồi đeo mạng che mặt vào cung tìm Thái Hậu.

"Tham kiến Thái hậu nương nương." Liễu Tư Nhiễm cung kính hành lễ.

Thái hậu đoan trang ngồi trên ghế, mặc cẩm y hoa lệ, đầu đội phượng sai, khí chất duyên dáng sang trọng, da dẻ vô cùng mịn màng, không hề có dấu hiệu nếp nhăn của năm tháng, chẳng qua là mi tâm có một loại khí thế uy nghiêm mà nữ tử chôn khuê phòng không có.

"Đứng lên đi!" Thái hậu nhàn nhạt nói, thấy Liễu Tư Nhiễm vẫn mang khăn che mặt, thử dò xét hỏi: "Mặt của người vẫn chưa khỏi?"

"Bẩm báo Thái hậu nương nương, chưa khỏi, hơn nữa càng ngày càng nghiêm trọng, nương nương, ngài nhất định phải báo thù cho nô tì! Đây là chuyện tốt của Mộc Ly yên đó lắm." Liễu Tư Nhiễm phẫn hận nói.

Thái hậu hơi híp mắt một cái, ánh mắt xoẹt qua tia quý dật, dĩ nhiên không thể lưu Mộc Ly Yên, nhưng Liễu Tư Nhiễm này, e rằng cũng k thể lưu nữa.

"Tư Nhiễm, người theo ai gia đã nhiều năm rồi phải không?"

Liễu Tư Nhiễm ngẩn người, không hiểu Thái hậu tại sao lại hỏi cái này, nhưng vẫn thành thật trả lời: "Đúng vậy, thưa Thái hậu nương nương."

"Như vậy, người cũng hiểu rõ tính ai gia đi?" Mặt Thái hậu bỗng hiện lên sát ý, lạnh lùng nói: "Mặt của người đã bị hủy chứng tỏ người đã không còn hữu dụng nữa, ai gia giữ người lại có ích gì?"

Liễu Tư Nhiễm luống cuống: "Nương nương, ngài không thể như vậy, nô tì vì ngài nhẫn nhục nhiều năm như vậy, luôn báo cáo tin tức của Vương gia cho ngài, ngài tại sao có thể đối với nô tì như vậy?"

Thái hậu cười lạnh một tiếng, quát lên: "Đừng tưởng rằng ai gia không biết, người yêu Lăng Dạ Vũ, tin tức người đưa cho ai gia đều không quan trọng, ai gia nghĩ người đi theo ai gia nhiều năm như vậy, hơn nữa bộ dáng người xinh đẹp như vậy, ai gia cho là một ngày nào đó người có thể làm cho hân thích người, lại không nghĩ rằng người thua một nữ nhân chỉ gả vào có mấy tháng."

"Khi người xinh đẹp còn không thể đoạt lấy tâm của Lăng Dạ Vũ, hủy dung rồi càng không thể nào, người đâu, dâng trà."

Liễu Tư Nhiễm hầu hạ Thái hậu nhiều năm như vậy há có thể không biết "Dâng trà" là ý gì?

Sau đó Liễu Tư Nhiễm bị người cứng rắn đồ trà vào miệng, khóa miệng từ từ rỉ ra một tia máu, cuối cùng ngã xuống đất, ánh mắt còn tràn đầy oán hận.

“Trắc phi Liễu Tư Nhiễm đột nhiên mắc trọng bệnh không thể qua khỏi, đã hương tiêu ngọc vẫn.” Ngoài cửa truyền lệnh ra.

Thái hậu hài lòng gật đầu một cái, trong lòng tiếp tục tính kế.

Lăng Dạ Vũ đang xử lý công vụ, thấy Diệp Thừa Tầm bộ dáng tịch mịch đi tới.

"Người nói đi, nàng tại sao không thể chú ý nhiều đến ta một chút?"

Lăng Dạ Vũ thấy hần như thế, đại khái cũng hiểu chuyện gì xảy ra, khi hắn đưa nữ nhân kia đến Vương phủ, Tiểu Yên liền nhìn ra được, tim của hắn e rằng đã đặt ở trên người nữ nhân kia rồi.

"Thích nàng liền cố gắng, đáng về người bây giờ càng làm ta coi thường người mà thôi." Lăng Dạ Vũ liếc Diệp Thừa Tầm một cái, lạnh nhạt nói.

Nghe vậy, Diệp Thừa Tầm tự lẩm bẩm: "Thích nàng? Ta thích nàng?"

Lăng Dạ Vũ liếc liếc đáng về ngu ngốc của hắn, lại quên rằng ban đầu hắn cũng là được người khác nhắc nhở mới nhận ra được tâm tư của mình.

Một lúc lâu sau, trên mặt Diệp Thừa Tầm toát ra ánh sáng, trong lòng tràn đầy kiên định.

"Đã như vậy, ta cố gắng cưới nàng về phủ."

Mặt Lăng Dạ Vũ không chút thay đổi, ánh mắt mang theo ý khích lệ, bần tiện của mình nỗ lực, mình càng phải nỗ lực mới được.

Cửa sau của Vũ Vương phủ, mấy nữ nhân lưu luyến không rời nói lời tạm biệt.

"Sư tỷ, cẩn thận." Ly Yên nắm thật chặt tay của Lạc Y Cầm nói.

"Yên tâm đi, ta lần này nhất định phải thành công, Nhược Phong, Nhược Vũ, chiếu cố tốt Ly Yên."

Thấy Nhược Phong, Nhược Vũ một mực gật đầu, Lạc Y Cầm mới chậm rãi rời đi.

Ly Yên nhìn bóng người cưỡi ngựa ngày càng xa, ngực có cảm giác chút buồn, dự cảm có điều gì đó không tốt.

Nàng lắc lắc đầu, tự an ủi mình, sẽ không, sư tỷ sẽ không có việc gì.

"Vương Phi, Thái hậu cho mời." Một nô tỳ quý xuống nói.

Ly Yên trầm tư một lát, quyết định vào cung xem "Lão vu bà", chuyện của Liễu Trắc phi nhất định có liên quan đến bà ta.

Nhược Phong, Nhược Vũ vốn định đi theo đi, nhưng lại bị ngăn cản: "Thái hậu chỉ truyền Vương Phi vào cung."

Hai người thầm lo lắng, Ly Yên mỉm cười lắc đầu một cái, sau đó ngồi lên kiệu đi vào hoàng cung.

Nàng nghênh ngang đi vào tam cung của Thái hậu, sau đó tùy ý ngồi xuống, không có ý tứ muốn hành lễ.

"Lớn mật, dám vô lễ với Thái hậu?" Nhũ mẫu bên cạnh Thái hậu phẫn nộ quát.

Ly Yên nhẹ nhàng liếc nàng một cái, không thèm để ý, nói thẳng: "Có chuyện gì nói nhanh, thời gian của ta rất quý."

Nhũ mẫu kia lại đang định quát lớn, Thái hậu nhẹ nhàng nâng tay ngăn trở nàng.

Khuôn mặt tươi cười đi đến gần Ly Yên, vẻ mặt hiền lành nói: "Ai gia chẳng qua là nghe nói Vương Phi rất được Vũ nhi sủng ái, liền muốn xem một chút thôi."

"Nhìn cái gì? Xem mặt của ta?" Ly Yên giả bộ nghi ngờ, chỉ vào trên mặt cái khăn che mặt nói.

Thái hậu trong mắt lóe lên tia sắc bén, ngay sau đó liền giống như chưa từng phát sinh qua, che miệng cười khê: "Vương Phi thật biết nói đùa, ai gia chỉ là muốn biết người là thế nào lấy được tim của hắn thôi."

Ly Yên nâng lên một nụ cười khát máu, nói: "Lấy được tim của hắn? Mọi ra là được, dễ lắm!"

May mắn Thái hậu là người đã từng trải qua nhiều sóng gió, không hổ là gừng càng già càng cay, trong lòng mặc dù rất tức giận, nhưng sắc mặt vẫn không thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27

"Vương gia, vương phi bị người của thái hậu đón vào cung rồi." Hòa sát ruột báo cáo.

Lăng Dạ Vũ kích động đứng lên, "Cái gì?"

Lăng Dạ Vũ vô cùng lo lắng cho an nguy của Ly Yên, lập tức phân phó nói: "Nhanh, chuẩn bị xe ngựa, bốn vương muốn vào cung."

"Vương phi là người thông minh, ai gia hi vọng người có thể nhường lại vị trí vương phi." Trong mắt thái hậu lóe ra tinh quang nói.

Ly Yên hơi nhú mày, nói: "A...? Vì sao a? Ta cảm thấy hiện tại rất tốt."

Mặc dù nàng không có ý nguyện làm Vũ vương phi, nhưng mà chọc tức thái hậu này thì cũng tốt a.

Thái hậu có chút hờn giận, lớn tiếng nói: "Người không cần rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, chỉ cần người nhường lại vị trí vương phi, ai gia cam đoan người có thể hưởng thụ cuộc sống vinh hoa phú quý suốt đời, như vậy cũng tốt hơn một ngày nào đó người không còn được Vũ nhi sủng ái, một mình cô độc sống quãng đời còn lại tới chết."

Ly Yên nhếch môi nở nụ cười châm chọc, trách móc nói: "Vinh hoa phú quý? Chỉ sợ là vinh hoa phú quý của bà đi? Ngại quá, lời bà nói một chút ta cũng không hiếm lạ."

Thái Hậu này đã tâm so với nam nhân còn lớn hơn!

"Làm càn, thái hậu há lại để người vũ nhục như vậy." Ma ma quát lớn nói.

Ly Yên lạnh lùng liếc ma ma một cái, ma ma chỉ cảm thấy không rét mà run, sao ánh mắt nữ tử này lại rét lạnh như vậy? dường như khí thế còn hơn thái hậu một bậc.

"Thái hậu nương nương, nếu ta không đáp ứng bà cũng không cần phải đem ta diệt khẩu a?" Ly Yên khéo léo nói, nhưng khóe miệng lại nồng đậm trào phúng.

Thái hậu chăm chú nhìn, nữ tử này quá thông minh, không thể giữ lại.

"Vương phi, người phải biết rằng, nam nhân đều là có mới nói cũ, nếu một nào đó người già đi, Vũ nhi còn có thể thích người sao?" Thái hậu từ từ phân tích nói, cố gắng "Khuyến bảo" nàng.

Cười lạnh một tiếng, Ly Yên tự bụng ly trà lên uống một chút, rồi nói: "Nếu ta nhường lại vị trí vương phi, thì thái hậu muốn để cho ai ngồi lên vị trí của ta a?"

Bây giờ Thẩm Như cũng trở nên người không giống người quý không giống quý, căn bản không có mặt mũi ra ngoài gặp người, ngày ngày chỉ biết ở trong phòng hồi hận, lấy nước mắt rửa mặt. "Quần cò" như vậy, làm sao thái hậu có thể dùng?

"Chuyện này cũng không nhọc đến người lo lắng, người chỉ cần nói đồng ý hay không đồng ý." Quần cò của bà nhất định phải là người của bà, nếu không sẽ không bao đảm được bất cứ chuyện gì.

"Đồng ý, thái hậu đã nói đến mức này, ta có thể không đồng ý sao?" Ly Yên cười yếu ớt, nàng vốn đã không thích làm vương phi, nếu thái hậu giúp nàng, nàng cũng theo ý của bà đi ta, cũng muốn nhìn xem rốt cuộc bà ta định giờ trò gì.

Thái hậu lập tức nở nụ cười, đầu lông mày lộ ra vẻ quyền rũ, mê hoặc người khác, không hổ là nữ nhân được tiên hoàng sủng ái nhất.

"Vương phi quả nhiên là người thông minh, yên tâm, ai gia sẽ không bạc đãi người, ngày mai ta liền bảo hoàng thượng hạ chỉ cho hai người hoà ly."

Vừa dứt lời, liền nghe thấy một tiếng gầm thét: "Không được hoà ly."

Lăng Dạ Vũ nhếch môi mỉm cười, vẻ mặt âm trầm bước vào, trên mặt so với đáy nồi còn đen hơn, giữa lông mày tràn đầy hờn giận.

Hắn không để ý đến thái hậu, trực tiếp đi về phía Ly Yên, ở bên tai nàng nhỏ giọng nói: "Chúng ta trở về rồi nói."

"Thái hậu, chúng ta còn có việc, trước cáo từ, còn về lời Tiểu Yên vừa nói, chỉ là nói giỡn chút thôi." Lăng Dạ Vũ chấp tay với thái hậu thấp giọng giải thích.

Nói xong, không chờ thái hậu phản ứng, liền trực tiếp bỏ Ly Yên ra cửa.

Thái hậu trừng mắt nhìn bóng dáng của hắn, thật lâu sau, giọng nói âm trầm chậm rãi phun ra: "Đi, đi Ngự Thư Phòng."

Mộc Ly Yên đã đồng ý với bà sẽ hoà ly thì nhất định phải Ly, nàng không phải cái loại nữ tử lật lọng. Hiện giờ nhìn thái độ của Lăng Dạ Vũ, chỉ sợ hắn là một bên tình nguyện, nữ tử này mặc dù xấu, nhưng khí chất trên người lại cực kỳ hấp dẫn người, có thể khiến cho Lăng Dạ Vũ ham mê nàng không có gì là lạ.

Chẳng qua là không rõ nữ tử này làm như vậy tới cùng có cái gì mục đích, đã gả cho Lăng Dạ Vũ, hiện tại lại muốn hoà ly. Mặc kệ như thế nào, chung quy vẫn có cảm giác một ngày nào đó nữ tử này sẽ làm lỡ đại sự của bà, sau khi hoà ly tuyệt đối không giữ lại được.

"Nuông nuông, Vì sao người muốn nàng đồng ý hoà ly? mà lại không trực tiếp giết nàng?"

Trên đường Đi Ngự Thư Phòng, ma ma nghi hoặc hỏi, nàng đã thay thái hậu xử lý rất nhiều chuyện như thế này rồi.

"Một ngày nàng còn chưa hoà ly, sẽ luôn ở vũ vương phủ, ai gia làm sao xuống tay đây?" Trong mắt Thái Hậu chột lóe lên tàn nhẫn.

@0@

Lăng Dạ Vũ ôm Ly Yên rời khỏi hoàng cung, Ly Yên vẫn lẳng lặng nằm trong lòng hắn cũng không có nói chuyện.

Bé nàng lên xe ngựa, Lăng Dạ Vũ hôn giãan nhìn chăm chăm vào nàng hỏi: "Vì sao nhất định phải hoà ly với ta?"

"Ồ Vương phủ của ngươi sẽ không được tự do, hơn nữa ta, ta cũng không thích ngươi." Ly Yên lúng ta lúng túng nói, lúc nói đến nửa câu sau thì nàng có chút chột dạ.

Bỗng nhiên trên môi nàng bị cái gì phủ lên, tròn to mắt, bất khả tư nghị nhìn gương mặt phóng đại trước mắt, mạnh mẽ muốn tránh ra, nhưng không có kết quả.

Thật lâu sau, Lăng Dạ Vũ mới buông môi của nàng ra, khoe miệng dương lên một nụ cười yếu ớt, vô cùng mê hoặc.

"Còn nói không thích ta?"

"Ngươi hôn đàn." Ly Yên thở hồng hển trừng mắt mắnh hắn.

"Uh! Ta hôn đàn." Lăng Dạ Vũ nở nụ cười tươi như ánh mặt trời, ngược lại tặng thêm một phần sức quyến rũ.

Ly Yên thấy vậy, cũng không phản bác được gì nữa, thở phì phì "Hừ" một tiếng.

"Tiểu Yên, nàng chán ghét ta như vậy sao?" Lăng Dạ Vũ bày ra vẻ mặt đáng thương tội nghiệp, ủy khuất nói.

"Ta không có." Ly Yên mạnh miệng nói.

Lăng Dạ Vũ nghe vậy, nhúu mày hỏi: "Thật không?"

Ly Yên gật đầu như gà mổ thóc, khiến Lăng Dạ Vũ cười không ngừng.

Lăng Dạ Vũ giống như vô cùng trịnh trọng gật gật đầu, nói: "Ừ, ta biết, nàng thích ta."

"Ngươi . . . " Ly Yên vừa định phản bác thì xe ngựa đã ngừng lại, hừ lạnh một tiếng, liền nhảy xuống xe ngựa, bên tai vẫn truyền đến lời nói lo lắng của Lăng Dạ Vũ, "Cẩn thận một chút."

"Yên nhi, muội làm sao vậy? Sao lại tức giận?" Mộc Hi Ngôn chậm rãi đi tới, lên tiếng hỏi.

"Ca? Sao huynh lại ở đây?" Nhìn thấy hắn xuất hiện tại cửa Vũ vương phủ, Ly Yên không khỏi nghi hoặc hỏi.

"Huynh đến thăm muội." mặc dù ngoài miệng nói vậy, nhưng ánh mắt hắn lại nhìn chung quanh, giống như đang tìm cái gì đó.

Thấy thế, Ly Yên liền đoán được, cười nói: "Tìm sư tỷ chứ gì?"

Mộc Hi Ngôn khô khốc cười cười, "Làm sao có thể, ta chính là đến thăm muội muội thân yêu a."

Phượng mi nhúu lại, Ly Yên rõ ràng không tin, nói: "A...? Phải không?"

"Ừ." Mộc Hi Ngôn mạnh mẽ gật đầu.

Kỳ thật hôm nay hắn cũng không biết vì sao mình lại đi đến Vũ Vương phủ, chỉ là có cảm giác giống như có cái gì đó trong đầu đang thúc đẩy hắn đi đến nơi này.

"Ngôn đến đây?" Tiếng nói gọi cảm mà trầm thấp của Lăng Dạ Vũ truyền đến.

Nhìn thấy hân, Ly Yên liền nghĩ đến nụ hôn vừa rồi, vội vàng lôi kéo Mộc Hi Ngôn đi vào Yên Huân Các của mình.

"Yên nhi, muội làm sao vậy?" Mộc Hi Ngôn nhú mày hỏi.

"Không có gì a! Ca, muội nói cho huynh a...! Huynh tới chậm, sư tỷ đã đi rồi." Ly Yên thở dài sâu xa nói.

Trên mặt Mộc Hi Ngôn liền hiện vẻ thất vọng, lập tức giật gật khóe miệng nói, "Huynh là đến thăm muội, tới đây, nói cho ca biết, muội ở đây có tốt không?"

Ly Yên bắt đầu đi lác đác, vị ca này chính là vị chết còn cứng mở.

"Lão Đại, người rốt cục cũng trở lại, làm chúng ta lo lắng muốn chết."

Chưa thấy bóng dáng, đã nghe thấy tiếng nói. Đột nhiên, Nhược Phong, Nhược Vũ xuất hiện tại cửa, hai người vui sướng chạy về phía Ly Yên.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Ly Yên nhún miệng cười: "Các người không tin lão Đại à?"

Nhược Phong chu cái miệng nhỏ nhắn lên, nhỏ giọng kêu: "Lão Đại, chúng ta lo lắng cho người mà."

"Được rồi, ta biết," Ly Yên nhìn ra ngoài cửa, nghi vấn hỏi: "Thi Vũ đâu? Sao không trở về cùng các người?"

"Chuyện đó, Diệp công tử tới, bọn họ ra rừng trúc luyện kiếm rồi, nhưng Thi Vũ nói nếu người trở lại nàng sẽ đi tìm người." Nhược Vũ dụi dụi trả lời, khuôn mặt nhỏ nhắn trông thật khả ái đáng yêu.

Ly Yên nhún mi, cười mập mờ: "Xem ra Diệp Thừa Tầm thật đúng là không có ý tốt đây! Ta đi xem một chút."

"Ca, người đi về trước đi! Khi nào sư tỷ trở lại ta sẽ nói cho người biết." Như Hoa cười lộ ra má lúm đồng tiền, le lưỡi một cái chạy về phía rừng trúc.

"Nha đầu này..." Mộc Hi Ngôn nhìn bóng lưng của nàng, bắt đầu đi cười.

Trong rừng trúc hai đạo bóng dáng như gió xoẹt qua, thân kiếm đụng nhau phát ra những tiếng vang thanh thúy. Kiếm của Thượng Quan Thi Vũ từng bước ép sát, Diệp Thừa Tầm nhẹ mũi chân, nhảy một cái lên trên ngọn trúc.

Vài đường kiếm lướt qua, lá trúc bao vây xung quanh Thượng Quan Thi Vũ, tạo thành một cái xoáy lớn, bùm một tiếng, mấy cây trúc xung quanh đều bị ngã xuống, uy lực vô cùng.

"Võ công Thi Vũ lại tiến bộ rồi." Ly Yên cười khê đi tới.

Thượng Quan Thi Vũ mặc dù có vài chục năm nội lực, nhưng vẫn cần phải tu luyện nhiều hơn nữa.

Diệp Thừa Tầm nhảy xuống, bạch y vung lên, ý cười dịu dàng hiện rõ trên mặt.

"Thi Vũ mà tiếp tục luyện nữa, e rằng võ công còn cao hơn cả ta mất."

Ly Yên thông thả ôm tay, cố ý nói: "Thi Vũ, cái tên này là cho người gọi sao?"

Diệp Thừa Tầm cứng đờ, Thượng Quan Thi Vũ vội vàng giải thích: "Là ta để cho Thừa Tầm gọi như vậy."

"Ai da! Sao hai người ai cũng gọi thân thiết như vậy? Ta không nói sai đi?"

Ly Yên mập mờ trừng mắt, dùng ngữ điệu cổ quái nói.

"Huyết hồ, chớ nói lung tung." Thượng Quan Thi Vũ lắc đầu một cái, ánh mắt như đang suy nghĩ điều gì đó phức tạp.

Diệp Thừa Tầm thấy vậy, gương mặt tuấn tú cười càng thêm cứng ngắc, trong lòng không khỏi có chút cảm giác mất mát.

"Vương Phi, chúng ta chẳng qua là bằng hữu."

"Thì Vũ, quý trọng người trước mắt, không nên bỏ lỡ, không nên nhớ đến kẻ đã vứt bỏ người." Ly Yên sâu xa nói, nghiêm túc mà thận trọng.

Thượng Quan Thi Vũ mấp máy môi, cười khỏ, sau đó nói: "Ta biết, người cũng vậy, phải tin tưởng cảm giác của mình, đừng bỏ lỡ hảo nam nhân kia."

Thấy Ly Yên trầm tư, Thượng Quan Thi Vũ thoải mái cười, quay trở về Yên Huân Các, Huyết Hồ sẽ rất hạnh phúc, ít nhất là hạnh phúc hơn so với nàng.

Tin tưởng cảm giác của mình? Ly Yên cau mày trầm nghĩ, ban đầu Lăng Dạ Vũ hôn nàng thì trong lòng nàng nhảy bang bang, đây là có cảm giác đối với hắn sao?

Nhớ lại cảm giác đó, trên mặt nóng hừng hực, khuôn mặt nhất thời đỏ ửng.

Nàng thật sự thích cái khối băng đó? Vậy làm sao bây giờ?

Gỡ mạnh đầu của mình một cái, phát điên nói: "Phiền chết."

Nàng quá lười, động não rất mệt mỏi, mặc kệ, vì vậy quyết định trở về phòng đi ngủ.

"Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, bởi vì vũ Vương gia với Vương Phi chung sống không hợp, hôm nay tuyên bố hòa ly, khâm thờ."

Thượng Quan Thi Vũ buồn cười nhìn đạo thánh chỉ này, sâu kín thờ dài, thánh chỉ mà cũng như sét đánh vậy, không thích hợp liền hòa ly? Đây chính là cổ đại a!

Huyết Hồ không phải là đã thông suốt rồi hay sao, thế nào vẫn muốn Hòa Ly? Thượng Quan Thi Vũ cau mày suy nghĩ.

Mộc Hi Ngôn đến Vũ Vương Phủ, tuyên bố muốn tìm Lăng Dạ Vũ tính sổ.

"Thế nào?" Lăng Dạ Vũ thấy hắn nổi giận đùng đùng không chỗ phát tiết, nhàn nhạt hỏi.

Nghe hắn hỏi như vậy, Mộc Hi Ngôn hòa khí lại càng lên cao, gân xanh nổi lên, túm lấy cổ áo Lăng Dạ Vũ, cả giận nói: "Người còn hỏi ta thế nào? Người dám hừ muội muội ta, người tên khốn này."

Nghe vậy, lông mày Lăng Dạ Vũ kéo căng, mê man nói: "Ta hừ Tiểu Yên khi nào? Sao ta không biết?"

"Người ..." Mộc Hi Ngôn thở hổn hển định một quyền đánh xuống.

"Dừng tay." Ly Yên bước tới, bắt đắc dĩ nhìn hai người trước mắt, "Ca, là muội muốn hòa ly."

"Tại sao lại hòa ly? Sau này người làm sao có thể gả ra ngoài được?" Mộc Hi Ngôn nín lưỡi.

"Ta thấy một mình rất tốt! Rất tự do, tại sao lại phải gả đi?" Con người trong suốt lóe lên nói.

Mộc Hi Ngôn đang định nói, lại bị câu nói phía sau ngăn trở.

"Lão Đại, nguy rồi, Y Cầm tỷ tỷ xảy ra chuyện." Nhược Phong thở gấp nói.

"Người nói cái gì?" Ly Yên lập tức trở nên kích động, trên mặt hiện lên sầu lo, phượng mi nhíu chặt, vô cùng khẩn trương.

"Đi, chúng ta trở về rồi nói." Ly Yên nhìn Lăng Dạ Vũ một cái, nói.

Mộc Hi Ngôn nặng nề theo sau Ly yên, trong lòng không ngừng lo lắng.

"Tại sao có thể như vậy?" Ly Yên ngồi xuống vội vàng hỏi.

"Y Cầm tỷ tỷ bị Cung Y Lan bắt, Cung thái tử đang nghĩ cách cứu nàng." Nhược Vũ đi vào trọng điểm.

"Cung thái tử? Tiền Thái tử Cung Y Lâm? Y Cầm rốt cuộc có thân phận gì?" Mộc Hi Ngôn không hiểu, kinh ngạc nói.

Ly Yên thờ dài một cái, nhẹ giọng nói: "Ca, sư tỷ, nguyên danh là Cung Y Cầm."

Chỉ là một câu nói đơn giản, Mộc Hi Ngôn hoàn toàn hiểu rõ, thiên hạ không ai không biết danh hiệu của Cầm công chúa? Chẳng qua lúc trước hắn nghe hai chữ "Y Cầm" vốn chỉ cho là trùng hợp mà thôi.

Biết thân phận của nàng, Mộc Hi Ngôn ngạc nhiên, trầm tư một lúc, trịnh trọng nói: "Yên nhi, để ta đi cứu nàng."

Ly yên mím môi, thấp giọng mở miệng: "Huynh quyết định?"

Mộc Hi Ngón nặng nề gật đầu, rất kiên định.

"Được, chúng ta cùng đi, phải cứu sư tỷ ra, Nhược Phong, Nhược Vũ lập tức thu dọn đồ đạc, tối nay lên đường, đứng rồi, để cho Thi Vũ đi qua từ lâu Lưu Ly đi." Ly Yên phân phó.

Mọi người gật đầu.

Đêm khuya, trăng sao thưa thớt, mây đen giăng kín, gió lạnh thổi qua.

"Nàng thật sự rời khỏi Vũ Vương Phủ?" Thái hậu hít mắt nói.

"Thưa vâng" Hắc y nhân gật đầu.

"Rất tốt, theo kế hoạch mà làm." Thái hậu ngoan độc nói, mâu trung tràn đầy sát ý, hàn khí phát ra.

Lúc này Ly Yên cùng Mộc Hi, Nhược Phong, Nhược Vũ đang thúc ngựa chạy đến Cung Dương Quốc.

Một nhóm Hắc y nhân xuất hiện, không nói hai lời, xuất kiếm trực tiếp công kích.

Ly Yên tức giận cắn răng, muốn lấy ra ngọc tiêu giải quyết cho nhanh, lại thấy một bạch y nam tử đeo mặt nạ ra tay giúp.

Nghiêng đầu suy nghĩ một lúc lâu, Ly Yên vẫn không nhớ tới là mình có quen nam nhân này, chẳng lẽ lại là một kẻ thích xen vào việc của người khác?

Hắc y nhân rất cường hãn, không chết không ngừng, vậy mà nam tử đeo mặt nạ kia võ công cũng sâu không lường được, rất nhanh liền đem đám Hắc y nhân giải quyết.

Trong nháy mắt, xác chết khắp nơi, huyết nhục mờ mờ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

"Người là ai?" Ly Yên nhìn chăm chăm hắn, lạnh giọng hỏi.

Nam tử đeo mặt nạ cất giấu ý cười vào trong đáy mắt, nói: "Không cần nghiêm mặt như vậy, nàng cười một cái sẽ đẹp hơn."

Môi mông khẽ nhích, nhẹ nhàng nói ra lời trêu đùa.

Ánh mắt cực kỳ phức tạp nhìn hắn, Ly Yên có cảm giác người này rất quen thuộc, hứng thú ngó hắn một cái, nói, "Đi." sau đó leo lên ngựa tiếp tục chạy đi.

Bóng dáng mấy người dần dần biến mất, nam tử chậm rãi tháo mặt nạ ra, nở một nụ cười bất đắc dĩ, Tiểu Yên, nàng trốn không thoát đâu.

~.~

Trong đại lao âm u ẩm ướt, con gián con chuột trắng trơn chạy loạn khắp nơi.

Ở trong một phòng giam, một nữ tử tóc dài rối tung nhìn vô cùng chật vật, hai tay bị trói ở trên kệ, khắp trên người nàng đầy những vết thương gọn người, tiếng hít thở cực kỳ yếu ớt, nếu như không cẩn thận nghe, chỉ sợ sẽ cho rằng nữ tử này chính là một thi thể.

Lông mi run rẩy, nữ tử chậm rãi mở mắt ra, không có đau thương cùng bi thống, vẫn bình thản như cũ, không có bất luận cảm xúc gì, cũng không có ý thức giống như người sắp chết, sắc mặt nàng tái nhợt như tờ giấy, đôi môi khô nứt.

Nữ tử áo đỏ xinh đẹp lác thân hình mềm mại đi đến, đi vào nhà giam, nâng cằm nữ tử lên cười nhạo một tiếng, "Chậc chậc, Công chúa được sủng ái nhất sao lại biến thành như vậy a? Thật sự là đáng thương."

Lạc Y Cầm liếc xéo nàng một cái, trầm mặc không nói.

"Bản cung chỉ là tuyên bố với bên ngoài, muốn thiêu hủy thi thể của tên hoàng, người liền bấp chấp tất cả một mình đơn độc chạy tới đây", châm chọc cười, tiếp tục nói: "Nữ nhân hiếu thuận như vậy, sao bản cung lại không đối đãi tốt được chứ."

Cung Y Lan âm ngoan ra lệnh: "Người tới, đem roi đến cho bản cung."

Tiếp nhận roi, ả lạnh lùng cười, hung hăng quật vào người Lạc Y Cầm, nhưng vẻ mặt của Lạc Y Cầm vẫn không chút thay đổi, chỉ là sắc mặt càng thêm trắng bệch. Từng đạo vết thương khắc vào trên người nàng, nhưng nàng không có cảm giác được đau đớn, bởi vì đã sớm vô cảm, máu tươi từ từ chảy ra thấm ướt cả y phục, cực kỳ làm cho người ta sợ hãi.

Bỗng dưng, Cung Y Lan ngừng lại động tác trên tay, ánh mắt tàn nhẫn ghen tị bắn về phía nàng, "Khuôn mặt này của ngươi là khiến người khác chán ghét nhất, một khi đã như vậy, cũng không cần ở lại trên đời, miễn lại quyến rũ nam nhân khác."

Đúng vậy, nàng hận khuôn mặt này của Cung Y Cầm, vì sao nàng so với chính mình lại đẹp hơn. Vì sao nàng luôn luôn hấp dẫn ánh mắt người khác? Nhất định phải hủy diệt!

Lạc Y Cầm cũng chỉ là nâng mắt nhàn nhạt liếc nàng ta, lập tức xoay mặt đi, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Thấy vậy, tức giận trong lòng Cung Y Lan lại dâng lên, vẻ mặt dữ tợn phân phó nói: "Đưa bà đao cho bản cung."

Tiểu Đao loé lên ánh sáng chói mắt làm cho người ta sợ hãi, vừa nhìn liền biết sắc bén vô cùng.

Cung Y Lan nở nụ cười tàn nhẫn, trong mắt tràn ngập ghen ghét, cầm Tiểu Đao từ từ tiếp sát khuôn mặt xinh đẹp của Lạc Y Cầm, hung hăng gạch lên, lập tức hiện ra vết máu, có một khoái cảm nói không nên lời.

"Đã sớm nghĩ đến muốn hủy đi gương mặt quyến rũ này của ngươi, dung mạo của ngươi chỉ hơn ta một bậc, vì sao bọn hần lại luôn luôn chú ý ngươi? Ta không phục."

Càng nói càng kích động, cường độ trong tay không khỏi tăng lên, một đao lại một đao chém vào gương mặt mà ả ghét hận từ nhỏ.

Máu trên đôi má Lạc Y Cầm không ngừng trào ra, dường như đã không còn thấy rõ ngũ quan nữa.

Lạc Y Cầm quật cường cắn răng, cố nhịn xuống, không cho nước mắt nó chảy ra.

@.@

Trải qua mấy ngày mấy đêm liều chết ra roi thúc ngựa, rốt cục mấy người Ly Yên cũng chạy tới Cung Dương Quốc hội họp cùng Cung Y Lâm.

"Còn chưa tra ra bị nhốt ở đâu sao?" Ly Yên trầm giọng nói.

"Bọn hần làm việc giữ bí mật quá tốt, hoàn toàn tra không được." Cung Y Lâm khàn giọng nói, đã nhiều ngày nay hần không ngủ không nghỉ đi thăm dò, lại vẫn như cũ không điều tra được gì.

Ly Yên nhắm mắt lại, có vẻ đắm chiêu, chợt mở mắt ra mâu quang chợt lóe, nói: "Tra không được, thì làm cho Cung Y Lan dẫn chúng ta đi là được."

Mộc Hi Ngôn nhíu mày hỏi, "Làm sao đem chúng ta đi cùng?"

Ly Yên bí hiểm cười cười, mấy người còn lại đưa mắt nhìn nhau.

Cung Y Lan mới vừa tắm rửa xong bỗng nhiên thu được một phong thư, viết nguờng mộ nàng đã lâu, hy vọng có thể gặp một mặt.

Cung Y Lan muốn nhìn một chút là ai lớn mật như vậy, liền đồng ý lời mời xuất cung đi đến nơi hẹn.

Chưa tới nơi, lại phát hiện trên đường có một nữ tử, bóng lưng nàng ta cực kì quen thuộc, cung Y Lan nhíu mi đi theo, từ từ, nàng kia chậm rãi quay đầu lại.

Vừa thấy khuôn mặt của nàng kia, cung Y Lan sững sờ rất lâu, như bị sét đánh, đầu óc nháy mắt trống rỗng, vẻ mặt không thể tin, lao đảo lui ra phía sau một bước, lắp bắp trong miệng: "Không thể nào, sao ả lại ở đây? Không thể nào."

Vốn định đi đến để nhìn rõ ràng một chút, nàng kia lại biến mất không hề dấu vết.

Cung Y Lan hoảng sợ, vội vàng chạy về đại lao bí mật xem xét.

Sau khi Cung Y Lan rời đi, nữ tử kia cười lạnh, kéo mặt nạ da người xuống.

Mấy người Mộc Hi Ngôn nhìn Ly Yên, có chút thần thò. Đúng là trên đại lục này có thuật Dịch dung, nhưng chưa từng thấy qua thuật dịch dung tinh xảo như vậy, mà vô luận là tư thái hay khí chất Ly Yên đều bất chước giống như đúc, cũng khó trách Cung Y Lan lại kinh ngạc.

"Các ngươi còn thất thần làm gì? Mau đi thôi." Ly Yên nhìn vẻ mặt không thể tin của bọn họ, bắt đầu đi nói.

Cung Y Lan chạy thẳng một mạch vào đại lao, thì thấy lạc Y Cầm vẫn suy yếu nằm trên mặt đất, may là còn ở đây, nàng vui mừng, bỗng nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, liền tròn to mắt, nguy rồi.

"Lập tức dời phạm nhân đi, nhanh." Cung Y Lan dồn dập ra lệnh.

"Hiện tại mới phát hiện thì đã muộn rồi." Giọng nói thản nhiên của Ly Yên từ đằng xa bay tới.

Một đám thị vệ đề cao cảnh giác, bởi vì bọn hán cho là nhà tù này rất kiên cố không chỗ ẩn nấp, nên yên tâm giao cho mấy tên thị vệ võ công không cao cường lắm

Ly Yên nhìn chung quanh đại lao, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên một thân thể suy yếu trong phòng giam gần đó, lửa giận hừng hực dâng lên.

Buồn cười, sao sư tỷ của nàng lại có thể bị hành hạ thành cái dạng này?

Mộc Hi Ngôn nhìn nữ tử nằm trên mặt đất, trong lòng liền đau nhói, giống như bị người khoét một lỗ.

Ly Yên xuất thủ mạnh mẽ, chiêu chiêu ngoan tuyệt thần tốc, sau đó hỗ trợ Cung Y Lâm, từ nhỏ hán đã ở trong thâm cung, nên sẽ không thể hiện ra cảm giác đau thương, nhưng từ kiếm pháp ác liệt của hán liền có thể nhìn ra được hán rất tức giận.

Hai người rất ấn ý mở ra một con đường cho Mộc Hi Ngôn, Mộc Hi Ngôn vội vàng thuận thế ôm lấy Lạc Y Cầm, lúc hán nhìn thấy gương mặt phủ đầy vết máu của nàng, đau đớn trong lòng đã không cách nào nói rõ.

Đau lòng xoa mặt nàng, Mộc Hi Ngôn lặng lẽ đảo mắt nhìn Cung Y Lan, trong mắt là hàn ý lạnh lẽo kinh người.

"Lại dám huy dụng sư tỷ? Nữ nhân này ngươi không muốn sống nữa sao." Ly Yên lạnh lùng quát.

Trong mắt Cung Y Lan hiện lên kinh hoàng, bỗng nhiên nhớ ra chuyện gì đó, ả liền dùng một tốc độ sét đánh nhấn vào cơ quan trên tường.

Bỗng dung, một cái lồng sắt rơi xuống trong đại lao, nhốt nhóm người Ly Yên lại.

"Ha ha ha . . . xem các ngươi làm sao có thể cứu người, cái lồng sắt này được tạo thành từ hàn thiết ngàn năm, các ngươi hoàn toàn không phá được." Cung Y Lan lạnh lùng nói.

Ly Yên cắn răng một cái, xuất ra nội lực cường đại đánh về phía nhà giam, nhưng lại bị bắn ngược trở về, che ngực phun ra một búng máu, lúc trước nàng bị thương ở Mê Hồn Sơn còn chưa có khỏi hẳn, hiện giờ lại bị thương lần nữa, sợ là phải dưỡng thương một thời gian dài rồi.

Chị ấy tên Lan thế mà độc ác dã man !!!!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Cung Y Lan âm ngoan nhìn mấy người bọn họ, lạnh giọng nói: "Các ngươi liền chết ở đây đi!"

Vừa dứt lời, một bóng trắng lấy tốc độ sét đánh mở cơ quan ra, lập tức nhà giam liền kéo lên.

Mấy người thừa cơ chạy ra khỏi nhà giam, Ly Yên vừa chạy ra, bỗng nhiên bóng trắng lác mình ôm lấy nàng, giọng điệu cường thế, còn không kiềm được lo lắng hỏi, "Sao lại không chiếu cố mình như vậy? Lại làm cho chính mình bị thương."

Ly Yên suy yếu há miệng thờ đốc, rốt cuộc cũng không nói gì.

Ánh mắt sắc bén của nam nhân mặt nạ nhìn về phía cung Y Lan, nữ nhân này hại Tiểu Yên bị thương, không thể tha thứ.

Cung Y Lan chỉ cảm thấy thấy lạnh cả người, rùng mình một cái. Mặt nạ nam tử một tay ôm lấy Ly Yên, tay còn lại phát ra chương lực cường đại, cũng không vì Cung Y Lan là nữ nhân mà lưu tình.

Lão đạo ngã xuống, Cung Y Lan dùng ánh mắt sợ hãi cảnh giác nhìn nam nhân đeo mặt nạ, môi trắng bệch.

Ly Yên đẩy nam nhân đeo mặt nạ qua một bên, gượng chống thân thể đi về phía Cung Y Lan, bóp chặt hàm dưới của ả, đem một viên thuốc đen tuyền nhét vào trong miệng ả.

"Khụ. . . khụ, ngươi cho bản cung ăn cái gì?" Cung Y Lan nắm lấy yết hầu cực lực ho khan.

Hừ lạnh một tiếng Ly Yên nói: "Gậy ông đập lưng ông thôi."

Vì sợ hãi sức mạnh của nam tử đeo mặt nạ, thị vệ ở bên cạnh cũng không dám tiến lên, mấy người diu nhau, quang minh chính đại đi ra ngoài.

@-@

Mấy người nán lại ở tửu lâu Lưu Ly Cung dương quốc, Ly Yên bắt mạch cho Lạc Y Cầm, thì cảm giác mạch đập rất yếu, càng làm nàng tức giận, Mộc Hi Ngôn hạ ánh mắt lo lắng xuống, tiếp tục đút thuốc cho Lạc Y Cầm.

"Ồ đây ta không mang theo nhiều thuốc, ngày mai chúng ta lập tức khởi hành về Lăng Nguyệt quốc, tìm Vân Mặc lấy thuốc." Khẽ thở dài một hơi, Ly Yên trầm giọng nói.

Mộc Hi Ngôn nhẹ nhàng thở ra, đau lòng nhìn Lạc Y Cầm. Hắn nói với mọi người hắn muốn ở đây cả đêm để chiếu cố Lạc Y Cầm, Cung Y Lâm cảm nhận được tâm lòng của hắn giành cho muội muội mình nên cũng đáp ứng.

Nam nhân đeo mặt nạ vẫn ở bên người Ly Yên, lúc nàng phải trở về phòng nghỉ ngơi hắn cũng đỡ nàng trở về, Ly Yên không có cự tuyệt, tùy ý hắn.

"Lăng Dạ Vũ, vì sao vậy?" Bỗng Ly Yên lên tiếng hỏi.

Nhất thời không phản ứng kịp lăng Dạ Vũ ngơ ngơ một phen, thờ dài một tiếng, tháo mặt nạ xuống, "Sao nàng biết được?"

"Cảm giác." Ly Yên nhẹ nhàng nói ra này hai chữ, không sai, nàng cảm giác được mà thôi.

Nở một nụ cười mỉa hoặc chúng sinh, Lăng Dạ Vũ nói: "Thì ra Tiểu Yên hiểu rõ ta như vậy a?"

"Vì sao?" Ly Yên không có nói theo chuyện của hắn, vẫn như cũ hỏi vấn đề lúc đầu.

Lăng Dạ Vũ nghe vậy, thu lại tươi cười, trịnh trọng nói: "Nàng là nương tử của ta, nàng đi đâu ta liền theo đó."

"Chúng ta đã hoà ly rồi." Ly Yên thản nhiên nói ra sự thật tàn nhẫn.

Cười yếu ớt một tiếng, lăng Dạ Vũ dùng đôi đồng tử thuần khiết nhìn nàng nói: "Chúng ta còn có thể thành hôn lại a, ta không ngại."

Nâng mắt chống lại của cái nhìn của hắn, Ly Yên thờ dài nói: "Chúng ta quen biết nhau được bao lâu? Làm sao người lại có thể quyết một lòng như vậy rồi hả?"

"Tình yêu không có giới hạn thời gian, khi nó đến căn bản không ngăn cản được." ánh mắt thâm tình của Lăng Dạ Vũ giống như sắp chìm ra nước, nhẹ nhàng mở ra môi mọng.

Ly Yên ngẩn ngơ, nàng yên lặng suy nghĩ, một lúc sau, ngẩng đầu lên nói: "Sau khi qua tiệc sinh nhật lần này của Lăng Dạ Trần, ta đáp ứng người."

Nàng quyết định nghe lời Thượng Quan Thi Vũ, về phần tại sao phải chờ đến sau khi qua tiệc sinh nhật, là vì nàng muốn giải quyết những chuyện phiền toái trước.

"Nàng nói cái gì?" Lăng Dạ Vũ kinh ngạc hỏi, rõ ràng là rất vui mừng, giọng nói run rẩy như không thể tin vào những gì mình vừa nghe được, "Nàng, nói thật?"

Ly Yên nhếch môi, nhẹ nhàng gật đầu.

Lăng Dạ Vũ kích động ôm lấy Ly Yên quay quanh tại chỗ, dường như lúc này hắn chính là một hải tử ngây thơ, tươi cười thuần túy sạch sẽ, không có trộn lẫn một tia tạp chất.

"Thật tốt quá, thật tốt quá."

Thấy hắn kích động hưng phấn như vậy, tự dung trong lòng Ly Yên nảy sinh một loại vui sướng, trên mặt lại bắt đầu dĩ nhiên nói: "Để ta xuống trước đã."

Lăng Dạ Vũ để nàng xuống, bên miệng vẫn treo một nụ cười ngây ngô, hoàn toàn không còn lạnh lùng cùng khí thế như mọi ngày.

Ly Yên nâng trán, quả nhiên người đang yêu đều là kẻ ngốc!

^_^

Mộc Hi Ngôn bên này thì cực nhọc ngày đêm chiếu cố lạc Y Cầm, không có nửa khắc nghỉ tạm.

Lúc Mộc Hi Ngôn mệt đến mức sắp ngủ quên, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng nói ni non truyền đến bên tai: "Nước, nước."

Mộc Hi Ngôn lập tức tỉnh táo hẳn, nở một nụ cười mệt mỏi, vội vàng chạy đi rót nước tới đây.

Lạc Y Cầm khẽ uống một ngụm, nặng nề mở ra hai mắt mơ hồ, lại thấy một khuôn mặt tuấn tú mệt mỏi đang cười nhìn nàng.

"Sao người lại ở đây?" Lạc Y Cầm yếu ớt nhẹ giọng hỏi, bởi vì nhiều ngày chưa uống nước mà giọng có chút khàn khàn.

"Ta cùng Yên nhi tới cứu nàng." Mộc Hi Ngôn xao động bật cười, như tấm gió xuân lướt qua gương mặt nàng.

Cảm giác trên mặt có chút mát rượi, Lạc Y Cầm không tự chủ được đưa tay vuốt ve mặt mình, đã không còn bóng loáng như trước mà là những vết thương ngang dọc sần sùi, che kín cả khuôn mặt, không cần soi gương, nàng cũng biết có bao nhiêu khó coi.

Lạc Y Cầm thê lương cười, ánh mắt thản nhiên, "Như vậy cũng được."

Mộc Hi Ngôn thấy Lạc Y Cầm như vậy khiến lòng hần đau nhói, hần mở miệng an ủi: "Yên nhi sẽ chữa khỏi cho nàng."

"Muội ấy nói như thế nào?"

Mộc Hi Ngôn do dự một chút, hạ mi thấp giọng nói: "Muội ấy, cái gì cũng chưa nói."

Mặc dù suy yếu nhưng Lạc Y Cầm vẫn gắng gượng cười, nàng nói khẽ: "Không có gì đâu, dung mạo mà thôi, bắt quá không gả đi được thôi mà."

"Không, nếu gả ra ngoài không được, ta sẽ cưới nàng." Mộc Hi Ngôn quýnh lên, nói.

Lạc Y Cầm kinh ngạc, nâng mắt nhìn khuôn mặt anh tuấn của hần, bỗng dưng nàng bật cười, "Đùa như vậy không vui, người không cần phải an ủi ta, thật mà."

Mộc Hi Ngôn cầm lấy tay nàng, vẻ mặt nghiêm túc nói với nàng: "Ta không nói đùa, ta là thiệt lòng."

Sững sờ một phen, Lạc Y Cầm mở tay hần ra nói: "Hay là thôi đi!"

Mộc Hi Ngôn không có dễ dàng từ bỏ, chống lại đôi mắt kiên định của nàng nói: "Ta sẽ không để ý dung mạo của nàng, mặc kệ như thế nào ta cũng sẽ cưới nàng."

Cung Y Lâm đứng ở ngoài cửa cười thầm, quả nhiên hần không nhìn lầm người, sau đó xoay người rời khỏi.

"Lâu ngày rồi người cũng sẽ chán ghét ta, ta không cần người thương hại ta." Lạc Y Cầm tránh né cái nhìn của hần, thản nhiên nói, đôi mắt hần có sức quyến rũ hấp dẫn người, tựa như muốn cuốn nàng vào trong đó vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

"Ta sẽ dùng hành động để chứng minh." Mộc Hi Ngôn không cho phép nàng nghi ngờ lời nói của hần, từng câu từng chữ này đều đã động đến nơi sâu nhất trong lòng của Lạc Y Cầm.

Điều chỉnh lại cảm xúc, Lạc Y Cầm nhàn nhạt nói: "Tuỳ người đi."

Trong lòng nàng sớm đã nổi lên ngàn tầng sóng, nhưng nghĩ đến bộ dáng của mình bây giờ, ánh mắt liền trở nên âm đạm.

Sáng sớm hôm sau, mấy người đi về Lăng Việt Quốc, riêng Cung Y Lâm lại không có đi cùng, hần còn có trách nhiệm của hần, Ly Yên để Nhược Phong, Nhược Vũ ở lại giúp hần, dù sao trừ bỏ Ly Yên ra, cũng chỉ có Nhược Phong, Nhược Vũ là có thể sai bảo người của Ngưng Yên Cung mà thôi.

"Nương tử, có muốn ăn một chút hoa quả hay không?"

Trên xe ngựa, Lăng Dạ Vũ hai tay bưng hoa quả đưa về phía Ly Yên, khóe môi nhếch lên nụ cười tà mị. (bụng cá 2 tay a , e nói này Vũ ca... nương tử... ko fải mẹ con a T_T)

Ly Yên tròn mắt, nói: "Không cần gọi ta nương tử."

"Nhưng nàng chính là nương tử của ta a!" Lăng Dạ Vũ nháy đôi mắt trong suốt vô tội, bữu môi nói. (ới~

Ly Yên tựa tiểu phi tiểu nhìn hần nói không ngừng, nàng không ngăn cản, cũng không có vẻ muốn tức giận, vẫn trầm mặc như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Lúc mọi người đều cho rằng Lăng Dạ Phong sẽ tiếp tục lái nhải, bỗng hần lại hỏi sang vấn đề chính "Đúng rồi Vân Mặc, rốt cuộc sư phụ của ngươi là ai?"

Vân Mặc giả bộ ho khan một cái, liếc mắt nhìn Ly Yên.

"Ta hỏi sư phụ ngươi, ngươi nhìn nàng ta để làm gì?" Lăng Dạ Phong khinh thường liếc Ly Yên vừa nói với Vân Mặc.

Vân Mặc đành hết cách thở dài một hơi, sao lại có người ngốc như vậy a? Cả Lăng Dạ Vũ cũng đã sớm đoán ra rồi.

"Nàng là sư phụ ta."

Những lời này giống như một quả bom nổ vang bên tai Lăng Dạ Phong, nhất thời vẻ mặt hần trở nên cổ quái chán kinh.

"Đây là sư phụ của ngươi?" Lăng Dạ Vũ không thể tin chỉ vào Ly Yên hỏi.

"Đúng, nàng y độc song tuyệt, ta tới đây cũng chỉ học được sáu phần tài nghệ của nàng." Vân Mặc luôn luôn nghĩ rằng: sao trên đời này lại có một nhân vật biến thái như vậy.

"Nhưng mà nàng còn trẻ hơn ngươi." Lăng Dạ Phong phát điên nói.

"Tuổi tác là vấn đề sao? Đây là vấn đề về chỉ số thông minh, bản tiểu thư thông minh cơ trí, chỉ số thông minh siêu cao, ngươi có thể so sánh sao?" Ly Yên sâu xa nói, đôi mắt tràn ngập khinh bỉ.

"Ngươi . . ." Lăng Dạ Phong nổi trận lôi đình, bị tức đến nghẹn lời.

"Ngươi cái gì ngươi? Bản tiểu thư có thù tất báo, đặc tội ta ta nguyên rửa hoa cúc của ngươi tự động nổ mạnh, hơn nữa hoa cúc của ngươi còn là sinh trưởng ở phía trước." Môi hồng nhuận hé mở, đôi mắt Ly Yên thuận đường liếc qua hạ thể của hần.

Lăng Dạ Vũ thấy thế lập tức che mắt Ly Yên lại, bá đạo ghen tị nói: "Không được nhìn hần, muốn xem cũng chỉ có thể xem ta."

"Ngươi, ngươi là nữ nhân sao? Lại có thể. . ." "khuôn mặt Lăng Dạ Phong nhất thời đỏ bừng, mồm miệng cũng không còn lạnh lợi.

"Chúng ta nói một chút về độc của Ngũ vương gia đi!" Vân Mặc nói lảng sang chuyện khác.

Mộc Hi Ngôn ở bên cạnh chăm sóc Lạc Y Cầm, căn bản không để ý đến chuyện của bọn họ, lạc Y Cầm thì vẫn đạm mạc ngồi, cái khăn che mặt trùm kín cả khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

"Không phải nàng là sư phụ của ngươi sao? Để cho nàng cứu a!" Lăng Dạ Phong oán trách nói, rõ ràng là không tin.

"Vừa rồi là ai nói Sư phụ Vân Mặc tính tình cổ quái đó?" Phụng mi nhíu lại, Ly Yên thần nhiên nói.

Lăng Dạ Phong thốt ra: "Vốn là cổ quái, ngươi có bình thường sao?"

"Còn vũ nhục Tiểu Yên ta liền đuổi đệ đi." Lăng Dạ Vũ nghe vậy, lạnh lùng nói, giọng điệu chân thật đáng tin.

Ly Yên nhẹ nhàng nở ra một nụ cười yếu ớt, cảm giác sung sướng nói không nên lời, dù đang có thương tích trong người, nàng cũng không thấy đau chút nào.

"Hoàng huynh, sao huynh lại vì nữ nhân này mà đuổi ta đi a?" Lăng Dạ Phong hung hăng trừng mắt nhìn Ly Yên, thâm mắng, thật sự là hồng nhan họa thủy.

Lăng Dạ Vũ nheo mắt lại, lạnh nhạt nói, "Nàng là hoàng tẩu của đệ."

"Không phải hai người đã hoà ly rồi sao?"

"Hoà ly vẫn có thể thành thân một lần nữa, nàng cũng vẫn là hoàng tẩu của đệ." Lăng Dạ Vũ thần nhiên nói.

Vân Mặc thấy vậy thoả mãn cười, nói với LY Yên: "Lão Đại, người gọi ta qua đây chỉ để hỏi đến độc của Ngũ vương gia sao?"

"Ta còn muốn chế thuốc để khôi phục dung mạo, thuốc ở đây ta dùng không đủ, ngươi đi chuẩn bị thêm đi." Ly Yên khoanh hai tay lại, nhẹ nhàng nói.

"Được, lão Đại." Vân Mặc gật đầu đáp, lập tức đi ra ngoài chuẩn bị.

Mộc Hi Ngôn thần tình kích động hỏi Ly Yên, "Yên nhi, thật sự có thể trị được sao?"

Ánh mắt Lạc Y Cầm tối sầm lại, quả nhiên hấn vẫn để ý đến dung mạo .

Ly Yên thu hết vẻ mặt của nàng vào trong đáy mắt, trầm nghĩ, hay là mình lại nói giúp ca ca đi !

"Không chắc chắn, phải xem tình huống đã!"

Mộc Hi Ngôn nghe vậy có chút thất vọng, đáy mắt âm thầm mang theo thỉnh cầu, "Yên nhi, nhất định phải tận lực."

Hắn biết nữ tử coi trọng nhất là nhan sắc, hắn không muốn để cho Lạc Y Cầm cả đời không vui.

"Đương nhiên a! Nàng chính là sư tỷ của muội." Ly Yên gật đầu cười nói, mâu trung tinh quang chớp lóe .

"Này, y thuật của ngươi sẽ không cao siêu như vậy đi?" Ngữ khí của Lăng Dạ Phong hơi mang theo chút nghi ngờ hỏi.

Mặc dù hắn không biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì, vì sao nữ tử kia lại bị huỷ dung, nhưng Mộc Ly Yên này hẳn là có chút bản lĩnh, chỉ là không biết, có đúng như lời Vân Mặc thần y nói hay không thôi.

"Hiểu sơ, bất quá ta chẳng muốn làm." Ly Yên đáp.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

"Nếu ngươi thật sự có thể cứu Ngũ hoàng huynh..., thì cứu nhanh đi! Ngươi là thầy thuốc, làm sao có thể tổn hại tính mạng của người khác?" Lăng Dạ Phong nóng vội nói.

Ly Yên chau mày, lấy ra một viên thuốc, nói một cách sâu xa: "Ăn nó ta liền cứu."

Trong mắt Lăng Dạ Phong giống như đang đấu tranh điều gì đó, do dự thấp giọng hỏi: "Ngươi thật sự có thể cứu Ngũ hoàng huynh?"

Ly Yên khẽ cười một tiếng: "Ngươi sợ cái gì? Không chết được đâu, yên tâm đi, độc của hắn ta có thể giải."

Đáy mắt Lăng Dạ Phong hiện lên một tia sáng phức tạp, nhưng vẻ mặt vẫn tươi cười như trước.

Hắn cắn răng một cái, nói: "Được, là ngươi nói đó nha."

Bộ dáng của hắn giống như chịu chết nuốt thuốc, Lăng Dạ Vũ bên cạnh không có bất kỳ phản ứng gì, chẳng qua là ánh mắt nhu tình nhìn Ly Yên, hắn tin tưởng nàng sẽ không hại người thân của hắn.

"Tốt lắm, ngươi có thể đi rồi, ta sẽ cứu Lăng Dạ Nặc." Ly Yên nhàn nhạt liếc mắt, giống như không kiên nhẫn.

Lăng Dạ Phong hừ lạnh một tiếng, phát tay áo đi ra ngoài.

"Sư tỷ ngươi trở về phòng nghỉ ngơi đi, ca ca huynh đưa sư tỷ đi đi." Ly Yên ngẩng đầu lên nói.

"Ừ!" Mộc Hi Ngôn gật đầu đỡ lạc Y Cầm đi ra ngoài.

Ly Yên nhìn Lăng Dạ Vũ còn đang đứng ở bên cạnh, hắn vẫn đang cười một cách ôn nhu nhìn nàng.

"Sao còn chưa đi?" Nàng nhíu mày hỏi.

"Ta muốn đi cùng nàng!" Khóe miệng cười cười, Lăng Dạ Vũ nói giống như đó là việc đương nhiên.

Ly Yên thở dài: "Ta không cần ngươi phụng bồi, ngươi mau đi ra đi, ta muốn nghỉ ngơi."

Vừa nói xong, nàng cảm giác một chút máu tanh tràn lên khoang miệng, cố gắng che giấu, để cho hắn không phát hiện ra sự khác thường.

"Vậy được rồi! Nghỉ ngơi cho tốt ta sẽ trở lại thăm nàng sau." Lăng Dạ Vũ bắt đầu gật đầu, hất tóc nói.

Nhìn thấy hần vừa rời đi, Ly Yên vội vàng đi lên phía trước đóng cửa, một ngụm máu tươi phun ra, như bông hoa nở trên mặt đất, chói mắt xinh đẹp điểm lệ.

Nàng lấy ra ngân châm, phong bế lại một ít huyết đạo, cố gắng kìm chế thương thế của mình.

Độc của Lăng Dạ Nặc cần "Điện Vũ mạn tuyết" và phương pháp châm cứu bí truyền của nàng, chẳng qua là bây giờ thương thế của mình rất nghiêm trọng, nếu cứ cố gắng giúp hần giải độc, chỉ sợ tính mạng của nàng sẽ gặp nguy hiểm.

Ly Yên mân mê môi nghĩ ngợi một chút, dù sao cũng chỉ là dùng nội lực một lần mà thôi, chắc không có vấn đề gì.

Lăng Dạ Nặc là hoàng huynh của Lăng Dạ Vũ, nàng không muốn thấy hần thất vọng, cũng không hiểu vì sao nàng lại như vậy.

Ngày hôm sau, Ly Yên kỳ tích dậy từ rất sớm, rửa mặt rồi trực tiếp đến Ngũ Vương Phủ.

"Ta đến xem bệnh cho Vương gia của các ngươi". Ly Yên che lại khuôn mặt đứng ở cửa, nhàn nhạt nói với các thị vệ.

"Ngươi? Xem bệnh? Cô nương, người lấy lý do này không phải là quá gượng ép đi?" Một người thị vệ cười nhạo một tiếng, khinh thường nói, lại đang nghĩ xem là cái nữ tử nào muốn trèo lên giường của Vương gia đây.

"Ngươi chỉ cần đi thông báo một tiếng." Lạnh lùng phun ra một câu, quét một ánh mắt rét lạnh về phía thị vệ kia.

Thị vệ run run, khí thế thật bén nhọn, loại khí thế này hần chỉ từng thấy ở Vũ Vương gia, liền không tự chủ được gật gật đầu đi vào thông báo.

Sau một lúc lâu, một bạch y nam tử nhẹ nhàng đi ra, ngũ quan cực kỳ tinh xảo, nhưng không che giấu nổi khuôn mặt tái nhợt, phong thái đều giống như thần tiên giáng trần.

Lăng Dạ Nặc nhẹ nhàng nói: "Cô nương, người đến chữa bệnh cho ta?"

"Nói vô nghĩa nhiều như vậy làm gì? Để ta đi vào." Ly Yên sốt ruột túm chặt Lăng Dạ Nặc bước vào, không để ý đến ánh mắt khác thường của thị vệ, Mà Lăng Dạ bởi vì quá kinh ngạc mà chưa kịp phản ứng.

"Cô nương, người muốn làm gì?" Lăng Dạ bị bắt ném lên giường, phục hồi tinh thần lại, cảnh giác hỏi.

Không thể trách hần cảnh giác như vậy, bởi vì Ly Yên thật sự quá mức thô bạo.

"Cởi quần áo ra." Ly Yên không kiên nhẫn nói, hoàn toàn không để ý những lời này ở nếu người khác nghe là có ý tứ gì.

"Cởi áo?" Lăng Dạ Nặc kinh ngạc nhìn nàng, "Cô nương, người, người không cần như vậy đi?"

"Ít nói lời vô ích, mau cởi, bằng không ta giúp người." Ly Yên nhún mày quát, nàng rất tức giận, nhưng xem ra Lăng Dạ Nặc vẫn còn chưa hối đủ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 34

"Tiểu Yên, thức dậy đi." Lăng Dạ Vũ đứng ở ngoài cửa Yên Huân Các, gõ cửa nhẹ giọng gọi.

Lạc Y Cầm bước tiếp bước sen đi tới, nói với hần: "Đề ta vào gọi!"

Lạc Y Cầm đẩy cửa ra, vừa đi về phía giường vừa gọi vài tiếng nhưng không có ai trả lời, nàng nhẹ nhàng xốc chăn lên, cũng chỉ thấy có mấy cái gối đầu.

"Làm sao vậy?"

Vân Mặc chậm rãi đi đến, thấy Lăng Dạ Vũ đứng ở cửa không khỏi nghi hoặc hỏi.

"Ly Yên không có ở phòng trong, bên trong cũng không có ai." Lạc Y Cầm lo lắng chạy ra nói, bình thường Ly Yên sẽ không dậy sớm như vậy, chắc là đã có chuyện gì rồi.

"Tại sao có thể như vậy? nàng đi đâu chứ?" Lăng Dạ Vũ nhăn mặt cau mày, đôi đồng tử đen tràn đầy lo lắng.

Đột nhiên nhớ tới chuyện của ngày hôm qua, Lạc Y Cầm suy nghĩ nói: "Không lẽ muội ấy đến chỗ Ngũ Vương Gia để giải độc?"

"Sao lại không nói một tiếng liền đi, nàng đang bị thương, ta còn muốn để cho nàng nghỉ ngơi vài ngày."

Lăng Dạ Vũ vừa nói xong, Vân Mặc liền kinh hoảng, khẩn trương kéo ống tay áo của hắn hỏi: "Người nói cái gì? Lão Đại bị thương?"

"Ừ!" Lăng Dạ Vũ khó hiểu gật đầu.

"Nguy rồi, chúng ta phải nhanh ngăn lão đại lại." Vân Mặc cuống quýt lôi Lăng Dạ Vũ đi ra ngoài, trong lòng thầm hi vọng sẽ đến kịp.

Lăng Dạ Vũ vùng ra khỏi bàn tay đang lôi kéo của hắn, nghi ngờ hỏi: "Làm sao vậy?"

Trong lòng Lăng Dạ Vũ mơ hồ có chút bất an, cảm giác như là có chuyện không tốt gì đó sẽ xảy ra.

"Giải độc khó giải, nhất định phải sử dụng nội lực cùng với châm pháp bí truyền của lão đại, quá trình giải độc vô cùng khó, mà lão đại đang bị thương lại còn đi giải độc, như thế liền nguy hiểm đến tánh mạng." Sắc mặt Vân Mặc càng lúc càng khó coi, hắn nặng nề giải thích.

Nghe vậy, mặt Lăng Dạ Vũ liền biến sắc, lòng nóng như lửa đốt dùng khinh công chạy như điên về hướng Ngũ Vương Phủ.

Chết tiệt, nữ nhân này nhất định không thể xảy ra chuyện, không thể

"Chúng ta cũng nhanh lên." Lạc Y Cầm nói với Vân Mặc.

Vân Mặc gật đầu, hai người nhảy lên đuổi theo Lăng Dạ Vũ.

Bên này Ly Yên đang dùng châm pháp, động tác lưu loát như nước chảy mây trôi, nhưng trên trán nàng lại toát ra mồ hôi lạnh, môi trắng bệch.

Lăng Dạ Nặc không nghĩ đến nàng coi quần áo hắn chỉ để giải độc, nhìn bộ dáng nghiêm túc của nàng, tim hắn liền đập lỡ một nhịp. Chỉ là không biết vì sao nàng lại muốn cứu hắn, vốn dĩ nàng với hắn cũng không có quen biết nhau.

"Dừng tay." Lăng Dạ Vũ trực tiếp xông cửa đi vào, lo lắng quát.

Lúc này, Ly Yên cũng vừa thu tay lại, rút ngân châm cuối cùng trên người Lăng Dạ Nặc ra, bỗng dưng nàng phun ra một ngụm máu tươi, thân thể nhoáng lên một cái, liền ngã xuống.

Lăng Dạ Vũ lắc mình một cái vội đỡ lấy nàng, lo lắng đến không nói được lời quan tâm nào, chỉ có thể quở trách: "Ngu ngốc, ai cho nàng tới cứu huynh ấy?"

Chớp đôi mắt trong suốt như Lưu Ly nhìn hắn, Ly Yên nở một nụ cười hài lòng, sau đó liền ngất đi.

Vội vàng ôm Ly Yên đến bên giường, Lăng Dạ Vũ sốt ruột nghĩ, sao giờ này Vân Mặc còn chưa đến.

"Vũ, sao lại thế này?" Lăng Dạ Nặc mù mịt hỏi, có chút lo lắng nhìn Ly Yên.

Bây giờ hắn cảm thấy thân thể rất dễ chịu, cảm giác vô lực lúc trước đã hoàn toàn biến mất. Từ nhỏ giải độc đã khiến thân thể hắn trở nên yếu ớt, sau khi nhận hết ốm đau hành hạ, đến năm hai mươi hai tuổi thì sinh mệnh sẽ ngày càng cạn kiệt, hắn sẽ lạng lẹ mà biến mất trên cõi đời này. Mà bây giờ nữa chính là sinh thân lần thứ hai mươi hai của hắn, nữ tử này đến thật đúng lúc.

"Mau tránh ra, để ta nhìn xem." Vân Mặc vừa đến liền thấy Ly Yên nằm bất động ở trên giường, hắn vội vàng đẩy hai người ở cạnh bên giường ra, Lạc Y Cầm cũng đứng ở một bên, lo lắng nhìn người đang nằm trên giường.

Vân Mặc sờ lên mạch đập của Ly Yên, cảm giác mạch đập rất yếu, cẩn thận xem lại, còn có chút hỗn loạn, Vân Mặc nhíu mày nhìn Ly Yên.

Không khí xung quanh liền trở nên căng thẳng, Lăng Dạ Vũ như ngồi trên chảo lửa, nhịn không được hỏi: "Như thế nào?"

"Sự phụ bị tổn thương lục phủ ngũ tạng, chỉ sợ không qua được hôm nay." Vân Mặc nghẹn ngào nói, vẻ mặt không che dấu được thống khổ.

Lão đại của hắn, sự phụ của hắn, tuy thường xuyên hung dữ với hắn, nhưng là thật lòng đối xử với hắn, người tốt như vậy, bây giờ lại muốn hương tan ngọc vãn.

Dường như Lăng Dạ Vũ bị đá kích nặng nề, cả người run rẩy, máu trong tràn ngập đau khổ, hốc mắt phủ đầy một tầng sương mờ, hắn, thế mà lại khóc.

Lăng Dạ Vũ dịu dàng xoa khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Ly Yên, dịu dàng vuốt ve, hắn đang chờ mong, chờ mong một lát nữa nàng sẽ tỉnh lại mở mắt ra nhìn hắn.

"Tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ độc của ta phải lấy mạng đổi mạng mới có thể giải sao?" Lăng Dạ Nặc kinh ngạc lên tiếng hỏi, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Ly Yên, trong lòng hắn có chút khó chịu.

Nước mắt Lạc Y Cầm lăn dài trên má, chạm vào miệng vết thương nhưng nàng cũng không hề cảm thấy đau.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Trong đầu có cái gì đó lướt qua, hai mắt Lạc Y Cầm sáng lên, nàng hưng phấn nói: "Thất thái liên tâm, đúng rồi, thất thái liên tâm có thể cứu nàng."

Nghe vậy, Lăng Dạ Vũ chột ngắc đầu, vui vẻ nói: "Thật sự ? Thất thái liên tâm ở đâu?"

"Lúc trước Ly Yên vẫn cầm thất thái hoa sen, vẫn nghiên cứu thất thái liên tâm, có lẽ nó ở khuê phòng của nàng." Lạc Y Cầm lau đi nước mắt nói.

"Ta lập tức đi lấy." Thành linh bỏ lại những lời này, Lăng Dạ Vũ không để ý hình tượng bay ra ngoài.

Tiểu Yên, chờ ta, nhất định phải chờ ta!

Thị vệ Vũ Vương phủ chỉ cảm thấy một trận gió thổi qua, một bóng người với tốc độ sét đánh chạy tới Yên Huân Các.

Yên Huân Các, Lăng Dạ Vũ lục lọi khắp nơi, vẫn không tìm thấy cái gọi là thất thái liên tâm, lông mày càng nhíu chặt, mồ hôi chảy ròng ròng, tay hấn nắm chặt thành quyền, một sự sợ hãi bỗng nhiên ào tới.

Trái tim kịch liệt đau đớn giống như bị ai đó cắn nát, cõi lòng tê tái, đau đớn đến khó có thể hô hấp. Hắn không thể tưởng tượng được nếu như Ly Yên rời khỏi hắn, hắn sẽ như thế nào?

Lăng Dạ Vũ suy sụp ngồi trên giường, ngửi mùi hương hoa lài của Ly Yên còn thoang thoảng đâu đây.

Chột giật mình, tay hắn giống như đụng phải vật gì đó rất cứng, hắn thấy kỳ lạ liền lật gối lên xem, một hạt châu trong suốt phát ra ánh sáng bảy màu, chiếu sáng khắp nơi.

Lăng Dạ Vũ vui vẻ, đây chắc là thất thái liên tâm.

Trong lòng nóng như lửa đốt, Lăng Dạ Vũ bay nhanh đến Vũ Vương phủ lục, liều mạng dùng hết nội tạng nhanh tốc độ. Tay nắm chặt thất thái liên tâm xông vào, đẩy mấy người đang đứng ở phòng của Ly Yên ra, muốn đem thất thái liên tâm cho Ly Yên nuốt xuống, nàng đang hôn mê nên không thể tự mình ăn nó được.

Bỗng nhiên mắt Lăng Dạ Vũ sáng lên, đem thất thái liên tâm đưa vào trong miệng mình, rồi áp lên môi Ly Yên, quán lấy lưỡi nàng.

Mấy người Lạc Y Cầm trợn to mắt, sau đó thức thời lui ra khỏi phòng, giúp bọn họ đóng cửa lại.

Cảm giác miệng có cái gì đó ngọt ngọt, theo bản năng Ly Yên nuốt xuống, rồi sau đó có một dòng nước ấm lan ra khắp người, lực phủ ngũ tạng như được hồi sinh, đôi mắt chậm rãi mở ra còn hơi lưu lại sương mù mờ mờ.

"A".

Ly Yên kinh ngạc kêu to, đẩy mạnh Lăng Dạ Vũ ra, rất nhanh mặt liền đỏ lên, nghe thấy tim đập thùng thùng liên hồi.

"Người đã làm gì?" Chu đôi môi đỏ mọng ướt át, bắt mắt hỏi.

Lăng Dạ Vũ thấy nàng tỉnh lại, trong lòng kích động vui sướng, trên mặt mang theo nụ cười tà mị, "Làm chuyện vợ chồng nên làm a!"

"Hồn đàn, người làm sao có thể không được sự cho phép của ta...". Nàng che xiêm y của mình, phần nộ quá, nói đến câu kia liền im bặt, vừa giận dữ vừa xấu hổ.

Lăng Dạ Vũ cong môi cười, "Tiểu Yên, người thật đáng yêu."

"Đáng yêu cái em gái nhà người! Cách xa ta một chút." Ly Yên nhin không được nói tục, bĩu môi không thèm nhìn hắn.

"Ha ha, " Tiếng nói trầm thấp vang lên, mê hoặc lòng người, sắc mặt Lăng Dạ Vũ trở nên nghiêm túc, "Về sau không được lấy tính mạng của mình ra đùa, được không?"

Ly Yên sững sờ một lúc, không nghĩ tới sắc mặt của hắn thay đổi nhanh như vậy, lập tức tức giận nói "Mạng của ta do ta quyết định, không liên quan đến người."

Vừa dứt lời, nàng liền bị Lăng Dạ Vũ ôm chặt lấy, giọng nói hần run run: "Mạng của ngươi chính là mạng của ta, không cho phép ngươi rời đi, ta không muốn một lần nữa nếm cảm giác như thế."

Giọng nói của hắn có chút nghẹn ngào, tình cảm nồng đậm đau đớn, hay tay ôm chặt Ly Yên, không dám buông lỏng một chút nào.

Cảm giác được hắn đang sợ hãi, trong lòng Ly Yên không hiểu có tư vị gì, nâng tay vỗ nhẹ sau lưng hắn, thanh âm mềm mại mà nói: "Ta sẽ không rời đi."

"Thật sự? Chúng ta lại một lần nữa tổ chức hôn lễ đi." Lăng Dạ Vũ vui vẻ, buông lỏng Ly Yên kích động nói.

Ly Yên sững sốt, nói: "Ta đã đáp ứng khi nào thì tổ chức hôn lễ với ngươi?"

Nghe vậy, sắc mặt Lăng Dạ Vũ trở nên điềm đạm đáng yêu, hai tròng mắt chớp chớp nhìn nàng, không có bất kỳ tạp chất nào, thanh triệt trong suốt, mang theo tia ủy khuất. (Ai thấy anh giống chó con hem).

Khóe miệng rụt rụt, Ly Yên phát điên nhéo mặt hắn: "Đừng có dùng cái bộ mặt với đó ta, ta chịu không nổi."

Nàng không thể tưởng tượng được một cái người lạnh lùng như hắn lại có cái biểu cảm như vậy, tình cảnh này thật quá kích thích rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Lăng Dạ Vũ nhân cơ hội tiến lên, lấy lòng cười nói: "Chúng ta thành thân có được hay không?"

"Không được, "Ly Yên liếc xéo hắn, "Lúc trước ta chỉ đồng ý sau khi kết thúc yến hội sẽ ở cùng một chỗ với ngươi, chứ không có đồng ý gả cho ngươi."

Nghe vậy Lăng Dạ Vũ mím môi lại, vẻ mặt u oán nhìn nàng, nói: "Tiểu Yên nàng không thể chơi xấu, ta đã là người của nàng rồi."

"Lúc nào thì ngươi là người của ta rồi hả?" Hơi đề cao âm lượng, Ly Yên trừng mắt hỏi hắn.

Lăng Dạ Vũ yêu mỵ cười, lập tức vô tội nói, "Trước kia nàng đã đoạt đi nọ hôn đầu tiên của ta, ta liền là người của nàng, nàng phải phụ trách với ta."

Ly Yên xù lông, chỉ vào hắn mắng xối xả, "Em gái nhà ngươi, rõ ràng là ngươi đoạt đi nọ hôn đầu tiên của ta, còn dám nói như vậy."

"Nọ hôn đầu tiên của nàng? Ừm. . . ." Lăng Dạ Vũ cúi đầu vuốt cằm giả bộ suy tư, "Chúng ta đây phụ trách lẫn nhau là được." ánh mắt sáng ngời, Lăng Dạ Vũ giả hoạt cười.

"Ta mới không cần, muốn phụ trách ta cũng tìm người khác phụ trách." Ly Yên cố ý nói.

Nháy mắt sắc mặt Lăng Dạ Vũ trở nên đen thui, gắt gao nhìn chằm chằm vào nàng: "Không được, nàng chỉ có thể gả cho ta."

"Dựa vào cái gì? Ngươi cũng không phải là gì của ta?"

Trong lúc vô ý, Ly Yên buột miệng nói ra những lời này, lời nói trong lúc vô tình luôn làm người ta tổn thương nhất.

Ánh mắt Lăng Dạ Vũ tối sầm lại, vẻ mặt trở nên cực kỳ đau khổ, hắn đưa tay ôm chặt lấy nàng, kiềm nén cảm xúc trong lòng, khẽ nói: "Nàng không thể lại rời khỏi ta, nàng biết không, ta không thể chịu được cảm giác đau khổ đó? Một khắc kia nghĩ đến ta thật sự mất đi nàng, lòng ta giống như bị xé rách, khi đó ta mới biết được nàng đã trở thành sinh mệnh của ta, là tất cả của ta, nếu như mất đi nàng, ta cũng không muốn sống nữa."

Nhất thời không cách nào bình tĩnh được, vẻ mặt Ly Yên kinh ngạc, một lúc sau, Ly Yên cất giọng rầu rĩ nói, "Ta thật sự quan trọng với ngươi như vậy sao?"

Lăng Dạ Vũ mạnh mẽ gạt đầu, khiến nàng dờ khóc dờ cười, lại nói: "Ta muốn tình yêu là một đôi một kiếp một đôi, ngươi cho được sao?"

Lăng Dạ Vũ chăm chú nhìn nàng, trịnh trọng gần từng chữ: "Ba ngàn con sông, chỉ lấy lên một gáo nước."

Ly Yên nhìn hắn thật lâu, bỗng dưng khóe miệng cong lên, tạo nên một độ cung thật đẹp, hứa hẹn nói, "Tốt lắm, đồng ý một điều kiện của ta, sau yến hội ta liền gả cho ngươi."

Gả cho hắn cũng không có gì không tốt, dù sao cũng đã đồng ý ở cùng một chỗ với hắn rồi.

Ánh mắt sáng lên, Lăng Dạ Vũ kích động vui sướng nói, "Điều kiện gì ta đều đáp ứng."

"Sau khi thành thân tất cả mọi việc người đều phải nghe ta, nếu mà làm ta bất mãn, liền hoà ly với người lần nữa." Ly Yên vô cùng chuyên chế nói.

Lăng Dạ Vũ vẻ mặt sùng nịnh cười, nói: "Sẽ không để cho nàng bất mãn bất cứ việc gì, toàn bộ đều nghe theo nàng."

Ly Yên nhú mày, ngưng mắt hỏi hần: "Không hỏi hận?"

Lăng Dạ Vũ lắc đầu cười, dịu dàng ôm nàng nói: "Không hỏi hận."

Một hồi dịu dàng như nước lan toả khắp phòng, ấm áp bốn phía.

Hoa nở hoa tàn, thời gian vội vàng trôi qua, ngênh đón sinh thần của hoàng đế Lăng Nguyệt Quốc, hai nước còn lại đều phái người đến tham dự.

"Thi Vũ, Người đi cùng chúng ta đi!" Ly Yên vừa lôi kéo Thượng Quan Thi Vũ vừa nài nỉ nói.

Ngày đó hứa hẹn với Lăng Dạ Vũ xong, nàng cũng báo người gọi Thượng Quan Thi Vũ trở về, lại còn ở trong Yên Huân Các cùng nàng.

Sở dĩ phải ở tại Yên Huân Các, hoàn toàn là do Lăng Dạ Vũ thường xuyên bày ra bộ dạng tuý thân, vẻ mặt điềm đậm đáng yêu, khiến mỗi lần Ly Yên đều phải mềm lòng, người trong phủ cùng người bên ngoài liền tiếp suy đoán rốt cuộc bọn họ đã xảy ra chuyện gì? Vì sao hoà ly vẫn ở cùng một chỗ, hai tên đầu sỏ gây ra chuyện thì lại ngoảnh mặt làm ngơ.

Thượng Quan Thi Vũ cười chưa sót, nhàn nhạt lắc đầu, nói: "Ta đi sẽ bị nhận ra."

"Đeo cái khăn che mặt là được, còn nữa, người với Diệp Thừa Tâm cùng đi đi, lấy thân phận bạn gái của hần mà xuất hiện."

Thượng Quan Thi Vũ do dự, có chút khó xử, nàng không muốn nhìn thấy người kia, nhưng mà Huyết Hồ lại van nài như vậy, nàng sao có thể không đi đây.

"Đi thôi, đi theo giúp ta đi, Lăng Dạ Vũ quá muộn, người đi theo nói chuyện với ta." Ly Yên thấy nàng do dự liền tiếp tục năn nỉ, nàng biết Thi Vũ là người ăn mềm không ăn cứng.

Quả nhiên, Thượng Quan Thi Vũ cắn cắn môi, gian nan gật gật đầu.

Ly Yên vui vẻ cười với nàng, chạy vào trong phòng thay quần áo, Thượng Quan Thi Vũ lại không chú ý tới trong lúc Ly Yên xoay người khoe miệng đang nở một nụ cười u ám.

Nàng muốn cho Kỳ Doãn nhìn thấy Thi Vũ hạnh phúc như thế nào, sau đó sẽ khiến cho Kỳ Doãn phải nhận lấy trừng phạt mà hần đáng phải nhận.

Hần có nhận ra Thi Vũ hay không không quan trọng, hần yêu Thi Vũ, mặc dù trong lòng hần quyền lực quan trọng hơn, nhưng hần tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện hại Thi Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiếu Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Tại yến hội, người người ồn ào, đủ loại a dua nịnh hót, trên mặt bọn họ đều mang theo một khuôn mặt tươi cười dối trá.

"Vũ Vương gia đến." Một giọng nói the thé vang lên, bởi vì tên thái giám thật sự không biết cái vị nữ tử mặc y phục màu đỏ này là ai, vì vậy hần chỉ có thể hô Vũ Vương gia mà thôi.

Ly Yên mặc cung trang, thay đổi phong thái điềm đậm trước đây, xiêm y đỏ rực chói mắt tung bay theo gió, trên đầu chỉ mang theo Lư Ly trâm cài lên, lụa mỏng che mặt mang theo tia cười lạnh.

Ly Yên và Lăng Dạ Vũ cùng đi vào yến hội, hơi thở hoang dã, phong thái cao quý, bề ngễ thiên hạ, quan sát chúng sinh.

Lăng Dạ Vũ nhẹ nhàng khoác tay lên vai nàng, trên người vẫn mặc trường bào màu đen như cũ, thần bí mà lạnh lùng, khuôn mặt tươi cười sùng nịnh nhìn Ly Yên, trong mắt hần duy nhất chỉ có nữ nhân này mà thôi.

Phong hoa tuyệt đại, độc nhất vô nhị.

Lăng Dạ Nặc ngồi lẳng lẳng ở một góc uống trà, hơi hơi ngược mắt nhìn bóng dáng màu đỏ kia, nhớ tới khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng ngày hôm ấy, không khỏi cảm thán, người đời rõ ràng bị mù mà, nữ tử độc nhất vô song như thế vì có gì bị bọn họ đồn thổi một cách vô lý như vậy.

Hai người bước đến yến hội, trong nháy mắt, vô số con mắt của mọi người hướng về phía bọn họ, một trận hút không khí vang lên.

"Nữ tử này là ai? Tại sao lại đi cùng Vũ Vương gia?"

"Đúng vậy, có vẻ rất được Vũ Vương gia sủng ái!"

"Nàng không phải Mộc Ly Yên chứ? Còn mạng mạng che mặt cơ đấy!"

"Có khả năng, nghe nói hai người hòa ly rồi, nhưng Mộc Ly Yên vẫn mặt dày khăng khăng ở lại vương phủ không chịu đi."

"Cô gái này thật là lợi hại, xấu xí như thế lại rõ ràng đã bị hưu rồi mà vẫn có thể làm cho Vũ Vương gia mang đến yến hội."

Mọi người nhao nhao bàn tán, ý nói rằng kỳ thật hòa ly và bị hưu vốn chẳng có gì khác nhau, giọng nói của bọn họ tràn ngập sự khinh bỉ.

Ồn ào riu rít, ánh mắt của bọn họ khác thường nhìn hai người, có kẻ khinh thường, có kẻ hèn mọn coi rẻ, cũng có kẻ nghi ngờ.

Trong đó có một ánh mắt tàn nhẫn lạnh như băng nhìn chằm chằm Ly Yên, giống như muốn xuyên thấu nàng.

Lăng Dạ Vũ quét ánh mắt rét lạnh tới, độ ẩm chợt giảm xuống, mọi người lập tức im miệng, tiếng thảo luận nhất thời im bật.

Người trong cuộc như Ly Yên cũng từ chối cho ý kiến, coi như mấy lời kia là mây trôi gió thoảng qua, giống như người mà mọi người bàn tán không phải là nàng.

"Yên nhi, con..." Dung Sánh Thiên đi ra phía trước, bộ dáng muốn nói lại thôi, Mộc Lâu Thư cũng chịu vợ như mạng sống, tất nhiên cũng đi theo bên cạnh nàng.

Ly Yên cười yếu ớt, nói: "Nương, người yên tâm đi. Con tự có chừng mực."

"Người đưa nhò này, ai, cũng tốt, người cũng không để cho nương quan tâm sao, chú ý một chút là tốt rồi." Dung Sánh Thiên bất đắc dĩ, đối với nữ nhi này vừa yêu thương vừa lo lắng.

Mộc Lâu Thư đưa cho Ly Yên một ánh mắt tin tưởng, giống như dịu dàng vỗ về an ủi nàng.

Hoàng thượng hạ thánh chỉ tuyên bố bọn họ hòa ly, Dung Sánh Thiên vừa vội lại vừa lo lắng, lập tức muốn đến Vũ Vương phủ chất vấn Lăng Dạ Vũ, chẳng qua là Mộc Hi Ngôn cứ liên tục ngăn cản, còn nói tình cảm của hai người tốt lắm, hòa ly chẳng qua là phong ba, rất nhanh rồi sẽ đi thôi.

"Nhạc phụ, nhạc mẫu yên tâm, ta sẽ không để cho tiểu Yên phải chịu ủy khuất." Lăng Dạ Vũ bỗng nhiên lên tiếng nói, giọng nói rất là kính trọng. Cách xưng hô cũng đổi. Là "ta", mà không phải bổn vương, ánh mắt hắn nhìn Ly Yên rõ ràng là sủng nịnh vô bờ.

Mộc Lâu Thư vui mừng gật gật đầu, nam tử này sẽ không tùy tiện hứa hẹn, một khi đã nói ra nhất định sẽ làm được, y tin tưởng hắn sẽ đối tốt với Yên nhi.

Mắt Dung Sánh Thiên ướt át, liên tục nói: "Được, được, được."

Lúc trước nàng còn lo lắng Yên nhi gả vào vương phủ sẽ chịu ủy khuất, bây giờ xem ra lo lắng của nàng là dư thừa rồi.

"Được rồi, nương, chúng ta ngồi xuống đi!" Ly Yên muốn đỡ nàng ngồi xuống, không ngờ lại bị Lăng Dạ Vũ giữ chặt.

Phượng mi nhếch lên, nghi ngờ nói: "Người làm gì thế?"

"Nương tử, nàng phải ngồi cùng một chỗ với ta." Môi mỏng khẽ mở, Lăng Dạ Vũ cười yếu ớt, vẽ ra một đường cung tuyệt đẹp.

"Nhưng chỗ bên cạnh người là vị trí của Vương phi, bây giờ ta cũng không phải."

"Ta mặc kệ, ngồi bên cạnh ta nhất định phải là nàng, dù sao rất nhanh thôi nàng sẽ lại là vương phi của ta." Về mặt hắn vô lại, Lăng Dạ Vũ kéo Ly Yên ngồi xuống, hành động này của hắn dẫn tới không ít lời phê bình.

"Vị trí kia không phải là của vương phi sao? Vương gia làm như vậy có phải là muốn cưới nữ tử này làm Vương phi?"

"Nữ tử này chắc chắn là Mộc Ly Yên xấu xí kia rồi, không thấy nàng cùng phu nhân tả thừa tướng một bộ dáng mẹ con tình thâm sao? Bọn họ chỉ sợ là hối hận hòa ly rồi, bây giờ chắc đang tính toán thành thân một lần nữa đó."

Chỉ có thể nói, lời mấy người này nói giống như là chân tướng rồi.

"Hoàng thượng giả lâm, Thái hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương, Ngưng phi nương nương, Yển phi nương nương đến."

Bách quan văn võ đồng thời quỳ xuống hành lễ nói, "Tham kiến hoàng thượng, Thái hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương, Ngưng phi nương nương, Uyển phi nương nương."

Ly Yên cùng Lăng Dạ Vũ, giờ phút này giống như là hạc trong bầy gà ngao nghể đứng ở đó.

"Lớn mật, nhìn thấy hoàng thượng dám không hành lễ."

Thái hậu vừa tới liền đã thấy Ly Yên một thân hồng y, dáng người cùng khí chất không thể nhầm lẫn được, liền quát lớn. Sát thủ lúc trước nàng phái đi không có tên nào trở về, chắc là đều bị giết cả, không thể lường trước được cô ta còn có thực lực khá như vậy, phải tìm tội danh để giết chết nàng ta mới được, để nàng ta sống là một hậu họa khôn cùng.

Ly Yên hít một hơi, cười lạnh, giễu cợt nói: "Đây rốt cuộc là triều đình của Hoàng thượng hay là triều đình của Thái hậu, Hoàng thượng chưa lên tiếng, Thái hậu nương nương vội vã như vậy làm gì?"

Hay cho một cái nữ tử khôn khéo như vậy, như vậy liền bao biện đem tội danh vô lễ gán trên người mình.

Thái hậu bị chọc tức đến nghẹn lời, uất ức nhìn sang Lăng Dạ Trần nói, "Hoàng nhi, ai gia ...".

"Mẫu hậu, trăm biết không phải người có ý." Lăng Dạ Trần vỗ vỗ tay nàng giống như trấn an, ôn hòa nói, đáy mắt hiện lên tia sắc bén không để ai nhìn thấy.

"Hoàng thượng đã sớm cho nàng và bốn vương đặc quyền như nhau, không cần hành lễ trước bất kỳ ai." Lăng Dạ Vũ lạnh lùng lên tiếng nói.

Lăng Dạ Trần mỉm cười gật đầu nói. Vô nghĩa, cho dù nàng có thất lễ đi nữa hán cũng phải coi như không có, bằng không hoàng đế này của hán đến lúc đó còn không biết náo loạn hoàng cung của hán như thế nào nữa.

"Các vị ái khanh bình thân, ngồi xuống đi! Tùy ý là được." Lăng Dạ Trần phát phát tay nói.

Thái hậu và Hoàng hậu ngồi bên cạnh hán, Ngưng phi và Uyển tách ra ngồi ở phía dưới.

Hoàng hậu nương nương chính là đại tiểu thư của Lễ Bộ Thượng Thư, từ khi Lăng Dạ Trần vừa đủ tuổi thành niên liền được Thái haaij ban cho làm thái tử phi, bây giờ trở thành hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ.

Cung trang hoa lệ, trăm phượng trên đầu, khoe miệng luôn luôn mỉm cười nhu hòa, thoát nhìn thoải mái, rộng lượng khoan dung.

Uyển phi còn lại chính là Lâm Thanh Uyển nữ nhi của Hữu Thừa Tướng, vào cung sớm hai năm so với Mộc Vi Ngưng, từ khi tiến cung Mộc Vi Ngưng ân sủng luôn luôn duy trì, dung mạo đẹp đẽ, một cái nhũ mi, một nụ cười đều lộ ra vẻ mê hoặc lòng người.

"Cửu vương gia sao còn chưa tới?". Nhìn vị trí trống trơn, Lăng Dạ Trần nâng mi hỏi.

"Khởi bẩm hoàng thượng, Cửu vương gia thân thể không khoẻ, không thể đến được." Thị vệ cung kính chấp tay bẩm báo.

"Lúc trước nghe nói bị bệnh một thời gian ngắn, sau này tìm được thần y đã chữa khỏi rồi mà, tại sao bây giờ lại không khoẻ?"

Chuyện mấy người đi Mê Hồn Sơn đương nhiên không thể nói được, nên phải tuyên bố ra bên ngoài là sinh bệnh thôi.

"Hình như, là bị chó cắn rồi." Ly Yên sâu xa nói một câu, ánh mắt mang theo ý cười.

Đắc tội nàng thì sẽ không có kết quả gì tốt, nàng chẳng qua chỉ là cảm thấy miệng của Lăng Dạ Vũ không biết chừa mực, nên cho hán ăn một viên thuốc mà thôi, chỉ là thuốc này khi ăn vào sẽ không thể nói chuyện được bình thường mà là thay vào đó tiếng chó sủa thôi a.

Lăng Dạ Vũ đã gặp qua Lăng Dạ Phong, tất nhiên biết là chuyện gì xảy ra. Nếu nương tử thích chơi, tùy nàng đi, chẳng qua là phong tỏa tin tức để cho nó không truyền ra ngoài mà thôi, phải biết rằng, đường đường là một vương gia, không nói chuyện được mà chỉ biết sủa là chuyện dọa người cỡ nào a.

Chẳng qua là hán tò mò, vì sao nàng có thể nghĩ được nhiều thứ thuốc cổ quái ranh mãnh như vậy.

"Thật sự là hán bị chó cắn rồi." Lăng Dạ Vũ mặt không đổi sắc phụ họa theo nói.

Lăng Dạ Trần thâm ý nhìn hai người một lát, chỉ có thể bắt đắc dĩ gật gật đầu.

Đáy mắt Thái hậu hiện lên tia độc ác, mở miệng thần nhiên nói: "Hình như Vũ nhi và Mộc tiểu thư đã hòa ly rồi? Vì sao Mộc tiểu thư còn ngồi vị trí của Vương Phi thế kia?"

"Hòa Ly chẳng lẽ không thể thành thân lại được sao?" Lăng Dạ Vũ âm trầm lạnh nhạt nói.

Mọi người hút một ngụm khí, Thái hậu tức giận đến nổi ngực phồng lên thật lớn, có chút không thờ nổi.

"Thái tử Kỳ Tinh quốc, Thái tử phi đến." Một tiếng hô xa xa truyền lại.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Ly Yên cười lạnh, cuối cùng cũng chịu đến rồi sao?

Kỳ Doãn nắm tay Hạ Uyển Di sóng vai đi vào, một bộ dáng phu thê tình thâm, khiến người ngưỡng mộ không thôi.

"Tham kiến nguyệt đế, chúc nguyệt đế hàng năm đều có ngày hôm nay, tuổi tuổi có sáng nay." Hai người Kỳ Doãn hành lễ, sau đó nhấc tay lên, gọi người đưa lễ vật đi lên.

"Kỳ thái tử khách khí, mau an vị." Lăng Dạ Trần vẻ mặt tươi cười hữu nghị nói, phân phó người đem lễ vật cất kỹ.

Hai người Kỳ Doãn vừa ngồi xuống, liền nghe thấy giọng nói quái dị vang lên.

"Diệp công tử đến."

Diệp Thừa Tầm toàn thân mặc trường bào trắng, ôn nhuận Như Ngọc, mỉm cười nhẹ nhàng đi đến. đi bên cạnh hắn là một nữ tử áo trắng, nhìn hai người giống như mặc y phục tình lữ, vô cùng xứng đôi.

Nữ tử áo trắng mặt đeo khăn che mặt, chỉ nhìn thấy dưới hàng long mi thật dài kia là cặp mắt trong veo mà lạnh lùng, khí chất tựa thiên tiên, đạp bước sen mà đến.

"Thảo dân tham kiến hoàng thượng." Tiếng nói Ôn nhuận vang lên, Diệp Thừa Tầm hành lễ, Thượng Quan Thi Vũ cũng chỉ là hơi phúc thân.

Thấy nàng là người Diệp Thừa Tầm mang đến, Lăng Dạ Trần cũng không làm khó, chỉ là mỉm cười khoát tay nói: "Đứng dậy an vị đi!"

Từ lúc Thượng Quan Thi Vũ đi vào, ánh mắt nồng cháy của Kỳ Doãn luôn đặt trên người nàng, đôi mắt tràn đầy kích động, hơi có chút khó có thể tin.

Ly Yên thoải mái cười cười, khẽ nhấp một ngụm trà, hương thơm lưu lại trong miệng, vô cùng dễ chịu. Lăng Dạ Vũ vẻ mặt sùng nịnh ngồi ở bên cạnh vì nàng châm trà đổ nước, làm không biết mệt.

"Hoàng thượng, hôm nay là sinh thần của người, nô tì đề nghị, không bằng cho người đến giúp vui đi!" Uyển phi dịu dàng nói.

"Thần nữ tự đề cử mình, nguyện hiến một điệu múa."

Một giọng nói dịu dàng vang lên, thanh y nữ tử đứng dậy hành lễ nói, dưới đáy mắt mơ hồ ẩn chứa sự ghen ghét.

"Đây là nhị thiên kim Lâm Thanh Hàm của Hữu Thừa Tướng sao? Tốt, tốt người liền hiến một điệu múa cho trẫm." Lăng Dạ Trần nhìn nàng, cười nói.

Ánh mắt Lâm Thanh Hàm hiện lên một quyền rũ, cười nói, "Được ạ."

Đàn sáo vang lên, dáng người nổi bật tiếp theo điệu múa, ánh mắt như tơ. Nàng ta điểm nhẹ mũi chân xuống đất xoay người một cái, như một viên đá Từ Kim quang, điệu múa mềm mại như cánh hồ điệp. Một điệu Phụng cầu hoàng biểu diễn vô cùng thuần thực. Trong đó, không biết đã ném bao nhiêu ánh mắt mị hoặc về phía Lăng Dạ Vũ, chỉ là bản thân hắn vẫn ơ thờ như cũ.

Rõ ràng như vậy, người mù đều có thể nhìn ra được. Ly Yên chợt nhíu mày, nhìn Lăng Dạ Vũ trêu tức nói.

Về mặt của hắn lập tức trở nên ủy khuất, hai tròng mắt loang loáng nói, "Nương tử, không liên quan đến ta, là nàng ta tự mình đa tình mà thôi."

Ly Yên cười mà không nói, nói thật, điệu vũ này rất tốt, chỉ là thiếu sự hấp dẫn, nên không thể đem điệu vũ này lên đỉnh cao nhất.

Một khúc vừa xong, Lâm Thanh Hàm tạ lễ một cái, còn có chút thẹn thùng.

Thượng Quan Thi Vũ khinh bỉ trợn trừng mắt, chính là một cái bao tải a, cũng chỉ là giả tạo a giả tạo. Diệp Thừa Tầm thấy nàng có cử chỉ "Đáng yêu" như vậy, sùng nịnh cười cười, ánh mắt nồng đậm yêu thương, hắn dơ tay lên châm trà thay nàng.

Kỳ Doãn nhìn thấy ánh mắt của hắn liền muốn bóc lừa, hận không thể lập tức đem hai người họ tách ra, trực giác nói cho hắn biết, nữ tử này nhất định là Thi Vũ. Tất nhiên Hạ Uyển Di cũng chú ý tới, chỉ là không rõ vì sao thái tử lại có phản ứng như vậy, ngoài Thượng Quan Thi Vũ ra, còn chưa có ai có

thể dễ dàng làm hấn xúc động như vậy, chẳng lẽ . . .

Mâu trung hiện lên một tia âm ngoan, hạ Uyển đi âm thầm cắn răng, nếu thật là nàng, lời đồn đãi trước kia đều là giả, mặc kệ vì sao Lư Ly công tử lại nói như vậy, dù sao người này cũng tuyệt đối không thể lưu.

"Tốt, Tốt, Lâm tiểu thư muốn được ban thưởng gì, chỉ cần trăm có thể làm được, nhất định thỏa mãn ngươi." Lăng Dạ Trần vỗ tay nói.

Mặt Lâm Thanh Hàm đỏ lên, sau đó nhỏ giọng dịu dàng nói, "Thần nữ ngưỡng mộ Vũ Vương gia đã lâu, hy vọng có thể cùng ngài ấy hai cây liền cành."

Lăng Dạ Trần nghe vậy, về mặt liền nghiêm lại, liếc mắt nhìn về phía Lăng Dạ Vũ, hi vọng hấn có thể bày tỏ ý kiến.

"Ha ha, nữ tử này thật là can đảm, hay là ngươi cưới nàng đi." Ly Yên cười điều nghệ đạo, tuy nàng nói như vậy, nhưng cảm giác mơ hồ có chút dấm chua.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

"Không cần, ta chỉ cưới nàng." Lăng Dạ Vũ làm nũng nói, lúc ánh mắt nhìn về phía Lâm Thanh Hàm, tia sùng nịch liền biết mất, về mặt liền trở nên băng lãnh, ánh mắt lạnh thấu xương.

"Vương phi của bốn vương chỉ có một, chính là thiên kim của tá Thừa tướng, Mộc Ly Yên." Lăng Dạ Vũ hùng hồn nói, giọng nói chắc như đinh đóng cột.

Vừa mới dứt lời, Lâm Thanh Hàm lập biến sắc, âm thầm cắn răng, ánh mắt ngoan tuyệt bắn về phía Ly Yên.

Nhưng mà cho dù ánh mắt lạnh băng như thế thì Ly Yên vẫn giống như chả cảm thấy gì, chẳng qua chỉ là nhún nhún vai một cái.

"Đường đường là một Vương gia, sao có thể chỉ có một Vương phi? Huống hồ các ngươi đã hòa ly rồi, vị trí Vương phi vẫn còn trống, cần phải nhường cho nữ tử tài mạo song toàn mới đúng." Thái hậu chậm rãi nói, còn đặc biệt nhấn mạnh bốn chữ "tài mạo song toàn", ý tứ là đang nhắc nhở.

Nghe vậy, Ly Yên cười lạnh, xem ra vị Thái hậu nhất định muốn đối chọi với nàng.

"Vương phi của bốn vương chỉ có Mộc Ly Yên, hơn nữa chúng ta rất nhanh sẽ thành thân, không phiền Thái hậu nhọc lòng." Lăng Dạ Vũ lạnh lùng nói, sắc mặt âm trầm, trong mắt hiện lên quang mang không thấy đáy.

"Hoang đường." Thái hậu nhất thời cả giận vỗ bàn nói, "Các ngươi lấy hôn nhân làm trò đùa sao? Huống chi nữ tử này xấu xí không chịu nổi, một chữ bẻ đôi cũng không biết, loại nữ tử không tài đức không dung mạo như thế sao có thể làm Vương phi? Lúc trước Hoàng thượng vốn không biết nàng như thế nên mới tứ hôn, bây giờ càng không thể phạm thêm sai lầm nào nữa."

Sắc mặt Lăng Dạ Vũ càng ngày càng trầm, độ âm chột giảm xuống, hàn quang chột lóe, lạnh nhạt nói: "Vương phi bốn vương như thế nào không tới phiên các ngươi đánh giá, bốn vương chỉ cưới nàng, người khác nếu muốn gả, thì gả cho hoàng huynh đi".

Phía trên Lăng Dạ Trần hung hăng giật giật khóe miệng, thật đúng là đùn đẩy a! Nhưng tại sao lại phải đẩy cho hấn? Hai mắt hấn vô tội nhìn về phía Mộc Vi Ngưng, ý tứ nói đây không phải là chủ ý của hấn, Mộc Vi Ngưng bên cạnh mỉm cười, nàng hiểu mà.

Khuôn mặt che dưới lụa mỏng của Thượng Quan Thi vui mừng cười, Lăng Dạ Vũ quả nhiên là yêu Huyết Hồ, như vậy nàng cũng yên tâm rồi.

Thấy nàng vui vẻ, Diệp Thừa Tầm càng thêm quyết tâm, hấn nhất định phải làm cho nàng vui vẻ, quên cái người không nên nhớ tới kia đi.

Con người đen nhàn nhạt liếc Kỳ Doãn, cũng không ngờ rằng hai ánh mắt của Diệp Thừa Tầm và Kỳ Doãn lại giao nhau, tia lửa bắn ra tứ phía, chăm chú nhìn đối phương, càng lúc càng sắc bén, chỉ còn thiếu xung đột mà đánh nhau nữa thôi.

"Làm càn, ai gia tuyệt đối không cho phép nữ tử như vậy gả vào hoàng thất, sai lầm như vậy không thể tái phạm một lần nữa". Sắc mặt Thái hậu liền nhăn lại, giữa hai hàng lông mày càng hiện rõ lên sự tức giận.

Lăng Dạ Vũ mắt lạnh đảo qua, dứt khoát nói, "Bốn vương chỉ cưới nàng."

"Không được, nàng không tài không mạo, sao có thể xứng với ngươi? Xứng với vị trí Vương phi?"

"Thái hậu nương nương, lời đồn cũng chỉ là lời đồn, dung mạo của nàng cũng chưa chắc như người đời đàm tiếu, thần nữ đề nghị, chi bằng lệnh cho Mộc tiểu thư tháo khăn che mặt xuống cho Thái hậu và hoàng thượng xem một chút!" Lâm Thanh Hàm bỗng nhiên cất giọng âm áp nói, che dấu sự đố kỵ đang

bùng cháy trong mắt, một tia tàn nhẫn lướt qua, khoé miệng nhếch lên nụ cười âm trầm

Thái hậu bình tĩnh gạt đầu, liền trung ra bộ mặt tươi cười, lập tức trở nên ôn hòa, bình dị gần gũi.

"Cách này được đấy, Mộc tiểu thư hàng năm mang mạng che mặt, không ai biết được dung mạo thật của nàng, có lẽ không hẳn giống như lời đồn, không bằng ngươi tháo mạng che mặt xuống để mọi người nhìn một cái, được không?"

Lâm Thanh Hàm liếc Ly Yên, thấy ánh mắt nàng lạnh nhạt, không có nửa kích động như mình dự đoán, tại sao lại có thể như vậy? Nàng chẳng lẽ không sợ hãi người khác nhìn xấu nhan của nàng sao?

"Không được, không được tháo."

Trái lại Lăng Dạ Vũ lại giống như kích động, liền đứng lên nghiêm giọng nói.

Điều này làm cho Thái hậu và Lâm Thanh Hàm càng thêm chắc chắn dung mạo của Ly Yên xấu cực kỳ, không thể gặp người.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Ly Yên nhìn lướt qua Lâm Thanh Hàm, khoé miệng dưới khăn che mặt gọi lên nụ cười trào phúng.

"Không được? Vì sao không được? Vũ nhi, người phải nói lý do cho ai gia biết? Vì sao Mộc tiểu thư không thể tháo cái khăn che mặt xuống?" Nhìn thấy Lăng Dạ Vũ phản ứng lớn như vậy, thái hậu càng thêm tin tưởng bộ dạng của Mộc Ly Yên nhất định là xấu vô cùng, không thể gặp người.

"Đúng vậy a, Vũ Vương gia, để Mộc tiểu thư tháo cái khăn che mặt xuống, cho mọi người nhìn một chút thôi. Nếu Mộc Tiểu thư không giống như lời đồn đại, thì thái hậu nương nương cũng sẽ không phản đối nữa rồi. Nếu mà Mộc tiểu thư thật sự. . ." Lâm Thanh Hàm cực kì quan tâm nói, cuối cùng cũng không nói hết, nhưng mọi người đều hiểu rõ ý của nàng. Nhất định là nàng ta đang cố giả bộ trấn định, chờ tháo cái khăn che mặt xuống, nàng cũng không tin nàng ta còn có thể trấn định như vậy.

"Bốn vương nói không được, chính là không được, không cần lý do. Cười ai làm vương phi, cũng là chuyện của bốn vương, không đến lượt các người quân." hàn quang trong mắt Lăng Dạ Vũ khiến cho thái hậu kinh hãi, Vừa dứt lời ánh mắt Lăng Dạ Vũ liền rơi trên người Lâm Thanh Hàm, ý tứ cực kỳ rõ ràng, ánh mắt lạnh như băng của hắn khiến cho lòng Lâm Thanh Hàm run rẩy, sau lưng ướt đầm mồ hôi.

Chuyện cười, dung mạo Tiểu Yên sao có thể để cho người khác nhìn, một khi dung nhan tuyệt sắc như vậy lộ ra, chẳng phải là hắn sẽ có nhiều tình địch hơn sao?

"Mộc tiểu thư ngươi tháo cái khăn che mặt xuống để cho ai gia nhìn một chút, nếu như lời đồn đãi là thật, có ai gia ở đây, những người đó cũng không dám nói cái gì. Nếu mà có người miệng không nghiêm, nói ra ngoài, ai gia sẽ chủ trì công đạo cho người." Thái hậu thấy không thể xuống tay từ chỗ Lăng Dạ Vũ, đành phải xoay người ra tay ở Ly Yên, nhất định hôm nay bà phải tháo được cái khăn che mặt của nàng ta xuống.

"Không được." ánh mắt Lăng Dạ Vũ kiên định vô cùng, thanh âm sắc bén truyền khắp từng góc đại sảnh.

"Nếu thái hậu muốn nhìn, ta sẽ tháo cái khăn che mặt này xuống, chỉ là hi vọng các vị sẽ không bị dọa." Nhìn hai người kia, nàng biết nếu mà nàng không tháo cái khăn che mặt xuống, thái hậu sẽ không bỏ qua, nếu nàng ta muốn nhìn, như thế thì nàng sẽ thanh toán cho nàng ta vậy, Khoé miệng Ly Yên chậm rãi nở một nụ cười quý dị.

"Tiểu Yên. . ." Lăng Dạ Vũ nghe thấy Mộc Ly Yên nói, sốt ruột nhìn Mộc Ly Yên.

Ly Yên cười nhẹ, đưa tay tháo cái khăn che mặt xuống, ánh mắt hơi hơi lờm về mắt Lâm Thanh Hàm, vẻ chờ mong trong đôi mắt Lâm Thanh Hàm không có tránh được đôi mắt của Ly Yên.

"Hít. . ." sau khi Ly Yên tháo cái khăn che mặt xuống, một trận hít không khí vang lên. Lăng Dạ Vũ nhìn khuôn mặt Ly Yên, vẻ kinh ngạc hiện đầy trong mắt. vẻ mặt Lâm Thanh Hàm cực kì tiếc hận, nhưng trong lòng lại vô cùng đắc ý.

"Không nghĩ tới lời đồn đãi là thật, Thiên kim phủ Thừa tướng đúng là xấu xí vô diêm."

"Đương nhiên, Nếu không thì sao nàng lại đeo khăn che mặt suốt ngày a? Nghe nói trước kia nàng có thể gả cho Vương gia là vì Ngưng phi nương nương xin ý chỉ của hoàng thượng a!"

"A? Thì ra là như vậy."

Trên yến hội người người nghị luận sôi nổi, thì thầm với nhau, sắc mặt của Lăng Dạ Trần ngồi ở phía trên liền trầm lại, người ngồi dưới cảm thấy có chút không ổn, mới từ yên tĩnh lại.

Lăng Dạ Trần cũng không nghĩ tới nữ tử này lại có bộ dạng xấu xí như vậy, dù sao lúc đeo khăn che mặt, khí chất cũng không có người nào có thể so sánh .

Tại sao có thể như vậy? Yên nhi nàng muốn làm cái gì? Mộc Ngưng Vi nhíu mi, kinh ngạc nhìn gương mặt xấu xí kia.

"Vũ nhi, loại nữ nhân không tài không mạo như thế làm sao xứng với ngươi? Nàng vốn không phù hợp làm vương phi. Vũ nhi, hay là ngươi hay chọn người khác đi." Nhìn gương mặt xấu xí kì dị kia, thái hậu chán ghét ra mặt, nhìn Lăng Dạ Vũ lạnh lùng nói.

Nữ nhân này tâm cơ sâu không lường được, bộ dạng xấu xí như vậy lại có thể khiến cho Lăng Dạ Vũ một lòng một dạ với ả.

"Bỏn vương chỉ biết cưới nàng, không quan tâm đến dung mạo của nàng." Lăng Dạ Vũ thu lại kinh ngạc trong mắt, nhìn Ly Yên kiên định nói.

Tiểu Yên ngây trang khi nào, vậy mà hần lại không biết, bất quá trong lòng âm thầm vui mừng, may mắn là Tiểu Yên đã chuẩn bị từ trước.

"Vũ nhi?"

"Thái hậu nương nương người trước đừng nóng giận, tuy dung mạo của Mộc tiểu thư . . ." đang nói thì ngừng lại, một bộ dạng muốn nói lại thôi, nhưng tất cả mọi người đều hiểu rõ ý tứ của nàng, "Nhưng mà cũng không đại biểu rằng nàng không có tài nghệ, không bằng gọi Mộc tiểu thư biểu diễn tài nghệ đi?"

Lâm Thanh Hàm dịu dàng lên tiếng đề nghị, đáy mắt ẩn chứa khinh thường, nữ tử xấu xí như vậy làm sao có tư cách tranh giành Vũ Vương Gia với mình chứ.

"Tài nghệ? Ngại quá, bản tiểu thư không phải mãi nghệ, ngươi nghĩ rằng ta giống với ngươi sao?" Ly Yên cười lạnh một tiếng, châm chọc nói.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Khuôn mặt Lâm Thanh Hàm liền biến sắc, hơi có chút tức giận, nhưng vẫn cố áp chế xuống, cứng nhắc nở nụ cười, nói: "Mộc tiểu thư sao có thể nói như vậy, vì Hoàng thượng biểu diễn tài nghệ là phúc phận chúng ta a!"

Ly Yên gật đầu giống như đồng ý, nói: "Ừ~, không tệ, những vũ nữ kia cũng rất có phúc phận."

"Ngươi . . ." Lâm Thanh Hàm bị giận đến á khẩu.

"Hoàng thượng Cung Dương quốc đến!"

Bổng dung truyền tới một giọng nói, phá vỡ bầu không khí khẩn trương.

Thân ảnh Minh hoàng xuất hiện, một thân hoàng bào kim sắc, hông thắt ngọc đai, (腰间束一暗黄长穗绦 - nguyên văn là vậy, nhưng Au nghĩ dễ thể hay hơn) ngũ quan lập thể dần dần xuất hiện trước mặt mọi người, mi mày như họa, tấn nhược đao tài (*), khí chất cao quý, giờ tay nhắc chân đều tản mát ra khí chất vương giả.

(*) Tấn nhược đao tài: Tóc mai như mây (Chỉ vẽ đẹp nam tử)

"Tham kiến Dương đế." Môi mỏng hé mở, nam tử mở miệng nói, dư quang chuyển qua khuôn mặt Ly Yên, hơi có chút kinh ngạc.

Ly Yên nhìn thấy hần, hơi có chút kinh ngạc, nhưng ngay lập tức liền khôi phục về tự nhiên, dù sao hần không đơn giản, thời gian ngắn như vậy mà đoạt được ngôi vị hoàng đế? Một thân khí chất vương giả cho tới bây giờ mới hiển lộ ra, ngây trang trước kia quả nhiên lợi hại.

"Cái này, ngươi là Dương đế?" Lăng Dạ Trần không hiểu hỏi.

Cung Y Lâm khẽ mỉm cười, giọng nói mỉa hoặc vang lên, "Nước ta trước kia bị nghịch tặc nắm giữ triều chính, hôm nay Bôn đế lấy lại ngôi vị hoàng đế về tay mình, chưa lưu danh hậu thế, hôm nay mạo muội tới trước, xin hãy thứ lỗi"

Thấy hần, Lăng Dạ Vũ cảm thấy cực kỳ khó chịu, bất quá ngược lại lại nghĩ, hần lên ngôi vị hoàng đế, không phải là sẽ không có cơ hội cùng mình cướp

Tiểu Yên sao? Phải biết rằng Tiểu Yên là muốn cả đời nhất thế một đôi người(*). Trong khi là hoàng đế thì tuyệt đối không thể độc sủng một người.

Nhất thế một đôi người(*): một đời một đôi

Con người thâm thúy từ trên người hần di dời, Lăng Dạ Trần cười nói:

"Không có sao, Dương đế tới là nể mặt mũi của trẫm rồi, tới, ngồi đi!"

Cung Y Lâm phát phát ổng tay áo ngồi xuống, bỗng nhiên nói:

"Vừa rồi tựa hồ là muốn biểu diễn cái tài nghệ gì, không biết Bôn đế có phần phúc phận thấy phong thái kia không?"

"Đúng vậy, Tiễn Vũ Vương phi chúng ta vừa rồi cũng muốn biểu diễn một phen!" Lâm Thanh Hàm cướp lời trước lên tiếng, đặc biệt đem mấy chữ "Tiễn Vũ Vương phi" đề cao giọng.

"Nếu Dương đế muốn xem, Mộc tiểu thư không nên từ chối." Thái hậu đúng lúc mở miệng, thanh âm êm ái bay vào trong tai.

"Tại sao?" Ly Yên chưa mở miệng, Lăng Dạ Vũ đã lạnh giọng ngăn cản.

Ly Yên từng dùng qua âm sát, khi đó liền có thể nhìn ra phương diện âm luật của nàng thành tựu cực cao, cho nên cũng không lo lắng nàng có thể hay không thi triển tài nghệ, chỉ là hần không muốn nàng vì Cung Y Lâm mà phát ra hào quang.

Sắc mặt Thái hậu trầm xuống, lạnh lùng nói: "Vũ nhi, chúng ta nên tôn trọng Dương đế, Mộc tiểu thư có tướng mạo như vậy, nếu là không còn tài nghệ hạng nhất, nàng liền không thể ngồi vị trí vương phi, ai gia sẽ vì ngươi tuyển một kỳ nhân khác."

"Là Bôn vương lấy vợ, lại cùng ngươi có quan hệ gì đâu? Vương phi Bôn vương tướng mạo ra sao, có tài nghệ hay không, cũng không tới phiên các ngươi tới bình luận."

Mất lạnh đảo qua, giọng nói Lăng Dạ Vũ trầm thấp mỉa mai vang dội, khắp đại sảnh nhất thời yên lặng như tờ.

Thái hậu phẫn phùng che ngực, giận đến sắp nói không ra lời.

Bọn họ từ trước đến giờ đều là ngầm đối địch, nhưng trên mặt vẫn là làm dáng vẻ, Lăng Dạ Vũ hôm nay lại chống đối nàng, bình thường chưa bao giờ như vậy. Xem ra, Mộc Ly Yên này thủ đoạn thật cao a~, nếu người nàng gả không phải là Lăng Dạ Vũ, mà là Lăng Dạ Trần, hậu cung này chẳng phải là nàng độc sủng? Thái hậu ở trong lòng oán thầm, từ từ bình phục tâm tình của mình.

"Nếu nhất định thần nữ phải biểu diễn một phen, từ chối thì thật bất kính, vậy cũng không thể làm gì khác hơn là chấp thuận, chỉ là..."

Ly Yên cố ý dừng một chút, nói:

"Nếu là tài nghệ của thần nữ so với Lâm tiểu thư hơn một chút, kính xin hoàng thượng đồng ý với thần nữ một cái điều kiện."

"Tiểu Yên..." Lăng Dạ Vũ mắt lóe sáng, bữu môi nói.

Ly Yên không có nhìn hần, chỉ là một mặt nhìn chăm chăm Lăng Dạ Trần, chờ hần mở miệng đồng ý.

"Lớn mật !!!" Thái hậu Lệ Thanh quát lớn, Lăng Dạ Trần giờ tay lên ngăn cản, nói: "Được, ngươi nói là điều kiện gì?"

"Thật ra thì cũng không có gì, chỉ là nếu như Lâm tiểu thư không sánh bằng thần nữ, nhất định cần làm thành nhân trư." Ly Yên hơi hột nói, đáy mắt thoáng qua một tia thị huyết.

Tọa yến người người hai mặt nhìn nhau, không người nào hiểu. Ly Yên khéo miệng chứa đựng ý cười, đạm mạc nhìn mọi người, Thượng Quan Thi Vũ lắc đầu bất đắc dĩ, Lâm tiểu thư này chỉ sợ là muốn bị kịch.

Diệp Thừa Tầm dùng ánh mắt nghi ngờ hỏi thăm nàng, giữa lông mày nàng mang theo nụ cười, trầm mặc không nói. Kỳ Duẩn cố đè nén lửa ghen của mình, chỉ là ánh mắt sắc bén bắn về phía Diệp Thừa Tầm, Hạ Uyển Di bên cạnh hần như có điều suy nghĩ, không biết là gì.

Cung Y Lâm nhàn nhạt nhấp một ngụm trà, làm như cái gì cũng không để ý.

"Nhân trư là cái gì?" Một câu hỏi của Lăng Dạ Trần là tiếng lòng của tất cả mọi người.

Nhàn nhạt tiểu mi, Ly Yên nói: "Rất đơn giản a, chính là đem mấy bộ phận dư thừa trên người gọt sạch, cũng chính là đem tay chân người chặt đứt, móc mắt, cắt mũi, cắt tai, sau đó đặt ở trong vạc, dùng thuốc ngâm."

Vừa dứt lời, mọi người tọa hạ (ý chỉ người đang ngồi ở yến hội) cảm thấy một hồi ớn lạnh, sau lưng từ từ xuất hiện mồ hôi, nhất trí lấy ánh mắt sợ hãi nhìn Ly Yên. Mẹ ơi, đắc tội ai cũng không nên đắc tội nàng, quá đáng sợ.

Một nhà Mộc Lâm Thư sững sờ, thế nào sau khi vào vương phủ liền thay đổi thành máu tanh như thế rồi?

"Ngươi ... ngươi, làm sao ngươi có thể ác độc như thế?" Lâm Thanh Hàm chìa về phía nàng run rẩy nói, trong mắt có chút khủng hoảng.

Lăng Dạ Vũ ôm Ly Yên, cung chiều gầy nhẹ chớp mũi của nàng, nói: "Tiểu Yên, làm sao ngươi có sáng tạo như vậy?"

Khỏe miệng Thượng Quan Thi Vũ hung hăng co rút mấy cái, cung chiều thê cũng không thể cung chiều như vậy đi?

"Khụ khụ, cái này, có phải hay không có chút tàn nhẫn a~?" Trên trán Lăng Dạ Trần hạ ba đường vạch đen, lên tiếng nói.

"Tàn nhẫn sao? Ta cảm thấy chơi rất khá a!" Ly Yên buông tay ra vô tội nói.

"Ừ, chơi rất khá, hoàng huynh, cứ quyết định như vậy." Lăng Dạ Vũ nói, bàn tay vẫn ôm nàng không buông ra.

"Hoàng thượng, không cần a, không thể." Lâm Thanh Hàm cuống quýt lắc đầu, về mặt e ngại.

"Hoàng thượng, nên là đổi điều kiện khác đi!" Uyển phi khăn trương cầu khẩn, mặc dù không có bao nhiêu tình cảm, nhưng thủy chung vẫn là muội muội của nàng, sao có thể thấy chết mà không cứu.

Nghe vậy, Lăng Dạ Trần khó xử hướng Ly Yên nói: "Không bằng đổi điều kiện khác đi!"

"Có thể a." Ly Yên rất sáng khoái mà lên tiếng, ngay sau đó nện xuống một khóa bom: "Vậy thì gả đi!"

"Phải không, ai gia không đồng ý." Thái hậu nghe vậy lập tức mở miệng.

Con mắt Cung Y Lâm sắc tối sầm lại, ngay sau đó khôi phục, làm như không có việc gì xảy ra.

"Tiểu Yên, có thật không? Ta thật là vui mừng." Lăng Dạ Vũ nắm Ly Yên tay mừng rỡ như điên, nói.

"Ngươi vui mừng cái gì? Chuyện không liên quan đến ngươi." Ly Yên nhàn nhạt mở miệng, dội hắt một nước lạnh.

Khẽ bĩu môi, Lăng Dạ Vũ ủy khuất hướng Ly Yên nói: "Không liên quan đến ta, vậy ngươi muốn gả cho người nào?"

Lăng Dạ Trần nâng trán, đây là hoàng đệ lạnh lùng vô tình của mình sao? Thế nào lại như một tiểu hài tử? Trọng điểm là nơi này nhiều cặp mắt nhìn như vậy, chú ý hình tượng một chút được không?

Ly Yên nâng lên một nụ cười quỷ dị, Thượng Quan Thi Vũ có loại dự cảm chẳng lành, quả nhiên ...

"Diệp công tử chính là bằng hữu thần nữ, lòng hán đã có hình bóng cô nương đã lâu, mong hoàng thượng tứ hôn cho hai người." Ánh mắt Ly Yên liếc về hai người, trong mắt đều là nụ cười.

Bằng hữu? Thực sự không thật, chỉ là tứ hôn, hình như không tệ, Diệp Thừa Tầm trầm nghĩ.

Thượng Quan Thi Vũ trừng lớn mắt, khó có thể tin nhìn Ly Yên, Huyết Hồ chết tiệt, nàng đang làm cái gì? Ban thưởng tứ hôn?

"Không được, nàng không thể gả." Kỳ Duãn nhin không được, bỗng dưng đứng lên lạnh lùng nói.

Đám người Lăng Dạ Trần nghi ngờ nhìn cử chỉ này của hán, rồi rít bầy tỏ không hiểu.

Con ngươi xẹt qua một chút ý cười, Ly Yên cố ý hỏi "Hả? Tại sao? Cái này hình như không liên quan đến chuyện của thái tử ngài chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

"Thế nào chuyện này lại không liên quan đến ta? Nàng là ..." Kỳ Doãn nhất thời kích động, thiếu chút nữa nói chuyện đó ra ngoài.

Khỏe miệng nâng lên một nụ cười, Ly Yên tiếp tục truy vấn: "Nàng là? Nàng là cái gì?"

"Nàng không thể gả, phải gả cũng chỉ có thể gả cho ta." Giọng điệu Kỳ Doãn cứng rắn, nhất thời một hồi tiếng rít khí.

Hạ Uyển Di cắn chặt răng, giấu ở dưới con ngươi là tràn đầy ghen ghét, tiện nhân này, nàng ta lại không có chết.

"Tại sao?" Nói lời này không phải là Ly Yên, mà là Thượng Quan Thi Vũ, trong mắt nàng mang theo chất vấn, cùng đau đớn được che giấu hoàn mỹ, giọng nói hơi khinh thường, cười như không cười nhìn hắn.

Hai mắt trở nên đỏ bừng, rõ ràng có tia máu, Kỳ Doãn đè nén cảm xúc khổ sở của mình, mím chặt môi nhìn nàng, không cách nào phản bác.

Nàng nói đúng, tại sao hắn lại thành hôn cùng nàng.

"Chỉ bằng người là người của thái tử." Hạ Uyển Di bỗng nhiên đứng lên, lên tiếng không suy nghĩ.

Mấy người ngồi ở đại điện cũng chỉ là mắt lạnh nhìn khuynh hướng tiến triển của tình hình.

"Há? Cái này là thế nào?" Ly Yên tỏ vẻ nghi ngờ chen vào một câu.

"Bởi vì nàng chính là thái tử phi Thượng Quan Thi Vũ." Ngược đầu kiên định nói, trong lòng Hạ Uyển Di cười lạnh, hừ, ta liền để cho người Thân Bại Danh Liệt.

Kỳ Doãn dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn nàng, nhưng nàng lại ngoảnh mặt làm ngơ.

Mấy người ngồi đó cũng đã không thể bình tĩnh, một mảnh xôn xao. Thượng Quan Thi Vũ ngưng mắt, lựa chọn trầm mặc, nàng biết Huyết Hồ sẽ không hại nàng.

Diệp Thừa Tầm khó có thể tin mờ to mắt, hắn chỉ biết nàng gọi Thi Vũ, nhưng không biết tên đầy đủ của nàng là Thượng Quan Thi Vũ, thì ra nàng chính là Thái tử phi.

Bỗng dưng, trong mắt một hồi trầm xuống.

"Thái tử phi? Không phải là bị Hạ trác phi người hại chết sao?" Ly Yên giả bộ không hiểu ra sao, làm như vô tội bật thốt lên.

Hạ Uyển Di hừ lạnh một tiếng, "Căn bản là lời đồn đãi, thái tử phi hồng hạnh xuất tường, đặc biệt bày ra bố cục giả chết, vu oan bản phi, lấy tội danh khác che giấu, thực tế chính là vì nàng ta cùng với bằng hữu lâu năm bỏ trốn."

Chữ nào cũng là châu ngọc, lời nói sắc bén, không một từ đối với Thượng Quan Thi Vũ có lợi.

Nghe vậy, Ly Yên cười khê, "Vậy người làm sao có thể chứng minh nàng chính là Thái tử phi?"

"Rất đơn giản, lấy xuống khăn che mặt là được." Hạ Uyển Di nói, Kỳ Doãn ở một bên nắm cổ tay của nàng, nhỏ giọng cảnh cáo: "Đủ rồi."

Hạ Uyển Di nhìn đau, ngẩng đầu, ánh mắt khiêu khích hướng tới Thượng Quan Thi Vũ: "Như thế nào, người dám không?"

"Đã như vậy, không bằng vị cô nương này lấy xuống khăn che mặt chứng minh sự trong sạch." Ly Yên cười yếu ớt nhìn Thượng Quan Thi Vũ.

Thượng Quan Thi Vũ trong mắt có chút do dự, nhưng vẫn lựa chọn tin tưởng nàng.

Trước mắt bao người, êm ái đặt tay lên lựa mòng, một khuôn mặt bình thường không có gì đặc biệt hiện ra trước mắt mọi người.

Hạ Uyển Di sửng sò tại chỗ, trong mắt hiện rõ vẻ không thể tưởng tượng nổi. Kỳ Doãn kinh ngạc, tại sao có thể như vậy? Làm sao hắn lại nhận lầm Thi Vũ đây?

Một khắc kia, Diệp Thừa Tầm nhìn thấy khuôn mặt của nàng, hơi kinh ngạc, ngay sau đó cũng trở lại bình thường. Dù sao vị Vương phi kia không đơn giản, giúp nàng thay đổi dung mạo cũng không nhất định.

Nhìn thấy vẻ mặt của mọi người, Thượng Quan Thi Vũ hoảng hốt nhớ tới, trước khi vào hoàng cung, Ly Yên đã từng dán gì đó lên mặt của nàng, mỹ danh là muốn hóa trang, thời điểm đó nàng còn cảm thấy kỳ quái, rõ ràng đã mang khăn che mặt, vì sao còn phải hóa trang? Nay coi như đã hiểu.

"Thì ra là bộ dáng thái tử phi như vậy a~? Xem ra ánh mắt thái tử thật đúng là đặc biệt!" Ly Yên chế nhạo nói, tỏ vẻ như là nàng đã đoán trước được.

"Nếu vị cô nương này không phải Thái tử phi, như vậy thì chuyện tứ hôn trăm có thể đồng ý." Trầm mặc đã lâu, Lăng Dạ Trần chậm rãi mở miệng.

"Dân nữ không đồng ý." Thượng Quan Thi Vũ cự tuyệt.

Thấy tình cảnh này, vẻ mặt âm trầm của Kỳ Doãn từ từ rút đi, hơi nở nụ cười, xem ra, trong lòng Thi Vũ vẫn là có hắn. Hắn khẳng định người này chính là Thi Vũ, mặc dù không biết nguyên nhân dung mạo của nàng lại cải biến, nhưng cảm giác này tuyệt đối không sai.

"Cô nương cần phải hiểu được, lấy tướng mạo của người, có thể làm đương gia chủ mẫu Diệp gia, đây chính là ý nghĩ hoang đường, hôm nay khó có được hoàng thượng vì người tứ hôn, người vì sao không đồng ý? Huống chi, tài nghệ Mộc tiểu thư cũng chưa chắc có thể thắng được Lâm tiểu thư."

Con người Thái hậu hơi lộ ra một chút khinh thường, nhưng giọng nói vẫn ôn hòa như cũ, nghe thế nào cũng cảm thấy không thoải mái.

Ly Yên cười khẽ một tiếng, thanh thúy như tiếng chuông động lòng người:

"Đã như vậy, trước so tài rồi nói sau."

"Nếu là Mộc tiểu thư không thể thắng được ta ..., thì như thế nào?" Lâm Thanh Hàm thấy mình đã an toàn, gan lại lớn lên.

Chứa đựng một tia giễu cợt, Ly Yên khẽ mở đôi môi đỏ mọng:

"Vậy ngươi muốn như thế nào?"

"Không thể cùng Vương Gia thành thân." Lâm Thanh Hàm gằn từng chữ nói.

"Vì sao không thể? Bỏn vương muốn thành hôn liền thành hôn, không tới phiên ngươi quyết định." Không chờ Ly Yên lên tiếng, Lăng Dạ Vũ đã lạnh lùng thốt.

Lâm Thanh Hàm trong mắt một mảnh sương mù, khuôn mặt mềm mại nhất thời trở nên uất ức, "Vương Gia sao có thể nói như vậy? Thần nữ cũng chỉ là vì tốt cho ngài a, vương phi nếu là không có một tài nghệ gì, sao có thể được kính phục?"

Dáng vẻ kịch cớm khiến Lăng Dạ Vũ không khỏi cau mày, một hồi chán ghét, chỉ có Tiểu Yên là tốt, chân thật không điệu bộ.

"Ta đồng ý với ngươi." Ly Yên nhàn nhạt lên tiếng, mi gian hiện lên cao quý tự tin, bất luận kẻ nào cũng không có được.

"Vậy không biết, Mộc tiểu thư muốn biểu diễn cái gì?" Thái hậu tỏ vẻ hòa ái nhẹ giọng hỏi.

"Cầm kỳ thư họa, lấy cầm làm đầu, không bằng liền cầm đi!" Lâm Thanh Hàm lên tiếng thay Ly Yên đáp, nàng có tìm hiểu qua, vô luận nàng ở phủ Thừa Tướng hay là bên trong vương phủ, đều chưa từng chạm qua cầm, trên người hàng năm chỉ có một cây ngọc tiêu, đoán chừng là nàng không hiểu cầm.

"Vậy nếu từ chối thì thật bất kính." Cười nhạt, Ly Yên nói.

Ánh mắt Lăng Dạ Vũ chưa bao giờ rời đi nàng, mang theo cảm tình không muốn xa rời cùng yêu say đắm, không có một tia lo lắng, hấn vẫn tin tưởng nàng, nàng không làm chuyện mà bản thân không nắm chắc.

"Được, thượng cầm." Lăng Dạ Trần giờ tay lên ra lệnh.

Bước nhẹ đi tới trước huyền cầm, Ly Yên gảy nhẹ dây đàn, âm điệu thanh thúy vang lên, thờ dài nói: "Quả nhiên là hảo cầm."

Khuôn mặt Lâm Thanh Hàm lộ vẻ châm chọc nhìn nàng, muốn đàn cũng nhanh đàn, làm bộ làm gì?

Ly Yên nhẹ giọng cười một tiếng, cúi đầu lưu loát gảy đàn, mâm ngọc bỗng nảy hạt châu (大珠小珠落玉盘) (*), môi đỏ mọng khẽ mở hát lên:

(*) Mâm ngọc bỗng nảy hạt châu: Thành ngữ dùng để khen tặng người khác, ý nói sự tốt đẹp bỗng nhiên nảy sinh.

Đã sớm mất nhau chàng lại không chịu quên đi

Lúc ban đầu đẹp nhất, con tim cùng nhịp đập

Đôi mắt mỉm cười của chàng như đom đóm trong mơ

Chàng yêu ta rất nhiều

Đáng tiếc, dòng sông thời gian đã chia cách hai ta

Khi xa cách thì bóng dáng cũng dần phai nhạt

Lời hứa hẹn của chàng đều biến thành ảo mộng

Càng phồn hoa càng cô đơn lạnh lẽo

Cho đến ngàn năm sau hân hôn lấy tay ta

Trong bóng đêm vành tai mái tóc chạm vào nhau

Đồng dạng ôn nhu cùng lưu luyến không rời

Lúc quay đầu lại nhìn thấy đôi mắt của chàng

Đã sớm mất nhau chàng lại ko chịu quên đi

Lúc ban đầu đẹp nhất , tìm cùng nhịp đập
Đôi mắt mìn cười của chàng như đom đóm trong mơ
Chàng yêu ta rất nhiều
Đáng tiếc, dòng sông thời gian đã chia cách hai ta
Khi xa cách thì bóng dáng cũng dần phai nhạt
Lời hứa hẹn của chàng đều biến thành ảo mộng
Càng phồn hoa càng cô đơn lạnh lẽo
Cho đến ngàn năm sau chàng hôn lấy tay ta
Trong bóng đêm vành tai mái tóc chạm vào nhau
Đồng dạng ôn nhu cùng lưu luyến không rời
Lúc quay đầu ta lại thấy đôi mắt của chàng
Trong giấc mộng ta cùng chàng tái ngộ
Tình yêu quyện hoà vào hư không huyền ảo
Ánh mắt dịu dàng lưu luyến mãi không rời
Khi tỉnh mộng xin chàng hãy quên ta
Có kiếp sau đừng lướt qua(bỏ lỡ) nhau lần nữa
(Cám ơn ss MiuLin đã giúp Au edit khúc này)

Tiếng đàn như oán như mộ, như khóc như tố, như thấy một câu chuyện tình yêu thê mỹ của thiếu nữ, người người nghe như si như say, dần dần đắm chìm trong thế giới đó, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Chỉ người có định lực cùng ý chí vững vàng mới phát hiện ra đầu mối, mỹ diệu trong âm luật hình như có một âm thanh mê hoặc, Mê Huyền mọi người, để họ đắm chìm trong cảm động, không muốn thoát ra.

Liềm liềm con mắt, Lăng Dạ Vũ than thở một tiếng, thiếu chút nữa hãm sâu trong đó, Tiểu Yên quả nhiên lợi hại.

Thượng Quan Thi Vũ hung hăng liếc mắt, Huyết Hồ này, thế nhưng dùng thuật thôi miên, đây coi như là ăn gian chứ?

Ly Yên nhàn nhạt nhìn phản ứng của mọi người, trong lòng cười thầm, nếu là nàng không dùng thôi miên, sao có thể thắng? Thành tựu đánh đàn của nàng coi như là cao, nhưng lại chưa từng trải qua tình yêu khắc cốt ghi tâm, đương nhiên đánh đàn cũng không chứa nhiều tình cảm, vậy thì làm sao có thể cảm động những người này, cho nên, chỉ có thôi miên, không chế tư tưởng của bọn họ.

Bỗng dung, tiếng đàn ngưng lại, mọi người mới dần dần phục hồi tinh thần.

"Hào hào hảo, có thể nói là thủ khúc đệ nhất thiên hạ, tài nghệ Mộc tiểu thư thật là cao."

Lăng Dạ Trần hài lòng gật đầu một cái, vỗ tay nói, con người thâm thúy nhìn chăm chăm Ly Yên, nữ tử này không đơn giản, có thể giúp Vũ cũng không nhất định.

Cung Y Lâm hơi rung động, thiên hạ thật ít nữ tử như thế, một thân Quang Hoa vì ai mà nỡ rộ?

Lăng Dạ Vũ lần nữa ngẫm mình trong bình dấm chua, hần cực kỳ khó chịu, đối với ánh mắt của Cung Y Lâm hết sức khó chịu.

Lâm Thanh Hàm một trận lửa ghen, tại sao tài đánh đàn của nàng ta cao như thế? Nàng không cam lòng, không cam lòng.

"Không ngờ thiên hạ còn có kỳ nữ như thế."

Một âm thanh đột ngột vang lên, bóng dáng màu trắng chợt xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Sợi tóc ngân bạch được buộc lên, trên bạch y thêu lá trúc cao nhã, không dính một hạt bụi, con mắt hữu thần, ngũ quan điêu khắc như thiên công hoàn mỹ, tìm không ra một tia tỳ vết nào, đứng nghiêm ở đó, không dính khói bụi trần gian, giống như Thần Đế (Thần tiên).

"Gặp qua Nguyệt Đế, tại hạ nghe được Thiên Lại Chi Âm (*), không tự chủ bị hấp dẫn, không mời mà tới xin hãy tha lỗi." Rõ ràng là lời nói khiêm tốn, hần nói ra cũng chỉ có cảm giác lạnh nhạt.

(*) Thiên Lại Chi Âm Hiểu đơn giản là âm thanh tự nhiên chỉ trên trời mới có.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

"Người là Vô Lâm Minh Chủ Thượng Quan Dương?" Lăng Dạ Trần kinh ngạc hỏi.

Người đòi đồn đãi Vô Lâm Minh Chủ ưa thích mặc bạch Y, tới vô ảnh đi vô tung, yêu thích tự do.

Thượng Quan Dương nhếch miệng, mỉm cười, ngoài cười nhưng trong không cười, lạnh lùng xa cách, "Đúng là tại hạ."

Thượng Quan Dương là người thừa kế của Thượng Quan gia tộc, hai mươi hai tuổi đã đoạt được vị trí Vô Lâm Minh Chủ, quả thật không thể xem thường.

Ly Yên đánh giá hần, Thì ra hần chính là Vô Lâm Minh Chủ, đúng là không đơn giản.

"Tiểu Yên, hần có cái gì đẹp ? Có đẹp hơn ta không?" Lăng Dạ Vũ ngăn lại tầm mắt của Ly Yên, bĩu môi ghen nói.

Khỏe miệng co giật vài cái, Ly Yên nói, "Cái này không thể so được, người là băng sơn thâm trầm, hần là lạnh nhạt thờ ơ."

Thượng Quan Dương nâng mắt nhìn nàng, đồng tử vẫn lạnh nhạt như cũ, dường như bất cứ chuyện gì cũng không làm ảnh hưởng đến cảm xúc của hần.

"Vị cô nương này là người vừa mới đánh đàn." Không phải nghi vấn, mà là khẳng định .

"Đúng vậy, công tử có gì chỉ giáo?" Ly Yên tiến lên một bước, ánh mắt nhìn thẳng vào hần nói.

Thượng Quan Dương hướng nàng, ánh mắt dao động như đang tìm tòi trên người nàng, thấp giọng ở bên tai nàng nói, "Cô nương quả thật không đơn giản, cả thuật Dịch Dung cũng cao siêu như vậy."

Thấy nàng sững sờ, Thượng Quan Dương lui về phía sau một bước nói với Lăng Dạ Trần, "Tại hạ cáo từ trước."

Vừa dứt lời, tại chỗ đã không thấy bóng người, quả thật là tới vô ảnh đi vô tung.

Người này liếc mắt một cái lại có thể nhìn ra mình đang dịch dung? Mà hần còn nói "Vây" , nói cách khác hần cũng biết nàng vừa mới dùng thuật thôi miên, xem ra cũng chỉ có người này mới so sánh với Lăng Dạ Vũ được.

Ly Yên thu lại ánh mắt trầm tư, lập tức lắc đầu, thôi, chỉ cần hần không làm hại đến mình là được

Nội lực thâm hậu như Lăng Dạ Vũ, còn đứng gần Ly Yên như vậy, sao lại không nghe được Thượng Quan Dương nói gì, Đòi mắt sáng rực giống như sao, cẩn thận suy nghĩ , chỉ cần hần không thương tổn Tiểu Yên là được.

"Hoàng thượng, thỉnh người thực hiện lời hứa." Ly Yên ngẩng đầu lên nói.

"Không, dân nữ không muốn." Thượng Quan Thi Vũ mở miệng nói, tuy nàng không biết vì sao Huyết Hồ lại nhất định vì nàng mà xin tứ hôn, có lẽ nàng ấy muốn giúp bản thân quên đi người kia để bắt đầu cuộc sống mới, nhưng mà nàng không muốn dùng cách này, làm như vậy sẽ không công bằng với Diệp Thừa Tầm.

"Vì sao người không nguyện ý?" Lăng Dạ Trần ngưng mắt hỏi nàng.

"Dân nữ chỉ là thường dân, không xứng với công tử, thỉnh hoàng thượng tứ hôn người khác cùng Diệp công tử !"

Ánh mắt Diệp Thừa Tầm thoáng hiện vẻ đau xót nhưng chỉ là lướt qua, lập tức cũng đứng dậy tiến lên một bước nói: "Hoàng thượng, chuyện tứ hôn đến đây từ bỏ đi!"

Thấy thế, lăng Dạ Trần nhìn Ly Yên, khó xử nói: "Cái này, các người hỏi Mộc tiểu thư đi! Việc này do nàng quyết định."

Hai người đồng thời dời tầm mắt nhìn về phía Ly Yên, chỉ thấy nàng mỉm cười, "Hoàng thượng, nếu hai người không nguyện thì cũng không có thể miễn cưỡng, không bằng dùng điều kiện trước đó đi!"

Nghe vậy, cả người Lâm Thanh Hàm run lên, hoảng sợ nhìn Ly Yên, môi run run không nói nên lời.

"Cái này, không bằng đổi điều kiện?" Lăng Dạ Trần khó xử nói, bây giờ hắn tiến thoái gì cũng không được a!

Vuốt ve tóc của mình, Ly Yên nhũ phượng mi, nói: "Cái này cũng không được, cũng chỉ có thể tứ hôn thôi."

"Được rồi, liền tứ hôn." Lăng Dạ Trần gật đầu đồng ý nói.

Thượng Quan Thi Vũ sốt ruột nhìn Ly Yên, càng không ngừng hướng nàng nháy mắt ra hiệu, nhưng dường như nàng không để ý đến..

Trong Đồi mắt hiện lên một tia giảo hoạt, Ly Yên nhìn về phía thái hậu, nói: "Thái hậu nương nương người không có ý kiến gì chứ?"

Thái hậu thờ ơ liếc hai người Diệp Thừa Tầm, thần nhiên nói: "Hoàng thượng quyết định là được."

Ly Yên cười gian, một lời vừa nói ra lại khiến cho người kinh ngạc, "Một khi đã như vậy, thỉnh Hoàng thượng tứ hôn cho thần nữ cùng Vũ Vương gia!"

Ly Yên vừa dứt lời, liền nhắc lên một hồi sóng to gió lớn.

"Không thể, lúc nào thì ai gia cho phép hai người các người thành thân?" Thái hậu nghe vậy quá sợ hãi, lập tức lớn tiếng ngăn cản nói.

"Thái hậu nương nương sao có thể đổi ý a? Đây chính là người vừa mới đáp ứng, tất cả mọi người đều thấy." Ly Yên ưỡn khuất nói, sâu trong đáy mắt lại cất giấu nồng đậm ý cười, thái hậu càng muốn ngăn cản nàng gả cho Lăng Dạ Vũ, thì nàng càng muốn gả.

Lăng Dạ Vũ sùng nịch kéo nàng qua, khoe miệng tràn đầy ý cười nói: "Tiểu Yên, sao thái hậu lại đổi ý a? từ trước đến nay lời của thái hậu đều là đáng giá ngàn vàng."

Tiểu Yên của hắn thật sự là nghịch ngợm lại khôn ngoan, có thể nắm thái hậu đùa giỡn vòng vòng như vậy a.

Thái hậu tức giận không nhưng không thể bộc lộ ra ngoài, cố kìm nén ở trong lòng, mắt sáng như đuốc, gắt gao nhìn chăm chăm Ly Yên, Ả Mộc Ly Yên này thật sự là tâm cơ quá nặng, lúc đầu là cố ý xin tứ hôn cho Diệp Thừa Tầm, nói tới nói lui xoay hết một vòng tròn lớn, đến khi lặp lại chuyện tứ hôn lần nữa, làm mọi người nghĩ rằng nàng vẫn thỉnh hôn Cho Diệp Thừa Tầm, hảo trọng tâm cơ, hảo mật tâm tư.

Lăng Dạ Trần thấy vậy, tự nhiên cũng hiểu rõ, cười nói: "Một khi đã như vậy, trăm liền tứ hôn cho hai người, tùy ý lập gia đình."

"Tạ hoàng thượng (hoàng huynh)." Hai người liếc nhau, hơi ưỡn khuất nói.

"Không bằng song hi lâm môn đi! Lâm tiểu thư và Mộc tiểu thư cùng nhau gả vào trong vương phủ." Bỗng Thái hậu lên tiếng, ánh mắt loé ra tinh quang, chỉ cần Lâm Thanh Hàm có thể gả vào vương phủ, còn sợ sẽ không có cơ hội phá hoại hai người bọn họ sao?

"Bốn vương chỉ cưới Tiểu Yên, những người khác đừng vọng tưởng." Lăng Dạ Vũ lạnh lùng nhìn thái hậu nói.

Ly Yên âm thầm cười nhạt, gùm càng già càng cay a!

"Dường như song hi lâm môn cũng không tồi, vậy liền cùng một chỗ đi!"

Nàng biết thái hậu tuyệt đối sẽ lấy thủ đoạn cứng rắn đem Lâm Thanh Hàm gả vào, chẳng bằng bây giờ đáp ứng, huống hồ nàng tin rằng Lâm Thanh Hàm sẽ không gây được cái chuyện sóng gió gì.

"Tiểu Yên." Lăng Dạ Vũ lôi kéo tay nàng khấn trương nói, nàng chỉ là nhợt nhạt cười, khẽ lắc đầu.

Lăng Dạ Vũ bắt đắc dĩ thở dài, thôi, đành để nàng ta vào phủ cho tiểu Yên chơi đùa vậy.

Nếu mà Lâm Thanh Hàm nghe được câu này không biết có bị thổ huyết bỏ mình hay không a.

"Tốt, ba ngày sau hai người cùng nhau gả vào vương phủ, Mộc tiểu thư làm chánh phi, Lâm tiểu thư làm bình phi." Thái hậu ôn nhu tuyên bố nói.

"Tạ thái hậu." trong lòng Lâm Thanh Hàm mừng như điên, vội vàng tạ ơn.

"Nếu ba ngày sau thành thân, thì bây giờ Mộc tiểu thư ở vương phủ có chút không thích hợp với lễ quy a, nàng vẫn nên về nhà mẹ đẻ chờ thành thân đi!" Thái hậu nhân nhạ nói với Ly Yên.

Ly Yên tròn trĩnh mắt, thật sự là phiền toái, vậy không phải là phải mệt mỏi thêm một lần nữa sau, nhưng ngoài miệng vẫn cho thái hậu mặt mũi, nhu thuận đáp: "Vâng"

Một hồi yến hội liền lấy trận này tứ hôn mà hạ màn rồi.

Ly Yên phải quay về Phủ Thừa Tướng ở đương nhiên Thượng Quan Thi Vũ cũng đi theo, Ly Yên bảo Diệp Thừa Tầm đưa nàng đi phủ Thừa Tướng,

nhưng lại nói chính mình phải về vương phủ, nói muốn thu thập đông tây cho oai một chút, Thượng Quan Thi Vũ vút ánh mắt khinh thường cho nàng, thu thập đông tây đều là lấy cớ, vài ngày sau liền gả qua, cần gì phải thu thập.

Ánh trắng nhàn nhạt kéo dài bóng dáng của hai người, dọc theo đường đi vẫn trầm mặc, không khí trở nên có chút lung túng. Chợt xuất hiện một bóng dáng kéo Thượng Quan Thi Vũ ra.

Theo bản năng nàng liền trở tay đánh hấn một chưởng, khoe miệng Kỳ Doãn từ từ chảy ra một tia máu, kinh ngạc nhìn nàng, "Ta chỉ không ở bên cạnh nàng một thời gian ngắn, không ngờ nội lực của nàng lại trở nên thâm hậu như vậy?"

Thượng Quan Thi Vũ nhìn thấy là hấn, chán ghét xoay mặt đi, "Vị công tử này, người nhận sai người."

Diệp Thừa Tâm mím môi nhìn hai người, chuyện giữa hai người này hấn không thích hợp để xen vào.

Trào phúng cười ra tiếng, tay Kỳ Doãn muốn chạm vào mặt nàng, lại bị nàng né tránh, khiến tay hấn vụng về bắt vào khoảng không.

"Vô luận dung mạo của nàng có thay đổi như thế nào đi nữa, ta đều nhận ra nàng như cũ, nàng chính là nàng, mùi hương của nàng, khí chất, thói quen sẽ không thay đổi."

Thượng Quan Thi Vũ sững sờ một phen, lập tức cười nhạt, "Người sẽ thay đổi."

"Vậy tâm thì sao? tâm cũng sẽ thay đổi sao?" Về mặt Kỳ Doãn đau khổ, cầm lấy tay nàng chất vấn.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Thượng Quan Thi Vũ tránh thoát tay hấn, mặt không chút thay đổi nói: "Tâm đã chết, sao có thể thay đổi đây?"

"Chẳng lẽ giữa chúng ta một chút cũng không thể cứu vãn sao?" Kỳ Doãn suy sụp nói.

"Hãy quý trọng người trước mắt, Hạ trắc phi vô cùng yêu người."

Thượng Quan Thi Vũ xoay người rời đi, chỉ để lại một câu này, Diệp Thừa Tâm nhìn thấy, liền đuổi theo.

"Ta chỉ yêu mỗi nàng!" Kỳ Doãn quát.

Thượng Quan Thi Vũ ngừng lại, nhưng không có quay đầu cất giọng thản nhiên: "Người yêu nhất chỉ có quyền lực."

Nói xong càng không ngừng đi về phía trước, bóng dáng nhìn mảnh mai nhỏ nhắn nhưng lại kiên cường vô cùng.

Kỳ Doãn đưa tay bắt lấy bóng lưng kia, nhưng như thế nào cũng bắt không được, chỉ sững sờ nhìn nàng càng lúc càng xa.

Ở trong một con hẻm nhỏ, một đôi con người oán hận nhìn bọn hấn, về mặt âm hàn lạnh lẽo, khăn lụa trong tay bởi vì dùng sức quá mạnh mà rách tả tơi.

Hạ Uyển Di cảm thấy tê tâm liệt phế, thái tử a thái tử, ta vì chàng làm nhiều như vậy, nhưng vẫn không thể sánh được với Thượng Quan Thi Vũ cái gì cũng không có.

"Oán sao? Hận sao? Nghĩ muốn đoạt lại lòng của hấn sao?"

Bỗng dung, từ phía sau lưng Hạ Uyển Di truyền đến một giọng nói, khiến ả hoảng hốt, vội xoay người lại, chỉ thấy một nam tử tự tiểu phi tiểu đang nhìn ả.

Nam tử một thân áo trắng, dung mạo còn đẹp hơn cả nữ tử, khí chất linh hoạt kỳ ảo, một cái nhãn mày một nụ cười đều có thể làm điên đảo chúng sinh.

Ánh mắt Hạ Uyển Di đầy bất ngờ, ngu ngơ nhìn hấn, nam tử thấy vậy, giả bộ ho khan vài tiếng.

"Người là ai?" Sau khi lấy lại tinh thần Hạ Uyển Di cảnh giác nhìn hấn.

Nam tử nhàn nhạt cười, nói ra hai chữ: "Lưu Ly."

Hạ Uyển Di chấn kinh, "Người, người là Lưu Ly công tử?"

"Không sai." Hấn chính là Lưu Ly công tử, cũng là Mộc Ly Yên.

"Hạ gia chúng ta cùng người không thù không oán, vì sao người lại hãm hại bọn ta như vậy, còn muốn đánh vào sản nghiệp của gia tộc ta?" Hạ Uyển Di nghe vậy, không khỏi hít sâu vào một hơi, chất vấn hỏi.

Ly Yên cười khẽ, "Bởi vì, là thái tử bảo ta làm như vậy."

Nghe vậy, Hạ Uyển Di tròn to mắt, khó có thể tin nhìn hấn, kinh ngạc nói: "Làm sao có thể? Chúng ta cùng ngồi trên một chuyến thuyền, đánh vào sản nghiệp của gia tộc ta thì hấn có lợi gì chứ?"

"Chẳng lẽ người không biết, ở mặt ngoài là đã kích, nhưng kỳ thật đều là lén lút thu mua sản nghiệp của gia tộc các người sao?" Ly Yên cười nói.

Hạ Uyển Di quá sợ hãi, môi đỏ mọng run rẩy, "Người, người nói là, thái tử muốn thu mua sản nghiệp của gia tộc bọn ta?"

Ly Yên trưng ra một vẻ mặt "Trẻ con là dễ dạy", nói: "Có ai muốn mình bị người nắm trong tay cả đời, tất nhiên quyền thế là phải tự tay mình nắm giữ, một khi việc thu mua sản nghiệp gia tộc hoàn tất, Hạ Gia của người, gồm cả người, đều sẽ bị diệt khẩu."

Đầu óc nhất thời trống rỗng, Hạ Uyển Di cắn môi, một bộ dáng không thể tin nổi, bỗng dưng, hơi hơi nâng mắt nói: "Dựa vào đâu ta phải tin người?"

Đã sớm biết nàng sẽ hỏi như vậy, khoe miệng Ly Yên cong lên, lấy ra một tờ khế ước cho nàng xem.

Ngón tay Hạ Uyển Di run rẩy cầm lấy khế ước, ánh mắt tràn ngập đau xót, "Thu mua sản nghiệp Hạ gia, sau khi xong việc liền giết cả nhà diệt khẩu? Bút tích này, là của hấn."

Bỗng dưng nàng nở nụ cười lạnh, cười đến tê lương mà trào phúng: "Thái tử à thái tử, không nghĩ tới người lại đối xử với ta như vậy."

Ánh mắt trong vắt của Ly Yên thoáng hiện qua tinh quang, môi hơi cong lên, Thi Vũ cùng Kỳ Doãn biết nhau lâu như vậy, bắt chước bút tích không phải là rất dễ dàng sao.

"Hấn đối với người như vậy, người vẫn thương hấn sao?"

Hạ Uyển Di bị thương cười, nói: "Yêu một người, sao lại dễ dàng liền không yêu nữa, cho dù hấn tàn nhẫn với ta như vậy."

Câu trả lời của nàng ta cũng nằm trong dự đoán của Ly Yên, Ly Yên nhìn chăm chăm vào nàng hỏi: "Vậy người muốn chiếm được tâm của hấn không?"

Kiên quyết gạt đầu, Hạ Uyển Di nói: "Ta muốn."

"Tốt, ta có một biện pháp có thể giúp người." Ly Yên một bộ dạng bí hiểm nói.

Trong lòng Hạ Uyển Di bỗng nổi lên cảnh giác, hỏi: "Vì sao người lại giúp ta? Giúp ta thì có gì tốt cho người?"

Nhẹ cười ra tiếng, Ly Yên nói: "Tất nhiên là ta có điều kiện."

"Điều kiện gì?"

"Sau khi xong chuyện, ta muốn một nửa tử sĩ của gia tộc các người." Híp híp mắt, Ly Yên thu lại tươi cười nói.

Người mà gia tộc Hạ Gia tin tưởng nhất chính là Hạ Uyển Di, hơn nữa trên tay ả còn có lệnh bài có thể không chế được tử sĩ của gia tộc.

Hạ Uyển Di kinh ngạc liền cự tuyệt nói, "Tử sĩ chính là át chủ bài của gia tộc bọn ta, sao có thể tùy tiện tặng cho người."

"Người cần phải suy nghĩ cho cẩn thận, nếu mà sản nghiệp của gia tộc các người sập đổ, thì dùng tử sĩ để làm gì? Chẳng lẽ để soạn vị sao?" Ly Yên nhẹ giọng dụ dỗ nói.

Từ trăm năm trước đã có ước định, mặc dù Tứ Đại Gia Tộc có địa vị ngang với hoàng tộc, nhưng không được dùng thế lực này để đoạt ngôi, chỉ có thể tự bảo vệ mình, nếu như có một gia tộc muốn soạn vị, thì sẽ bị các gia tộc các gia tộc còn lại cùng nhau vây đánh.

Hạ Uyển Di do dự, lâm vào trầm tư.

Nở nụ cười nhạt, Ly Yên tiếp tục dụ dỗ nói: "Chỉ cần chiếm được tâm của thái tử, chẳng khác nào tất cả giang sơn đều là của người, vậy người cần gì phải để ý có bao nhiêu tử sĩ?"

Sắc mặt có chút dao động, Hạ Uyển Di cắn răng, bất chấp gạt đầu một cái: "Được, ta đáp ứng người."

Ly Yên thoã mãn cười, nói thêm mấy câu vào bên tai ả, chỉ thấy ánh mắt của ả càng trở nên phức tạp, nhưng cuối cùng vẫn gạt đầu.

Lấy ra một viên thuốc đưa cho ả, Ly Yên nói: "Đem cái này cho hấn ăn hết, hấn sẽ quên người hấn yêu thương, tiếp theo, người cứ dựa theo lời ta nói mà làm."

Khẽ cắn môi, Hạ Uyển Di nhận lấy được, sau đó xoay người rời khỏi

Nhìn bóng dáng của ả, sắc mặt Ly Yên lập tức trầm xuống, ánh mắt phức tạp quang mang, hại Thi Vũ, nàng có thể để ả yên sao?

"Cô nương thật đúng là Thiên Biến Vạn Hóa."

Bỗng nhiên, một thanh âm Phiêu Miêu truyền đến, ngay sau đó bóng trắng liền xuất hiện, bạch y không nhiễm bụi trần, trên khuôn mặt tinh xảo là thần sắc tựa tiểu phi tiểu, ánh mắt sắc bén phảng phất như muốn xuyên thấu nàng.

Ly Yên nhìn chăm chú, môi đỏ mọng nhấp nháy: "Người đến đây từ khi nào?"

Dựa vào câu nói đầu tiên của hắn rõ ràng là đã nhìn ra thân phận của mình, người này thật đúng là đáng sợ!

"Luôn ở đây, chỉ là cô nương quá tập trung làm chuyện hại người, liền không để ý đến tại hạ thôi." Thượng Quan Dương thân nhiên nói, con ngươi nhìn chăm chăm nàng.

Ly Yên nhìn hắn một hồi lâu, lập tức cảnh cáo nói: "Chuyện không liên quan gì đến ngươi, tốt nhất đừng quản."

Thượng Quan Dương vừa muốn nói gì, ánh mắt lại dao động đến trên eo nàng, con ngươi bỗng nhiên tròn to, khẩn trương hỏi: "Ngọc bội này là của ngươi?"

Ly Yên nhìn hắn sau đó lại nhìn ngọc bội bên hông, nhớ lúc trước Thượng Quan Thi Vũ đã từng nói với nàng, ngọc bội này từ nhỏ đã ở trên người nàng ấy, hẳn là gia tộc lưu cho Thi Vũ, chẳng qua là nhiều như vậy năm, nàng đã quen một mình, nên cũng đưa ngọc bội cho Ly Yên.

Ly Yên neho mắt lại nhìn hắn, sẽ không khéo như vậy đi?

"Nói mau, từ đâu ngươi có được ngọc bội này? Là người phương nào?" Thượng Quan Dương khẩn trương tra hỏi, hoàn toàn mất đi cái loại cảm giác lạnh nhạt như trước.

Ly Yên lui về phía sau một bước, nâng mắt thân nhiên nói: "Ngọc bội không phải của ta, nhưng ta cũng sẽ không nói cho ngươi biết là của ai, ngươi đừng nghĩ đến nữa!"

Nói xong, Ly Yên điểm nhẹ mũi chân, dùng khinh công bay vọt về nơi xa.

Thượng Quan Dương nhìn bóng dáng vừa biến mất kia, hắn thẳm hạ quyết tâm, phải tra cho được thân phận của nữ tử này, như vậy mới có thể tìm được chủ nhân của ngọc bội.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

"Nghe nói gì không? Sứ nữ Tả Tương Phù đàn ra thủ khúc Đệ nhất thiên hạ, chuẩn bị cùng Lâm tiểu thư Hữu tướng phù gả cho Vũ Vương Gia!"

"Thật à? Không phải nói Hòa Ly rồi sao? Tại sao lại thành thân?"

"Chắc là do Sứ Nữ kia đàn ra một khúc cầm hay, có cảm giác mới mẻ, liền cùng nàng thành thân!"

"Tư tưởng của người hoàng gia những người bình thường chúng ta thật không thể đoán ra a~!"

Bên ngoài, lời đồn đại bay đầy trời, nghe vậy, ánh mắt một bạch y nam tử chột lóe, bước chân thật nhanh đi tới phủ Thừa Tướng.

Thì ra cô nương kia chính là Tiền Vũ vương phi, rốt cuộc cũng tìm được nàng.

"Thi Vũ, ngọc bội này là của ngươi, ta không thể cầm." Ly Yên đưa ngọc bội ra.

Thượng Quan Thi Vũ nghi vấn nhìn nàng, thờ dãi: "Có thể thân thể người này cùng Thượng Quan gia tộc có quan hệ."

"Tại sao lại nói như vậy?" Thượng Quan Thi Vũ nhún mày hỏi.

"Phản ứng của Thượng Quan Dương rất kích động khi nhìn thấy ngọc bội này, hẳn còn hỏi chủ nhân của ngọc bội này là ai, nghĩ xem, rất có thể ngươi là người Thượng Quan gia tộc." Nàng bắt đầu đi từ từ nói.

Liếm con mắt suy nghĩ một chút, Thượng Quan Thi Vũ mấp máy môi:

"Ta thủy chung không phải là người thân chân chính của bọn họ, ta chỉ là một linh hồn xuyên qua mà thôi, ngươi vẫn là cầm ngọc bội kia đi! Ta không muốn tham gia những chuyện rắc rối này."

Ly Yên gật đầu một cái, "Vây cũng tốt!"

"Đang nói chuyện gì vậy?" Diệp Thừa Tầm nhẹ nhàng đến, trên khuôn mặt mang nụ cười dịu dàng.

"Nơi này là phủ Thừa Tướng, không biết Diệp công tử tới đây là có chuyện gì?" Khuôn mặt Ly Yên đầy ý cười nhìn hắn, giọng nói tràn đầy chế nhạo.

Diệp Thừa Tầm ngưng ngừng cười cười, nói: "Ta, ta là tới tìm Thi Vũ luyện kiếm."

Ly Yên cố làm vẻ đứng đắn gật đầu một cái: "Ừ, ta có thể hiểu, có này có điểm gượng ép, lần sau tìm có tốt hơn đi."

Thấy thế, Thượng Quan Thi Vũ bắt đầu đi lắc đầu một cái: "Được rồi, Huyết Hồ, thật sự là Diệp công tử mang ta đi luyện kiếm." Ngay sau đó xoay người nói với Diệp Thừa Tầm: "Chúng ta đi thôi!"

"Đi đi đi đi!" Ly Yên nhin không được giả bộ khoát tay áo, đợi hai người rời đi, vẻ mặt như có điều suy nghĩ nhìn ngọc bội óng ánh trong suốt trên tay.

Nếu Thi Vũ không muốn cùng Thượng Quan gia tộc có liên hệ gì, như vậy tốt nhất là phá hủy ngọc bội kia, Ly Yên nghĩ vậy, giờ tay lên muốn đem ngọc bội đập vỡ, bỗng chốc một đạo nội lực bất ngờ xẹt qua, ngọc bội bị đoạt đi.

Một nam tử mặc bạch y may mắn nhìn ngọc bội trong tay, ngay sau đó hung hăng ngược mắt nhìn chằm chằm Ly Yên, "Ngươi làm gì đấy?"

Ly Yên nhàn nhạt nhũn mày, "Ngọc bội kia không thể lưu, ngươi nên đi đi, chủ nhân của ngọc bội không muốn cùng ngươi có bất kỳ quan hệ gì."

Thượng Quan Dương, tức là bạch y nam tử, khó có thể tin nhìn nàng, trong mắt hiện rõ vẻ đau đớn, miệng lẩm bẩm nói: "Làm sao có thể như vậy? Ta tìm nàng ấy bao nhiêu năm, thế nhưng nàng lại không muốn có bất kỳ quan hệ gì với ta?"

Trước đó vài ngày hắn nghe tin Thái tử phi tên là Thượng Quan Thi Vũ, vốn muốn đi điều tra một phen, ai ngờ lại có tin tức công bố nàng đã chết, bây giờ khó có được chút hi vọng, nàng lại không muốn cùng mình có bất kỳ quan hệ gì.

Khó khăn thở ra một hơi, Thượng Quan Dương nói: "Cũng được, chỉ cần biết nàng còn sống là được, ngươi chuyển lời với nàng giúp ta, nếu muốn về nhà, Thượng Quan gia vĩnh viễn hoan nghênh nàng."

"Mạo muội hỏi một câu, rốt cuộc ngọc bội kia cùng Thượng Quan gia các ngươi có quan hệ gì?" Ly Yên ngưng mắt hỏi.

Thượng Quan Dương vuốt ve ngọc bội trong tay, khóe miệng từ từ nâng lên một nụ cười nhợt nhạt, "Đây là ngọc bội gia truyền của Thượng Quan gia chúng ta, cũng là tín vật của Gia chủ thừa kế, năm đó, ta tặng nó cho muội muội ta yêu thương nhất."

Mỉm gian tràn đầy nụ cười hạnh phúc, liền tín vật gia chủ đều có thể tặng, đủ thấy hắn thật lòng yêu thương muội muội này.

Trong lòng có chút cảm động, Ly Yên cam đoan: "Nếu có thể, ta sẽ gắng hết sức khuyên nàng trở về Thượng Quan gia."

Dứt lời, trên mặt Thượng Quan Dương xẹt qua một tia mừng rỡ, "Ngươi nói thật? Ngươi chịu giúp ta?"

Ly Yên gật đầu một cái, nam tử này trước kia vui giận cũng không hiện ra bên ngoài, nhưng bởi vì muội muội mà lộ ra nhiều cảm xúc như vậy, nếu Thi Vũ trở lại Thượng Quan gia, cũng không sợ bị khi phụ rồi. (khi phụ: Khi dễ + phụ bạc)

"Cảm ơn ngươi, cảm ơn, cảm ơn." Lòng Thượng Quan Dương tràn đầy cảm kích, miệng càng không ngừng nói lời cảm tạ.

"Được rồi, ngươi có thể đi, nếu nàng đồng ý, ta sẽ trực tiếp đưa nàng về Thượng Quan gia."

"Tốt." Trong mắt Thượng Quan Dương mang theo vui sướng, phát trường bào rời đi.

Ly Yên đứng nghiêm một chỗ, nhàn nhạt nhìn những cánh hoa rơi xuống, Thi Vũ tuy là người của hai thế giới nhưng cũng chưa từng nhận được phần tình nào (ở đây chỉ tình phụ mẫu, huynh muội ruột thịt, không bao gồm cả phần tình cảm với Ly Yên), còn bị Kỳ Doãn tổn thương như vậy, có ca ca yêu thương cưng chiều nàng là việc tốt.

"Lão đại, được liệu đã chuẩn bị tốt."

Đột nhiên phía sau truyền đến thanh âm Vân Mặc, Ly Yên từ từ xoay người, gật đầu một cái, đi đến phòng Mộc Hi Ngôn, Vân Mặc theo sát phía sau.

Mộc Hi Ngôn đón Lạc Y Cầm về phủ Thừa Tướng, để nàng ở gian phòng của mình, tận tình chăm sóc nàng. Ban đầu nàng không muốn, nhưng trước lời cầu khẩn của hắn thì lại mềm lòng.

Ly Yên sai bước tiến vào gian phòng, chỉ thấy một mình Lạc Y Cầm lẳng lặng ngồi ở trên giường, không biết đang suy nghĩ điều gì.

"Sur tỷ, hần đi đâu rồi?"

Nghe vậy, Lạc Y Cầm hỏi hần, nói: "Hần đi nấu thuốc rồi."

Khẽ cười một tiếng, Ly Yên hỏi: "Chẳng lẽ Sur tỷ không có chút cảm động nào?"

"Cảm động gì?" Thần sắc Lạc Y Cầm phức tạp, vẻ mặt giả bộ không hiểu.

"Sur tỷ chó giả bộ, trong lòng ngươi có ca ca ta, chỉ là ngươi có điều băn khoăn mà thôi."

Thấy hai nữ tử đang nói về đề tài tình cảm, bộ dáng Vân Mặc giả vờ không nghe thấy, an tĩnh đứng một bên.

Lạc Y Cầm cắn cắn môi, khổ não nói: "Ly Yên, ngươi nói ta nên làm thế nào? Ta không biết tình yêu là gì, cảm giác trong lòng có hần, chỉ là ta không dám tiếp nhận, bởi vì ta không biết hần có phải chỉ thích dung mạo ta hay không."

Nhẹ giọng thở dài, Ly Yên nói: "Sur tỷ, ca ca ta không phải để ý bộ dáng của ngươi, hần với ngươi vừa thấy đã yêu, nhưng tuyệt đối không phải vì dung mạo, bởi vì ta nói tuyệt đối là sự thật, tuyệt đối sẽ không bởi vì hần là ca ca ta nên thiên vị."

"Vậy tại sao hần lại khần trương với việc khôi phục dung mạo của ta như vậy?" Trong mắt lóe giọt lệ, Lạc Y Cầm hỏi.

"Như vậy đi, ta giúp ngươi thử hần một chút, như vậy chẳng phải sẽ biết sao?"

"Thử thế nào?" Nàng ngẩng đầu hỏi.

Tiếng nói vừa dứt, liền nghe một âm thanh vang lên.

"Yên nhi cũng tới? Có phải đến giúp Y Cầm khôi phục lại dung mạo hay không?" Mộc Hi Ngôn nhìn thấy Ly Yên, khần trương hỏi.

Con ngươi Ly Yên xẹt qua một tia giả hoạt, nhất thời vẻ mặt trở nên bi thương: "Ca, thật xin lỗi, ta không trị được."

"Tại sao có thể như vậy?" Mộc Hi Ngôn gấp gấp hỏi, trong mắt hiện rõ vẻ khần trương.

Thấy hần phản ứng như thế, đôi mắt Lạc Y Cầm tối sầm lại, hơi thất vọng.

"Vết thương quá sâu, sợ rằng vết sẹo trên mặt vĩnh viễn không thể chữa được." Ly Yên bĩu môi "uất ức" nói.

Mộc Hi Ngôn dường như bị đá kích, trầm mặc.

Sau nửa ngày trầm ngâm, Mộc Hi Ngôn hướng về phía Lạc Y Cầm nói: "Không quan trọng, ta nhất định sẽ chăm sóc ngươi cả đời."

Nghe vậy, Lạc Y Cầm bất khả tư nghị (không tin nổi, không hiểu nổi) ngược mắt nhìn hần, "Ngươi nói gì?"

Ly Yên cười cười, kéo Vân Mặc đi ra ngoài, để lại không gian riêng cho bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

"Ta cưới nàng, mặc kệ dung mạo của nàng ra sao." Trong Ánh mắt Mộc Hi Ngôn tràn đầy thâm tình, vẻ mặt chân thành nói.

"Nhưng, nhưng vì sao ngươi lại khần trương về việc dung mạo ta có khôi phục được hay không?" Lạc Y Cầm bởi vì quá mức rung động, mồm miệng không lạnh lợi nói.

Mộc Hi Ngôn cười cười, dịu dàng ôm lấy nàng, khẽ nói: "Dung mạo đối với nữ nhân là cực kỳ quan trọng, ta chỉ sợ nàng sẽ không chấp nhận được, thực ra bộ dáng như thế nào, ta cũng không để ý, ta thích nàng, ta tin vào cảm giác của ta sẽ không sai."

Ngơ ngẩn nhìn hần, bỗng dưng hốc mắt đỏ lên nước mắt liền tuôn ra, Lạc Y Cầm nghẹn ngào nói không nên lời.

Thấy nàng rơi lệ, Mộc Hi Ngôn khần trương hỏi: "Làm sao vậy? Ta dọa đến nàng sao? Đừng khóc có được hay không? Là ta không tốt."

Phút chốc, Lạc Y Cầm "Phốc " một tiếng, cười nói:"Ta không sao, chàng ra ngoài bảo Ly Yên vào đi!"

Mộc Hi Ngôn kỳ quái nhìn nàng, sao vừa mới khóc bây giờ lại cười rồi.Nữ nhân thật là khó hiểu a.

"Nàng thật sự không có việc gì? Vậy sao lại khóc?"

"Ta thật sự không có việc gì, chàng mau đi gọi Ly Yên vào đây, nhanh lên." Lạc Y Cầm cảm thấy trong lòng đã thoải mái rất nhiều, tâm tình cũng vui vẻ hơn. Đưa tay đẩy Mộc Hi Ngôn đi ra ngoài.

Mộc Hi Ngôn vẫn lo lắng không ngừng quay đầu lại nhìn nàng, thấy nàng mỉm cười nhìn mình, mới bắt đầu đi ra ngoài.

"Yên nhi, Y Cầm gọi ngươi đi vào a!" Mộc Hi Ngôn u oán nói.

Ly Yên nở nụ cười, lắc đầu cũng không nói gì liền đi vào, Vân Mặc đi phía sau nàng.

Ly Yên vừa vào cửa đã thấy khoé môi Lạc Y Cầm nhếch lên, liền trêu ghẹo nói: "Xem ra sắp không được gọi là sư tỷ nữa, phải gọi là đại tẩu rồi."

"Ta cũng chưa đồng ý với hần cái gì." Lạc Y Cầm nhú mồm, vân đạm phong khinh nói ra một câu.

"Chắc chắn" Ly Yên lắc đầu, cảm thán nói: "Ca ca muội thật đúng là ngu ngốc, sao lại không lừa tỷ gả cho ca chứ."

Lạc Y Cầm gắt giọng:"Hần mà ngốc hả? Tỷ còn nghĩ rằng hần thường xuyên đi lừa nữ hài tử."

"Ca ấy là ngốc về mặt tình cảm, còn chưa từng thích qua nữ hài mà, sư tỷ hay là tỷ lấy ca ấy đi!" Ly Yên nhếch miệng chế nhạo nói.

"Các vị, có thể bắt đầu chữa thương được chưa?" Vân Mặc từ nãy đến giờ vẫn trầm mặc, lúc này lại nâng trán yếu ớt hỏi một câu.

Ly Yên nghiêng đầu nhìn hần, nhún vai nói: "Ta quên mất ngươi đang ở đây!"

"Lão Đại, ta không phải người tàng hình, vẫn nhanh chữa thương đi! Chậm trễ không tốt." Vân Mặc mở miệng nói, hần cũng đã quen với việc nàng không điểm xia đến hần rồi.

"Thật sự có thể khôi phục dung mạo của ta?" ánh mắt Lạc Y Cầm dấy lên một tia hi vọng, hỏi.

"Sư tỷ, muội nói có thể giúp tỷ khôi phục thì nhất định có thể, y thuật của muội tỷ còn không tin sao?"

Lạc Y Cầm gật gật đầu, nói: "Được, vậy bắt đầu đi!"

Cho dù Mộc Hi Ngôn không để ý dung mạo của nàng, nhưng nàng vẫn muốn dùng gương mặt xinh đẹp để đối mặt với hần.

Ly Yên tiếp nhận dược liệu Vân Mặc đưa cho nàng, bắt đầu làm thuốc.

Sắc trời dần dần tối, trong hoàng cung luôn luôn xảy ra chút chuyện không an tĩnh.

Mộc Ngưng Vi bình tĩnh ngồi ở trên giường, thân nhiên nhìn gương mặt âm trầm trước mắt, mâu trung Lãng Dạ Trần đầy lửa giận.

Bên giường nàng có một người nằm nhắm mắt, thân thể trần trụi, trên ngực cắm một trường kiếm, máu đã ngừng chảy có thể thấy được là vừa chết đi không lâu.

"Nàng nói gì đi a!" Lãng Dạ Trần gầm lên giận dữ, con ngươi đỏ lên nói.

Thân nhiên nâng mắt nhìn hần, Mộc Ngưng Vi khẽ mở môi đỏ mọng nói: "Không có gì để nói, chàng đã không tin ta, thì có thể nói cái gì?"

Lãng Dạ Trần cười lạnh, nói: "Nàng bảo trăm tin tưởng nàng như thế nào? Trăm tận mắt nhìn thấy còn có thể nhầm sao?"

Thân nhiên liếc mắt nhìn hần, Mộc Ngưng Vi trầm mặc không nói gì, từ lúc hần vừa xông vào cửa, liền giết chết nam tử xa lạ kia rồi trực tiếp chất vắn nàng thì trái tim nàng đã băng giá rồi.

Chỉ là nàng vừa tắm xong, ra tới liền thấy một nam tử xa lạ nằm ở trên giường, liền thấy sợ hãi, lại bị hần dây dưa không rời, đúng lúc này Lãng Dạ Trần xông tới nhìn thấy.

Uyển Phi đứng ở phía sau Lãng Dạ Trần tự tiểu phi tiểu, khoé môi nhếch nụ cười châm chọc, lạnh lùng nhìn nàng.

Cùng bọn hần đến còn có hoàng hậu, chỉ là nàng vẫn trầm mặc như cũ, vô cùng im lặng nhìn một cảnh này, sắc mặt bình thản vô ba.

Thấy nàng trầm mặc, Lãng Dạ Trần liền nghĩ rằng nàng im lặng chính là thừa nhận, ánh mắt hần tràn ngập đau khổ, nhẩn tâm cất cao giọng nói:"Ngưng phi xúc phạm trăm, lập tức đẩy vào lãnh cung."

Nói xong lạnh lùng nhìn về phía hoàng hậu cùng Uyển Phi, mẫu trung mang theo cảnh cáo, rõ ràng là tuyệt đối không cho nhóm người các nàng đem chuyện hôm nay nói ra ngoài.

Lăng Dạ Trần Không có nhìn Mộc Ngưng Vi, trực tiếp phất tay áo đi ra ngoài.

Ánh mắt Uyển Phi trở nên âm lãnh, mang theo nồng đậm ghen tuông, dựa theo quy củ của hoàng cung, phi tử vượt tường thì phải bị xử tử, hiện giờ chỉ nói là nàng xúc phạm hoàng thượng, vừa vặn bị đẩy vào lãnh cung. Chính là hoàng thượng lại không nỡ xuống tay giết nàng.

Thậm chí về mặt Mộc Ngưng Vi vẫn không chút thay đổi, từ đầu đến cuối ánh mắt vẫn đạm mạc thờ ơ như cũ.

Vừa vào cửa cung sâu như biển, sao nàng lại không biết, chỉ là trời sinh nàng không thích cùng người tranh giành, cho dù biết rõ là có người hãm hại, nàng cũng không đi phản bác, quan trọng nhất là Lăng Dạ Trần không tin nàng, mất đi tín nhiệm của hắn, dù cho nàng có làm gì đi nữa cũng là vô ích.

Cười khổ một cái, nở nụ cười mỉa mai, Mộc Ngưng Vi nhìn ra ngoài cửa sổ, thân ở thâm cung nàng vốn không nên động tình, nhưng cuối cùng vẫn không ngăn ngại cắm đầu vào, hiện giờ chỉ là đáng đời thôi.

"Đi thôi! Đi đến nơi người cần đến." Một hạ nhân dùng ánh mắt khinh miệt nhìn nàng nói.

Mộc Ngưng Vi không có để ý thái độ của hắn, đây là hoàng cung, người người đều nịnh hót, chỉ biết nịnh nọt, nếu mà người thất sủng, người sẽ không được ai tôn trọng người.

Những ánh sáng lốm đốm lấp lánh ở trong không trung, gió lạnh thổi qua, có chút lạnh giá tê buốt.

Ly Yên chế xong được chữa thương, sau khi đắp lên cho Lạc Y Cầm, liền để Mộc Hi Ngôn tiếp tục chiếu cố.

Nàng hít một hơi thật sâu, nhớ lại còn có việc chưa làm xong, nương theo ánh trăng đi đến phòng của Thượng Quan Thi Vũ.

"Thi Vũ, đã ngủ chưa?" Nhẹ nhàng lấy tay gõ cửa, Ly Yên gọi.

Thượng Quan Thi Vũ mở cửa, xiêm y chỉnh tề, không thấy có một tia nếp uồn, rõ ràng là còn chưa ngủ.

"Huyết Hồ, đã trễ thế này người còn đến đây bộ có việc gì à?" Nàng ngưng mi hỏi.

Ly Yên tự đi vào ngồi xuống ghế, nhàn nhạt thở dài, ngẩng đầu nhìn nàng, hỏi: "Thi Vũ, người có nghĩ tới chung sống cùng với người nhà không?"

"Ta đã quen một mình, có người thân sẽ thấy không quen." Thượng Quan Thi Vũ cười yếu ớt nói.

Nghe vậy, Ly Yên lại nói: "Kỳ thật thói quen có thể thay đổi, có người thân thật tốt, ít nhất người cũng có một mái ấm."

"Huyết Hồ, có việc gì thì người cứ nói thẳng ra đi!" Thượng Quan Thi Vũ nhìn nàng nói, nàng hiểu Huyết Hồ, sao lại không biết ẩn ý trong lời của nàng chứ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Ly Yên bĩu bĩu môi, cố gắng khuyên nhủ: "Người là muối muối của Thượng Quan Dương, ta có thể thấy được hắn rất yêu thương người, nếu người trở thành người của Thượng Quan gia tộc, tất nhiên sẽ không có ai dám ăn hiếp người, hơn nữa có thêm một người thân, càng nhiều càng tốt mà!"

Thượng Quan Thi Vũ nhìn nàng một lúc, nhíu mày, "Rốt cuộc hắn tốt cái quái gì với người?"

"Không có, chỉ là ta thấy hắn khẩn trương như thế, nên giúp hắn một lần, hơn nữa ta cũng vì có ý tốt, có người trong gia đình thương yêu người, ta cũng thấy an tâm hơn."

Nghe vậy, Thượng Quan Thi Vũ rơi vào trầm tư, có chút do dự.

Ly Yên thở dài một tiếng, nói: "Người nếu quyết định rồi thì nói với ta một tiếng, suy nghĩ cho kỹ, nếu người đồng ý trở về, ta sẽ đi Quan Bảo cùng người".

Thượng Quan Thi Vũ ngược mắt lên, gật gật đầu.

Ly Yên đuổi thất lưng một cái, một mình đi ra ngoài, trở lại khuê phòng của mình.

Chưa đến cạnh giường, lại phát hiện có một người đang dựa lưng nằm trên đó, hô hấp bình ổn đang ngủ say.

Ly yên đi qua, kéo chăn ra, thấy Lăng Dạ Vũ còn đang buồn ngủ, mơ mơ màng màng mở mắt nhìn nàng.

"Người ở đây làm gì?" Ly yên đen mặt nói.

"Chờ nàng! Đương nhiên là ngủ cùng nàng rồi." Lăng Dạ Vũ bỗng dưng tà mị cười, nói giống như đó là chuyện đương nhiên.

Ly Yên kinh ngạc nhìn hắn, "Cô nam quả nữ, cùng nhau ngủ cái gì?".

"Cái gì mà cô nam quả nữ? Chúng ta là phu thê mà!" Khóe miệng cười cười, Lăng Dạ Vũ đá lông nheo nói.

Ly Yên nhếch nhếch môi, thật đúng là yêu nghiệt mà!: "Chúng ta còn chưa có thành thân đâu!"

"Rất nhanh sẽ thành thân, chúng ta cùng nhau ngủ, buồn ngủ quá!" Lăng Dạ Vũ giả vờ buồn ngủ mà trưng ra bộ mặt đáng thương nói.

"Ngủ cái gì mà ngủ. Người buồn ngủ thì về phủ của người mà ngủ." Ly yên không thể nhịn được nữa, giận dữ hét lên.

Lăng Dạ Vũ vô lại ôm chăn nói: "Nhưng mà giường của nàng thật mềm, ta không muốn đi."

Ly Yên bắt đầu đi ôm trán, nói: "Người rốt cuộc muốn như thế nào?"

"Nàng ngủ cùng ta nhé!" Lăng Dạ Vũ nhoèn miệng cười, như phù dung nở rộ, thật lóa mắt.

"Không được." Vừa dứt lời, Ly yên thấy sắc mặt của Lăng Dạ Vũ dần dần trắng bệch, thân mình run run, hình như có cái gì đó không đúng lắm.

Tại sao lại phát tác trước thời hạn thế này, đáng chết, trong lòng Lăng Dạ Vũ thầm mắng.

Ly yên nhíu mày, trong mắt hiện lên quan tâm, hỏi: "Người làm sao vậy?"

Lăng Dạ Vũ khó khăn cười, nói: "Không có gì, ta trở vương phủ đây".

Nói xong, bước chân của hắn có chút khó khăn đi ra ngoài, nhưng vẫn cố gắng đứng thẳng, sợ bị Ly Yên phát hiện.

Cảm giác được trên hắn người từng trận hàn khí phát ra, Ly Yên giống như nghĩ đến cái gì đó, vội vàng kéo tay hắn qua bắt mạch, mà Lăng Dạ Vũ lại không kịp phản ứng lại.

Ly Yên kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, hỏi: "Người, người bị hạ độc? Là ai hạ?"

"Không có gì! Chỉ là chút độc vật vĩnh mà thôi." Lăng Dạ Vũ nhẹ nhàng cười, vân đạm phong khinh nói, lại đem vấn đề "Ai hạ độc" này đánh trống lảng.

"Chỉ là chút độc vật vĩnh? Đây chính là 'Không độc' thất truyền đã lâu trên giang hồ, ta đã từng thấy trong sách thuốc, cái gọi là 'Không độc', chính là không có thuốc nào chữa được nó cả." Ly yên tức giận thở phì phò, trong mắt có chút âm ảm.

Độc nào cũng đều có giải dược, chẳng qua là phải biết bào chế phương thuốc, sở dĩ nói nó không thể giải được, là bởi vì rất khó bào chế, cần rất nhiều loại thuốc hợp thành, nếu muốn giải được, nhất định phải đúng thuốc đúng bệnh, cho nên đến nay chưa từng có ai bào chế ra được giải dược, vì vậy mới gọi nó là "Không độc".

Lăng Dạ Vũ nghĩ muốn tiến lên ôm lấy nàng, nhưng lại nghĩ đến hàn khí trên người rất lạnh, không nên đến gần nàng, con ngươi màu đen hiện lên vẻ đau lòng: "Nàng đừng khóc, ta không sao, thật sự ta không bị làm sao cả."

"Ai khóc? Ta không có khóc." Ly Yên mạnh miệng nói, trong lòng cảm thấy chua xót, vì hắn mà cảm thấy đau lòng.

Xem mạch của hắn, hắn là bị hạ từ khi còn nhỏ, hàng tháng đều sẽ phát tác một lần, hơn nữa lần sau còn thống khổ hơn lần trước, hoặc lạnh lẽo như hàn băng hoặc nóng như lửa đốt, không có giải dược, chỉ có thể dựa sự kiên trì mà sống tiếp. Nhiều năm như vậy, nhưng hắn đều có thể chịu đựng được, nếu là người bình thường, thì đã tự sát để thoát khỏi sự đau đớn giày vò từ lâu rồi.

Nhìn hắn cố gắng chịu sự tra tấn của độc, nàng rất muốn giúp hắn, nhưng mà giải dược, chỉ người hạ độc mới có, nàng không có phương pháp bào chế độc dược, vì vậy không có cách nào giải độc được.

Môi Lăng Dạ Vũ càng trở nên trắng bệch, hắn cười nói: "Ừ, nàng không có khóc, mau ngủ đi! Ta trở về vương phủ."

Bước chân còn chưa kịp nâng lên, liền bị Ly Yên gọi lại: "Đợi một chút, người không phải nói giường của ta rất êm sao? Ở lại đi!"

Mặt của Ly Yên có chút ngượng ngùng, nhưng nàng cũng chẳng quan tâm nhiều như vậy mà cứ tự nhiên mà gọi hắn lại.

Lăng Dạ Vũ ngạc nhiên nhìn nàng, thật sự không dám tin.

"Muộn rồi, ngủ đi!" Ly Yên lặng lẽ giấu sự bối rối trong mắt, thản nhiên nói.

Lăng Dạ Vũ vui mừng, đau đớn trên người liền bị vui sướng át đi, hần đi đến trên giường, đem chân để ở trên đất, nói: "Ta ngủ ở dưới! Nàng ngủ trên giường."

"Vì sao?" Ly Yên nghi hoặc nói.

"Hàn khí trên người ta quá nặng, không thể lại gần nàng." Mắt Lăng Dạ Vũ có chút buồn bã, lông mày nhíu lại.

Ly Yên sững sờ, rồi sau đó quát, "Ngươi ngủ trên giường đi."

Vừa nói vừa kéo hần lên giường, nhưng khi tay chạm vào người hần, nàng cảm thấy như vừa đụng vào một núi băng, rét lạnh thấu xương, nàng lập tức ngăn người, lập tức cầm lấy tay hần, kéo hần đi đến trên giường.

"Tiểu Yên." Môi Lăng Dạ Vũ khẽ động, nhẹ giọng hô.

Ly Yên ngắt lời hần, nói: "Không cho ngươi nói nhiều, để cho ta ngủ."

Nói xong, ấn hần nằm xuống giường, bản thân cũng nằm ở bên cạnh hần, đắp chăn cho hần, tay cứ nắm chặt lấy tay hần, truyền ấm áp cho hần.

Lăng Dạ Vũ cười, trong lòng có một dòng nước ấm chảy qua, sưởi ấm trái tim của hần, giống như cảm giác lạnh như băng không còn tồn tại.

Bên trong phủ thái tử Cung Dương quốc, Hạ Uyển nhìn viên thuốc trong tay, trong đầu nhớ lại lời nói của Lưu Ly công tử, hạ quyết tâm, thuốc này chỉ cần hấp cách thủy lên rồi cho Kỳ Doãn uống, hít sâu một hơi, liền bụng nó đến thư phòng của Kỳ Doãn.

Thấy Hạ Uyển Di, Kỳ Doãn cũng chỉ nhàn nhạt ngẩng đầu một chút, rồi lại cúi đầu tiếp tục xử lý công vụ.

"Thái tử, nô tỳ nấu chút canh bổ cho người, nhân lúc còn nóng uống đi!" Con người của Hạ Uyển Di lóe sáng, dịu dàng nói.

"Đề xuống đi! Ngươi có thể đi ra ngoài." Kỳ Doãn hờ hững nói.

"Thái tử, canh phải uống lúc còn nóng mới tốt, chờ ngài uống xong nô tì sẽ đi." Trong lòng có chút thấp thòm, khoe miệng cố gắng nở nụ cười, Hạ Uyển Di nói.

Kỳ Doãn cảm thấy có chút phiền phức, nhưng vẫn bụng chén canh uống, tận mắt thấy hần uống, Hạ Uyển Di mừng thầm.

"Ngươi có thể đi ra ngoài được rồi?" Kỳ Doãn nhìn nàng, hần sẽ không ngờ tới Hạ Uyển Di sẽ hạ độc hần, bởi vì nàng yêu hần sâu sắc như thế, làm sao có thể hạ độc hại hần chứ.

Hạ Uyển Di khẩn trương quan sát phản ứng của hần, không khỏi hỏi: "Thái tử, người có cảm giác gì không?"

Kỳ Doãn khẽ nhíu mày, vừa muốn nói gì, lại thấy hoa mắt choáng váng, trước mặt bỗng tối sầm, liền ngất đi.

"Thái tử? Thái tử?" Hạ Uyển Di thấy thế, thử kêu vài tiếng.

Thấy hần không có phản ứng, trong lòng Hạ Uyển Di vui vẻ, vát và đem hần đỡ lên giường.

Một đêm này, ánh trăng hết sức xinh đẹp, trong phòng cảnh xuân vô hạn, tiếng thở dốc vang lên khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Một đêm ngủ ngon.

Vào buổi sáng tinh mơ Lăng Dạ Vũ mỉm cười nhìn gương mặt đang ngủ say của Ly Yên, trong lòng hần có một cảm giác thoải mái không nói nên lời, có nàng làm bạn thật tốt, tối hôm qua lúc độc phát đã không còn khó chịu như trước nữa, trái lại còn có chút ấm áp.

Cảm giác được ánh nắng nồng nhiệt trần trụi kia, Ly Yên nhíu mày, cũng không mở mắt ra, tiếp tục đắm chìm vào trong mộng, mặc dù ánh nắng kia nóng

rực, nhưng lại mang theo chút sùng nịch, không có nguy hiểm nên nàng cũng không thèm để ý, tiếp tục nằm ngủ.

"Huyết Hồ?" Thượng Quan Thi Vũ theo thói quen trực tiếp đẩy cửa đi vào, nhẹ giọng gọi, ai ngờ, phát hiện trên giường có bóng dáng của hai người, liền thét chói tai.

"Này, này, cái gì cũng không nhìn thấy, không thấy gì hết."

Sắc mặt Thi Vũ phiếm hồng quay đi chỗ khác, xấu hổ nói.

Lăng Dạ Vũ nhàn nhạt liếc Thượng Quan Thi Vũ một cái, lúc đó thấy lông mi Ly Yên khẽ run, hẳn biết nàng sắp tỉnh, lập tức cuống quýt nằm xuống giả bộ ngủ.

Mở đôi mắt朦胧 lung ra, Ly Yên thấy Thượng Quan Thi Vũ đưa lưng về phía mình, Ly Yên nghi hoặc hỏi: "Thi Vũ, ngươi làm sao vậy?"

"A, không phải là ta quấy rầy đến các ngươi chứ? Nếu không, ta đi ra ngoài trước?" Thượng Quan Thi Vũ ngượng ngùng nói, ánh mắt liền lướt nhanh qua, không dám nhìn về phía giường.

Ly Yên nhìn lăng Dạ Vũ bên cạnh, bất đắc dĩ nâng trán, nàng quên mất hẳn cũng đang ở đây.

"Thi Vũ, chúng ta chỉ là cùng giường, cái gì cũng chưa làm."

Càng giải thích lại càng có cảm giác che giấu, thấy ánh mắt nghi ngờ của Thi Vũ, Ly Yên đành phải bất lực chuyển sang vấn đề khác.

"Đúng rồi, ngươi tới tìm ta có chuyện gì sao?"

Thượng Quan Thi Vũ nghe vậy, bỗng dừng để tay đang che mắt xuống, nói: "Ta chỉ là muốn nói với ngươi, ta muốn tìm hiểu mọi chuyện, đi Thượng Quan Bảo một chuyến đi!"

Hơi sững sờ, sau đó Ly Yên chậm rãi cười lên, "Như vậy thật tốt, tìm lúc nào ta với ngươi cùng đi thôi!"

"Vì sao lại đi Thượng Quan Bảo?" Thượng Quan Thi Vũ còn chưa nói gì, thì Lăng Dạ Vũ đã mở mắt ra, mở miệng hỏi.

"Ta còn nghĩ ngươi vẫn tiếp tục giả bộ ngủ à!" Ly Yên ôm tay nhíu mày, u u mà nói, nàng đã sớm biết hẳn giả bộ ngủ, chỉ là không vạch trần hẳn mà thôi.

Lăng Dạ Vũ ngượng ngùng cười, tiếp tục truy hỏi: "Đi Thượng Quan Bảo làm gì? Tiểu Yên, không phải là nàng đã coi trọng tên Thượng Quan Dương kia chứ?"

Đôi mắt lấp lánh mang theo chút úy khuất, phảng phất như con chó nhỏ bị vứt bỏ.

Ly Yên sửa lại nếp nhăn trên xiêm y, nói: "Đúng vậy a, đi xem mỹ nam, ngươi không được đi theo ta."

Môi khẽ động, lăng Dạ Vũ định nói gì đó thì lại bị thanh âm của người vừa vào đến cắt ngang.

"Yên nhi, không tốt rồi, tỷ tỷ bị đẩy vào lãnh cung rồi." Mộc Hi Ngôn sốt ruột xông vào, cũng không gõ cửa, lúc nhìn thấy lăng Dạ Vũ thì có chút sững sờ, nhưng cũng không quan tâm nhiều như vậy, dù sao hiện giờ chuyện của tỷ tỷ là quan trọng nhất.

Nghe vậy, Ly Yên hoảng hốt hỏi: "Ca nói cái gì?"

"Ta cũng không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ là vừa nghe nói tỷ tỷ bị đẩy vào lãnh cung." Mộc Hi Ngôn càng nói càng mặt nhăn.

Ly Yên khẽ thở dài một cái, chỉ lắc đầu cảm thán, không nói được một lời.

Nàng sớm đoán được sẽ có kết cục như vậy, hoàng cung không thích hợp với tỷ tỷ, từ nhỏ tỷ tỷ đã bị mình hun đúc nhiều tư tưởng tự do bình đẳng như vậy, ao ước được một đời một kiếp một đôi, nhưng tỷ lại vì một Lăng Dạ Trần mà buông tha cho tự do, chấp nhận khóa mình trong cái nhà giam hoa lệ kia.

Mà tỷ ấy trời sanh không màng danh lợi, không hiểu hoàng cung người lừa ta gạt, sao có thể sinh tồn trong chốn cung son này?

Lập tức mọi ánh mắt đều tập trung về phía Ly Yên, chỉ thấy nàng đang đắm chiêu suy nghĩ gì đó, phứt chốc, nàng khẽ mở môi đỏ mọng, "Đội ta đi xem tỷ tỷ đã! Ca ca không cần đi, ca ở lại chăm sóc sư tỷ đi!"

Mộc Hi Ngôn do dự một chút, nhưng vẫn gật đầu.

"Tiểu Yên, ta đi với nàng." Lăng Dạ Vũ ở một bên mở miệng nói.

Mấp máy môi, Ly Yên nhẹ nhàng gật đầu, nói: "Cũng được, tiện thể ngươi theo giúp ta đi gặp Lăng Dạ Trần."

"Được." Hẳn không chút do dự nói, hẳn biết Ly Yên sẽ tìm hoàng huynh tính sổ, hẳn đề nghị cùng nhau đi, chính là muốn làm hậu thuẫn cho nàng, chỉ cần

là chuyện nàng muốn làm, mặc dù là thân ca ca, hấn cũng sẽ đứng về phía của nàng.

Thời tiết dần dần trở nên rét lạnh, hoa điều linh bên ngoài phòng dần lụi tàn chỉ còn sót lại mấy đoá, lẻ loi hiu quạnh lay động ở trong gió.

Mộc Vi Ngưng lơ đãng nhìn về phía bầu trời ngoài cửa cung, áng mây xanh thắm trên kia cũng giống như sự khao khát tự do của nàng.

"Tỷ tỷ." Ly Yên thấp giọng gọi.

Sau khi Ly Yên đi tới, thấy nàng đơn độc một mình ngồi bên cửa sổ, bóng dáng có chút cô đơn, bỗng dung cảm thấy đau lòng.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc này, Mộc Vi Ngưng ngẩn ra chậm rãi quay đầu lại, liền nở nụ cười: "Yên nhi, sao muội lại tới đây?"

"Tỷ tỷ, ta dẫn tỷ rời khỏi hoàng cung đi!"

Xuất cung đối với nàng mà nói là một việc rất hấp dẫn, chỉ là, lòng nàng còn lo lắng, người xuất cung, nhưng lòng lại bị nhốt ở trong hoàng cung.

Mộc Vi Ngưng thủy chung không bỏ xuống được, tuy Lăng Dạ Trần khiến nàng thất vọng, nhưng vẫn như cũ ôm một tia hi vọng chờ đợi hấn đến đây, hi vọng hấn có thể chính miệng nói với nàng rằng: "Ta tin nàng".

"Tỷ ở trong này rất tốt, không nhất định phải đi ra ngoài, hơn nữa phi tử không thể tùy tiện xuất cung." Mộc Vi Ngưng khẽ lắc đầu cự tuyệt nói.

Ly Yên khuyên nhủ: "Tỷ tỷ, nơi này mà tốt? muội có cách mang tỷ ra khỏi cung, chỉ cần tỷ gật đầu đồng ý là được."

Lãnh cung sao lại tốt? Gian phòng đơn sơ không nói, ngay cả một hạ nhân hầu hạ cũng không có.

Mộc Vi Ngưng mỉm cười, vẫn kiên trì như cũ nói, "Nơi này vừa đẹp lại thanh tịnh, tỷ ở đây rất tốt, Yên nhi, muội đi đi, không cần lo cho tỷ."

Thở dài một tiếng, Ly Yên đành phải nói: "Tỷ tỷ, bây giờ tỷ không muốn đi muội cũng không ép tỷ. nhưng mà nếu có một ngày tỷ muốn rời khỏi đây, liền viết thư cho muội, muội lập tức mang tỷ rời khỏi cái nơi quỷ quái này, được không?"

"Được." Khoé miệng cong lên, Mộc Vi Ngưng cung chiều sờ sờ đầu của nàng, ở mi tâm có một tia nhàn nhạt ưu thương.

"Tỷ tỷ, ta đi trước, nhớ kỹ, nếu muốn rời khỏi nhất định phải nói cho muội biết." Ly Yên đang bước ra bên ngoài, thì quay đầu lại dặn dò nàng.

Thấy nàng gật đầu Ly Yên liền cười với nàng một cái, rồi sau đó đi ra ngoài. Vừa ra khỏi cửa, trong nháy mắt sắc mặt liền trở nên âm trầm.

"Đi tìm Lăng Dạ Trần." Hùng hổ đi về phía Ngự Thư Phòng, Ly Yên trầm giọng nói.

Lăng Dạ Vũ gật đầu, đi theo bước chân của nàng.

"Vũ Vương gia." Thị vệ Ngự Thư Phòng cùng hành lễ.

Khí chất lại trở nên lạnh lùng như trước, Lăng Dạ Vũ dẫn Ly Yên đi vào, không ai ngăn cản, cũng không ai dám ngăn cản.

"Vũ, sao ngươi lại tới đây?" Lăng Dạ Trần nhìn thấy hấn, liền hỏi, đến khi nhìn thấy bóng dáng của Ly Yên kia, lại nghĩ đến nữ tử điềm tĩnh dịu dàng kia, buồn bực lắc lắc đầu.

"Ta bảo hấn dẫn ta tới." Ly Yên không vui nói.

Thấy thế, Lăng Dạ Trần cũng hiểu nàng là vì chuyện của Mộc Vi Ngưng mà đến, mặt liền biến sắc, lạnh nhạt nói: "Nếu đến để nói chuyện của tỷ tỷ ngươi, xin mời quay về!"

Nở nụ cười trào phúng, Ly Yên thờ ơ nhìn hấn, "Ngươi không thích tỷ tỷ của ta, ngươi vốn không có tin tỷ ấy mà cũng không chịu cẩn thận nghĩ lại, nếu mà tỷ tỷ hồng hạnh vượt tường, cần gì phải ở tại phòng của chính mình? Chẳng lẽ tỷ ấy không sợ ngươi đến sao?"

"Sao lúc đó ngươi lại đến gặp tỷ tỷ ta? Chắc là bị những người khác xúi giục đến đi? Bên trong nhiều điểm đáng ngờ như vậy, ngươi lại không hề nghĩ ngợi liền nhận định là lỗi của tỷ tỷ ta, nếu mà ngươi thông trị giang sơn như vậy, thì Lăng Nguyệt quốc này rất nhanh sẽ bị diệt vong bởi tay ngươi."

Trước khi nàng đến sớm đem toàn bộ chuyện này điều tra lại, loại chuyện này vừa thấy liền hiểu rõ tất cả, chỉ là trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường thôi, chính là không hiểu nổi, bình thường hấn cai quản giang sơn rất nề nếp, sao gặp phải việc này lại trở nên ngu ngốc như vậy chứ.

"Ngươi?" Lăng Dạ Trần nhất thời nghẹn lời, tuy lời của nàng nghe rất chói tai, nhưng rất đúng, hấn không nên kích động như vậy, nhất thời vì đồ kỵ làm hỏng đầu mà không tin tưởng Ngưng nhi.

"Tự mà suy nghĩ cho kỹ vào, ta chỉ nhắc nhở ngươi lần này." Ly Yên tức giận nói, lập tức bước nhanh ra ngoài, còn Lăng Dạ Vũ thì vút cho hấn ánh mắt "Tự giải quyết cho tốt", rồi cũng theo Ly Yên đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 49

Hoàng hôn buông xuống, Lăng Dạ Trần ngồi bất động, suy nghĩ một lúc lâu, quyết định đi lãnh cung gặp Mộc Vi Ngưng.

Vừa bước chân ra khỏi Ngự thư phòng, đã bị Uyển phi nững nịu ngăn lại.

"Tham kiến Hoàng thượng, người đang định đi đâu vậy?"

Lăng Dạ Trần bất đắc dĩ xoay người nhìn nàng, cứng ngắc nhếch miệng nói: "Ái phi, người đã đến rồi, trẫm đang muốn đi dạo một chút, nàng trở về tắm cung đi, lát nữa trẫm sẽ qua gặp nàng sau."

Trong mắt Uyển phi lướt qua một tia sáng phức tạp, trên mặt hiện lên một nụ cười tự nhiên nói: "Hay là để nô tỳ bồi người đi dạo được không!"

"Không cần, trẫm muốn đi một mình." Lăng Dạ Trần chối từ nói, xoay người đang chuẩn bị đi, thì lại bị Uyển phi gọi lại.

"Hoàng thượng, người còn chưa dùng bữa tối đâu, hay là người dùng một chút trước rồi đi cũng được?" Uyển phi nhẹ nhàng nói, giọng nói hơi có chút van nài.

Lăng Dạ Trần không kiên nhẫn được nữa, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài, dùng xong bữa tối với Uyển phi, rồi đuổi nàng đi rồi tới gặp Ngưng nhi vậy! Lăng Dạ Trần trầm nghĩ như thế.

"Cũng được, đi thôi!". Lăng Dạ Trần nói xong, bước lên thêm chuẩn bị đi trở về Ngự thư phòng.

Uyển phi nhìn bóng lưng của hắn, khóe môi cong lên một nụ cười quý dị, sai tỳ nữ đứng phía sau: "Người đâu, truyền lệnh."

"Vâng ạ".

Lăng Dạ Trần sốt ruột gấp thức ăn, Uyển phi lại chú ý đến hắn đang sốt ruột, trong lòng dâng lên oán hận, bưng ly rượu lên, nhếch miệng cười nói: "Hoàng thượng, nô tỳ kính người một ly, vì người nô tỳ mới có ngày hôm nay."

Bây giờ Lăng Dạ Trần chỉ nghĩ đến việc nhanh đuổi nàng đi, rồi đi gặp Ngưng nhi, vì thế liền nhận ly rượu kia uống một hơi cạn sạch.

"Hoàng thượng, tư lượng của người thật cao, người phải uống ba chén nha!" Uyển phi cười yếu ớt, dịu dàng nói.

Lăng Dạ Trần uống liền một lúc ba chén, mọi vật trước mắt có chút mơ hồ, lắc lắc đầu, lại ngược mắt lên, nhìn thấy Mộc Vi Ngưng đang ngồi ở trước mặt hắn, dịu dàng cười với hắn.

"Ngưng nhi, nàng đã đến rồi." Lăng Dạ Trần thì thảo nói với người trước mặt.

"Hoàng thượng, người say rồi." Uyển phi cười ôn nhu nói.

Lăng Dạ Trần không có để ý nàng đang nói cái gì, tiến lên ôm lấy nàng, buồn cợt giọng ám áp nói: "Ta rất nhớ nàng, chuyện lúc trước là do ta nhất thời tức giận, nên không tin nàng, là do ta quá yêu nàng nên mới phản ứng như vậy, nàng tha thứ cho ta được không?"

Uyển phi thiếu chút nữa cắn nát môi, trong lòng càng thêm căm ghét Mộc Vi Ngưng, dựa vào cái gì tiện nhân kia lại có thể được Hoàng thượng sủng ái như thế? Còn nói lời xin lỗi nữa chứ.

"Ta mặc kệ, chỉ cần người yêu ta là tốt rồi." Uyển phi giống như khoan hồng độ lượng nói, lấy tay xoa mặt hắn.

Lăng Dạ Trần thỏa mãn cười, lập tức hôn lên môi Uyển phi.

Trong lòng Uyển phi xoẹt qua tia vui sướng, cũng nhiệt tình đáp lại, môi lưỡi quấn giao, tay Lăng Dạ Trần sờ đến đai lưng, nhẹ nhàng kéo, xiêm y rơi xuống, cánh xuân lộ ra.

"Nương nương, người trở về phòng đi! Bên ngoài lạnh lắm." Tuyết nhẹ giọng khuyên nhủ.

Tuyết là một trong Ngũ sát được Ly Yên phái tới chiếu cố Mộc Vi Ngưng, vốn định để cho Nhượng Phong, Nhượng Vũ tới, nhưng mà các nàng còn đang ở Cung Dương quốc trợ giúp Cung Y Lâm ngồi yên trên ngôi vị Hoàng đế, phải chờ đến khi Lạc Y Cầm về nước mới có thể trở về.

Trên người chỉ khoác một áo lụa mỏng, Mộc Vi Ngưng nhàn nhạt cười một chút, nhưng cũng là mờ mịt khó hiểu.

"Người đi với ta một chút!"

"Vâng." Tuyết lẳng lặng đi theo phía sau Vi Ngưng, bỗng nhiên một cung nữ chạy tới, nói thầm với nàng mấy câu, nàng gật gù đầu, khoát khoát tay ý bảo nàng có thể đi rồi.

"Nương nương, chúng ta đi Ngự thư phòng được không? Nghe nói hoa nở rồi, rất đẹp." Tuyết bỗng dừng mở miệng kêu Mộc Vi Ngưng lại, bình tĩnh nói.

"Ngự thư phòng?" Mộc Vi Ngưng nhẹ nhàng phun ra mấy chữ, vẻ mặt có chút do dự, trong mắt nhàn nhạt ưu thương.

"Đúng vậy, chúng ta chẳng qua là đi một chút, nhìn một chút thôi mà." Tuyết quan sát biến hóa của Mộc Vi Ngưng, nhẹ nhàng nói, nàng đau lòng thay cho nữ tử trước mắt này, lão Đại mặc dù có chút tàn nhẫn, nhưng thà rằng đau bây giờ còn hơn đau mãi về sau.

Hít một hơi, Mộc Vi Ngưng nhẹ nhàng cốc đầu một cái.

Men theo ánh trăng đi đến Ngự thư phòng cách đó không xa, bỗng nhiên nghe thấy tiếng rên rỉ, có xen một chút tiếng thờ dốc, đứng lặng nhìn ra xa, đám thị vệ, tỷ nữ đứng trước cửa thư phòng đều mắc cỡ đỏ mặt cúi đầu. Nàng không phải thiếu nữ ngây thơ, tất nhiên hiểu được âm thanh này là cái gì.

Mộc Vi Ngưng đứng ở cửa nhìn vào trong ngự thư phòng thấy hai bóng dáng đang quấn lấy nhau, nàng cảm thấy thật đau lòng, ngay cả hô hấp cũng cảm thấy đau đớn. Trong lòng như bị đao đâm, ngay cả cổ găng mỉm cười cũng thấy đau như bị ai đó xé.

Mắt nàng buồn rười rượi, nàng không khóc, cực hạn của đau thương, chính là sự tuyệt vọng mà không thể khóc.

"Chúng ta đi thôi!" Mộc Vi Ngưng nhàn nhạt nói, bước tiếp trở về lãnh cung.

Vâng ạ. Tuyết khẽ cắn môi, cúi đầu đáp.

"Người nói cho Yên nhi, ta muốn xuất cung." Mộc Vi Ngưng trở lại lãnh cung, nhắm đôi mắt đang mệt mỏi, hờ hững nói.

Vâng ạ. Tuyết đáp, giọng nói có chút vui sướng, nhiệm vụ của nàng đã hoàn thành.

Nghe được Tuyết bẩm báo, Ly Yên thở dài một tiếng, nàng chỉ có thể sử dụng thủ đoạn này để cho tỷ tỷ thấy hoàng cung này không thích hợp nàng, hoàng đế Lăng Dạ Trần cũng không thích hợp với nàng.

Lăng Dạ Trần hậu cung 3000 mỹ nữ, nếu không dùng thủ đoạn cực đoan này, về sau nhất định tỷ tỷ sẽ lại bị hãm hại, sẽ chết oan trong cung. Về phần Lăng Dạ Trần, hẳn mặc dù yêu tỷ tỷ, nhưng không phải tình yêu tình khiết, thương tổn tỷ tỷ như thế, có thể nào nàng không thể không làm cho hắn đau khổ chứ?

Nàng đặc biệt nhắc nhở tỷ tỷ là vô tội, sau này tỷ tỷ đi rồi, nỗi thống khổ của hắn cũng sẽ tăng gấp bội, làm hại người thân của nàng, cho tới bây giờ nàng đều sẽ không nương tay, tổn thương tâm của người ta chính là cách trả thù độc ác nhất.

"Lão đại, Uyển phi phái người chuẩn bị hạ độc tỷ tỷ người đó!" Tuyết bỗng dừng nói, vừa khinh bỉ, tin tức của Ngưng Yên cung trải khắp thiên hạ, cái đó còn không có lừa được các nàng đâu.

"Vây cũng tốt đỡ mất công chúng ta, tương kế tựu kế là được rồi." Khóe miệng Ly Yên cong lên thành một đường cung đẹp mắt, âm trầm lạnh lẽo, làm cho người ta cảm thấy sơn tóc gáy.

Sáng sớm hôm sau, Lăng Dạ Trần xoa xoa thái dương, nhớ tới tối qua nói chuyện cùng Mộc Vi Ngưng, khóe miệng còn chưa kịp cong lên, lại phát hiện người nằm cạnh hắn không phải là Ngưng nhi, mà là uyển phi, Không thể nào tin nổi, hắn tức giận ngùn ngụt nói: "Làm sao có thể có chuyện này?"

Nghe thấy giọng nói như có lửa ở bên tai, Uyển phi chống thân mình đứng lên nhìn hắn, dáng vẻ vô tội bộ dáng, hờn dỗi nói, "Hoàng thượng, người không nhớ rõ tối hôm qua sao? Người uống say, sau đó, người, người..."

Trên mặt nổi lên tia đỏ ửng, ngượng ngùng nói.

Lăng Dạ Trần khẽ nguyên rủa: "Đáng chết." Lập tức cảm xiêm y của mình âm trầm đi ra ngoài.

Hừ, người sùng ái Ngưng phi nhất, ta sẽ không để cho nàng sống sót. Uyển phi nhìn bóng dáng xa dần của hắn, vẻ mặt lập tức trở nên khùng bố, trong đôi mắt nộ hoặc hiện lên sát ý.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

"Ngưng phi nương nương, đây là thuốc Ngự Thiện Phòng chuẩn bị cho người, người uống nhanh thôi." Sáng sớm, một đại cung nữ cùng một tiểu cung nữ cầm theo một cái hộp đựng thức ăn đi đến lãnh cung của Mộc Vi Ngưng. Sau đó từ trong hộp đựng thức ăn mang ra một chén thuốc màu đen, đặt ở trước mặt nàng.

Mộc Vi Ngưng nhìn bát thuốc đen nhánh trước mắt, liền cảm thấy ghê tởm, nàng ngẩng đầu lên nhìn đại cung nữ kia.

Đại cung nữ kia vênh vác đứng một chỗ, thấy Mộc Vi Ngưng không có bất kì động tác nào, cũng không chút khách khí nói: "Ngưng phi nương nương, uống nhanh thôi, nếu thuốc nguội lạnh uống vào sẽ không tốt a."

Tuyết đứng ở sau lưng Mộc Vi Ngưng nhìn về mặt cao ngạo của đại cung nữ kia, nàng hận không thể xông lên tát cho ả mấy bạt tay, nhưng mà bây giờ nàng chỉ có thể nhìn. Đại cung nữ và tiểu cung nữ phía sau liếc mắt nhìn nhau, tiểu cung nữ liền gật đầu. Lúc này Tuyết mới đi lên phía trước, bưng chén thuốc kia lên, đưa tới trước mặt Mộc Vi Ngưng.

Nhìn Mộc Vi Ngưng run rẩy vươn tay, nhưng không có đón lấy chén thuốc kia, đại cung nữ kia lại lên tiếng nói: "Ngưng phi nương nương, đây chính là Ngự Thiện Phòng hầm hai canh giờ mới làm xong, người cũng đừng lãng phí a." lúc đại cung nữ nói đến mấy chữ 'Ngưng phi nương nương' cùng 'Uyển Phi nương nương' thì cố ý nhấn mạnh. (khúc nào v? khó hiểu quá =')

Mộc Vi Ngưng run rẩy nhận lấy chén thuốc từ trong tay Tuyết, chất lỏng đen nhánh trong bát dao động, nổi lên từng tầng gợn sóng.

"Ngưng phi nương nương uống nhanh đi, bằng không nô tỳ cũng không thể báo cáo việc đã làm xong, chẳng lẽ Ngưng phi nương nương muốn để nô tỳ đến giúp người uống sao?" Nhìn Mộc Vi Ngưng đem bát đưa đến bên miệng nhưng không có uống hết, đại cung nữ kia lại nhìn không được mở miệng.

Mộc Vi Ngưng nhớ đến cảnh tượng ở cửa Ngự Thư Phòng, vừa nhắm mắt, một hơi uống cạn thuốc trong bát, trong miệng liền tràn ngập mùi vị chua xót, không biết đó là vị của dược hay là vị trong lòng nàng, có lẽ là của cả hai đi.

"Ngưng phi nương nương người nghỉ ngơi cho tốt, trước hết nô tỳ xin cáo lui." Nhìn cái bát rỗng tuếch trong tay Mộc Vi Ngưng, khóe miệng đại cung nữ liền gọi lên tươi cười, nói xong liền xoay người đi ra ngoài.

Tuyết nhìn Mộc Vi Ngưng, trong lòng cực kì không đành lòng. Quay đầu liếc mắt với tiểu cung nữ kia một cái, nhẹ nhàng gật gật đầu với nàng ta, tiểu cung nữ mới xoay người đuổi theo đại cung nữ kia.

Bên kia, Lăng Dạ Trần đang ở Ngự Thư Phòng phê tấu chương, đột nhiên có người tới bẩm báo nói có cung nữ tặng chén thuốc đến lãnh cung. Trong lòng hần kinh hoảng, tiện tay bỏ bút xuống, liền xông ra ngoài, chạy về phía lãnh cung của Mộc Vi Ngưng.

Dọc theo đường đi, càng đến gần phòng Mộc Vi Ngưng, trong lòng Lăng Dạ Trần lại càng hoang mang, giống như có cái gì đó sắp rời khỏi hần, bước chân cũng càng lúc càng nhanh.

Lúc Lăng Dạ Trần đến cửa phòng của Mộc Vi Ngưng, chỉ thấy một cung nữ đang ghé mặt vào trên người đang nằm, khóc rống lên. Tim Lăng Dạ Trần liền run lên, chợt dừng chân rồi từng bước một đi tới. Không, Sẽ không. Ngưng nhi, nàng sẽ không rời khỏi ta, nàng sẽ không.

Sau khi cung nữ kia rời khỏi không lâu khóe miệng Mộc Vi Ngưng liền chảy ra máu đen, nàng còn chưa kịp nói gì thì đã gục xuống. Tuyết nhìn thấy, vừa định chuyển thân thể Mộc Vi Ngưng lên trên giường để cho nàng thoải mái một chút, thì nghe thấy một trận tiếng bước chân dồn dập, vì thế lập tức để Mộc Vi Ngưng xuống, sau đó ghé vào trên người nàng khóc lên, một bên lấy tay bấu vào đùi của chính mình, để chảy thật nhiều nước mắt.

"Tham kiến hoàng thượng." Đột nhiên cảm giác trước mắt tối sầm lại, Tuyết ngẩng đầu nhìn ra ngưỡng cửa, thì thấy là Lăng Dạ Trần đang đến đây, vội vàng đứng lên hành lễ, mặc dù nàng đã sớm biết là hần sẽ đến đây.

Lăng Dạ Trần giống như không trông thấy nàng, cứ nhìn chăm chăm vào thi thể Mộc Vi Ngưng ngã trên bàn, từng bước một đi tới.

"Ngưng nhi. . . ." Nhìn thân hình quen thuộc kia, rốt cuộc Lăng Dạ Trần cũng không lừa được chính mình, rằng đó chỉ là cung nữ thế thân.

"Hoàng thượng, Ngưng phi nương nương nàng đi." Tuyết vừa khóc, vừa nói với Lăng Dạ Trần. Bàn tay dưới ống tay áo cũng nắm thật chặt, đối với nàng việc này thật sự là quá gian nan, diễn trò còn phải cố sức như vậy. Lần này trở về nàng nhất định phải nói với lão Đại từ nay về sau đừng cho nàng làm loại công việc như vậy nữa.

Lăng Dạ Trần giống như không có nghe thấy Tuyết nói, chỉ là đi tới, ôm lấy thân thể Mộc Vi Ngưng, sau đó vùi đầu ở cổ nàng, qua một lúc lâu sau, Tuyết phát hiện thân thể Lăng Dạ Trần bắt đầu run rẩy lên.

Trong Phủ Thừa Tướng, lúc Ly Yên vừa nghe có người trong cung đến báo Mộc Vi Ngưng đã đi, lập tức chạy đến lãnh cung nơi Mộc Vi Ngưng đang ở, tuy nàng đã sớm biết nội tình, nhưng mà diễn trò thì vẫn phải diễn, hơn nữa nàng cũng không thể để cho Uyển Phi kia được lợi.

Trời vừa sáng thì Lăng Dạ Vũ đã đến phủ Thừa Tướng rồi, lúc nhận được tin này hần cũng theo Ly Yên vào cung.

Ly Yên chạy đến vừa thấy thi thể của Mộc Vi Ngưng, lập tức vọt tới, ôm lấy thân thể Mộc Vi Ngưng khóc rống lên: "Tỷ tỷ, sao tỷ cứ như vậy mà đi a?"

Mà Lăng Dạ Trần bị LY Yên đẩy qua một bên thì giống như một kẻ mất hồn cứ đứng im một chỗ, hốc mắt hần có chút phấp hờng.

Lăng Dạ Vũ đi đến bên người Ly Yên, ôm lấy nàng an ủi nói: "Được, Tiểu Yên, nàng đừng khóc, tỷ tỷ nàng thấy nàng như vậy nhất định sẽ không vui. Việc cấp bách, là phải tra ra ai là người hại chết tỷ tỷ nàng."

Lăng Dạ Vũ đỡ Ly Yên đứng dậy, để nàng tựa vào trong lòng mình, Ly Yên nhỏ giọng khóc nức nở nói: "Trước giờ ở trong cung tỷ tỷ không có kẻ thù ngoại trừ, mấy hôm trước, ta có nghe tỷ tỷ nói tỷ ấy cùng Uyển Phi đã xảy ra chút tranh cãi."

Ly Yên làm như vô ý nói ra những lời này, trong lòng lại cười lạnh, Uyển Phi, là người tự tạo nghiệt đừng trách ta.

Lăng Dạ Trần nghe thấy Ly Yên nói, lập tức hồi thần lại, đôi mắt đen tràn ngập lửa giận, liền hô với người ngoài cửa: "Người tới, mang Uyển Phi qua đây cho trẫm!"

"Uyển Phi nương nương, hoàng thượng mời ngài đi lãnh cung một chuyến." Thái giám được phái tới dẫn người đi đến, lúc vào cung điện của Uyển Phi thì thấy ả đang ngồi ở trước bàn.

"Công công, chẳng biết hoàng thượng thỉnh bản cung qua là có chuyện gì?" Uyển Phi đứng dậy đi lên phía trước, từ trên cổ tay gỡ xuống một cái vòng ngọc đưa tới, bất quá công công kia không có nhận lấy, chỉ là đưa tay chỉ về hướng cửa làm một tư thế mời: "Uyển Phi nương nương, thỉnh đi, hoàng thượng còn đang ở lãnh cung chờ nương nương a?" Hắn cũng không dám nhận lấy cái gì từ nàng ta, rõ ràng là hoàng thượng đang hoài nghi Uyển Phi nương nương hạ độc hại chết Ngưng phi nương nương, lúc này mà cùng nàng đánh đàng, kia không phải muốn chết sao? Hắn còn muốn sống thêm vài năm a.

"Nương nương?" Cung nữ bên người Uyển Phi nghe thấy thái giám nói liền hoảng sợ, thấp giọng hô bên người Uyển Phi.

"Không có việc gì, sẽ không tra ra được chúng ta." Uyển Phi nói như vậy là để an ủi cung nữ bên người đồng thời cũng là đang trấn an nỗi sợ trong lòng ả, nhẹ nhàng bước ra ngoài, thái giám kia liền đi sau nàng.

"Hoàng thượng, Uyển Phi nương nương đến đây." Thái giám dẫn Uyển Phi đến, sau đó bẩm báo với Lăng Dạ Trần.

"Hoàng thượng, người tìm nô tì có chuyện gì ạ?" Uyển Phi thấy Lăng Dạ Trần, lập tức đến gần hắn, bất quá Lăng Dạ Trần lại đẩy nàng ra.

Thi thể Mộc Vi Ngưng đã được chuyển đến trên giường, Lăng Dạ Trần ngồi ở trước bàn, nhìn Uyển Phi, lửa giận tăng vọt, lạnh lùng nói: "Là người hạ độc hại chết Ngưng nhi?"

"Hoàng thượng, nô tì oan uổng a." Uyển Phi lập tức phản bác, một bộ dạng điềm đạm đáng yêu.

Uyển Phi vừa mới nói xong, liền có một thái giám cầm trong tay một vật gì đó, còn dẫn theo tiểu cung nữ lúc sáng đến.

"Hoàng thượng, đây là tìm được ở trong cung Uyển Phi nương nương." Thái giám đem vật ở trên tay trình lên.

"Hoàng thượng, nô tì phát hiện tiểu cung nữ này ở ngoài cung của Uyển Phi nương nương, thấy nàng ta lén lút liền đem đến đây." Sau khi trình đồ vật lên, thái giám kia liền chỉ vào tiểu cung nữ nói.

"Hoàng thượng tha mạng a." Lăng Dạ Trần vừa nhìn đến tiểu cung nữ kia, nàng ta liền lập tức quỳ xuống.

"Nói ra hết những gì ngươi biết, trẫm sẽ tha cho ngươi con đường sống." Vừa nói, ánh mắt sắc bén của Lăng Dạ Trần vừa bắn thẳng về phía Uyển Phi.

"Buổi sáng Uyển Phi nương nương sai nô tì đi tặng chén thuốc cho Ngưng phi nương nương, nói là để cho Ngưng phi nương nương bồi bổ thân thể. Nô tì không biết trong dược kia có độc, hoàng thượng tha mạng a."

"Ngươi còn muốn nói cái gì? Người tới, Uyển Phi ghen tị, tâm ngoan thủ lạt, đặc biệt ban thưởng cực hình." Lăng Dạ Trần nghe tiểu cung nữ nói xong, ánh mắt rét lạnh bắn thẳng về phía Uyển Phi.

"Không cần, không cần, các ngươi không được chạm vào ta." Rất nhanh hai người thị vệ liền tiến vào, kéo Uyển Phi đi ra ngoài cửa.

"Hoàng thượng, nô tì hoài long chủng, người không thể giết nô tì." Dưới tình thế cấp bách, Uyển Phi đột nhiên hét lên, nghe nói như thế, hai thị vệ cũng không dám cưỡng ép ả.

"Khoan đã, người nói cái gì?" Lăng Dạ Trần nhìn bụng Uyển Phi, nói.

"Hoàng thượng, nô tì hoài long chủng, người không thể giết nô tì a." Thấy Lăng Dạ Trần do dự, Uyển Phi tiếp tục hô to.

"Đầy Uyển phi vào lãnh cung." Lăng Dạ Trần nhú mày nghĩ đến hải tặc, tuy là ngoài ý muốn nhưng mà hắn cũng không đành lòng, liền nói sang chuyện khác.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Mang thai? Lý do cũng hay nhỉ, Ly Yên cười lạnh, mới có vài ngày mà cũng có thể mang thai? Dễ lừa nhỉ, nhưng nàng cũng không có ý định vạch trần, khiến cho ả sống không bằng chết vẫn tốt hơn là để cho ả ta chết đơn giản như vậy.

"Ngưng nhi, trầm đã đuổi kẻ xấu đi rồi, nàng quay về được không?" Lăng Dạ Trần đi qua vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh như băng của Mộc Vi Ngưng, đau đớn nói.

Ly Yên khinh bỉ nhìn hắn, bỗng chốc sắc mặt liền trở nên bi thương, đúng là thay đổi còn nhanh hơn cả điện.

"Tỷ tỷ, chúng ta về nhà, không cần ở cái hoàng cung này nữa, đây không phải nơi tỷ tỷ ngây ngốc mà ở lại."

Ly Yên đang định ôm lấy Mộc Vi Ngưng, lại bị Lăng Dạ Trần cứ ôm chặt quyết không chịu buông ra, mặt hắn đỏ bừng, giận dữ hét: "Không cho phép người mang nàng đi, nàng là phi tử của trầm."

Ly Yên cười lạnh một tiếng, nói: "Nàng là phi tử của người chẳng lẽ không phải tỷ tỷ của ta, nếu như không phải vì người, tỷ tỷ sẽ chết sao? Nếu như không phải nàng yêu người, thì nàng cũng không có kết quả như vậy, Lăng Dạ Trần ơi là Lăng Dạ Trần, người cho rằng người còn có tư cách giữ nàng sao?".

Những lời Ly Yên nói đều từng chút một như con dao đâm vào trong tim Lăng Dạ Trần, con người của hắn bỗng chốc u ám, ánh mắt trống rỗng nhìn Mộc Vi Ngưng, hắn không còn tư cách, không còn...

Bàn tay đang nắm chặt tay Mộc Vi Ngưng dần dần rời ra, Ly Yên nói với Tuyết: "Tuyết, mang tỷ tỷ về nhà, từ nay về sau, tỷ tỷ không có bất kỳ quan hệ nào với hoàng huynh nữa."

"Không còn bất cứ quan hệ gì sao ..." Lăng Dạ Trần kinh ngạc thất thần tại chỗ, trong miệng không ngừng lẩm bẩm.

Lăng Dạ Vũ ở bên cạnh nhìn, khẽ thở dài một cái, hoàng huynh, ai bảo huynh làm tổn thương người thân của tiểu Yên đây? Tiểu Yên là người có thù tất báo.

Ly Yên nhận lấy chiếc Lăng Dạ Trần, hừ lạnh một tiếng, lập tức mang thân thể Mộc Vi Ngưng rời đi, mà Lăng Dạ Vũ thấy người thương rời đi, lắc lắc đầu nhìn Lăng Dạ Trần, rồi cũng đuổi theo Ly Yên.

"Tiểu Yên, nàng làm như vậy không sợ hủy đi hạnh phúc của tỷ tỷ nàng sao?" Đến phủ Thừa Tướng, lúc Ly Yên đang an bài thi thể của Mộc Vi Ngưng, thì Lăng Dạ Vũ thỉnh thoảng hỏi.

Ly Yên gạt mình một chút, nói: "Người như vậy hỏi là có ý gì?"

"Tiểu Yên, ta còn không hiểu nàng sao? Nếu như là tỷ tỷ của nàng thật sự đã chết, nàng làm sao có thể dễ dàng buông tha hoàng huynh, hơn nữa còn cố ý kích thích hoàng huynh, để nàng đem thi thể của “nàng” về nhà, cho nên ta kết luận, nàng ấy không chết, y thuật của nàng cao minh như vậy, đưa thuốc chết giả cho “nàng” cũng không phải chuyện gì lạ." Lăng Dạ Vũ phân tích, thủ thi bên tai Ly Yên, hắn đoán không sai một chút nào.

Ly Yên nhìn cái khuôn mặt tuần tú kia, chậm rãi nở nụ cười, "Xem ra phu quân tương lai của ta rất thông minh."

Lần đầu tiên nàng thừa nhận hắn là phu quân của nàng, tất nhiên là Lăng Dạ Vũ mừng như điên, nịnh nọt nói: "Tiểu Yên, nàng thông minh như vậy, ta là phu quân của nàng lẽ nào lại không thông minh đây?"

Khóe miệng hơi hơi run rẩy một chút, Ly Yên nhún mày nhìn hắn: "Đừng có được voi đòi tiên."

Hôm sau, hoàng cung có đại sự xảy ra, nghe đồn hoàng thượng ốm nằm liệt trên giường, Ngưng phi nương nương từng được sủng ái nhất vô duyên vô cớ đột tử, Uyển phi đang mang thai bị biếm lãnh cung.

Rốt cuộc đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, Thái hậu hạ chỉ, thành hôn của Vũ Vương gia bị hoãn lại.

"Tiểu Yên, làm sao lại dời ngày thành thân lại đây?" Lăng Dạ Vũ bĩu môi nói. Từ lần trước phát độc ngày nào hắn cũng chạy qua phủ Thừa tướng, cho dù biết rõ trước khi thành thân không thể gặp mặt, nhưng vẫn không thể quản được đôi chân của mình, càng không quản được tim của mình.

Ly Yên nhận nhặt nhìn hắn một cái, chợt thấy bóng dáng Lạc Y Cầm hướng cách đó không xa đang đi lại nơi này.

"Su tỷ, sao tỷ lại tới đây."

Ánh mặt trời chiếu lên trên mặt của nàng, hoàn toàn không thể nhìn ra được vết thương trước đó, giống như chưa bao giờ bị thương vậy, làn da trắng không tì vết.

"Ta là tới nói cho muội biết một tiếng, ta muốn quay về Cung Dương quốc."

Ly yên bữu môi, tuy rằng nàng biết rằng sẽ có một ngày như thế, lại không nghĩ rằng nó tới nhanh như vậy.

"Sur tỷ, chuyện ngươì phải đi, ca ca ta biết không?"

Lạc Y Cầm sững sờ, nhỏ giọng nói: "Hắn không biết."

"Vậy tỷ không định nói cho ca ca biết sao?"

Do dự một chút, Lạc Y Cầm nhẹ giọng: "Ta không định nói, muội cũng đừng nói, chờ ta đi rồi hãy nói!"

"Nhưng mà ta đã biết rồi." Một giọng nói vang dội vang lên, Mộc Hi Ngôn âm trầm xuất hiện trước mặt Lạc Y Cầm.

Lạc Y Cầm giật mình, mở to mắt nhìn hắn. Hắn chậm rãi đi về phía nàng, nói câu đó làm mọi người kinh ngạc không thôi.

"Ta đi cùng nàng."

"Ngươi, ngươi đi cùng ta?" Lạc Y Cầm kinh ngạc nói, có chút không tin.

"Đúng vậy, ta đi với nàng, nàng đi đâu ta đi đó, ta nói rồi ta sẽ cưới nàng làm thê tử." Ánh mắt Mộc Hi Ngôn hiện lên sự nghiêm túc.

Lạc Y Cầm hỏi, "Ngươi cũng biết, nếu ngươi đi cùng ta, cái gì ngươi cũng sẽ không còn, ngươi không còn là công tử của phủ Thừa tướng mà xưng huynh gọi đệ với hoàng thượng nữa, cũng không có thân phận tôn quý, không có người quen, ngươi còn muốn đi cùng ta sao?"

Mộc Hi Ngôn hơi nhếch miệng, nói: "Ta không phải là không còn gì nữa, ta vẫn còn nàng."

Thời gian dường như dừng lại trong lúc này, Lạc Y Cầm yên lặng nhìn hắn, bỗng dưng trong hốc mắt hơi âm ỉ, chậm rãi cười: "Được."

Ly Yên nhìn cảnh tượng này, vui mừng cười. Lăng Dạ Vũ nhìn thấy nụ cười của nàng, trong lòng âm thầm quyết định.

"Tiểu Yên, có mệt hay không, ta đắp lưng cho nàng nhé?"

Trở lại khuê phòng của Ly yên, hương hoa nhài thơm ngát thoang thoảng trong phòng, Lăng Dạ Vũ mở miệng nói.

Ly Yên khẽ lắc đầu, đột nhiên hỏi: "Vì sao ngươi muốn cưới ta?"

"Thích liền cưới!" Lăng Dạ Vũ lập tức đáp lại.

"Tại sao lại thích?" Ly Yên chớp mắt hỏi, nếu không phải mắt của nàng hiện lên sự chân thành như thế, chỉ sợ hắn sẽ nghĩ nàng đang đùa giỡn với hắn.

"Không có lý do gì, chỉ là cảm giác, ta thích ngươi, ba ngàn con sông chỉ lấy một gáo." Lăng Dạ Vũ thâm tình nói.

Nghe vậy, Ly Yên nghiêng nghiêng đầu rơi vào trầm tư, cảm giác sao?. Giống như là, nàng cũng có cảm giác với Lăng Dạ Vũ, hắn sẽ không tùy tiện hứa hẹn, một khi đã hứa, nhất định sẽ làm được.

Nghĩ đi nghĩ lại, mắt Ly Yên gần như đứ lại rồi.

"Tiểu Yên, mệt thì lên giường mà ngủ!" Lăng Dạ Vũ thấy nàng như thế, không khỏi đau lòng nói.

Ly Yên chu đôi môi đỏ mọng, nhìn hắn một lúc, sau đó ngã vào trong lòng hắn, nhắm mắt ngáy ồ ồ.(Mắt hình tượng quá)

Tỷ tỷ có thể phấn chấn lên, Ly Yên thật cao hứng, quên được lăng Dạ Trần, hào quang của tỷ tỷ nhất định sẽ có người khác thương thức.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

"Yên nhi, tỷ muốn tiến vào ma quỷ thất." Mộc Vi Ngưng nói, ánh mắt vô cùng kiên định.

Ly Yên thu lại tươi cười, nghiêm mặt nói: "Tỷ tỷ, tỷ thật sự muốn đi sao?"

Ma Quỷ Thất, tên cũng như nghĩa, chính là phòng huấn luyện ma quỷ, do chính tay Ly Yên dùng phương thức huấn luyện biến thái nhất mà thiết kế ra, cũng vô cùng hiệu quả, những người có thể vượt qua được kiểm tra đều là nhân tài, toàn bộ Ngưng Yên Cung cũng chỉ có Ngũ sát cùng Nhược Phong Nhược Vũ là có thể vượt qua kiểm tra, trong phòng huấn luyện đủ loại cách thức ma quỷ, nếu mà ý chí không đủ kiên định, không thể chịu được đau đớn cùng cực, thì chắc chắn lúc ra ngoài chỉ có thể là sống dở chết dở.

Ly Yên chỉ hỏi nàng thật sự muốn đi sao? Mà không có ngăn cản, là vì nàng tin tưởng tỷ tỷ của nàng.

Mộc Vi Ngưng ung dung gật đầu, Ly Yên thấy thế, liền cấp cho nàng ánh mắt cổ vũ, nói: "Được, Muội sẽ bảo Tuyết dẫn tỷ đi, nhớ kỹ, chịu không được thì phải ra ngoài!"

Nở nụ cười âm thầm, Mộc Vi Ngưng gật gật đầu.

Hôm sau, Mộc Vi Ngưng được dẫn đi, Ly Yên nhìn bóng lưng nàng dần khuất xa, có chút thương cảm, dường như mỗi người đều đã dần dần rời xa.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, cũng là lúc nàng muốn cùng Thượng Quan Thi Vũ khởi hành đi Thượng Quan bảo rồi.

"Thi Vũ, đêm nay chúng ta liền thu thập một chút rồi đi Thượng Quan bảo đi!"

"Được."

Thượng Quan Thi Vũ vừa mới dứt lời, liền truyền đến một giọng nói ần ần tức giận.

"Vì sao lại muốn đi Thượng Quan Bảo?"

Nghe thấy giọng nói khêu gọi quen thuộc kia, Ly Yên liền dừng lại, xoay người nhìn Lăng Dạ Vũ, nói: "Chúng ta có việc."

"Tiểu Yên, ta muốn đi cùng nàng." Lăng Dạ Vũ dùng giọng điệu không cho phép cự tuyệt nói.

"Không được, ngươi không thể đi cùng chúng ta." Ly Yên lập tức cự tuyệt nói, ánh mắt vô cùng kiên định.

Lăng Dạ Vũ hỏi, "Vì sao?"

"Nếu ngươi rời khỏi, nhất định trong cung sẽ có biến, mà ngươi cũng sẽ gặp nguy hiểm, cho nên ngươi không thể đi." Đừng tưởng rằng nàng không biết độc của hắc là ai hạ, Lăng Dạ Nặc thì bị hạ độc từ nhỏ, mà trên người Lăng Dạ Vũ cũng có độc, hắc là cùng là một người hạ, nếu mà nàng đoán không lầm thì người đó chính là thái hậu.

Đã tâm của Thái hậu lớn như vậy mà trên người Lăng Dạ Vũ lại có độc, thân thể hắc vốn không thích hợp để đi đến Thượng Quan bảo. Hơn nữa nếu như Lăng Dạ Vũ không ở trong triều, chắc chắn thái hậu sẽ nhân cơ hội này để cho người nhà của bà ta thượng vị, nắm giữ triều chính.

"Tiểu Yên, đây là nàng đang quan tâm ta sao?" Lăng Dạ Vũ chợt nở nụ cười, như tắm gió xuân, nhẹ nhàng lướt qua.

Ly Yên không có trực tiếp trả lời câu hỏi của hắc, mà là nói: "Dù sao ngươi cũng không thể đi, ở lại vương phủ cho tốt."

Lăng Dạ Vũ yên lặng nhìn nàng, bỗng dưng kéo nàng vào trong lòng, hít lấy mùi hương nhàn nhạt trên người nàng, nói: "Nàng phải nhanh trở về để thành thân cùng ta."

Thân thể Ly Yên chấn động, hoá ra là hắc sợ nàng đào hôn, nam tử này nhìn lạnh lùng như vậy, nhưng lại là một người thiếu cảm giác an toàn.

Ly Yên ngờ ngác gật đầu, hoàn toàn không suy nghĩ đáp: "Được."

Nghe vậy, Lăng Dạ Vũ dương lên khóe miệng nở nụ cười thoải mái, nhẹ nhàng hôn lên mặt nàng một cái, lập tức đi ra ngoài, để lại Ly Yên chết đứng ở tại chỗ.

"Rõ như ban ngày a!" Thượng Quan Thi Vũ cười trêu chọc nói.

Ly Yên hoàn hồn, lườm nàng một cái.

"Đúng rồi, ngươi có nói với Diệp Thừa Tâm chuyện ngươi muốn đi Thượng Quan Bảo chưa?" Chợt nhớ tới chuyện này, Ly Yên liền hỏi.

Tươi cười trên mặt Thượng Quan Thi Vũ nhất thời trở nên cứng ngắc, thờ dãi, nói: "Ta chưa nói."

"Sao lại không nói, sự tỷ cũng vậy, ngươi cũng như vậy, ngươi không sợ hắc biết rồi sẽ như thế nào sao?" Ly Yên than thở nói.

"Hắc có thể như thế nào chứ?" Thượng Quan Thi Vũ hỏi lại.

"Thi Vũ a, không phải là ngươi không nhìn ra hắc thích ngươi chứ?" Ly Yên nhún mày nhìn nàng nói, một tay chống mặt, vẻ mặt bất đắc dĩ.

"Sao ta lại không nhìn ra, chỉ là chúng ta không thích hợp, hơn nữa, ta cũng không muốn nói đến chuyện tình cảm nữa."

Hai người không có phát hiện, một bóng người đứng lặng tại cửa, về mặt cô đơn, cuối cùng nhấc chân xoay người rời khỏi.

Ly Yên bất đắc dĩ nhún nhún vai, việc này vẫn là thuận theo tự nhiên đi!

Lúc chạng vạng tối, sau khi thu thập qua loa vài thứ, hai người liền xuất phát.

Tại Kỳ Tinh quốc

Mấy ngày nay Hạ Uyển Di đều lấy lòng Kỳ Doãn, mỗi ngày đều nấu thuốc bổ cho hắn, thời thời khắc khắc đều xuất hiện ở trước mặt hắn, nhưng nét mặt Kỳ Doãn vẫn thản nhiên như cũ, không có một chút hi vọng nào.

Cũng như lần trước, khi hắn tỉnh lại thấy bên cạnh là Hạ Uyển Di đang ngủ, thì cũng không có bất kỳ cảm giác gì, chỉ là cảm thấy vô cùng trống trải, trong lòng giống như là bị ai khoét mất một lỗ vậy.

Không phải là người hắn yêu thương, thì cho dù bên cạnh hắn là ai cũng đã không còn quan trọng nữa.

"Thái tử, để nô tì châm trà cho người." Hạ Uyển Di tiểu ngữ yên nhiên nói, tuy vẻ mặt thái tử vẫn nhàn nhạt nhưng ít nhất trong ánh mắt hắn đã không còn chán ghét như trước nữa.

Kỳ Doãn khẽ gật đầu, phút chốc Hạ Uyển Di liền cảm thấy tâm hoa怒放*, vui sướng châm trà cho hắn.

*nở gan nở ruột

Quả nhiên được của Lưu Ly công tử vô cùng hiệu quả, thái tử đã quên tiện nhân kia, kế tiếp nàng chỉ cần dựa theo phương pháp của Lưu Ly công tử dạy cho nàng thì nhất định có thể lấy được tâm của thái tử.

Kỳ Doãn nhìn ả đang vui vẻ, giữa lúc hoảng hốt dường như thấy được một bóng dáng nữ tử trong veo mà lạnh lùng, hắn muốn nhìn rõ ràng mặt nàng, nhưng làm thế nào cũng nhìn không thấu, trong lòng hắn có một loại cảm giác phiền muộn không nói nên lời.

Từ lâu Lưu Ly có thể nói là đệ nhất từ lâu, vô luận giai cấp nhân sĩ nào cũng thích đến đây.

"Vô lâm đại hội sắp bắt đầu đi? Nghe nói người đạt được danh hiệu Đệ Nhất trong đại hội vô lâm năm nay, có thể nhận được thất thái liên hoa trong truyền thuyết." Một nam tử ngồi ở bàn trước nói.

"Thất thái liên hoa? Thiệt hay giả?" Ngữ khí cực kỳ kinh ngạc hỏi.

"Hình như là thật, Ly Hận Cung vừa xuất hiện trên giang hồ, nguyện ý cống hiến thất thái liên hoa a, chỉ sợ đây là dùng để lừa dối lòng người." "

"Dùng vật trân quý như vậy để lừa dối lòng người cũng quá hào phóng đi?"

"Có lẽ cung chủ của bọn hắn có rất nhiều cái này a, nghe nói hình như cung chủ này chính là một vị mỹ nữ a."

"Vậy nhất định phải xem một chút rồi." Nam nhân dậm tà cười vài tiếng.

Ở nơi ồn ào này, trong góc phòng an tĩnh, một nam tử áo trắng cùng một nữ tử tuyệt mỹ nhìn nhau, nam tử nghe được lời đồn đãi bên ngoài cũng chỉ nở một nụ cười lạnh.

"Ly Hận Cung? Ngược lại ta muốn nhìn xem có gì đặc biệt."

"Không phải là chúng ta đi Thượng Quan Bảo à?" Nữ tử nhíu mày nhìn nam tử, hỏi.

"Thượng Quan Dương là Vô Lâm Minh Chủ, đến lúc đại hội vô lâm chắc chắn hắn sẽ đi, chúng ta đi cùng hắn không phải là được sao." Nam tử nhấp một ngụm trà rồi khẽ nói.

"Người lấy thân phận gì? Lưu Ly công tử sao?"

Nam tử chính là Ly Yên còn nữ tử là Thượng Quan Thi Vũ, vì để thuận tiện làm việc nên mỗi khi xuất môn Ly Yên đều thay một thân nam trang như vậy, toàn thân phiêu dật tuấn lãng làm cho rất nhiều nữ tử khuê phòng say mê.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

"Đương nhiên, Lưu Ly công tử đã lâu chưa lộ mặt rồi, bây giờ là lúc nên xuất hiện rồi." Ly Yên vung cây quạt lên cười nói.

"Sau đại hội võ lâm Diệp ca ca sẽ lấy ta, các người cái gì cũng đừng hòng nghĩ."

Bỗng dung một cái giọng nói cản trở ngang ngược vang lên, Ly Yên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử điều ngoa đang vênh váo tự đắc ngẩng cao đầu nói với mấy nữ tử khác.

Nữ tử điều ngoa mặc y phục màu vàng nhạt, lông mày nhỏ nhắn, ngũ quan tinh xảo, là một mỹ nhân duyên dáng, chẳng qua là giữa lông mày mang theo ý khinh thường người khác, ánh hưởng tới vẻ đẹp của nàng.

"Diệp công tử chưa chắc đã là của người, huynh ấy còn chưa đồng ý đính ước với người." Giọng nói của thanh y nữ tử ở phía đối diện có chút khinh bỉ vang lên.

"Người nói vậy, Diệp ca ca đã đồng ý đính ước với ta, ba tháng sau sẽ thành thân, các người đừng hòng ngày nào cũng nhìn ngắm Diệp ca ca của ta."

Nữ tử điều ngoa hất cằm nói, dáng vẻ kiêu căng, hẳn là một nữ tử được nuông chiều từ bé.

Ly Yên nhún mày nhìn màn kịch vui trước mắt, Diệp ca ca? A, có trò vui để xem rồi.

Ly Yên quan sát phản ứng của Thượng Quan Thi Vũ, chỉ thấy nàng vẫn bình tĩnh tiếp tục uống trà.

"Mấy vị cô nương này xin đừng làm mất hòa khí, tại hạ có một vấn đề, xin hỏi vị Diệp công tử này là?" Ly Yên cười cười, đứng lên, từ từ đi về phía mấy nữ tử kia.

Mấy nữ nhân quay đầu nhìn lại, liền ngu ngơ tại chỗ, nhìn khuôn mặt của Ly Yên.

"Cô nương, cô nương." Ly Yên nhẹ giọng gọi vài tiếng.

Mấy nữ nhân thấy mình thất thố, vội vàng khôi phục bình tĩnh, nữ tử điều ngoa nói: "Diệp công tử đương nhiên là Diệp ca ca của ta!"

Khóe miệng Ly Yên co rút vài cái, thực muốn tát cho nàng một cái, vô nghĩa, nói cũng như không nói.

Thanh y nữ tử tiến lên một bước, mỉm cười nói với nàng: "Diệp công tử chính là Diệp Thừa Tầm, thế gian ngoài hắn ra cũng không còn người thứ hai rồi."

Ly Yên giống như bưng bình đại ngộ, lại hỏi: "Mấy vị cô nương đây là muốn gả cho Diệp công tử?"

Thanh y nữ tử thẹn thùng cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên một chút đỏ ửng.

"Diệp ca ca là của ta, các người nghĩ cũng đừng nghĩ." Nữ tử điều ngoa to gan cao giọng ầm ập nói.

"Cô nương, người là?" Phụng mi nhếch lên, hỏi.

Nữ tử điều ngoa hừ lạnh một tiếng, làm như khinh thường, kiêu ngạo nói: "Ta mà người cũng không biết, ta chính là Hạ Uyển Thanh."

Nghe vậy, ánh mắt Ly Yên quét qua người nàng, Hạ Uyển Thanh? muội muội của Hạ Uyển Di, nghe đồn là tiểu thư kiêu căng hống hách của Hạ gia, Hạ gia trừ bỏ Hạ Uyển Di, thì sủng ái nhất là nàng.

Quả nhiên danh bất hư truyền a, còn kiêu căng bướng bỉnh hơn so với lời đồn.

"Vì sao ta chưa bao giờ nghe nói Hạ gia và Diệp gia kết thân nhỉ." Ly Yên hỏi.

"Là do gia tộc chúng ta quyết định, đợi Diệp ca ca trở về sẽ công bố tin tức chúng ta sắp thành thân." Hạ Uyển Thanh nói, giữa lông mày còn hiện lên hưng phấn không thể nói thành lời được.

"Diệp công tử sẽ không đồng ý, trước kia hắn đã từng cự tuyệt, bây giờ cũng sẽ không đáp ứng như vậy mà thôi." Thanh y nữ tử thỉnh linh giọng cho nàng ta một nước lạnh.

Nghe vậy, con ngươi màu đen của Hạ Uyển Thanh tối sầm lại, sắc mặt liền xụ xuống, nói: "Khi đó Diệp ca ca còn nhỏ, bây giờ hắn nhất định sẽ đáp ứng, hơn nữa đây là quyết định của gia tộc, hắn sẽ nghe theo gia tộc."

Mấy nữ nhân khác cũng không dám phản bác lời nói của Hạ Uyển Thanh..., bởi vì nàng là người của Hạ gia, mà Thanh y nữ tử lại không hề sợ hãi mà kích động Hạ Uyển Thanh, xem ra nàng cũng là người của Tứ Đại Gia Tộc.

"Diệp công tử luôn luôn yêu thích tự do, làm sao có thể bị hôn nhân trói buộc?" Thanh y nữ tử nói khê ra.

"Tổng Hàm, cho dù Diệp ca ca không cưới ta cũng sẽ không thể cưới người, người đừng hi vọng nữa!" Hạ Uyển Thanh bị chọc giận, liền quát lên.

Ly yên ngẩng đầu nhìn Thanh y nữ tử, hóa ra nàng là người của Tổng gia ! Quả nhiên là người của Tứ Đại Gia Tộc.

Tổng Hàm nghe vậy liền như bị chạm trúng nỗi đau trong lòng, giữa lòng mày có chút hờn giận, nhưng vẫn kìm chế rất tốt, chẳng qua là nhìn Hạ Uyển Thanh mà không có lên tiếng, lập tức đi lên sương phòng.

"Hừ, người vốn không phải đối thủ của ta, còn muốn tranh Diệp ca ca cùng ta." Thấy Tổng Hàm không có phản bác lại, Hạ Uyển Thanh được đăng chân lên đăng đầu.

Bước chân của Tổng Hàm dừng một chút, sau đó lại tiếp tục đi.

Ly Yên nhếch miệng cười, xem ra Hạ Uyển Thanh này mới không phải là đối thủ của người khác, quả nhiên là ngực to mà não như trái nho.

Tiêu sái xoay người lại, trở về vị trí của mình.

"Người không phải là người thích xen vào việc của người khác." Thượng Quan Thi Vũ nhẹ nhàng nói một câu.

Ly yên cười khẽ, "Đúng vậy ! Mấy chuyện vợ vẫn ta chưa bao giờ quản, nhưng là chuyện của hảo tử muội ta dĩ nhiên phải quản rồi."

Thượng Quan Thi Vũ nhíu mày nhìn Ly yên, ý bảo nàng tiếp tục nói hết.

"Nếu Diệp Thừa Tầm cùng nữ tử khác thành thân..., thì người tính làm sao?" Ly yên nói.

"Cái gì mà làm sao? Ta cùng hắn không có gì hết, cho dù hắn có thành thân cùng các nữ tử khác thì có liên can gì đến ta đâu chứ?" Thượng Quan Thi Vũ không tìm không phải nói.

"Thi Vũ ! Ta thấy Diệp Thừa Tầm nói không sai, người làm sao có thể nhẫn tâm như vậy chứ?" Ly Yên thở dài.

"Thôi đi, nếu không yêu hắn mà nói những lời đó..., cũng chỉ làm hắn thêm tổn thương mà thôi."

Ly Yên lắc đầu cảm thán, Thi Vũ bị Kỳ Doãn thương tổn quá sâu, nên đã khép cửa trái tim của chính mình.

Hai người ăn một chút, liền đi đến Thượng Quan Bảo.

Bên ngoài cửa của Thượng Quan Bảo, Thượng Quan Dương trước sau như một vẫn là một thân bạch y, không có việc gì đi tới đi lui, trong mắt lại có sự sốt ruột, mắt không ngừng mà nhìn về phía xa, giống như đang chờ đợi cái gì.

Hai người tới Thượng Quan Bảo, Ly Yên tiêu sái xoay người nhảy xuống xe ngựa, Thượng Quan Thi Vũ thì ưu nhã bước ra, chậm rãi xuống xe.

Vừa thấy hai người, Thượng Quan Dương liền chạy tới, đi đến trước mặt Thượng Quan Thi Vũ, ánh mắt hiện lên kích động, ánh mắt sáng ngời, tay có chút run run, bên miệng lẩm bẩm nói: "Cặp mắt này, cái mũi này, cái miệng này, giống y đúc hồi nhỏ, một chút cũng không thay đổi."

Giờ khắc nhìn thấy Thượng Quan Thi Vũ, hắn khẳng định nàng chính là muội muội hắn đã tìm kiếm nhiều năm, không hề có một chút hoài nghi nào.

Ánh mắt Thượng Quan Thi Vũ lạnh nhạt không gợn sóng nhìn hắn đang kích động, trầm mặc không nói gì.

"Thượng Quan Dương, trước tiên cho chúng ta đi vào đã chứ?" Ly Yên bắt đầu dĩ nghiêng đầu nói.

"Được, ta dẫn các người đi gặp phụ thân." Thượng Quan Dương gật gật đầu, nói.

"Đợi một chút, " Thượng Quan Thi Vũ bỗng nhiên lên tiếng nói, hai người ngừng bước chân nhìn nàng, nói với Thượng Quan Dương: "Không thể chỉ bằng ngọc bội giống nhau liền kết luận ta là muội muội của người?"

Thượng Quan Dương sững sốt một chút, nói: "Cảm giác của ta sẽ không sai, cho dù hình dáng muội thay đổi, nhưng máu mủ tình thân làm ta nhận ra muội."

Thượng Quan Thi Vũ hạ mi, thì thầm tự nói: "Máu mủ tình thân?"

"Đúng vậy, bên hông của muội có một vết bớt hoa sen?" Thượng Quan Dương nhìn nàng, nói.

Thượng Quan Thi Vũ gạt mình, ngay cả Kỳ Doãn cũng không biết, hắn làm sao có thể biết?

"Gia tộc chúng ta đều đặc biệt giống muội, bên hông có một bớt hoa sen, yêu điểm mà thâm trầm, chẳng qua cũng bởi vì vậy, lúc muội còn mấy tuổi, phụ thân chịu không nổi lời đồn nói muội là yêu quái, vứt muội ở trong núi tự sinh tự diệt."

Thượng Quan Dương càng nói thì ánh mắt càng hiện lên âm trầm, lập tức vừa ngược mắt lên, nói thêm: "Nhưng là phụ thân đã hối hận rất nhiều năm rồi, luôn luôn hy vọng có thể tìm muội trở về, muội muội, chúng ta về nhà đi!"

Trong lòng Thượng Quan Thi Vũ run rẩy, bị câu nói phía sau làm rung động, có một loại cảm giác không rõ, giống như cảm động giống như hạnh phúc, đây là sức mạnh của tình thân sao?

Cảm động hiện rõ trên mặt, Thượng Quan Thi Vũ gật đầu, Thượng Quan Dương thấy vậy, lộ ra vui sướng, rất tự nhiên nắm tay Thượng Quan Thi Vũ đi vào Thượng Quan Bảo.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54

"Phụ thân, muội muội đã trở về." Thượng Quan Dương vui mừng lớn tiếng hô về phía bên trong.

Trong nháy mắt, chỉ thấy một trung niên nam tử vội vàng vàng vọt ra, hoàn toàn không để ý đến hình tượng, xiêm y có chút tán loạn.

"Vũ nhi, Vũ nhi của ta."

Đôi mắt hần ướt át, lộ ra kích động cùng hồi hận nhìn Thượng Quan Thi Vũ.

Ly Yên chợt nhíu mày, Vũ nhi? Không lẽ cũng gọi là Thượng Quan Thi Vũ?

Đây là lần đầu tiên bị người dùng loại ánh mắt này nhìn, nên Thi Vũ có chút bối rối, Thượng Quan Dương thấy vậy liền đi lên phía trước nói: "Phụ thân, người để cho muội muội vào nhà trước đã!"

Thượng Quan Ứng hai mắt đầm lệ liên tục gật đầu

"Vũ nhi, phụ thân thực xin lỗi con, con tha thứ cho phụ thân có được hay không, trở về Thượng Quan Bảo, phụ thân sẽ đem tất cả những gì tốt nhất cho con." Thượng Quan Ứng vào cửa vừa ngồi xuống, liền vội nói.

"Ta còn cần phải thích ứng một phen, còn chuyện trước đây ta đã không còn nhớ rõ nữa." Thượng Quan Thi Vũ bất đắc dĩ mở miệng.

Thượng Quan Ứng cười cười, ánh mắt đầy cung chiêu, "Được, được, từ giờ trở đi sẽ ở Thượng Quan Bảo, muốn cái gì liền nói với phụ thân."

"A, đây là trình diễn tiết mục phụ tử nhận nhau sao?"

Bỗng có một giọng nói sắc bén nung nấu truyền đến, một nữ tử áo trắng đi tới, đồ trang sức trang nhã nồng đậm lau xuống, bộ dáng cùng Thượng Quan Ứng có ba phần tương tự, khóe miệng hơi cong lên, mang theo một tia châm chọc.

Nhìn thấy nàng, Thượng Quan Ứng và Thượng Quan Dương hai người không khỏi nhíu mày, Thượng Quan Ứng hơi có chút hờn giận, nói: "Sao lại nói như vậy? Mau tới đây, đây là tỷ tỷ con."

Nữ tử áo trắng cười nhạo một tiếng, nói: "Tỷ tỷ? con nào có tỷ tỷ? Nàng căn bản chính là nữ tử vô si không biết từ đâu chạy đến đây a."

"Ngậm miệng, nàng chính là tỷ tỷ của con, ta nói cho con biết, từ nay về sau Thượng Quan bảo liền giao cho nàng, nàng là người kế vị, các người cũng phải nghe lời của nàng." Thượng Quan Ứng quát lớn, nện xuống một quả boom khiến người chần kinh.

Thượng Quan Thi Vũ ngẩn người, vừa định mở miệng, Thượng Quan Dương nhân tiện nói: "Thượng Quan bảo này vốn là thứ thuộc về muội, muội yên tâm, ca ca sẽ ở một bên hỗ trợ muội."

Thượng Quan Thi Vũ dùng ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Ly Yên, chỉ thấy Ly Yên nhíu mày, ý bảo nàng nhận lấy đi.

Ly Yên vui mừng cười, vừa về đến lại có được toàn bộ Thượng Quan bảo, có Thượng Quan Bảo làm hậu thuẫn cho Thi Vũ, về sau chắc là chỉ cần thông thả ngồi ở phía sau a.

"Phụ thân, sao người lại có thể bất công như vậy, nàng ta chỉ là một nữ tử không rõ thân phận, người đã muốn đem Thượng Quan Bảo giao cho nàng, con không phục." nữ tử áo trắng không cam lòng hô, ánh mắt nồng đậm ghen tị.

"Người không phục cũng phải phục, ta đã quyết định rồi." Thượng Quan Ứng dứt khoát nói, vẻ mặt có phần kịch liệt.

Nữ tử áo trắng dậm chân, hung hăng trừng mắt nhìn Thượng Quan Thi Vũ một cái, hừ lạnh một tiếng đi ra ngoài.

Thượng Quan Ứng tức giận chỉ vào bóng dáng của nàng nói: "Này, này nữ nhi bất hiếu, đều là ta làm hư nàng."

Sau đó đôi mắt nặng trĩu nhìn Thượng Quan Thi Vũ, ánh mắt đau đớn hiện rõ bi thương, nói: "Là lỗi của phụ thân, nếu lúc trước không phải phụ thân không chịu nổi lời đồn đãi mà từ bỏ con, nương của con cũng sẽ không vì vậy mà thương tâm quá độ, cuối cùng qua đời."

"Nữ tử vừa rồi là nữ nhi của Nhị nương con, cũng là muội muội con, gọi là Thượng Quan Liên Doanh, là phụ thân quá dung túng nó, khiến cho tính tình nó trở nên như vậy, về sau con chính là gia chủ của Thượng Quan bảo gia, hãy quản giáo nó cho tốt, không cần nể mặt của ta." Thượng Quan Ứng một bộ dạng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, thanh âm lại vô cùng nhẹ nhàng nói.

"Nàng nói đúng, người không nên qua loa như vậy mà đem Thượng Quan Bảo giao cho ta." Thượng Quan Thi Vũ nhìn hẩn chậm rãi nói.

"Việc này ta và ca ca con suy xét mãi mới quyết định, khối ngọc bội cũng là vật mà lúc nhỏ ca ca con đã tặng cho con, nó cũng đã đồng ý, sao ta lại không đồng ý? Con yên tâm, ca ca con sẽ giúp con." Thượng Quan Ứng đưa tay vỗ vỗ mu bàn tay nàng nói.

"Đúng vậy a muội muội, ta tin tưởng muội có thể đảm nhiệm." Thượng Quan Dương nói, từ lúc hẩn vừa nhìn thấy nàng, liền biết quyết định của mình sẽ không sai, cái khí chất trong veo mà lạnh lùng tao nhã này, chỉ có gặp người gặp chuyện bình tĩnh mới có thể có được, chỉ cần cho nàng thời gian, đợi một thời gian nữa, nhất định nàng sẽ quản lý Thượng Quan Bảo thật tốt.

"Không bằng các người cùng nàng nói một chút về chuyện của nàng đi! Ví như, tên của nàng là gì?" Bồng Ly Yên lên tiếng nói.

Thượng Quan Ứng nhìn khí chất của nàng, liền biết thân phận không tầm thường, hỏi: "Vị công tử này, người là?"

"Lư Ly công tử." Ly Yên nhận nhạt nói. Nàng cố ý nói ra thân phận của mình với hẩn, đó là để hẩn biết nếu mà Thi Vũ ở trong này không được tốt, nàng vẫn có thể dẫn Thi Vũ đi, trong lời nói có chút mùi vị cảnh cáo.

"Nguyên lai là Lư Ly công tử, ngưỡng mộ đã lâu, chỉ là không biết Lư Ly công tử cùng Vũ nhi nhà ta là?" Thượng Quan Ứng thật cẩn thận thăm dò hỏi.

Ly Yên cong lên khoe miệng, nói: "Ta có thể nói cho các người, Vũ nhi trong miệng người chính là Kỳ Tinh quốc tiên Thái Tử Phi Thượng Quan Thi Vũ."

Nghe vậy, Thượng Quan Ứng tròn mắt há hốc mồm, Thượng Quan Dương cũng kinh hoàng tại chỗ, hai người liếc nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được vẻ không thể tin nổi.

Lúc trước Lư Ly công tử vì nghĩa tử của mình mà báo thù, khiến dư luận xôn xao, không ngừng đã kích sản nghiệp Hạ gia, hiện giờ nói ra thân phận của Thượng Quan Thi Vũ, nói cách khác Thượng Quan Thi Vũ là nghĩa tử của nàng.

Nhưng không phải nói Thái Tử Phi đã qua đời sao? Tại sao có thể như vậy? Thượng Quan Ứng nghi hoặc nhìn Ly Yên.

Ly Yên kể ra chuyện từ trước đến giờ của Thượng Quan Thi Vũ, một chút cũng không kể sót.

Sau khi nghe xong, Thượng Quan Ứng vỗ lên bàn, tức giận nói: "Buồn cười, khi dễ người của Thượng Quan Gia chúng ta phải không? Vũ nhi người yên tâm, phụ thân sẽ giúp người lấy lại công đạo."

Mặc dù Thượng Quan Dương không có phản ứng lớn như vậy, nhưng nhìn hẩn nắm chặt quả đấm, liền biết hẩn đang ầm ầm, gân xanh đập liên hồi, ánh mắt âm trầm.

"Không lẽ trước kia cũng gọi nàng là Thượng Quan Thi Vũ hả?" Ly Yên chợt hỏi.

Thượng Quan Ứng thờ dãi, gật gật đầu, nói: "Đúng vậy a, không nghĩ tới cho dù rời đi, vẫn giữ cái tên này."

Ly Yên bĩu môi, này sợ là trong u ám đều có thiên ý đi.

"Vũ nhi, con, con có thể gọi ta một tiếng phụ thân hay không?" Thượng Quan Ứng cẩn thận hỏi han, hơi có chút khản trương.

Thượng Quan Thi Vũ cắn cắn môi, không nói gì, Thượng Quan Ứng đau khổ cúi đầu, nói: "Phụ thân cũng biết con hận phụ thân, này không vội, chúng ta cứ từ từ."

"Phụ thân . . ." Thượng Quan Thi Vũ buột miệng gọi một tiếng, trong lòng nàng cũng có chút rung động, đây là tình thân ràng buộc sao?

Thượng Quan Ứng kinh ngạc ngẩng đầu, ánh mắt ướt át, không che dấu được vui sướng, trong miệng không ngừng nói: "Tốt, tốt, tốt."

Thượng Quan Dương xao động bật cười nhìn hai người, lại nhìn xem Ly Yên, tặng cho nàng một ánh mắt cảm kích.

Ly Yên nhún vai, một bộ dáng không hề gì.

"Dương Nhi, đợi lát nữa người tuyên bố xuống dưới, nữ nhân kế vị thượng quan bảo thất lạc nhiều năm, nay đã trở về gánh vác, ta muốn đem những gì tốt nhất đến cho Vũ nhi." Thượng Quan Ứng đối với Thượng Quan Dương nói.

Thượng Quan Dương mỉm cười gật đầu.

"Đến đây, Vũ nhi, phụ thân gọi người dọn dẹp phòng cho con nghỉ ngơi." Thượng Quan Ứng sủng nịch cười nói với Thượng Quan Thi Vũ.

Thượng Quan Thi Vũ gật đầu với hắn, rồi sau đó hắn lại cảm kích nói với Ly Yên: "Luu Ly công tử, thật sự là cảm tạ người, nếu không nhờ người, ta sẽ không gặp được Vũ nhi."

Ly Yên một bộ dạng không có việc gì, khẽ nói: "Người chỉ cần đối đãi tốt với Thi Vũ là được."

"Nhất định sẽ."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Đêm lạnh như nước, tất cả đều có vẻ yên tĩnh, an bình như thế.

Một bóng đen nhanh nhẹn nhảy vào trong một căn phòng, đôi mắt sáng ngời quan sát tất cả xung quanh.

"Không biết các hạ xâm nhập vào phủ có chuyện gì quan trọng?" Giọng nói lạnh như băng vang lên, nhiệt độ không khí chợt giảm xuống, người áo đen cả kinh, thầm mắng một tiếng chết tiệt.

Đôi mắt màu đen khẽ chuyển động, nắm chặt tay nhìn chằm chằm Thượng Quan Dương bỗng nhiên xuất hiện.

"Người tại sao lại ở chỗ này?" Người áo đen nhìn Thượng Quan Dương, lạnh nhạt nói.

"Đây là nhà ta, tất nhiên là ta ở đây, nhưng mà trái lại, các hạ ban đêm xông vào Thượng Quan Bảo, có gì ý đồ?"

"Đây là khuê phòng của nữ tử, người tại sao có thể ở đây?" Người áo đen không để ý đến hắn, tiếp tục hỏi.

Thượng Quan Dương nhíu mày, nghi ngờ nói: "Ai nói đây là khuê phòng của nữ tử? Các hạ nếu đến đây là để làm hái hoa tặc thì e rằng nhầm to rồi!"

Người áo đen cau mày, làm sao có thể, đây rõ ràng là phòng khách, tại sao Thượng Quan Dương lại ở đây?

Trong mắt Thượng Quan Dương phát ra tia sáng thăm dò người đối diện, sau đó liền tung ra một chưởng, người áo đen cả kinh, vội vàng tiếp chưởng, nội lực Thượng Quan Dương quá mức cao thâm, người áo đen liền bị lao đảo một cái, bị bức lui đến bên giường, Thượng Quan Dương định giật khăn che mặt của người áo đen kia ra, mà người áo đen lại muốn trốn tránh, vì vậy liền nghiêng sang bên trái cuối cùng biến cuộc chiến trên đất thành cuộc chiến trên giường.

Trải qua vài hiệp giao đấu, Thượng Quan Dương bị đánh ngã xuống giường, khăn che mặt của người áo đen vừa đúng lúc bị tháo xuống, chỉ nghe cửa "cót két" một tiếng.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Đột nhiên Ly Yên và Thượng Quan Thi Vũ cùng tiến vào, trên mặt hai người hiện lên sự ngạc nhiên, cái tình huống này sao mà - - nhất thời động tác của Thượng Quan Dương và người áo đen đều dừng lại, cảm giác thân thể hơi hơi cứng ngắc, mà người áo đen lại đang nằm ở trên giường, Thượng Quan Dương nửa quỳ, hơi hơi thở dốc, tay còn chưa kịp thu lại. . .

Đứng ở trước cửa, khoe miệng Thượng Quan Thi Vũ hơi hơi co lại, mà Ly Yên thì lại là một bộ dáng xem kịch vui, vừa cười xấu xa, tựa vào cánh cửa nói, "Ta nói các ngươi, nhất định là vội quá rồi, cho nên quên đóng cửa hà."

Hai người bây giờ mới kịp phản ứng cái tình huống này là kêu gọi như thế nào, vội vàng ngồi thẳng dậy, lúng túng ho khan vài tiếng.

"Thi Vũ, không phải như muội thấy đâu, bọn ta đang. . ." Người áo đen nhìn đến Thượng Quan Thi Vũ, vội vàng giải thích, nhưng bị Ly Yên ngắt lời, "Wow, bởi vì Diệp Thừa Tầm tưởng niệm quá độ, nửa đêm mò đến Thượng Quan Bảo, chỉ vì muốn gặp Thượng Quan Dương một lần, thật là tình yêu sâu đậm nha!"

Tưởng niệm quá độ? Mặt của Thượng Quan Dương khó có thể có nét mặt như vậy. . . Mà người áo đen, cũng chính là Diệp Thừa Tầm, khoe miệng không khỏi co lại vài cái, trid tưởng tượng thật tốt! Cái này cũng có thể thêu dệt ra được.

Thượng Quan Thi Vũ nghi ngờ hỏi, "Các ngươi đây là"

Diệp Thừa Tầm liền lấy cớ bừa, nói là vì lo lắng cho Vương phi, Vương gia kêu hắn đi bảo hộ Vương phi. Mà Mộc Ly Yên đang nhàn nhã thưởng trà liền phun hết ra. . . Làm sao bị trúng đạn rồi!

Diệp Thừa Tầm vì che giấu nội tâm mà chột dạ không ngừng, ngượng ngùng cười với Ly Yên, tiếp tục giải thích nói: "Ta vốn định tiến vào âm thầm bảo hộ Vương phi, không ngờ lại đi nhầm phòng."

"Âm thầm bảo hộ cần phải tiến vào phòng?" Thượng Quan Dương hí mắt mắt lạnh nhạt nói, rõ ràng là không tin.

Ly Yên vẩy vẩy tay, vẻ mặt như là "Ta hiểu": "Được rồi được rồi, tình yêu là lớn nhất, chuyện xưa đẹp và kinh thiên động địa như thế, sao có thể không ngừng phát triển được đây?"

Thượng Quan Thi Vũ đen mặt, nói: "Huyết Hồ, đừng làm loạn."

Bất đắc dĩ giang tay, Ly Yên nói: "Được rồi, ta đi ra ngoài trước, các người cứ chơi đi."

Ly Yên hứng thú nhìn Diệp Thừa Tầm, mới từ từ đi ra ngoài. Rõ ràng là hắn muốn gặp Thi Vũ, chẳng qua đêm khuya đến thăm, mục đích này không khỏi làm người ta suy nghĩ sâu xa.

Nếu Diệp Thừa Tầm biết được suy nghĩ của nàng, nhất định hắn sẽ hô to là hắn vô tội, hắn chẳng qua là lo lắng Thi Vũ ở trên Quan Bảo sẽ xảy ra chuyện gì, dù sao hắn cũng không biết các nàng đi lên quan bảo có ý đồ gì.

"Thi Vũ, chúng ta không có gì, giới tính của ta rất bình thường." Thấy Ly Yên vừa đi, Diệp Thừa Tầm liền tiến lên phía trước giải thích, sợ Thượng Quan Thi Vũ hiểu lầm cái gì.

Thượng Quan Dương nhàn nhạt nhíu mày, xem ra mục đích của nam tử này không thuần khiết rồi!

"Ách, ta cũng nên đi, các người cứ từ từ mà tâm sự." Thượng Quan Thi Vũ nâng trán, nói xong xoay người rời đi.

Sắc mặt Diệp Thừa Tầm bỗng trở nên tịch mịch, nhìn bóng lưng của nàng dần dần biến mất.

"Người là Diệp Thừa Tầm của Diệp gia?" Thượng Quan Dương bỗng dừng lên tiếng hỏi, vừa mới nghe được Ly Yên nhắc qua.

Diệp Thừa Tầm cảnh giác nhìn Thượng Quan Dương, ánh mắt giống như đang nhìn tình địch.

"Đúng thì sao?"

Thượng Quan Dương đắm chiêu, không nói gì, bỗng nhiên nói: "Người có thể đi rồi."

Sững sờ nhìn hắn, cảm giác có chút không hiểu ra sao, Diệp Thừa Tầm suy tư một chút, rồi nhảy ra ngoài cửa sổ.

Tuyên bố người thừa kế thay đổi, bên ngoài lại nổi lên phong ba, người người đều không hiểu vì sao gia chủ đương thời Thượng Quan Bảo phải làm như vậy.

Thượng Quan Dương giao hết toàn bộ công việc cho Thượng Quan Thi Vũ, đồng thời dạy nàng nên xử lý như thế nào, Thượng Quan Thi Vũ vốn là người của thế kỷ hai mươi mốt, nên học rất nhanh.

Ba tháng sau, đại hội võ lâm sẽ bắt đầu, năm nay đại hội võ lâm sẽ được tổ chức ở Nguyệt Vân sơn trang.

"Công tử, xin hỏi Nguyệt Vân sơn trang đi như thế nào?"

Thượng Quan Dương đang đi trên đường, bỗng dừng nghe thấy có một giọng nói ôn hòa hỏi. Hắn vốn xuất môn cùng hai người Ly Yên nhưng tạm thời có việc, nên chậm trễ một chút, để cho các nàng đến Nguyệt Vân sơn trang trước chờ hắn.

Chậm rãi xoay người, chỉ thấy một cái nữ tử áo trắng đứng lặng đứng ở đó, trên mặt che lụa mỏng, khí chất mỏng lung nhẹ nhàng, làm cho người ta không khỏi bị hấp dẫn.

Nhưng Thượng Quan Dương cũng chẳng phải người thường, nhàn nhạt nhìn nàng một cái, nói: "Phía trước là đến."

Nữ tử áo trắng định gật đầu nói cảm ơn, ánh mắt lại sắc bén bắn về phía ngọc tiêu trên eo hắn, giọng nói nháy mắt trở nên lạnh lùng, "Ngọc tiêu này ở đâu mà có?"

"Của ta." Thượng Quan Dương không có cúi đầu xuống nhìn bên hông, nhàn nhạt đáp.

Con người nữ tử áo trắng liền nheo lại, ánh mắt lạnh thấu xương, khàn khàn nói: "Của người? Không có khả năng, ngọc này tiêu là của nàng, ta tuyệt đối sẽ không nhận lầm, nói, nàng ở đâu? Nàng có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?"

Thượng Quan Dương chẳng qua là nhàn nhạt liếc nàng một cái, lạnh nhạt nói: "Ta không hiểu người đang nói cái gì."

Nói xong xoay người muốn rời đi, lại bị nữ tử áo trắng ngăn cản, tay nàng đang nắm trường kiếm, đâm thẳng về phía hắn, Thượng Quan Dương nhẹ điểm mũi chân, xoay người tránh thoát.

"Cô nương người làm cái gì vậy?" Ánh mắt Thượng Quan Dương lạnh đi, hỏi.

"Nếu không nói ngọc tiêu là của ai, ta sẽ không cho người đi." Nữ tử áo trắng ngoan cường nói, giọng nói cứng rắn vang lên.

"Ta đã nói, ngọc tiêu này là của ta, vì sao cô nương không chịu nói lý?" Thượng Quan Dương cau mày nói.

Một nữ tử áo trắng lặn lội hiện lên một nụ cười rét lạnh, nói: "Ngọc tiêu của nàng làm sao ta có thể nhận làm? Người đừng có cãi."

"Người cô nương nói là ai?" Thượng Quan Dương nhíu mày hỏi, cô nương này đang hiểu lầm cái gì thì phải?

"Các người đang làm gì thế?"

Nữ tử áo trắng vừa muốn nói gì, lại nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên, ngược mắt nhìn lại, hai người Ly Yên chậm rãi đi tới.

Người ta bảo không đánh không quen biết. Và đây, một cặp đôi mới lại xuất hiện, đúng là quanh đi quẩn lại toàn là người quen của nhau. Cùng chờ xem anh này xách móng chạy theo chị Mộc Vi Ngưng như thế nào nhé.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56

"Yên nhi."

Vừa thấy được Ly Yên, trong con người nữ tử áo trắng tràn đầy vui mừng, không khỏi khẽ gọi ra tiếng.

Ly Yên nghe thấy tiếng gọi liền nhìn lại, chăm chú nhìn vào cặp mắt dịu dàng kia, chậm rãi cười, trêu ghẹo nói:

"Thực nhanh, xem ra môn gia chúng ta mỗi người đều là kỳ tài luyện võ!"

"Luru Ly, người biết nàng?"

Thượng Quan Dương thấy thế liền lên tiếng hỏi, chung đụng mấy tháng, rốt cuộc Ly Yên không cũng chịu nổi hẳn một tiếng cô nương hai tiếng cô nương, trực tiếp để hẳn gọi Luru Ly, thay về nữ trang lại gọi Ly Yên.

Ly Yên hếch mày, nhớ tới động tác của bọn họ lúc này, chẳng phải là muốn đánh một trận?

"Giới thiệu cho người một chút, đây là tỷ tỷ của ta Mộc Vi Ngưng, hai người vừa rồi là muốn đánh một trận sao?"

Thần nhiên nói ra thân phận của Mộc Vi Ngưng, Ly Yên không sợ Thượng Quan Dương tiết lộ ra ngoài, vì hẳn khinh thường làm chuyện này.

Biết được thân phận Mộc Vi Ngưng, Thượng Quan Dương ngẩn người, ngay sau đó khôi phục thái độ như bình thường.

Ánh mắt Ly Yên dao động trên thân hai người, Thượng Quan Dương hơi áy náy.

"Vừa rồi chúng ta có chút hiểu lầm, ta không cố ý mạo phạm tỷ tỷ người."

"Yên nhi, cây sáo ngọc của muội ở chỗ hẳn, tỷ nghĩ là muội xảy ra chuyện gì."

Mộc Vi Ngưng nhìn cây sáo ngọc đang lóe sáng bên hông hẳn, nói.

Ly Yên thuận thế nhìn Vi Ngưng, cau mày, trực tiếp rút cây sáo ngọc bên hông Thượng Quan Dương ra, cẩn thận xem lại, lại rút cây sáo ngọc bên hông mình ra, không khỏi lớn giọng chửi tục:

"Mẹ nó, cầm nhầm."

Sáng sớm lúc ra cửa, Thượng Quan Dương bởi vì ưa sạch sẽ, phải trở về thay y phục, vì vậy đem cây sáo ngọc trên người giao cho Thượng Quan Thi Vũ giữ, Ly Yên thấy cây sáo ngọc của hẳn óng ánh trong suốt, đường cong rõ ràng, là đồ cực phẩm, liền lấy ra so sánh với cái của mình.

Lúc trả lại, nhất thời sơ sót, đưa nhầm cái của mình cho Thượng Quan Dương, nên mới có chuyện hiểu lầm xảy ra.

Sau khi giải thích rõ ràng, Mộc Vi Ngưng khẽ vuốt cằm, xin lỗi nói:

"Vị công tử này, vì ta quá khản trương, thật xin lỗi, mạo phạm."

Thượng Quan Dương nhàn nhạt gật đầu một cái, nói:

"Không có việc gì, tháo gỡ hiểu lầm là tốt rồi."

Ly Yên liếc mắt, quả thật chính là một tên cung chiêu muội muội quá đáng, ngoại trừ Thi Vũ có thể đã động tới tâm tình của hắn, với những người cùng sự việc khác, hắn đều lạnh nhạt.

Đưa tay bắt mạch cho Mộc Vi Ngưng, Ly Yên trầm ngâm một hồi, nói:

"Nội lực không nhiều lắm, nhưng những chiêu thức chí mạng tỷ học được trong Ma Quỷ Thất đủ để bảo vệ bản thân."

Mới mấy tháng đã có thành tựu như vậy là rất tốt.

"Đúng rồi, tỷ tỷ, tỷ tới nơi này làm gì?"

Ly Yên bỗng nhiên hỏi.

"Ta tới báo cho muội biết, ta muốn một mình lưu lạc giang hồ, rèn luyện bản thân."

Vừa dứt lời, Ly Yên ngay lập tức phản đối, thái độ cực kỳ cứng rắn.

"Không được, lấy võ công của tỷ bây giờ, tuy có thể tự vệ, nhưng nếu gặp phải cao thủ, còn là địch nhân, làm thế nào muội yên tâm để tỷ đi."

Mộc Vi Ngưng không nhìn Ly Yên, chỉ là nhàn nhạt nhìn về trời xanh phía xa, ánh mắt lóe lên khao khát, nói:

"Tỷ ở trong thâm cung lâu như vậy, hôm nay chỉ muốn nhìn bầu trời bên ngoài này một chút."

Dừng một lúc, trông mắt kiên định nhìn Ly Yên, kiên quyết dứt khoát nói:

"Vô luận muội có đồng ý hay không, tỷ đều phải đi, tỷ là tỷ tỷ của muội, vốn nên bảo vệ muội, muốn bảo vệ muội, tỷ phải trở nên mạnh hơn."

Ly Yên hết bất đắc dĩ lại than thở, ánh mắt bất giác bóng dáng Thượng Quan Dương, trong nháy mắt con ngươi sáng lên, nói:

"Ngươi có thể đi, nhưng ngươi phải cùng Thượng Quan Dương đi."

"Ta?"

Thượng Quan Dương bất đắc dĩ nhíu mày, giọng điệu hơi đề cao.

Mộc Vi Ngưng sững sờ:

"Một người tỷ là được rồi."

"Không được, phải để hắn đi cùng tỷ, nếu không, muội sẽ trói tỷ đem về nhà."

Ly Yên bĩu môi, giọng điệu kiên quyết không cho cự tuyệt.

"Thượng Quan Dương, ngươi theo tỷ tỷ ta lưu lạc giang hồ đi, không phải ngươi cũng thích tiêu dao thiên hạ sao?"

Ly Yên quay đầu nhìn Thượng Quan Dương nói.

Thượng Quan Dương nhìn Thượng Quan Thi Vũ một chút, Thượng Quan Thi Vũ gật đầu phụ họa:

"Ca, ca đi cùng Vi Ngưng tỷ đi! Không cần lo lắng cho muội, chuyện tình trong Thượng Quan gia tộc muội đã hiểu đại khái, nếu không hiểu còn có Ly Yên giúp muội!"

Nghĩ rằng gọi Ly Yên là Huyết Hồ, Thượng Quan Dương sẽ không biết là ai, cho nên nàng trực tiếp gọi Ly Yên.

Thấy muội muội mình nói như vậy, Thượng Quan Dương chỉ biết gật đầu một cái, dù sao có người khác đi cùng hắn lưu lạc giang hồ hay không, với hắn cũng không có gì thay đổi.

Mộc Vi Ngưng thấy vậy, nhìn Thượng Quan Dương một chút, dịu dàng nói:

"Làm phiền ngươi rồi."

"Không sao."

Thượng Quan Dương nhàn nhạt đáp, bỏ lại lời này liền hướng Nguyệt Vân Sơn trang mà đi.

Ly Yên nhún vai một cái, người lạnh lùng như vậy đi cùng tỷ tỷ, chỉ sợ tỷ tỷ sẽ đến hỏng người, nhưng cũng không còn biện pháp nào khác, ai bảo võ công Thượng Quan Dương cao như vậy.

Mấy người chậm rãi đi tới Nguyệt Vân Sơn trang, bước vào liền hấp dẫn ánh mắt của mọi người, tuy tướng mạo có chút hỗn độn, nhưng khí chất thì không thể bỏ qua.

"Đó chẳng phải là Thượng Quan công tử sao? Sao lại đi cùng hai nữ tử?"

Vừa thấy Thượng Quan Dương liền nhận ra hắn, không khỏi mở miệng nói.

"Đúng vậy a, không phải Thượng Quan công tử là người lạnh nhạt, không gần nữ sắc sao?"

"Nam nhân mà, tin đồn là một chuyện, ngời xem, hiện tại Chẳng phải trái ôm phải ấp đó sao."

Nam tử nhếch miệng, giọng nói hơi khinh thường.

"Thiếu niên đáng đẹp xinh đẹp bên cạnh là ai?"

"Quá đẹp đi? Có thể sánh với Thượng Quan công tử."

Ngời một lời ta một câu, mấy người mặt không đổi sắc ngồi vào ghế.

"Trang chủ Nguyệt Vân Sơn Trang đến."

Sau tiếng la, bóng dáng một nam tử xuất hiện.

Nam tử tuổi trung niên, bộ dáng trung hậu đài hoàng, sau trong con ngươi lại giấu giếm biết bao tính toán.

"Hoan nghênh các vị đến Nguyệt Vân Sơn trang, năm nay đại hội võ lâm được cử hành ở đây, lão phu cảm thấy hết sức vinh hạnh •••••"

Tiếp đó, hắn thao thao bất tuyệt nói một tràng dài, Ly Yên chống đầu, mặt mũi rõ ràng nhìn hắn.

Rốt cuộc, hắn nói:

"Hiện tại, lão phu tuyên bố, đại hội võ lâm chính thức bắt đầu."

Mọi người chột vồ tay, trong đó còn kèm theo âm thanh một số người lớn tiếng kêu.

Bỗng nhiên, một bóng dáng màu đen chậm rãi đi vào, theo phía sau bốn gã nam tử áo đen.

Trên mặt nam tử mang mặt nạ màu bạc, khí tức thần bí nhẹ nhàng lộ ra, ánh mắt tĩnh mịch nhìn mọi người ở đây, rốt cuộc ánh mắt dừng lại ở nơi nào đó, khóe miệng chậm rãi nâng lên một nụ cười nhợt nhạt.

Khí thế vô cùng cường đại, trong nháy mắt mọi người cảm thấy từng trận áp bức, toàn trường yên tĩnh.

"Vị công tử này, ngời là?"

Nguyệt Vân Sơn trang chủ nghi ngờ, không khỏi đi lên trước cẩn thận hỏi.

"Môn chủ Dạ Môn."

Một người đứng phía sau nam tử thay hắn nhàn nhạt đáp.

Tiếng nói vừa dứt, toàn trường lại một trận xôn xao.

Môn chủ Dạ Môn võ công cao cường, nhưng rất ít lộ diện, cực kỳ thần bí, dù Ngưng Yên Cung xuất hiện mấy năm trước, vẫn như cũ không tuân theo, chưa người nào gặp qua Môn chủ Dạ Môn.

Nghe nói thân thế của hắn vô cùng thần bí, lãnh khốc vô tình, nhưng chỉ cần không khiêu khích hắn, hắn sẽ đánh chủ ý gì đến ngời, nếu có người dám can đảm khiêu khích, hắn sẽ dùng cách thức giống Lưu Ly công tử, trực tiếp diệt môn.

Ly Yên ngưng mắt nhìn cặp mắt u ám lạnh lẽo kia, một cảm giác quen thuộc bỗng ủa đến.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 57

Trong lúc đối mặt nhau, dường như đã hiểu rõ tất cả, Ly Yên nhú mày, chuyển tầm mắt đi nơi khác không thèm nhìn hấn nữa.

Đáy mắt nam tử chứa đầy ý cười, pha lẫn chút bất đắc dĩ cùng cung chiều.

"Môn chủ đại giá quang lâm, lão phu không có từ xa tiếp đón a! Tới, môn chủ xin mời ngồi." Ứng Hoài một bộ dạng phục tùng cười nịnh nọt, dùng giọng điệu vô cùng khiêm tốn nói.

Nam tử không để ý đến hấn, đi đến bên cạnh Ly Yên, khẽ sát vào tai nàng, phun ra nhiệt khí, nói: "Tiểu Yên của ta có nhớ ta hay không?"

Ly Yên quay đầu, trợn mắt một cái, không khỏi âm thầm mắng, Lăng Dạ Vũ chết tiệt.

Lăng Dạ Vũ cũng chỉ là nhẹ nhàng cười, nói với Ứng Hoài đang ngu ngơ không hiểu gì: "Bản chủ cùng Lưu Ly công tử thật là rất quen, cùng ngồi là được."

Nói xong, còn không đợi Ly Yên kịp phản ứng lại, đã bế nàng lên, để cho nàng tựa vào trong lồng ngực mình, lập tức lấy tư thế tao nhã ngồi xuống.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Ly Yên lại yên tâm thoải mái vùi đầu vào lòng Lăng Dạ Vũ, vẻ mặt nhàn hạ.

Có nơi thoải mái để ngủ như vậy, thì quản đến ánh mắt của bọn họ làm gì a!

Tại nơi bị che khuất, có một đôi mắt âm ngoan đang nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Ly Yên.

Mộc Vi Ngưng vốn định ngăn cản, chỉ là cảm giác được người này có chút quen thuộc, cẩn thận suy nghĩ một chút, rốt cục nhớ đến người này chính là Lăng Dạ Vũ, vì thế hơi nhếch miệng cười, chỉ là bị ngăn cách bởi cái khăn che mặt, nếu không không biết nụ cười này sẽ làm bao nhiêu người bị mê hoặc a.

Thượng Quan Thi Vũ bình tĩnh nhìn, bởi vì nàng biết, trừ bỏ Lăng Dạ Vũ, Huyết Hồ sẽ không dễ dàng ý lại người khác như vậy.

"Này, này . . ." Ứng Hoài kinh ngạc đến nỗi không ngậm được miệng.

Người người đều cúi đầu thờ dài, vì sao hai đại nhân vật phong hoa tuyết như vậy lại là người đoạn tụ, ông trời thật bất công a!

Từ trước đến giờ Ứng Hoài đã gặp qua nhiều chuyện kỳ lạ như vậy, chỉ thoáng chấn kinh một lúc liền khôi phục thái độ bình thường, cất cao giọng nói: "Võ lâm đại hội bắt đầu, hiện tại vị anh hùng nào lên lời đài trước?"

Một hồi tẻ nhạt trôi qua, rốt cục một nam tử xấu xí xoay mình lên lời đài, kiêu ngạo nói: "Vị anh hùng nào dám lên đây so tài với ta?"

"Ta tới." Một nam tử cảm giận bước lên lời đài.

Ly Yên mở hai tròng mắt mệt mỏi ra nhìn hai người trên lời đài, ngáp một cái, thấp giọng nói: "Chờ khi nào tới phần đặc sắc lại gọi ta."

Nói xong dựa vào lồng ngực ấm áp tiếp tục ngủ, dưới mặt nạ màu bạc khóe miệng Lăng Dạ Vũ vô pháp cong lên, con ngươi ẩn chứa cung chiều, hai tay ôm chặt Ly Yên.

Cao thủ đều xuất hiện ở các trận sau, mở đầu chẳng qua chỉ là làm nền thôi.

Ứng Hoài phân phó người đưa trà, ánh mắt nhấp nháy chứa đựng mưu mô.

Lúc Thượng Quan Thi Vũ ngồi ở bên cạnh đón lấy chén trà, Ly Yên liền mở to mắt, vẻ mặt nghiêm túc, nói: "Thi Vũ, từ từ."

Vừa định đưa tới bên miệng, liền bị Ly Yên quát bảo ngưng lại, Tay Thượng Quan Thi Vũ liền dừng lại trên không, thắc mắc hỏi: "Làm sao vậy?"

"Không, chỉ là nhớ lại này trà này ăn cùng một chút điểm tâm sẽ ngon hơn." Ly Yên cười cười, ánh mắt lờ mờ về hướng Ứng Hoài đang khần trương, chậm rãi nói.

"Lão phu lập tức bảo người ta chuẩn bị điểm tâm." Ứng Hoài bình tĩnh thở dài nhẹ nhõm một hơi, rồi căn dặn với người phía sau lưng.

Tại nơi hấn không nhìn thấy, Ly Yên âm thầm cong ngón búng ra một viên thuốc vào trong chén của mấy người Diệp Thừa Tầm, ánh mắt mấy người liền trầm xuống, lập tức hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì.

Thượng Quan Thi Vũ lấy điểm tâm ra nhấm nháp, mấy người ở trước mặt Ứng Hoài đều đem trà uống vào.

Ứng Hoài hài lòng nhìn, dực vọng trong đáy mắt càng lúc càng đậm.

"Không được uống, trà này có độc."

Đợi đến sau khi tất cả người trong võ lâm đều đã đem trà uống hết, thì có một tiếng quát vang lên.

Mọi người cả kinh, vội vàng ném chén trà trên tay xuống mặt đất, nhưng đã quá muộn, toàn bộ đều đã nuốt xuống.

"Cung chủ cũng chớ nói lung tung, trà của lão phu sao lại có độc?" Ứng Hoài cố gắng duy trì bình tĩnh hỏi nữ tử che mặt kia.

"Không tin à? Vậy thỉnh các vị ấn vào đan điền của chính mình, thử xem có gì cảm giác?" Cô gái che mặt cười lạnh một tiếng, nói.

Nghe vậy, mọi người vội vàng ấn một cái đan điền, từng đợt đau đớn liên tục kéo đến, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt chất vấn nhìn Ứng Hoài.

"Độc mà các vị trúng phải chính là Thất Nhật Tán, hiện giờ độc sẽ không phát tác, nhưng chỉ cần võ lâm đại hội vừa kết thúc, trên đường các vị trở về sẽ không hẹn mà gặp cùng chết oan chết uổng, người hạ độc sẽ đạt được dã tâm xưng bá võ lâm."

Cô gái che mặt êm tai nói tới, thành công khơi dậy tức giận của mọi người, giấu ở dưới khăn che mặt khóe môi gọi lên một nụ cười âm trầm quái dị.

"Ứng Hoài trang chủ, dã tâm của ngươi thật đúng là lớn a!" Một nam tử trào phúng nói.

"Đừng nói với hần nhiều như vậy, nhanh bảo hần đưa giải dược ra, nếu không chúng ta đều sẽ chết oan chết uổng."

Vừa dứt lời, mọi người phản ứng mãnh liệt như nước chảy cuộn cuộn la hét đòi giải dược.

"Người hạ độc không phải Ứng Hoài trang chủ, mà là một người khác." Ngay lúc tràng diện sắp không chế không nổi, thì nữ tử lại một lần nữa mở miệng chậm rãi nói.

Đôi mắt sáng long lanh như ngọc Lưu Ly của Ly Yên nhìn chăm chăm nữ tử che mặt, nàng cảm giác dường như đã từng quen biết nữ tử này, hơn nữa trên thân nữ tử này có một cỗ ám u chi khí, chắc chắn là luyện cái loại tà công gì đó, vừa rồi Ứng Hoài gọi ả ta là cung chủ, mà trong võ lâm ngoại trừ Ngưng Yên Cung ra thì chỉ còn lại Ly Hận Cung vừa mới nổi lên mà thôi.

Ly Yên nở một nụ cười lạnh, Ly Hận Cung? Hận Ly? Cung chủ này chắc là cố nhân của nàng rồi.

"Vậy ngươi nói đi, ai là người hạ độc?" Một nam tử lớn tiếng hỏi.

Nữ tử che mặt mỉm cười, ánh mắt xẹt qua hàn ý, khẽ mở môi đỏ mọng nói: "Lưu Ly công tử."

Một câu vang dội khắp cả sơn trang, trong nháy mắt cục diện liền trở nên xôn xao.

"Lúc các ngươi âm ỉ muốn lấy dược, nhóm người Lưu Ly công tử bọn hần lại ngồi thản nhiên như vậy, không phải bọn hần không để ý đến sinh tử, mà chính là Lưu Ly công tử hạ độc, hần đã sớm đưa giải dược cho mấy người còn lại."

Nói xong, dực cùng bảo vệ, Ly Yên thờ ơ nhìn nữ tử che mặt không nói gì, toàn thân Lăng Dạ Vũ phát ra hàn ý, lạnh lùng nói: "Vì sao Lưu Ly công tử phải hạ độc? Người người đều biết Lưu Ly công tử không màng danh lợi, khinh thường tranh đoạt, vị cô nương này sợ là ngươi vu hãm người tốt đi."

Ánh mắt nữ tử che mặt lạnh nhạt, không có chút khăn trương, hé mở môi đỏ mọng, nhưng lại nện xuống một quả bom.

"Bởi vì, Lưu Ly công tử căn bản chính là nữ tử."

Tiếng nói vừa dứt, mọi người liền hút vào một trận không khí, đồng loạt nhìn về phía Ly Yên, như muốn tìm ra manh mối từ gương mặt nàng.

"Nữ tử? Cô nương thật sự là nói đùa, ai chẳng biết Lưu Ly công tử chính là một nam tử tuấn mỹ?" Ly Yên nghe vậy chậm rãi cười nói, mặt không đỏ tim không đập mạnh nói hết, thậm chí còn tự kỷ một phen.

"Ha ha!" Cô gái che mặt cười trào phúng, nói: "Mọi người trong thiên hạ đều bị mù, chỉ biết Mộc Ly Yên của Lăng Dạ quốc là xấu nữ, nhưng lại không biết nàng ta chính là Lưu Ly công tử, một gương mặt lừa gạt tất cả mọi người trong thiên hạ."

Ả vừa dứt lời, mọi người đều ngạc nhiên mở to mắt, nhìn chăm chăm vào Ly Yên nhìn giống như muốn khoét ra một cái động trên đó vậy.

Lăng Dạ Vũ lạnh lùng quát lớn: "Nực cười, Lưu Ly công tử chính là Lưu Ly công tử, sao lại có thể nói là một nữ tử."

"Vậy Lưu Ly công tử có dám cởi quần áo ra ở trước mặt mọi người để chứng minh hay không?" Nữ tử che mặt không để ý đến Lăng Dạ Vũ, con ngươi lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Ly Yên, trong đáy mắt u tối là nồng đậm hận ý.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 58

"Thoát y trước mặt mọi người, chuyện đôi phong bại tục như vậy, người nghĩ mặt mũi bản công tử để nơi nào?"

Thần sắc Ly Yên nghiêm lại, con người tỉ mỉ quan sát nữ tử trước mắt.

Ngay cả thân phận nữ tử của nàng ta cũng biết, nữ tử này không đơn giản.

"Chỉ là chứng minh trước mặt mọi người mà thôi, nếu người không dám, thì người chắc chắn là nữ nhân."

Nữ tử mang khăn che mặt cố tình từng bước ép sát.

Mặt lạnh của Ly Yên đảo qua, cười nhạt nói:

"Coi như những lời người nói là thật, bản công tử là nữ nhi, vậy tại sao người lại nói bản công tử chính là Mộc Ly Yên quai dị kia, tại sao lại nói bản công tử hạ độc?"

"Người đòi đều biết Mộc Ly Yên chính là nữ nhân xấu xí, lại không biết điều đó chẳng qua là che mắt người đòi, người vốn không muốn gả cho Vũ vương gia, nhưng thánh chỉ đã ban, người không còn cách nào khác, vì vậy cố ý trở nên xấu xí, khiến Vũ Vương Gia bỏ người, khi đó người mới được tự do."

Nữ tử che mặt cố ý dừng một chút, lại nói:

"Ai ngờ sau khi Vũ Vương Gia bỏ người, phát hiện dung mạo thật của người, vì vậy tính toán trùng hôn(1). Thế lực của người không địch lại Vũ Vương Gia. Người cũng không muốn gả cho Vũ Vương Gia vì người đã lên lút cùng nam nhân khác gắn kết cả đời. Hôm nay người hạ độc người chốn võ lâm, chính là muốn cướp lấy thế lực của họ, từ đó chống lại Vũ Vương Gia, người mới có thể cùng gian phu ở chung một chỗ."

(1): Trùng hôn: Thành hôn một lần nữa. (Để vậy hay hơn)

Nữ tử kia càng nói, khuôn mặt Lăng Dạ Vũ dưới mặt nạ màu bạc càng đen, con người âm trầm, trong lòng nổi lên một cỗ cảm xúc mãnh liệt.

"Chả trách Vũ Vương Gia chịu cưới đồ xấu xí đó làm chính phi, thì ra nàng ta không hề xấu xí."

"Đúng vậy, mẹ nó, không cần phải nói cũng biết gian phu này chính là Môn chủ Dạ môn, nhìn xem, rõ ràng có gian tình."

"Giả mà không gần nữ sắc, không màng danh lợi, căn bản là một đôi gian phu dâm phụ."

Lời nói càng ngày càng khó nghe, trên người Lăng Dạ Vũ dần dần lộ ra hàn ý, vừa định bộc phát, lại thấy Ly Yên cười nhạt vỗ tay:

"Tốt, quả thật rất tốt, chuyện xưa này thật cảm động, có thể đem chuyện xưa cải biến lãng mạn, thê mỹ như thế, thật đúng là đời trước đời sau không ai sánh bằng người!"

"Hừ! Chuyện đã tới nước này người còn dám nói? Các vị anh hùng, chúng ta mau trói nàng lại, lấy thuốc giải."

Nữ tử che mặt hừ lạnh một tiếng, phát động mọi người.

Đám người Thượng Quan Thi Vũ đã lấy vũ khí chuẩn bị nghênh chiến, lại nghe thấy một tiếng cười khê, chỉ thấy Ly Yên vẻ mặt bất đắc dĩ lắc đầu thở dài.

"Người cười cái gì?"

Một nam tử không khỏi mở miệng hỏi.

Ly Yên ngược mắt, nói:

"Bản công tử cười các người ngu xuẩn, bị người khác xoay qua xoay lại mà cũng không biết."

Thấy mọi người vẻ mặt không hiểu, không rõ chân tướng, Ly Yên "tốt bụng" giải thích:

"Nàng nói bản công tử hạ độc, vậy xin hỏi tại sao nàng ta lại biết là bản công tử hạ? Bình thường chuyện hạ độc nhất định sẽ được lên kế hoạch tương đối kín kẽ, làm sao nàng ta lại biết?"

Nữ tử che mặt trần đầy khăn trắng, không thể làm gì khác:

"Trong lúc vô tình ta tận mắt nhìn thấy, người không được phép nói láo."

Ly Yên nghe vậy nhẹ nhàng cười một tiếng,

"Rất tốt, người đã nhìn thấy, vậy tại sao phải đợi đến lúc chur vị uống xong trà độc mới nói? Người phải giải thích cho bản công tử."

Chỉ một câu, nữ tử che mặt ngẹn lời, lập tức cứng họng.

"Chur vị cũng đã thấy, không biết vì nguyên nhân gì, nữ tử này vu oan bản công tử, không phải bản công tử hạ độc, độc là do người khác hạ."

Ly Yên sửa sang xiêm áo một chút, nói.

Trong mắt nữ tử che mặt thoáng qua một đạo ánh sáng:

"Đúng là ta vu oan nàng, bởi vì nàng cướp Thất thái Liên hoa của ta, ta mới làm ra chuyện như vậy."

Vừa dứt lời, mọi người rục rịch ngóc đầu dậy, sức hấp dẫn của Thất thái Liên hoa là vô cùng lớn.

"Người có chứng cứ gì?"

Ly Yên héch mảy, nói.

"Hừ, người đoạt Thất thái Liên hoa thì làm sao lưu lại chứng cứ?"

"Ca, xác thực có Thất thái Liên hoa, nhưng là nhờ Ly Yên cực khổ có được, hơn nữa nàng đã đưa cho muội dùng."

Thượng Quan Thi Vũ thấy thế, khẽ nói với Thượng Quan Dương.

"Chà trách nội lực của muội lại thâm hậu như vậy."

Con người Thượng Quan Dương nheo lại, khổ cực tìm được Thất thái Liên hoa, lại đưa cho muội muội mình dùng, nàng có tình có nghĩa với Vũ Nhi.

Thượng Quan Thi Vũ nói chuyện này cho hắn, chính là muốn hắn giúp một tay, làm sao hắn có thể trái ý nàng.

"Chur vị bình tĩnh, có thể nghe tại hạ nói một câu hay không?"

Thượng Quan Dương dùng nội lực, âm thanh vang dội cả sơn trang.

Thượng Quan Dương là Minh Chủ Võ Lâm, lời nói của hắn đương nhiên có trọng lượng. Hắn vừa lên tiếng, tất cả mọi người đều im lặng.

"Chuyện Thất thái Liên hoa hết sức hoang đường, lời nữ tử này không thể tin, nếu nàng lấy được Thất thái Liên hoa, vậy giữ lại làm gì, sao không lập tức ăn vào để tăng công lực? Cho nên, căn bản không có chuyện Thất thái Liên hoa."

Thượng Quan Dương phân tích, có thể xem là nói láo không chớp mắt.

Ly Yên nâng khóe miệng,

"Vậy hãy xem diện mạo vị cung chủ này ra sao đi!"

Nói xong, đẩy nhẹ mũi chân, nhanh chóng hướng tới khăn che mặt của nữ tử. Nữ tử che mặt cả kinh, vội vàng tránh thoát, nhưng khăn che mặt vẫn bị gạt xuống.

"A....."

Vừa thấy diện mạo thật của nàng ta, tất cả mọi người khiếp sợ tại chỗ, trên mặt lộ rõ vẻ hoảng sợ cùng ghét bỏ, có vài người trực tiếp nôn.

Diện mạo nàng ta hết sức dữ tợn, trên mặt đầy vết sẹo, có hiện tượng rữa nát, máu thịt be bét, trừ cặp mắt, cơ hồ mặt mũi không thấy rõ.

Trong mắt nữ tử chứa hận ý ngập trời, cắn chặt cặp môi không còn nguyên hình dạng, giận dữ nhìn Ly Yên, ánh mắt sắc bén như đao, như muốn đem nàng róc xương lột thịt.

"Quả nhiên là người."

Ly Yên lạnh nhạt nói, nàng đã sớm đoán được nàng ta là ai, chỉ là không biết tại sao nàng ta vẫn còn sống.

"Mộc Ly Yên, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi."

Liễu Tư Nhiễm hung hăng nói, vẻ mặt căn rằng nghiêng lợi, nói xong một câu liền lắc mình rời đi, bóng dáng quý mị, vô ảnh vô tung.

"Rốt cuộc là ai dạy nàng ta tà công lợi hại như thế? Người đứng sau là ai, lại có thể tra ra được nhiều chuyện tình như vậy?"

Ly Yên chăm chú nhìn vị trí Liễu Tư Nhiễm rời đi, miệng thì thầm.

Trong mắt Lăng Dạ Vũ chột lóc hàn ý, tuyệt đối không thể để Liễu Tư Nhiễm sống sót, tuyệt đối không thể để nàng ta tổn thương Tiểu Yên.

Ngay sau đó, hắn đi lên phía trước nắm tay Ly Yên, dùng giọng nói dịu dàng từ tính:

"Không có chuyện gì."

Ly Yên ngẩng đầu nhìn hắn, hồi lâu sau, gật đầu một cái.

"Độc kia là do nàng ta hạ, không liên quan đến lão phu, cũng không liên quan đến Lư Ly công ... ách, cô nương."

Ứng Hoài thấy vậy liền vội vàng giải thích.

Mặc dù phần lớn mấy chuyện Liễu Tư Nhiễm nói đều vu hãm (vu oan + hãm hại) Ly Yên, nhưng mọi người đã tin tưởng "hắn" là nữ tử, không ngờ Lư Ly công tử nổi tiếng thiên hạ lại là sũu nữ Mộc Ly Yên.

"Hừ, độc của chúng ta thì làm thế nào? Chẳng lẽ mọi người ngồi chờ chết hay sao?"

Một nam tử hừ lạnh, tức giận nói.

"Đúng vậy, ai tới giải độc cho chúng ta?"

"Đúng thế, đúng thế."

Những người còn lại cũng phụ họa theo.

"Ta và Vân Mặc thần y có chút giao tình, ta sẽ gọi hắn đến giải độc cho các ngươi."

Ly Yên lạnh nhạt nói với đám người kia, những người này mặc dù ngu ngốc không ai bằng, nhưng phải giữ lại mới có thể giữ vững thế cân bằng trong giang hồ.

"Chà trách đám người cô nương vừa rồi không trúng độc, chắc hẳn thần y Vân Mặc đã đưa phương pháp phòng độc cho mấy người cô nương."

Nam tử kia cười nhỉnh nói.

"Đúng vậy a đúng vậy a, cô nương đúng là bậc nữ nhi không thua đấng nam nhi a, còn trẻ đã có thành tựu như vậy, còn cùng thần y Vân Mặc có giao tình, còn ..."

Bộ dáng muốn nói lại thôi, ánh mắt mập mờ liếc về phía Lăng Dạ Vũ.

Trong lòng Ly Yên cười lạnh, quả nhiên đều là một lũ nhỉnh hót.

Thế lực kinh tế của công tử Lư Ly phân bố khắp nơi. Dạ Môn lại là Môn phái đứng đầu. Hai người kết hợp, bọn họ không chọc nổi.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ, ai khi dễ tỷ? Đệ tới trừng trị hắn."

Một giọng nói trẻ con non nớt vang lên, song cũng cực kỳ nghiêm túc.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

"Tiểu cần." Ly Yên nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn vừa xông vào kia, liền vui mừng nhướng mày hô.

Mộc Hi Cẩn đang muốn nhào vào trong lòng Ly Yên, bỗng dừng chụp huyệt, nghi hoặc nhìn lại, thì thấy một nam tử mặc trường bào đen mang theo mặt nạ bạc đang bá đạo ôm Ly Yên, liền hung hăng trừng mắt nhìn nam tử kia.

"Người là ai a, dựa vào cái gì không cho ta ôm tỷ tỷ?" Mộc Hi Cẩn bâu môi không cam lòng cắn giận nói.

Ly Yên trừng mắt nhìn Lăng Dạ Vũ, thấp giọng nói: "Người làm gì?"

Ánh mắt Lăng Dạ Vũ có chút ủy khuất, nói: "Hắn là nam."

Khóe miệng mạnh mẽ co rút, Ly Yên nâng trán, người này cũng có thể ghen?

"Hắn là đệ đệ ta." Ly Yên gầm nhẹ nói.

"Ta mặc kệ, tóm lại là giống đực đều không được." Lăng Dạ Vũ vô lại nói, trong đôi đồng tử đen dày đặc bá đạo.

Mộc Vi Ngưng đi lên phía trước, vươn tay nhẹ nhàng xoa mắt Mộc Hi Cẩn, cũng bị hắn né tránh, hắn khó chịu mở miệng hỏi: "Người là ai a?"

"Tiểu cẩn, không được vô phép như vậy, nàng là. . ." Ly Yên giận dữ mắng mỏ, lời nói đến bên miệng, mới ý thức được nơi này có rất nhiều người ngoài đang nhìn, mấp máy môi cũng không nói gì nữa.

Mộc Hi Cẩn là một hải tử thông minh cỡ nào a! Nhìn thấy vẻ mặt giận dữ của Ly Yên, và ánh mắt sùng nịnh dưới khăn che mặt của Mộc Vi Ngưng, hắn cũng đã đoán được là ai.

"Người, người sẽ không là?" Mộc Hi Cẩn thật cẩn thận nói, thanh âm hơi có chút run rẩy không thể tin.

Mộc Vi Ngưng cười yếu ớt khẽ gật đầu, không hổ là người nhà bọn họ, thông minh như vậy.

"Nhưng, nhưng mà, bên ngoài không phải nói. . ." Mộc Hi Cẩn về mặt mê mang hỏi han.

"Sau này tỷ sẽ giải thích với đệ." Ly Yên lập tức cắt ngang lời hắn.

"Trang chủ, cứ tiếp tục tiến hành đại hội võ lâm này đi, hiện giờ Thất Nhật tán còn không có ảnh hưởng gì đến bọn họ, ngày mai ta sẽ gọi Vân Mặc thân y đến đây giải độc cho mọi người." Ly Yên nói với ứng Hoài, cũng tránh cho mọi người nghĩ linh tinh.

"Được." Ứng Hoài gật đầu cười đáp ứng, mâu trung hiện lên một tia âm ngoan, hắn vất vả mưu tính như vậy, cuối cùng cứ như vậy mà bị hủy đi.

"Lại bảo Vân Mặc đến a, độc chính mình tạo ra lại cứ để cho người khác đến giải." Mộc Hi Cẩn nhỏ giọng than thở, đôi mắt có chút bất đắc dĩ, sao hắn lại có thể có một người tỷ tỷ như vậy a?

Nội lực Thượng Quan Dương thâm hậu, tất nhiên là nghe thấy lời nói này, ánh mắt xẹt qua kinh ngạc, không nghĩ tới nàng còn tinh thông cả y thuật.

Luận võ tiếp tục bắt đầu, Ly Yên lại bắt đầu mệt mỏi buồn ngủ, Lăng Dạ Vũ sùng nịnh nhìn, ánh mắt ôn nhu tràn ngập ý cười chỉ vì một mình nàng mà nở rộ, ôm lấy nàng ngồi vào vị trí phía trên, nhẹ nhàng thay đổi tư thế, cố gắng làm cho nàng ngủ được thoải mái chút.

Mộc Hi Cẩn bâu môi, Mộc Vi Ngưng lắc đầu nhẹ cười, kéo hắn qua ngồi vào trên đùi của mình.

Luận võ đến chỗ kết thúc, trên lôi đài người càng lúc càng mệt mỏi, cuối cùng người giành được chiến thắng là một thanh y nam tử.

"Còn có ai muốn lên khiêu chiến không?"

Toàn trường một mảnh yên tĩnh, bỗng nhiên, một bóng dáng xoay người nhảy lên lôi đài, nhìn kỹ dung mạo của hắn, ngũ quan anh tuấn, khí chất có chút lạnh lùng, khóe miệng cong lên một độ cung thật đẹp, nói: "Môn chủ Huyền Môn xin lĩnh giáo."

Nghe vậy, trong lúc ngủ mơ lơ mơ Ly Yên chợt run rẩy, khóe môi gợi lên một nụ cười như có như không, chậm rãi mở ra đôi mắt trong suốt nhìn về hướng lôi đài.

Hai người trên lôi đài bắt đầu đo sức kịch liệt, hai người ít ỏi phân trên dưới, rất lâu sau, thanh y nam tử xuất ra trường kiếm của hắn, kiếm phong lợi hại thẳng tắp đâm tới, Môn chủ Huyền Môn không những không trốn, ngược lại rất nhanh chân quét về phía nửa người dưới của đối phương, thanh y nam tử không ngờ đến hắn dùng một chiêu này, cảm thấy cả kinh, vội vàng thu kiếm lại, kiếm phong liền bắn ngược về phía mình.

Không kim chế nổi học ra một búng máu, thanh y nam tử khinh thường mắng: "Đê tiện."

Môn chủ Huyền Môn giận quá hóa cười, nói: "Chỉ cần có thể thành công, cần gì phải để ý đến dùng thủ đoạn gì? Người thắng làm vua, người thua làm giặc."

Nói xong ánh mắt quét về chỗ Ly Yên đang ngồi, Ly Yên nhẹ nhàng cười, thật là biết áp dụng kiến thức của mình a!

Lăng Dạ Vũ quan sát rất lâu, tất nhiên là đã phát hiện cái gì, hắn không khỏi cảm thán, rốt cục Tiểu Yên của hắn còn có bao nhiêu bí mật chờ hắn khai thác a?

"Trận luận võ này Môn chủ Huyền Môn thắng, không biết còn có vị nào muốn lên đài so cao thấp hay không." Ứng Hoài nghiêm mặt hô.

Tuy có rất nhiều người khinh thường loại thủ đoạn này, nhưng mà không người nào dám lên lời đài, bọn hắn tự mình hiểu được, luận về võ công thì Môn chủ Huyền Môn đích thật là rất cao rồi.

"Nếu mà không có người tiến lên khiêu chiến, như thế dựa theo quy củ, Môn chủ Huyền Môn phải cùng tiền nhiệm Võ Lâm Minh Chủ tỷ thí một hồi, người nào thắng, người đó chính là là tân nhiệm Võ Lâm Minh Chủ."

"Năm nay tại hạ sẽ không tham dự Võ Lâm Minh Chủ." Thượng Quan Dương bỗng nhiên lên tiếng, mọi người nghe vậy đều nhao nhao kinh ngạc nhìn về hướng hắn.

Nhưng hắn chỉ cười nhẹ, toàn thân áo trắng làm nền càng thêm tao nhã.

"Tại hạ còn có chuyện, không bằng để cho nhân tài khác."

Chẳng qua là Hắn cùng Mộc Vi Ngưng đi Tiêu Dao thiên hạ mà thôi, không chỉ vậy, mà đối với hắn tự do còn hấp dẫn hơn cả quyền lực.

Ứng Hoài ho khan một tiếng, lớn tiếng tuyên bố nói: "Một khi đã như vậy, như vậy thì Võ Lâm Minh Chủ năm nay chính là Môn chủ Huyền Môn."

Ly Yên lạnh lùng liếc ứng Hoài một cái, sau lưng cái lão hồ ly này khẳng định có người, nếu không sẽ không lớn mật đầu độc tất cả mọi người trong võ lâm như vậy, hiện giờ kẻ kế hoạch thất bại, khẳng định còn có thể lại tiếp tục hành động.

"Gặp qua Võ Lâm Minh Chủ." Quỷ xuống cùng hô lớn, thanh âm vang dội, có từng đợt hồi âm.

Đứng ở trên cao Môn chủ Huyền Môn nhậm chức, vẻ mặt nghiêm túc, nhưng lại âm thầm đá lỏng nheo với LY Yên, khiến Lăng Dạ Vũ ở bên cạnh tức giận đến nổi gân xanh, hận không thể đem hắn xuống đánh một trận.

"Ngày mai các vị còn phải giải độc, không bằng hãy ngủ lại tại Sơn Trang, để tránh gặp rắc rối." Ứng Hoài khéo léo lấy cớ cười nói.

Mọi người khẽ gật đầu xem như là đồng ý, Ly Yên giờ lên khoe miệng khinh miệt, nói: "Đi, lại có trò hay để xem rồi."

Ban đêm, trong trời đêm giắt một vòng trăng rằm, những đám mây đen mông lung che lấp ánh trăng, sắc trắng phủ đầy trên mặt đất, giống như che đầy một tầng sương bạc.

Ánh trăng trên cao trong veo cô độc, không khí lạnh thấm vào da thịt, lúc này có người đang nổi giận.

"Không nghĩ tới Lưu Ly công tử chính là Mộc Ly Yên, trách không được phái sát thủ đi giết ả, rốt cuộc một chút tin tức cũng không có, hoá ra ả còn cất giấu tấm vương bài này, giỏi cho một tên Lưu Ly công tử, cất giấu rất giỏi". Thái hậu nghiêng răng nghiêng lợi nói ra lời này, trong đôi mắt dần dần phủ đầy một tầng sát ý.

"Chủ tử, hiện giờ chúng ta nên làm như thế nào?" Hắc y nhân quỳ trên mặt đất hỏi, nếu mà lúc này Ly Yên đang ở đây, nhất định sẽ nhận ra, nam tử này không phải ai khác, chính là trang chủ Nguyệt Vân Sơn trang - Ứng Hoài.

"Phá hồng đại sự của ta, nhất định phải nghĩ biện pháp giết ả, tuyệt đối không thể lưu." Ánh mắt Thái hậu sắc bén như dao, vô cùng hung ác.

Ứng Hoài bị sát khí này ép đến không đứng lên nổi, yếu ớt nâng mắt nhìn bà một cái, đáp: "Vâng".

Nữ tử ngồi ở trên nóc nhà nhìn cuộc đối thoại trong phòng, nhưng là xảo tiểu yên nhiên, rõ ràng là toàn thân hắc y, nhưng khí chất giữa lông mày lại hơn một tia quynh rũ lười biếng, thái hậu a thái hậu, nguyên lai người sau lưng là bà, muốn giết ta, còn không có dễ dàng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Phủ thái tử nước Kỳ Tinh.

Về mặt Kỳ Doãn âm trầm đi vào khuê phòng Hạ Uyển Di.

Hạ Uyển Di vừa thấy Kỳ Doãn xuất hiện ở khuê phòng của mình, ánh mắt lập tức lộ vẻ mừng rỡ, mỉm cười đi về phía hắn, êm ái hỏi:

"Thái tử, sao chàng lại tới đây?"

Kỳ Doãn lạnh lùng nâng mặt, cười khinh miệt:

"Bình thường bốn cung đối đãi người không tệ, nhưng người lại làm ngơ để phụ thân người đối nghịch với Bốn cung?"

"Thái tử, chuyện này không liên quan đến nô tì, có lẽ phụ thân sợ công tử Lư Ly đe dọa đến sản nghiệp của ông nên mới làm đáng một chút, trái tim chúng nô tỳ luôn hướng về người."

Từ nhỏ Hạ Uyển Di đã được dạy dỗ cách ăn nói, trông mắt chớp động lệ quang, đẹp đẽ động lòng người.

Trong lòng Kỳ Doãn tràn đầy nghi vấn, tại sao công tử Lư Ly lại muốn tấn công sản nghiệp của Hạ gia? Đường như hắn biết đáp án, nhưng lại cảm thấy có chút mơ hồ, giống như đã quên mất một người quan trọng.

Kỳ Doãn nhàn nhạt liếc nàng ta một cái, trong lòng hừ lạnh, ngoài miệng lại nói:

"Tốt nhất là như vậy." dừng một chút lại nói thêm một câu: "Tự chăm sóc mình cho tốt, Bốn cung còn có việc."

Nói xong, xoay người nghênh ngang rời đi, không chút lưu luyến.

Hạ Uyển Di chậm rãi nhếch miệng, thái tử, người sẽ là của ta.

Công tử Lư Ly đã nói, hắn ta cai quản sản nghiệp theo cách riêng của mình. Với kẻ chỉ có một chút nguy cơ với hắn, hắn sẽ đối đãi tốt. Sau đó phải từng bước dùng hành động chứng minh cho hắn biết, chỉ có bản thân kẻ đó có thể giúp được hắn, khi đó mới từ từ lấy được lòng tin của hắn.

Làm sao Kỳ Doãn lại dễ dàng bị kiểm chế như vậy, khi hắn cảm thấy có nguy cơ thì sẽ không đối tốt, ngược lại sẽ nghĩ cách giết người diệt khẩu. Đối với một quân cờ không còn ích lợi gì, dĩ nhiên muốn diệt trừ, nếu không, sẽ lưu lại một mối họa không ngờ. Chỉ là lúc phá hủy quân cờ này, với hắn cũng chỉ có chỗ xấu không có tốt, trừ phi tìm được người hợp tác có thể trợ giúp hắn.

"Muốn tìm người hợp tác, bản công tử là lựa chọn không tồi."

Lúc Kỳ Doãn đang suy nghĩ nên tìm ai đáng tin, bỗng nhiên nghe được một thanh âm truyền đến, tinh tế như nước, nhẹ nhàng xẹt qua bên tai.

Một bóng dáng màu trắng xuất hiện trước mắt hắn. Bên dưới hàng mi cong là cặp mắt to linh động, tỏa sáng lấp lánh, thanh thoát chớp động cơ trí, cánh môi anh đào nhấp nhẹ, khẽ nâng lên một đường cong như có như không, không phấn son cũng đủ khuynh thành. Một thân bạch y, giống như đứng trên đỉnh núi nhìn xuống, một loại cuồng vọng khí phách bề ngễ thiên hạ.

Tuyệt sắc dung mạo như thế, phong thái khuynh thành như vậy, khiến Kỳ Doãn nghĩ đến chủ nhân của lời đồn đãi gần đây – Lư Ly công tử. Nghe nói công tử Lư Ly là nữ nhân, nhưng giờ phút này nàng mặc một thân nam trang, khí thế không thua nam tử chút nào.

"Người là công tử Lư Ly."

Không hề có nghi vấn, Kỳ Doãn khẳng định nói. Người trước mắt cùng lời đồn đãi hoàn toàn phù hợp, vốn nghĩ rằng chỉ là lời đồn, nhưng không ngờ lại có nữ tử khuynh thành tuyệt đại như thế.

Ly Yên khẽ mỉm cười:

"Người rất thông minh, vậy thì người nên nghĩ đến điều này, chỉ có ta mới có thể giúp người ngồi lên ngôi vị hoàng đế."

Mắt Kỳ Doãn nheo lại, có phần cảnh giác:

"Tại sao người phải giúp bốn cung?"

"Ha ha, tất nhiên là ta có điều kiện."

Ly Yên nhẹ nhàng cười một tiếng, rất tự nhiên ngồi xuống.

"Nói đi."

"Ta giúp người đoạt ngôi vị hoàng đế, người giúp ta đoạt toàn bộ sản nghiệp của Hạ gia."

Trong mắt Ly Yên chớp động tia sáng, tiếp tục nói:

"Người cũng biết, Tứ Đại Gia Tộc cũng có tử sĩ, Hạ gia có căn cơ lâu đời sẽ không dễ dàng bị đánh ngã như vậy. Cho nên sau khi người lên ngôi, ta muốn người phải giúp ta đoạt được thể lực kinh tế Hạ gia."

Môi mông khẽ mở, Kỳ Doãn nói:

"Tính toán rất tốt, sản nghiệp của Hạ gia rất hùng hậu, ngươi muốn đoạt được toàn bộ hình như có phần tham lam."

Ly Yên nhìn hắn một cái, cười nhạt nói:

"Đều là nhu cầu, thế lực sản nghiệp của Hạ gia không bằng ta, chỉ là có thêm vương bài tử sĩ mà thôi, ta đoạt được thế lực kinh tế Hạ gia cũng chỉ để kiếm thêm chút bạc, nhưng ngươi, có thể thu được tử sĩ Hạ gia, ngươi nói xem cái này có bao nhiêu hấp dẫn?"

Kỳ Doãn suy nghĩ một lát, ánh mắt kiên định, nói:

"Được, Bôn cung hợp tác với ngươi."

"Vậy hãy kí khế ước đi!"

Ly Yên lấy ra bản khế ước đã chuẩn bị xong từ trước, đưa cho hắn.

"Thật đúng là chu đáo."

Kỳ Doãn giống như giễu cợt giống như tán thưởng nói.

Ly Yên vờ như không thấy sự châm chọc của hắn, cười nói:

"Quá khen."

Kỳ Doãn cũng không để ý, ký tên vào bản khế ước.

"Đúng rồi, trong khoảng thời gian này đối tốt với Hạ Uyển Di một chút, vờ như ngươi yêu nàng, để Hạ gia buông lỏng cảnh giác, sau đó chúng ta sẽ một lưới bắt hết."

Ly Yên khẽ mở cánh môi, nâng lên một nụ cười quỷ dị.

Kỳ Doãn không nghi ngờ gì, lý do này rất hợp lý. Ly Yên cười cười, sau đó chậm rãi đi ra ngoài.

Hôm nay, nàng vô cùng mệt mỏi, từ hoàng cung nước Lăng Nguyệt đến hoàng cung nước Kỳ Tinh, hiện tại lại chuẩn bị về Nguyệt Vân sơn trang. Ly Yên chợt nghe một giọng nói hấp dẫn mà từ tính, giọng điệu có phần đùa giỡn.

"Tiểu Yên của ta thật thông minh."

Tim Ly Yên đập mạnh, xoay người nhìn lại, Lăng Dạ Vũ toàn thân áo đen đứng dưới ánh trăng, đôi mắt thâm thúy mang theo ý cười.

"Làm sao ngươi lại ở đây?"

Ly Yên nhún mày hỏi.

"Tiểu Yên của ta ở đâu, ta liền ở đó."

Lăng Dạ Vũ cười cười đi về phía nàng, giọng nói hết sức cung chiêu.

Ly Yên ngưng mắt:

"Vừa rồi ngươi đều nhìn thấy hết?"

Lăng Dạ Vũ cũng chỉ cười, ôm nàng, vùi đầu vào mái tóc của nàng:

"Cho dù nàng đối nghịch với ông trời, ta cũng luôn sống vai cùng nàng."

Trong lòng Ly Yên hơi rung động, nhất thời không khí trở nên trầm mặc.

Hồi lâu, Lăng Dạ Vũ ngẩng đầu lên nói:

"Tiểu Yên, chúng ta cùng đi ngủ đi!"

Ly Yên mới từ trong cảm xúc rung động thoát ra, chỉ là sững sờ gật đầu một cái.

Lăng Dạ Vũ tà mị cười một tiếng, ôm lấy nàng, dùng khinh công bay về Nguyệt Vân Sơn trang.

Đợi đến lúc vào phòng, Ly Yên mới phản ứng được, vội đem hắn đẩy ra:

"Người làm gì đây?"

Lộ ra ánh mắt vô tội, Lăng Dạ Vũ mỉm hoặc nâng lên khóe môi:

"Ngủ a!"

"Ngủ thì người tới nơi này làm gì? Trở về phòng người đi."

Ly Yên vội vàng nói.

"Ta và nàng cùng nhau ngủ a, nàng vừa mới đồng ý."

Lăng Dạ Vũ giống như ủy khuất nói.

"Ta ... ta lúc nào thì ..."

Ly Yên vừa dứt lời, bỗng nhiên nhớ ra lúc này hắn nói "Chúng ta cùng nhau ngủ đi" mà thế nhưng nàng lại gật đầu.

"Nhớ rồi sao? Nàng đã đồng ý, chúng ta cùng ngủ đi."

Lăng Dạ Vũ hạ xuống trên mặt nàng một nụ hôn, sau đó nhanh chóng chạy vào gian phòng, nằm lên giường, động tác lưu loát như nước chảy mây trôi, không hề dừng lại.

Ly Yên có phần không kịp phản ứng, bất đắc dĩ thờ dài, đành phải để hắn ngủ ở đây rồi, với tên vô lại này, nàng thật không đầu lại được .

Hôm sau, cửa bỗng dưng bị đập vỡ, Thượng Quan Thi Vũ tiến vào, nhìn thấy hai người trên giường, không khỏi âm thầm buồn bã: “Trời ạ! Tại sao mỗi lần người bất gặp đều là nàng ?!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Nghe thấy tiếng động Ly Yên dụi dụi mắt, chậm rãi mở mắt hỏi: "Thi Vũ làm sao vậy?"

Thượng Quan Thi Vũ cố gắng xoay mặt đi nơi khác, không nhìn đến hai người trên giường, nói: "Vân Mặc thân y đã đến đây, nói là chờ người đến hắn mới cho mọi người thuốc giải độc."

"Vân Mặc chết tiết." Ly Yên không khỏi thấp giọng mắng, giấc ngủ quý báu của nàng a..

Sau khi nhanh chóng rửa mặt, Ly Yên mang về mặt âm trầm đi ra ngoài.

Lăng Dạ Vũ nằm ở trên giường có vẻ đắm chiêu, bỗng dưng mở miệng hướng ngoài cửa sổ ra lệnh: "Phải người giám thị nhất cử nhất động của Kỳ thái tử cho tốt, còn nữa, cứ thêm vài người đến giám thị thái hậu."

Tiếng nói vừa dứt, bên ngoài "Vù" một tiếng xuất hiện một bóng dáng nhảy về hướng khác.

"Lão Đại, người đã đến rồi." Vân Mặc vừa thấy Ly Yên đến liền nhanh chóng bỏ nhào qua.

Một tiếng "Lão Đại" này khiến mọi người hoảng sợ không thôi, không phải nói Lưu Ly công tử chỉ biết Vân Mặc thân y thôi sao? Vì sao Vân Mặc thân y lại gọi nàng lão Đại?

Ly Yên bất đắc dĩ nâng trán, sao nàng lại không biết Vân Mặc đang nghĩ gì chứ, đơn giản là để đánh tan ý nghĩ muốn làm hại nàng của những người kia, phải biết rằng Vân Mặc chính là thân y, đặc tội hắn chẳng khác nào bước vào Điện Diêm Vương , cho nên người mà Vân Mặc thân y kính trọng càng không thể đặc tội.

"Được rồi được rồi, nhanh giải độc đi." Ly Yên ra vẻ không kiên nhẫn khoát tay áo, có tình nghĩa đặt ở trong lòng là đủ, không cần phải nói ra.

"Lão Đại, lâu như vậy không gặp người không nhớ ta sao?" Vân Mặc chớp mắt, ánh mắt tràn ngập ủy khuất.

"Đừng giả vờ đáng yêu như vậy, nếu không tỷ tỷ ta liền đá bay người." Mộc Hi Cẩn đứng ở một bên lạnh nhạt mở miệng, ánh mắt mang theo chút khinh thường, hắn còn chưa làm nũng, cái tên Vân Mặc này đã giành trước rồi.

"Tiểu Cẩn, sao lại nói vậy." Vân Mặc néo lỗ tai của hần hỏi.

Ly Yên không biết nên làm thế nào đành phải lắc lắc đầu, nói: "Được rồi, nhanh đi giải độc."

"Vâng, lão Đại." Vân Mặc một bộ dạng phục tùng mệnh lệnh, làm cho Ly Yên dở khóc dở cười.

Mọi người trong chốn vô lâm đều nhìn thấy rõ ràng, thế lực của Lưu Ly công tử này thật lớn, mặc dù là cho vũ Vương gia đội nón xanh, nhưng nàng vẫn còn trêu chọc không ít người a.

Kỳ thật nói là giải độc, chẳng qua chỉ là rất đơn giản mà thôi, Vân Mặc vớt cho mỗi người một viên thuốc giải là có thể tiêu trừ được độc trong người.

Dưới tình cảnh mọi người ngăn tạt vạt tạt, đám người Ly Yên rời khỏi Nguyệt Vân Sơn trang.

Ứng Hoài nhìn bọn hần rời đi, mâu trung che đầy một tầng lãnh ý, Vân Mặc thần y ở đây, chiêu hạ độc này lại không thể thực hiện được, như thế cũng chỉ có trực tiếp mà thôi.

Tất nhiên là Lăng Dạ Vũ cũng đi theo Ly Yên rời khỏi, chỉ là vẫn mang theo mặt nạ màu bạc như trước.

"Chỗ này không ai, có thể ra đây rồi." Đi tới một chỗ hoang vắng, thần sắc Ly Yên liền trầm xuống, bỗng lạnh giọng hét lên về hướng mấy người đang ẩn nấp.

Hắc y nhân đang ẩn nấp không khỏi cả kinh, lực quan sát của nữ tử này thật mạnh, thì ra nàng đã sớm phát hiện bọn hần đi theo rồi.

Lần này Hắc y nhân không giống với lần trước, tất cả đều là tử sĩ đã trải qua huấn luyện, Ly Yên có thể cảm giác được hơi thở tử vong trên người bọn họ cùng với sát khí đời trước của mình giống nhau như đúc, chỉ là sát khí của nàng đậm hơn chút mà thôi.

Hừ! Không nghĩ tới thái hậu kia còn huấn luyện ra nhiều tử sĩ như vậy, Ly Yên lạnh lùng liếc qua đoàn tử sĩ một cái, trên người toát ra hàn khí làm cho người ta sợ hãi, hơi thở tử vong kiếp trước lần thứ hai trở lại trên thân thể nàng, con ngươi tràn đầy thị huyết, ngón tay khẽ nhúc nhích, trực tiếp rút kiếm đâm tới.

Thượng Quan Thi Vũ biết nàng nhớ tới huấn luyện ở kiếp trước, nàng cũng như vậy, những ngày tháng tàn nhẫn ấy cả đời này nàng cũng không muốn phải chịu đựng một lần nữa, ánh mắt lạnh lùng, nghênh lưỡi đao mà xông lên.

Mấy người còn lại đưa mắt nhìn nhau, các nàng làm sao vậy? Sao khí tức lại trở nên Lạnh lùng đáng sợ như vậy?

Chỉ là sững sờ trong chốc lát, sau đó cũng dồn dập gia nhập vào trận chiến.

Mộc Hi Cẩn được Lăng Dạ Vũ che chở, bởi vì hần biết Ly Yên rất coi trọng vị đệ đệ này, hần tin tưởng với bản lãnh của LY Yên không cần hần hỗ trợ, muốn giúp nàng cũng chỉ có thể bảo hộ đệ đệ này của nàng không bị thương thôi.

Tuy nội lực của Mộc Ngưng Vi không đủ thâm hậu, nhưng chiêu thức tàn nhẫn, tuyệt không dây dưa mỗi chiêu phát ra đều là trí mạng.

Mà Thượng quan Thi Vũ bởi vì quá mức tập trung địch nhân ở trước mắt, lại quên mất trên đời này còn có chuyện đánh lén ở sau lưng, những người còn lại nghĩ muốn giúp nàng cũng đã không kịp.

"Cẩn thận."

Đột nhiên trong lúc đó, điện quang thạch hóa(chỉ tốc độ cực nhanh), một bóng trắng lao ra chắn cho nàng, đường kiếm xẹt qua xiêm y bạch sắc, máu tươi liền tràn ra.

Thượng Quan Thi Vũ chấn kinh nhìn Diệp Thừa Tầm đang che chở ở phía sau mình, con ngươi trầm xuống, tỏa ra nồng đậm tức giận, đem tức giận hóa thành sức mạnh đánh về phía tử sĩ kia.

Là nàng quá sơ suất, mới để cho địch nhân lợi dụng thời cơ, nhìn máu tươi còn đang tuôn trào ở trên người Diệp Thừa Tầm, trong lòng nàng có một loại cảm giác khó nói.

Mấy người nhìn vết thương của Diệp Thừa Tầm, vội vàng tăng nhanh tốc độ giết địch, khoảng khắc, thi thể nằm rải rác trên mặt đất, trong không khí hỗn loạn mùi máu tươi, xông vào mũi.

Vân Mặc tiến lên kiểm tra, lập tức lấy từ trên người thuốc bột rắc vào miệng vết thương, sau một lúc lâu, chậm rãi nói: "May mắn là miệng vết thương không sâu, nghỉ ngơi một thời gian liền có thể khỏi hần."

"Sao ngươi lại ngốc như vậy hả?" Thượng Quan Thi Vũ nhìn sắc mặt trắng bệch của Diệp Thừa Tầm, hai tròng mắt đỏ bừng phủ đầy hơi nước, nước nớc nói.

Diệp Thừa Tầm gian nan nở một nụ cười nơi khóe miệng, nhưng trong đầu bỗng dung hiện lên những lời nàng đã từng nói với Ly Yên, trong nháy mắt sắc mặt liền biến đổi, thần nhiên nói: "Nhắc tay chi lao mà thôi, cho dù là ai ta cũng sẽ cứu."

Hắn hiểu rõ, nàng không thích hắn cho nên hắn không thể nói ra phần tình cảm kia, hắn chỉ có thể đem tình yêu kia chôn dấu dưới đáy lòng, yên lặng đứng ở sau lưng nhìn nàng là đủ rồi.

Ly Yên nhú mày nghi hoặc, Lúc này Diệp Thừa Tầm lại nói những lời này, đây không phải là làm tan vỡ toàn bộ sự cảm động của Thi Vũ sao?

Quả nhiên, Thượng Quan Thi Vũ nghe xong cũng không biết nên nói cái gì, trong lúc này bầu không khí trở nên vô cùng lúng túng.

"Nếu Tầm đã bị thương, bảo người dẫn hắn về Diệp Gia Bảo tĩnh dưỡng đi! Dù sao trong Diệp Gia Bảo cũng có thể tìm được dược liệu tốt nhất." Lăng Dạ Vũ bỗng nhiên lên tiếng nói.

Diệp Thừa Tầm nghe vậy liền ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định nói: "Không được, ta bị thương không nặng, không cần."

"Vẫn là trở về tĩnh dưỡng một thời gian đi! Nếu mà có di chứng thì rất phiền toái, ta để cho Vân Mặc đi cùng ngươi." Ly Yên liếc mắt nhìn Lăng Dạ Vũ một cái, cũng lên tiếng khuyên nhủ.

Nàng cảm nhận được Thi Vũ có cảm tình với hắn, sau khi Diệp Thừa Tầm cứu nàng ấy trở về, lại vì nàng ấy mà tạo ra kiếm tốt, mỗi ngày đều cùng nàng ấy luyện kiếm, hai người ở chung một thời gian dài như vậy. Những uất ức trong đôi mắt sâu thẳm của Thi Vũ cũng dần tiêu tán, chỉ là vẫn mạnh mẽ không chịu thừa nhận mà thôi.

Hiện giờ tách hai người ra một thời gian, để cho cả hai cùng cần thận suy ngẫm lại.

"Thừa Tầm, ngươi trở về đi!" Thượng Quan Thi Vũ nhẹ nhàng lên tiếng thanh âm như con gió bay bổng, mê hoặc lòng người.

Ánh mắt Diệp Thừa Tầm âm trầm, nàng không muốn nhìn thấy ta sao?

"Nếu ta đi có thể phải thật lâu mới trở lại được, các người đều muốn ta trở về, ta đây liền trở về." Nhìn thẳng vào mắt Thượng Quan Thi Vũ, dường như Diệp Thừa Tầm muốn tìm thấy một chút mất mát ở trong đó, nhưng không nghĩ đến ánh mắt của nàng vẫn điềm tĩnh như cũ, nhàn nhạt như nước.

Hắn hiểu rõ, nàng không thích hắn cho nên hắn không thể nói ra phần tình cảm kia, hắn chỉ có thể đem tình yêu kia chôn dấu dưới đáy lòng, yên lặng đứng ở sau lưng nhìn nàng là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Ly Yên trầm thờ dài quyết định: "Vậy thì ngươi trở lại Diệp gia cùng Vân Mặc, còn chúng ta quay về kinh thành vậy".

Ly yên nói xong, mọi người đều gật đầu tán thành.

Con đường đến Diệp gia Bảo và Kinh thành hoàn toàn trái ngược nhau, một thì bên trái, một thì bên phải.

Diệp Thừa Tầm vừa đi vừa không ngừng quay đầu nhìn lại, thấy bóng hình xinh đẹp kia đang xa dần, ánh mắt hắn trở nên âm trầm, trong lòng cũng cảm thấy vô cùng mất mát.

Vân Mặc nhìn hắn thờ dài: "Nếu ngươi đã không muốn thì cần gì phải đi".

"Nàng ấy không cần ta, ta không đi thì biết làm thế nào đây".

Giọng nói của Diệp Thừa Tầm đầy chán nản, bất đắc dĩ nở nụ cười chua xót, dứt khoát tiến thẳng về phía trước không hề quay đầu lại.

Sau khi đến kinh thành Ly Yên nói với Mộc Vi Ngưng: "Tỷ tỷ, hay là chúng ta cùng trở về thăm phụ thân, mẫu thân, tránh cho họ phải lo lắng".

Mộc Vi Ngưng suy nghĩ một chút, nàng cũng thật bất hiểu, đã lâu rồi mà chưa về thăm bọn họ, vì thế liền đồng ý gật đầu.

Lăng Dạ Vũ nhẹ giọng: "Tiểu Yên, ta đưa hai ngươi trở về".

"Không được, nếu ngươi đưa bọn ta trở về nhất định sẽ có kẻ nghi ngờ, ngươi đã đi lâu như vậy, e rằng bây giờ triều đình đang rất hỗn loạn?"

Đương kim Hoàng thượng Lăng Dạ Trần vẫn đang bị bệnh nằm liệt trên giường, không ai quản lý triều chính, quyền hành bị Thái Hậu thu tóm, các đại thần chia thành hai phe phái.

Trong mắt Lăng Dạ Vũ hiện lên sự tự tin, nở nụ cười tà mị đáp: "Lăng Nguyệt quốc làm sao có thể dễ dàng bị tan rã như vậy được chứ".

Ly Yên nhàn nhật nhủ mày: “Xem ra ngươi đã chuẩn bị tốt rồi mới đến”.

Dừng một chút, bỗng nhiên Ly Yên lại trêu tức nói : "Bất quá ta lại nghe nói người nào đó có điểm phúc khôn cùng nha!"

Vừa vào kinh thành liền nghe được lời đồn đại, Thái Hậu trực tiếp đưa Lâm Thanh Hàm vào Vũ Vương phủ, lấy danh nghĩa là thuận tiện cho việc chiếu cố Vũ Vương gia, người sáng suốt đều nhìn ra được, Thái Hậu không hề thích Mộc Ly Yên, nếu không làm sao lại đuổi nàng về phủ Thừa Tướng, chờ thành thân xong mới cho bước vào, mà Lâm Thanh Hàm lại có thể trực tiếp tiến vào Vương Phủ "chiếu cố" Vũ Vương gia chứ?

Chẳng qua là Lăng Dạ Vũ luôn ở cùng một chỗ với nàng, e rằng hắn đã sai người dịch dung làm thế thân cho hắn ở Vương phủ rồi.

"Tiểu Yên, nàng đang ghen sao?"

Ngay lập tức trên mặt Lăng Dạ Vũ hiện lên nụ cười hạnh phúc, làm khoe miệng Ly Yên run rẩy vài cái.

Kỳ thật nàng chẳng thêm để ý đến Lâm Thanh Hàm, lúc trước đáp ứng Thái Hậu để cho Lâm Thanh Hàm gả vào Vũ Vương phủ cùng nàng, cũng chỉ vì không muốn Lăng Dạ Vũ khó xử. Dù sao thế lực của Thái Hậu quá lớn, chẳng những nhà mẹ đẻ chiếm địa vị quan trọng ở trong triều, quan trọng nhất là Thái Hậu đang nắm trong tay binh quyền của tiên đế.

Nếu như lúc này mấy người Lăng Dạ Trần cứ nhất quyết cùng nàng xung đột chính diện với Thái Hậu, chắc chắn Lăng Dạ quốc sẽ lâm vào nguy cơ, cho nên trước tiên tạm thời thỏa hiệp đã, sau đó sẽ phản kích.

"Ta không ăn giấm, ta chỉ ăn đồ ăn ngon."

Lăng Dạ Vũ nghe Ly Yên nói vậy, nụ cười liền cứng đờ, môi khẽ nhếch, đang muốn nói cái gì, thì Ly Yên lại bắt đắc dĩ khoát tay nói : "Được rồi, ngươi mau trở về đi! Ta trở về cùng tỷ tỷ là tốt rồi."

Nói xong, nàng kéo Mộc Vi Ngưng rời đi, Lăng Dạ Vũ nhìn bóng dáng nàng xa dần, bắt đắc dĩ cười một cách sùng nịnh.

Nhẹ nhàng xoay người nhảy một cái, bay về Vũ Vương phủ

Trong khoảng thời gian này tuy có người thế chỗ hắn, nhưng tránh để bị phát hiện ra manh mối gì, hắn vẫn luôn cáo ốm, Lâm Thanh Hàm đến đây đều bị chặn ở ngoài cửa, Thái Hậu triệu kiến cũng nói ốm đau nằm liệt giường, không thể đứng dậy, Thái Hậu từng cho Thái y bắt mạch, nhưng tất cả bọn họ đều nói không nhìn ra được bệnh gì, cũng chỉ nghĩ là do độc phát tác, có lẽ độc tố đã lan nhanh hơn rồi.

"Chủ nhân." Vừa thấy Lăng Dạ Vũ trở về, trong mắt nam nhân đang nằm ở trên giường hiện lên một tia kinh hi, vội vàng quỳ xuống kêu.

Hắn rốt cục không cần phải giả trang chủ nhân nữa rồi, Lâm Thanh Hàm kia thật đáng sợ suốt ngày cứ dính chặt lấy hắn.

"Tốt lắm, ngươi đi xuống đi!" Lăng Dạ Vũ khoát tay, thần nhiên nói.

"Vương gia, Thanh Hàm đến thăm ngài."

Bỗng nhiên ngoài cửa vang lên một giọng nói mềm mại, trong mắt Lăng Dạ Vũ nhất thời hiện lên một chút chán ghét.

Lâm Thanh Hàm đợi một lúc lâu, rốt cục cũng nhìn thấy cửa mở ra, chưa kịp mừng rỡ, liền nghe thấy thanh âm lạnh nhạt của hắn: "Bỏn vương đã khỏi bệnh, ngươi có thể đi rồi."

Mắt Lâm Thanh Hàm liền tối sầm lại, vừa có bộ dáng ngoan ngoãn nghe lời, vừa hiện lên vẻ ủy khuất , trong hốc mắt có một tầng sương mỏng dần dần bao phủ, "Vương gia, Thanh Hàm là phi tử của ngươi, sao ngươi có thể đuổi Thanh Hàm đi?"

Lăng Dạ Vũ nghe nàng tự xưng một Thanh Hàm, hai Thanh Hàm, không khỏi khó chịu một trận, nghiêm giọng nói, "Nếu không phải Vương Phi của bỏn vương đáp ứng cho ngươi vào cửa, bỏn vương sao có thể lấy ngươi? Ngươi nhớ kỹ cho bỏn vương , Vương Phi trong lòng bỏn vương chỉ có một người là tiểu Yên, về phần ngươi, tự mà lo liệu lấy!"

Nói xong, Lăng Dạ Vũ phát tay áo đi xa, vẻ mặt ủy khuất của Lâm Thanh Hàm dần dần mất đi, thay vào đó là vẻ mặt tàn nhẫn, trong ánh mắt hiện lên nồng đậm ghen tỵ ,hàn quang phát ra ra làm cho người ta sợ hãi.

"Thái Hậu nương nương, thần cho rằng, hiện giờ hoàng thượng bệnh lâu không khỏi, cần phải xưng hi.

Trong triều đình, một nam tử mặc quan phục chấp tay đề nghị.

"Vậy sao? Lý ái khanh cho rằng nên làm gì để xưng hi?" Long mày Thái Hậu nhếch lên, thần nhiên hỏi.

"Bẩm Thái Hậu, Vũ Vương gia bệnh nặng vừa mới khỏi, cũng cần phải xưng hi, hay là ban thánh chỉ cho ngài ấy trước, để Vũ Vương gia thành hôn."

Nghe vậy, khoe môi Thái Hậu khẽ nhếch lên một nụ cười mỉa mai, sau đó, nói: "Các ái khanh hẳn cũng nghe nói việc Mộc Ly Yên chính là Lưu Ly công tử? Trước đây nàng vẫn giả trang xấu xí, khác nào phạm tội khi quân."

"Thái Hậu nương nương, cũng không thể nói như vậy, dù sao Mộc tiểu thư cũng chưa bao giờ nói qua dung mạo thật sự của nàng là như thế nào, sao có thể xem như tội khi quân? Kính xin Thái Hậu hãy minh giám."

Lý đại nhân đã được chỉ cách đối đáp từ trước, bây giờ cứ như vậy nói ra mà thôi.

"Hừ, nàng ta còn hồng hạnh vượt tường thì sao? Nữ tử chưa gả lại ôm ôm ấp ấp với nam nhân khác, đòi phong bại tục, nếu để cho nàng vào cửa, sẽ gây tổn hại đến uy nghiêm của hoàng gia ta."

"Thái Hậu nương nương, lời đồn đại sao có thể tin tưởng, bên ngoài cũng đồn rằng Thái Hậu người âm mưu muốn soán vị, chẳng lẽ đó cũng là sự thật sao?"

Lý đại nhân ăn nói khéo léo, giọng điệu thần nhiên hỏi lại Thái Hậu, làm cho Thái Hậu tức giận đến nghẹn không ra tiếng.

"Thần cho rằng Lý đại nhân nói rất có lý."

"Thần cũng cho rằng như thế."

Đa số mọi người trong triều đều phụ họa theo, sắc mặt Thái Hậu càng ngày càng khó coi.

"Xin Thái Hậu hạ chỉ cho vũ Vương gia thành hôn." Lý đại nhân cất cao giọng nói.

Có Lý đại nhân mở đầu, những người còn lại đều trăm miệng một lời nói : "Xin Thái Hậu hạ chỉ cho Vũ Vương gia thành hôn."

Ánh mắt Thái Hậu liến thoắng qua một tia lãnh ý, được Lãng Dạ Vũ , ai gia không biết từ khi nào mà mọi người đều hướng về người đấy, quả nhiên không hổ là chưởng ngại lớn nhất của ai gia.

"Vũ nhi bằng lòng chứ?" Về mặt trờ Thái Hậu nên ôn hòa, dùng giọng nói vô cùng thân thiết hỏi.

Khóe môi Lãng Dạ Vũ nhếch lên, nói : "Toàn bộ nhờ Thái Hậu làm chủ."

Hừ, toàn bộ nhờ ai gia làm chủ? Văn võ bá quan đều đồng ý, ai gia có thể không đáp ứng sao? Thái Hậu ở trong lòng oán thầm nói.

"Truyền ý chỉ của ai gia, Khâm Thiên Giám lựa chọn ngày lành tháng tốt, để Vũ Vương gia thành hôn, bãi triều."

Thái Hậu gằn từng chữ, sau đó liếc gương mặt như mây trôi gió thoảng của Lãng Dạ Vũ, trong lòng âm thầm hừ lạnh, lập tức đứng lên rời khỏi triều.

"Chúc mừng Vương gia."

Các đại thần từng người hướng Lãng Dạ Vũ nói chúc mừng, Lãng Dạ Vũ mỉm cười, "Cám ơn các vị đại nhân ."

"Đây chính là bổn phận của chúng thần." Lý đại nhân cười nịnh nọt chấp tay nói, những người còn lại cũng đồng loạt phụ họa.

Khâm Thiên Giám tính toán, ba ngày sau là ngày tốt, Thái Hậu chỉ có thể nghẹn họng mà truyền lệnh, ba ngày sau Vũ Vương gia cưới hai vị phi tử về phủ.

Nhận được tin tức, khóe miệng Ly Yên không khỏi run rẩy vài cái, việc này Lãng Dạ Vũ phải vội vã như vậy sao?

Ban đêm, Thượng Quan Thi Vũ ở trên giường trần trọc, trong đầu nàng toàn là hình ảnh Diệp Thừa Tầm kiên quyết rời đi. Diệp Thừa Tầm không biết, khi hấn không hề ngoảnh lại thì Thi Vũ lại nhìn không được quay đầu nhìn hấn một cái.

Trong lòng Thượng Quan Thi Vũ càng không ngừng phiền não, mình rốt cuộc đang suy nghĩ vớ vẩn cái gì, bỗng dưng nàng nghĩ được một cổ hương vị quen thuộc, Thượng Quan Thi Vũ liền giả bộ ngủ say, hai siết chặt đệm giường, trong lòng bồn chồn lo lắng.

Một thân bạch y, thánh khiết vô cùng, ánh trăng ngoài cửa sổ lạnh lùng chiếu trên người hấn, ánh mắt dịu dàng như nước, lẳng lặng nhìn Thượng Quan Thi Vũ đang nằm trên giường.

Diệp Thừa Tầm chậm rãi tiến lại gần, vươn ngón tay thon dài xoa mặt của nàng, nhẹ nhàng mở miệng nói: "Vẫn là không chế không được mà nhớ nhung, vẫn là không chế không được muốn gặp nàng "

Nhẹ giọng thờ dài, ánh mắt tràn đầy thâm tình, hấn tiếp tục nói : "Ta thích nàng! Nhưng ta không có dũng khí để đối mặt với nàng, chỉ vì nàng nói, nàng không thích ta, trong lòng nàng có lẽ vẫn còn người kia, nhưng mà ta lại thích nàng, nên không thể không chế được lòng mình, nàng nói đi, ta nên làm sao bây giờ?"

Diệp Thừa Tầm cúi người xuống, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn trên môi nàng, cười khổ một tiếng, cuối cùng rời đi.

Thượng Quan Thi Vũ chậm rãi mở to mắt, nước mắt lập tức tràn ra, nàng đưa tay vuốt ve môi của mình, nhìn cửa sổ, trong lòng có một nỗi đau không biết từ đâuập tới, lại hơi có một chút ngọt ngào.

Đó là nọ hôn đầu tiên của nàng! Lúc trước Kì Doãn tôn trọng nàng, không hề chạm vào nàng, cũng chỉ như vậy mà thôi, hẳn thâm nghĩ chờ hai người thành thân sẽ chiếm lấy toàn bộ nàng, cũng không biết trước khi thành thân còn có Hạ Uyển Di tham gia vào nữa, vì vậy, nàng vẫn giữ được bản thân trong sạch.

Một đêm này Thượng Quan Thi Vũ, cả đêm không ngủ, thâm tình của Diệp Thừa Tầm làm rối loạn nội tâm bình thản không gợn sóng của nàng.

Thời gian thấm thoát, trôi qua cực nhanh, thời hạn ba ngày đã đến.

Lần này Ly Yên cố gắng lựa chọn một ít trang sức đơn giản, y phục cưới bỏ qua, chỉ cần Ly Yên bằng lòng gả, Lăng Dạ Vũ đều sẽ đáp ứng điều kiện của nàng.

"Thật muốn trông thấy hình dáng thật của nàng ta, nghe nói giống như tiên nữ hạ phàm, cùng Vũ Vương gia quả thực là trai tài gái sắc."

"Đúng vậy, Lưu Ly công tử tuần nỡ như vậy, nếu trở về hình dáng của nữ nhân lại không đẹp được sao? Bất quá không nghĩ tới lời đồn thiên kim của Thừa tướng chính là Lưu Ly công tử lại là thật"

"Chỉ tiếc làm tan nát biết bao con tim của nữ tử, không ngờ Lưu Ly công tử ái mộ đã lâu lại là nữ nhân."

Ly Yên ngồi ở trong kiệu rước dâu, khóe môi hơi hơi nhếch lên một chút châm chọc, coi trọng nhất vẫn là dung mạo, lúc trước nàng chỉ giả trang một chút, những người này đã nói không xứng, không đủ tư cách, nay khôi phục dung mạo lại nói là trai tài gái sắc.

Ly Tâm âm thầm cười nhạo một tiếng, đây là sự thật.

Bởi vì hoàng thượng ốm đau ở giường không thể làm chủ hôn, cho nên Thái Hậu tự mình chủ trì.

Sau khi đã lạy thiên địa, người chủ trì hôn lễ chưa hô lên "Đưa vào động phòng", liền bị Thái Hậu lên tiếng cắt ngang.

"Nghe nói Mộc tiểu thư có dáng vẻ khuynh quốc khuynh thành, chẳng hay có thể tháo mũ phượng xuống để ta thấy hay không."

"Thái Hậu như thế này không hợp quy củ, Vương Phi của bốn vương chỉ có thể do bốn vương nhìn trước, nếu là tháo xuống bị mọi người vừa thấy chỉ sợ không ổn." Ánh mắt Lăng Dạ Vũ tàn nhẫn lướt qua, sau đó thân nhiên mở miệng nói.

Thái Hậu vừa định nói cái gì, Lăng Dạ Vũ lại nói trước: "Bốn vương cùng Vương Phi về phòng trước, các vị xin cứ tự nhiên."

Vừa mới bước ra vài bước, đã bị Thái Hậu gọi lại: "Đợi chút."

Bước chân Lăng Dạ Vũ dừng một chút, nói: "Thái Hậu còn có gì phân phó?"

Thái Hậu nhìn đến Lâm Thanh Hàm đang xấu hổ, nói: "Vũ Nhi, hai Vương Phi, cũng không thể nặng bên này nhẹ bên kia!"

Lăng Dạ Vũ lạnh lùng lướt qua Lâm Thanh Hàm một cái, nắm tay Ly Yên, trước mặt các quan khách còn đang ngơ ngác nhìn nhau liền rời khỏi đại sảnh.

"Làm càn, quả thực chính là làm càn." Thái Hậu nhìn bóng lưng Lăng Dạ Vũ đi xa, vẻ mặt tức giận, đập bàn.

"Thái Hậu bớt giận." Mọi người vừa thấy vậy vội vàng quỳ xuống cùng kêu lên.

Thái Hậu phẫn nộ, sau đó liền nhu hòa vỗ tay Lâm Thanh Hàm vài cái, nói: "Vũ Nhi chỉ là nhất thời ham mê cái mới mẻ, người cứ về trước nghỉ ngơi, nửa đêm có lẽ hẳn sẽ tới thăm người."

Lâm Thanh Hàm dường như nhu thuận gật đầu, sau đó hành lễ Thái Hậu rồi lui xuống, không ai thấy được ánh mắt nàng ta ngoan độc được giấu sau tấm lụa che mặt.

"Tiểu Yên, ta rốt cục cũng đợi được đến ngày này." Lăng Dạ Vũ nắm Ly Yên đi vào trong phòng, tháo mũ phượng của nàng xuống nói.

Ly Yên ngược lại không để ý đến vẻ mặt thâm tình của hắn, trực tiếp nằm bò trên giường, bĩu môi thâm oán nói: "Rõ ràng đã chọn lựa trang sức nhẹ nhàng, tại sao sau khi cài lên vẫn nặng như vậy, thật mệt chết người rồi."

Lăng Dạ Vũ ngoảnh mặt làm ngơ, cũng trực tiếp nằm lên giường, khóe môi nở nụ cười tà mị, nói: "Tiểu Yên nàng muốn lập tức động phòng sao? Không sao, bây giờ chúng ta có thể bỏ qua một bước rước giao bôi này."

Ly Yên bắt đầu trừng trắng mắt, bỗng dưng một giọng nói lạnh lẽo vang lên.

"Động phòng? Ta sao có thể dễ dàng để các người động phòng như thế."

Khuôn mặt dữ tợn kinh khủng của Liễu Tư Nhiễm xuất hiện trước mắt, vẻ mặt oán hận, ánh mắt phát ra tia tàn nhẫn.

"Làm thế nào người vào được đây?"

Ánh mắt Lăng Dạ Vũ hiện lên một chút sắc bén, lạnh giọng hỏi.

"Ta yêu ngươi như thế, vì sao ngươi có thể thành thân cùng nữ tử này ? Ắ(nữ nhân ghen tuông sẽ gọi đối thủ là ả ta) ta có cái gì tốt? Vương gia, chỉ cần ngươi cưới ta, ta sẽ không cần bất cứ cái gì cả." Liễu Tư Nhiễm than thở khóc lóc, thê lương giống như oán phụ bị vứt bỏ .

"Ngươi? Ngươi gả cho Vương gia, không sợ nửa đêm hấn tỉnh dậy nhìn thấy dung mạo của ngươi bị hù chết sao?" Ly Yên cười châm biếm nói, lời lẽ cay độc.

"Ngươi Mộc Ly Yên, nếu không phải vì ngươi, ta sẽ không bị hủy dung, cũng không phải giống như hiện tại trở thành kẻ tham sống sợ chết mà cố gắng sống sót."

Liễu Tư Nhiễm buộc tội Ly Yên, những tiếng hét liên tục vang lên mang theo thù hận cùng thống khổ sâu sắc.

"Đáng đời ngươi mà thôi."

Ly Yên thân nhiên nói một câu, thành công chọc giận Liễu Tư Nhiễm, toàn bộ lý trí của nàng ta đều bị ném lên chín tầng mây, ngưng tụ một chương phong màu đen trong tay đánh về phía Ly yên.

Ly Yên vừa định đánh trả chương lực, đã thấy Lăng Dạ Vũ nhanh hơn một bước, Liễu Tư Nhiễm lao đảo lui về phía sau, chặt vật ngã trên mặt đất, về mặt không cam lòng cùng đau đớn nhìn Lăng Dạ Vũ.

Lăng Dạ Vũ đến giờ cũng không phải loại người biết thương hương tiếc ngọc, đang chuẩn bị diệt cỏ diệt tận gốc, đưa nàng vào chỗ chết, bỗng nhiên một người bịt mặt xuất hiện, đáng người uyển chuyển, nhanh chóng mang theo Liễu Tư Nhiễm rời đi.

"Đừng đuổi theo." Lăng Dạ Vũ đang định đuổi theo, liền bị Ly Yên ngăn cản.

Người bịt mặt hẳn là kẻ dạy Liễu Tư Nhiễm và công, vừa nhìn khinh công của hấn nàng liền đoán ra, người này công lực thâm sâu khó lường, chỉ sợ Lăng Dạ Vũ cũng không thể sánh bằng, e là tương lai không yên bình rồi.

Bỗng dung, Lăng Dạ Vũ biến sắc, thân mình run rẩy, môi trở nên trắng bệch, nhưng sợ Ly Yên lo lắng, hấn chỉ có thể cố gắng chịu đựng .

Bước chân Lăng Dạ Vũ có chút không vững đi đến bên giường, khó khăn nhếch miệng lên cười nhẹ, nói : "Tiểu Yên, chúng ta mau đi ngủ thôi!"

Ly Yên sao có thể dễ dàng bị lừa như vậy, y thuật cao minh của nàng lại càng không phải hư danh, chỉ cần liếc mắt một cái, liền phát hiện hấn không ổn, sắc mặt nàng nghiêm trọng hỏi: "Có phải độc lại tái phát rồi hay không?"

"Ta không sao, mau ngủ đi!" Lăng Dạ Vũ nhẹ nhàng lắc đầu, ôn nhu nói.

"Còn nói không sao, “Không độc chỉ phát tác vào đêm trăng tròn”, mà ngươi nhiều lần đã bị phát tác sớm hơn thời hạn, xem ra, độc trong người ngươi đã lan ra đến toàn thân, nếu không bắt đầu tìm cách điều chế thuốc giải độc ngay, không đến một năm, ngươi sẽ bị độc phát mà chết."

Ly Yên càng nói lòng càng hoảng, không biết từ khi nào, nàng cũng sợ hãi Lăng Dạ Vũ sẽ rời đi, dường như nàng bắt đầu có thói quen có hấn ở bên cạnh, thói quen được hấn cưng chiều nàng.

Hốc mắt Ly Yên trở nên đỏ ửng, dần dần bị một tầng sương bao phủ, lời tóm lại, hơi hơi nghẹn ngào.

Uổng phí nàng là đặc công cấp S của thế kỉ 21, hơn nữa lại biết y thuật cổ đại, thế nhưng ngay cả người bên cạnh mình cũng không thể cứu chữa, chỉ có thể đứng một bên nhìn hấn chịu đựng khổ sở.

Lăng Dạ Vũ chưa từng thấy bộ dáng Ly Yên khóc, hấn nhất thời trở nên bối rối, muốn ôm nàng, lại sợ hấn khít trên người sẽ làm nàng bị thương, vì thế chân tay luống cuống nói, "Tiểu Yên, nàng đừng khóc, ta sẽ không sao, nàng xem, hiện tại ta thật sự không có việc gì."

Nhưng Lăng Dạ Vũ càng nói như vậy, Ly Yên khóc càng nhiều hơn, bỗng nhiên nàng bỏ nhào vào trong ngực của hấn, giọng nói mơ hồ không rõ: "Ngươi sẽ không sao cả, ta sẽ giúp ngươi chế ra thuốc giải được."

Khí lạnh xâm nhập vào thân thể hấn, nhưng lại không xâm nhập được trong tâm của hấn, trái tim Lăng Dạ Vũ lúc này tựa như có hơi thở ấm áp bao quanh.

Lăng Dạ Vũ vòng tay qua người Ly Yên, hai người cứ như vậy ôm nhau đến khi trời sáng, hai trái tim lặng lẽ xích gần lại.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu xuống dưới tạo thành những vệt mờ, Ly Yên mở hai tròng mắt phủ đầy sương mù, nàng ngẩng đầu nhìn Lăng Dạ Vũ vẫn đang ôm chặt mình, gương mặt bình an ngủ lại có vẻ ôn hòa như thế.

Ánh mắt Ly Yên xẹt qua một tia khó xử, ngân châm trong tay nàng bắn về phía huyệt ngũ của Lăng Dạ Vũ, lập tức nhẹ nhàng đặt hấn xuống, mũi chân khẽ nhấc, người nhẹ như chim Yến bay về phía hướng hoàng cung.

"Thế lực của Mộc Ly Yên quá lớn, không chỉ lũng đoạn hầu hết nền kinh tế, còn có thần y Vân Mặc sau lưng nàng, rất khó đối phó."

Thái Hậu ngồi nghiêm chỉnh, trong mắt lóe ra tinh quang, ẩn chứa nỗi sầu lo, môi khẽ mở, nghiêm cẩn nói.

"Nương nương, bọn chúng dù sao cũng đang kiêng kị nương nương, không dám hành động thiếu suy nghĩ, sao không mượn cơ hội này tiêu diệt bọn chúng, công khai không được thì ám sát." Nhũ mẫu đứng ở một bên, trên mặt hiện lên nụ cười xấu xa.

"Ám sát? Làm thế nào để ám sát? Hạ độc với bọn chúng vô dụng, năm đó ai gia đối với Lăng Dạ Vũ hạ không độc, cho dù hắn chịu mọi giày vò, vẫn như trước ngắc ngoải sống đến hôm nay, kể cả lúc đó ai gia thừa dịp hắn đang bị độc tái phát phái người đi ám sát hắn, hắn đều trốn thoát tất cả, tâm cơ của Lăng Dạ Vũ này khó lường, ai gia cũng không thể nhìn thấu hắn."

Thái Hậu hơi thở dài, sắc mặt trở nên ngưng trọng, day day huyết thái dương tiếp tục nói, "Nay hai người đã thành thân, nhất định sẽ hợp lại, lúc trước trên triều ai gia không nghĩ tới sẽ đồng ý cuộc hôn nhân này, nhưng lại bất đắc dĩ do văn võ bá quan đều tán thành, nếu ai gia không đáp ứng, đối với ai gia chỉ có hại chứ không có lợi."

Ly Yên ở tên mái nhà nhanh chóng nghe được, trong lòng càng không ngừng mắng, lão thái bà này, sao lời nói lại không có chút giá trị nào, như vậy việc tìm thuốc giải là không có chút đầu mối nào.

"Hừ, Lâm Thanh Hàm đúng là đồ vô dụng, ngay cả cái trái tim của nam nhân cũng không lấy được." Thái Hậu hừ lạnh nói.

Ly Yên nghe vậy, bỗng dừng một suy nghĩ chợt lóe lên, ánh mắt hiện lên ý cười, nhẹ nhàng xoay người rời đi.

Ly Yên trở lại phủ, thấy sắc mặt Lăng Dạ Vũ đang ngưng trọng nhìn nàng, vừa thấy được nàng, trong lòng hẳn an tâm hơn nhiều, âm thầm thở nhẹ ra, vẻ mặt lại như trước lạnh như băng, không khỏi làm cho Ly Yên cảm thấy một trận rùng mình từ lòng bàn chân đi lên.

"Người làm sao vậy?" Ly Yên đi tới hỏi thật cẩn thận.

Giữa hai hàng lông mày Lăng Dạ Vũ có chút hờn dỗi, ánh mắt lộ rõ lo lắng có thể thấy được, môi mông khẽ mở nói, "Điểm huyết ngũ của ta, sợ ta ngăn cản nàng đi vào chỗ chết sao?"

Hắn vừa tỉnh dậy, phát hiện bên giường lạnh lẽo, trong lòng hoảng hốt, lập tức đoán được chuyện gì, hắn ngủ yên miên cho tới giờ, bởi vì không hề đề phòng Ly Yên, mới bị nàng điểm huyết. Nàng cũng biết, sau khi hắn phát hiện nàng đã đi sau có bao nhiêu sợ hãi, không dám liều lĩnh đến hoàng cung, sợ rút dây động rừng, chỉ có ở nhà lo lắng vô ích, thời gian chờ đợi nàng như dài đằng đẵng, tim của hắn giống như bị treo lơ lửng trên không trung, thật lâu thật lâu.

"Ta không phải không có việc gì sao! Hơn nữa ta làm vậy cũng vì ngươi!" Ly Yên bĩu môi nói, khóe mắt rung rung, cảm thấy có chút oan ức.

Lăng Dạ Vũ không thể nhìn nàng ủy khuất, nhẹ thở dài, chậm rãi đi đến ôm lấy nàng, hắn đưa tay vuốt ve mái tóc dài của nàng, nói: "Ta là lo lắng cho nàng, nàng giống như tính mạng của ta, nếu gặp chuyện không may thì sao, nàng có nghĩ tới ta hay không?"

Ly Yên mím môi không nói, dường như sau khi ở cạnh Lăng Dạ Vũ nàng, trở nên tình cảm hơn, nhẹ nhàng, không giống chính mình.

Hồi lâu, Lăng Dạ Vũ vuốt vuốt mái tóc của nàng, cung chiều sủng nịnh nói: "Chúng ta đi dùng đồ ăn sáng đi!"

Mím cười gật đầu, bỗng nhiên Ly Yên giống như nhớ ra cái gì đó, tiến đến nhẹ giọng nói bên tai hắn.

Nói xong, Lăng Dạ Vũ kiên quyết cự tuyệt: "Không được, như vậy chẳng phải nàng sẽ rất ủy khuất sao."

"Cái gì mà ủy khuất hay không ủy khuất? Việc này ta thấy không sao cả, nếu ngươi vì độc tái phát mà chết, thì ngươi có nghĩ tới ta không? Ngươi cũng biết một quả phụ rất khó sống sót, bị người ta khinh thường, phi nhỏ, còn không thể tái giá." Ly Yên lấy tình lấy lý mà phân tích.

Lăng Dạ Vũ nhíu mày mông lên, thật lâu sau, mới phun ra một câu: "Chỉ một lần này thôi, ta không muốn thấy nàng chịu ủy khuất."

Trên mặt hiện lên ý cười, Ly Yên gật đầu, lôi kéo hắn đi vào trong phòng, "Đúng, ta có dễ dàng chịu ủy khuất như vậy sao? Ta không làm người khác chịu ủy khuất cũng là không tệ rồi."

Lăng Dạ Vũ suy nghĩ, dường như cũng hiểu, Tiểu Yên so với nam tử còn cường hãn hơn, sao có thể chịu ủy khuất đây?

Lâm Thanh Hàm nhìn khuôn mặt hai người tươi cười hạnh phúc, đồ kị trong lòng sớm đã lan ra, chỉ chờ bùng nổ.

Hôm sau, bên ngoài lại có lời đồn đại, Vũ Vương gia còn chưa động phòng cùng Vũ Vương phi, thì sắc mặt Vũ Vương gia giận dữ từ trong phòng đi ra, quay sang sủng ái Lâm Bình phi, còn có người nói, thấy Vũ Vương gia thập phần cung chiều sủng nịnh Lâm Bình phi, thậm chí đều tự mình đút cho nàng ăn đồ ăn sáng, xem ra Vũ Vương Phi đã bị thất sủng.

Rõ ràng đang là ngày mùa thu, nhưng gió lạnh lại từng trận kéo tới, hoàng cung hoa nở đẹp đẽ.

"Tham kiến Thái Hậu nương nương, nương nương vạn phúc kim an." Thân thể mang thai của Lâm Thanh Hàm chậm rãi hành lễ, dịu dàng nói.

Thái Hậu khoát khoát tay, sắc mặt đầy hòa nhã, hỏi: "Vũ nhi đã cùng ngươi động phòng?"

Nghe vậy, Lâm Thanh Hàm lập tức đỏ mặt, thẹn thùng gật gật đầu.

"Vương gia hiện tại rất sùng ái Thanh Hàm, chỉ cần Thanh Hàm muốn người đều cho."

Chậm rãi cười cười, Thái Hậu ôn hòa vỗ vỗ tay nàng, nói : "Tốt lắm, người yên tâm, mọi việc hoàn thành xong, ai gia sẽ không bạc đãi người ."

Thái Hậu là người cực kỳ cẩn thận, đã sớm phái người đi thăm dò trước, giờ Mộc Ly Yên bị đuổi về phủ Thừa Tướng, tuy nàng đã hạ hưu thư trước, nhưng cũng xem như bị chồng ruồng bỏ, lại có thêm Lâm Thanh Hàm thừa nhận, tảng đá trong lòng Thái Hậu cũng dần được trút bỏ.

Ánh mắt Lâm Thanh Hàm xẹt qua một tia lạnh lẽo, vẻ mặt lại giống như trước mềm mại đáng điệu ngượng ngùng , nhu thuận gật đầu.

"Nương nương, Thanh Hàm cùng Vũ Vương gia động phòng sau đó người liền xuất hiện bệnh trạng kỳ quái, không biết do nguyên nhân gì?" Lâm Thanh Hàm giả bộ nghi hoặc nói.

"Hắn từ nhỏ đã có loại bệnh này, người không cần lo lắng." Thái Hậu liếc nàng một cái, thần nhiên nói.

"Nghe nói nương nương nhiều năm qua có thu thập được liệu, không biết có chữa khỏi bệnh của Vũ Vương gia hay không, nếu là có, xin nương nương ban tặng cho Thanh Hàm một chút." Lâm Thanh Hàm hơi hơi xoay người khiêm tốn nói, vừa vận che dấu ánh mắt chán ghét của nàng.

"Chỗ này có một viên dược, có lẽ có thể giảm bớt nỗi đau đớn của hắn." Thái Hậu từ trong bình đồ ra một viên thuốc màu đen đưa cho nàng, chậm rãi nói.

Viên thuốc đúng là có thể giảm bớt đau đớn của hắn, nhưng chỉ là tạm thời, sau độc tố sẽ lan tràn nhanh hơn, vừa vận mượn cơ hội này lấy đi tính mạng của hắn, miễn cho đêm dài lắm mộng.

Lâm Thanh Hàm giống như cảm kích tiếp nhận viên thuốc, lập tức hơi khom người hành lễ rồi lui ra.

Thái Hậu không có chú ý tới, một khắc kia lúc nàng xoay người, khóe miệng hiện lên nụ cười có chút quỷ dị , lại xinh đẹp đặc ý, không phải dung mạo xinh đẹp, mà là khí chất hấp dẫn, có thể so với các loại hoa nở rộ trong cung, kinh diễm lóa mắt.

Lâm Thanh Hàm ra khỏi hoàng cung, đi đến nơi không có dấu người, nhẹ nhàng cười, đưa tay kéo xuống mặt nạ da người vương vãi.

Hiện ra là khuôn mặt tuyệt sắc khuynh thành của Ly Yên, nàng mở lòng bàn tay, viên thuốc màu đen yên lặng nằm trong đó, nàng cố ý sắp đặt để Thái Hậu đem độc dược ra, cho dù không có phương thuốc ban đầu, nhưng chỉ cần biết được loại độc dược, nàng liền có thể nghiên cứu ra được liệu thể nào, sau đó lại nghiên cứu chế tạo giải dược.

Trong lòng tràn đầy kích động, Ly Yên dùng khinh công nhảy trở về Vũ Vương Phủ, nàng rất cục có thể giúp hắn giải độc .

"Tiểu Yên, rốt cục nàng đã trở lại." Lăng Dạ Vũ nhìn thấy bóng dáng của nàng, lập tức tiến đến nói.

Ly Yên đưa ra trong tay viên thuốc, vui vẻ nói: "Ta đã lấy được độc dược rồi, ngay bây giờ ta sẽ đi nghiên cứu cách giải độc cho người."

Nói xong, nàng chuẩn bị đi vào phòng, lại bị Lăng Dạ Vũ giữ chặt: "Không vội, nàng nghỉ ngơi một chút trước đi."

Nhìn thấy ánh mắt kiên định của Lăng Dạ Vũ, Ly Yên đành phải thỏa hiệp, "Vậy được rồi!"

Ngáp một cái, cứ như vậy đôi mắt nàng nhắm lại, ngã vào trong lòng Lăng Dạ Vũ, say sưa chìm vào giấc ngủ. Lăng Dạ Vũ bất đắc dĩ nhìn thiên hạ trong lòng, cuối cùng cũng chịu sùng nịnh đặt trên mặt nàng một nụ hôn, rồi ôm nàng trở về phòng.

Lăng Dạ Vũ cảm giác được có hơi thở xa lạ tiến đến, nhưng không vạch trần, tùy ý các nàng, vì hắn biết, đó là người của Ly Yên.

"Wow, lão Đại càng ngày càng lợi hại, lúc nào cũng có thể ngủ."

"Công lực ngủ càng ngày càng lợi hại, thật sự là ngưỡng mộ."

"Còn nói cái gì là bị chồng ruồng bỏ, bộ dạng này giống như là bị chồng ruồng bỏ sao?"

"Nói vậy lại là lão đại giờ trò tung tin đồn, hại chúng ta mất công lo lắng."

Hai người người một lời, ta một lời cùng trò chuyện, các nàng có khuôn mặt hài nhi đáng yêu, trên mặt luôn lộ ra tươi cười nghịch ngợm, hai khuôn mặt giống nhau như đúc , cảm giác giống như đang soi gương.

Hai nàng dĩ nhiên là Nhược Phong, Nhược Vũ, Lạc Y Cầm đã quay lại, nên các nàng cũng có thể trở về.

"Các người là ai? Vì sao ở đây?"

Đúng lúc hai người đang tán gẫu sôi nổi, một giọng nói lạnh lẽo bay tới.

Nhược Phong, Nhược Vũ đồng loạt ngẩng đầu nhìn hấn, một thân trường bào màu xanh, lộ ra khí chất kiêu ngạo không kiềm chế được, sắc mặt lúc này của hấn âm trầm nhìn dò xét các nàng .

"Ngươi là ai?" Nhược Vũ nhíu mày hỏi, không cảm thấy xấu hổ chút nào vì bị bắt gặp, ngược lại còn có dáng vẻ kiêu ngạo còn hơn cả kiêu ngạo.

"Bỏn vương mà các ngươi cũng chưa từng gặp qua? Các ngươi hoặc là thích khách, hoặc là mật thám."

Lăng Dạ Phong tùy tiện phỏng đoán. Từ lần trước bị Mộc Ly Yên hạ độc, hấn vẫn không dám ra ngoài, cũng không dám thử mở miệng nói chuyện, hôm nay mới phát hiện tiếng nói đã sớm khôi phục .

"Bỏn vương? Ngươi là Cửu vương gia?" Nhược Phong nhìn chăm chú vào hấn, trong đầu hiện lên tin đồn 'Cửu vương gia cùng thất vương gia tình cảm thân thiết', liền buột miệng hỏi.

"Cô nương này thật hiểu biết, bỏn vương đã làm biết bao cô gái phải mê đắm, thế mới nói, không có cô nương nào không biết bỏn vương."

Lăng Dạ Phong dương dương đắc ý, hấn đưa lên cây quạt, phe phẩy trong gió, lộ ra khí chất phong lưu không thể nghi ngờ.

Nhược Vũ cười nhạt một tiếng, nói : "Dựa vào ngươi? Quả thực, ngươi có diện mạo đặc biệt, bình thường nhìn đều có thể ghi nhớ."

Lăng Dạ Phong ý cười còn kịp hiện lên, nghe vậy sắc mặt nháy mắt trở nên khó coi, "Đã nha đầu ngươi không biết ở đâu chui ra, còn dám đánh giá bỏn vương?"

"Thế nào? Còn sợ bị đánh giá sao? Ngươi vốn là không biết xấu hổ, sao lại sợ bị đánh giá?" Về mặt Nhược Vũ khiêu khích nhìn hấn, không ngừng khiêu khích nói.

Nhược Phong cố gắng kìm nén kéo ống tay áo Nhược Vũ, ý bảo nàng không cần nói nữa, nhưng Nhược Vũ vẫn làm như không biết.

"Hừ, ngươi mới không biết xấu hổ, nếu ngươi không phải là thích khách, hay mật thám, thì chính là đến dụ dỗ thất hoàng huynh, với cái gương mặt này của nhà ngươi, miễn cưỡng có thể nhìn được." Lăng Dạ Phong nhìn nàng trào phúng nói, trong mắt đầy vẻ khinh thường.

"Ngươi..."

Nhược Vũ nhất thời nghẹn họng, hấn hèn rút trường kiếm ra đâm về phía Lăng Dạ Phong.

Hai người cứ như vậy đánh nhau, đao kiếm trên không đụng nhau, phát ra tiếng leng keng. Nhược Phong sốt ruột nhìn, muốn ngăn cản bọn họ, nhưng lại sợ trong tình cảnh này xen vào chỉ càng thêm loạn.

Đột nhiên đúng lúc này, một nội lực lớn đánh tới, đem hai người tách ra, theo đó ra là vẻ mặt lạnh lẽo u ám của Lăng Dạ Vũ.

"Thất hoàng huynh, đệ đang muốn bắt nữ tử xấu xa này, sao huynh lại ngăn cản đệ?"

Lăng Dạ Phong nhìn thấy hấn, đi đến trước mặt hấn có chút u oán nói.

Lăng Dạ Vũ lạnh lùng nói với hấn, "Đệ không thể động đến các nàng."

"Vì sao?" Lăng Dạ Phong thắc mắc.

"Các nàng là người của Tiểu Yên, đệ không thể động, nếu không ta sẽ không bỏ qua." Lăng Dạ Vũ nhắc tới Ly Yên thì ánh mắt âm thầm hiện lên một tia nhu tình, cảnh cáo Lăng Dạ Phong.

Nhược Phong, Nhược Vũ nhìn Lăng Dạ Vũ, khí phách nam tử này, một thân khí chất cuồng ngạo, cực kỳ xứng với lão Đại. Các nàng chẳng qua chỉ là thuộc hạ của lão Đại, thế nhưng hấn lại yêu ai yêu cả đường đi lối về, không cho phép hoàng đệ của mình làm thương tổn các nàng, đủ để có thể thấy được hấn đối với lão Đại có bao nhiêu cung chiều sùng nịnh.

Lăng Dạ Phong nhíu mày, mồm mấp mí nói : "Hoàng huynh, không phải huynh đuổi Mộc Ly Yên về phủ Thừa Tướng rồi sao? Không phải huynh muốn bỏ nàng sao? Tại sao lại..."

"Chú ý cách xưng hô, nàng là hoàng tẩu của đệ, còn có, bỏn vương vĩnh viễn chỉ có một Vương phi, tuyệt không hưu."

Giọng nói Lăng Dạ Vũ trở nên lạnh như băng, chậm rãi nói đến về sau, ánh mắt lại tràn ngập nhu tình, dường như có thể làm mềm hết thấy vạn vật, giọng điệu kiên định cùng với khẳng định như lời hứa hẹn.

"Nếu hưu cũng là ta hưu ngươi."

Bỗng dưng phòng trong truyền ra một giọng nói giống như chuông bạc, trong trẻo mang theo một tia mỉa mai.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 63

"Tiểu Yên, sao không ngủ nhiều thêm một chút?" Lăng Dạ Vũ vừa thấy bóng dáng của Ly Yên, liền đi đến hỏi.

"Các người ở bên ngoài đánh nhau kịch liệt như thế, ta có thể ngủ được sao?" Ly Yên nhún vai nói, Lăng Dạ Vũ nghe vậy lặng lẽ nhìn qua Lăng Dạ Phong, ý tứ trong mắt chính là: đều là lỗi của đệ.

"Nhược Phong, Nhược Vũ, các người trở về vừa đúng lúc." Ly Yên nhú mày nhìn hai người, hai người chỉ cảm thấy sau lưng có một luồng khí lạnh lẽo.

Nhược Vũ ngượng ngùng cười cười: "Lão Đại, có chuyện gì người cứ việc nói thẳng, bọn ta sợ nhất chính là ánh mắt này của người đó."

"Cũng không có gì, chỉ là muốn đề cho một trong hai người dịch dung thành Lâm Thanh Hàm mà thôi."

Ly Yên vẫn đậm phong khinh nói, Lăng Dạ Vũ ôm lấy nàng, về mặt sùng nịch.

"Lâm Thanh Hàm? Chính là tiện nhân kia?" Nhược Vũ vừa nghe đến tên này liền kích động lên, ánh mắt tràn đầy lửa giận. Nàng đã nghe nói về chuyện của nữ nhân này khiến nàng vô cùng chán ghét, nghĩ đến mỗi ngày đều nhìn thấy hình ảnh chính mình trong gương là khuôn mặt của nữ nhân chán ghét kia thì nàng đã vô cùng khó chịu rồi.

Nhược Phong nghe được mấy chữ Lâm Thanh Hàm này, mày cũng nhíu lại một phen

Ly Yên lắc đầu thở dài, tính cách của Nhược Vũ vẫn là như vậy, chính là không thay đổi được.

"Được rồi, Nhược Phong người đi đi!"

"Lão Đại, Lâm Thanh Hàm kia đi đâu rồi hả?" Nhược Phong nhìn nàng hỏi, nàng dịch dung thành Lâm Thanh Hàm, vậy Lâm Thanh Hàm kia đâu?

Ly Yên dương lên một nụ cười quỷ dị, "Nàng bị ta giam, không chết."

Nhẹ nhàng băng quơ nói những lời này, khiến cho đa đầu Lăng Dạ Phong run lên, nữ tử này vẫn còn ngoan độc a!

"Được, Nhược Phong, ta giúp người dịch dung, sau đó sẽ dạy người bắt chước dáng dấp, giọng điệu của ả, nhất định không thể để lộ sơ hở, người chỉ cần cùng Lăng Dạ Vũ sắm vai một đôi phu thê tình thâm là được." Ly Yên nhàn nhạt liếc Lăng Dạ Phong một cái, nói.

Lăng Dạ Vũ ôm nàng, nhẹ giọng nói, "Tiểu Yên, nàng dịch dung cho Nhược Phong, nhưng mà ta không muốn diễn, kia đều là những việc ta nên làm với nàng, nhưng hiện tại biến thành một người khác, chẳng lẽ nàng muốn đề cho ta sủng ái nữ tử khác sao?"

Ly Yên nghĩ cũng đúng, thoáng nhìn Lăng Dạ Phong, khóe mắt nổi lên mỉm cười.

"Đề Thất Hoàng Đế thân yêu của người dịch dung thành người không được sao, đề cho nam tử khác ta cũng lo lắng hắn sẽ phi lễ với Nhược Phong."

Lăng Dạ Phong vừa nghe, vội vàng nói: "Nếu ta giả thành thất hoàng huynh, vậy cửu vương gia đại danh鼎鼎鼎鼎 biến mất sẽ khiến mọi người hoài nghi."

"Ta sẽ tìm người tới giả dạng đệ." Lăng Dạ Vũ nhàn nhạt nhú mày nói.

Lăng Dạ Vũ đã lên tiếng, Lăng Dạ Phong không thể không theo, khoảng khắc, Ly Yên đã dễ dàng thay đổi dung mạo cho hai người, nhìn không ra một chút manh mối.

"Được, cứ như vậy, Lăng Dạ Vũ, ta giúp người chế giải dược." Ly Yên cúi thấp lưng nói với Lăng Dạ Vũ.

Lăng Dạ Vũ cau mày, bĩu môi nói, "Chúng ta đã là phu thê, sao còn gọi tên ta như vậy? Gọi là tướng công."

Khoé miệng Ly Yên giật giật, bất đắc dĩ nói: "Hay gọi là Vũ đi!"

Lăng Dạ Vũ chỉ tà mị cười, một nụ cười này như lấy đi tất cả ánh sáng trong thiên địa.

"Được, nàng không cần phải gấp gấp giúp ta chế giải dược, chậm một chút cũng được."

"Độc trên người người không thể kéo dài nữa, ta đi, trong thời gian này không được để người quấy rầy ta, nếu không chính là kiếm củi ba năm thiêu một giờ." Ly Yên nói xong, đi về phía phòng thuốc.

Đi vào lần này, ai ngờ lại kéo dài đến ba ngày, Lăng Dạ Vũ ở bên ngoài lo lắng, mà cũng không dám đi vào, bên tai như còn vang lên lời dặn dò của Ly Yên, Nhược Phong, Nhược Vũ cùng với Lăng Dạ Phong cũng cùng đứng ở cửa lo lắng chờ đợi.

Đang lúc Lăng Dạ Vũ nhìn không được nữa muốn xông vào, thì tiếng cười thanh thúy như chuông bạc truyền tới. Bốn người liền xoay người nhảy về phía bóng dáng kia, sau đó chỉ thấy Ly Yên cầm trong tay một viên thuốc mở cửa phòng liền đi ra ngoài.

"Tiểu Yên." Nhìn Ly Yên cả người mệt mỏi, Lăng Dạ Vũ cực kỳ đau lòng, đưa tay ôm nàng vào trong lòng.

"Lão Đại." Nhược Phong, Nhược Vũ hai người đồng thời hô, trong mắt đầy lo lắng.

"Vũ, nhanh, nhanh ăn giải độc." Ly Yên phục hồi tinh thần, đem viên thuốc trong tay đưa đến trước mặt Lăng Dạ Vũ ý bảo hẩn mau ăn xuống, ánh mắt mang theo hưng phấn cùng kích động.

"Không vội, Tiểu Yên, nàng đi nghỉ ngơi trước." Lăng Dạ Vũ không có nhận lấy giải độc, ngược lại lời kéo Ly Yên đi về phòng, nhìn vành đen dưới mắt Ly Yên, trong lòng ần ần cảm giác đau đớn.

"Ta không sao, trước tiên người hãy ăn nó, nhanh." Ly Yên nhìn Lăng Dạ Vũ, ngược lại kéo tay Lăng Dạ Vũ, Lăng Dạ Vũ biết ba ngày nay Ly Yên vì chế tác giải độc cho hẩn, tốn rất nhiều khí lực, cho nên Ly Yên kéo hẩn lại, hẩn liền ngừng lại bước chân.

"Được, ta ăn xong rồi, nàng lập tức đi nghỉ ngơi." Lăng Dạ Vũ nhìn ánh mắt mong mỏi của Ly Yên, liền hiểu rõ tấm lòng của Ly Yên, hẩn biết nếu mình không uống giải độc xuống, nàng sẽ không trở về nghỉ ngơi, đưa tay nhận giải độc, ngó cũng không thèm ngó một cái, liền đưa vào miệng, nuốt xuống.

"Được, ta ăn xong rồi, nàng nhanh đi nghỉ ngơi đi." Ly Yên nhìn Lăng Dạ Vũ ăn giải độc, nụ cười nơi khoé miệng càng trở nên rực rỡ, thanh âm tinh tế, mang theo vui sướng, nhưng cường độ âm thanh lại không lớn, "Thật tốt, về sau người sẽ không còn việc gì rồi."

Nói xong, Ly Yên liền hôn mê bất tỉnh, Lăng Dạ Vũ một mực nhìn Ly Yên, trong phút chốc khi nàng nhắm mắt lại, liền đưa tay đỡ lấy nàng để cho nàng ngã vào trong lòng hẩn.

Nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Ly Yên, Lăng Dạ Vũ càng thêm đau lòng, tuy thanh âm của Ly Yên rất nhỏ, nhưng Lăng Dạ Vũ lại nghe được câu nói kia rất rõ ràng, trong ánh mắt nhìn Ly Yên thâm tình càng thêm dày đặc, nàng như vậy, làm sao ta có thể không yêu đây?

Lăng Dạ Phong nhìn hai người đi xa, phản cảm đối Ly Yên giống như cũng không còn nữa, nàng cũng không hư hỏng như vậy, không chán ghét như thế

Nhược Phong, Nhược Vũ thấy Lăng Dạ Vũ ôm Ly Yên đi nghỉ ngơi, tuy trong lòng các nàng cực kỳ lo lắng cho Ly Yên, nhưng không có đi cùng, biết người hiện tại nên bồi tại lão Đại không phải là các nàng, các nàng đi, chỉ là càng quấy nhiễu hẩn, vì thế xoay người rời khỏi đi chuẩn bị một vài chuyện cho Ly Yên khi tỉnh lại. . .

Ly Yên bế quan ba ngày chế tác giải độc, tiêu hao quá nhiều tinh lực, ngủ một ngày liền đã tỉnh, sau đó tha hồ ăn một bữa cơm, lại ngủ tiếp. Giãng co mấy ngày như vậy, Ly Yên mới từ từ khôi phục lại.

Trong lúc này, Lăng Dạ Vũ vẫn đều ở bên cạnh chăm sóc Ly Yên, nhìn nàng ngủ, hẩn ăn cơm, có đôi khi cả chính mình cũng quên ăn cơm, cho đến khi hạ nhân gọi hẩn, nói cho hẩn biết nếu hẩn không ăn cơm như vậy, sẽ không chiếu cố tiểu thư Ly Yên được, hẩn mới tùy tiện ăn vài miếng, sau đó lại chạy đến bên người Ly Yên.

Lúc Ly Yên chân chính tỉnh táo lại, chỉ nhìn thấy một nam tử vô cùng lười nhai ngồi ở đầu giường, quần áo không chỉnh tề, nếu không phải rất quen thuộc với Lăng Dạ Vũ, cộng với trực giác ở trong lòng, chỉ sợ nàng cũng sẽ không nhận ra hẩn.

"Tiểu Yên, Nàng đã tỉnh." Lăng Dạ Vũ thấy Ly Yên mở mắt, kích động nói, không đợi Ly Yên trả lời, liền ôm lấy Ly Yên.

"Tiểu Yên, Tiểu Yên." Lăng Dạ Vũ ôm Ly Yên, ở bên tai nàng nhẹ nhàng gọi tên của nàng, thanh âm mang theo ghen ngào khó phát hiện.

Từng tiếng một ni non, từng phát từng phát nện lên trái tim của Ly Yên, truyền khắp toàn thân nàng. Ly Yên vươn tay ôm Lăng Dạ Vũ, nhẹ giọng nói: "Ta ở đây."

"Tiểu Yên, về sau đừng như vậy, ta không dám nghĩ đến nếu không có nàng thì ta sẽ ra sao nữa." Nói xong Lăng Dạ Vũ đỡ vai Ly Yên, dùng loại ánh mắt cực kỳ bi thương sợ hãi nhìn nàng, "Tiểu Yên, đồng ý với ta, về sau không cần làm ta sợ nữa ,được không?"

Ly Yên không có lên tiếng, ánh mắt Lăng Dạ Vũ giống một cây kim đâm vào trái tim nàng, cảm giác đau đớn, nhẹ nhàng mà gât đầu, ánh mắt của Ly Yên như truyền đến một lời hứa hẹn, nàng mê man nhiều ngày như vậy, nhất định là dọa hỏng hẩn rồi, hẩn chính là coi nàng như sinh mệnh của hẩn a.

Thấy Ly Yên gât đầu, sợ hãi cùng bi thương trong mắt Lăng Dạ Vũ mới từ từ tan biến, đưa tay gât gao ôm Ly Yên vào trong ngực, giống như muốn đem nàng nhập vào trong thân thể hẩn. Cảm giác được Lăng Dạ Vũ đang dùng sức ôm nàng thật chặt, Ly Yên không có lên tiếng, yên lặng cảm thụ tình yêu của hẩn.

"Tiểu Yên, tới, há mồm." Khoảng khắc dịu dàng trôi qua, bộ dạng lười nhai của Lăng Dạ Vũ bị Ly Yên cười nhạo một phen, Lăng Dạ Vũ nhìn Ly Yên cười mình, vốn định ‘ trừng phạt ’ nàng, nhưng mà ánh mắt của Ly Yên lại làm cho hẩn cảm thấy không thoải mái, vì thế lập tức đi tắm rửa, khôi phục lại bộ dáng nam tử tuấn mỹ như lúc ban đầu.

Lúc này, đúng là Lăng Dạ Vũ đang ở nhà ăn đứt cơm cho Ly Yên, Ly Yên ngủ nhiều ngày như vậy, khí lực ăn một bữa cơm vẫn có, nhưng mà Lăng Dạ Vũ cũng không đồng ý, mới xuất hiện cảnh tượng như vậy.

Nhược Phong, Nhược Vũ nhìn thấy bộ dạng của lão đại các nàng, muốn cười cũng không thể cười ra tiếng, đành phải cúi đầu, tận lực kềm nén.

Mấy ngày nay, Lăng Dạ Phong cũng thường xuyên qua đây, thật ra hắn cũng quan tâm đến tình hình của Ly Yên, chỉ là ngoài miệng luôn luôn xấu hổ, không chịu thừa nhận.

Ly Yên tỉnh dưỡng vài ngày, nhớ lại còn có việc vẫn chưa làm xong, liền vụng trộm chuẩn bị Vũ vương phủ, khởi hành đi Kỳ Tinh quốc. Kỳ thật nàng đã sớm muốn chạy đi, chỉ là Lăng Dạ Vũ vẫn muốn nàng nghỉ ngơi, lần này nàng trốn đi, không biết sẽ có hậu quả gì a! Nghĩ vậy, toàn thân Ly Yên đều run rẩy.

Đến Kỳ Tinh quốc, chuyện thứ nhất chính là đi tìm hạ Uyển di, để cho ả giao lệnh bài ra.

"Bây giờ hắn đã yêu ngươi, mời thực hiện lời hứa của ngươi." Đứng ở trước mặt Hạ Uyển Di, Ly Yên lạnh lùng nói, trong thanh âm không mang theo chút cảm tình nào.

"Tuy hắn đã yêu ta, nhưng mà không thể bảo đảm về sau hắn sẽ không thay lòng a." Hạ Uyển Di xoay người tránh mặt Ly Yên.

"Nói như vậy, ngươi định nuốt lời à?" Ly Yên lạnh lùng nhìn Hạ Uyển Di, khóe miệng gọi lên nụ cười lạnh, trong lòng nàng đã sớm đoán được Hạ Uyển Di sẽ đổi ý, cho nên nếu nàng đã đến nơi này, sẽ không để tay không trở về.

Trong mắt Ly Yên là sự tự tin đến khó hiểu, làm cho Hạ Uyển Di cảm thấy khủng hoảng, giống như nàng đã bỏ lỡ chuyện gì đó, hơn nữa ánh mắt của Ly Yên, càng khiến nàng cảm thấy có một áp lực vô hình, thế cho nên quên cả nói chuyện, trong nháy mắt khí thế ban đầu liền hóa thành tro bụi.

"Đừng quên, lúc trước, ta đã từng cho ngươi một viên thuốc để cho hắn ăn hết" Ly Yên không nhìn Hạ Uyển Di nữa mà xoay người đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, nhẹ giọng nói.

Hạ Uyển Di lại cảm thấy một trận căng thẳng, ánh mắt gắt gao khóa trên người Ly Yên.

"Lúc trước là ta đưa được cho ngươi." Ly Yên nói xong, ngừng lại, nhìn thoáng qua Hạ Uyển Di, rồi mới chậm rãi nói tiếp: "Nếu là ta đưa cho ngươi, tự nhiên ta cũng sẽ có giải được, ngươi nói, nếu mà ta đem giải được cho hắn ăn, sau khi hắn khôi phục trí nhớ sẽ như thế nào nha?"

Tuy giọng điệu của Ly Yên thực nhẹ nhàng, nhưng ý tứ uy hiếp này, mọi người đều có thể nghe ra được, Hạ Uyển Di nắm chặt hai tay, trong lòng bàn tay sớm đã ướt đầm mồ hôi.

Hạ Uyển Di đưa tay lấy từ trong áo ra một cái lệnh bài, chậm rãi đưa cho Ly Yên. Ly Yên nhận lấy, nhìn kỹ xem, sau khi xác nhận là thật, mới thu vào.

Trước khi rời đi, Ly Yên để lại một nụ cười lạnh lẽo làm cho ả ta cảm thấy khó hiểu, nụ cười kia giống như cây thuốc phiện mê hoặc quỷ dị, ả có cảm giác giống như chính mình đang bị tính kế.

"Chết tiệt, nàng nhanh trở về một chút." Ly Yên vừa trở lại Vũ vương phủ, còn chưa đi vào phòng mình, đã nghe thấy thanh âm đang kiềm chế tức giận vang dội khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiếu Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64

Thân hình Ly Yên hơi cứng đờ, bữu môi đi vào.

"Ta không phải chỉ mới đi ra ngoài nửa ngày thôi sao!"

Lăng Dạ Vũ bất đắc dĩ thở dài, tiến lên ôm lấy nàng, giống như muốn hòa tan nàng vào máu xương của mình vậy, trầm giọng nói: "Nàng có biết nửa ngày này với ta mà nói dài bao lâu sao? Về sau nếu đi đâu cũng nói với ta nói một tiếng có được không?"

"Ai bảo ngươi không cho ta đi, cho nên ta mới không nói với ngươi." Ly Yên phản bác, nói còn chưa vừa dứt, cánh môi liền bị chặn lại.

Lăng Dạ Vũ cạy răng của nàng ra, triền miên hôn thật sâu, thật lâu sau, vẫn còn chưa thỏa mãn buông nàng ra, nói: "Về sau nàng đi đâu, ta đi theo đó là được rồi."

Ly Yên vừa định kháng nghị, lại thấy ánh mắt Lăng Dạ Vũ hiện lên ý cười nhìn nàng, không khỏi có chút sợ, nàng cũng không muốn tình cảnh vừa rồi lại

đến một lần nữa.

Lăng Dạ Vũ thấy thế, mới chịu hài lòng. Vẫn là chiêu này hữu dụng nhất, nhanh chóng làm cho nàng thỏa hiệp.

"Tiểu Yên, hình như, chúng ta còn chưa có động phòng?" Lăng Dạ Vũ giả bộ vô tình hỏi, ánh mắt ẩn chứa ý cười sâu sa.

Ly Yên nghe vậy, ngượng ngùng cười cười, phát phát tay nói: "Cái này, không cần vội!"

"Vốn là đêm thành thân đó phải động phòng, ta mặc kệ, nàng phải bồi thường cho ta. Lăng Dạ Vũ cực kỳ trẻ con nói, nếu không phải kỹ thuật dịch dung của Ly Yên cao, mới có thể nhìn ra được đây là khuôn mặt thật của hắn, nếu không nàng sẽ cho rằng đó không phải là hắn.

"Cái kia, ngày mai chúng ta quay về phủ Thừa Tướng thăm tỷ tỷ được không? Nàng hẳn là cũng muốn đi ngao du thiên hạ cùng với Thượng Quan Dương." Ly Yên cố gắng nói sang chuyện khác, nhưng trong lòng nàng cũng có suy nghĩ này. Ánh mắt mang theo một chút chờ mong nhìn Lăng Dạ Vũ.

Lần trước Thượng Quan Dương trở về cùng bọn họ, vẫn đang ở phủ Thừa Tướng, Dung Thiển giống như nhìn thấy tiên nhân hạ phàm, lại nghe nói hắn muốn cùng Mộc Vi Ngưng đi hành tẩu thiên hạ, liền coi hắn như Phật.

Lăng Dạ Vũ nhìn đôi mắt mong chờ của Ly Yên, đáp ứng nói: "Được, chúng ta trở về."

Hắn biết tâm tư của nàng, hắn cũng không ép nàng, cứ thuận theo tự nhiên là tốt rồi.

Ly Yên lập tức nở nụ cười, làm Lăng Dạ Vũ chìm đắm trong đó không thể thoát khỏi sự mê hoặc đó.

Hôm sau, Kì Tinh Quốc truyền ra tin tức: Hạ trác phi mưu hại thái tử, xử tử, toàn bộ gia tộc bị nhốt vào nhà lao.

Thời tiết dần dần chuyển lạnh, không có ánh mặt trời, gió lạnh thổi tới từng trận, xen lẫn mùi hương thoang thoảng nhẹ nhàng. Ly Yên thích nhất kiểu thời tiết như thế này, không lạnh lại không nóng, vừa đủ.

Nàng ngồi trên xích đu dây đồng đưa, hưởng thụ gió thu thổi qua cảm giác mát mẻ, Nhược Vũ đang đứng ở bên cạnh, trên tay bưng chùm nho xanh tươi ửng đỏ.

"Quả nhiên Kì Doãn xuống tay rất nhanh." Xích đu dây dần dần chậm lại, Ly Yên giống như khen ngợi nói.

Nhược Vũ tiến lên đưa nho cho nàng, mờ mịt hỏi: "Lão Đại, ta không hiểu, vì sao lúc này Kì Doãn lại giết Hạ Uyển Di? Việc này không có lợi gì với hắn cả!"

Ly Yên cười bí hiểm, nụ cười điên đảo nhân gian, mê hồn đến cực điểm, nhưng cũng cực kỳ nguy hiểm.

Nàng đưa thuốc không có giải được, nhưng lại có thời gian hạn chế, hôm qua là ngày cuối cùng, qua ngày hôm sau trí nhớ của Kì Doãn sẽ khôi phục lại hoàn toàn, cho nên nàng mới đi Kì Tinh Quốc hỏi Hạ Uyển Di về tấm lệnh bài.

Sau khi Kì Doãn khôi phục trí nhớ, đương nhiên có thể đoán ra được là do Hạ Uyển Di hạ dược hắn, trong cơn tức giận liền xử tử Hạ Uyển Di. Bây giờ hắn chẳng sợ gì nữa, vì có Lưu Ly công tử hợp tác cùng hắn, hơn nữa sau khi Lưu Ly công tử giúp hắn khôi phục trí nhớ, không bao lâu sau lại truyền thư đến nói, chuẩn bị khôi phục, phá hủy Hạ gia.

Nhược Vũ nghe Ly Yên thì thầm bên tai, mắt liền tròn to nói: "Lão Đại, người thật gian xảo."

"Gì cơ?" Âm cuối hơi cao lên, giọng điệu khó mà hiểu được, Ly Yên bình tĩnh nhìn nàng.

Nhược Vũ thấy vậy lập tức sửa lại: "Không, lão Đại cái này gọi là thông minh cơ trí, hắc hắc."

Nàng cười lấy lòng, ngay sau đó Lăng Dạ Phong không khỏi khinh thường nói: "Đồ vuốt móng ngựa."

Nghe vậy, Nhược Vũ lập tức ngẩng đầu, có chút giận nói: "Ngươi quản cái rắm?"

"Thân là một nữ tử mà lại nói chuyện thô tục như thế." Lăng Dạ Phong thân nhiên liếc nàng một cái, giễu cợt nói.

"Ngươi quản ta cái gì, không lo mà diễn tốt thân phận Vũ Vương gia của ngươi đi, chạy tới nơi này làm gì?" Nhược Vũ ngẩng đầu tức giận nói.

"Thất hoàng huynh vào cung thăm Tam hoàng huynh rồi, huynh ấy xuất hiện dĩ nhiên ta chẳng cần phải giả vờ nữa."

"Đúng rồi, Lăng Dạ Trần làm sao rồi?" Ly Yên nuốt một quả nho, thuận miệng hỏi.

"Thái y nói là tâm bệnh, trị không được, bây giờ suốt ngày nằm ở trên giường, bệnh nguy kịch lắm rồi."

Khi Lăng Dạ Phong nói lời này thì trong giọng nói có chút phiền muộn, một chút cũng không ngây thơ hồn nhiên như thường ngày.

Ly Yên cũng chỉ thân nhiên nhún mày, không nói một lời.

"Đúng rồi, y thuật của người cao minh như vậy, đi xem Tam hoàng huynh một chút được không." Lăng Dạ Phong vỗ đầu một cái, bỗng dưng nói.

Mặt Ly yên không chút thay đổi nói: "Tâm bệnh cần dùng tâm được, cho dù y thuật cao tới đâu, cũng trị không hết."

"Ai, mỗi ngày nhìn Tam hoàng huynh, đều nghe được trên miệng của huynh ấy không ngừng kêu tên Ngưng phi, nói vậy chỉ có Ngưng phi mới có thể cứu huynh ấy mà thôi." Lăng Dạ Phong thờ dài nói, ánh mắt một mảnh ảm đạm.

Ly Yên đắm chiêu nhìn xa xăm, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Đêm nay, dường như có rất nhiều người đến.

Trong cung điện nguy nga lộng lẫy, một nam tử khôi ngô nằm trên long sàng, hai mắt nhắm chặt, trên miệng không ngừng ni non "Ngưng nhi", nhớ nhưng xen lẫn đau khổ.

Hắn không muốn mở mắt, ý chí sống rất thấp, chỉ có thể ngủ mong tìm lại những lưu luyến kia.

Về mặt Mộc Vi Ngưng không có cảm xúc gì, chỉ đứng ở bên giường lẳng lặng nhìn hắn.

Lăng Dạ Trần như có linh cảm, mắt hơi lay động, hình như sắp tỉnh lại. Mộc Vi Ngưng dừng một chút, thân thể như gió bay nhẹ nhảy ra ngoài.

Bỗng dưng Lăng Dạ Trần từ trên giường bật dậy, hô lớn: "Ngưng nhi."

"Hoàng thượng, Hoàng thượng, người rốt cục cũng tỉnh, người đâu, Hoàng thượng tỉnh rồi."

Công công chờ ở bên ngoài nghe được tiếng la liên đẩy cửa, thấy Lăng Dạ Trần ngồi yên ở trên giường, không khỏi kích động vui mừng kêu lên.

Lúc Thái y đến, hai mắt Lăng Dạ Trần trống rỗng như trước nhìn chỗ Mộc Vi Ngưng đã đứng, hắn cảm giác được, cảm giác thật chân thật không phải nằm mơ, đó là hơi thở của Ngưng nhi.

"Không buông xuống được, vì sao còn muốn rời đi."

Sau khi Mộc Vi Ngưng từ hoàng cung trở về, bỗng nhiên nghe thấy phía sau có một giọng nói không có bất cứ cảm xúc gì trong đó, giống như gió nhẹ thoảng qua.

Mộc Vi Ngưng thân nhiên xoay người, nhìn hình dáng dưới ánh trăng mờ lung kia, lạnh nhạt hờ hững, một thân bạch y làm nổi bật ánh trăng màu trắng càng thêm phiêu dật xuất trần.

"Hắn là hoàng đế, ta không muốn hắn vì một nữ nhân không đáng giá, mà làm chậm trễ quốc gia đại sự."

Thượng Quan Dương chậm rãi nở nụ cười, mang theo sự hấp dẫn trí mạng.

"Làm sao lại nói mình trở nên hèn mọn như thế, không bỏ xuống được chính là không bỏ xuống được, không cần lấy cớ che giấu."

Trong mắt Mộc Vi Ngưng hiện lên một chút đau đớn, bị chạm vào nỗi đau trong tim, vết thương đó nàng không muốn bị vỡ ra nữa, chỉ cần chạm vào lập tức đau.

Trái tim sau khi tan vỡ, bất luận chữa trị thế nào, cũng đều để lại dấu vết.

"Ta sẽ bỏ xuống được."

Thật lâu sau, Mộc Vi Ngưng nhẹ giọng nói, bình tĩnh nói nhẹ như gió lướt qua.

"Nhưng người lại không thể không được muốn gặp hắn, người đang dối mình dối người mà thôi."

Thượng Quan Dương mạnh mẽ nói, một câu vạch trần mặt nạ nguy trang của Mộc Vi Ngưng, đau đớn dần dần hiện rõ ràng trên mặt, bị ai không nói nên lời.

"Đù rồi, ta dối mình dối người thì sao? Trở về đã không được, trở về đã không được" Mộc Vi Ngưng gần như điên cuồng mà gào to, nói xong lời cuối cùng, âm thanh dần dần nhỏ đi, mang theo một tia ghen ngạo.

Nước mắt nóng bỏng rơi xuống, những đau khổ tận cùng đều cùng đều trút hết ra ngoài.

Nàng là một nữ tử bình thường, mặc dù tâm tàn ý lạnh, nhưng tình cảm vẫn còn như trước, mặc dù tuyệt vọng, nhưng phản hồi ức này vẫn không thể quên được. Nàng cứ tưởng rằng đã không còn nước mắt, nhưng bây giờ lại bị Thượng Quan Dương làm cho bùng nổ.

Con người màu đen của Thượng Quan Dương xoẹt qua một chút phức tạp, đưa khăn tay, nói: "Khóc đi, khóc đã rồi sau này sẽ không có việc gì."

Mộc Vi Ngưng kinh ngạc nhìn khăn tay lụa trong tay hắn, nước mắt còn đọng lại trên khóe mắt.

Bị nàng nhìn có chút mất tự nhiên, Thượng Quan Dương ho nhẹ một tiếng, nói: "Ta chỉ là hi vọng ngươi có thể buông, lòng không tạp niệm cùng ta bước chân vào giang hồ, hơn nữa ngươi là tỷ tỷ của Ly Yên, nàng đã giúp ta, đương nhiên ta sẽ giúp ngươi."

Mím môi, Mộc Vi Ngưng tiếp nhận khăn tay lau đi nước mắt, sau đó, mặt không chút thay đổi nói: "Ta không sao, đi thôi!"

Mà ở giờ phút này, Thượng Quan Thi Vũ nằm trên giường trần trọc, đêm khuya chưa ngủ, gần đây trong đầu càng không ngừng xuất hiện hình ảnh Diệp Thừa Tầm, thật lâu không thể tiêu tan.

Nàng chẳng lẽ động tâm với Diệp Thừa Tầm rồi sao?

Thượng Quan Thi Vũ suy tư hồi lâu, vừa nghĩ tới lời nói đêm đó của hắn như thổ lộ, tim liền đập thình thịch, hô hấp trở nên dồn dập, tâm cũng bị xúc động, ở sâu trong nội tâm dâng lên một mảnh ngọn sóng, khó có thể yên tĩnh trở lại.

Rốt cục, nàng quyết định ngày sáng sớm hôm sau đi Diệp Gia Bảo tìm Diệp Thừa Tầm, bày tỏ tâm ý của nàng, nàng muốn thẳng thắn, nếu là thích, liền tranh thủ, tìm hạnh phúc của chính mình. Về phần Kì Doãn, tổn thương mà hắn gây cho nàng, cũng là quá sâu, tâm đã chết, không còn quyến luyến, tự nhiên cảm tình cũng không còn.

"Thi Vũ."

Ngay khi Thượng Quan Thi Vũ đưa ra quyết định này thì bỗng dưng nghe thấy một tiếng nói trầm thấp, ẩn chứa tình cảm thật sâu. Thân mình cứng đờ, nàng đứng dậy nhìn về phía thanh âm kia.

"Ngươi tới đây làm gì?"

Vừa thấy Kì Doãn, sắc mặt Thượng Quan Thi Vũ lập tức trầm xuống, lạnh nhạt nói.

"Thi Vũ, nàng hận ta đến như vậy sao? Không muốn gặp lại ta ư?" Ánh mắt của Kì Doãn tràn đầy xót xa, đè thấp thanh âm hỏi.

"Với ta mà nói, ngươi chính là người xa lạ, đối với một người xa lạ, tại sao ta lại muốn gặp?" Thượng Quan Thi Vũ lạnh lùng liếc hắn một cái, giọng điệu lạnh nhạt làm tâm Kì Doãn đau đớn.

"Nàng cũng biết ta yêu nàng? Ta không thể mất đi nàng."

Kì Doãn nói xong tiến lên ôm chặt lấy Thượng Quan Thi Vũ, nàng khó có thể gãy giữa, con ngươi bỗng nhiên hiện lên ý cười châm chọc, nâng mi hỏi: "Thật sự là yêu sao?"

"Thi Vũ, không cần như vậy, nàng làm ta cảm thấy thật xa lạ." Kì Doãn đưa tay hơi hơi xoa mặt của nàng, trong mắt có chút bối rối, hắn cảm giác, nàng sẽ càng xa cách hắn.

"Kì Doãn à Kì Doãn, ta đã không còn yêu ngươi, ngươi đi đi!"

Thượng Quan Thi Vũ thân nhiên nói, giọng điệu có chút mệt mỏi.

Kì Doãn biết, nàng sẽ không tha thứ cho hắn, thấy nàng mệt mỏi, có chút không đành lòng, đành nói: "Nàng nghỉ ngơi cho tốt đi! Ta sẽ không buông tay, mặc kệ nàng còn yêu hay không yêu ta."

Chậm rãi buông tay đang ôm nàng ra, Kì Doãn không đành lòng nhìn nàng một cái, nhẹ nhàng nhảy, bay ngược theo ánh trăng ra ngoài phủ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Thượng Quan Thi Vũ vốn định đi Vũ Vương Phủ tìm Ly Yên cùng nàng đi Diệp gia Bảo. Ly Yên gả vào Vũ Vương Phủ, nàng không tiện vào trong đó, cho nên vẫn cùng Thượng Quan Dương ở tại phủ Thừa Tướng.

Ai ngờ lại nghe đến một tin tức sét đánh, Diệp công tử của Diệp Gia Bảo đồng ý thành thân cùng tiểu thư Thẩm gia.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65

Hạ gia gặp phải nguy cơ diệt tộc, toàn bộ bị nhốt vào Thiên Lao, Diệp gia tự nhiên sẽ không đi kết thông gia cùng một gia tộc đã suy sụp, cho nên đối tượng lần này chính là Tổng Hàm của Tổng Gia, lúc trước hai người Ly Yên đã gặp qua nàng, là một nữ tử trầm mặc.

Hơn nữa đã định ba ngày sau sẽ thành thân, gấp gấp như vậy dường như là sợ Diệp Thừa Tầm đổi ý.

"Hôn lễ? Chính miệng hần đáp ứng?" Thượng Quan Thi Vũ suy sụp ngồi xuống, khó có thể tin mà cất giọng hỏi.

Ly Yên cắn cắn môi, có chút không đành lòng nói ra sự thật.

Thấy Ly Yên không nói được một lời, nàng cũng đoán được là như thế này.

"Người nói, vì sao ông trời luôn luôn hành hạ ta a?"

Thượng Quan Thi Vũ nở nụ cười thê lương, hoặc tự giễu, hoặc châm chọc, ánh mắt trống rỗng nhìn về nơi xa.

"Thi Vũ, người đừng như vậy, ba ngày sau bọn hần mới thành thân, chúng ta đuổi tới đó trước, đến hỏi Diệp Thừa Tầm, có lẽ là hần có cái gì khổ tâm a!"

Ly Yên có chút hoảng hốt, nàng chưa từng thấy Thượng Quan Thi Vũ như vậy, bộ dạng mất hồn kia, cảm giác giống như đoá hoa tàn lụi, tùy thời sẽ theo gió mà bay đi.

Thượng Quan Thi Vũ trầm mặc không nói, giống như đang suy nghĩ. Thật lâu sau, nàng bỗng nhiên đứng lên, dứt khoát nói: "Ta phải đi tìm hần hỏi cho rõ, bất cứ thứ gì thuộc về ta ai cũng đừng mong đoạt được."

Khí phách hiên ngang tuôn trào, Ly Yên nở nụ cười thoải mái nhìn nàng, Thượng Quan Thi Vũ của kiếp trước đã trở lại.

"Chúng ta chuẩn bị một chút, đêm nay cùng bọn tỷ tỷ lên đường đi thôi!"

"Được." Thượng Quan Thi Vũ lên tiếng, sau đó trở về thu thập hành lý.

Ly Yên nhìn bóng dáng của nàng, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn bã, tỷ muội tốt của nàng, luôn luôn bất hạnh như vậy, hi vọng lần này nàng có thể đạt được hạnh phúc.

Bỗng dưng, Ly Yên nhớ tới kế hoạch cũng nên hành động, liền nâng bước đi tìm lăng Dạ Vũ.

Lăng Dạ Vũ nhìn đến gương mặt mà mình luôn tâm tâm niệm niệm, đôi mắt hiện lên vui mừng, "Tiểu Yên, sao nàng lại tới đây?"

"Ta có việc muốn nói với chàng, ta và Thi Vũ còn có bọn người tỷ tỷ đêm nay cùng nhau rời đi, chàng cùng đi với nhóm bọn ta đi!"

Ly Yên nói thẳng một mạch vào, không có một chút dài dòng, làm cho lăng Dạ Vũ khó có thể tiêu hóa hết trong một lúc, nhưng lăng Dạ Vũ lại chỉ nói: "Được."

Hần không hỏi nguyên nhân, đã trực tiếp đồng ý, chỉ vì hần đã từng nói nàng đi đâu hần liền đi đó.

"Chúng ta đi Diệp Gia Bảo, Thi Vũ muốn hỏi rõ Diệp Thừa Tầm vì sao muốn thành thân, đúng rồi, ta còn không có hỏi tỷ tỷ bọn hần định đi đâu nữa, có lẽ chỉ cùng chúng ta rời khỏi kinh thành liền mỗi người đi một ngã rồi."

Nghe được nàng giải thích, Lăng Dạ Vũ chậm rãi nở một nụ cười, khoe miệng nhếch lên độ cung tăng thêm ngàn phần sức quyến rũ.

"Còn có một việc, hiện giờ chúng ta cùng đứng trên một chuyến tuyến, thái hậu là địch nhân lớn nhất của chúng ta, chúng ta nhất định phải lật đổ được bà ta." Về mặt Ly Yên bỗng dưng trở nên nghiêm túc, nhất thời quanh người toả ra khí thế áp bách vô cùng mạnh mẽ.

"Loại chuyện này cứ giao cho ta, nàng chỉ cần vô ưu vô lự làm vương phi của ta cho tốt là được."

Lăng Dạ Vũ vuốt ve mái tóc của nàng, ánh mắt ôn hòa, giọng điệu mềm nhẹ như nước, chạm vào tiếng lòng nàng.

"Không được, ta và chàng nhất định phải nắm tay nhau mà sống vai thiên hạ." Ly Yên yên lặng nhìn đôi mắt đen thâm thúy của hần, khí phách liêu lĩnh dần dần hiện ra, lấy tư thế hiên ngang quan sát chúng sinh.

Lăng Dạ Vũ nở nụ cười, cười đến mình diễm chói mắt, có được thê tử như vậy, còn cầu gì hơn.

Hai đôi mắt nhìn nhau, không cần bất luận ngôn ngữ gì, liền có thể hiểu được toàn bộ, đây cũng là Tâm Hữu Linh Tề.

Chỉ vừa mới vào đêm, mọi người trong kinh thành liền thấy vài đạo bóng dáng cười ngửa lao nhanh ra khỏi thành, tạo nên một phong cảnh vô cùng mỹ lệ. Trong đó có một nam tử đeo mặt nạ ngân sắc, còn có một nữ tử che lụa mỏng, mặc dù không thấy mặt, nhưng khí chất trên người lại cao quý vô cùng, không giống người thường.

"Tỷ tỷ, chúng ta chia tay ngay tại đây đi!" Ly Yên nói với Mộc Vi Ngưng.

Từ lần trước sau khi Thượng Quan Dương vạch đi lớp mặt nạ cổ tở ra mạnh mẽ của Mộc Vi Ngưng, dường như không khí giữa hai người đã có chút thay đổi.

Một Vi Ngưng gật gật đầu, Thượng Quan Dương đi đến trước mặt Thượng Quan Thi Vũ, sùng nịch mà cuồng vọng nói: "Lần này đi Diệp Gia Bảo, nhất định phải cẩn thận, nếu mà tiểu tử kia không cần muội, ca ca nhất định san bằng Diệp gia bảo của hắn."

Thượng Quan Thi Vũ mỉm cười gật đầu, đáy lòng xẹt qua một dòng nước ảm, hắn thật là một ca ca tốt, mượn dùng thân thể này, để cho nàng chiếm được sự cưng chiều chưa bao giờ có.

Ly Yên nhìn sắc trời đã ngả bóng, nói: "Được rồi, sắc trời không còn sớm, chúng ta đi nhanh đi! Thượng Quan Dương, chiều cổ tỷ tỷ của ta cho tốt."

Không đợi Thượng Quan Dương nói cái gì, Ly Yên đã giục ngựa lao nhanh, rất nhanh rồi đi.

Thượng Quan Thi Vũ cùng Lăng Dạ Vũ theo sát, ba người chạy đi suốt đêm.

Thời gian trôi qua cực nhanh, hôm nay đã là ngày thành thân, trong Diệp Gia Bảo tràn đầy không khí vui mừng, nơi nơi một mảnh ồn ào, đám người ầm ỹ, nhìn ra được cực kỳ náo nhiệt.

"Tân nương đến."

Theo tiếng hô, bóng dáng hồng sắc xuất hiện ở trước mặt mọi người, giá y hoa lệ tôn lên dáng người uyển chuyển, mũ phượng che kín khuôn mặt, bước tiếp bước sen chậm rãi đi vào, nha hoàn bên người dìu nàng đi đến.

Thấy Diệp Thừa Tầm giống như không yên lòng, Diệp Minh, cũng là gia chủ Diệp gia âm thầm chạm vào hắn một phen, ý bảo hắn chuyên tâm chút.

Diệp Thừa Tầm cười khổ một cái, thôi, đây là tự hắn nhận lời mà.

"Tới tới tới, chú rể tân nương bái thiên địa đi." Bà mới lắc lắc thất lung thùng nước cười nói.

"Này thật đúng là không được rồi, Diệp Thiếu chủ thành thân mà lại không mời Bản công tử, đây là xem thường Bản công tử sao?"

Giống như âm thanh từ trên trời, phiêu miểu truyền đến, lời vừa dứt liền xuất hiện một nam tử mặc quần áo trắng như tuyết, khí chất tươi mát thoát tục phối với ngũ quan tinh mỹ tuyệt luân, trong nháy mắt giống như muôn đạo ánh sáng trên thế gian chỉ rơi vào trên người hắn.

Diệp Thừa Tầm thấy hắn đến, có chút kinh ngạc, ánh mắt nhìn chung quanh, giống như đang tìm gì đó, bỗng dưng trong đầu lại hiện lên một hình ảnh, ánh mắt liền trở nên hồ hững.

"Vị công tử này, xin hỏi người là?" Diệp Minh tiến lên chấp tay, giọng điệu tôn kính hỏi han.

Tuy nói thế nhân đều đã nghe qua tên của hắn, nhưng gặp qua hắn thì đã ít lại càng ít.

"Luru Ly." Khẽ mở môi đỏ mọng nói, khoe miệng Ly Yên hơi hơi nhếch lên, tầm mắt rơi vào trên người tân nương, rồi lại nhìn sang Diệp Thừa Tầm, ánh mắt có chút hứng thú kỳ lạ.

"Thật sự là không ngoan, đi nhanh như vậy làm gì?"

Bỗng dưng một tiếng nói mỉa hoặc vang lên, gió nhẹ phát qua, lập tức bên người Ly Yên xuất hiện thêm một hắc y nam tử đeo mặt nạ ngân sắc.

Khí tức thần bí mà nguy hiểm, ánh mắt lạnh lùng đậm đặc, lại sâu xa như muốn đem người cắn nuốt đi vào, hoàn toàn là một Vương Giả Chi Khí, tay gặt gao ôm lấy Ly Yên, giống như là sợ nàng bị người khác cướp đi vậy.

"Nói vậy vị này chính là môn chủ Dạ Môn đi?" Diệp Minh chấp tay nói với Nam tử.

Mặc dù hắn chưa thấy qua môn chủ Dạ Môn, nhưng mà nghe nói Luru Ly công tử là nữ tử, hơn nữa còn có quan hệ bí mật với môn chủ Dạ Môn.

"Ừ." Lăng Dạ Vũ lạnh lùng gật đầu, lập tức quay đầu nhìn Ly Yên, con người lập tức trở nên thâm tình sùng nịch.

Nhu tình sùng nịch của hắn cho tới bây giờ đều là chỉ đối với một mình Ly Yên, còn lại, cho dù là một ánh mắt hắn cũng keo kiệt không cho.

"Không biết nhị vị đại giá quang lâm là có chuyện quan trọng gì chăng?" Diệp Minh đang hỏi ra tiếng lòng của mọi người ở đây. Nhìn hai người bọn họ, thấy thế nào cũng thấy giống như là tới quấy rối.

"Bản công tử cùng Diệp Thiếu chủ xem như có chút giao tình, hôm nay là đại hôn Chi Lễ của hắn, có thể nào ta lại không đến chúc mừng chứ?"

Tuy mọi người biết rõ nàng là nữ tử, nhưng nàng vẫn thích tự xưng Bản công tử. Thân thể mềm mại dựa vào trên người Lăng Dạ Vũ, ánh mắt hứng thú nhìn Diệp Thừa Tầm một cái.

"Nếu hai vị là tới tham gia hôn lễ của nhi tử, thỉnh hai vị ngồi!"

Diệp Minh làm ra thủ thế mời vào, Ly Yên cười cười, được Lăng Dạ Vũ ôm tiến vào.

Trong mắt Diệp Thừa Tầm tràn đầy khó hiểu.

"Bắt đầu báỉ đường đi!" Diệp Minh dùng tiếng nói thâm hậu nói.

Ánh mắt Diệp Thừa Tầm không có một tia sắc thái, như là một tượng gỗ chỉ nghe theo lệnh. Ngây ngốc cùng tân nương sóng vai đi đến trước hi đường.

"Nhất Bái Thiên Địa."

Tiếng hô bén nhọn, còn chưa dứt, liền vang lên một tiếng ngăn cản.

"Không thể báỉ đường."

Tiếp theo liền xuất hiện một nữ tử vô cùng chật vật, sợi tóc tán loạn, hô hấp dồn dập, rõ ràng cho thấy là vội vã chạy tới, chỉ là khi mọi người nhìn thấy gương mặt của nàng, một trận liên tiếp hút không khí vang lên.

"Này, này không phải Tổng gia tiểu thư Tổng Hàm sao? Nàng như thế nào ở trong này?"

"Hàm nhi, Hàm nhi sao lại biến thành như vậy?" Tổng mẫu đau lòng đi tới.

Tổng Trì nhìn thấy Tổng Hàm, sắc mặt âm trầm, ánh mắt trở nên băng lãnh, tràn đầy tức giận, không biết là cái tên hỗn đản nào biến nữ nhi của hắn thành như vậy?

"Nàng không phải là tân nương sao? Hiện giờ nàng ở trong này, vậy tân nương là ai?"

Tiếng nói vừa dứt, ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về bóng dáng hồng sắc kia, vẻ mặt Diệp Thừa Tầm mờ mịt, không rõ chuyện gì đang xảy ra.

Ly Yên vẻ mặt bất đắc dĩ, sao nàng ta lại tỉnh nhanh như vậy a?

"Nữ tử này là giả, lúc ta đổi giá y ả liền đánh ngất, mà chính ả lại mặc giá y của ta, giả mạo ta giả cho Tầm."

Tổng Hàm than thở khóc lóc nói, xưng hô cũng đổi thành thân thiết "Tầm".

"Buồn cười, lại còn có loại chuyện này, nói, ngươi là ai? Vì sao giả mạo Hàm nhi giả vào gia tộc bọn ta?" Diệp Minh phẫn nộ, lớn tiếng chất vấn Hồng Y nữ tử.

"Giả mạo? Sao ta lại phải giả mạo?"

Giọng nói như tiếng chuông bạc vừa rơi xuống, thanh âm đặc biệt êm tai, làm cho Diệp Thừa Tầm tròn tròn mắt.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

"Cái gì mà nương tử, các người thành thân rồi sao?" Thượng Quan Thi Vũ ngẩng đầu nhìn nàng, ngạo nghễ phản bác.

"Cô nương, sao người có thể nói như vậy? Nếu không phải do các người, ta cũng không đến mức không thể thành thân cùng Tầm." Tổng Hàm lau nước mắt, bộ dạng nũng nịu, ánh mắt lại xẹt qua một tia tàn nhẫn.

"Diệp gia chủ, các người lại tùy ý để người ngoài bắt nạt nữ nhi bảo bối của ta? Nếu là như vậy, ta sẽ không để cho nữ nhi bảo bối của ta đến nhà các người chịu khổ, Diệp gia chủ, việc hôm nay, nếu người không cho ta một lời giải thích, về sau hai nhà chúng ta cũng không cần gặp lại."

Tổng Trì nhìn nữ nhi bảo bối của mình đáng vẻ diễm đam đáng yêu, đau lòng đứng lên, hơn nữa nhiều nhân sĩ giang hồ tham dự như vậy, hắn ngay cả nữ nhi bảo bối của mình cũng không thể bảo vệ tốt, Tổng gia hắn về sau còn có mặt mũi gì sống ở trên giang hồ, nghĩ vậy, mặt Tổng Trì lại càng thêm xanh mét.

"Tổng gia chủ đừng nóng giận, ta lập tức bắt nghịch tử của ta trả lại công bằng cho Tổng tiểu thư." Diệp Minh Kiến nhìn sắc mặt Tổng Trì càng ngày càng khó coi, trong lòng thực lo lắng, sợ hắn cứ như vậy mang Tổng Hàm rời đi, liền quay sang tức giận với Diệp Thừa Tầm còn đang si mê nhìn Thượng Quan Thi Vũ: "Nghịch tử, còn không mau đuổi yêu nữ kia đi cho ta, sau đó cùng Tổng tiểu thư báỉ đường."

Diệp Thừa Tầm liếc nhìn Thượng Quan Thi Vũ một cái, trong mắt mang theo kiên định, nói "Con sẽ không thành thân cùng nàng, cả cuộc đời con chỉ cưới một người là Vũ nhi." Tổng Hàm ngoan ngoãn diễm đam đáng yêu đứng ở đằng kia, nghe được lời nói của Diệp Minh, khoe miệng lộ ra một chút tươi cười đắc ý, nhưng khi nghe lời đoạn tuyệt kiên định của Diệp Thừa Tầm, tươi cười trong nháy mắt cứng lại, theo gió mà bay đi, tàn nhẫn trong mắt

lại dần xuất hiện.

"Nghịch tử, nghịch tử." Diệp Minh bị Diệp Thừa Tầm nói tức giận, mặt đỏ lên, một bên còn đang quan sát đến sắc mặt Tống Trì, mặc kệ như thế nào, nhất định phải thành thân cùng Tống gia, Diệp Minh không nghĩ ngợi thêm, xoay mặt vườn một ngón tay chỉ vào Thượng Quan Thi Vũ nói : "Nàng có tư cách gì gả vào gia tộc bọn ta? Chỉ có Tống tiểu thư mới xứng."

Lời nói của Diệp Minh làm những người đang ngồi lập tức quay sang thăm dò thân phận của Thượng Quan Thi Vũ, nhưng mà trong đầu lại không có ấn tượng gì về nàng, liên kết luận nàng chỉ là một nữ tử có thân phận địa vị bình thường trong giang hồ, nghĩ đến nàng là nữ tử không có địa vị gì lại dám giả mạo tiểu thư Tống gia đến cùng Diệp gia thiếu chủ thành thân, trong mắt đều lộ ra vẻ khinh thường, nhỏ giọng thầm thì bàn tán, nhưng những lời này lại truyền vào lỗ tai Thượng Quan Thi Vũ cùng đám người Tống Hàm một chữ cũng không hề sót.

"Chỉ dựa vào nàng là thiếu chủ của Thượng Quan Bảo, gia chủ tương lai." Chưa thấy người chỉ nghe tiếng, phụ thân của Thượng Quan Thi Vũ - Thượng Quan Ứng trầm ổn đi đến, khí thế cuồng bá làm cho tất cả mọi người phải cúi đầu, lại cảm thấy tò mò ngẩng đầu nhìn người kia, đồng thời kinh ngạc nhìn kẻ vừa làm mưa làm gió kia.

Rất nhanh ánh mắt của mọi người nhìn Thượng Quan Thi Vũ lập tức thay đổi, kinh ngạc đồng thời không dám có bất cứ sự khinh thường nào, cũng chẳng cần suy đoán đây là ai nữa, đây chính là nữ nhi của Thượng Quan Ứng, hơn nữa còn là thiếu chủ tương lai của Thượng Quan Bảo, ai còn dám xem thường nàng, đây không phải là đang tìm chết sao?

"Thượng Quan bảo chủ." Diệp Minh lập tức cúi thấp thắt lưng tiến lên, mồ hôi lạnh trên trán mọc như nấm vù vù xông ra.

Một bên sắc mặt Tống Trì vốn đen, nay càng đen đến không thể đen hơn, vốn định đuổi yêu nữ này đi, để cho nữ nhi bảo bối thuận lợi cùng Diệp Thừa Tầm thành thân, đồng thời cũng lấy lại thể diện Tống gia, nhưng hiện tại Tống gia có thể duy trì cũng đã không tệ rồi, kia dù sao cũng là Thượng Quan bảo, Tống gia bọn họ hẳn sao có thể bằng được.

Cho dù danh xưng của bọn họ chính là một trong Tứ Đại gia tộc, nhưng nguyên nhân bởi vì vài năm gần đây Thượng Quan Dương, thế lực của Thượng Quan bảo dần dần mở rộng, vượt lên trên bọn họ, và lại gần đây do Hạ gia nghèo túng, nay Thượng Quan gia có thể nói là độc đại.

Móng tay Tống Hàm đâm sâu vào da thịt, không thể tin được nhìn tình thế chuyển biến, mình từ người có ưu thế cao nhất lại lập tức biến thành kẻ đứng ở chỗ thấp nhất, Tống Hàm không biết, kỳ thật nàng vẫn luôn đứng ở chỗ thấp nhất, nàng vẫn không thể bằng Thượng Quan Thi Vũ, cho dù không có Thượng Quan Ứng thì vẫn còn có Ly Yên cùng Lăng Dạ Vũ ở đây, bọn họ làm sao có thể nhìn Thượng Quan Thi Vũ bị ức hiếp?

Khóe miệng Thượng Quan Thi Vũ mang theo một chút trào phúng, nhìn Tống Hàm giống như tên hề, ánh mắt hiện lên vẻ không thể tin được, nàng thỏa mãn mà cực kỳ vui vẻ. Cười với Diệp Thừa Tầm, Thượng Quan Thi Vũ đảo mắt nhìn Diệp Minh, khóe miệng mang theo nụ cười không rõ nói : "Diệp gia chủ, không biết hiện tại tại ta thân là “chủ nhân tương lai của Thượng Quan Gia Bảo” “thiếu chủ” liệu ta có tư cách gả vào gia tộc các người hay không?"

"Ách, điều này ---" nghe Thượng Quan Thi Vũ cố ý nhấn mạnh thêm mấy chữ, Diệp Minh vừa lau mồ hôi lạnh trên trán, vừa run sợ nhìn Thượng Quan Thi Vũ cùng Thượng Quan Ứng, căn bản không có tâm tư nhìn sắc mặt Tống Trì.

Mà Tống Trì nhìn bộ dáng hèn mọn của Diệp Minh, trong lòng lại cảm thấy bức tức cùng bất đắc dĩ, vốn dĩ Diệp Minh nịnh hót hắn, bây giờ hắn lại hoàn toàn trở thành kẻ bài trí rồi.

"Diệp gia chủ?" Thượng Quan Ứng ngẩng đầu lên, lướt qua khuôn mặt đen sì của Tống Trì.

Diệp Minh biết rõ hôm nay việc hôn nhân giữa hắn cùng Tống gia thất bại, hơn nữa không thể không thành thân, ánh mắt Thượng Quan Ứng rõ ràng là muốn hắn xử lý chuyện của Tống hàm, chỉ có thể kiên trì đi đến trước mặt Tống Trì : "Tống gia chủ, ngài xem, hai hậu bối thiết tình yêu nhau, chúng ta cũng không thể chia rẽ !"

Ly Yên khinh thường liếc mắt nhìn hắn, vừa rồi cũng không thấy hắn nói như vậy, quả nhiên là kẻ tiểu nhân nịnh nọt.

Xung quanh người Tống Trì có một tầng áp lực trầm thấp bao phủ, làm cho Diệp Dương Minh không khỏi có cảm giác tim nẩy lên, nói xong, cuối cùng là không có âm thanh, mồ hôi lạnh bên trong từ lâu đều đã thấm ướt quần áo hắn, may là hôm nay mặc đồ tối màu, mới không bị nhìn ra.

"Hừ." Thượng Quan Ứng ở đây, hắn căn bản là không chiếm được lợi gì, chỉ có thể mất mặt thêm mà thôi, hôm nay mất thể diện quá nhiều rồi, nếu cứ tiếp tục ở lại chỗ này tranh giành cùng Thượng Quan Ứng, sẽ càng làm mất mặt thêm mà thôi, quân tử báo thù, mười năm chưa muộn.

"Cha." Nhìn Tống Trì phát tay áo rời đi, Tống Hàm chảy nước mắt ủy khuất gọi, nhưng mọi người đang ngồi cũng không cảm thấy nàng đáng thương, chỉ thấy da mặt nàng thật dày, cha đi rồi, còn muốn đứng ý tại nơi này. Nhìn thoáng qua Diệp Thừa Tầm, Tống Hàm che miệng chạy đi ra ngoài.

"Hàm nhi." Tống mẫu nhìn phu quân cùng nữ nhi đều đi rồi, vội vàng đuổi theo.

"Thượng Quan bảo chủ, ngài ngồi ghế trên." Nhìn từng người một của Tống gia rời đi, Diệp Minh liền thở phào nhẹ nhõm một hơi, xoay người thỉnh Thượng Quan Ứng ngồi vào ghế trên, Tống gia đi rồi, vậy hôm nay hắn nhất định phải cùng Thượng Quan bảo đàm hỏi, nếu không không có Thượng Quan Bảo che chở, nhất định Tống gia sẽ đến tìm hắn gây phiền toái, Diệp gia có thể sẽ bị tổn thất nghiêm trọng.

Thượng Quan Ứng không bỏ qua ánh mắt Tống Trì nhìn hắn trước khi rời đi, bên trong mang theo ý gì đó không cần nói cũng hiểu, nhưng không hề sợ hãi, trầm ổn đi qua, ngồi xuống.

Nhìn Thượng Quan Ứng ngồi xuống, tảng đá trong lòng Diệp Minh cũng thả xuống, xoay người cười với mọi người : "Để cho các vị chê cười, hôn lễ tiếp tục tiến hành." Nói xong, Diệp Minh nhìn với bà mối ra ám hiệu, bà mối lập tức hiểu được, vui cười nói : "Tới đây, chúng ta tiếp tục bái đường, vừa mới nhất bái thiên địa vẫn chưa xong, tới làm lại."

Thượng Quan Thi Vũ không có so đo, dù sao đó là phụ thân của Tầm, như thế nào cũng phải để lại cho chút mặt mũi, hai người nhìn nhau cười, đội mũ phượng, tiếp tục bái đường.

Diệp Thừa Tầm gất gao nắm hồng lẵng, không thể tin được người mình yêu đang đứng bên cạnh, khóe miệng mang theo nụ cười hạnh phúc.

"Nhất bái thiên địa."

Ly Yên đứng ở chính giữa nhìn hai người, trong lòng vui mừng thay Thi Vũ, hảo tử muội rốt cục cũng giành được hạnh phúc của chính mình.

Lăng Dạ Vũ ôm Ly Yên cảm giác được vui sướng của nàng, khóe môi cũng hơi gợn lên.

Trong giờ phút ăn mừng hôn lễ, cả triều đình lại đang hỗn loạn thành một mảnh. Lăng Dạ Vũ cùng Ly Yên rời đi, triều đình lập tức truyền ra tin tức hôm qua Vũ Vương gia đột tử, trong lúc nhất thời triều đình lập tức dâng lên đại loạn.

Mà sau đó thi thể Lâm Thanh Hàm được phát hiện, treo cổ trên vải trắng, con người trông rỗng rỗng to. Người ngoài đồn đại, Lâm Bình phi vì yêu Vương gia mà tự kết liễu đi theo Vương gia.

Triều đình không có Lăng Dạ Vũ chống đỡ, các đại thần đều rối loạn, nhất thời không biết nên làm cái gì, bọn họ vất vả cố gắng, không có Vũ Vương gia, hết thấy đều là uổng phí công sức.

Thái Hậu nghe được tin tức này, âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, Lăng Dạ Vũ rốt cục đã chết, mà nữ nhân ngu xuẩn Lâm Thanh Hàm cũng thế!

Dưới đề nghị cưỡng ép của Thái Hậu, hai ngày nữa, từ trên xuống dưới đều bắt đầu chuẩn bị lễ tang cho Lăng Dạ Vũ.

Tang lễ của Lăng Dạ Vũ Thái Hậu cho hấn nở mày nở mặt lần cuối, việc chính trị nghỉ ba ngày, cả nước vì Vũ Vương gia mất mà than khóc, các đại thần ba ngày không cần vào triều, ở nhà tưởng niệm Vũ Vương gia .

Lăng Dạ Vũ, ai gia cho người lễ tang đủ lớn, ha ha, hi vọng người đi yên ổn, chớ nên trách ai gia nhẫn tâm, cũng đừng tìm đến ai gia, lần sau đầu thai không cần tái sinh làm đế vương, Thái Hậu ngồi ở ghế quý phi lộng lẫy, khóe miệng âm thầm làm cho lòng người kinh sợ, trong cung điện to lớn, đột nhiên nổi lên một trận gió lạnh, làm cho toàn bộ nhóm cung nhân cảm thấy rùng cả mình, thân mình run run một chút, cúi đầu, không dám nhìn tới chỗ khác.

Xe tang màu trắng chở thi thể Lăng Dạ Vũ rời khỏi kinh thành, mọi người trong thành đều mặc đồ tang quỳ gối hai bên đường, nhìn theo thi thể của Vũ Vương gia rời đi. Đám người Thái Hậu cũng đều mặc tang phục màu trắng hoa lệ, đi tới cửa cung nhìn theo xe linh cửu Vũ Vương gia .

Thái Hậu lau khóe mắt không có nhiều nước mắt, bị thương nhìn bóng xe tang chỉ còn lại mờ mờ, che miệng, biểu tình thương tiếc, bên cạnh có cung nữ đi, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Mãi đến khi nhìn không thấy một chút bóng dáng xe kia, một đại thần mới tiến lên phía trước nói: "Thái Hậu nương nương nên bi thương, Thái Hậu nương nương nhất định phải chống đỡ, Vũ Vương gia đi, triều đình về sau đều hoàn toàn dựa vào Thái Hậu nương nương."

Nghe thấy hấn nói như vậy, Thái Hậu khóc càng thêm lợi hại , toàn bộ thân thể đều dựa vào người cung nữ bên cạnh, cầm khăn, lau nước mắt.

Quần thần khuyên bảo đoàn người chậm rãi trở về cung, chỉ để lại đầy đất màu trắng của tiền giấy, lộ ra nhiều điểm thê lương.

Lúc này Thái Hậu được đưa về cung điện, nhẹ nhàng phát phát tay, ý bảo các cung nữ đi ra ngoài.

"Mẫu tử tình thâm diễn cũng thật đạt."

Bỗng dung một thanh âm pha lẫn từ tính trào phúng vang lên, Thái Hậu hơi hơi nâng mi, mặt không chút thay đổi, trong mắt hiện lên tia phức tạp.

"Người tới làm gì?"

Thái Hậu hơi hơi mở miệng, rõ ràng hai người là quen biết .

"Hừ! Sao người dám tự tiện chủ trương hạ độc hại chết Lăng Dạ Vũ?" Nam tử che mặt hiện thân, lạnh lùng hỏi

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

"Nếu hần không chết, nhất định sẽ cản trở đại sự của chúng ta." Thái hậu lạnh giọng nói.

Nam tử che mặt hừ lạnh, liếc nàng một cái, nói: "Nhưng mà hần đã chết, làm sao chúng ta mới lấy được lệnh bài?"

Lăng Nguyệt quốc có hai nhánh quân đội, một nhánh ở trên tay tại thái hậu, một nhánh khác ở ngay trên tay Lăng Dạ Vũ, hai người mỗi người giữ một cái lệnh bài.

"Người đã chết, tất nhiên cũng sẽ tìm được lệnh bài."

Nghe vậy, nam tử che mặt không cho là đúng, giễu cợt nói: "Người căn bản là không biết hần để ở đâu, thì tìm như thế nào được?"

Thái hậu lạnh lùng liếc mắt nhìn hần, khinh thường nói: "Đây là thái độ người nói chuyện cùng ai gia sao? Lúc trước nếu không phải ai gia, người sớm đã không còn tồn tại trên cõi đời này rồi."

"A, chúng ta chỉ là quan hệ hợp tác, bà không có tư cách ra lệnh cho ta, lúc trước bà cứu ta, lúc đó chẳng phải vì chính bà hay sao?" Nam tử che mặt trào phúng nói.

Thái hậu ngưng mắt, hần hiện giờ khó đối phó, nếu mà lúc này đối địch với hần, sợ là sẽ bất lợi cho chính mình.

"Người cũng hận hần, chẳng lẽ người không nghĩ muốn hần chết sao?"

Ánh mắt nam tử che mặt mang theo lạnh lẽo, nghiêng răng nghiêng lợi một nói: "Hận, đương nhiên hận, chỉ là bây giờ còn không phải là lúc để giết hần."

"Chết sớm chết muộn đều giống nhau, hiện giờ chỉ cần tìm được lệnh bài, giang sơn này liền là của chúng ta."

Thái hậu nở một nụ cười quỷ dị, ánh mắt mang theo tham lam.

"Không nên nghĩ đến dễ dàng như vậy, Lăng Dạ Vũ há có thể dễ đối phó như vậy? Hần chết như vậy, làm ta cảm thấy có chút kỳ quặc." Nam tử che mặt thản nhiên nói, lập tức nhủ mảy.

"Thi thể của hần ta tự mình nghiệm quá, làm sao có thể sai? Điều chúng ta nên nghĩ chính là hần sẽ đem lệnh bài đặt ở đâu?"

"Chẳng lẽ người không biết trên đời này có cái gọi là Dịch Dung Thuật sao?" Đôi mắt thâm thúy của nam tử để lộ ra phức tạp quang mang.

Thái hậu nhẹ nhàng cười, "Sao ai gia không biết? Mặt hần sớm đã bị ai gia kiểm tra qua, không có một tia manh mối."

Nam tử che mặt liếm môi, hần cảm giác việc này có chút không ổn.

Ánh mắt nhìn thái hậu thoáng hiện tia chán ghét, nhưng chỉ lướt qua trong giây lát, nhanh đến mức làm cho người ta không nhìn thấy được. Nam tử che mặt xoay người chuẩn bị rời đi, lại nghe thấy nàng nói: "Ai gia đã phái người đi Vũ vương phủ tìm kiếm lệnh bài, người cũng không cần đi, tránh để xung đột với người của ai gia."

Nam tử che mặt âm thầm trào phúng cười, miễn cho có xung đột? Lý do này thật đúng là rất tốt, căn bản chính là sợ sau khi hần lấy được lệnh bài sẽ không chịu giao ra đây.

Trầm ngâm một hồi, nam tử che mặt vẫn không nói gì, thân thể nhảy lên, thân nhẹ như chim Yến phóng ra ngoài.

Thái hậu lạnh lùng nhìn nơi hần rời đi, trong đôi mắt quyến rũ xẹt qua một tia sát ý.

Sau khi Nam tử che mặt rời khỏi hoàng cung, đi tới một nơi hoang dã, mà nơi đó có một căn phòng.

Chậm rãi đẩy cửa đi vào, hần dường như theo thói quen đi thẳng về hướng phòng.

"Thả ta ra ngoài, nhanh thả ta ra ngoài."

Mới vừa đẩy cửa, liền nghe thấy một tiếng gào thét chói tai, cảm xúc dị thường kích động.

Nam tử che mặt nhàn nhạt liếc nàng một cái, nói: "Người có mà dưỡng thương cho tốt vào."

"Thương thể của ta đã sớm tốt, nhưng mà người vẫn không cho ta ra ngoài."

Trên người nữ tử bị trói bằng dây thừng, đôi mắt đỏ bừng, oán hận nhìn hần.

"Vô công của người không bằng bọn hần, nếu người lại đi tìm bọn hần, nhất định sẽ lại bị thương."

Nam từ che mặt vừa nói vừa rót một chén trà, đưa đến bên miệng nữ tử, nữ tử giống như trút giận dùng toàn bộ sức lực đẩy hất ra, chén trà vỡ tan dưới đất, nước trà văng khắp nơi.

"Người không giúp ta, tự ta đi cũng không được sao? Vì sao người muốn giam giữ ta?"

Hắn thân nhiên nhìn nàng như vậy khiến cho nàng cảm thấy không thoải mái.

Sau một lúc lâu, giọng nói trong veo mà lạnh lùng vang lên: "Mạng của người là ta cứu, nói cách khác, mạng của người là của ta, ta sẽ không để cho người đi chịu chết, muốn chết cũng chỉ có thể chết ở trên tay ta."

"Dựa vào cái gì? Lúc trước vì sao người lại cứu ta? Đã cứu ta thì sao lại không giúp ta báo thù?" Nữ tử không cam lòng nhìn hắn.

Nam từ che mặt đưa lưng về phía nàng, "Bây giờ còn không phải lúc, người hãy nghỉ ngơi cho tốt."

Nói xong không để ý nữ tử gào thét dứt khoát đi ra ngoài.

@-@

Trong Diệp Gia Bảo, không khí hạnh phúc tràn ngập mọi nơi.

"Ta thật sự không nghĩ tới nàng sẽ nguyện ý gả cho ta." Diệp Thừa Tầm toàn thân hồng y ôm chặt lấy Thượng Quan Thi Vũ.

Thượng Quan Ứng yêu cầu nhất định phải là một hôn lễ chính thức, vì thế chuẩn bị mấy ngày, bọn hắn chính thức thành thân, người trong giang hồ đều được mời đến, đều biết bây giờ Diệp gia đổi thành thông gia với Thượng Quan Gia.

"Nếu mà ta không đến, chàng thật sự muốn thành thân với Tổng Hàm kia sao?" Thượng Quan Thi Vũ dựa sát vào hắn hỏi.

"Ta nghĩ muốn, nếu không phải là nữ tử ta thích, thì là ai đã không quang trọng nữa rồi." Diệp Thừa Tầm phì cười thở dài một hơi.

Thượng Quan Thi Vũ nâng mắt nhìn hắn hỏi: "Vì sao bỗng nhiên lại quyết định muốn kết hôn với Tổng Hàm?"

Diệp Thừa Tầm nhìn nàng, tăng lực độ trong tay, giống như là sợ nàng chạy thoát.

"Ta nghĩ nàng cùng Kỳ thái tử đã làm lành rồi."

Nhíu nhíu mày, Thượng Quan Thi Vũ hỏi: "Vì sao chàng lại cho là như vậy?"

Diệp Thừa Tầm nhớ tới đêm đó, hắn vẫn như cũ nửa đêm đi đến khuê phòng của Thượng Quan Thi Vũ, ai ngờ vừa đến chỉ thấy hai người bọn họ đang ôm nhau, hắn không muốn tiếp tục nhìn hình ảnh chói mắt này nữa, sợ rằng chỉ khiến đau lòng thêm, liền xoay người rời đi.

Vừa vặn Diệp Minh bảo hắn cưới Tổng Hàm, hắn nhớ lại nữ tử mình thích lại không thuộc về mình, vì thế nản lòng thoái chí đáp ứng.

"Có một số việc, không thể chỉ dùng ánh mắt nhìn."

"Ta hiểu được, đã không còn sớm, chúng ta làm việc đi!" Diệp Thừa Tầm nở nụ cười tà mị nói, ánh mắt dần nhiễm lên một tầng thần sắc không rõ.

Nhìn thấy ánh mắt này của hắn, Thượng Quan Thi Vũ cũng hiểu rõ hắn nói cái gì, không khỏi âm thầm mắng, quả nhiên nam nhân đều háo sắc như nhau.

Không đợi Thượng Quan Thi Vũ nói gì, Diệp Thừa Tầm đã hôn lên môi của nàng, nàng hơi sững sờ, lập tức ngây ngô đáp lại.

Diệp Thừa Tầm đưa tay kéo xiêm y xuống, lộ ra ngọc thể linh lung xinh đẹp, vô cùng mê hoặc.

Mặt Thượng Quan Thi Vũ hơi đỏ lên, có chút thẹn thùng xoay mặt đi. Diệp Thừa Tầm nhẹ nhàng cười, bàn tay to lớn xấu xa hướng lên trên vuốt ve.

Nhẹ nhàng hôn lên cổ của nàng, một đường dao động đến xương quai xanh mỹ lệ, làm cho Thượng Quan Thi Vũ không khỏi ngâm ra tiếng.

Tính cách của Thượng Quan Thi Vũ chính là không chịu thua người khác, vì vậy nàng đã làm ra một chuyện vô cùng lớn mật.

Đôi tay mềm mại lôi xuống toàn bộ y phục của Diệp Thừa Tầm, đáng người kêu gọi liền lộ ra.

"Thi Vũ của ta thật là lớn mật a!" Diệp Thừa Tầm trêu chọc nói, lập tức bế nàng đi về phía giường.

"Ta liền lớn mật cho chàng xem."

Nói xong, đôi môi kiều diễm của Thượng Quan Thi Vũ áp lên môi mỏng của Diệp Thừa Tầm, hai người tiến hành một màn nóng bỏng mãnh liệt.

Cảnh xuân trong phòng lộ ra ngoài, một buồng kiều diễm.

"Wow, phiên bản người sống nha, đẹp quá đi." hai mắt Ly Yên phát sáng túm lấy Lăng Dạ Vũ nói.

Lúc này hai người đang ở trên mái ngói nhìn lên, Ly Yên đề xuất muốn tới, Lăng Dạ Vũ không dám không theo.

"Đẹp, không được nhìn." Toàn thân Lăng Dạ Vũ tỏa ra lãnh khí nói, hai tay trực tiếp che kín ánh mắt nàng.

"Vì sao? Để cho ta xem xong đã." Ly Yên nhất quyết không tha nói.

"Chết tiệt, còn nhìn nữa ta sẽ ăn nàng ngay tại đây." Lăng Dạ Vũ môi mông khễ mở, uy hiếp nói.

Ly Yên bị bung kín hai mắt, tay sờ loạn khắp nơi, chợt, giống như phát hiện cái gì, kinh ngạc hỏi: "Đây là cái gì? Chàng cất giấu cái gì vậy? sao lại lòi ra tới?"

Lúc này vẻ mặt Lăng Dạ Vũ đen đến không thể đen hơn, thanh âm khàn khàn nói: "Nàng đừng động."

Cảm giác được tay che mắt nàng đã thả lỏng, Ly Yên lập tức kéo tay hắn ra, thấy vẻ mặt khó chịu của hắn, không khỏi lo lắng hỏi: "Chàng làm sao vậy? Độc không phải đã giải rồi sao? Sẽ không lại tái phát đi?"

"Chỉ sợ lần này nàng nên vì ta tự mình giải mới được." Lăng Dạ Vũ dè dặt thanh tuyến, giọng nói vẫn gọi cảm như cũ.

Ly Yên mờ mịt hỏi: "Có ý gì?"

Lăng Dạ Vũ bồng Ly Yên lên, "Từ từ nàng liền biết."

Ly Yên bỗng nhiên ý thức được cái gì, nhưng không có phản kháng, bởi vì nàng biết, lần này trốn không thoát rồi.

Vừa đến phòng, Lăng Dạ Vũ liền khẩn cấp đi về phía giường, hô hấp có chút dồn dập, giọng nói trầm thấp ở bên tai nàng nói: "Nàng sẽ chịu trách nhiệm với ta."

"Ta. . ." còn chưa kịp mở miệng, môi đã bị chặn lại.

Ly Yên thâm mắng, chết tiệt, lại dùng chiêu này.

Lăng Dạ Vũ cười thâm trong lòng, hút lấy ngọt ngào của nàng, Ly Yên nâng tay lên ôm lấy cổ của hắn, từ từ đáp lại.

Đây là lần đầu tiên Ly Yên đáp lại, Lăng Dạ Vũ mừng như điên, lập tức được một tác lại muốn tiến một thước, tay to từ từ xoa trước ngực, nhẹ nhàng kéo một cái, Ly Yên chỉ cảm thấy trước ngực chợt lạnh, lộ ra ngọc thể phấn nộn sáng long lanh, đáng người uyển chuyển khiến người kinh diễm.

"Tiểu Yên, có thể chứ?" Lăng Dạ Vũ bỗng kiềm nén cẩn thận hỏi.

Ly Yên tròn trĩnh mắt, này còn không rõ ràng sao?

Lăng Dạ Vũ tự nhiên hiểu rõ ý tứ của nàng, lập tức cánh môi hôn lên thân hình mị hoặc kia.

Trút mình trên giường xuống, chỉ nhìn thấy hai bóng dáng quấn vào nhau, như muốn đem đôi phương dung nhập vào xương cốt.

Ngày mai, Ly Yên không khỏi phát lên chữ tục ni cô mã, nàng không bao giờ làm việc này nữa, đau chết mất, thân thể như là bị nghiền qua vậy.

"Nương tử, ta giúp nàng mát xa được không?" Lăng Dạ Vũ lấy lòng cười nói với nàng.

"Mau mau, mệt chết, không muốn động."

Ly Yên vừa nói xong, Lăng Dạ Vũ nhẹ cười, ánh mắt có chút quý dị, "Được, nàng không động, ta động là được."

Ly Yên không có nghe được ẩn ý của hắn, tùy ý hắn giúp bản thân mát xa, cứ như vậy qua một lát sau, tay hắn lại bắt đầu không an phận, vì thế, thật lâu sau, lại một hồi vận động qua đi, bên ngoài đều nghe thấy tiếng mắng từ trong phòng truyền ra.

Lúc này Thượng Quan Thi Vũ cũng đang nằm ở trên giường không nhúc nhích nổi, trong lòng không ngừng tự trách, tối hôm qua thực không nên kích thích như vậy, hiện tại eo mỗi lưng đau.

"Nương tử, ta giúp nàng xoa bóp." Diệp Thừa Tầm ôn nhu nói, lập tức ấn nhẹ lên vai nàng.

Bỗng nhiên một thanh âm xuất hiện khiến cho thân thể hai người cứng ngắc.

"Vì sao? Vì sao?"

Giống như tự hỏi giống như chất vấn, Kỳ Doãn xuất hiện ở trong phòng, trong ánh mắt tràn đầy đau khổ nhìn hai người trên giường, giữa lông mày lộ rõ một mối.

Hắn vừa nhận được tin tức hai người muốn thành thân, liền suốt đêm chạy đi, hi vọng có thể đuổi kịp trước lúc hai người động phòng, cũng không nghĩ là đã muộn.

Thượng Quan Thi Vũ nhìn thấy hắn, kéo chăn qua đắp kín thân thể chính mình, lạnh lùng nói: "Người tới làm gì?"

Nhìn nàng làm một loạt động tác, Kỳ Doãn chỉ cảm thấy đau lòng khó nhin, nàng và hắn ở cùng nhau lâu như vậy, cả một nụ hôn hắn cũng chưa từng có được, mà nam tử này, lại lấy được tất cả của nàng.

Ngẩng đầu thê lương cười to, tiếng cười kia ủa vào tai hai người, hỗn loạn bị thương cùng tự giễu.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68

Thượng Quan Thi Vũ lạnh lùng nhìn hắn, mím môi không nói gì.

Bỗng dưng, Kỳ Doãn thu lại tươi cười, ánh mắt kiên định nhìn Thượng Quan Thi Vũ, dứt khoát nói: "Ta sẽ không để ý đến việc này, Thi Vũ, nàng chính là của ta."

"Ta chỉ thuộc về bản thân ta, sẽ không thuộc về bất kỳ ai."

Thượng Quan Thi Vũ hơi hơi liếm môi, ánh mắt băng lãnh, khiến lòng Kỳ Doãn rét lạnh, chỉ là hắn sao lại có thể dễ dàng buông tha như vậy.

Kỳ Doãn lườm về phía Diệp Thừa Tầm, rồi sau đó dùng ánh mắt tràn đầy thâm tình nói với Thượng Quan Thi Vũ: "Ngày ta lấy được giang sơn, chính là lúc ta cưới nàng làm vợ."

Hắn biết Thượng Quan Thi Vũ nhất định sẽ cự tuyệt, cho nên nói vừa xong liền lập tức rời đi.

Diệp Thừa Tầm khần trương nhìn Thượng Quan Thi Vũ, nàng cũng chỉ là nhân nhạ hạ mắt, không có một tia xao động.

Giống như vuốt ve nhẹ nhàng cầm tay hắn, đôi môi đỏ mọng khẽ mở Thượng Quan Thi Vũ nói: "Phải tin tưởng lẫn nhau."

Trong lòng đột nhiên thả lỏng rất nhiều, trên mặt hiện lên ý cười, Diệp Thừa Tầm kéo nàng qua, cả hai đều không nói gì.

Trong Luyến Vũ Các, ngọn đèn dầu ngũ sắc chiếu sáng, dù đã bị cháy mòn, ở một góc nào đó vẫn có một loại yên tĩnh đến thánh khiết

Mọi người nghe nói, hôm nay Các chủ của Luyến Vũ Các ngoại lệ hiến một vũ khúc, nên đến cổ động. Tất cả đều mang vẻ mặt hoặc chờ mong, hoặc tục tĩu hoặc ôm ý nghĩ đến xem náo nhiệt.

"Tìm ta có chuyện gì?" Ly Yên một thân nam trang, giữa lông mày lại thêm vài phần mỹ hoặc, một cái nhãn mày một nụ cười đều trở nên vô cùng xinh đẹp, bung lên chén Lưu Ly nhấp một miệng trà, hỏi.

Kỳ Doãn nhìn nàng, trong đầu không ngừng hiện ra cảnh Thượng Quan Thi Vũ và Diệp Thừa Tầm ở bên nhau, hắn nhắm mắt lại trầm giọng nói, "Ta muốn sớm thực hiện kế hoạch."

"Được, ta phụ trách phương diện kinh tế, người cứ việc mạnh tay mà làm, trong hoàng cung Kỳ Tinh quốc sẽ có người nội ứng ngoại hợp với người."

Ly Yên âm đạm cười, này sợ là bị kích thích đi!

Nghe vậy, ánh mắt Kỳ Doãn liền trở nên phức tạp, nữ tử này chỉ cần vài năm đã trở thành Lưu Ly công tử người người đều biết, nắm giữ mạch kinh tế quan trọng, hiện giờ, cả trong quốc gia của hắn nơi nơi đều có người của nàng.

"Là ai?" Môi mòng hé mở, giọng nói lạnh lùng trong veo của Kỳ Doãn vang lên.

Ly Yên nhìn hắn, mỉm cười, thản nhiên nói: "Lãnh Hân."

Ly Yên vừa nói xong ánh mắt Kỳ Doãn liền hiện lên vẻ kinh ngạc, Lãnh Hân chính là thừa tướng Kỳ Tinh quốc, tuổi trẻ tài cao, được rất nhiều dân chúng kính yêu, nếu mà được hắn tương trợ, khả năng thành công sẽ tăng gấp bội, nhưng không nghĩ tới nam tử thanh liêm như vậy lại là thủ hạ của người trước mắt.

Bỗng nhiên, tiếng đàn sáo vang lên, một trận xôn xao.

Ly Yên nhìn từ cửa sổ xuống, chỉ thấy Vũ Tâm mang khăn che mặt đứng ở giữa vũ đài, cùng với âm nhạc vang lên, nhẹ nhàng nhảy múa.

Đeo khăn che mặt nên không có thấy được vẻ mặt của nàng, nhưng ở trong mắt nàng lại hiện lên cảm xúc phong phú, từng nét đều cuốn hút lòng người.

Ly Yên cười gật gật đầu, vũ điệu của Vũ Tâm lại tiến bộ rồi !

Tìm một cái mặt nạ đẹp lên mặt, Ly Yên nhẹ nhàng nhảy xuống, đứng lặng bên cạnh nhạc công, ánh mắt thoáng hiện ý cười, trực tiếp lấy đàn tranh, khêu nhẹ dây đàn.

Tiếng đàn sáo đột ngột thay đổi một giai điệu mới, như oán như mộ, như khóc như kẻ, dư âm lượn lờ, bất tuyệt như lũ. (mỏng mảnh như sợi tơ mảnh sắp đứt)

Trong ánh mắt trong suốt của Vũ Tâm hiện lên vui sướng, lập tức điệu múa cũng biến hóa theo, động tác nhu tình hàm súc, đầy cô đơn, rồi lại xen lẫn nhớ thương, giống như người xa cách tình nhân kẻ lại .

Điệu Vũ kết thúc, toàn trường yên tĩnh, lập tức tiếng vỗ tay như sóng triều vang lên.

Nhiều năm về sau, vẫn có người nhớ rõ hình ảnh duy mỹ này, một nam tử đeo mặt nạ, khí chất của hán thánh khiết, cùng Các chủ Luyện Vũ Các - Vũ Tâm cảm sát hài hòa, tiếng đàn quanh quần bên tai ba ngày không dứt, khiến lòng người khó quên.

Vũ Tâm đã từng là nữ tử có thân thể bị thương, từ khi Ly Yên dạy nàng vũ đạo cùng đánh đàn, làm cho nàng trở thành Các chủ Luyện Vũ Các, mặc dù đã qua nhiều năm, nhưng bị thương trong đáy mắt cũng không thể tan biến, Ly Yên đã từng nói với nàng, cái này có lẽ sẽ trở thành ưu thế của nàng, bởi vì chỉ có phối hợp cảm tình, mới có thể nhảy ra điệu múa tốt nhất, khảy ra tiếng đàn hay nhất.

Mặc dù Ly Yên đã dạy nàng như vậy nhưng lúc trước tiếng đàn của nàng cũng không có một tia cảm tình, mà bây giờ lại có thể khảy ra một khúc hàm súc như vậy, dường như nàng đã không còn là người vô cảm nữa rồi.

Kỳ Doãn xem xong điệu múa kinh thế này, màu sắc kinh diễm, lập tức lòng nóng như lửa đốt rồi đi, đi làm chuyện hán muốn làm.

Bóng đêm vắng lạnh, Vũ Tâm cùng nàng nói mấy câu, nàng liền rời đi, không biết vì sao, bây giờ nàng rất muốn gặp Lăng Dạ Vũ.

"Nha đầu, không thấy lâu như vậy, cảm kỹ trái lại tiến bộ không ít a."

Tóc bạc như Sương, một thân trường bào màu trắng, trên mặt lão lưu lại rất ít vết của năm tháng, tươi cười nhợt nhạt, không chỗ nào không lộ ra tính trẻ con của lão, lúc trước Ly Yên đã thấy được lão chính là một Lão Ngoan Đồng, hiện giờ mặc dù cũng có loại cảm giác này, nhưng không biết vì sao, lần này lại cảm thấy trong ánh mắt của lão ẩn chứa một chút phức tạp gì đó, mơ hồ như có chút sầu lo.

"Sư phụ, sao người lại tới đây?" Ly Yên dương lên khoe miệng cười nói, đôi mi hơi cong lên, tràn đầy vui sướng.

Thiên cư lão nhân lắc tay áo dài, đi nhanh đến, nhẹ giọng trêu ghẹo nói: "Tìm nha đầu ngươi để ăn uống miễn phí nha ."

Ly Yên giống như ủy khuất nói, "Sao người không đi tìm sư tỷ, con rất nghèo ."

Vừa dứt lời, hàm râu tuyết trắng của thiên cư lão nhân bị thổi run lên, khoe miệng gật gật nói: "Nha đầu chết tiết kia, vẫn còn keo kiệt như vậy."

"Tiểu Yên."

Một tiếng gọi thâm tình vang vọng từ nơi xa đến, khuôn mặt tuấn tú của Lăng Dạ Vũ dần hiện ra. (sao giống bụt v==')

Ly Yên bắt đầu dĩ lờ mờ một cái, không khỏi ai oán nói, "Sao chàng lại luôn luôn tìm được ta?"

"Ừm" Lăng Dạ Vũ làm như cố gắng suy nghĩ, bỗng nhiên tà mị cười, "Chúng ta Tâm linh tương thông."

"Khụ khụ." Thiên cư lão nhân cố ý ho khan vài tiếng, ý bảo hai người đừng quên còn có một người to lớn là lão đang đứng đây.

"Tiền bối, xin hỏi người là?" Lăng Dạ Vũ cung kính hỏi, hần nhìn không thấu công lực của lão nhân tóc bạc này, nếu không phải không có nội lực thì chính là nội lực cao thâm, khí chất tiên phong đạo cốt như vậy, nhất định là câu sau rồi.

Thiên cư lão nhân mở miệng nói ra đại danh chính mình : "Thiên cư lão nhân."

Ánh mắt có chút phức tạp nhìn Lăng Dạ Vũ, thiên cư lão nhân muốn nói lại thôi .

"Nguyên lai là đại danh đỉnh đỉnh thiên cư lão nhân, là tại hạ thất lễ rồi."

Lăng Dạ Vũ không kiêu ngạo không siểm nịnh nói, thần sắc không có nửa phần thay đổi. Nếu là những người khác nghe thấy tên thiên cư lão nhân sớm đã lộ ra sùng bái, van cầu lão ta làm sư phụ, mà hần lại vẫn như cũ sóng nước chẳng xao, lạnh nhạt như cũ.

"Người chính là nam nhân của nha đầu này?" Thiên cư lão nhân ngưng mắt, hỏi.

Hiển nhiên Lăng Dạ Vũ cũng đoán ra được ông là sư phụ của Ly Yên, cho nên mới cung kính như vậy, chỉ là không nghĩ tới sư phụ của Ly Yên chính là thiên cư lão nhân.

Nghe được câu hỏi của thiên cư lão nhân, Lăng Dạ Vũ nhẹ nhàng gật gật đầu.

Ly Yên tròn trĩnh mắt, cái gì kêu nam nhân của nha đầu? Lão Ngoan Đồng sao có thể nói như vậy a.

Thiên cư lão nhân vỗ đầu Ly Yên, khiển trách nói: "Nha đầu chết tiết kia, đang thăm mắng ta đúng không?"

"Dựa vào, chuyện này người cũng biết hả?" Ly Yên liếc hần, giận trừng mắt hần nói.

"Hừ, có cái gì mà ta không biết." Thiên cư lão nhân dương dương đắc ý nói với Ly Yên, tựa hồ nghĩ tới cái gì, trong mắt thoáng qua một tia phức tạp.

Lăng Dạ Vũ đứng ở một bên, tươi cười nhìn Ly Yên.

"Thôi đi! Nói đi, lần này người đi tới đây để làm gì? Con còn không hiểu người sao, người chỉ biết ở trên Tịnh đảo, trừ phi có chuyện quan trọng mới có thể rời đảo." Ly Yên nhú mày nói.

Thiên cư lão nhân biến sắc, thờ dài một tiếng, nói: "Ai, Cuối cùng ta cũng phải nói việc này với con."

Ly Yên chưa bao giờ thấy qua bộ dạng này của sư phụ, chắc là sắp xảy ra chuyện đại sự gì rồi.

"Nha đầu, con không thể ở cùng với tiểu tử này."

Một câu nổ vang bên tai hai người, gắt gao vồn quanh, thật lâu chưa tan. Sắc mặt Lăng Dạ Vũ trầm xuống, hỏi: "Vì sao?"

Ly Yên nhú mi, trong lòng có chút dự cảm xấu.

Thiên cư lão nhân một mặt lắc đầu thờ dài, rồi nhìn Ly Yên, chậm rãi nói ra: "Nha đầu, con không thuộc về nơi này, số mệnh con ở đây nhất định là phải cô độc cả đời, hiện giờ nếu như hai con cương quyết cùng một chỗ, ắt gặp đại kiếp, nếu vượt qua kiếp nạn này, hai con có thể nắm tay trọn đời, còn nếu như không qua được, nhất định sẽ là sinh ly tử biệt."

"Có ý gì? Nói cái gì mà Tiểu Yên không thuộc về nơi này?" Lăng Dạ Vũ cấp bách hỏi, dường như trước giờ hần vẫn không hiểu hết về nàng.

"Ai, người hỏi nàng đi! Nghĩ cho thật tốt, ta tiết lộ Thiên Cơ, tuổi thọ lại giảm một chút, người đã già, đã sắp thấy sinh tử, ta đi đây."

Ánh mắt Thiên cư lão nhân là bi thương bất tận, một đôi mắt sắc bén nhìn thấu thế gian vạn vật, cuối cùng cũng không chống lại được quy luật sinh tử, bóng dáng chớp lóe, tại chỗ đã không còn bóng dáng của lão.

Ly Yên sững sờ đứng lặng, trong miệng lẩm bẩm nói: "Sinh tử cách xa nhau . . ."

Gió lạnh hiu quạnh, nhấc lên hoa rơi trên đất, tạo ra một độ cung thật đẹp, quá trình tuy đẹp, đến lúc gió ngừng lại vẫn phải rơi xuống mà thôi.

Tim Lăng Dạ Vũ tê rần, tiến lên ôm lấy nàng, trấn an nói: "Sẽ không, chúng ta không có việc gì."

Ly Yên nâng đôi mắt sáng như lưu ly lên, ánh mắt trống rỗng nhìn về nơi thiên cư lão nhân rời đi: "Ta là người đến từ tương lai, vốn không thuộc loại nơi này, sư phụ có thể đoán được Thiên Cơ, chưa bao giờ sai."

Lăng Dạ Vũ có chút kinh ngạc, nhưng lập tức trở lại thân nhiên như cũ, ngửi hương thơm trên người nàng, tràn đầy sủng nịch, ôn nhu nói: "Mặc kệ nàng tới từ nơi nào, nàng đều là thê tử của ta, về phần đại kiếp nạn thiên cư lão nhân vừa nói, ta tin tưởng chúng ta chắc chắn sẽ vượt qua, nắm tay nhau trọn đời."

"Chàng nói rất đúng, mệnh là do ta không phải trời, cho dù ông trời có phản đối, ta cũng phải nghịch lại ý trời."

Ly Yên ngẩng đầu lên nhìn trời mà nói, toàn thân lộ ra khí chất vô cùng quả quyết.

Lăng Dạ Vũ thoải mái nở nụ cười, vừa muốn nói gì, đã thấy sắc mặt Ly Yên nháy mắt trầm xuống, con người lo lắng nói: "Thì Vũ cũng giống như ta, cũng không phải là người nơi này, nàng sẽ như thế nào?"

"Trách không được rõ ràng là hai người không có bất cứ quan hệ nào nhưng nàng ta lại từ thiên lý xa xôi tới tìm nàng, còn khiến bọn ta cảm giác được hai người như là bằng hữu nhiều năm không gặp nữa." Lăng Dạ Vũ nhất thời hiểu rõ nói.

"Kiếp trước bọn ta không có bất cứ thân nhân nào, hai ta sống nương tựa lẫn nhau, nàng vì cứu ta mà mất mạng, sau khi đến thế giới này số mệnh vẫn nhấp nhô như cũ, hiện giờ mới bắt đầu trải qua cuộc sống hạnh phúc, vì sao ông trời lại đối với nàng ấy như vậy?"

Ly Yên ngân nga thờ dài một tiếng, sắc mặt biến thành đau thương.

"Chỉ cần bọn họ ở cạnh nhau, ta tin tưởng bọn họ cũng sẽ vượt qua đại kiếp nạn này." Lăng Dạ Vũ ôm chặt lấy nàng, cho nàng ấm áp lớn nhất, mâu trung hơi có chút đau lòng, Tiểu Yên của hắn, kiếp trước đã trải qua những gì?

"Chàng nói xem, ta có nên nói cho nàng ấy biết hay không."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69

"Nói đi, để cho bọn họ tự mình quyết định."

Trong lời nói của Lăng Dạ Vũ tràn ngập vô tận phiến muộn cùng bất đắc dĩ.

Ly Yên hạ lỏng mi như cánh bướm xuống, nặng nề gật đầu.

"Ta cùng Thi Vũ sẽ vượt qua cửa ải khó khăn này." Sau khi Diệp Thừa Tầm nghe Ly Yên kể xong, liền ôm vai Thượng Quan Thi Vũ nói.

Thượng Quan Thi Vũ cũng kiên định gật đầu, Ly Yên thấy thế, thoải mái nở nụ cười, bỏ qua đi, nàng không cần lo lắng quá nhiều.

Hôm sau, gió nổi mây phun, hoàng thượng Kỳ Tinh quốc bỗng nhiên chết bất đắc kỳ tử, thái tử Kỳ Doãn lên ngôi, gặp rất nhiều chỉ trích, Tả thừa tướng luôn luôn không để ý tới triều đình lại dứt khoát đứng về phía thái tử.

Mấy hoàng tử biết nếu lúc này không ra tay thì sẽ không còn cơ hội, hợp lực cùng nổi lên, thái tử Kỳ Doãn lấy danh nghĩa truy nã phản tặc đuổi cùng giết tận các hoàng tử, tuyên bố qua mùa thu sẽ xử tử, ba ngày sau thái tử Kỳ Doãn chính thức đăng cơ, tất cả mọi trở ngại đều được giải quyết sạch sẽ.

Kỳ Doãn đang xử lý công vụ, bỗng dung truyền đến một giọng nói lạnh lùng, một bóng dáng áo trắng xuất hiện trước mặt.

"Hoàng thượng đã chiếm được thứ ngươi muốn, cũng có thể thực hiện lời hứa của ngươi rồi."

Một tiếng "Hoàng thượng" khẳng định thân phận của hắn, Kỳ Doãn không có để cây viết trong tay xuống, nhìn nàng một cái, lập tức tiếp tục vùi đầu, mở miệng nói: "Người Hạ gia ở Thiên Lao, về phần ngươi có thể lấy được thứ ngươi muốn từ trong tay bọn họ hay không, thì phải xem bản lĩnh của ngươi rồi."

Nói xong ném lệnh bài Thiên Lao cho nàng, Ly Yên nhanh chóng đưa tay tiếp được.

Trong lòng lạnh lùng cười, nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn xoay người đi ra ngoài.

Kỳ Doãn nhốt người Hạ Gia vào Thiên Lao, là muốn lấy được lệnh bài từ sĩ của bọn họ, chỉ là những Lão già Ngoan Cố này chết cũng không chịu khai ra lệnh bài ở đâu. Mà hắn cũng biết Ly Yên muốn không phải chỉ đơn giản là kinh tế sản nghiệp Hạ Gia, còn không bằng để cho nàng đi thử một phen, bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sáo.

Ly Yên cầm lệnh bài trong tay chậm rãi đi vào Thiên Lao, khắp nơi là một mảnh âm u, mặt đất ẩm ướt toả ra hàn khí, ghét lạnh tận xương, những tiếng roi quất, tiếng kêu rên, còn có tiếng thét chói tai tạo thành một loại âm thanh vô cùng rùng rợn.

Ly Yên được binh lính đưa vào một phòng giam, chỉ thấy mấy người ở bên trong vết thương đầy người, tóc tai rối bời, phát ra từng trận tanh hôi, cảm giác có người tiến vào, họ cũng không thèm nâng mắt, một trung niên nam tử lạnh lùng nói: "Hừ, ta nói rồi sẽ không nói cho ngươi lệnh bài ở đâu."

Dưới tình huống bọn hắn không hề đề phòng thì bị Kỳ Doãn nhốt vào thiên lao, cho nên cho dù có tử sĩ bảo vệ, cũng không kịp gọi tử sĩ đến cứu bọn hắn, chỉ cần bọn hắn không giao lệnh bài ra, gia tộc mới có hi vọng, nếu không, Hạ gia sẽ bị diệt.

"Ha ha, xem ra Kỳ Doãn thường xuyên tới ép hỏi lệnh bài ở đâu a!."

tiếng cười thanh thúy vang dội ở trong không khí, mang theo nhàn nhạt trào phúng.

Mấy người nâng mắt nhìn lại, một thân áo trắng như tuyết, bên hông buộc đai lưng màu lam nhạt, trên đầu xuyên vào một cây trâm kiểu dáng liên hoa, làn da như mỡ đông, vô cùng mịn màng, giữa lông mày lộ ra muôn phần yêu mị, một đôi mắt lưu ly lấp lánh, môi đỏ mọng lộ ra sáng bóng, dễ dàng khiến người phạm tội.

Mấy người hoảng sợ, sao lại có nam tử như vậy? nét xinh đẹp của nữ tử cùng kiệt ngạo của nam tử dung hợp ở trên người hắn, không có một tia phản cảm.

"Người là người nào?"

Trung niên nam tử rất nhanh liền từ trong kinh điểm phản ứng lại, mâu trung mang theo vẻ cảnh giác lớn tiếng hỏi. Mặc dù toàn thân lờ lững, cực kỳ chậm vật, ngồi ở vị trí này lâu như vậy nhưng khí thế không giảm chút nào, khí thế như vậy chính là Gia chủ Hạ Gia.

"Người không cần biết ta là ai."

Ly Yên nở nụ cười tà ác, lập tức đôi đồng tử đen nhìn hắn, hắn nhìn cặp mắt mị hoặc kia, chỉ cảm thấy sắp rơi vào, đầu não hoa mắt chóng mặt, chỉ chốc lát sau, trong óc trống rỗng, bỗng dưng có một cái thanh âm như gió nhẹ giọng lọt vào tai, cực kỳ mờ mịt.

"Nói cho ta biết, lệnh bài ở đâu?"

Mấy người còn lại vẫn là thanh tĩnh, bọn hắn nhìn thấy ánh mắt của gia chủ mình tựa hồ trở trống rỗng đờ đẫn, không khỏi ra tiếng. "Gia chủ, người làm sao vậy, gia chủ."

Chỉ là hắn không có một tia phản ứng, chỉ là ngo ngắc địa nhìn Ly Yên, nói: "Ở trên người Uyển Di."

Ly Yên ngẩn người, không nghĩ tới hắn lại yêu thương hạ Uyển di như vậy, trước hỏi hạ Uyển di muốn một nửa tử sĩ, đây là vì nàng nghĩ à chỉ có một nửa, không nghĩ tới Gia chủ Hạ Gia cho nhiều như vậy.

Sau khi Hạ Uyển Di chết, trực tiếp được chôn, Kỳ Doãn cũng sẽ không nghĩ đến lệnh bài ở trên người nàng ta, hơn nữa thể lực của Lưu Ly công tử cũng chỉ tra được Hạ Uyển Di có một nửa tử sĩ mà thôi.

Mấy người còn lại nghe được gia chủ nói ra lệnh bài hạ lạc, không khỏi ngạc nhiên, lớn tiếng kêu: "Gia chủ người tỉnh tỉnh, sao người có thể nói? Gia chủ."

Ly Yên cười cười, một cái vỗ tay vang lên, Hạ gia gia chủ mạnh hoàn hồn, nghe được tiếng khóc của mấy người chung quanh, dứt quãng tự thuật, hắn đã hiểu rõ một chút, ánh mắt như muốn phun lửa, nhìn Ly Yên mắng: "Rốt cuộc người đã làm gì ta?"

Ly Yên lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, không có trả lời hắn, trực tiếp đi khỏi nhà giam, sau khi rời đi liền nghe thấy một tiếng đánh thật mạnh, theo sát đó là tiếng kêu sợ hãi, "Gia chủ, không cần a."

Ly Yên ngoảnh mặt làm ngơ, bước nhịp bước đi ra hoàng cung.

Đi không bao lâu, khóe môi dương lên mỉm cười, giọng nói như tiếng suối chảy mùa xuân: "Xuất hiện đi!"

Đứng ở chỗ tối Lãng Dạ Vũ bất đắc dĩ thở dài, sâu xa đi ra, "Tiểu Yên, đừng thông minh như vậy được không?"

"Ta không thông minh thì sao lấy chàng làm phu?" Ly Yên nhướn mi nói, dường như nàng cùng Lãng Dạ Vũ thật sự là Tâm Linh Tương Thông, chỉ cần hắn ở bên người thì nàng có thể cảm giác được.

Đi qua ôm lấy Ly Yên, Lãng Dạ Vũ sùng nịch gật đầu cười nói: "Uhm, ta cũng thông minh, không thì làm sao cưới nàng làm vợ?"

Ly Yên vút cho hắn một ánh mắt "Tự kỷ", lập tức u oán nói: "Vì sao mỗi lần ta rời đi đều không qua mặt chàng được."

Nghe vậy, Lãng Dạ Vũ nghiêm mặt nói: "Nàng vút ta không được, lên bích lạc hay xuống hoàng tuyền, ta cũng sẽ đi theo nàng."

Ly Yên đưa tay捏捏 mặt hắn, giữa lông mày nổi lên ý cười, "Một khi đã như vậy, liền theo giúp ta đi một chỗ đi!"

Nhìn nụ cười tà ác bên môi nàng, Lãng Dạ Vũ liền có dự cảm xấu, liền hỏi: "Đi đâu?"

"Theo ta đi liền biết."

Ly Yên lôi kéo Lãng Dạ Vũ đi đến một chỗ hoang vu, nơi đó bụi cỏ đại sinh sôi, vô cùng yên tĩnh, chỉ có mấy con bướm trắng vờn quanh ở giữa không trung.

Dọc theo một đường mòn nhỏ, thỉnh thoảng có chút côn trùng bay tới, Ly Yên lôi kéo Lãng Dạ Vũ đi đến trước một phần mộ Vô Danh, dương lên khuôn mặt tươi cười nói với hắn: "Mở nó ra."

Sắc mặt Lãng Dạ Vũ chợt đen, thần tình hắc tuyến, quả nhiên, hắn liền biết không có chuyện gì tốt, bất quá người nào đó dưới sự phân phó của nương tử, không thể không theo.

Bất đắc dĩ thở dài một tiếng, "Lui ra phía sau."

Vừa dứt lời, Ly Yên lui ra phía sau vài bước, Lãng Dạ Vũ ngưng tụ nội lực hướng phần mộ đánh tới, trong nháy mắt, bùn đất bắn ra bốn phía, bụi mù tung bay, một bộ quan tài xuất hiện ở trước mắt.

Ly Yên chợt nhíu mày, nội lực còn có thể dùng như vậy à? Vốn nàng còn muốn nhìn một màn Lãng Dạ Vũ ra tay đào mộ a!

Bầu môi, Ly Yên tiến lên mở nắp quan tài ra, thi thể Hạ Uyển Di lẳng lẳng nằm ở đó, thân thể đã bắt đầu hư thối, phát ra từng trận tanh tưởi, ruồi bọ vòn quanh trên người nàng, dung nhan lồm xồm, dung mạo không còn như trước.

Lăng Dạ Vũ cau mày, mà Ly Yên lại không đổi sắc kéo khăn lụa che mặt xuống, lập tức đeo cái bao tay lên tìm kiếm trên người Hạ Uyển Di.

Lúc sờ đến trên eo nàng liền cảm giác có vật gì cứng cứng, Ly Yên vui vẻ, vội vàng lấy ra nhìn, kim sắc lệnh bài dưới ánh mặt trời chiếu lên rạng rỡ, chói mắt vô cùng.

"Rốt cục lấy được rồi." Ly Yên vui sướng nói, lập tức đóng nắp quan tài, vung tay lên, phần mộ lại khôi phục đáng vẻ lúc đầu.

"Nàng mở quan chính là vì lấy cái này à?" Lăng Dạ Vũ nhìn vật thể kim sắc trên tay nàng, nhú mày hỏi.

"Lấy được cái này là chàng có thể chống lại thái hậu, không cần sợ đội quân trên tay bà ta nữa rồi."

Ly Yên giờ lệnh bài trong tay lên, cười nói với hắn.

Nghe vậy, lòng của Lăng Dạ Vũ như bị cái gì chạm vào, đau xót mãnh liệt, rồi sau đó ôm nàng vào trong lòng.

Nàng bôn ba khắp nơi, đều là vì hắn a, hắn có thể nào không cảm động?

"Được, chúng ta đi thôi!" Ly Yên cười vỗ vỗ lưng của hắn nói.

"Được."

Lăng Dạ Vũ dắt tay nàng đi về, hai người rõ ràng dừng bước lại, thân thể căng thẳng, Lăng Dạ Vũ liền lấy từ trong ngực ra mặt nạ màu bạc đeo lên.

Ngay sau đó, một đám người trùng điệp vây quanh hai người, tạo ra một con đường để cho một nam tử đi đến.

"Sao ngươi lại biết ta ở trong này?" Ly Yên ngạc nhiên nhìn hắn hỏi, từ trước đến nay tính cảnh giác của nàng rất cao, trừ phi là tu vi rất cao như Lăng Dạ Vũ cùng Thượng Quan Dương mới có khả năng theo dõi nàng, nhưng mà thủ hạ của Kỳ Doãn không thể nào cao hơn bọn họ được.

Kỳ Doãn cười nhạo, lạnh lùng nhìn nàng nói: "Chìa khoá Thiên Lao có hương vị đặc chế, ngươi chạm đến nó, tự nhiên trên người liền nhiễm loại hương khí này."

Ly Yên mắng, chết tiệt, quá sót ruột, nên quên mất còn có chiêu này.

"Giao lệnh bài ra đây, ta có thể tha cho ngươi một mạng." ánh mắt Kỳ Doãn lạnh như giá rét mùa đông, băng lãnh bắn về phía Ly Yên.

Nữ tử này quá mức nguy hiểm, nắm giữ nhiều sản nghiệp và thế lực như vậy, sao hắn có thể nào để cho nàng sống sót?

"Trở mặt thật là nhanh, trách không được Thi Vũ không cần ngươi." Ly Yên lạnh lùng châm chọc nói, nói ra tên của Thượng Quan Thi Vũ trêu tức hắn.

Vừa nghe đến tên Thượng Quan Thi Vũ, Kỳ Doãn liền biến sắc, mắt sáng như đuốc nhìn nàng nói: "Thi Vũ nhất định là của ta, bây giờ ngươi vẫn nên lo cho mình trước đi."

"Ha ha, thật đúng là cuồng vọng a! Ngươi cho là chỉ bằng các ngươi thì có thể lấy được lệnh bài?" Ly Yên cười nhạo, liếc người chung quanh vài lần, sau đó khinh thường nhìn hắn.

Kỳ Doãn nhìn Lăng Dạ Vũ đeo mặt nạ ngân sắc đứng bên cạnh Ly Yên, sắc mặt liền ngưng lại, nam tử này cùng nàng đều khó đối phó, nếu mà hai người liên thủ, thì hắn khó mà lấy được lệnh bài.

"Lên." Kỳ Doãn dứt khoát phun ra chữ này, mâu trung phủ đầy sát ý, hừ chết về tay ai vẫn còn chưa biết a!

Trên người Lăng Dạ Vũ dần dần hiện lên sát khí, ánh mắt một mảnh hàn quang, lạnh lùng nhìn về phía bọn hắn, tập hợp cường lực đánh tới, Ly Yên cũng nhảy lên, cùng liên thủ, hai người phối hợp không chê vào đâu được.

Mấy người đi theo Kỳ Doãn đều đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc, không có dễ đối phó như vậy, mà còn rất đông nữa, dần dần Ly Yên cảm thấy có chút vô lực.

Kỳ Doãn nhìn ra manh mối, khóe miệng từ từ gợi lên nụ cười thị huyết.

Lăng Dạ Vũ lại lo lắng nhìn Ly Yên, Ly Yên thăm mắng trong lòng, dựa vào, sao cứ ép nàng ra tuyệt chiêu vậy.

Lập tức lấy ra ngọc tiêu bên hông đưa đến bên miệng, ánh mắt của đám người đối diện đều lộ rõ vẻ khinh miệt, lúc này còn có tâm tình thổi tiêu à?

Chương 70

Tiếng sáo du dương vang lên, phát ra âm thanh bén nhọn như lưỡi dao đánh về phía bọn hắn, bọn hắn không kịp phản kháng liền bị từng lưỡi dao sắc bén xuyên qua thân thể, chết không nhắm mắt.

Đây chính là thực lực của "Âm sát".

Khoảng khắc, trên mặt đất từng vệt máu chói mắt chảy theo dòng, không có một thi thể nào là nguyên vẹn, vô cùng thê thảm. Kỳ Doãn nhìn thế cục chuyển biến như vậy, con ngươi kinh ngạc nhìn Ly Yên, không nghĩ tới nàng còn có chiêu này, tình thế không ổn, hắn liền lập tức rời đi.

Ly Yên lạnh lùng nhìn xác chết khắp nơi, trong lòng hừ lạnh, nàng vốn không muốn dùng chiêu thức tàn nhẫn như vậy, là bọn hắn bức nàng.

"Tiểu Yên, không có việc gì chứ?" Lăng Dạ Vũ đi lên phía trước lo lắng hỏi han.

Ly Yên lắc lắc đầu, "Chúng ta đi thôi!"

Trong Lăng Nguyệt quốc, bởi vì hoàng thượng Lăng Dạ Trần vừa khỏi bệnh, thân thể còn suy yếu, không quan tâm đến triều chính, thái hậu dần dần nắm quyền, phạm là đại thần phản kháng nàng từng người đều bị biếm hoặc bị sát hại.

"Chúng ta nên ép bà ta ra tay rồi." Ly Yên híp mắt lại, môi đỏ mọng thốt ra lời nói lạnh lẽo.

Lăng Dạ Vũ ngưng mắt, lập tức gật gật đầu, "Đúng là nên giải quyết rồi."

Cung điện xanh vàng rực rỡ có vẻ an tĩnh vô cùng, thái hậu nằm ở trên giường nheo mắt lại, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Một lúc sau, ma ma cước toàn thân cung phục vội vã chạy đến, thở phì phò nói với thái hậu: "Nương nương, không biết vì sao đột nhiên hoàng thượng lên triều, những người mà ngài đem xếp vào triều phần lớn đều đã bị thay đổi."

Nghe vậy, thái hậu lập tức từ giường bật dậy, cao giọng quát: "Người nói cái gì?"

"Nương nương, dường như hôm nay tinh thần hoàng thượng không tệ, liền . . ." Ma ma nói đến đây liền dừng, thần sắc có chút lo lắng nhìn bà.

Thái hậu nhíu mày, sắc mặt trở nên âm trầm, ánh mắt ngoan độc tàn bạo, "Đi, đi nhìn một cái."

Thái hậu tùy ý mặc vài kiện xiêm y, vội vàng đi vào triều, chỉ thấy Lăng Dạ Trần đang ngồi trên long ý thiết lập lại bộ máy triều chính.

"Sao Hoàng nhi lại không nghỉ ngơi nhiều hơn?" Thái hậu dịu dàng cười nói, đáy mắt chứa đầy vẻ dữ tợn.

Lăng Dạ Trần liếc xéo bà một cái, nhàn nhạt nói: "Đương nhiên là Thái hậu hi vọng trẫm tiếp tục nghỉ ngơi, để cho người nắm giữ triều chính phải không?"

Ánh mắt Thái hậu hiện lên bối rối, cho tới bây giờ Lăng Dạ Trần chưa từng nói thẳng với bà như vậy, bà cảm giác có chỗ nào đó không thích hợp, vẻ mặt thận trọng trong nháy mắt liền trở nên ủy khuất, "Sao Hoàng nhi có thể nói như vậy? Mẫu hậu chỉ là muốn cùng người gánh vác một chút mà thôi."

Lăng Dạ Trần lạnh lùng liếc nàng một cái, "Vậy thái hậu nương nương có thể yên tâm, trẫm tốt lắm, chuyện quốc gia đại sự sẽ không nhọc người quan tâm nữa."

Thái hậu nghe vậy chỉ có thể kìm nén không dám bạo phát, đáy mắt hiện lên một tia tức giận, từ trước đến giờ hắn chưa từng nói chuyện với mình như vậy, lại càng chưa từng xưng hô với mình như thế, chẳng lẽ bệnh một hồi đã luyện là gan lớn hơn?

"Nếu thân thể hoàng nhi đã tốt, vậy mẫu hậu cũng không quấy rầy người nữa." Thái hậu gian nan nở một nụ cười cực kỳ khó coi nói, lập tức xoay người rời đi, một khắc khi xoay người, đôi đồng tử đen nhánh xẹt qua sát ý.

Con giận dữ của Thái hậu như là bị ngăn chặn tại ngực, lửa giận hừng hực thiêu đốt, hận không thể đem Lăng Dạ Trần băm thây vạn đoạn, nhưng lại phải cố gắng nhịn xuống.

Nhẹ nhàng đi trở về cung, chợt có ám vệ đi đến, hai tay cầm vật gì đó dâng lên, quỳ xuống nói: "Chủ tử, chúng ta đã tìm được lệnh bài."

Thái hậu vốn đang tức giận, nghe vậy, tức giận trong lòng bị kích động cùng mừng như điên chiếm lấy, vội vàng cầm lấy lệnh bài vàng rực từ trong tay hắn, bỗng dưng cười ha ha nói, "Ha ha ha ha . . . Lăng Dạ Vũ, người vẫn là đầu không lại ai gia, thiên hạ này là của ai gia, ai gia, ha ha ha . . ."

Tiếng cười càng không ngừng vang vọng , từng đợt tiếng cười quý dị truyền xa.

"Các người chuẩn bị cho tốt, đêm nay ai gia hành động, thiên hạ này, nhất định là của ta." Thái hậu gọi lên khước môi ra lệnh, giọng điệu vô cùng chắc chắn.

"Chắc chắn, tiếng cười này của thái hậu thật là khủng bố." Ly Yên ở trên mái ngói rình coi không khỏi lên tiếng cảm thán, giữa mi tâm tràn đầy ý cười châm chọc.

Lăng Dạ Vũ ở một bên không nói gì, chỉ là lẳng lặng nhìn tình cảnh ở phía dưới

"Chàng giao lệnh bài cho ra thật sự không có việc gì chứ?" Ly Yên bỗng nhớ tới, liền lên tiếng hỏi, cái lệnh bài này có thể điều khiển toàn bộ quân đội, rơi vào tay thái hậu không phải hậu họa vô cùng sao?

Lăng Dạ Vũ nhẹ nhàng cười, sững nịch nhìn nàng nói: "Tiểu Yên, lệnh bài bất quá là vật chết mà thôi, bọn hần sẽ không theo theo một cái vật chết."

Nói xong, Ly Yên hiểu rõ gật gật đầu, đứng, lệnh bài chỉ là vật chết, giống như trước Hạ gia không hiểu huấn luyện, chỉ là để cho tử sĩ đi theo kẻ có được lệnh, không cần phải suy nghĩ gì. Mà ở trong quân đội uy tín của Lăng Dạ Vũ rất cao, được mọi người tin phục, sẽ không bởi vì một cái lệnh bài liền thay đổi sự trung thành.

"Được, chúng ta cũng trở về chuẩn bị đi!" Ly Yên nâng ánh mắt trong suốt lên nhìn hần, khẽ mở môi hồng nhuận đáp

"Được."

Thấy đôi môi đỏ mọng sáng bóng của Ly Yên mê người như vậy, Lăng Dạ Vũ không khỏi hôn trộm một cái, sau đó liền vận dụng khinh công trở về, chỉ còn lại Ly Yên ngồi đó vừa thẹn vừa tức.

Từng đợt gió lạnh dấy lên, từng trận sát khí mạnh mẽ ủa về phía hoàng cung, một đêm này, nhất định là đêm không ngủ.

Một đám tử sĩ vây quanh tám cung Lăng Dạ Trần, còn có hai đội quân lính gắt gao vây quanh tất cả hoàng cung, chặt chẽ đến nỗi cả một con ruồi cũng trốn không thoát đi.

"Các người làm cái gì vậy?" Lăng Dạ Trần nhìn những người giam cầm tám cung của, lạnh giọng quát lớn đạo.

"Ha ha, nhìn không thấy sao? Hoàng thượng vì làm lụng vất vả quá độ mà mất mạng, trong triều toàn bộ giao do ai gia chương quản."

Thái hậu trào phúng cười lạnh, nói với Lăng Dạ Trần.

Lăng Dạ Trần nheo mắt lại, ánh mắt tràn đầy lạnh lùng hàn ý, hé mở môi mỏng nói: "Người đây là mưu triều oán vị."

Thái hậu cười nhạo một tiếng, lơ đãng nói: "Thì sao, việc này không ai biết."

Vừa mới dứt lời, liền truyền đến một giọng nói như chim vàng anh, "Ai nói không có người biết?"

Ly Yên bước chậm đến, vẻ mặt vô cùng thoải mái, Lăng Dạ Vũ sững nịch ôm lấy nàng, theo sau họ là nguyên lão đại thần trong triều, biểu tình nhao nhao trở nên khó coi cực kỳ.

Thái hậu nhìn thấy Lăng Dạ Vũ, thần tình chán kinh, ngạc nhiên nói: "Người, người sao người còn chưa chết?"

"Muốn chết cũng là người chết trước, chẳng lẽ người không biết trên đời này còn có một dạng gọi dịch dung gì đó sao?" Ly Yên khinh thường nói.

"Làm sao có thể, ai gia rõ ràng kiểm tra qua . . ." Thái hậu không tin lắc đầu, không chịu tin đây là sự thật này.

Ly Yên nhẹ nhàng cười, "Dịch dung thuật của Bản cô nương cao siêu, nếu bà có thể nhìn được thì ta làm sao có thể lẫn lộn giang hồ đây?"

Nghe vậy, ánh mắt thái hậu hiện lên một đạo tàn nhẫn, lạnh giọng nói: "Hừ, nếu đã như vậy, hôm nay các người một người cũng đừng mong thoát khỏi đây."

"Được a, dù sao chúng ta cũng không muốn rời đi." Ly Yên vẫn vân đạm phong khinh như cũ, giống như bất cứ chuyện gì nàng cũng không để ý.

Thái hậu nghĩ muốn liều cá chết lưới rách, lớn tiếng hô về phía bên ngoài: "Người tới, bắt bọn hần lại cho ai gia."

Tiếng nói vừa ngừng, rất lâu, cũng không nghe thấy âm thanh gì, thái hậu không khỏi luống cuống, kỳ quái, người đâu?

"Thái hậu nương nương có phải rất kỳ quái hay không, những âm vệ của bà đi đâu rồi hả ?" Ly Yên nhú mày cố ý hỏi, khước miệng nở một nụ cười thị huyết.

Thái hậu ngưng mâu, ra sức kìm nén thốt ra một câu: "Rốt cuộc người muốn làm cái gì?"

"Cũng không có gì, chỉ là để cho bọn họ ném thử được ta mới nghiên cứu xong mà thôi, xem ra được quả cũng không tồi."

Ly Yên tùy ý nhún vai, nói ra một câu khiến thái hậu cơ hồ muốn thổ huyết.

Thái hậu lấy lại bình tĩnh, nói: "Ngươi cho là như vậy ngươi liền thắng sao? Quân đội ở đâu, chỗ nào?"

Theo thái hậu lên tiếng, quân đội được huấn luyện nghiêm chỉnh xuất hiện ở trước mắt mọi người, trùng điệp vây quanh.

Ly Yên châm chọc cười ra tiếng, "Thái hậu a thái hậu, bà còn chưa có thấy rõ tình hình sao?"

"Ngươi có ý gì?" Thái hậu nhăn mi, trong lòng có dự cảm bất an.

Không cần Ly Yên nhắc nhở gì, Lăng Dạ Vũ đối với quân đội lên tiếng nói: "Chư vị vất vả, trở về đi!"

Tiếng nói vừa dứt, theo sau là một tiếng “Văng” đình tai nhức óc, nhao nhao lui ra.

Từ som Ly Yên đã thần không biết quỷ không hay đem người một nhà hoán đổi vào quân đội của thái hậu, thái hậu thấy thế sắc mặt trắng bệch, hoảng sợ nhìn thế cục thay đổi, ánh mắt bỗng trở nên hỗn loạn.

"Vũ nhi, mẫu hậu không phải cố ý, mẫu hậu chỉ là bị người mê hoặc mà thôi." Trên trán Thái hậu ứa ra mồ hôi lạnh, thân thể nhẹ nhệ run lên nói với Lăng Dạ Vũ.

Lăng Dạ Vũ nghe vậy hừ lạnh một tiếng, ánh mắt ngập tràn hàn ý, "Mẫu hậu? Mẫu hậu của bốn vương sớm bị ả độc phụ là bà hại chết, suốt thời thơ ấu của bốn vương cùng ngũ hoàng huynh bà cũng không buông tha, hạ độc từng người, nếu không phải cứu hoàng đệ yêu thích tự do, không muốn tham gia vào chuyện triều chính, chỉ sợ cũng sớm đã bị bà hạ độc thủ rồi."

"Vũ nhi, độc không phải ai gia hạ, là... " Dường như thái hậu còn muốn nói cái gì đó, nhưng mà còn chưa có nói xong, một đoàn đao sắc bén đã cắm thẳng vào trong ngực, bà ta lập tức trợn to mắt, dần dần ngã xuống.

Ly Yên kinh ngạc nhìn đoàn đao sắc bén cắm trên ngực thái hậu, lạnh lùng nói: "Người nào? Ra đây."

Nhưng mà trả lời nàng chỉ có tiếng gió thổi bên tai. Ly Yên nhíu mày, bất an nói: "Xem ra chuyện này còn chưa có kết thúc."

Lăng Dạ Vũ nhăn mày, có vẻ dăm chiêu, lập tức nói: "Hắn sẽ xuất hiện, chúng ta đành phải yên lặng xem xét, dù sao địch ở trong tối chúng ta ở ngoài chỗ sáng."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71

Thanh âm của hắn cực kỳ thấp, nữ tử không có nghe thấy, chỉ là thấy sắc mặt hắn âm trầm, không nói gì.

"Ngươi muốn trói ta đến bao giờ?" Nữ tử hếch mày lên tức giận nói, không biết tên nam nhân này muốn cái gì, sau khi cứu nàng trở về, cho nàng thế lực, dạy nàng võ công, nhưng mà cũng hạn chế nàng làm rất nhiều chuyện, dù vậy, nàng cũng không hiểu rõ hắn, hắn quanh năm che mặt, thậm chí nàng còn chưa thấy qua bộ mặt thật của hắn.

Ánh mắt nam tử che mặt lạnh lùng, giống như đang nghĩ gì đó, chợt nói: "Đợi ta giải quyết xong một chuyện tự nhiên sẽ thả nàng."

Nữ tử tức giận xoay mặt đi không nhìn hắn, mỗi lần hắn đều nói như vậy, nhưng mà nàng đã bị trói thật lâu, hơn nữa chung quanh có rất nhiều thủ hạ của hắn đang canh giữ, nàng muốn trốn cũng trốn không thoát.

Nữ tử không biết, kỳ thật hắn không muốn trói nàng lại, hắn chỉ muốn giam lỏng nàng, vì hắn hiểu rõ tính tình của nàng, nên không muốn để cho nàng làm ra chuyện thương tổn chính mình, cho nên mới phải trói nàng lại.

"Nàng rất ngoan, ta sẽ trở lại thăm nàng." Nam tử che mặt nhàn nhạt nói xong câu đó liền đi, nữ tử không có nhìn thấy cảm tình đang kìm nén ở trong mắt hắn.

Nữ tử nhìn theo bóng dáng của hắn, con ngươi hừng hực lửa giận, nếu mà ánh mắt có thể giết người, chỉ sợ hắn đã bị lăng trì ngàn vạn lần.

Hoàng cung Cung Dương Quốc

Một nam tử tuấn kiệt đang nhìn những khóm hoa lài tàn lụi bên ngoài, một mảnh mắt mắ, về mặt phiên muộn không thôi.

Tuyệt mỹ nữ tử đứng ở đằng xa thấy hấn như vậy, không khỏi thở dài. Nàng mặc cung trang kim sắc, tóc xanh vắn cao, trên đầu cài châm Phụng Hoàng đại diện cho địa vị Chí Cao Vô Thượng, cao quý mà không tầm thường, trong ánh mắt có chút lo lắng đã đi tới.

"Hoàng huynh, lập hoàng hậu đi, Yên nhi không thích hợp với huynh." Cung Y Cầm khuyên, nàng chính là người được tiên hoàng bổ nhiệm phụ trợ hoàng đế, thân phận ngang hàng với Nhiếp Chính vương, cũng chỉ có nàng mới có thể đeo trang sức Phụng Hoàng.

Cung Y Lâm cười khô, nói: "Chỉ có nàng đặc biệt hấp dẫn ta, trừ nàng ra, chỉ sợ sẽ không còn nữ tử nào có thể lọt vào mắt ta được nữa."

Cung Y Cầm chỉ có thể bùi ngùi thở dài, ánh mắt thoáng nhìn về bóng dáng cao to đằng kia, khoe môi hơi hơi gọi lên, nói: "Ngôn, chàng đã đến rồi."

Mộc Hi Ngôn nở nụ cười sùng nịch cất bước đi tới, ôn nhu ôm lấy vai nàng.

Mấy người bọn họ ở nơi riêng tư không cần hành lễ, đều giống như người một nhà, này cũng là chỗ trong hoàng thất khó có được.

"Ngôn, chàng khuyên nhủ hoàng huynh đi! Bảo huynh ấy lập hoàng hậu." Cung Y Cầm có chút lo lắng nhìn Cung Y Lâm, hoàng huynh trúng độc tình quá nặng, lại không đúng lúc chữa trị, có lẽ vô hậu rồi.

Từ lúc Hấn đăng cơ tới nay, hậu cung không có một nữ nhân, chúng đại thần nhao nhao dâng tấu chương thỉnh tuyển chọn phi tử, hấn ngăn lại từng cái, đã khiến rất nhiều đại thần bất mãn rồi.

"Hoàng huynh, Cầm nhi nói đúng, huynh thật sự nên tìm hoàng hậu, Yên nhi yêu thích tự do, lấy thân phận của huynh, không cho nàng được điều đó, huống hồ, hiện giờ nàng đã lập gia thất rồi." Mộc Hi Ngôn cũng khuyên nhủ, hấn chưa cùng Cung Y Cầm thành thân, nhưng mà thân phận của hấn đã xác lập, nên cùng Cung Y Cầm gọi là hoàng huynh.

Mỗi một câu của Mộc Hi Ngôn đều nặng nề nện vào tim hấn, hấn hiểu rõ dụng tâm của Mộc Hi Ngôn, chỉ vì muốn bảo hấn buông tay, không cần quá mức cố chấp.

Cung Y Lâm nở nụ cười chua xót, hấn vốn định để lại vị trí hoàng hậu này cho nữ tử tuyệt đại tào nhĩ kia. Khi đó hấn nghe nói Lăng Dạ Vũ đột tử, trong lòng có mừng thầm cũng có lo lắng, vui vì hấn đã có cơ hội đem người yêu thương trong lòng vào hoàng cung, lo vì sợ nàng chịu không nổi đã kích.

Khi nghe nói nàng đã về phủ Thừa Tướng hấn liền muốn lập tức đi cầu hôn, chỉ là hấn không biết nàng đã đi đâu, vẫn không có xuất hiện. Mãi đến mấy ngày trước đây Lăng Nguyệt quốc phát sinh cung biến, hấn mới hiểu được toàn bộ, cuối cùng, nữ tử kia không thuộc về hấn. (ời Lâm Ca hãy về với đội của e(làm Thập Phu a):~

Cung Y Cầm vừa nghe, ánh mắt đều bốc hỏa, Ngôn nhi? Này không còn không rõ là biết nhau sao? Nhưng lại gọi thân thiết như vậy, không có chuyện gì chính là giả rồi.

Hiện giờ ánh mắt của Cung Y Cầm tràn đầy lửa giận, bình dấm chưa sớm trong lòng sớm đã ngã rồi.

Mộc Hi Ngôn ngạc nhiên, ánh mắt cực kỳ u oán, sao nàng ta lại biết tên mình? Nhìn đến Cầm nhi một bộ dạng sắp nổi trận lôi đình, lần này chết chắc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72

Mộc Hi Ngôn có thể nói là khóc không ra nước mắt a! Về mặt mê mang, trong lòng nghĩ không được bất kì cái gì, nghi hoặc hỏi: "Cô nương, người biết ta à?"

"Sao ta lại không biết người? Người là. . ." Thân Đệ Đệ, đáng tiếc còn chưa nói dứt lời, Mộc Vi Ngưng lại nghĩ đến hiện giờ ở trong mắt người khác nàng chính là người đã chết, nếu mà tiết lộ thân phận chỉ sợ không tốt.

Thấy nàng muốn nói lại thôi, sắc mặt cung Y Cầm càng thêm đen, quan hệ này rõ ràng là không tầm thường.

Về mặt Mộc Hi Ngôn đau khổ, thân tình u oán, cô nương này sao lại thế này a? Nói chuyện chỉ nói một nửa, làm cho người ta sốt ruột a.

Thượng Quan Dương nhìn Mộc Vi Ngưng, trong đôi mắt đen nổi lên chút ý cười, sợ rằng nàng còn không biết chính mình phạm phải cái "Chuyện tốt" gì

a!

"Cô nương, người nói hết lời a! Ta cùng với người không cừu không oán, người cũng đừng hại ta a!" Mộc Hi Ngôn ai oán nói với Mộc Vi Ngưng, ánh mắt mang theo chút cầu xin.

Mộc Vi Ngưng nhéo nhéo mi, vô tội hỏi: "Hại người? Ta khi nào thì hại người hả?" Hơn nữa người là Thân Đệ Đệ của ta, ta làm sao có thể hại đệ a?

Sắc mặt Cung Y Cầm âm trầm, trong ngực tỏa ra lửa giận, hung hăng trừng mắt nhìn Mộc Hi Ngôn.

"Cầm nhi, ta thật sự không biết nàng ta, ta cùng nàng ấy không có quan hệ." Mộc Hi Ngôn vội vàng giải thích với nàng.

"Sao người có thể nói ta với người không có quan hệ?" Nghe vậy, Mộc Vi Ngưng nhất thời kích động, đầu não nóng lên, không nghĩ nhiều, đã nói ra những lời này.

"Cô nương, rốt cuộc ta với người có quan hệ gì? Người nói a!" Mộc Hi Ngôn thấy Cung Y Cầm sắp bạo phát, vội nói.

Mộc Vi Ngưng nghĩ muốn nói cho hắn biết thân phận của mình, chỉ là

Đưa mắt nhìn cung Y Cầm, nàng không biết nàng ta, không biết có nên tin nàng ta hay không.

Mà cử động kia ở trong mắt cung Y Cầm, liền biến thành sự hiện diện của chính thất gây trở ngại, nên vợ bé không dám nói ra thân phận chính mình.

Vốn nàng rất thương thức nữ tử này, không nghĩ tới nàng lại có quen hệ không tầm thường với phu quân tương lai của mình, dù rất có hảo cảm, nhưng cũng không quan trọng bằng phu quân tương lai của mình a.

Thượng Quan Dương rốt cục nhìn không được nữa, đứng ra nói với Mộc Vi Ngưng: "Được rồi, nói ra thân phận chính mình đi! Nàng là công chúa Cung Dương quốc, cũng là sư tỷ của Ly Yên, có thể tin."

Hắn vừa dứt lời, Mộc Hi Ngôn nhất thời nổi lên cảnh giác, con người sắc bén nhìn Thượng Quan Dương nói: "Người là ai? Sao người biết thân phận của Cầm nhi?, người như thế nào biết Yên nhi?"

Cung Y Cầm ngưng mắt nhìn về phía Thượng Quan Dương, nhìn từ trên xuống dưới hắn, dò xét không ra nội lực của nam tử này, nói vậy võ công của hắn nhất định là sâu không lường được, vừa rồi không nhìn kỹ hắn, hiện tại mới phát hiện nam tử này vô cùng đẹp, khí chất Phiêu Miêu, phảng phất như thần, thế gian vạn vật vì hắn mà thất sắc, chỉ sợ chỉ có Lăng Dạ Vũ mới có thể sánh cùng.

Cung Y Cầm nhìn Thượng Quan Dương không thể tránh được ánh mắt Mộc Hi Ngôn vẫn chú ý đến nàng, Mộc Hi Ngôn vốn đang nghĩ tiếp tục hỏi rõ ràng quan hệ giữa Thượng Quan Dương và Ly Yên, nhưng ghen tuông lập tức chiếm cứ tâm tư của hắn, dè dặt gọi Cung Y Cầm một tiếng: "Cầm nhi."

Giọng nói của Mộc Hi Ngôn kéo Cung Y Cầm trở lại, trên mặt có chút nóng lên, cung Y Cầm quay mặt, không dám nhìn Thượng Quan Dương, đồng thời cũng ở trong lòng thầm mắng mình sao lúc này thấy mỹ nam lại vẫn ngây ngốc như vậy, khẳng định là Ngôn ghen tị rồi, nghĩ vậy, cung Y Cầm ngẩng đầu nhìn Mộc Hi Ngôn, thấy vẻ mặt hắn có chút ủy khuất, trong lòng nhất thời có chút áy náy.

Thấy áy náy trong mắt cung Y Cầm, Mộc Hi Ngôn cảm thấy dễ chịu hơn, ghen tuông cũng tán đi, quay đầu, nhìn Thượng Quan Dương, giọng điệu càng hung hiểm hơn: "Rốt cuộc các người cùng Yên nhi có quan hệ gì?"

"Ngôn nhi, ta." Mộc Vi Ngưng nhìn Mộc Hi Ngôn cảnh giác nhìn hai người bọn họ, trong lòng một trận đau đớn, hiện giờ nàng lại rơi vào cảnh cả Thân Đệ Đệ cũng không nhận ra mình, nhìn Thân Đệ Đệ chính mình phòng bị nàng, Mộc Vi Ngưng nhìn không được mở miệng, nhưng mà lại nói không nên lời.

Thượng Quan Dương hiểu rõ lo lắng cùng sợ hãi trong lòng nàng, cấp cho nàng một ánh mắt an tâm, Mộc Vi Ngưng nhận được ánh mắt của Thượng Quan Dương, trong lòng đột nhiên cảm thấy an ổn hơn, dường như chỉ cần có hắn ở đây, cái gì nàng cũng không cần sợ, liếc mắt nhìn Cung Y Cầm, Thượng Quan Dương nói nàng là sư tỷ của Yên nhi, hơn nữa vừa rồi nàng cũng không có chú ý nhiều, nhìn ánh mắt của Ngôn Nhi nhìn nàng ta, hẳn là nàng ta cũng có thể tin tưởng được.

Ở trong lòng thở phào nhẹ nhõm, Mộc Vi Ngưng mở miệng nói: "Ngôn nhi, ta là thân tỷ tỷ của đệ." Nói xong, Mộc Vi Ngưng đưa tay tháo xuống cái khăn che mặt xuống.

Mộc Hi Ngôn nhìn gương mặt quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, nhất thời liền hiểu rõ cái loại cảm giác quen thuộc kia từ đâu đến, đó là thân tỷ tỷ của hắn a, hắn làm sao có thể không có cảm giác được? Vừa rồi sao hắn lại không nhận ra? Nhưng mà không phải tỷ tỷ đã sớm hương tiêu ngọc vẫn rồi sao?

Nhớ lại, Mộc Hi Ngôn một bước đi đến bên người Mộc Vi Ngưng, kéo tay nàng lại hỏi: "Tỷ tỷ, rốt cuộc những chuyện này là sao?"

Cung Y Cầm cũng biết chuyện của thân tỷ tỷ Mộc Hi Ngôn, nghe được Mộc Vi Ngưng nói ra thân phận của nàng, cảnh giác cùng ghen tuông trong lòng hoàn toàn biến mất, trong khoảng khắc nhìn thấy mặt Mộc Vi Ngưng, chớp mắt lại nhìn Mộc Hi Ngôn, trong lòng cũng vì hai tỷ đệ Mộc Hi Ngôn gặp lại mà cao hứng.

"Ngôn nhi." giọng nói Mộc Vi Ngưng có chút nghẹn ngào, không có trả lời câu hỏi của Mộc Hi Ngôn, chỉ là nhìn Mộc Hi Ngôn.

"Được rồi, Ngôn, trước dẫn tỷ tỷ về phủ ta nghỉ ngơi một chút đi, nơi này không tiện nói chuyện." Cung Y Cầm ít nhiều cũng biết một số chuyện của Mộc Vi Ngưng, thấy người ở đây lăm lăm, nếu mà không cẩn thận truyền ra tin tức gì, hậu quả rất khó xử lý, nên liền lên tiếng đề nghị nói.

"Đúng vậy a, tỷ tỷ, chúng ta về phủ của Cầm nhi đi." Nghĩ xong, Mộc Hi Ngôn lập tức liền hiểu được ý của Cung Y Cầm, áp chế nghi vấn trong lòng, lên tiếng nói.

"Được." Mộc Vi Ngưng nói xong, đeo cái khăn che mặt lên, theo bọn hắn đi ra ngoài.

Thượng Quan Dương thấy Mộc Vi Ngưng vẫn không chế tốt cảm xúc của chính mình, ánh mắt thâm sâu nhìn theo bóng lưng của Mộc Vi Ngưng, mà Mộc Vi Ngưng đi ở phía trước cũng cảm giác được tầm mắt sau lưng, cùng lúc quay đầu nhìn lại, ánh mắt hai người giao nhau trong không trung, Mộc Vi Ngưng liền bại trận trước, nghe thấy Mộc Hi Ngôn gọi, vội vàng quay đầu đi theo.

Thượng Quan Dương cong lên khóe miệng để lộ ra tâm tình của hắn đang rất tốt, chậm rãi theo ở phía sau, vài bước đã đuổi kịp bọn hắn, cùng Mộc Vi Ngưng sánh vai đi cùng một chỗ.

Đến quý phủ của cung Y Cầm, mấy người liền đi tới thư phòng, sau khi hạ nhân chuẩn bị trà cùng điểm tâm xong, cung Y Cầm liền phân phó không cho phép có người đến gần thư phòng.

Mộc Vi Ngưng ngồi ở ghế tựa, thấy hạ nhân đều đã đi ra, liền đưa tay tháo khăn che mặt xuống.

Mộc Hi Ngôn vẫn chú ý đến Mộc Vi Ngưng, trong lòng thực vội cũng rất kỳ quái rõ ràng tỷ tỷ chính mình đã chết rồi, nhưng giờ lại đột nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn, còn có nam nhân bên cạnh tỷ tỷ là ai? Nhìn khí chất của hắn, nhất định thân phận cũng không đơn giản, tỷ tỷ làm sao có thể đi cùng hắn? Những vấn đề này đè nặng trong đầu Mộc Hi Ngôn, thấy Mộc Vi Ngưng ngồi xuống, Mộc Hi Ngôn liền vội vàng mở miệng hỏi.

"Tỷ tỷ, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Không phải tỷ đã chết rồi sao?" Nói đến đây, Mộc Hi Ngôn không khỏi nhớ tới lúc trước khi hắn và cha nương nhận được cái tin này, có bao nhiêu khổ sở, tỷ tỷ của hắn cứ như vậy không còn nữa, sao hắn có thể không đau lòng, cha nương cũng vì thế mà đau lòng một thời gian rất dài.

"Ngôn nhi, lúc trước ta cũng chưa chết." Mộc Vi Ngưng nhớ tới những chuyện lúc trước, còn có những ngày tháng ở trong cung kia, lòng vẫn còn thấy đau đớn.

Sau khi Thượng Quan Dương đi theo bọn hắn đến quý phủ của cung Y Cầm, cũng không nói chuyện nhiều, vẫn an tĩnh theo sát bên người Mộc Vi Ngưng, giờ phút này thấy vẻ mặt của Mộc Vi Ngưng, biết nàng còn không có hoàn toàn thoát khỏi quá khứ, hắn nghĩ muốn dẫn nàng đi xem thế giới này nhiều hơn, để cho nàng hiểu rõ, chính mình đi ra khỏi đó.

"Tỷ tỷ?" Mộc Hi Ngôn thấy Mộc Vi Ngưng có chút không đúng, nhẹ giọng gọi.

"A, tỷ không sao." Mộc Vi Ngưng từ trong hồi ức đi ra, miễn cưỡng mỉm cười một cái, nói tiếp: "Lúc ấy tỷ không muốn ở trong hoàng cung, liền bảo Yên nhi mang tỷ xuất cung. Yên nhi nghĩ ra biện pháp giả chết này, sau khi cho tỷ ăn vào được giả chết, liền đem tỷ từ trong hoàng cung ra ngoài."

"Yên nhi?" Mộc Hi Ngôn nghe được tên Ly Yên, trong lòng nói thầm, giới cho Yên Nhi, chuyện lớn như vậy cũng dám gạt bọn họ, để cho hắn cùng cha mẹ thương tâm, lần sau thấy nàng, nhất định phải hảo hảo dạy dỗ nàng một chút, nói không chừng nàng còn dám gạt bọn họ chuyện khác.

"Ngôn nhi, đừng trách Yên nhi, là tự tỷ muốn rời khỏi hoàng cung, cũng đồng ý với cách của Yên nhi." Thấy Mộc Hi Ngôn có chút hờn giận, Mộc Vi Ngưng vội vàng giải thích nói. Chuyện này căn bản không thể trách Yên nhi, đều là chính nàng tự quyết định, ngược lại nàng cũng thực xin lỗi bọn hắn, làm cho bọn họ thương tâm rồi.

"Nhưng mà chuyện quan trọng như vậy muội ấy không nên gạt bọn ta? Muội ấy còn xem chúng ta là người nhà của muội ấy sao?" Nói xong Mộc Hi Ngôn có chút kích động, Nghĩ đến Yên nhi biết tỷ tỷ không chết, lại không nói cho bọn hắn, sao hắn có thể không kích động a, kia chính là thân tỷ tỷ của hắn a.

Cung Y Cầm ở một bên thấy Mộc Hi Ngôn kích động, vội vàng đi tới ôm lấy bờ vai của hắn, an ủi hắn. Được Cung Y Cầm ôm lấy Mộc Hi Ngôn mới biết chính mình quá kích động, vội vàng quay đầu, bình phục tâm tình của mình, nhưng trong lòng chung quy vẫn còn có chút gợn sóng không thể bình tĩnh trở lại.

Vừa rồi Mộc Vi Ngưng cũng bị vẻ mặt của Mộc Hi làm hoảng sợ, ở chung cùng Mộc Hi Ngôn nhiều năm, nàng còn chưa có thấy hắn nổi giận như vậy. Tin nàng "Chết" nhất định đã kích rất lớn đến hắn đi!

Mộc Vi Ngôn Không biết nên an ủi Mộc Hi Ngôn như thế nào, thấy động tác của cung Y Cầm cùng phản ứng của Mộc Hi Ngôn, trong lòng có chút vui mừng, ấy vậy với cha mẹ lập tức bị quên đi, liền đánh giả cung Y Cầm trước mặt. Một tuyệt sắc mỹ nhân, tuy không có ở chung, nhưng nếu nàng là sư tỷ của Yên nhi, chắc tính tình sẽ không kém, ngôn nhi có thể tìm được một nữ tử như vậy, nàng cũng yên tâm rồi.

Khoảng thời gian trước được Ly Yên dẫn về thăm cha mẹ, tất cả mọi người đều mạnh khỏe, chỉ là lúc đó nàng có chút kích động, hai mắt đầm lệ tung hoành.

"Tỷ tỷ, mấy ngày nay tỷ đã đi nơi nào, sao tỷ không trở lại tìm chúng ta?" Mộc Hi Ngôn điều chỉnh tốt tâm tình của mình, lý trí trở về, biết chính mình không nên đem toàn bộ chuyện này trách lên người Yên nhi, đưa tay vỗ vỗ tay cung Y Cầm đang ôm vai hắn, kéo tay Cung Y Cầm xuống, gắt gao nắm

ở trong tay, lộ ra một cái mỉm cười, sau đó quay đầu tiếp tục hỏi Mộc Vi Ngưng.

"Tỷ tỷ đã là một người chết, thân phận của ta không thể để lộ ra ngoài, nhưng mà khoảng thời gian trước Yên nhi dẫn ta trở về gặp cha mẹ, bọn hán cũng tốt, ta cũng yên tâm, chỉ là khi đó người không ở nhà." Thanh âm Mộc Vi Ngưng có chút phiền muộn.

"Tiểu cần biết chuyện tỷ còn sống sao?" Mộc Hi Ngôn bỗng nhớ đến một hi cần, đứa nhỏ này thường xuyên không ở nhà, cả ngày cũng chỉ cảm thấy hứng thú với độc dược, muốn hán ra ngoài gặp người cũng khó a!

"Ừ, trước đại hội võ lâm hán đã tới, nhìn thấy ta, tiểu cần sinh ra không lâu liền sống ở trên Tinh Đảo cùng Yên nhi, cảm tình với ta còn không sâu đậm, hán nhìn thấy ta, cũng có chút kinh ngạc mà thôi."

Mộc Hi Ngôn nghĩ cũng đúng, bọn họ trong trí nhớ của Tiểu Cần trước sau cũng còn mờ nhạt, nếu muốn cầu hán biểu đạt tình cảm sâu đậm còn thật là khó khăn.

"Vậy tỷ tỷ, lần này tỷ đến cung đương quốc làm gì? Cũng may tỷ đã đến rồi, nếu không thì đệ cũng sẽ không biết tỷ không chết." Trong lời nói của Mộc Hi Ngôn có phần vui mừng.

"Ta muốn vào giang hồ, nữ tử cũng có thể luyện ra một thân bản lĩnh, giống như Yên nhi vậy, ta là tỷ tỷ nàng, sao có thể thua nàng a?" Nói tới đây, Mộc Vi Ngưng có chút ý trời gheo, tâm tình cũng bình phục, dần dần thả lỏng rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73

Mộc Vi Ngưng sẽ tự trách chính mình, thấy nàng tâm tình cũng không tệ, nên Mộc Hi Ngôn không có tiếp tục nói hết, nhìn Thượng Quan Dương ngồi ở một bên thờ ơ giống như người ngoài cuộc, liền hỏi: "Tỷ tỷ, hán là?"

"A..., hán là Thượng Quan Dương, mấy ngày nay hán đều đi chung với ta, Vân Du các nước, muốn ta mở mang tầm mắt, tỷ tỷ xông xáo bên ngoài, không người đáng tin cậy, cũng không thể tùy tiện rời đi a." Mộc Vi Ngưng nghiêng đầu nhìn Thượng Quan Dương, thấy hán không có bất kỳ biểu tình gì, vẻ mặt lạnh nhạt trước sau như một, nhẹ giọng nói, chỉ là nói ra tên của hán, không có để lộ ra cái khác.

"Tỷ tỷ, tỷ cùng hán?" Mộc Hi Ngôn nhìn Thượng Quan Dương một cái, vừa thấy liền biết hán là người không đơn giản, sao lại có thể có lòng tốt giúp đỡ tỷ tỷ như vậy a? Chẳng lẽ có âm mưu gì? Đúng rồi, hán vừa mới nhắc tới Yên nhi, chẳng lẽ hán có quan hệ gì với Yên nhi sao?

Mà lúc này Ly Yên lại mặc danh kỳ diệu hắt hơi một cái, thầm nghĩ chắc là có người nào đang mắng nàng? Hay là kẻ nào núp trong tối lại tính kế nàng?

Lăng Dạ Vũ đứng ở một bên ôm lấy bả vai của Ly Yên, hỏi: "Làm sao vậy? Lạnh không?"

"Không có gì, ta nghĩ chắc là có người nào đó đang mắng ta đi." Ly Yên không chút để ý cười nói.

"Có người chứ?" Lăng Dạ Vũ kích động lặp lại, tiện đà không đợi Ly Yên trả lời liền nói tiếp: "Nếu để cho ta biết người nào đang mắng Yên nhi của ta, ta nhất định bắt hắn đến trước mặt nàng, rút gân lột da." (ôi~,~ a dễ thương như cnít ấy ☺))

"Được, Không được lắm mồm." Ly Yên cười nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn có chút ngọt ngào.

"Ngôn nhi, đệ nói cái gì?" Mộc Vi Ngưng có chút xấu hổ nhìn thoáng qua Thượng Quan Dương, thấy hán không có biến hóa gì khác, trong lòng hơi có chút mất mát, lại không hiểu vì sao cảm thấy mất mát.

"Đúng rồi, vị này chính là?" Mộc Vi Ngưng nói sang chuyện khác để che giấu phần mất mát trong lòng, vươn tay chỉ vào Cung Y Cầm nói.

"Tỷ tỷ, đây là Cung Y Cầm, cũng là Sư Tỷ của Yên Nhi, lúc Yên Nhi ở Tinh Đảo nàng luôn ở cùng với muội ấy." Mộc Hi Ngôn vội vàng kéo Cung Y Cầm đến trước mặt Mộc Vi Ngưng, khỏe miệng mang theo tươi cười giới thiệu Cung Y Cầm.

"Tỷ tỷ, gọi muội Cầm nhi là được rồi." Cung Y Cầm nghĩ đến lúc trước ở tửu lâu mình lại ghen tuông với Mộc Vi Ngưng, cho rằng nàng là người đến cướp đoạt phu quân tương lai của mình, liền có chút xấu hổ, nói chuyện thủ thủ thỉ thỉ, trước đã gặp qua phụ nữ Ngôn, hiện tại là thân tỷ tỷ của hán, nhưng vẫn có chút lo lắng, sợ bọn họ nghĩ nàng không tốt.

"Ừ." Mộc Vi Ngưng cười gật đầu, trong lòng cực kỳ vui vẻ, Ngôn Nhi cũng đã có người trong lòng rồi.

"Tỷ tỷ, Cầm nhi là thế tử tương lai của đệ, cha nương cũng đã đồng ý, Cầm nhi cũng là công chúa nơi này." Mộc Hi Ngôn liền chậm rãi nói ra thân phận của Cung Y Cầm.

Mấy người hàn huyền một hồi, thấy thời gian cũng không còn sớm, liền đi nhà ăn dùng bữa.

Buổi tối, Mộc Vi Ngưng vốn định rời khỏi, nhưng mà Mộc Hi Ngôn ba lần bốn lượt bảo nàng lưu lại, Mộc Vi Ngưng đành phải đáp ứng, nhưng cũng nói rõ ngày mai mình sẽ rời đi.

@-@

Đến giờ cơm tối nam tử che mặt lại đến chỗ trong phòng.

Nữ tử nhìn nam tử, liếc mắt một cái liền nhận ra hắn đến, ngoài miệng lại bắt đầu la to: "Rốt cuộc người trời ta để làm gì?"

Nam tử nhìn nàng, không nói gì. Nữ tử bất đắc dĩ, đành phải giả bộ ngoan ngoãn nói: "Người thả ta ra có được không? Ta đảm bảo nhất định sẽ không chạy trốn."

Nam tử liếc nàng một cái, không có bất luận động tác gì, chỉ là lặp lại nói: "Nàng bảo đảm sẽ không chạy trốn?"

"Ừ ừ." Nữ tử nghe thấy lời này, không ngừng gật đầu, trong lòng lại nghĩ, không chạy trốn thì chính là kẻ ngốc a, tuy bên ngoài có rất nhiều người canh giữ, nhưng dây thừng cột trên tay mới là quan trọng nhất, không cởi bỏ, làm sao cũng đừng hi vọng chạy được a.

"Ta bảo đảm sẽ không chạy trốn, hơn nữa bên ngoài còn có người nhiều người canh giữ như vậy, ta cũng chạy không thoát được." Nữ tử thấy nam tử có chút dao động, tiếp tục nói: "Ta bị trời đã lâu, tay vô cùng xót, đều đã nổi lên vết đỏ, rất đau, người giúp ta cởi bỏ dây thừng có được không?"

Nam tử liếc mắt nhìn nữ tử bị trói, thấy ánh mắt đầm đìa đáng yêu của nàng, trong lòng rất không nhẫn tâm, đi đến phía trước mở dây thừng trên người nữ tử, "Ta cởi bỏ dây thừng cho nàng, nàng phải ngoan ngoãn đứng ở trong này, chỗ nào cũng không được đi, nếu không.?"

"Người yên tâm đi, ta chỗ nào cũng sẽ không đi, người nhanh cởi bỏ dây thừng đi, tay của ta thật sự đau quá." Nữ tử không ngừng gật đầu chấp nhận.

"Cám ơn người a." Nữ tử đã được tự do, liền xoa lên cổ tay đã mỏi nhừ, cười nói với nam tử.

Nam tử nhìn hồng ngân trên tay nữ tử, có chút đau lòng, khi thấy nụ cười kia của nàng thì có chút thất thần.

"Làm sao vậy?"

Giọng nói của Nữ tử kéo nam tử trở về, nam tử quay đầu che dấu cảm xúc chính mình, ta cũng không muốn giam giữ nàng, nàng chờ ta, rất nhanh ta có thể thả nàng, nam tử ở trong lòng trầm suy nghĩ.

"Người giam ta ở trong này là vì cái gì?" Nữ tử một bên xoa tay, một bên ngồi xuống, lại hỏi.

"Nàng không cần biết vì sao." Quả nhiên vẫn là đáp án như vậy, dường như nàng đã hỏi rất nhiều lần, nhưng mà một chút tin tức cũng không dò xét được, người ở bên ngoài thì hỏi cái gì cũng đều nói không biết, có hỏi cũng như không.

"Lần trước người nói chờ người giải quyết xong một số chuyện sẽ thả ta, chừng nào thì người mới giải quyết xong những việc này a?" Nữ tử nhớ tới những lời hắn nói ngày hôm qua, trực tiếp thăm dò không được, vậy thì cứ thử dò xét về phương diện khác đi.

"Nàng muốn rời khỏi ta như vậy sao?" Nam tử xoay người nhìn nàng, trong mắt mang theo phần nộ khó hiểu.

"Người làm sao vậy?" Nữ tử bị hắn làm hoảng sợ, nàng bị nhốt ở nơi này, còn chưa từng thấy hắn nổi nóng với nàng, nàng cho rằng hắn sẽ không phát hỏa, thậm chí là nàng từng nghĩ là hắn thích nàng, nhưng mà sẽ có người nhốt người ở trong lòng mình như vậy sao?

"Chờ ta xử lý xong chuyện của ta, sẽ thả nàng, nàng cứ ở trong này an tâm chờ ta."

"A...." Nữ tử sững sốt một phen, đáp lại một câu.

"Ta phải đi." Lúc nữ tử còn lấy lại tinh thần, nam tử đã nhặt dây thừng trên mặt đất lên liền kéo nữ tử qua, chuẩn bị lại trói nàng lại.

Nữ tử phản ứng kịp thời, vội vàng rút tay, lại rút không được, sốt ruột nói: "A, người cũng không cần phải trói ta a, tay ta đau quá a. Ta cũng chạy không được, người không cần trói lại đâu"

Nam tử ngừng lại, nhìn tay nàng, do dự một chút, buông dây thừng trong tay xuống.

Không nỡ bỏ bàn tay mềm mại trong tay xuống, nam tử nhìn thoáng qua nữ tử, rồi rời khỏi

Nữ tử nhẹ nhàng thở ra, may mắn không bị trói chặt, vừa nãy nàng còn nghĩ rằng lại bị trói nha, xoay chuyển ánh mắt, nữ tử nhìn ra ngoài cửa, vụng trộm mở cửa, thấy có người đi tới, lại lùi đầu về, đóng cửa lại.

Sau khi Nam tử rời khỏi phòng của nữ tử, liền đi tìm thuốc hạ của mình, hỏi rõ các công việc, cùng với tiến triển của nó, rồi lại tỉ mỉ an bài.

Ngày hôm sau, sau khi Mộc Vi Ngưng dùng cơm sáng xong, liền nói với Mộc Hi Ngôn mình phải rời khỏi, mà Mộc Hi Ngôn cũng không có ngăn cản

nữa, chỉ nói vài câu nhờ Thượng Quan Dương chiếu cố Mộc Vi Ngưng cho tốt, có chuyện gì phải báo cho hắn.

Đêm qua, hắn đã lên đi tìm Thượng Quan Dương nói chuyện, biết rõ quan hệ của hắn với Yên nhi, liền hoàn toàn yên tâm rồi. Mặt khác hắn cũng biết những ngày qua tỷ tỷ đã trải qua những chuyện gì, biết nàng bây giờ đã tốt hơn nhiều, hắn càng thêm yên tâm, bắt tỷ tỷ ở chỗ này đối với thương tổn trong lòng tỷ cũng không có tốt hơn chút nào, còn không bằng để cho nàng cùng Thượng Quan Dương đi ngao du thiên hạ.

Nhìn theo bóng dáng hai người đã đi xa, Cung Y Cầm gặt gao nắm tay Mộc Hi Ngôn.

Bên kia, từ đêm thái hậu bị giết, Lăng Dạ Trần tuyên bố với bên ngoài thái hậu bệnh chết bất đắc kỳ tử, liền qua loa an táng bà, những thế lực trong triều của thái hậu toàn bộ đã bị thanh trừ rồi.

Lăng Dạ Trần một bên quần Ly Yên truy hỏi tung tích của Mộc Vi Ngưng, hắn vẫn tin chắc là Mộc Vi Ngưng còn sống, hơn nữa hắn còn muốn đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Lăng Dạ Vũ, sau đó đi tìm Mộc Vi Ngưng.

Nhưng mà Lăng Dạ Vũ trực tiếp cự tuyệt hắn, cũng khuyên bảo hắn để cho hắn tập trung xử lý tốt chuyện triều chính, nói mình không thích hợp làm hoàng đế.

Tất nhiên là Ly Yên cũng không hy vọng Lăng Dạ Vũ làm hoàng đế, nếu là trước kia, người nào làm hoàng đế đều không quan hệ với nàng, nhưng mà hiện tại Lăng Dạ Vũ là người của nàng, nàng cũng không muốn cả ngày đều phải đứng ở trong nhà giam hoa lệ này, nàng muốn tự do. Mà bây giờ tỷ tỷ của nàng cũng không cần hắn, lúc trước hắn không biết quý trọng, bây giờ tỷ tỷ rồi đi thì hắn lại hối hận, nhưng đã chẳng còn nghĩa lý gì nữa.

Cho nên hiển nhiên là Ly Yên cũng ở một bên cố gắng khuyên hắn, nói với hắn rằng Mộc Vi Ngưng đã chết, bảo hắn không cần phải nghĩ lung tung, nói tỷ tỷ hi vọng hắn làm hoàng đế tốt, không cần tiếp tục chán nản như vậy nữa.

Lăng Dạ Trần truy vấn không có kết quả, biết Lăng Dạ Vũ thật sự không muốn làm hoàng đế, đành phải đem tinh lực đặt lên trên triều đình, nhưng mà trong lòng vẫn thường nhớ đến nữ tử tình thuần ngạo nghễ kia. Các đại thần trong triều cũng cảm giác được Lăng Dạ Trần đã thay đổi, thế lực của thái hậu liền liên tục xuống dốc không phanh.

Sau khi đuổi Lăng Dạ Trần đi, Lăng Dạ Vũ cùng Ly Yên liền bắt đầu điều tra về Hắc y nhân đêm đó, nhưng mà không tra được tin tức gì, giống như là Hắc y nhân kia tự nhiên xuất hiện mà thôi.

Lúc trước bọn họ cũng cảm giác được chuyện của thái hậu không có đơn giản như vậy, không nghĩ tới lại sau lưng bà ta còn có người. Tuy thái hậu đã chết, nhưng mà bọn họ tổng cảm giác còn có những người khác đang chờ bọn họ.

Không biết là hai người dự cảm quá mạnh mẽ, hay là ông trời không muốn cho bọn họ an ổn, thái hậu chết không bao lâu, bọn họ còn chưa cảm nhận được khoảng khắc yên bình, lại xuất hiện một thế lực đối địch mới.

Hai người đều đã nhận được tin tức, bên Cung Y Cầm cũng này sinh vài trở ngại mới, trên phố bắt đầu lưu truyền các lời đồn đại bất lợi với Cung Y Lâm, nói hắn mưu triều soạn vị, còn Cung Y Cầm cũng là bị người khống chế, nói rằng hai người này muốn đem giang sơn chấp tay tặng người, trong lời đồn đãi còn ám chỉ bóng gió rằng : Cung Y Lâm muốn dâng giang sơn này là cho Lăng Dạ quốc.

Nhất thời, trên triều Cung Dương Quốc những lão thần liền bắt đầu chất vấn Cung Y Lâm cùng Cung Y Cầm, Cung Y Cầm liền biết từ hôm nay triều đình đã không còn được thái bình nữa.

Đối mặt với những lời đồn đãi này, Ly Yên cùng Lăng Dạ Vũ nhanh chóng phái người đi điều tra, định tìm hiểu nguồn gốc, sau cùng lại tra được lời đồn đãi xuất phát từ một nữ tử trẻ tuổi, nàng ta cho một lão nhân không biết chữ một túi bạc bảo bọn họ đi truyền ngôn khắp nơi, về phần nữ tử này lớn lên trông thế nào, cũng không ai biết.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiếu Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Đối với Cung Dương Quốc cũng không tra được gì với lời đồn đãi, Ly Yên vốn không ôm hi vọng gì, cho nên đối với kết quả như vậy cũng không thấy thất vọng, vì trong lòng nàng đã sớm có kế hoạch.

Hôm sau, sau khi Ly Yên cùng Lăng Dạ Vũ tìm được người thế thân, liền lập tức chạy đến Cung Dương Quốc tìm Cung Y Cầm.

"Su tỷ." Ly Yên không muốn đi đại môn khiến người khác chú ý, để lộ tin tức nàng đi tới Cung Dương Quốc, nên liền ngựa quen đường cũ cùng Lăng Dạ Vũ trèo tường vào phủ tìm Cung Y Cầm.

"Khụ khụ." Lăng Dạ Vũ thấy hai người Mộc Hi Ngôn và Cung Y Cầm đang ôm nhau giằng hoà hoàn toàn không chú ý đến bọn họ đã đến đây, liền lên tiếng nhắc nhở bọn hắn.

"A, Ly Yên muội đã đến rồi?" Ý thức được có người, Cung Y Cầm vội vàng từ trong lòng Mộc Hi Ngôn lui ra, trên mặt mang theo màu hồng nhàn nhạt quay đầu nhìn Ly Yên cùng Lăng Dạ Vũ.

"Yên nhi." Mộc Hi Ngôn lại mặt không đổi sắc buông Cung Y Cầm ra, nhìn thấy Ly Yên liền gọi, tiếp theo lại gật đầu cười với Lăng Dạ Vũ, khôi phục lại bộ dáng thi sĩ thanh nhã.

"Ca." Mộc Hi Ngôn bỗng nhớ tới cái gì, sắc mặt liền thay đổi nói: "Yên nhi, ngày hôm qua huynh gặp được tỷ tỷ rồi."

"Ca gặp tỷ tỷ rồi hả?" Ly Yên kinh ngạc hỏi: "Bây giờ Tỷ tỷ như thế nào?" Cũng đã một thời gian rồi nàng chưa gặp tỷ tỷ, tuy là vẫn có người liên tục báo cáo với nàng về tình hình của tỷ tỷ, nhưng mà trong lòng vẫn cực kỳ lo lắng, không biết tỷ tỷ hiện tại như thế nào? Có phải đã buồn xuống được quá khứ rồi không?

"Tỷ tỷ có Thượng Quan Dương ở bên cạnh tỷ, bây giờ tỷ ấy rất tốt, huynh nghĩ người không được ổn hẳn là muội mới đúng?" Nghĩ đến nụ cười sáng ngời của Mộc Vi Ngưng lúc rời đi, Mộc Hi Ngôn biết Mộc Vi Ngưng hiện tại rất khá, trước giờ hắn chưa từng thấy tỷ ấy cười tươi như vậy, hắn cũng hi vọng Mộc Vi Ngưng có thể sẽ luôn như vậy, trở nên càng kiên cường, càng thành thực.

"Muội?" Ly Yên nghe được tin tỷ tỷ bây giờ rất tốt, nhớ lại ca ca gặp được tỷ tỷ, vậy tỷ tỷ nhất định cũng khỏe, nhưng mà khi nghe đến câu sau, liền nghi hoặc khó hiểu nhìn Mộc Hi Ngôn.

"Chuyện của tỷ tỷ muội vẫn biết?" Mộc Hi Ngôn hí mắt, nhẹ giọng hỏi Ly Yên.

"Biết a, muội vẫn đều biết." Nói đến câu sau giọng của Ly Yên ngày càng nhỏ, không dám nhìn thẳng vào Mộc Hi Ngôn, Cung Y Cầm ở một bên nhìn có chút lo lắng, cũng không tiện nhúng tay.

Lăng Dạ Vũ thấy Mộc Hi Ngôn ‘ khi dễ ’ Ly Yên, tuy muốn đi giúp Tiểu Yên, Tiểu Yên là của hắn, hắn còn không nỡ làm nàng bị thương nữa điểm, sao lại có thể để cho người ngoài thương tổn nàng a? Cho dù là thân ca ca của nàng, hắn cũng không cho phép.

Ly Yên đảo mắt liền hiểu được Lăng Dạ Vũ đang nghĩ gì, dùng ánh mắt bảo hắn không cần làm vậy, nàng biết ca ca không phải thật sự muốn ‘ khi dễ ’ nàng, chỉ là nhất thời còn không chấp nhận được tin này. Lăng Dạ Vũ nhận được ánh mắt của Ly Yên, yên lặng đứng ở một bên, nhìn Ly Yên, trong lòng có chút ngọt ngào, hắn cảm thấy giờ phút này vẻ mặt của Ly Yên rất là đáng yêu.

"Biết mà muội còn không nói cho huynh biết? Muội có biết huynh và cha nương lo lắng như thế nào không?" Mộc Hi Ngôn nói xong lại kích động, thanh âm cũng lớn hơn.

Ly Yên không phản bác, đành phải không ngừng mà lui về sau, mãi đến khi không thể lui được nữa, mới ngẩng đầu đáng thương tội nghiệp nhìn Mộc Hi Ngôn: "Ca, muội sai rồi, muội không nên giấu mọi người, lần sau muội cũng không dám nữa."

"Còn có lần sau? Muội có biết lần này đã làm chúng ta rất đau khổ không?" Mộc Hi Ngôn quát to, nếu lúc trước là không chấp nhận được, thì hiện tại trong lòng là đã sớm không còn giận nữa, thấy bộ dạng của Ly Yên, nàng không phải cố ý giấu diếm, cũng là vì đề phòng người khác gây rối lợi dụng chuyện này để hại bọn hắn, là vì bảo hộ bọn hắn mới làm như vậy.

"Ca, ca đừng tức giận, sau này có chuyện gì muội nhất định sẽ nói cho ca đầu tiên được không?" Ly Yên thấy sắc mặt Mộc Hi Ngôn tốt hơn nhiều, lập tức giơ tay lên thề đảm bảo, nhưng nói xong liền cảm giác trong lòng lạnh lạnh.

"Đầu tiên thì không cần, về sau không cần lại gat huynh là được." Mộc Hi Ngôn nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Lăng Dạ Vũ ở bên cạnh, liền khẽ cười nói với Ly Yên.

"Đúng vậy đúng vậy, nhất định không dối gat ca." Ly Yên cũng chú ý đến ánh mắt của Lăng Dạ Vũ, biết mình nói sai, liền lựa chọn né tránh ánh mắt nồng đậm ghen tuông của Lăng Dạ Vũ, trực tiếp phối hợp với Mộc Hi Ngôn.

"Ly Yên, hai người đến đây là vì những lời đồn đãi sao?" Cung Y Cầm thấy hai người không tốt lắm, liền lên tiếng hỏi. Ly Yên không có khả năng vô duyên vô cớ chạy tới nơi này, khẳng định là vì lời đồn đãi mấy ngày qua rồi.

"Đúng vậy a, sự tỷ, chúng ta tới đây chính là bởi vì lời đồn đãi này." Nói tới chính sự, hai người Ly Yên và Mộc Hi Ngôn đều thay đổi sắc mặt, mang theo ngưng trọng.

"Gần đây lời đồn đãi này càng ngày càng gay gắt, lúc đầu ta cùng hoàng huynh còn có thể trấn an những đại thần trong triều, nhưng bây giờ lời đồn đãi càng ngày càng nghiêm trọng, bọn người trong triều cũng không ngừng gây rối, những đại thần đều thiếu kiên nhẫn rồi." Cung Y Cầm nghĩ đến những người không an phận trong triều, có chút nhíu mày, trong lòng cũng có chút sốt ruột, phản động đại thần đều là vì Cung Dương Quốc, lúc này nàng cùng hoàng huynh cũng không biết nên xử trí bọn họ như thế nào, nhưng cũng không thể tiếp tục để cho bọn hắn làm loạn như vậy nữa, bằng không ngôi vị hoàng đế này của hoàng huynh sẽ ngồi không yên.

"Sự tỷ, hiện tại quan trọng nhất là các người phải ổn định lại những đại thần này, muội nghĩ nhất định là có đồng đảng của bọn cầm đầu ở bên trong, sự tỷ có thể thừa dịp lần này thanh tẩy sạch sẽ một chút, xóa sạch, miễn cho sau này bọn hắn lại gây sự. Về phần còn lại, Muội cùng Vũ sẽ xử lý tốt." Ánh mắt trở nên ghét lạnh khi nghĩ đến trong triều có vài con sâu bọ lẫn lộn vào, về mặt Ly Yên có chút lạnh, nhìn thấy Cung Y Cầm tiêu tụy, đôi mắt cũng có

vành đen, không khỏi lo lắng, sur ty là Nhiếp Chính vương, trong triều xảy ra chuyện lớn như vậy, mấy ngày nay khẳng định ty ấy rất bận rộn.

"Được, Ly Yên, lại làm phiền muội rồi." Phải nhờ Ly Yên hỗ trợ, Cung Y Cầm có chút xấu hổ nhìn Ly Yên.

"Sur ty, ty với muội thì còn khách khí làm cái gì." Ly Yên cười nói, sau đó nhìn Mộc Hi Ngôn: "Ca, mấy ngày nay ca cần phải chăm sóc sur ty thật tốt, ca xem mắt sur ty đều bị thâm đen rồi."

"Ừ." Nói xong, Mộc Hi Ngôn đưa tai ôm vai Cung Y Cầm, ôn nhu nhìn nàng.

"Tốt, ca, bây giờ ca dẫn sur ty đi nghỉ ngơi đi." Nhìn hai người nồng tình mật ý, Ly Yên nói giúp hai người.

"Ừ, Ly Yên hai người cứ ở nơi này đi, cũng thuận tiện chút." Khẳng định là Ly Yên đã cất giấu thân phận tới nơi này, ở tại bên ngoài chắc chắn sẽ bất tiện.

"Ừ, được, sur ty ty nhanh đi nghỉ ngơi đi, muội và Vũ sẽ giúp ty dọn dẹp lều trại bên ngoài, ty vừa tỉnh dậy thì tất cả liền tốt." Ly Yên gật đầu, nhìn bóng lưng hai người rời đi, cười với Lăng Dạ Vũ, hai người ấy rõ ràng.

Đi tới chỗ phân điểm, Ly Yên lập tức phân phó cho thuộc hạ tản lều trại ra.

không đến một canh giờ, lều trại lúc trước bị thay đổi hoàn toàn, ngược lại đổi thành lều trại có lợi cho bọn Cung Y Cầm, đại khái là nói có người muốn chăm sóc Cung Dương Quốc và Lăng Dạ Quốc, Cung Dương Quốc cùng Lăng Dạ Quốc vẫn đều giao hảo thân thiết như cũ, không hề tồn tại chuyện chấp tay nhường, hiện tại hoàng thượng cùng công chúa Cung Dương Quốc đều là một người yêu quốc là quân vương tốt, sẽ vĩnh viễn bảo vệ Cung Dương Quốc.

Lều trại thay đổi, không chỉ làm lòng dân yên ổn, những đại thần từng gây rối cũng đều nhao nhao vội vàng tiến cung, hướng Cung Y Lâm thỉnh tội. Cung Y Lâm uyển chuyển tha thứ bọn hắn, càng thêm được lòng người, khiến cho bọn hắn càng thêm trung thành.

Còn có vài đại thần không có tiến cung, lại ở nhà nắm chặt quả đấm, ảo não vì kế hoạch thất bại rồi.

Ở một căn phòng tối tăm bên trong thành có một nữ tử trẻ tuổi nắm chặt quả đấm, trên mặt mang theo phần nộ, vừa mới nghe xong thuộc hạ bẩm báo, biết kế hoạch li gián của mình đã thất bại, chỉ có thể dùng phương pháp khác: "Cung Y Lâm, Cung Y Cầm, ta sẽ không bỏ qua cho các ngươi, các ngươi cho rằng chỉ có lều trại đơn giản như vậy sao? Kế tiếp các ngươi phải chuẩn bị tiếp chiêu cho thật tốt đi."

Tiếng cười hung ác nham hiểm từ trong phòng truyền ra, người canh giữ ở ngoài cửa liền cảm giác dưới chân giống như có trận gió lạnh thổi qua, mặt đất cũng trở nên hư ảo, giống như tùy thời sẽ bị rút xuống, ngã chết trên mặt đất.

Nhưng mà Ly Yên cũng không chắc chắn lắm, kế hoạch biến hóa khó lường, khi đó nữ tử chỉ hối hận vì lúc trước chính mình không diệt được nàng.

Một nữ tử ngồi trong phòng, chỉ thấy nữ tử yên tĩnh ngồi ở trên ghế tựa, giống như đang chờ người nào vậy.

"Thùng thùng" đột nhiên của phòng của nữ tử bị gõ vang, nữ tử phản ứng kịp, tay ở trong tay áo gắt gao nắm chặt.

Người ở ngoài cửa, sau khi gõ cửa phòng, không đợi bên trong lên tiếng, đã đẩy cửa đi vào.

"Cô nương, ăn cơm đi." Nha hoàn đi tới đem cơm đặt lên bàn, nói với nữ tử.

"Ân." Nói xong nữ tử cầm lấy chiếc đũa, cầm chén đưa đến trước mặt, miệng ăn cơm, nữ tử đột nhiên nói với nha hoàn kia: "Ngươi giúp ta thay chăn đi, hôm qua ngủ qua đây, cảm thấy toàn thân đều ngứa ngáy, ngươi đi nhìn xem có phải có côn trùng hay không."

"Vâng" không có chú ý tới ánh mắt chột lơ của nữ tử, nha hoàn đi đến phía sau bắt đầu sửa lại chăn đệm trên giường.

Nữ tử thấy nha hoàn xoay người qua, lập tức để bát trong tay xuống, từ đứng vấy lấy ra một cây gậy kích thích cổ quả đấm, nhẹ nhàng đến gần nha hoàn kia, một gậy vung xuống, nha hoàn kêu lên một tiếng đau đớn, liền ngã xuống trên giường.

Nhanh chóng thay đổi y phục, nữ tử mặc vào y phục của nha hoàn nằm ở trên giường, dùng chăn đắp kín, mặt hướng vào bên trong, bày thành tư thế ngủ, sau đó nhanh chóng dọn dẹp bát đũa trên bàn, hít sâu một hơi, cầm theo hộp đựng thức ăn, cúi đầu mở cửa, đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại.

"Sao hôm nay ăn lâu vậy vậy?" Người giữ cửa thấy nha hoàn lúc này mới chịu đi ra, nghi hoặc hỏi.

Mồ hôi lạnh lập tức thấm ướt hai tay, khẽ run, nữ tử hạ giọng nói: "Giường của Cô nương có chút loạn, bảo ta dọn dẹp."

"Được rồi, nhìn ngươi dọa người nhà kia, không có việc gì, ngươi đi xuống đi." Thủ vệ bên cạnh thấy nàng căng thẳng như vậy, cảm thấy không đành lòng nên quay sang nói với người còn lại.

Nữ tử đem theo hộp đựng thức ăn, vội vàng lui xuống.

"Đứng lại, phòng bếp ở bên cạnh, ngươi đi bên kia làm cái gì?" Còn không mau rời khỏi, thanh âm của thủ vệ kia lại truyền tới.

Nữ tử dùng chân lại, đứng ở đằng kia không biết nói cái gì, nắm hai tay đã ướt đầm mồ hôi thật chặt, nữ tử xoay xoay ánh mắt, sau đó nói: "Ta có chút không thoải mái, muốn đi nhà xí." Nói xong khom người xuống, một bàn tay che ở trên bụng.

May mà nam tử để cho nàng luyện võ, cho nàng thể lực để nàng đi làm cái gì, cũng không có hạn chế hành động của nàng, nàng nhớ rõ bên này là có cái nhà xí.

"Người mau đi đi." Vẫn là thủ vệ kia ra tiếng ngắt lời, thủ vệ kia lại nói tiếp: "Người đừng nghi thần nghi quỷ, một nha hoàn như nàng thì có thể làm gì?"

"Ta còn là lo lắng." Nói xong, tên thủ vệ kia gõ vang cửa phòng: "Cô nương?"

"Cô nương?" Trong lòng sốt ruột, bên trong không phản ứng, bình thường bọn hắc gỗ cửa, bên trong đều đã truyền đến những lời lẽ bất mãn của nữ tử, nhưng mà lần này lại không nghe thấy gì cả.

Liếc nhau, hai người vọt đi vào, lại chỉ nhìn thấy bóng dáng trên giường, còn có tiếng hít thở vững vàng, hoảng sợ, hai người lập tức thối lui ra ngoài.

Buổi tối, nam tử lại đi vào phòng của nữ tử.

"Hôm nay ta có chút chuyện phải xử lý, nên tới muộn." Thấy nữ tử đưa lưng về phía hắn, nam tử cho rằng nàng đang tức giận vì hắn không đến thăm nàng, liền giải thích nói, nhưng mà đợi hồi lâu cũng không thấy nàng đáp lại, nhú nhú mày, đi tới, chìa tay mò về hướng nữ tử.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

Bàn tay rộng lớn chạm đến trên người nữ tử, cảm giác ấm áp theo ngón tay truyền khắp toàn thân, nhẹ nhàng đẩy đẩy thân thể nữ tử.

Đáp lại hắn chỉ có tiếng hít thở của nữ tử, hắn nhú mày, lại đẩy nữ tử lần nữa: "Nàng giận sao? Hôm nay ta có việc phải xử lý, cho nên đã tới trễ."

"Ừm." Lần này nữ tử đã có phản ứng, lầu bầu một tiếng, đưa tay dụi dụi mắt, sau đó xoay đầu lại, nhìn về phía nam tử.

"A, chủ tử." khi thấy rõ mặt nam tử, nữ tử lập tức từ trên giường bò xuống, sau đó quỳ gối trước mặt nam tử.

"Sao người lại ở chỗ này? Nàng đâu?" Nam tử buông tay xuống nắm thành quả đấm, ánh mắt sâu thẳm, tối tăm càng ngày càng nghiêm trọng, gắt gao nhìn chăm chăm vào nha hoàn đang quỳ trên mặt đất

"Nô tỳ. Nô tỳ không biết, nô tỳ chỉ nhớ rõ buổi tối hôm qua đưa cơm đến cho cô nương, cô nương nói trên giường có côn trùng, sau đó. Sau đó nô tỳ cái gì cũng không biết nữa." Nha hoàn quỳ trên mặt đất, giọng nói run run, thân thể cũng không ngừng run rẩy, cúi đầu, không dám nhìn nam tử.

Không đợi nam tử nói, nha hoàn lại bắt đầu không ngừng dập đầu, miệng liên tục nói: "Xin chủ tử tha cho nô tỳ, xin chủ tử tha nô tỳ."

"Chính mình đi lĩnh hai mươi roi." Nam tử nhìn nơi trời nữ tử, có chút xuất thần, ta thả nàng ra, nàng lại cứ như vậy rời khỏi ta, nàng bảo ta phải làm sao bây giờ? Trong mắt nam tử tràn ngập thống khổ, chôn sâu ở trong lòng, không dễ dàng phát giác.

"Tạ chủ tử, tạ chủ tử." nha hoàn cao hứng tiếp tục dập đầu, trên sàn nhà màu xám sẫm đã bị nhiễm lên một làn máu tươi từ trên trán nàng.

"Lui xuống đi."

"Vâng" nha hoàn đứng lên, nhanh chóng mở cửa, sau đó đóng lại ra ngoài, trực tiếp đi lĩnh phạt.

Hai thủ vệ đứng ngoài cửa, nhìn nha hoàn kia, còn tưởng rằng là nữ tử bị giam ở bên trong, trong lòng vô cùng nghi hoặc, nhưng mà chủ tử ở bên trong, như thế nào cũng không tới phiên bọn hắc gỗ lo lắng.

Nam tử đứng ở bên trong, nhìn tất cả những gì trong phòng có liên quan đến nữ tử, trong đầu không khỏi nhớ lại những chuyện về nữ tử, hoặc cười hoặc nháo, mỗi một khắc đều rõ ràng khắc ở trong đầu của hắn.

Cầm lấy cây lược gỗ trên bàn trang điểm, mặt trên lại vẫn còn vuron lại tóc vài sợi tóc dài của nữ tử, đặt ở trong tay, nhẹ nhàng cầm, nhưng mà đều không nắm được gì, cũng giống như hắn đã đem nàng nhốt lại nơi này, nhưng vẫn như cũ không giam được lòng của nàng.

"Lăng Dạ Vũ." Cây lược bằng gỗ ở trong tay nam tử nháy mắt biến thành bột phấn, màu đen trong mắt càng trở nên âm trầm, "Tất cả đều là người,

không có người, ta sẽ không biến thành như ngày hôm nay, không có người, nàng đã là của ta."

"Người tới." Hai thủ vệ đứng ngoài cửa, nghe thấy thanh âm lập tức đẩy cửa đi vào, thấy nam tử đứng ở đằng kia, cảm giác không khí có chút không đúng, hai người gấp lưng lại cùng gọi: "Chủ tử."

"Đi, tìm người trở về cho ta, bảo bọn họ đều ra ngoài tìm, tìm không thấy các người cũng không cần trở lại." Lúc bọn hắn vừa vào đến, nam tử liền buông tay ra, bột phấn trong tay bay tán loạn trên không rồi rơi xuống mặt đất, hai tay chấp sau lưng, lẳng lặng nhìn một góc trong phòng, thanh âm mang theo phần nộ không thể kìm nén.

"Vâng" hai người nhanh chóng thối lui ra ngoài, để nam tử một người ở lại.

Rất nhanh, hai thủ vệ liền triệu tập mọi người, phân phó bọn hắn tìm kiếm bóng dáng nữ tử ở chung quanh.

Lại nói về nữ tử, sau khi nữ tử trốn từ căn phòng ra, liền theo trí nhớ về cơ cấu của phủ đệ này mà đi đến cửa sau. Nhưng mà cửa sau cũng có người canh giữ, ra vào đều phải tiến hành kiểm tra chặt chẽ.

Hai người này võ công cũng không yếu, tuy nàng cũng học võ công, nhưng vẫn còn kém xa so với bọn hắn, mặt khác nếu để bọn hắn phát hiện, lập tức sẽ có một đám người chạy đến bên này, đến lúc đó nàng muốn chạy cũng trốn không thoát rồi.

Nàng chỉ có thể chờ đợi thời cơ, cũng không biết hắn có qua căn phòng bên kia hay không, không biết bên kia có thể giấu diếm bao lâu, nên nàng nhất định phải mau rời khỏi nơi này.

Nghĩ đến bên kia đã bị phát hiện, nữ tử càng ngày càng sốt ruột, trốn ở chỗ tối nhìn chằm chằm phía cửa sau.

Ngay lúc nữ tử chờ đợi muốn rời đi, trốn đi nơi khác, lúc đang nghĩ biện pháp rời khỏi nơi này, thì đột nhiên truyền đến động tĩnh rất lớn.

Cây đuốc sáng ngời, chiếu sáng cả khu vườn, nữ tử trốn ở chỗ tối, nhất định là bên kia đã bị phát hiện, làm sao bây giờ? Mồ hôi trong lòng bàn tay càng ngày càng nhiều, nàng trốn vào một nơi bí mật gần đó, không dám tùy ý lộn xộn.

"Các người qua bên kia, các người đi bên này, các người ra ngoài tìm, nhất định phải tìm được nàng."

"Vâng" tiếng bước chân vang lên, khiến nữ tử càng thêm hoảng sợ, đưa tay gắt gao cầm lấy cây cột bên cạnh.

Nữ tử nhìn nhìn, sau đó đi sâu vào rừng trúc, đi được một chốc, thấy rất nhiều tảng đá, liền tìm nơi trốn vào.

Nữ tử khăn trương nắm làn váy, nghĩ nghĩ, nhắt lên một tảng đá, đem nó bắn bay đến bên kia, thấy bọn họ đều đã đi qua đó, lập tức chạy ra ngoài, lại chạy ngược về lối vào rừng trúc, phát hiện chỗ cửa sau đang không có người canh giữ, nhìn nhìn, liền chạy ra ngoài.

Ly Yên ở chỗ Cung Y Cầm, ngủ một giấc thật đã liền thức dậy cùng mấy người Cung Y Cầm dùng bữa tối.

"Sư tỷ, lời đồn đãi bên ngoài muội cùng Vũ đã giúp tỷ xử lý tốt, tỷ ăn cơm cho ngon đi." Trên bàn cơm, Cung Y Cầm buồn chán ăn cơm trong bát, tuy Ly Yên đã đến đây, nhưng mà trong lòng nàng vẫn suy nghĩ mãi về chuyện lời đồn, ngược lại nghe được Ly Yên nói, liền kinh ngạc hỏi: "Ly Yên?"

"Ly Yên, cảm ơn muội." Cung Y Cầm phản ứng kịp, trong mắt lóe sáng, cười nói.

"Sư tỷ, tỷ với muội thì khách khí cái gì, tỷ muốn khách khí thì ca muội cũng không đồng ý đâu." Ly Yên thấy tâm tình Cung Y Cầm đã tốt hơn, nhìn Mộc Hi Ngôn bên cạnh cũng giãn mày ra liền trêu ghẹo nói.

"Yên nhi." Mộc Hi Ngôn nhìn khoe miệng tươi cười của Ly Yên, gọi một tiếng, nhưng mà Ly Yên ngược lại cười đến càng sâu, Mộc Hi Ngôn cũng không để ý tới nàng, chuyên tâm gấp thức ăn cho Cung Y Cầm.

Lăng Dạ Vũ ở một bên thấy Ly Yên nở nụ cười, cũng gấp không ít đồ ăn cho Ly Yên. Nhìn hai nam nhân, giống như đang phân cao thấp, người nào cũng không ngừng gấp thức ăn cho nữ nhân của mình.

"Chàng nghĩ ta là heo à?" Nhìn đồ ăn trong bát giống như một ngọn núi nhỏ, Ly Yên nhìn không được hỏi một câu, Cung Y Cầm cũng vô cùng bất đắc dĩ nhìn Mộc Hi Ngôn.

Hai người lại rất ăn ý đem những món này gấp vào chén mình.

"Tham kiến công chúa." Bốn người đang vui vẻ ăn cơm chiều, đột nhiên một thị vệ đi vào.

"Có chuyện gì?" Cung Y Cầm để bát đĩa xuống, nghiêm mặt hỏi.

"Bên ngoài có người bảo thuộc hạ giao cái này cho người." Nói xong, thị vệ lấy ra một phong thư đưa tới.

Cung Y Cầm cầm lấy phong thư, trên bề mặt phong thư chỉ viết năm chữ 'Thân gửi Cung Y Cầm', cảm giác có chút phân lượng, chữ cũng có chút quen thuộc, trong lúc này cũng đoán không ra là cái gì, "Người đi xuống trước đi."

"Vâng" thị vệ hành lễ, liền lui xuống.

"Cầm nhi, là cái gì vậy?" Mộc Hi Ngôn nhìn vật ở trong tay Cung Y Cầm, lên tiếng hỏi.

"Không biết." Cung Y Cầm cầm vật ở trong tay, nhìn ba người, lắc đầu nói.

"Mở ra xem đi." Ly Yên nói thẳng, nàng cảm thấy được sẽ không phải là thứ tốt, nhưng nghĩ như vậy, còn không bằng trực tiếp xem.

"Ừ." Nói xong, Cung Y Cầm mở phong thư kia ra.

Bốn người mở phong thư xem chỉ nhìn thấy bên trong có một vãi lụa mỏng bạch sắc, không rõ chân tướng, Cung Y Cầm đưa tay chuẩn bị lấy nó ra, thì Ly Yên lại ngăn cản nàng, "Sur tỷ, khoan đã."

"Làm sao vậy?" Cung Y Cầm nghi hoặc nhìn Ly Yên.

"Cẩn thận có độc." Trực giác nhạy cảm nói cho nàng biết, cái khăn tơ lụa kia không đơn giản như vậy, Ly Yên lấy từ trên đầu xuống một cây ngân châm, chạm vào trong phong thư, đụng vào khăn tơ lụa kia, lấy mất thường cũng có thể nhìn ra được ngân châm đang nhanh chóng biến đen.

Cung Y Cầm thờ đốc vì kinh ngạc, kinh hãi nhìn cây châm trong tay Ly Yên, Mộc Hi Ngôn đưa tay nắm lấy tay Cung Y Cầm, không dám tưởng tượng vừa rồi nếu muội muội không có ngăn lại Cầm nhi sẽ như thế nào.

Ly Yên từ trên bàn cầm một chiếc đĩa sạch, khều tơ lụa bạch sắc ra, hi vọng không phải là thứ nàng nghĩ đến.

"Đây không phải là khăn che mặt của tỷ tỷ sao?" Ly Yên mới vừa lấy nó ra, Mộc Hi Ngôn nhìn không được liền hô.

"Chẳng lẽ tỷ tỷ bị bọn hán bắt đi rồi?" Trong thanh âm có chút bối rối, Mộc Hi Ngôn không chế không nổi suy nghĩ miên man trong đầu mình.

"Ca, ca đừng vội, tỷ tỷ nhất định sẽ không ở trong tay bọn chúng, chúng ta không được rối loạn." Ly Yên nhìn cái khăn che mặt trên bàn, an ủi Mộc Hi Ngôn, xem chất liệu của cái khăn che mặt này, nhất định là của tỷ tỷ, nhưng mà nàng phái người đi theo âm thầm bảo hộ bọn hán, nhưng lại không có truyền đến bất luận tin tức nào.

"Ta đi điều tra một chút." Nói xong, Ly Yên đứng lên, nhìn Lăng Dạ Vũ nói: "Vũ, chúng ta đi thôi."

"Ca, Ca ở đây chờ." Nàng sợ Mộc Hi Ngôn đi ra ngoài tìm lung tung, Ly Yên đánh phải dặn dò trước.

"Ừ, biết rõ."

"Tỷ tỷ của ta như thế nào?" Ly Yên đi tới một nơi, gấp thuốc hạ, nàng lập tức hỏi tin tức của Mộc Vi Ngưng.

"Đại tiểu thư từ trước đến nay luôn ở cùng một chỗ với Thượng Quan công tử."

"Trong thời gian này có xảy ra chuyện gì hay không?" Tổng cảm giác có phần không đúng, Ly Yên lại hỏi.

"Buổi chiều, đại tiểu thư cùng Thượng Quan công tử vào trong rừng, chúng ta liền đánh mất dấu bọn họ, nhưng bọn hán rất nhanh liền đi ra."

Người nọ vừa dứt lời, lại có một người đi vào, bộ dạng có chút hoảng hốt: "Công tử, đại tiểu thư cùng Thượng Quan công tử không thấy nữa, người buổi chiều chúng ta đi theo là giả."

"Các người phái người đi tìm, nhất là khu rừng kia."

"Vâng" trong nháy mắt, hai người kia liền biến mất không thấy đâu.

"Vũ, chúng ta về chỗ sư tỷ trước đi, ta sợ ca ca hán sẽ thiếu kiên nhẫn." Ly Yên xoay người nhìn Lăng Dạ Vũ nói.

Lăng Dạ Vũ đưa tay ôm nàng vào trong lòng, nhẹ giọng nói ở bên tai nàng: "Tiểu Yên, đừng quá lo lắng có Thượng Quan Dương ở cạnh, tỷ tỷ nàng sẽ không có việc gì, có ta ở đây, nàng không cần phải gánh vác một mình."

Lời nói của Lăng Dạ Vũ như một dòng nước ấm, chậm rãi chảy vào trong lòng Ly Yên, "Ừ."

"Tiểu Yên." Lăng Dạ Vũ đột nhiên bị Ly Yên hôn lên môi, chết lặng tại chỗ.

"Đi nhanh đi." Nhìn Lăng Dạ Vũ ngăn người, Ly Yên cười rời khỏi, Lăng Dạ Vũ phản ứng kịp, lập tức đuổi theo.

"Sur tỷ."

"Ly Yên, muội đã trở lại." Cung Y Cầm thấy Ly Yên trở lại, lập tức nghênh đón

"Ca ca muội đâu?" Ly Yên nhìn nhìn, không thấy bóng dáng Mộc Hi Ngôn đâu cả.

"Ca Ca muội, hần. . . Hần đi tìm tỷ tỷ." Cung Y Cầm chậm rãi nói ra, "Sau khi Các người vừa đi, ta lại phát hiện ở bên trong có một phong thư, nói trước mặt tỷ tỷ bị nhốt tại XXX, ca muội liền lập tức đến đó, bảo ta ở chỗ này chờ muội trở về."

"Thư ở đâu?"

"Ở chỗ này." Cung Y Cầm lôi kéo Ly Yên đến bên cạnh bàn, đem phong thư đến trước mặt Yên.

Ly Yên cùng Lăng Dạ Vũ nhanh chóng nhìn lướt qua lá thư này, liếc nhau, lập tức hướng ngoài cửa bỏ bót đi, lúc đi đến cửa, Ly Yên liền dừng lại, nhìn Cung Y Cầm nói: "Sur tỷ, tỷ đi cùng bọn ta đi."

Để một mình sư tỷ ở chỗ này, nàng cũng không yên tâm, nếu mà lại có người tìm đến đây, xảy ra chuyện gì, bọn họ cũng sẽ không biết, chẳng bằng để cho nàng đi theo, ở bên người nàng càng an toàn chút.

"Được." nở tươi cười, Cung Y Cầm đi về phía trước, ba người đạp khinh công, đuổi theo Mộc Hi Ngôn mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76

Một nữ tử hung ác trừng mắt nhìn bóng dáng mấy người rời đi, hừ, nghĩ rằng như vậy là ta không có cách nào phá bọn người sao?

Bên trong khu rừng phủ đầy sương mù, tất cả đều hư vô mờ mịt, một mảnh trắng xóa khiến người tìm không thấy phương hướng.

Cả người Mộc Vi Ngưng căng thẳng, cảm kiếm trong tay quan sát tình huống chung quanh, trong lòng có chút lo lắng gọi: "Thượng Quan Dương, huynh ở đâu? Thượng Quan Dương."

Nàng cùng Thượng Quan Dương thấy Hắc y nhân kèm hai bên một bóng người rất giống Ly Yên, liền vội vàng đuổi theo, nhưng không nghĩ rằng trúng kế, bây giờ bị vây ở trong khu rừng đầy sương mù này, nàng cùng Thượng Quan Dương lạc nhau rồi.

"Hi ~ hi."

Đột nhiên, nghe thấy một thanh âm khiến người sợ hãi, Mộc Vi Ngưng nhìn lại, một đám rắn màu sắc sặc sỡ hai mắt phát sáng nhìn nàng, mắt xà là thị huyết màu đỏ, mang theo chút hưng phấn, khạc ra đầu lưỡi dài màu hồng phấn, như đang thèm muốn con mồi nàng.

Mộc Vi Ngưng cảnh giác nhìn đoàn rắn sắc sỡ này, chuẩn bị tư thế chiến đấu thật tốt.

Bầy rắn di chuyển thân thể đánh úp về phía nàng, nàng nhẹ nhàng nhảy lên không, kiếm phong sắc bén đảo qua, bầy rắn bị kiếm đánh cho thối lui, con người thị huyết màu đỏ bỗng nhiên lên một tia tức giận, nhất quyết không tha về phía trước, bầy rắn vây quanh nàng.

Một đám lại một đám tập kích mà đến, Mộc Vi Ngưng giết lui một đám lại có một đám tiến lên, nàng có cảm giác bầy rắn này như thế nào cũng giết không hết, trên trán dần dần toát ra mồ hôi, nàng đã có chút kiệt sức, nếu mà còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ thật sự phải chết ở chỗ này rồi.

Cắm thẳng mũi kiếm xuống đất để chống đỡ thân thể chính mình, nàng nhìn bầy rắn mà cảm thấy hoa mắt, chẳng lẽ hôm nay nàng thật sự phải chết ở đây sao?

Một con rắn nhanh chóng đánh úp về phía nàng, lộ ra răng nanh dài sắc bén, lóe lên ánh sáng sắc nhọn.

Mộc Vi Ngưng đã vô lực ứng đối, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, bỗng nghe thấy một tiếng kêu rên, cảm giác có cái bóng đáng sợ ở trước mặt mình.

Mạnh mẽ mở mắt ra, liền thấy bóng dáng thuần sắc trắng kia, sắc mặt có chút tái nhợt, trên trán chảy ra mồ hôi, gương chống giết lui bầy rắn.

Thượng Quan Dương thấy nàng đang sững sờ nhìn hần, không khỏi lên tiếng nói: "Đi."

Nếu bây giờ không đi, bầy rắn sẽ đến một đám nữa.

Mộc Vi Ngưng vội vàng phục hồi tinh thần, nâng Thượng Quan Dương dậy đi đến một chỗ trong sơn động.

"Huynh sao rồi?" ánh mắt Mộc Vi Ngưng tràn đầy lo lắng, hỏi.

Thượng Quan Dương điểm huyết đạo chính mình, để tránh cho độc tố lan khắp toàn thân, nhưng dường như độc này quá bá đạo, hần không chế không nổi.

Thượng Quan Dương chỉ cảm thấy toàn thân nóng lên, dục hòa đốt người, ánh mắt u ám, chết tiệt, cư nhiên là loại độc này.

"Ta không sao." Thượng Quan Dương cố nén khó chịu trong người nói, thanh âm có chút khan khan.

Nhìn cánh môi mền mại nhỏ nhắn kia, cảm giác khó chịu từ hạ thân truyền đến càng thêm rõ ràng, trên mặt đỏ ửng mắt tự nhiên.

Mộc Vi Ngưng thấy hần như vậy, sao có thể tin hần không có việc gì, không khỏi lo lắng lại hỏi: "Rốt cuộc huynh sao rồi? Nhìn như rất khó chịu."

Thượng Quan Dương quay mặt đi không nhìn nàng, hần sợ nếu mà lại nhìn nàng sẽ kiểm chế không nổi nhào lên nàng mát, cắn chặt hàm răng chịu đựng dục hòa trong cơ thể.

Mộc Vi Ngưng thấy hần không đáp lại, nhìn miệng vết thương trên tay hần bị rấn cắn, nàng âm thầm hạ quyết tâm, nắm tay hần lên hút độc, Thượng Quan Dương bất ngờ không phòng ngự đẩy nàng ra, phần nộ quát: "Người làm gì?"

Thượng Quan Dương liền sững sốt, nhìn tơ máu bên môi nàng.

"Ta chỉ là muốn giúp huynh."

Mộc Vi Ngưng vừa nói xong, toàn thân liền nóng lên, nàng vận vẹo thân thể, lập tức muốn kéo xiêm trên người xuống.

Thượng Quan Dương nội lực thâm hậu, tự nhiên có thể chống đỡ lâu một chút, nhưng nội lực Mộc Vi Ngưng lại kém, không chịu được.

Hành động lúc này của Mộc Vi Ngưng chính là thêm dầu vào lửa, Thượng Quan Dương thấy nàng một bộ đáng mị nhân như tơ, dục hòa càng sâu, lại phải cố gắng áp chế kích thích trong lòng mình, ngọn lửa lửa thiêu đốt hừng hực trong ngực.

Chỉ là loại độc này cực kỳ bá đạo, nếu mà không giải, cuối cùng sẽ bị thất khiếu mà chết.

"Nóng quá" Mộc Vi Ngưng khê kêu, kéo loạn áo váy, lập tức để lộ bả vai non mịn, đầy mê người.

Thượng Quan Dương đối mặt với khung cảnh cảm động như vậy, tim đập rộn lên, không thể tưởng được người trong veo mà lạnh lùng như hần, lại có một ngày không chống lại được sắc đẹp.

Thượng Quan Dương thở hổn hển đi tới bên cạnh Mộc Vi Ngưng, thanh âm trầm thấp nói, "Cho dù ngày sau nàng oán ta, ta cũng sẽ không hối hận."

Mộc Vi Ngưng cảm giác có khí lạnh lẽo ở bên cạnh, thân thể thư thái chút, xê dịch thân thể muốn đạt được nhiều hơn, bên tai truyền đến lời nói, nàng lại ngoảnh mặt làm ngơ, bàn tay nhỏ không thể khống chế hướng trên người hần sờ soạng.

Thượng Quan Dương cười khổ, này thật đúng là hành hạ a!

Mộc Vi Ngưng mở to hai mắt sưng mù nhìn hần, cánh môi phần nộ sáng bóng, Thượng Quan Dương liền phủ môi lên cánh môi mê người kia, đầu lưỡi nóng bỏng cạy hàm răng của nàng ra, cùng chơi đùa với cái lưỡi thơm tho của nàng, môi lưỡi quấn quít, đảo loạn một dòng sông xuân.

Mộc Vi Ngưng chỉ cảm thấy toàn thân càng lúc càng nóng, cố hết sức đáp lại nụ hôn nồng nhiệt của hần, tay nhỏ bừa bãi xé rách trường bào của hần, xiêm y hỗn độn, xiêm y thuần trắng có chút nhẵn.

Thượng Quan Dương bắt lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, bắt đặc dĩ thờ dài, thấy nàng hô hấp càng ngày càng dồn dập, không ngừng cời xiêm y của mình, hiện ra dáng người hoàn mỹ.

Tay nhỏ vuốt ve ở trên thân thể hần, Thượng Quan Dương cũng sắp chịu không được, bá đạo xé rách xiêm y của Mộc Vi Ngưng xuống, Băng Cơ Ngọc Cốt, lộ ra kia đường cong mê người kia.

Mộc Vi Ngưng cảm thấy trên người chợt lạnh, nhất thời thư thái hơn, thân thể dịch về hướng Thượng Quan Dương, cánh môi chủ động đưa lại gần, cạy mở cánh môi của hần.

Hần dần dần rơi vào tay giặc, ánh mắt hai người dần dần nhiễm lên ** chi sắc.

Con người đen nhánh của Thượng Quan Dương càng ngày càng nóng bỏng. Lập tức chuyển dời nụ hôn đến mặt nàng, cổ non mịn. Nụ hôn vụn vặt rơi lên xương quai xanh tinh xảo, nàng không khỏi ngâm khê ra tiếng, Thượng Quan Dương không thể kiểm chế được đưa tay xoa lên thân thể nhẵn nhụi mềm mại của nàng, dao động trên người nàng.

Hai cơ thể gắn liền chặt chẽ với nhau, rốt cuộc cũng đột phá phòng tuyến sau cùng kia.

Đêm dần tối đen, ánh mắt hai người dần trở nên trong suốt.

"Ta sẽ phụ trách với nàng." Thượng Quan Dương khôi phục bộ dáng trong veo mà lạnh lùng như cũ, chỉ là ánh mắt nhìn về phía nàng không còn thần

nhien như trước, mà là mang theo một tia cực nóng.

Mấy ngày nay, hần không thể không thừa nhận hần đã thích nữ tử tốt đẹp này, chỉ là bởi vì trong lòng nàng còn có một người khác, cho nên hần vẫn kiềm nén tình cảm của chính mình, hần chưa bao giờ nghĩ đến sẽ có một ngày hần lại thích một người, mãi đến hôm nay, khi nhìn thấy nàng gặp phải nguy hiểm, phần khấn trong lòng kia đã không lừa người được nữa.

"Không cần, coi như cái gì cũng chưa xảy ra đi!" Mộc Vi Ngưng nhàn nhạt đáp, không có một tia cảm xúc.

Nghe vậy, người luôn luôn lạnh lùng như Thượng Quan Dương cũng phải nổi giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Cái gì cũng chưa xảy ra? Nàng nghĩ ta là cái gì?"

Mộc Vi Ngưng không rõ hần giận dữ như vậy làm gì, nàng chỉ là không muốn hần phải chịu bất kỳ trách nhiệm gì, huống hồ hần cũng không cần phải chịu trách nhiệm vì vừa rồi đã trở thành nam nhân của nàng.

"Ta chỉ là, . . ."

Nói còn chưa nói xong, cánh môi đã bị ngăn chặn, bá đạo cạy mở hàm răng của nàng, hung hăng trừng phạt nàng.

Lúc nàng sắp hít thở không thông, Thượng Quan Dương chậm rãi buông ra nàng, nói: "Ta nói cho nàng biết, ta thích nàng, vô luận trong lòng nàng có ta hay người khác, nàng cũng chỉ có thể thuộc về ta."

Mộc Vi Ngưng kinh ngạc nhìn hần, hần thích nàng?

Từ trước đến giờ Thượng Quan Dương đều là người lạnh nhạt, chưa bao giờ thấy hần có khí thế bá đạo như vậy.

"Tỷ tỷ, Thượng Quan Dương, hai người ở đâu? Tỷ tỷ, Thượng Quan Dương. . ."

Bỗng dưng bên ngoài truyền đến tiếng gọi âm ỉ, Mộc Vi Ngưng cẩn thận nghe, là giọng của Ly Yên, vội vàng đi ra ngoài.

"Tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?"

Ly Yên vừa thấy Mộc Vi Ngưng, vội vàng xem nàng có sao không, lúc nhìn thấy hôn ngân trên cổ nàng, không khỏi ngẩn người, sau đó lại thấy Thượng Quan Dương đi ra, không khỏi nghi ngờ nhìn hần.

Thượng Quan Dương chính là cái người lạnh lùng, theo lý mà nói hần tuyệt đối sẽ không làm ra những chuyện như vậy với tỷ tỷ, chỉ là hôn ngân trên người tỷ tỷ thì phải giải thích như thế nào a? Bọn hần đã xảy ra chuyện gì?

Nhìn thấy ánh mắt của Ly Yên như vậy, Thượng Quan Dương tự nhiên cũng có thể đoán ra nàng nghĩ cái gì, thân nhiên nói: "Nàng giúp ta hút độc xà."

Lời nói lời ít mà ý nhiều, vẫn lạnh nhạt như cũ.

Xà độc?

Ly Yên vẻ mặt mê mang, lập tức mâu quang chớp lóe, xà độc? xà độc trong khu rừng này, là mị độc, hơn nữa còn là mị độc cực kỳ bá đạo.

Ly Yên kinh ngạc nhìn Thượng Quan Dương, Lăng Dạ Vũ ở một bên, đại khái cũng hiểu rõ cái gì, nên không nói gì.

Nhưng Cung Y Cầm lại lo lắng lên tiếng hỏi: "Xà độc? Không có việc gì chứ?"

Trên mặt Mộc Vi Ngưng hơi hồng hồng, cũng không nói gì, bỗng dưng trong đầu vang lên một thanh âm, ta nói cho nàng biết, ta thích nàng, vô luận trong lòng nàng, có người khác hay không, nàng cũng chỉ có thể thuộc loại ta.

"Làm sao vậy?"

Thấy nàng thất thần, cung Y Cầm liền hỏi, Mộc Vi Ngưng hoàn hồn, mỉm cười lắc lắc đầu.

"Ngôn a?"

Cung Y Cầm bỗng nhớ tới Mộc Hi Ngôn, hần không phải là tìm đến hai người Mộc Vi Ngưng sao? Hiện giờ lại không ở cùng bọn họ, vậy người ở đâu a?

Lời này vừa nói ra, ánh mắt Ly Yên nhất chuyển, hoảng hốt nói: "Chết, ca ca đã xảy ra chuyện."

"Ha ha ha . . . hiện tại mới phát hiện có phải đã muộn rồi không" Một giọng nói âm trầm của nữ tử đập dòn ở trong rừng rậm.

Một bóng dáng nữ tử xuất hiện ở trước mặt mọi người, phía sau nàng là một đám Hắc y nhân, mà Hắc y nhân lại đang áp chế nam tử, mà nam tử này chính là mộc hi ngôn.

Mộc Hi Ngôn thầm mắng trong lòng, tiểu nhân đê tiện, cư nhiên thừa dịp hấn không đề ý hạ độc, nếu không phải hấn khinh địch thì sao có thể dễ dàng bị bắt như vậy.

Cung Y Cầm nhìn thấy nữ tử này, liền kinh ngạc, ngưng mắt hỏi: "Cung Y Lan, sao ngươi có thể ở trong này?"

Cung Y Lan ngoan độc nhìn nàng, nói: "Không ngờ ta có thể trốn đi sao? Cung Y Cầm, hôm nay chính là ngày chết của ngươi, cung dương quốc thuộc về ta, là của ta."

"Có gì ngươi cứ nhắm vào ta, ngươi bắt ngôn làm gì?"

Cung Y Lan nở một nụ cười lạnh lẽo bên khoé miệng, "Vốn định dụ những người khác rời đi, trực tiếp dồn ngươi vào chỗ chết, chỉ là không nghĩ tới ngươi lại ở cùng một chỗ với bọn hấn, bất quá cũng chẳng sao, nam tử này không phải là người ngươi yêu nhất sao? Bất hấn cũng được, chỉ cần ngươi tự sát ở trước mặt ta, ta lập tức thả hấn, nếu không . . ."

"Không được, Cầm nhi, đừng nghe lời nàng ta, không cần lo cho ta." Mộc Hi Ngôn quát như muốn xé rách cổ họng, hấn bị hạ được, toàn thân mềm nhũn, căn bản không thể nhúc nhích, chỉ có thể lớn tiếng hô.

"Thật sự là thâm tình a! Cung Y Cầm, sao ngươi có thể nhẫn tâm để nam tử yêu ngươi như vậy chết đi a?"

Cung Y Lan nở nụ cười trào phúng, trong tay bày ra một thanh Tiểu Đao, lóe ra ánh sáng lạnh lẽo sắc bén, kề sát cổ Mộc Hi Ngôn nói.

"Không cần." Cung Y Cầm sợ hãi kêu ra tiếng, muốn ngăn cản nàng ta.

"Nếu như muốn ta thả hấn, thì ngươi tự sát trước mặt ta đi!" Cung Y Lan lạnh lùng nói, sau đó tháo dây châm trên đầu xuống ném cho nàng.

Cung Y Cầm hít sâu một phen, nhẹ nhàng nhặt dây châm lên.

"Sư tỷ." Ly Yên khăn trương kêu lên, khẽ lắc đầu ý bảo nàng không cần làm như vậy.

Mộc Hi Ngôn cả kinh, không biết lấy khí lực ở đâu ra, trực tiếp dùng cổ chính mình đón nhận thanh đao kia, vẽ ra một đạo vết máu, cung Y Lan vội vàng phản ứng, lấy dao găm ra, kinh ngạc kêu lên: "Kẻ điên."

Cung Y Cầm thấy tình hình chuyển biến, khăn trương hô: "Ngôn."

Ly Yên trực tiếp tiến lên đỡ thương hai người kiềm chế Mộc Hi Ngôn, cứu hấn trở về.

May mắn là Mộc Hi Ngôn bị hạ được, khí lực yếu ớt, chỉ là bị thương ngoài da, không có gì trở ngại, nếu không hấn thật sự phải xuống tuổi vàng rồi.

Lúc trước Cung Y Lan có lợi thế nên mới dám làm càn, hiện giờ không còn lợi thế, người phía sau căn bản không địch lại mấy người Ly Yên, nên một đám người liền lác mình rời khỏi.

"Sao chàng lại ngốc như vậy hả?" Cung Y Cầm trách cứ nhìn Mộc Hi Ngôn, hốc mắt phỉếm hồng, thấm đầy nước mắt.

"Vì nàng, ngốc một chút thì có làm sao." Mộc Hi Ngôn mỉm cười, chỉ cần nàng không có việc gì, hấn làm chuyện gì cũng sẽ không oán không hối.

"Chúng ta đi trước đi! Ở trong khu rừng này không an toàn." Ly Yên không đành lòng phá hoại cảnh tượng ấm áp của hai người, nhưng mà sự thật là khu rừng này không thể ở lâu.

Mọi người gật gật đầu, nhanh chóng rời khỏi khu rừng này.

Cách bọn hấn không xa, có một nam tử che mặt híp lãnh mâu nhìn bọn hấn, nữ tử ngu xuẩn kia, cư nhiên lại kích động như vậy .

Khi nam tử che mặt nhìn thấy mặt Mộc Vi Ngưng, mâu trung xẹt qua một tia cân nhắc, lần này có thể đùa vui rồi.

Hoàng cung Lăng Nguyệt quốc

Lăng Dạ Trần đang phê duyệt tấu chương, hấn biết Ngưng nhi không muốn hấn suy sụp như vậy nữa, nàng muốn hấn cai quản đất nước cho tốt, để cho Ngưng nhi yên tâm, hấn tin rằng Ngưng nhi vẫn còn sống.

"Hoàng thượng, thần tìm được tin tức của Ngưng phi nương nương rồi." Đại thần vui mừng nói.

Hoàng thượng vẫn âm thầm ra lệnh cho bọn họ tìm tung tích của Ngưng phi nương nương, mà hôm nay đã có người nói cho hấn biết Ngưng phi nương nương đang ở đâu, thật sự là trời cũng giúp hấn mà, lần này khẳng định hoàng thượng nhất định sẽ ban thưởng cho hấn thật xứng đáng .

Nghe vậy, Lăng Dạ Trần vội vàng đứng lên, khăn trương hỏi : "Nói mau, Ngưng nhi ở đâu?"

"Ngưng phi nương nương ở Cung Dương quốc, hơn nữa . . ."

Hắn muốn nói lại thôi, điều này làm cho Lăng Dạ Trần càng thêm sốt ruột.

"Hon nữa cái gì? Nói mau." Sao Ngưng nhi lại ở Cung Dương quốc?

Hắn cúi đầu thấp hơn, nói: "Hon nữa nương nương đang ở cùng với một nam tử, hình như Vũ Vương gia cùng Vũ vương phi cũng ở đó."

"Buồn cười." Lăng Dạ Trần tức giận vỗ lên bàn, thì ra Thất hoàng đệ đã sớm biết, còn cùng người khác lừa gạt hắn, đã vậy Ngưng nhi lại còn ở chung với nam tử khác, thật sự là đáng chết.

"Người tới, chuẩn bị ngựa, trăm muốn bí mật xuất cung."

Lăng Dạ Trần vung tay áo, không để ý đến đại thần kia, trực tiếp đi ra ngoài.

Mà ở ngoài Vũ Vương Phủ, một nữ tử đang định dùng khinh công tiến tiến vào, bỗng dưng bị một bàn tay giữ chặt lại kéo ra ngoài.

Nàng ngửi thấy khí tức quen thuộc kia, trong lòng cả kinh, nhưng mà cũng không biết phải làm sao, võ công của nàng không bằng hắn, nhất định sẽ bị hắn mang đi.

"Lăng Dạ Vũ tốt như vậy? Đáng để nàng lần lượt vì hắn đi mạo hiểm sao?" Nam tử che mặt quát lớn, mâu trung có cảm xúc không rõ.

"Hắn vốn thuộc về ta, nếu không phải là tiện nhân Mộc Ly Yên kia, vị trí Vũ vương phi này đã là của ta." Nữ tử ngoan cường nói, hoàn toàn không có chú ý tới ánh mắt âm trầm của nam tử che mặt.

"Người không thể lại đi tìm hắn, người đã quên hắn đối với người như thế nào sao?" Nam tử che mặt dùng giọng điệu cứng rắn nói.

"Người đã đồng ý giúp ta giết Mộc Ly Yên, nhưng mà bây giờ nàng ta vẫn nở mày nở mặt làm Vũ vương phi như cũ, bản thân ta cũng chỉ là nghĩ biện pháp giết nàng." Lúc nam tử này cứu nàng, hắn đã đáp ứng sẽ giúp nàng giết Mộc Ly Yên.

Bỗng ánh mắt Nam tử che mặt trầm xuống, "Nàng khó đối phó, nhưng ta đáp ứng người giết nàng thì nhất định sẽ giết nàng."

Ngữ khí thập phần kiên định, khiến nữ tử có chút tin tưởng.

"Người trở về đợi ở trong phòng, sau khi xong chuyện tất nhiên ta sẽ để người rời đi."

Nam tử che mặt nói rõ ràng như vậy, nữ tử hừ lạnh, nàng liền biết sẽ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77

Bên cạnh Vách núi đen, gió nhẹ nhàng thổi qua, cỏ dại lay động.

Tay áo nam tử che mặt tung bay theo gió, ánh mắt âm trầm nhìn thẳng, toàn thân tản ra hàn khí lạnh lẽo, khiến cung Y Lan kinh hoảng không thôi.

"Khi nào thì ta cho phép người động thủ hả?" Lời nói lãnh khốc vô tình mang theo từng trận áp lực, ép cung Y Lan không thở nổi.

Tuy là vậy, nhưng nàng vẫn gan dạ hỏi ngược lại: "Ta chỉ là muốn đoạt lại những gì thuộc về ta thì có gì sai?"

Nam tử che mặt thờ ơ nhìn nàng ta, lạnh lùng như mùa đông khắc nghiệt, nói: "Người không nên ở phía sau động thủ, chỉ biết rút dây động rừng, phá hỏng đại sự của ta, lúc trước cứu người không phải để cho người phá hỏng chuyện của ta."

Cung Y Lan bị khí chất rét lạnh của hắn làm cho toàn thân run lên, cực kỳ không tình nguyện, nhưng mà chỉ có thể đè nén cảm xúc nhỏ giọng nói: "Vậy phải chờ đến khi nào ta mới có thể giết Cung Y Cầm đoạt lại vị trí của ta?"

Bởi vì trước đây Cung Y Lâm vẫn lấy hình tượng ôn nhuận gặp người, chưa từng thấy bộ dạng mạnh mẽ vang dội của Cung Y Lâm ở trong triều đình, cho nên nàng nghĩ rằng Cung Y Lâm vô cùng yếu đuối, toàn bộ đều nghe theo Cung Y Cầm, chỉ cần giết Cung Y Cầm, nàng sẽ không chế được Cung Y Lâm, như thế nàng sẽ là mặt trời của Cung Dương quốc.

"Tất nhiên sẽ có ngày nào đó, nhưng không phải hiện tại, ta cảnh cáo người, nếu như người lại không nghe theo mệnh lệnh của ta, một mình động thủ, thì tự gánh lấy hậu quả." Nam tử che mặt lạnh lùng nói, mang theo nồng đậm cảnh cáo, khiến cho tâm tư nhỏ nhoi của cung Y Lan nháy mắt bị xóa sạch.

Mấy ngày nay Cung Y Cầm vẫn ở cạnh Mộc Hi Ngôn, làm cho Mộc Hi Ngôn nghĩ muốn nằm trên giường bệnh thêm mấy ngày.

"Ca, nếu không để muối cho huynh một chuông, vậy là huynh có thể từ nằm ở trên giường để sư tỷ chăm sóc rồi." Ly Yên nhú mày trêu tức nói, cái vị ca ca này, rõ ràng đã sớm khỏe, lại cứ nằm ở trên giường, một hồi nói nơi này đau, một hồi nói nơi đó nhức, làm hại sư tỷ khăn trương muốn chết.

Lăng Dạ Vũ sùng nịch ôm lấy cái eo mảnh khảnh của Ly Yên, cực kỳ đồng ý gật gật đầu

Mộc Hi Ngôn ai oán, cái tên thê nô này, cần nương tử không cần huynh đệ, hắn xem như xui xẻo mới làm huynh đệ với hắn ta. [Miù: ha ha, tội a]

"Yên nhi, một chuông của muối thì không cần, không cần, ca ca chịu không nổi a!" Mộc Hi Ngôn vẻ mặt đau khổ nói, hắn còn không hiểu muối muối này sao? Xuống tay chính là vô cùng ngoan độc .

Ly Yên vút cho hắn một ánh mắt khinh bỉ, vừa lúc, Cung Y Cầm liền bưng một chén thuốc vừa mới nấu xong tiến vào.

Thuốc đều là do Cung Y Cầm tự tay nấu, vì thế, Mộc Hi Ngôn còn cười ngây ngô rất lâu.

"Sư tỷ, nhanh cho ca uống đi!" Ly Yên nhìn bát được kia, con ngươi hiện lên ý cười giảo hoạt, Lăng Dạ Vũ bắt đầu dĩ cười cười, Tiểu Yên lại nghịch ngợm rồi.

Mộc Hi Ngôn cảm giác sau lưng chợt lạnh, giống như hắn đang bị tính kế vậy.

Cung Y Cầm bưng thuốc cho hắn, hắn tươi cười đón lấy, lập tức không chút do dự uống vào, nhất thời, sắc mặt thay đổi giống như Palette vậy(bảng màu), vô cùng phong phú, nhện không được phun ra.

Nhìn thấy bộ dạng của hắn, Ly Yên liền cười ha hả, ngay cả Lăng Dạ Vũ cũng buồn cười.

Nếu mà như vậy vẫn không rõ đã xảy ra chuyện gì, Mộc Hi Ngôn sống cũng quá uổng phí rồi.

"Mộc Ly Yên, nói, muối làm cái gì?" Mộc Hi Ngôn trừng mắt hỏi nàng, miệng cay quá, hắn chạy đến bên cạnh trút cạn bình trà, Cung Y Cầm mê mang chẳng hiểu chuyện gì.

Ly Yên cực lực nhện cười, vô tội nói: "Muối chỉ là bảo sư tỷ để nhiều thêm một vị thuốc thôi! Huynh xem, hiện tại không phải tốt sao? Trung khí tràn trề."

"Một vị thuốc? Chết tiệt Mù-Tạc."

Về mặt Mộc Hi Ngôn âm trầm, lại bị nha đầu kia tính kế.

Lúc Ly Yên còn rất nhỏ, đã từng chế Mù-Tạc bỏ vào trong đồ ăn cho mọi người nhắm nháp, kết quả là ngày hôm đó cả nhà liên tục tranh giành nước uống, từ đó về sau mọi người trong nhà đều rút ra một kinh nghiệm thực tiễn, ai cũng không dám ăn đồ ăn nàng làm, không nghĩ tới hôm nay nàng lại lập lại chiêu cũ.

"Mù-Tạc? Cái gì Mù-Tạc?" Cung Y Cầm đầu đầy mờ mịt hỏi han.

Mộc Hi Ngôn nhẹ nhàng thì thầm ở bên tai nàng, chỉ thấy Cung Y Cầm nhẹ nhàng vỗ ngực may mắn, "May mắn vẫn đều là ta sắc thuốc, không để cho Ly Yên động thủ."

Mộc Hi Ngôn vỗ vỗ bả vai Lăng Dạ Vũ, khuyên nói: "Em rể a! Nếu mà Yên nhi bưng thứ gì đó cho ngươi, ngươi ngàn vạn lần đừng ăn a!"

Nghe vậy, khoé miệng Lăng Dạ Vũ liền giật giật , hắn đã trúng chiêu, may mắn chỉ là "Ly âm", bắt quá, đó là hắn tự nguyện a.

"Ca, ta nấu gì đó bao nhiêu người muốn ăn đều ăn không vô a!"

"Tiểu Yên, ta muốn ăn." Lăng Dạ Vũ quần nàng nói, ánh mắt trong sáng, không có một tia tạp chất, mang theo khẩn cầu, bộ dạng đáng thương tội nghiệp làm cho người cảm thấy thương tiếc.

Mộc Hi Ngôn nhưng lại trợn mắt há hốc mồm, Yên nhi dạy dỗ hắn thật tốt quá đi!

Ly Yên nhéo nhéo mặt hắn, cười nói: "Lần sau nấu cho chàng ăn."

Ánh mắt lờm về phía ngưỡng cửa liền thấy một bóng dáng thuần trắng, Ly Yên nói: "Thượng Quan Dương? Sao ngươi lại ở đây?"

Không có khả năng Thượng Quan Dương sẽ để ý đến bất cứ ai trong bọn họ ,hiện giờ đến nơi đây, chắc là vì tìm tỷ tỷ đi?

Ánh mắt Thượng Quan Dương có chút cô đơn, Mộc Vi Ngưng đã trốn hắn mấy ngày, ngày ấy hắn đột ngột thổ lộ dọa đến nàng sao? Hay là, trong lòng nàng vẫn như cũ có người kia?

"Thực xin lỗi, ngươi nhận sai người."

Bên ngoài truyền đến giọng nói lạnh lùng mà xa cách, Thượng Quan Dương nghe vậy vội vàng đi ra ngoài, đó là tiếng của Mộc Vi Ngưng.

Mấy người đưa mắt nhìn nhau, không hiểu đã xảy ra chuyện gì, liền cùng nhau đi ra ngoài xem.

"Ta sao lại có thể nhận sai người? Ngưng nhi, theo ta trở về có được hay không?" Giọng nói của Lăng Dạ Trần mang theo cầu xin ánh mắt ẩn chứa đau khổ.

Mộc Vi Ngưng trốn tránh Thượng Quan Dương vài ngày, sau khi chỉnh lý lại tình cảm của mình, quyết định đi tìm Thượng Quan Dương, ai ngờ ngay lúc nàng rời đi nửa đường lại bị Lăng Dạ Trần ngăn cản.

"Người đủ rồi, ta nói người nhận nhầm người."

Mộc Vi Ngưng đeo cái khăn che mặt, có chút không kiên nhẫn, trái tim Lăng Dạ Trần co rút đau đớn, là hắn bỏ qua cái gì sao? Ngưng nhi chưa bao giờ đối với hắn như vậy.

"Nàng nói người nhận nhầm chính là nhận nhầm rồi."

Lập tức một thanh âm lạnh lùng kéo đến, Thượng Quan Dương nhếch môi mỏng đi đến bên cạnh Mộc Vi Ngưng, nàng nâng mắt nhìn hắn, trong lúc này không biết phải làm như thế nào.

Mấy người Ly Yên đi theo sau, nhìn mấy người này, bọn họ liền không tiện nhúng tay, mà hai mắt Ly Yên lại tỏa sáng, tình tiết này so với kịch truyền hình cũng không tệ a! Hai nam tranh một nữ, tốt nhất là đánh nhau đi. [= =]

Ly Yên hưng trí dạt dào, ngay từ đầu đã không nhớ tới nữ diễn viên chính của tình cảnh này chính là thân tỷ tỷ của nàng.

Lăng Dạ Trần đánh giá Thượng Quan Dương, toàn thân áo trắng mờ mờ, khí chất giống như tiên nhân, không nhiễm phàm tục chi khí, một đầu tóc đen như thác tung bay theo gió, giống như trích tiên.

Lúc hắn đánh giá Thượng Quan Dương đồng thời Thượng Quan Dương cũng đánh giá hắn, toàn thân trường bào mực sẫm, hoàn toàn là khí chất quý tộc, ngũ quan tinh xảo như điêu khắc, cùng Lăng Dạ Vũ có vài phần giống nhau.

"Thượng Quan Dương?" Lăng Dạ Trần lên tiếng trước, không nghĩ tới nam tử bên cạnh Ngưng nhi chính là hắn, một tình địch rất mạnh.

"Mời Nguyệt đế trở về đi! Nàng là vị hôn thê của tại hạ, không phải phi tử của người." Thượng Quan Dương thản nhiên nói, lập tức bá đạo ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Mộc Vi Ngưng.

Mộc Vi Ngưng hơi sững sờ, nhưng cũng không có phản kháng, khoé miệng Thượng Quan Dương liền nâng lên một độ cung thật đẹp.

"Không lẽ ngay cả phi tử của mình trăm cũng nhận không ra, không thể tưởng được đường đường là tiền Vĩ Lâm Minh Chủ, Công tử Thượng Quan Bảo cư nhiên lại cướp đoạt phi tử của trăm." Lăng Dạ Trần hừ lạnh, giọng đầy mỉa mai, tự xưng cũng đổi thành trăm, đơn giản liền muốn nói cho hắn biết, thân phận của hắn thùy chung là nhất quốc chi quân, tài trí hơn người.

"Ta nói, nàng không phải phi tử của người, là vị hôn thê của ta." Ánh mắt Thượng Quan Dương liền ngưng lại, lạnh nhạt nói.

Ly Yên vẫn như cũ thú vị nhìn, còn Lăng Dạ Vũ lại là bất đắc dĩ.

"Tháo cái khăn che mặt xuống thì sẽ biết phải hay không thôi." Lăng Dạ Trần nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Mộc Vi Ngưng, liền nhìn thoáng qua bàn tay trên eo nàng, màu trung hiện lên rất lạnh.

"Vị hôn thê của ta sao lại có thể để cho người khác nhìn, mời Nguyệt đế trở về! Ta cùng với nương tử còn có việc." Thượng Quan Dương có ý gọi nương tử, chính là tuyên cáo chủ quyền của hắn.

Mộc Vi Ngưng vẫn không nhìn Lăng Dạ Trần, im lặng không nói một lời.

Lăng Dạ Trần lườm hươu Lăng Dạ Vũ bên kia, ngưng mắt nói: "Thất hoàng đế, người là thân đệ đệ của trăm, sao lại có thể lừa gạt trăm là Ngưng nhi đã chết? bây giờ lại tùy ý để hoàng tẩu đệ đi theo nam tử khác?"

Hắn cũng không tin người trước mắt không phải Mộc Vi Ngưng, thấy mấy người Lăng Dạ Vũ nhìn lâu như vậy, không có một chút ý tứ hỗ trợ, không khỏi chất vấn.

Ly Yên cười nhạo một tiếng, "Hoàng tẩu? Đây thì không dám, tỷ tỷ chỉ là vị phi tử, người còn có hoàng hậu, nếu như tỷ tỷ là hoàng tẩu của Vũ, vậy vũ nên có bao nhiêu cái hoàng tẩu rồi hà?"

Trong lời nói lạnh lùng đầy trào phúng, đâm vào lòng Lăng Dạ Trần khiến hắn khó thở, hắn hiểu rõ hậu cung của hắn chung quy có quá nhiều người.

Lăng Dạ Vũ không có ý muốn giúp hắn nói chuyện, chỉ là tay vẫn ôm Ly Yên, vẻ mặt sùng nịnh.

"Người đi đi! Ta không muốn thấy người."

Mộc Vi Ngưng Trầm mặc rất lâu lại lên tiếng nói, giọng nói hững hờ xa cách, con người một mảnh trong veo mà lạnh lùng nhìn hắn, giống như đang nhìn một người xa lạ vậy.

Lăng Dạ Trần đã tin rằng nàng chính là Mộc Vi Ngưng, vậy thì nàng cũng không cần phải giả bộ nữa.

Nghe vậy, Lăng Dạ Trần hoàn toàn không thể tin được, thanh âm có chút run rẩy, "Nàng bảo ta đi? Nàng yêu nam nhân này sao?"

Đầu ngón tay kiên định chỉ vào Thượng Quan Dương, Mộc Vi Ngưng nhìn vào ánh mắt Thượng Quan Dương tràn đầy hy vọng của hắn, không nói gì.

Bây giờ lòng nàng rất loạn, nàng không biết, thật sự không biết, chỉ là không muốn nhìn thấy nam nhân đã từng làm mình đau lòng nữa.

Về mặt Lăng Dạ Trần suy sụp, bị thương đến nỗi không có lời nào để miêu tả được, hắn xem như nàng đã thừa nhận rồi.

Ly Yên bỗng dưng nhớ tới cái gì, vội vàng hỏi: "Người làm sao biết chúng ta ở trong này? Sao người biết tỷ tỷ ở nơi nào?"

"Ta vẫn phái người tìm Ngưng nhi khắp nơi, hôm nay mới có tin tức của nàng." Lăng Dạ Trần thâm tình nhìn Mộc Vi Ngưng, chỉ là Mộc Vi Ngưng xoay mặt đi không có nhìn hắn.

Ly Yên nhủ mi, thế lực của nàng ở khắp nơi vẫn ngăn cản Lăng Dạ Trần tìm kiếm tỷ tỷ, sao hắn lại dễ dàng tìm đến như vậy?

Đầu óc chợt loé linh quang, ánh mắt Ly Yên co rút lại, lạnh máu nói: "Vũ, đã xảy ra chuyện."

Ly Yên nghĩ đến, Lăng Dạ Vũ cũng nghĩ đến chỗ này, hai người liếc nhau, không cần bất luận ngôn ngữ gì.

Lăng Dạ Vũ môi mòng khê mở, đối Lăng Dạ Trần nói: "Hoàng huynh, mau về Lăng Nguyệt quốc, nếu không, ngôi vị hoàng đế của huynh khó mà giữ được."

Lăng Dạ Trần chỉ là hơi hơi nhếch miệng cười khổ, "Ta làm hoàng đế để làm gì, ngay cả nữ tử chính mình yêu thương cũng không giữ được, không bằng đem ngôi vị hoàng đế đưa cho những người khác."

Ly Yên không khỏi mắng to: "Người như vậy xứng đáng với con dân Lăng Nguyệt quốc sao? Tổ tông Của người vất vả gây dựng giang sơn, người cứ như vậy mà chấp tay nhường người ta, chẳng lẽ người không áy náy chút nào sao? Nam nhân sao lại có thể bị tư tình nhi nữ ràng buộc?"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

Lăng Dạ Trần lườm Lăng Dạ Vũ, Ly Yên vội nói: "Đừng nghĩ đánh chủ ý lên Vũ, nhanh trở về đảm nhiệm ngôi vị hoàng đế của người cho tốt."

Lăng Dạ Trần không có nhìn Ly Yên, ánh mắt tràn đầy thâm tình nhìn về phía Mộc Vi Ngưng, mơ hồ mang theo chút mong đợi.

"Ngưng nhi, nếu như ta buông tha ngôi vị hoàng đế, nàng có nguyện cùng ta nắm tay nhau ngao du thiên hạ không?"

Mộc Vi Ngưng sững sờ, vốn tưởng rằng hắn chỉ nói thế thôi, nhưng hiện giờ ánh mắt của hắn, dường như không phải nói đùa.

Ly Yên thấy thế, lạnh lùng thốt: "Người bỏ được Uyển Phi của người? Bao gồm hài tử trong bụng nàng ta?. Nếu mà người rời đi, vậy người nghĩ rằng hài tử của người còn được đối xử tốt sao?"

Trước đó không lâu nàng nhận được tin tức, Uyển Phi đích thực là hoài long chủng, vốn nàng ta chỉ là cái khó ló cái khôn nói dối trong lúc nguy cấp, không nghĩ rằng lại linh nghiệm, coi như là nàng ta quá may mắn rồi.

Lăng Dạ Trần do dự, mâu thuẫn tràn đầy vùng vẫy, hắn không cần Uyển Phi, nhưng hắn để ý hài tử trong bụng nàng ta, dù sao đó cũng là đứa con đầu tiên của hắn.

Thấy hắn do dự, Mộc Vi Ngưng cũng sớm đoán được, đã không đau lòng như trước, chỉ là cảm thấy có chút bi ai mà thôi, lúc trước sao nàng lại vì một người như vậy mà buông tha tự do a?

Thượng Quan Dương dùng sức ôm nàng thật chặt, cho nàng an ủi, nhưng trong lòng hắn vẫn có chút không thoải mái, dường như trong lòng nàng vẫn chưa quên được tên kia a!

"Ngưng Nhi, chờ hải tặc ra đời, sau khi ta an bài tốt tốt cho nó, liền cùng nàng cao chạy xa bay được không?"

Lăng Dạ Trần dịu dàng nói, mong đợi nhìn Mộc Vi Ngưng.

Lăng Dạ Vũ lại lắc đầu, vị hoàng huynh này của hần, chỉ có thể ngồi ở vị trí trên cao kia mà hưởng thụ tư vị tịch mịch cô đơn rồi.

"Ta sẽ không đi cùng ngươi, làm hoàng đế cho tốt, những gì ngươi nên làm là mưu cầu phúc lợi cho dân chúng." Mộc Vi Ngưng nâng mắt nhìn nhợt nói, màu sắc không có nửa điểm dao động.

"Ngưng Nhi, ta biết là ta sai, thực xin lỗi nàng, chẳng lẽ thật sự là chúng ta không trở về như trước được sao?" về mặt Lăng Dạ Trần đau xót, trong lòng giống như bị nhéo, đau đến khó có thể hô hấp.

Ly Yên thở dài, kỳ thật tên Lăng Dạ Trần này cũng rất yêu tỷ tỷ, chỉ là quá mức do dự, không đủ tuyệt tình.

"Ngươi đi đi! Ta chỉ nghĩ tới cuộc sống sau này."

Mộc Vi Ngưng xoay người đưa lưng về phía hần, thản nhiên nói ra những lời này, lập tức nắm tay Thượng Quan Dương rời khỏi.

Một cử động kia, làm tim Lăng Dạ Trần đau nhói, nhưng lại khiến cho Thượng Quan Dương tràn đầy vui sướng.

"Nhanh về Lăng Nguyệt Quốc, nếu không ngôi vị hoàng đế của ngươi khó mà giữ được." Ly Yên tiến lên nói, Lăng Nguyệt Quốc cũng có phần của Vũ, nàng không thể để cho hần làm mất đi.

Nói xong, dùng bờ câu đưa tin cho người của nàng ở Lăng Nguyệt Quốc, dặn dò hần giúp Lăng Dạ Trần ngồi yên ngôi vị hoàng đế này.

"Mau trở về, ta đã gọi người giúp ngươi rồi." Ly Yên cấp bách nói, này thật đúng là hoàng đế không gấp thái giám gấp, phi, nàng không phải thái giám, lờn lăng Dạ Vũ một cái, vì sao hai người này đều bình tĩnh như vậy? Không cần Lăng Nguyệt Quốc nữa phải không?

Kỳ thật đối với lăng Dạ Vũ mà nói Lăng Nguyệt Quốc không quan trọng, trước kia hần chỉ nghĩ cùng Lăng Dạ Trần thủ hộ Lăng Nguyệt Quốc, đó là nguyện vọng của tiên hoàng nguyện, hiện giờ hần có Ly Yên, hần muốn bảo vệ cũng chỉ có duy nhất một mình nàng, những thứ khác hần cần gì phải để ý.

"Lão Đại, Hoàng đế Kỳ Tinh quốc tự mình suất lĩnh quân đội tấn công Diệp Gia Bảo, nói Diệp Gia Bảo cưỡng ép hoàng hậu của hần."

Một nam tử thô hỏn hỏn nói, rõ ràng là đã sốt ruột chạy đến đây báo tin.

Nghe vậy, Ly Yên không khỏi nhíu mày, "Kỳ Doãn chết tiệt, lúc này lại quấy rối."

Lập tức nhìn về phía Lăng Dạ Vũ, nói: "Chúng ta phải đi Diệp Gia Bảo một chuyến, chỉ sợ Diệp Thừa Tầm ứng phó không được, Kỳ Doãn quá mức gian trá."

Hiện giờ Kỳ Doãn đã phát điên rồi, hoàng thất không thể nào tấn công Tứ Đại Gia Tộc, hần lại phá hủy cái quy định này, vì Thi Vũ, thật đúng là cái gì hần cũng bất chấp mà.

Ánh mắt Lăng Dạ Vũ có chút trầm trọng gật gật đầu

"Sư tỷ."

Ly Yên vừa muốn nói gì, cung Y Cầm liền cười nói: "Muội mau đi đi! Ta sẽ giúp muội chuyển lời cho tỷ tỷ."

Ly Yên gật gật đầu, hai người liền vội vàng trở về thu thập xuất phát đi Diệp Gia Bảo, Lăng Dạ Trần cuối cùng cũng trở về Lăng Nguyệt Quốc.

"Diệp gia chủ, giao hoàng hậu của trẫm ra đây, trẫm có thể không truy cứu."

Kỳ Doãn lớn tiếng nói với Diệp Minh, trong giọng nói là nồng đậm uy hiếp, một đôi mắt thâm thúy để lộ ra hàn quang.

Diệp Minh nhìn đội quân được huấn luyện nghiêm chỉnh sau lưng Kỳ Doãn, phía sau lưng sớm âm ứ một mảng lớn, không dám nhìn thẳng Kỳ Doãn, nói chuyện cũng run run rẩy rẩy: "Hoàng... Hoàng hậu, Ở đây không có hoàng hậu a?"

"Không cần giả ngu với trẫm, mau đem hoàng hậu giao ra đây, bằng không trẫm nhất định san bằng Diệp Gia Bảo của ngươi." Trên mặt Kỳ Doãn mang theo phần nộ, nhìn Diệp Minh không chút khách khí, đại quân phía sau lưng giống như là sức mạnh của hần.

"Trong Diệp Gia Bảo thật sự không có hoàng hậu a, này không phải là hoàng thượng Kỳ Tinh quốc làm khó ta sao?" Diệp Minh dùng tay áo xoa xoa trán đang toát ra mồ hôi lạnh, nhưng cũng chẳng thấm vào đâu, mồ hôi lạnh không ngừng ứa ra, đến lúc này, trong lòng hần cũng có chút rõ ràng, hoàng hậu kia hần là Thượng Quan Thi Vũ đi.

"Trẫm không muốn nhiều lời với ngươi, nhanh bảo Diệp Thừa Tầm giao hoàng hậu của trẫm ra đây." Sắc mặt Kỳ Doãn càng lúc càng khó coi, cho rằng Diệp Minh là che chở nhi tử, không muốn giao Thượng Quan Thi Vũ ra.

"Ta. . . Ta đi thỉnh hoàng hậu ra đây." Dưới ánh mắt của Kỳ Doãn, Diệp Minh chống đỡ không nổi, đành phải lui vào trong.

Nhìn Diệp Minh đi vào, trong mắt Kỳ Doãn là tình thế bất buộc, hiện giờ hắn cũng đã phá vỡ quy định hoàng thất không thể tấn công Tứ Đại Gia Tộc, không mang được Thượng Quan Thi Vũ đi, hắn sẽ không trở về .

"Phụ thân." Diệp Minh vừa mới đi vào, Diệp Thừa Tầm liền mang theo Thượng Quan Thi Vũ đi ra.

Hai người ở bên trong tranh luận rất lâu, ban đầu Diệp Thừa Tầm định để cho Thượng Quan Thi Vũ một mình đi trước từ cửa sau, hắn lưu lại giữ chân Kỳ Doãn. Hơn nữa đây còn là nơi hắn lớn lên, còn có phụ thân hắn ở đây, nói sao hắn cũng không thể đi.

Tất nhiên Thượng Quan Thi Vũ cũng hiểu rõ tâm tình của hắn, hắn bảo nàng đi trước là muốn bảo vệ nàng, hắn tốt với nàng như vậy, sao nàng lại có thể bỏ hắn một mình ở chỗ này, hơn nữa từ ngày nàng gả cho hắn, nàng đã thề ở trong lòng chỉ cần hắn không phụ nàng, nàng sẽ vĩnh viễn đi theo.

Hiện giờ là lúc Diệp Gia Bảo gặp khó khăn, sao nàng lại có thể một mình chạy trốn? Hơn nữa nàng cũng đã dùng bỏ câu đưa tin cho Huyết Hồ cùng Thượng Quan Bảo, tin rằng người hai bên rất nhanh sẽ đến đây.

"Tâm nhi, bên ngoài." Diệp Minh nói không nên lời, ánh mắt nhìn về phía bên ngoài, tâm còn đang run rẩy, bước chân cũng có chút loạn.

"Phụ thân, không có việc gì, có con cùng Thi Vũ ở đây." Diệp Thừa Tầm lên tiếng an ủi, thanh âm cực kỳ kiên định, Thượng Quan Thi Vũ bên cạnh vươn tay gắt gao nắm tay hắn, hai người nhìn nhau, đi ra ngoài.

"Tâm nhi, không bằng." Diệp Minh nghĩ đến đội quân dày đặc đen kịt ở bên ngoài, trong lòng vô cùng lo lắng, không khỏi đắn đo, nói.

"Phụ thân, nàng là con dâu của người, là thê tử của con, không phải hoàng hậu của hắn, con sẽ không giao Thi Vũ cho hắn." Diệp Thừa Tầm hiểu được ý tứ của Diệp Minh, sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói.

Thượng Quan Thi Vũ nghe những lời này, trong lòng có chút cảm động, khóe miệng cười lạnh nhìn Diệp Minh, nàng thấy lão là bề trên của Tầm, nên không có làm gì lão, hình như lão được một tắc còn muốn thêm một thước rồi.

"Thi Vũ, chúng ta ra ngoài đi." Nói xong, Diệp Thừa Tầm nhìn Thượng Quan Thi Vũ, Thượng Quan Thi Vũ ôn nhu cười, nắm tay Diệp Thừa Tầm, hai người cùng đi ra ngoài.

"Thi Vũ." Nhìn Thượng Quan Thi Vũ từ bên trong đi ra, trong mắt Kỳ Doãn liền hiện ra vui sướng, khóe miệng cũng cong lên, trên mặt mang theo ý cười, liền gọi Thượng Quan Thi Vũ.

Thượng Quan Thi Vũ nhìn Kỳ Doãn không nói gì, hiện giờ đối với nàng Kỳ Doãn càng ngày càng xa lạ, không phải là hắn của trước kia, tại sao lại trở thành như bây giờ vậy, quyền lợi đi? Thượng Quan Thi Vũ cười tự giễu, lúc trước sao mình lại yêu hắn a? Lại còn ngây ngốc cho rằng hắn cũng yêu mình, kết quả mới phát hiện hắn yêu nhất chẳng qua chỉ là quyền lợi thôi.

May mắn, nàng gặp Tầm, nhớ lại Thượng Quan Thi Vũ ngẩng đầu cười với Diệp Thừa Tầm bên cạnh, lại ngoài ý muốn thấy được ánh mắt lo lắng của hắn.

Diệp Thừa Tầm nhìn Kỳ Doãn anh tuấn một thân khôi giáp cách đó không xa, tư thế oai hùng cùng địa vị như vậy, hiện tại hắn đã là Nhất Quốc Chi Chủ, không biết Thi Vũ. ? Diệp Thừa Tầm cúi đầu thấy bộ dáng thất thần của Thượng Quan Thi Vũ, biết nàng lại suy nghĩ, hắn cho rằng nàng muốn trở lại bên người Kỳ Doãn.

Nhưng mà, sau đó hắn lại nhìn thấy nụ cười tươi đẹp của Thượng Quan Thi Vũ.

"Đưa ngọc." Thượng Quan Thi Vũ nháy mắt hiểu rõ tâm tư của hắn, cười nói, nắm thật chặt tay hắn.

Cảm giác được lực đạo trên tay Thượng Quan Thi Vũ, Diệp Thừa Tầm cũng đáp lại Thượng Quan Thi Vũ, hai cái tay chặt chẽ nắm cùng một chỗ, dường như thiên quân vạn mã trước mắt cũng không thể chia cắt.

Nhìn hai người ngọt ngào, lửa giận trong lòng Kỳ Doãn tang lên, ghen tuông đánh úp lại, nhịn không được gọi: "Thi Vũ, cùng ta trở về đi, hiện giờ ta đã là hoàng thượng Kỳ Tinh quốc, nàng trở về cùng ta, liền cử hành sắc phong đại điển, phong nàng làm hoàng hậu, hơn nữa trong hậu cung của trẫm chỉ có một nữ nhân là nàng." [ây za.... Ta chỉ biết thờ dài]

Thượng Quan Thi Vũ cười lạnh một tiếng nói: "Kỳ Doãn, hoàng hậu của ngươi vẫn là lưu cho người khác đi, ta đã lập gia đình rồi." Nhìn tình yêu trong mắt Kỳ Doãn, bây giờ Thượng Quan Thi Vũ đã không còn có bất luận xúc động nào, chỉ cảm thấy dối trá, hậu cung? A, nơi đó vĩnh viễn đều đã ngăn không được nữ nhân.

"Không, hoàng hậu của ta chỉ có thể là nàng." Kỳ Doãn tiếp tục nói, hoàn toàn quên mất thân phận chính mình, trong lòng chỉ có một ý nghĩ, đó chính là đem Thượng Quan Thi Vũ trở về bên cạnh hắn.

Không có Thượng Quan Thi Vũ, hắn làm hoàng đế cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì, hắn chỉ là muốn cho nàng những gì tốt nhất, nhưng mà vì sao từ trước đến giờ nào đều không hiểu cho hắn?

"Kỳ Doãn, chẳng lẽ ngươi đã quên quy định sao? Hoàng Thất không được phép tấn công Tứ Đại Gia Tộc, Diệp Gia Bảo vẫn là Tứ Đại Gia Tộc đi?"

Diệp Thừa Tầm thấy Kỳ Doãn nhìn chằm chằm vào Thượng Quan Thi Vũ, tuy biết trong lòng Thi Vũ đã sớm không có hắn ta, nhưng trong lòng hắn vẫn cực kỳ khó chịu, có chút ê ẩm.

"Thi Vũ, trở về với ta đi, hiện tại ta có năng lực bảo vệ nàng, ta sẽ không để cho nàng chịu một chút thương tổn nào nữa." Kỳ Doãn giống như không có nghe thấy lời Diệp Thừa Tầm nói, chỉ theo dõi bóng hình xinh đẹp bên cạnh hắn.

"Người trở về đi, ta đã lập gia đình rồi." Thượng Quan Thi Vũ mặt không chút thay đổi nói, cũng không nhìn Kỳ Doãn.

"Ta không ngại." Lời này vừa nói ra, Diệp Thừa Tầm cùng Thượng Quan Thi Vũ không có gì phản ứng, nhưng đội quân sau lưng hắn đã có chút xôn xao.

Hoàng đế của bọn hắn vậy mà lại để cho kẻ từ người khác làm hoàng hậu bọn hắn, Kỳ Tinh quốc bọn hắn còn có mặt mũi đứng trước các nước khác sao?

Kỳ Doãn một lòng muốn Thượng Quan Thi Vũ trở về cùng hắn, đối với sự khác thường ở sau lưng, một chút cũng không để ý.

"Thi Vũ, nàng đồng ý trở về với ta sao?" đột nhiên Kỳ Doãn nở nụ cười rực rỡ nhìn Thượng Quan Thi Vũ, kích động gọi.

Nhưng mà, Thượng Quan Thi Vũ giống như không có nghe hắn nói chuyện, vẫn nhìn hắn bên này.

Kỳ Doãn phản ứng kịp, biết Thượng Quan Thi Vũ không phải nhìn hắn, mà là nhìn ở phía sau hắn, lập tức quay đầu lại nhìn về phía sau.

"Huyết Hồ." Thượng Quan Thi Vũ thấy bóng dáng quen thuộc kia, vui mừng gọi, trong lòng lập tức an ổn lại.

Diệp Thừa Tầm thấy Ly Yên, cũng bình tĩnh lại không ít, không biết vì sao hắn lại cảm giác được với bản lãnh của Ly Yên có thể thu phục được hết thảy..

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79

"Kì Hoàng làm cái gì vậy? Không sợ các gia tộc khác cùng công kích sao?" Ly Yên cười trêu tức, lời nói sâu kín truyền vào tai Kì Doãn.

Kì Doãn nghe vậy, con ngươi thâm thúy hiện lên một tia tàn nhẫn, nữ tử này lần nào cũng phá hư chuyện tốt của hắn, bất quá nàng nói cũng đúng, quả thật hắn đã quên nay Thi Vũ không còn là cô nhi như lúc trước, mà là thiếu chủ Thượng Quan bảo.

Cho dù như thế hắn cũng không sợ, bởi vì, hắn không chỉ có quân đội mà sau lưng còn có người giúp hắn.

"Bọn họ đoạt hoàng hậu trước đây của trẫm, trẫm tới tìm hoàng hậu của mình thì có gì không đúng?" Kì Doãn hé bạc môi, phản bác.

Ly Yên liếc mắt nhìn hắn, chợt cười đến run rẩy cả người, Lăng Dạ Vũ ôm hông nàng, trầm mê trong nụ cười của nàng. (mèo: Vũ ca đại gái)

"Hoàng hậu? Nghe nói, lúc Kì hoàng còn làm thái tử, thái tử phi đã sớm bệnh chết, nay tại sao nói đến hoàng hậu?"

Kì Doãn hừ một tiếng, nói như đúng rồi: "Lúc trước thái tử phi chỉ là kẻ thấp hèn, tất cả đều là Diệp thiếu chủ vì đoạt thái tử phi của trẫm mà bố trí bấy."

Nói xong còn giận giữ trừng mắt Diệp Thừa Tầm, tựa hồ hắn chính là người bị hại.

Đội quân phía sau cũng uất giận, thì ra hoàng thượng bọn họ không phải đi cướp kẻ từ người ta, nay vốn là Thái tử phi a! Một khi đã như vậy, nên đoạt lại Thái tử phi mới đúng.

Thấy vậy, sắc mặt Thượng Quan Thi Vũ trầm xuống, hận không thể rút kiếm giết hết Kì Doãn, đồ tiểu nhân nói dối.

"Nghịch tử, ngươi lại dám..." Diệp Minh chỉ vào Diệp Thừa Tầm, vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

"Cha, người đừng nghe hắn nói vậy, rõ ràng là hắn hại Thi Vũ nên nàng mới rời hắn đi." Diệp Thừa Tầm giải thích, không chỉ cho Diệp Minh nghe, còn là cố ý nhắc nhở Kì Doãn là chính hắn lường gạt cho Thi Vũ trước.

"Lúc trước người nói thả ta đi, vì sao bây giờ còn muốn bắt buộc ta?" Thượng Quan Thi Vũ ánh mắt sắc bén, nhìn chằm chằm Kì Doãn, dùng giọng điệu chất vấn nói.

Ánh mắt này làm Kì Doãn đau, hắn không muốn bức nàng, nhưng nếu không làm như vậy, nàng vĩnh viễn thuộc về người khác.

"Thi Vũ, ta. . . . Ta chưa từng bắt buộc nàng, ta chỉ hi vọng nàng có thể trở về cùng ta." Nhìn Thượng Quan Thi Vũ lạnh lùng đối mặt hần, Kì Doãn cảm thấy rất bất đắc dĩ, cũng rất khó chịu, bọn họ đã từng rất hạnh phúc. Ngươi khi Kì Doãn trở nên dịu dàng một tí, mang theo nhân nhạ ưu thương.

"Ngươi như thế là không bắt buộc ta?" Thượng Quan Thi Vũ vươn tay chỉ vào quân đội phía sau hần, lạnh lùng nói.

"Không có, ta chỉ muốn nàng trở về cùng ta, trở về làm hoàng hậu của ta, được không?" Trong mắt Kì Doãn mang theo mong chờ, nhìn bóng dáng Thượng Quan Thi Vũ.

"Kì Hoàng, ta khuyên ngươi vẫn nên nhanh chóng đem quân đội của ngươi trở về, Thi Vũ sẽ không trở về với ngươi." Ly Yên lạnh lùng nhìn Kì Doãn. Lúc trước hần dám đối xử như thế với Thi Vũ, bây giờ lại phá hư hạnh phúc mà vất vả lắm Thi Vũ mới có được. Tỷ muội tốt của nàng đã chịu khổ quá nhiều, có nàng ở đây, nàng sẽ không để bất luận kẻ nào phá hủy hạnh phúc của Thi Vũ.

"Trẫm chỉ là đi tìm hoàng hậu của mình, không quan hệ gì tới ngươi, trẫm khuyên ngươi nhanh chóng rời khỏi đây đi." Kì Doãn nhìn Ly Yên đầy giận dữ. Nữ tử này ba lần bốn lượt khiêu khích hần, nàng ta thật sự nghĩ hần sợ nàng sao ?

Trước kia hần chỉ là thái tử, nhưng bây giờ hần đã là hoàng thượng Kì Tĩnh quốc, hưởng hờ còn có người đứng phía sau âm thầm chống đỡ, hần không tin hần không thể làm gì được nàng.

Lăng Dạ Vũ đứng bên cạnh Ly Yên nhìn thấy sự dao động trong mắt Kì Doãn, hần lạnh lùng nhìn Kì Doãn. Kì Doãn cảm nhận được ánh mắt của người bên cạnh Ly Yên, lòng không nhịn được run lên, cảm giác giống như mình chính là con mồi đứng trong bóng tối bị rình rập.

Xem ra hần quá đắc ý rồi, ngồi trên ngôi vị hoàng đế nên càng ngày càng không biết trời cao đất rộng, ngay cả tiểu Yên cũng dám đánh chủ ý.

Kì Doãn tỉnh ngộ, nhớ tới mục đích hần tới chỗ này. Quay lại nhìn hai người đang đứng chung một chỗ, vô cùng chói mắt, mà ngay trong lòng hần cũng cảm thấy bọn họ thật sự rất xứng đôi. Đã đi ý nghĩ trong lòng, Kì Doãn tiếp tục thúc dục Thượng Quan Thi Vũ và Diệp Thừa Tầm. "Diệp Thừa Tầm, trẫm hỏi lại ngươi lần cuối cùng, ngươi có tha hoàng hậu của trẫm hay không?"

"Nơi này vốn không có hoàng hậu của ngươi, tại sao lại nói tha hay không tha?" Diệp Thừa Tầm trực tiếp trả lời, trong lòng đã cảm nhận được động tác kế tiếp của Kì Doãn.

"Tầm nhi. . . ." Nhìn Kì Doãn vận sức chờ phát động, còn có quân đội đông nghìn nghịt phía sau hần, trong lòng Diệp Minh run rẩy càng ngày càng kịch liệt, mồ hôi lạnh tuôn đầy trán. Về phần Ly Yên đã bị hần quăng ra sau đầu, đối với việc Ly Yên dám mang theo Lăng Dạ Vũ tới chỗ này, hần một chút cũng không để ý.

"Một khi đã như vậy, trẫm cũng không nói nhiều với các ngươi nữa." Trong mắt Kì Doãn mang theo lửa giận ngút trời, nhìn hai người kia, lạnh liệt nói: "Chúng quân nghe lệnh, Diệp gia bảo Diệp Thừa Tầm cướp đoạt hoàng hậu của trẫm, đem nhốt ở trong bảo không cho trở về, trẫm mệnh lệnh các ngươi mang hoàng hậu trở về một cách bình yên vô sự, đoạt lại mặt mũi cho Kì Tĩnh quốc chúng ta."

"Đoạt lại hoàng hậu. . . Đoạt lại mặt mũi. . . Đoạt lại hoàng hậu. . . Đoạt lại mặt mũi. . . ." Binh lính phía sau trẫm miệng một lời hô lên, trường mâu trong tay chỉnh tề vung lên, khí thế to lớn.

Thượng Quan Thi Vũ và Diệp Thừa Tầm gắt gao nắm tay nhau, nhìn Kì Doãn chậm rãi hạ lệnh, thân hình vững vàng như trước, bất vi sở động.

Bọn họ tin tưởng Ly Yên, đồng thời bọn họ cũng không phải người chỉ biết trốn tránh, chỉ cần có nhau, cho dù là núi đao biển lửa bọn họ cũng không sợ.

Ly Yên và Lăng Dạ Vũ lạnh lùng nhìn Kì Doãn hạ lệnh, nhưng không có động tác khác. Kì Doãn này giờ vẫn để ý Ly Yên, trong lòng cũng có chút lo lắng. Nữ nhân này lúc nào cũng phá hư chuyện của hần, sao lần này lại thờ ơ? Nhưng mà quân đội phía sau đang hò hét âm ỉ, dần dần gạt đi lo lắng trong lòng hần, tin tưởng chiến thắng là điều tất nhiên.

"Chậm đã." Khi quân đội của Kì Doãn đang muốn tiến lên phía trước, thì một âm thanh hùng hậu truyền tới, mỗi người ở đây đều nghe rõ ràng.

Kì Doãn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nam tử tuấn lãng ôm vai một nữ tử mang khăn che mặt tiến lại đây.

"Kì Hoàng, ngươi chắc chắn muốn tấn công Diệp gia bảo sao?" Buồng người trong lòng ra, Thượng Quan Dương đứng vững thân hình, nhìn Kì Doãn, giọng điệu mang theo áp lực không thể bỏ qua.

Thượng Quan Dương thấy Mộc Vi Ngưng lo lắng cho Ly Yên, đồng thời chính mình cũng rất lo lắng cho Thượng Quan Thi Vũ, sau khi thông báo cho người của Thượng Quan gia tộc liền mang theo Mộc Vi Ngưng chạy tới đây.

"Ca." Thượng Quan Thi Vũ thấy Thượng Quan Dương, nhìn không được hô to, trên mặt nở nụ cười thản nhiên. Diệp Thừa Tầm nắm tay Thượng Quan Thi Vũ cũng thở phào nhẹ nhõm, trong lòng àng thêm an tâm.

Diệp Minh thấy Thượng Quan Dương, tâm treo cao rốt cục cũng thả xuống. Có Thượng Quan Dương ở đây, Thượng Quan gia tộc chắc chắn sẽ chạy tới, Diệp gia bảo của hần coi như được bảo vệ.

"Muội muội, muội yên tâm, có ca ở đây, tuyệt đối sẽ không để hần mang muội đi." Thượng Quan Dương trong mắt mang theo sùng nịch, khóe miệng giương lên có thể thấy được độ cong.

Trong lòng Thượng Quan Thi Vũ giống như có giòng nước ấm chảy qua, cười đáp lại.

"Tỷ tỷ, sao người lại tới đây?" Ly Yên đi đến bên cạnh Mộc Vi Ngưng, nhìn nàng nói. Trong lòng cũng yên ổn lại, có Thượng Quan Dương ở đây, chắc hẳn Kì Doãn không dám lộn xộn.

"Ta lo lắng cho muội, liền cùng hần tới đây."

"Ừ, muội không sao."

.....

Tay Kì Doãn gắt gao nắm chặt, nhìn Thượng Quan Dương, ra một quyết định. Thượng Quan gia tộc chắc chắn không thể tới nhanh như vậy, hẳn nhất định phải tốc chiến tốc thắng.

"Chúng quân nghe lệnh, tiến đánh Diệp gia bảo, đoạt lại hoàng hậu." Kì Doãn vung kiếm trong tay, thanh âm trầm ổn hét lớn.

"Đoạt lại hoàng hậu." Miệng hô, binh lính sau lưng Kì Doãn vọt lên.

Ly Yên tức giận mắng một câu: "Đáng chết." Liền cùng mấy người cầm vũ khí nghênh đón.

Mộc Vi Ngưng cũng cầm kiếm vọt lên, tuy nhiên Thượng Quan Dương vẫn bảo vệ xung quanh nàng, không cho nàng bị thương. Lăng Dạ Vũ che chở Ly Yên, Diệp Thừa Tâm che chở Thượng Quan Thi Vũ, Diệp Minh và người của Diệp gia bảo xen lẫn nhau cùng nhau đối kháng.

Binh lính dù sao cũng chỉ được trải qua huấn luyện đơn giản, tất nhiên không thể so được với những người hằng năm tập võ như bọn họ. Một đám người xông lên trước ngay lập tức bị đánh lui.

Nhưng tiêu hao dần dần như thế cũng không phải là biện pháp, nội lực của bọn họ cũng chống đỡ không được bao lâu, hơn nữa người của Diệp gia bảo cũng dần dần rơi vào thế hạ phong. Lúc này binh lính thường xuyên cùng nhau huấn luyện thể hiện sự đoàn kết và ăn ý ra ngoài, bọn họ vài người còn có thể ứng phó, người khác thì không phải là đối thủ.

Kì Doãn nhìn bọn họ đã không kiên trì nổi, ý cười bên khóe môi ngày càng lớn, ánh mắt vẫn khóa chặt bóng dáng của Thượng Quan Thi Vũ.

Nhưng chỉ trong chốc lát, Kì Doãn liền phát hiện có gì đó không thích hợp. Binh lính phía trước ngã xuống, nhưng binh lính phía sau tiến lên cũng không nhiều, đội quân của hần cũng không phải chỉ có bấy nhiêu người.

Quay đầu nhìn lại, hần mới phát hiện binh lính phía sau không ngừng ngã xuống. Ngưng mắt nhìn, hai tay Kì Doãn lại nắm chặt, Thượng Quan Bá mang theo một đám người không ngừng tấn công phía sau hần. Binh lính phía sau hần phải bảo vệ cho hai bên, bỏ xung một bên, bên kia tất nhiên người ít đi, mà người của Thượng Quan gia tộc khí thế lại to lớn.

Nhìn hai bên, Kì Doãn không đành lòng, cuối cùng mở miệng nói: "Rút lui."

Trong vòng mấy khắc, Kì Doãn liền mang theo đại quân rời đi Diệp gia bảo, chỉ để lại màu xanh của hoa cỏ bị san bằng phía trước Diệp gia bảo, cùng những thi thể nằm trên đó chứng minh bọn họ đã từng tới đây.

"Cha." Hai người Thượng Quan Thi Vũ và Thượng Quan Dương cùng hô lên người đang chạy tới, dẫn đầu đứng là bảo chủ Thượng Quan bảo.

"Vũ nhi, cha đến chậm." Mang theo sùng nịch, Thượng Quan Bá dịu dàng nói. Tất cả đám người phía sau đều là tộc nhân của Thượng Quan gia. Sau khi nhận được tin tức của Thượng Quan Dương, hần lập tức mang theo tộc nhân chạy tới đây.

"Không có, cha, nữ nhi không có việc gì." Thượng Quan Thi Vũ cười trả lời, trong lòng ấm áp.

Tất cả mọi người theo vào bên trong Diệp gia bảo, Diệp Minh sai người mở tiệc chiêu đãi, còn phái mấy người đi xử lý bên ngoài.

Kì Doãn cực kì không cam lòng dẫn binh rời khỏi Diệp gia bảo, bày ra một gương mặt thối chạy về Kì Tinh quốc.

"Phanh !!!" Kì Doãn ở trong tầm cung, nghĩ tới Thượng Quan Thi Vũ và Diệp Thừa Tâm ở chung một chỗ, còn mình thế nhưng lại không đem Thi vũ mang trở về được, trong lòng Kì Doãn nhìn không được một trận lửa giận chạy tán loạn, một tay đập bể bình hoa lớn bên cạnh.

"Không nên nóng vội." Đột nhiên phía sau Kì Doãn vang lên một giọng nói nghiêm nghị của nam nhân.

"Ai?" Kì Doãn xoay người lại, nhìn xung quanh hô lên.

"Hoàng thượng, làm sao vậy?" Thái giám thủ vệ ngoài cửa nghe được thanh âm của đồ vật này nọ bị quăng, trong lòng run sợ hướng bên trong hô lên.

"Không được tiến vào." Thanh âm lãnh liệt làm thái giám kia hoảng sợ, thân hình run rẩy đáp: "Vâng, nô tài tuân chỉ."

"Xuất hiện đi." Kì Doãn lại hô lên với căn phòng vắng vẻ, thanh âm quanh quẩn, sau đó một hắc y nhân chậm rãi đi ra từ màn che màu vàng phía sau long

sàng của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80

"Người đến từ lúc nào?" Kỳ Doãn hí mắt nhìn chăm chăm vào Hắc y nhân, trong mắt mang theo bất mãn như có như không ❀ Diễn đàn Lê Quý Đôn❀..

Thậm chí mọi người trong tầm cung của hắn cũng không có bất luận kẻ nào phát hiện, nếu mà có người muốn hại hắn, như thế hắn. Kỳ Doãn nghĩ tới đây, sau lưng xuất một mảnh mồ hôi lạnh, Diễn đàn Lê Quý Đôn❀. xem ra hắn nhất định phải tăng mạnh đề phòng trong cung, bằng không hoàng cung này liền giống như cái chợ, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, thật không biết đoàn thị vệ này ㄟDiễn - đàn - Lê - ㄟQuý - Đônăn cái gì, thậm chí ngay cả trong cung cũng vào được mà một chút bọn chúng cũng không có phát hiện.

"Đã đến lâu rồi." Hắc y nhân giống như đang ở nhà mình, ngồi xuống, sau đó tiếp theo chậm rãi nói: "Lần này thất bại, không cần phải vội, về sau còn có cơ hội."

Thanh âm ẩn hiện mơ hồ, khiến Kỳ Doãn cảm thấy bối rối trong lòng, sắc mặt có phần khó chịu, ngược lại nghĩ đến Thượng Quan ㄟDiễn - đàn - Lê - ㄟQuý - Đôn Thi Vũ vẫn ở cùng Diệp Thừa Tầm, chính mình không có cướp nàng về, hai tay buông xuống ở bên người gắt gao nắm chặt thành quả đầm, nổi lên gân xanh, hiện rõ sự phẫn nộ cùng sức lực của hắn.

"Về sau? Còn gì mà về sau?" Kỳ Doãn cười tự giễu, trong đầu hiện lên ánh mắt, khuôn mặt của Thượng Quan Thi Vũ, nhìn Hắc y nhân chán nản nói.

"Còn có cơ hội, người kiên nhẫn chờ chút." Hắc y nhân bình tĩnh nói, một bàn tay cầm chén trà trên bàn nhẹ nhàng thưởng thức, nhưng giọng điệu lại để lộ ra sự phản kích của mình.

"Hừ, bây giờ trăm tin tưởng người." Kỳ Doãn hừ lạnh một tiếng, song vẫn nhìn chăm chăm vào lưng Hắc y nhân, giống như muốn đem hắn nhìn thấu, nhưng cái gì cũng nhìn không thấy, ngược lại bị toàn thân tà khí của hắn dọa cho run rẩy.

"Tốt, ta đi trước, người kiên nhẫn chờ, sẽ có cơ hội, quản lý cho tốt Kỳ Tinh quốc của người đi." Hắc y nhân đặt chén trà xuống, lưu lại một câu sau cùng, liền không thấy bóng dáng.

Kỳ Doãn nhìn tầm cung trống không, thanh âm chán nản của Hắc y nhân còn đang vang vọng ở bên lỗ tai hắn, trong tầm cung to như vậy chỉ có một mình hắn, lúc này Kỳ Doãn càng thấy nhớ Thượng Quan Thi Vũ, nhớ đoạn thời gian ngọt ngào của hai người, nắm chặt lại hai tay, quyết tâm muốn đoạt lại ㄟDiễn - đàn - Lê - ㄟQuý - ĐônThượng Quan Thi Vũ càng thêm kiên định, lúc trước hắn muốn ngồi trên cái long ý này, không phải là vì để ở cùng Thi Vũ thật hạnh phúc sao?

Hiện giờ chỉ còn lại một mình hắn, này tính cái gì? Ngồi vị hoàng thượng này còn có nghĩa lý gì? Thi Vũ, nàng chờ ta, ta nhất định ㄟDiễn - đàn - Lê - ㄟQuý - Đôn sẽ cướp nàng trở về, nàng là của ta, nàng là của ta, ai cũng đừng nghĩ cướp nàng đi.

@-@~

Ly Yên cùng Lăng Dạ Vũ xác định Kỳ Doãn sẽ không quay lại, sau khi Diệp gia báo vô sự, hai người liền trở về vương phủ, nhưng mà Lăng Nguyệt quốc cũng không có xảy ra chuyện gì, vô cùng bình tĩnh, giống như là bình yên trước cơn bão.

"Vũ, ta mệt mỏi." Hai người đi tới trong phòng, Ly Yên ngồi xuống, sau đó Lăng Dạ Vũ ngồi ở bên người nàng, Ly Yên đem cả thân thể tựa vào trên người Lăng Dạ Vũ, dịu dàng nói.

"Ta đói bụng." Lăng Dạ Vũ còn chưa trả lời, Ly Yên liền cảm giác bao tử có phần trống rỗng, còn nói thêm một câu.

"Vi phu thay nương tử xuống bếp." Lăng Dạ Vũ sùng nịnh nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Ly Yên, cười nói.

Vừa dứt lời, liền có hạ nhân gõ vang cửa phòng.

"Tiến vào." Thanh âm Lăng Dạ Vũ liền trở nên bình tĩnh vô ba, trong mắt nhìn Ly Yên, trên mặt vẫn cung chiêu như cũ, thật giống như câu nói vừa rồi không phải hắn nói vậy.

"Vương gia, hoàng thượng triệu kiến vương phi." ㄟDiễn - đàn - Lê - ㄟQuý - Đôn Một hạ nhân đẩy cửa vào, khom người sợ hãi nói.

"Ta mệt nhọc." Lăng Dạ Vũ chưa nói gì, nhưng nữ tử trong lòng hắn lại bày ra bộ dạng điềm đạm đáng yêu nhìn hắn, cực kỳ rõ ràng nói cho hắn biết, chính mình không muốn tiến cung.

"Bầm với hoàng thượng, vương phi mệt nhọc, nếu muốn gặp nàng thì chờ sau khi nàng tỉnh thì tự mình tới đây." Lăng Dạ Vũ cười cười, sau đó lạnh giọng nói với hạ nhân.

Hạ nhân kia chỉ cảm thấy hỗn độn ở trong gió, ở trong lòng im lặng hò hét, Vương gia, người có cần sủng vương phi như vậy không? Người kia chính là hoàng thượng a!

Mang theo lòng tràn đầy bất đắc dĩ, hạ nhân khom người hành lễ thối lui ra ngoài, chậm rãi đi tới phòng khách đi, trong lòng suy nghĩ xem phải bẩm với công công truyền chỉ kia như thế nào.

"Vương phi đâu?" Công Công đến truyền chỉ thấy hạ nhân một mình quay lại, không có thấy Ly Yên, nghi hoặc hỏi.

"Cái này, bẩm . . Bẩm công công . . . Nói, vương . . Vương phi nói nàng mệt mỏi, vương . . Vương gia nói đợi vương phi thức . . Thức dậy, bảo hoàng . . Hoàng thượng . . Tự mình tới . . Gặp . . Gặp . . Vương . . Vương phi." Cả người hạ nhân run rẩy, trán chảy mồ hôi lạnh, không dám ngắt đầu nhìn công công, lốt cuộc lấp bắp một hồi cũng nói xong một câu, nhất thời cũng cảm thấy trong lòng thoải mái không ít.

"Này. . ." Công công nghe xong câu nói kia, im lặng không nói gì, mà đứng hờn là không biết nên nói cái gì.

Dừng một chút, công công khụ khụ một hồi sau đó lắc lắc phát trần trong tay nói: "Được rồi, Táp Gia đi về trước đây."

Nói xong công công kia quay đầu bước đi, hạ nhân nhìn theo bóng dáng của hắn, xoa xoa trán.

Rốt cuộc, sau khi Ly Yên tỉnh lại, Lăng Dạ Trần cũng không có đến tìm nàng, cũng không bảo người tới thỉnh nàng tiến cung .

Ngày đó, Ly Yên ra bên ngoài nghe người trong nhà bẩm báo tin tức với nàng, trở lại vương phủ, nhưng không có thấy bóng dáng Lăng Dạ Vũ, có chút kỳ quái, nhưng cũng không có nghĩ nhiều, cho rằng hắn có việc phải đi trước.

Sau khi nghỉ ngơi tốt, Ly Yên liền rời giường đi tìm Lăng Dạ Vũ.

"Người qua đây." Ly Yên rời khỏi phòng, đi chưa được mấy bước liền thấy một hạ nhân, liền bảo hắn sang đây.

"Vương gia nhà người đi đâu vậy?" Ly Yên lên tiếng hỏi.

"Vương gia ở phòng khách." Hạ nhân kỳ quái nhìn thoáng qua Ly Yên, sau đó hỏi đáp.

Không rõ vì sao hắn lại nhìn mình như vậy, Ly Yên nghĩ không ra vì sao, liền trực tiếp đi đến phòng khách.

"Vũ." Chưa thấy người, đã nghe thấy tiếng, Ly Yên nghe thấy bên trong có tiếng nữ nhân, không biết là ai đến đây, liền gọi vào bên trong.

"Vương gia." Ly Yên nhắc chân đi đến cạnh cửa, liền nghe thấy một thanh âm nữ tử cực kỳ quyến rũ, mà nàng ta gọi càng làm cho nàng không thoải mái, chẳng lẽ là Lăng Dạ Phong đến đây?

Nhìn bên một màn chói mắt bên trong, Ly Yên cảm giác có cái gì đó đang tan vỡ, nghiền nát.

"Vũ?" Ly Yên không thể tin được người nọ là Lăng Dạ Vũ, nhưng khuôn mặt này, đã sớm khắc ở trong lòng nàng, lại không lừa được nàng, nắm chặt hai tay, Ly Yên lên tiếng chậm rãi gọi, kỳ vọng người nọ không phải là người mình nghĩ .

"Vương gia, Nàng ta là ai vậy a?" Nữ nhân trong lòng quay đầu thấy một nữ tử tuyệt sắc đứng ở cửa, trong lòng nhìn không được ghen tị, nhưng vẫn nùng nịu nói Lăng Dạ Vũ, tay cũng không an phận đặt ở trong ngực Lăng Dạ Vũ, cả người cũng ru rú ở trong ngực Lăng Dạ Vũ, cười xinh đẹp.

"Một người không quan hệ mà thôi." Lăng Dạ Vũ lạnh giọng nói, nhãn tình không chớp nhìn nữ nhân trong lòng, từ lúc Ly Yên xuất hiện đến bây giờ cũng không có nhìn qua nàng một cái.

"Người không quan hệ a? Vậy sao nàng ta lại có thể ở chỗ này?" Nữ tử làm bộ như cái gì cũng không biết, tò mò hỏi han, tay cũng không yên, thân thể dựa vào là Lăng Dạ Vũ càng ngày càng gần.

"Vũ, chàng nói cái gì? Người không quan hệ?" Ly Yên nhìn Lăng Dạ Vũ, không thể tin được hắn có thể nói ra lời như vậy, đây là hắn, là Lăng Dạ Vũ vô cùng cưng chiều nàng của ngày xưa sao?

"Người đi xuống." Ly Yên tiến lên, một tay kéo nữ tử trong lòng Lăng Dạ Vũ xuống, nữ tử gắt gao ôm Lăng Dạ Vũ, nhưng mà khí lực của Ly Yên rất lớn, nàng ta không chịu nổi, liền bị ném rơi trên đất.

"A, Vương gia, chàng xem nàng ta vậy mà dám ở trước mặt ngài khi dễ thiếp kia? Vương gia, người nên vì ta phân xử a!" Nữ tử bị ném rơi trên đất, lập tức hai mắt đầm lệ, một bộ dạng đáng thương tội nghiệp nhìn Lăng Dạ Vũ, thanh âm kiêu ngạo mẽ người.

"Vũ, Chàng làm sao vậy?" Ly Yên đưa tay giữ chặt tay Lăng Dạ Vũ, run rẩy hỏi.

Nhưng Lăng Dạ Vũ lại trực tiếp bỏ qua tay nàng, cũng không nói gì bất kỳ cái gì, trên mặt vẫn lạnh lùng .

"Vũ, chàng trúng độc sao?" Ly Yên khó tin được một người hôm qua còn cung chiêu nàng mọi thứ, hôm nay liền trở thành bộ dáng như vậy, nhất định là Vũ đã bị người hạ độc, tuy nàng chưa từng nghe qua có loại dược vật có thể khiến cho người thay đổi thái độ với người khác, nhưng điều này không có nghĩa là không có loại dược này, không phải nàng đã chết, cũng sống lại ở thế giới này sao?

Lại vươn tay, Ly Yên gắt gao cầm tay Lăng Dạ Vũ, Lăng Dạ Vũ nghĩ muốn bỏ ra, nhưng Ly Yên lại dùng tới mười phần nội lực, Lăng Dạ Vũ đành phải để cho nàng nắm, nhưng sắc mặt lần về mặt lại vô cùng lạnh lùng, Ly Yên nhìn ánh mắt hân, cảm giác lòng mình từng chút từng chút bị ánh mắt lạnh như băng kia làm đông lại, rét lạnh thấu xương, mỗi một tế bào đều chịu đựng nỗi đau đớn của giá rét, thậm chí ngay cả mỗi khớp xương của nàng dường như cũng đã bị đóng băng.

Thăm dò mạch đập trên tay Lăng Dạ Vũ, Ly Yên cũng không phát hiện ra cái gì, thân thể Lăng Dạ Vũ rất tốt, không có trúng độc gì, không thể tin được, Ly Yên lại dò xét mạch đập của Lăng Dạ Vũ lần nữa.

Cái gì cũng không có. Lòng tràn đầy thất vọng nắm tay Lăng Dạ Vũ, không biết còn có khả năng gì không, ánh mắt kia thật sự làm nàng không chịu nổi, Ly Yên cố suy nghĩ, nhớ lại toàn bộ những gì có thể xảy ra.

"Người đủ rồi?" Giọng nói lạnh như băng làm gián đoạn suy nghĩ của Ly Yên, tay Ly Yên lại bị Lăng Dạ Vũ vô tình gạt ra.

"Vương gia." Nư tử vẫn ngồi dưới đất, nhìn thấy cơ hội, lập tức chen vào, lách đến giữa hai người, ngồi vào trong lòng Lăng Dạ Vũ, hai tay gắt gao ôm cổ Lăng Dạ Vũ.

Ly Yên cứ như vậy nhìn nữ tử kia lại ngồi vào trong vòng tay ôm ấp của Lăng Dạ Vũ, ngay cả mình bị đẩy ra cũng không có phản ứng, liền như vậy trực tiếp lui về phía sau vài bước.

Lạch cạch.

Có thứ gì đó trong suốt đang dần nhỏ giọt, hơi giật mình nhìn hai người trước mắt, Ly Yên cảm giác được trên mặt mình lạnh lạnh, Diễm đàn Lê Quý Đôn.khoé mắt cũng ẩm ướt.

Có cái gì đó chạm vào đang dần dần sụp đổ, cùng với giọt lệ trong suốt tan vỡ trên mặt đất, không lưu lại bất cứ thứ gì.

Nàng nên làm cái gì bây giờ? Nàng nên làm cái gì bây giờ? Ở trong đầu Ly Yên một lần lại một lần tự hỏi chính mình.

Vũ không cần nàng, nàng yêu hân sâu đậm, hân đi vào trong lòng nàng nhưng lại không thích nàng, không có hân, thế giới của nàng nên làm sao bây giờ? Vì sao? Vì sao sau khi đi vào lòng của nàng, lại vội vã rời đi, chỉ để lại một dấu vết thật sâu, một đạo vết thương khiến nàng muốn xóa cũng không xóa được.

Nữ tử trong lòng Lăng Dạ Vũ thấy ánh mắt mất mát của Ly Yên, còn có nước mắt dừng không được kia, trong lòng vui mừng đến nở hoa, gắt gao ôm Lăng Dạ Vũ.

"Vương gia, sao nàng ta lại khóc a? Vừa rồi rõ ràng là nàng ta khi dễ thiếp, sao bây giờ nàng lại khóc lên rồi?"<http://diendanlequydon.com>"Ánh mắt nữ tử tràn đầy ủy khuất, tựa đầu tựa vào trên vai Lăng Dạ Vũ, khoé miệng gọi lên ý cười như có như không, đắc ý nhìn Ly Yên.

"Không cần phải để ý đến nàng ta, nàng cùng ta một chút quan hệ cũng không có." Lăng Dạ Vũ thờ ơ nhìn nơi ướt nhẹp dưới mặt đất.[Diendanlequydon.com](http://diendanlequydon.com), thanh âm lạnh lùng.

Mà từ đầu đến cuối trong mắt LY Yên chỉ có một mình Lăng Dạ Vũ, đối với khiêu khích của nữ tử, một chút cũng không để ý.diendanlequydon.com trong mắt trong lòng toàn bộ là ánh mắt cùng thanh âm lạnh như băng của Lăng Dạ Vũ, còn có câu nói "chẳng quan hệ tới ta" của hân.

Đưa tay xoa xoa mặt, nhưng mà không ngăn lại được nước mắt, giống như mở vòi nước, không ngừng mà tuôn ra<http://diendanlequydon.com>. Ly Yên liền vươn ra hai tay bắt đầu lau mặt, cố gắng mở to mắt, nhưng vẫn không có cách nào.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81

Ly Yên chạy ra cửa sau, một mạch chạy thẳng đến nơi không có người, không muốn để cho bất luận người nào trông thấy sự chật vật bây giờ của nàng, nước mắt cứ tuôn ra, không thể nào ngăn lại được.

“Đùng đoàng”

"Wow, trời sắp mưa rồi."

"Hôm nay sao lại thế nhỉ? Mới vừa rồi còn đang tốt cơ mà, tại sao lại đột nhiên lại mưa?"

"Ôi chào, ai, ôi nha, chần của nhà ta còn đang phơi ở bên ngoài. Ta đi về thu chần đây, cứ tưởng hôm nay đẹp trời, không ngờ nói mưa là mưa."

Mưa còn chưa rót xuống, đã có một số người buôn bán nhỏ bắt đầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời đi, người đi đường vội vã chạy vào trong nhà không ít.

Chẳng qua, vẫn có một vài người ở lại, không có động tác gì, tin tưởng hôm nay trời chắc chắn sẽ tốt, mưa hã, làm gì có.

"Ôi chào, ai, ôi, người còn không đi?" Bên cạnh một người bán đèn lồng nói vội, trời bắt đầu tối mù, lập tức thu lại đèn lồng, chuẩn bò lên xe đẩy về nhà, nhưng lại thấy nhà bán vải bên kia còn đang hét lớn, chẳng hề có ý thu lại đồ đạc.

"Gấp cái gì? Mưa á hã, không đâu, bây giờ dọn quán, lát nữa cũng phải trở lại bày quầy, phiền toái." Người bán vải vỗ vỗ bụi trên cây vải, cũng chẳng thèm nhìn người kia một cái, mà nhìn lên một góc trời đang đen nghìn nghịt, nhưng trong lòng vẫn tin trời sẽ không đổ mưa.

"À, vậy người cứ chờ xem, ta đi về trước đây." Người bán vải này cũng hơi kiêu ngạo, hần quên mất, vải vóc mà ướt, cho hần đáng đời.

'Àm vang'

Trên trời vẫn là màu đen, sấm sét thực sự làm không ít người sợ hãi, chiếu sáng một góc trời.

"A, này bà bán ô, người cũng không đi à?" Người bán vải nhìn tên bán đèn lồng đẩy xe đi rồi, cũng không để ý tới hần nữa, há mồm gọi người bán ô, khoe miệng nở nụ cười thân thiện, xem đi, không chỉ có một mình ta không đi, còn khối người có đi đâu, nói không chừng còn có thể thừa cơ hội này mà nhiều kiếm thêm chút bạc.

Diễn đàn ♀ Lê ♀ Quý Đôn

"Ồh." Người bán ô cực kỳ mất tự nhiên cười, cứng ngắc đáp lại người bán vải.

Cái bà bán vải này, lúc nào cũng thanh cao, giá bán cao còn không nói, giọng điệu nói chuyện cũng thật sự kém, cứ nghĩ là thứ mình bán không phải vải vóc, mà là vàng bạc châu báu, hoặc là quần áo của đám phi tần, nương nương mặc trong cung, còn khinh thường bọn họ bán đồ này nọ.

"Người nói, ngày hôm nay làm sao mà mưa được, xem bọn hần gấp gấp chưa kia." Người bán vải ngẩng lên đầu, vừa nhàn nhả nói, quét mắt qua mấy người đang chạy về nhà, khoe miệng còn cười khẩy.

Bùm bùm, thanh âm có chút chói tai, nước mưa lạnh lẽo trút hết lên người Ly Yên, nhưng nàng không có cảm giác nào, mưa lạnh này còn kém xa trong lòng nàng. Không bao lâu sau, cả người Ly Yên đều ướt sạch, đường cong trên người như ẩn như hiện, nhưng nàng cũng chẳng còn tâm trí đâu mà quan nữa, trong đầu óc nàng cứ quanh quẩn mấy câu mà Lăng Dạ Vũ nói, cùng ánh mắt lạnh nhạt khi đó của hần...

"Ôi chào, ai, ôi nha, đổ mưa rồi." Khi người bán vải thấy từng hạt mưa trút lên đầu, cảm giác lạnh lẽo, lập tức ngẩng đầu nhìn trời, thấy nước mưa rơi trên mặt, bà ta mới phản ứng kịp, lập tức hô to.

"Đúng vậy, mau thu đồ đi." Người bán ô cũng hùa theo mà hô, nhưng lại đùa nghịch mấy chiếc ô của mình.

"Lão bán, ô này bao nhiêu tiền?"

"Lão bán ô này bán thế nào?"

"Lão bán, bán cho ta chiếc dù che mưa."

"Lão bán, người cất bạc kỹ nha."

"Lão bán, bạc của người đây, hôm nay trời mưa ghê thật."

Nhìn vẻ nhàn nhả của người bán ô, hơn nữa còn có không ít người chạy tới mua ô, hai tay thu bạc cũng không kịp, trong mắt bà bán vải hiện lên ghen tị, nắm chặt lấy một cây vải, làm cây vải vốn phẳng phiu trở nên nhăn nheo như da của một ông già, thật nhiều nếp nhăn.

Sự ghen ghét của người bán vải khiến mọi người cảm thấy một trận lạnh lẽo, cho rằng đây là do thời tiết thay đổi. Bà bán vải nhìn chằm chằm bà bán ô phía đối diện, thậm chí ngay cả vải của mình bị mưa làm ướt, cũng không biết thu lại.

Diễn ☆ đàn Lê ☆ Quý Đôn

"Ôi chào, ai, ôi, cô nương, muốn mua vải hay không? Vải của ta là hàng thượng đẳng, là tự ta ngàn dặm xa xôi lấy từ Cung Dương quốc đấy, cô nương xem một chút đi?" Người bán vải đột nhiên thấy một cô nương thất hồn lạc phách đi trên đường, những người khác đều bận rộn trốn mưa, chạy về nhà, nàng lại là nhàn nhả đi tới, chẳng qua vẻ mặt thật không thích hợp, hơn nữa bộ y phục của nàng ta không đơn giản, nhất định là tiểu thư của một hộ gia đình giàu có nào đó, phát tài rồi, khá khá.

Trong lòng phụ nhân bán vải như có hoa nở, nhìn vải vóc nhăn nheo trong tay, dùng sức vuốt vuốt, nhưng những nếp nhăn này vẫn cứ như thế, thấy vậy, bà ta buồn bực muốn chết, nhưng trong lòng vẫn reo hò, lại dùng lực vuốt vuốt.

“Roẹt ...xoạc”

Chất lượng vải vốn không tốt, hơn nữa sau khi bị ngâm nước, còn để ở nhà quá lâu, dùng sức kéo một cái dĩ nhiên là bị rách rồi.

Nhìn đến đây, bà bán vải không nói gì, đánh vài thế tay, quay đầu đã không thấy bóng dáng cô nương thất thần kia đâu, lập tức xoay người, tìm kiếm khắp nơi, một lúc sau liền phát hiện cô nương kia chẳng qua là đi xa hơn một chút, nhìn mấy cuộn vải trong tay mình, không nghĩ ngợi gì thêm, ôm chúng vọt tới.

"Ồi chào, ài, ôi, cô nương, người nhìn vài vóc của ta này." Bà ta chạy tới, đưa vài tới trước mặt Ly Yên, nhìn thấy khuôn mặt thất thần của Ly Yên, thấy vậy, bà ta cảm thấy cũng thật may mắn, trong lòng đã nghĩ ngợi người trước mặt chắc chắn là kẻ coi tiền như rác rồi.

Ly Yên một mạch đi thẳng đến nơi không có người, đi được một lát liền phát hiện hình như bên cạnh người càng nhiều hơn, đi trong dòng người không ngừng bị người ta xô đẩy, nhìn đám người phía trước, Ly Yên dứt khoát xoay người, đi về hướng ngược lại, nhưng vẫn bị người ta va vào, nhiều lần bị đụng đến đụng lui, ngược lại một chút phản ứng đều không có, cứ mặc bọn họ đẩy tới đẩy lui.

Ly Yên đi mãi đi mãi, chỉ cảm thấy người bên cạnh càng ngày càng ít, cũng an tĩnh lại rồi, tuy rằng vẫn còn âm thanh, chẳng qua lỗ tai nàng cũng chỉ là một mảnh hỗn loạn, cái gì cũng không rõ ràng.

Đột nhiên Ly Yên có cảm giác ai đó gọi cô nương, nàng không biết có phải kêu nàng hay không, cũng không biết người nọ kêu nàng có chuyện gì, nhưng nàng cũng không để ý đến, lập tức đi về phía trước.

Đi chưa được mấy bước, vẫn có cảm giác có người kêu nàng, sau đó đã bị kéo lại, đi cũng đi không được, đành phải quay đầu nhìn lại.

"Vũ?" Ly Yên cho rằng giữ nàng là Lăng Dạ Vũ, vì thế nhìn bà bán vải mà thất thần hồ.

"Cô nương, người có mua vài không?" Bà ta mặc kệ lời Ly Yên nói..., cứ lấy vài vóc trong tay cười hỏi, nước mưa xối trên vai tạo lên âm thanh ba ba, rền rền phải rền lúc còn nóng, bằng không tiền này coi như mất sạch, trộm gà không được còn mất nắm gạo, nói không chừng còn bị phong hàn, phải đi xem đại phu, tiêu tiền mua thuốc sắc nữa ấy chứ.

Diễn ☆ đàn Lê ☆ Quý Đôn

"Người xem xem, vài của ta là hàng thượng đẳng, cô nương đừng bỏ lỡ, nếu không phải trời mưa, ta cũng đã bán hết chúng rồi".

"Cô nương, số vài này, người mua về cho tướng công may một bộ y phục, bảo đảm hẳn rất cao hứng, ngài lại có thể đoạt lại sủng ái của hắn rồi." Người bán vài này trước kia cũng bị phu quân ghê lạnh, cũng thất hồn lạc phách như thế, nhìn bộ dạng của cô nương này, khẳng định cũng không khác mình, trong lòng đắc ý nghĩ, mình nhất định phải tóm lấy cô nương coi tiền như rác này, bằng không nếu nàng ta chết, cũng chẳng có ích gì cho xã hội, chẳng phải là đáng tiếc sao.

"Tướng công?", "cao hứng?" Ly Yên nghe thấy lời phụ nhân bán vài kia nói..., nhưng cũng chỉ nghe lọt vài chữ này, miệng lẩm bẩm nhớ kỹ.

Thanh âm tuy nhỏ, xen lẫn trong tiếng mưa rơi, vốn rất khó nghe ra, nhưng lỗ tai của bà bán vải cũng không phải bình thường, bình thường bà ta rất thích nghe người khác tán gẫu, nhất là những chuyện bí mật, những người đó đều khôn khéo cực kỳ, đều là nhỏ giọng bàn tán, bà ta vì muốn nghe những bí mật này, đã vất vả luyện công phu, mới luyện thành lỗ tai thần như bây giờ, cho dù thanh âm có nhỏ đi nữa, hay ở trong trường hợp âm ỉ hơn nữa, hẳn vẫn có thể nghe rõ lời bọn họ cho dù nó có nhỏ đến đâu.

"Đúng vậy a, cô nương, chỉ cần người mua số vài này trở về, may một bộ y phục cho tướng công của người, đưa cho hắn, ta bảo đảm hắn sẽ hẳn sủng ái người trở lại." Bà chủ đem mấy cuộn vải đến trước mặt Ly Yên, thề son sắt cam đoan nói.

"Bao nhiêu tiền?" Ly Yên không có ý thức hỏi.

"Này nha, ngày hôm nay mưa rồi, nhìn cô nương đáng thương như vậy, mười lượng bạc là được rồi." Lão bản kia làm bộ như lòng dạ rộng rãi, thân mật nói.

"Mười hai?" Ly Yên nhẹ giọng lặp lại nói, không nghĩ ngợi gì, lăm lăm xong lấy một đỉnh bạc từ trong lòng ngực, cũng không nhìn, trực tiếp đưa tới.

"Cô nương." Bà chủ bán vải đang định nhận đỉnh bạc 50 lượng, đột nhiên có một bà lão già nua đi lại, chặn bà chủ bán vải.

Một tay cầm chiếc ô màu vàng, tay kia thì ngăn cản Ly Yên đưa bạc, y phục bình dân, trên đầu cài dùng một chiếc trâm cổ định tất cả tóc đã bạc thành một búi đơn giản, hơi khom lưng, khuôn mặt rất hòa ái.

"Lão thái bà, người làm gì vậy, để yên ta làm việc." Phụ nhân bán vải thấy người tới là một bà lão tay trói gà không chặt, run run rẩy rẩy đi lại quấy rầy việc buôn bán của mình, liền tức giận nói.

"Số vài này của người một lượng bạc cũng không đáng." Vị lão nhân kia nói thẳng, nói xong liền lôi Ly Yên qua một bên, phụ nhân bán vải còn muốn đuổi theo, định đẩy bà lão ra, tiếp tục cầm vài bán cho Ly Yên, nhưng người chung quanh đang nhìn bà ta, nhất là chỗ bán ô bên kia, tụ tập rất nhiều người đang nhìn, nên đành ôm đồng vài trở về quầy hàng của mình, trừng mắt bà lão kia mấy lần, cam chịu bắt đầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị trở về nhà.

"Cô nương, cái kia cuộn vải căn bản không đáng giá mười lượng bạc, làm sao ngươi lại đưa cho hắn nhiều bạc như thế?" Vị lão nhân kia kéo Ly Yên đi qua một bên, chiếc ô trong tay vừa vịn che hai người, may là hai người bọn họ cũng không lớn lắm, cho nên không bị nước mưa đổ vào.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82

"Nãi nãi, cảm ơn người." Ly Yên nhìn bà lão, hơi hơi gật đầu với bà, rốt cục đã không còn đắm chìm trong suy nghĩ nữa.

Phát hiện càng ngày nàng không còn là chính mình nữa rồi, ở hiện đại Huyết Hồ làm người người run sợ, lãnh huyết vô tình, khát máu tàn nhẫn, chỉ cần Huyết Hồ có mặt ở đâu thì đám đàn ông sẽ thất hồn lạc phách đến đây, bây giờ không còn sát khí của sát thủ, cũng không còn hình tượng lạnh lùng xưa kia nữa, đúng là cách xa một trời một vực.

"Cô nương, không có chuyện gì không thể giải quyết, có một số việc đừng chỉ nhìn bề ngoài của nó!" Lão phu nhân từ ái cười nhìn nàng bằng đôi mắt tang thương tựa hồ có thể nhìn thấu hết thảy. Diễn đàn ☆ Lê ☆ Quý Đôn

Nói xong, vỗ vỗ tay nàng rồi đi, bóng lưng hơi khom chậm rãi đi xa.

Ly Yên giật mình một cái, con ngươi có chút kích động, bà lão này nói không sai, không thể chỉ nhìn sự tình từ phía bên ngoài của nó, trước kia Huyết Hồ chưa bao giờ mất lý trí như vậy, nàng làm sao lại có thể nhận định sai người được chứ. Tình cảm của Lăng Dạ Vũ với nàng tuyệt đối không hề giả, nhưng vì sao hắn lại như thế?

Ly Yên nghĩ ngợi, giương mắt lên cảm giác không còn mưa rơi lên người nàng nữa, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Cung Y Lâm đang cầm ô đứng trước mắt nàng.

"Tại sao ngươi lại ở chỗ này?" Ly Yên kinh ngạc nói, hắn không phải đang ở Cung Dương quốc sao? Làm sao có thể ... Diễn ☆ đàn Lê ☆ Quý Đôn

Đôi mắt sâu không thấy đáy của Cung Y Lâm nhìn nàng, môi mỏng khẽ mở nói: "Ta tới tìm nàng, đi theo ta đi!"

Ngày hôm qua tự nhiên hắn nhận được thư, nói Ly Yên bị Lăng Dạ Vũ phản bội, hắn liền lập tức chạy tới, thấy bộ dáng chật vật của nàng như vậy, tim hắn đau đớn như có ai đó bóp chặt.

Nhưng hắn đoán không ra là ai truyền thư, chẳng qua tin tức này đối với hắn mà nói, là tin tức tốt, Lăng Dạ Vũ phản bội Ly Yên, có nghĩa là hắn cơ hội rồi.

"Đi? Đi nơi nào?" Ly Yên hơi nhíu mi hỏi, nước đọng trên tóc từng giọt nhỏ xuống, nhưng vẫn không thể che giấu nỗi ngu quan xinh xắn của nàng.

"Theo ta về Cung Dương quốc đi! Ta sẽ đối với nàng thật tốt." Cung Y Lâm ôn nhu nói, định vươn tay xoa mặt Ly Yên, nhưng lại bị nàng né tránh, tay hắn lúng túng để ở giữa không trung, trong mắt tránh qua một chút mất mát, sau đó cũng đành để tay xuống.

Ly Yên mỉm môi, xoay người nói, "Ta sẽ không cùng ngươi đi."

"Vì sao? Nam nhân kia đối với nàng như vậy." Cung Y Lâm không thể tin nhìn nàng nói.

Ly Yên hình như nghĩ đến cái gì đó, cau mày nhìn hắn hỏi: "Làm sao ngươi biết chúng ta xảy ra chuyện?"

Việc này chỉ vừa mới phát sinh, mà Cung Y Lâm lại biết, lúc nàng vừa ra khỏi Vũ vương phủ cũng vừa lúc hắn đến, điểm ấy rất đáng hoài nghi.

Ánh mắt Cung Y Lâm sáng lên, nói: "Có người dùng bò câu đưa cho ta."

Ly Yên hí hóp mắt, con ngươi như ngọc lưu ly nhìn hắn, "Dùng bò câu đưa tin? Ài?"

Bị nàng dùng ánh mắt như thế nhìn, trong lòng có chút không thoải mái, mấp máy môi, Cung Y Lâm lắc đầu nói: "Ta không biết, đột nhiên ta nhận được tin tức bò câu đưa."

Ly Yên suy nghĩ đủ loại khả năng có thể xảy ra, đột nhiên con ngươi sáng lên, điểm chân, bay về phía Vũ vương phủ.

Dùng bò câu đưa tin nhất định là Lăng Dạ Vũ làm, hắn căn bản đã sớm tính toán tất cả, hắn muốn nàng rời đi, nếu như hắn thật sự vô tình, chắc chắn sẽ không dùng bò câu đưa tin cho Cung Y Lâm, hắn biết nếu dùng bò câu đưa tin cho Cung Y Lâm..., Cung Y Lâm nhất định sẽ đến tìm nàng.

๓Diễn - đàn - Lê - ๓Quý - Đôn

Hắn nhất định có nỗi khổ gì đó, nhưng là rốt cuộc là cái gì đây?

"Ly Yên." Cung Y Lâm hướng về bóng dáng của nàng hô, lập tức thờ dài một tiếng, nhưng vẫn đi theo nàng.

"Lăng Dạ Vũ, người lần ra đây cho ta." Ly Yên một cước đá văng cửa, tức giận cất cao giọng, đem oán khí lúc trước đều bạo phát đi ra, cho dù hắn có nỗi khổ, nhưng cũng không nên đụng tới những nữ nhân khác, ngay cả ống tay áo cũng không được chạm vào.

"Người làm gì?" Lăng Dạ Vũ lạnh lùng nhìn nàng, trong mắt không có một chút độ ấm nào.

"Người có nỗi khổ gì thì nói ra chúng ta cùng nhau đối mặt, ta không cho phép người đối với ta như vậy." Ly Yên không nhìn ánh mắt lạnh như băng của hắn, nói thẳng

Lăng Dạ Vũ cười lạnh một tiếng, trong mắt lướt qua một tia sáng phức tạp, "Nỗi khổ gì? Người suy nghĩ quá nhiều đấy."

Ly Yên phân tích về mặt của hắn, khiến hắn phải nhìn mình, "Người nhìn ta, Lăng Dạ Vũ trước kia sủng nịnh yêu chiều ta vạn phần, tuyệt đối không hề thay đổi, rốt cuộc người có nỗi khổ gì, người nói đi!"

"Không có." Sắc mặt Lăng Dạ Vũ vẫn lạnh như băng, che giấu cảm xúc nơi đáy mắt vô cùng tốt.

"Không có vậy thì vì sao người đối với ta như thế?" Ly Yên nhìn ánh mắt của hắn tiếp tục chất vấn, nàng cũng không tin nàng không thể hỏi ra cái gì.

Lăng Dạ Vũ đẩy tay nàng ra, xoay mặt lạnh nhạt nói: "Bởi vì ta chán ghét người mà thôi."

Lý do hoàn mỹ như được dao điều khắc mà cực kỳ hoàn hảo, lộ ra hàn ý, vô tình lạnh lẽo.

"Chán ghét?" Trong miệng Ly Yên lẩm nhẩm hai từ này, bỗng dừng cười, "Vậy vì sao người lại dùng bỏ câu đưa tin cho Cung Y Lâm?"

Lăng Dạ Vũ nhàn nhạt lườm Ly Yên, ánh mắt hắn như nhìn người xa lạ làm cho trái tim Ly Yên băng giá, "Ai dùng bỏ câu đưa tin?"

Ly Yên không thể chịu nổi cái ánh mắt của hắn nhìn nàng như thế, cho dù nàng biết hắn có nỗi khổ, nhưng trong lòng vẫn đau đớn giống như bị xé nát.

Thấy Lăng Dạ Vũ vẫn giả ngu, Yy Yên hừ lạnh xoay người đi ra ngoài, nàng sẽ tìm ra chân tướng, hắn đã không nói, thì nàng tìm, nàng là sát thủ Huyết Hồ, gặp chuyện cần phải bình tĩnh.

๓Diễn - đàn - Lê - ๓Quý - Đôn

"Ly Yên."

Lúc Cung Y Lâm đến, thấy Ly Yên bình tĩnh đi ra, liền gọi.

"Người trở về đi! Ta sẽ không đi cùng người." Ly Yên nhàn nhạt đối với hắn, từng câu từng chữ như đục khoét trái tim Cung Y Lâm.

Cung Y Lâm cười khổ, "Một nam nhân phản bội nàng, đáng giá để nàng lưu luyến sao?"

"Hắn sẽ không phản bội ta."

Ly Yên nhàn nhạt để lại lời này, sau đó bóng dáng màu trắng chậm rãi đi xa dần, chẳng qua những lời của nói của nàng vẫn còn quanh quẩn bên tai Cung Y Lâm.

"Nàng thương hắn đến nước này, e rằng cả đời ta cũng không có cơ hội." Cung Y Lâm thì thầm nói, trong mắt lướt qua tia bi ai, cười khổ một tiếng, liếc nhìn cánh cửa đã đóng chặt, cuối cùng nghênh ngang rời đi.

Ở trên Tịnh đảo, một lão già tóc trắng mặc bạch y phấp phới tung bay trong gió, ánh mắt không có tiêu cự nhìn xa xăm.

"Nha đầu, đừng trách ta, ta cũng là muốn tốt cho con thôi."

Trong miệng thì thầm tự nói, bùi ngùi thờ dài, để mặt gió cuốn tay áo của hắn.

Trở lại Yên Huân Các thay đổi y phục xong, Ly Yên suy nghĩ làm sao để khiến Lăng Dạ Vũ nói ra sự thật.

Nhưng vừa nghĩ tới Lăng Dạ Vũ ở cùng nữ nhân kia, không khỏi buồn bực, Lăng Dạ Vũ đáng chết, xem đến lúc đó nàng còn không xử lý hắn hay sao.

Đột nhiên hai mắt chợt sáng lên, nếu Lăng Dạ Vũ quả thật không yêu nàng, thì chắc chắn hắn sẽ không lo lắng cho nàng phải không?

Khóe miệng Ly Yên hơi nhếch lên, lần này ta cũng không tin không ép được người.

Ly Yên cất bước đi về phía phòng Lăng Dạ Vũ, chỉ thấy lăng Dạ Vũ đang ôm nữ nhân kia trong lòng, hai mắt chột lóe, ánh mắt như mũi tên lạnh lẽo bắn về phía nữ tử kia, cả người nữ tử run lên, sau đó Ly Yên lại nhàn nhạt thu hồi ánh mắt.

"Hỏi người một lần nữa, có nói không?"

Lăng Dạ Vũ lạnh nhạt nhìn nàng, sắc mặt có chút không kiên nhẫn, nói: "Không có nỗi khổ cần gì phải nói. Người thật sự phiền toái, chán ghét chính là chán ghét, vì sao còn muốn dây dưa?"

Ly Yên nhếch môi cười, cũng không để ý lời của hắn, nói "Được, là người nói đấy."

Lăng Dạ Vũ không hiểu nhìn nàng, bất thành linh một ánh sáng chói mắt thoáng qua, chính là chiếc dao trên cổ Ly Yên, nàng khẽ nhếch môi nở một nụ cười khát máu.

"Người muốn làm gì?" Lăng Dạ Vũ nhìn dao trên cổ nàng, có dự xấu.

Ly Yên cười nhẹ, nói: "Người từng nói, ta là sinh mạng của người, ta ngược lại muốn nhìn xem sau khi ta chết, người sẽ như thế nào?"

Ly Yên nhẹ nhàng buông quơ nói một câu khiến trong mắt Lăng Dạ Vũ thoáng qua chút bối rối, chẳng may sự bối rối này của hắn bị Ly Yên bắt được.

"Vô dụng, sau khi người chết bốn vương còn có thể tiếp tục nạp phi, cũng chỉ là thay người mà thôi." Lăng Dạ Vũ kìm chế sự lo lắng trong mắt, cố gắng lạnh nhạt nói.

Ly Yên nhếch miệng, trên mặt vẫn kiên quyết, "Tốt lắm, như vậy cho ta nhìn xem người nạp thì như thế nào đi?"

Trên tay gia tăng thêm chút lực, chiếc cổ trắng nõn liền xuất hiện một tia máu, yêu điểm xinh đẹp.

"Nàng làm gì vậy?"

Lăng Dạ Vũ cũng nhận không được nữa, vội vàng đoạt lấy dao găm trên tay nàng, lo lắng, vừa giận dữ nhưng cũng vừa sợ, bá đạo ôm lấy nàng.

Ly Yên nhếch môi cười, như triệu bông hoa nở rộ thật chói mắt, "Ta chỉ biết, người yêu ta."

Lăng Dạ Vũ thờ dài một tiếng, bất đắc dĩ nhìn nàng, nàng luôn làm cho hắn không có biện pháp, nàng hiểu rõ hắn như thế, bởi vì hắn quá yêu nàng, hắn sợ nàng chịu thương tổn, nàng biết rõ điểm ấy mới động thủ. Nhưng bọn họ không thể ở cùng nhau.

"Tiểu Yên, nàng muốn ta làm sao đây?"

Lăng Dạ Vũ vui đùa trong tóc Ly Yên, trong mắt có sự chua xót nồng đậm.

Mà Ly Yên lạnh lùng quét ánh mắt về phía nữ tử đang ngu ngơ kia, nói: "Cút đi."

Nữ tử nhìn Lăng Dạ Vũ, hai mắt đầm lệ đi ra ngoài, không dám có một chút ý định lưu lại.

Sở dĩ nàng không dám sống ở chỗ này là vì Vũ vương gia rất đáng sợ, nàng chỉ dám khiêu khích trước mặt Vũ vương phi mà thôi, khi Vũ vương phi đi rồi, nàng bị hắn dùng nội lực đả thương, cũng bởi vậy, ban nãy nàng mới ngoan ngoãn phối hợp, cũng không dám lên tiếng.

"Xoa thuốc trước, có đau hay không?" Lăng Dạ Vũ đau lòng nhìn vết thương chói mắt kia, nhẹ nhàng hỏi.

"Người nói cho ta biết trước vì sao lại thế này? Xảy ra chuyện gì?" Ly Yên cố chấp nhìn hắn, trong mắt ánh nàng cực kỳ kiên nghị, nếu hắn không nói, nàng sẽ cho hắn biết lợi hại thế nào.

Cả người Lăng Dạ Vũ liền cứng đờ, trong đôi mắt thâm thúy ẩn chứa đau đớn vô cùng.

"Tiểu Yên, chúng ta không thể ở cùng nhau, nếu chúng ta ở cùng nhau, người sẽ phải chết không thể nghi ngờ, ta không thể mạo hiểm."

Ly Yên nghe vậy liền cau mày, "Cái gì mà phải chết không thể nghi ngờ?"

Lăng Dạ Vũ nhớ lại mấy ngày trước đây, Thiên cư lão nhân tới tìm hắn.

Thiên cư lão nhân nói, giữa bọn họ đã không còn là vấn đề kiếp số nữa, mà là chắc chắn Ly Yên sẽ phải chết, cho nên bọn họ nhất định không thể ở cùng nhau, nếu không sẽ hại Ly Yên.

Ly Yên cay mảy lại, "Tại sao có thể như vậy? Không phải sư phụ đã nói chúng ta chỉ cần vượt qua được kiếp nạn là được sao?"

"Ông ấy nói, nàng không giống, sự xuất hiện của nàng, nhất định là không bình thường, cho nên phải cô độc cả đời."

Lúc trước Thiên cư lão nhân luôn không an lòng, cảm giác có việc sắp sinh, liền tiên đoán, nếu đã tiên đoán thì không thể nói cho người khác biết, bằng không sẽ đồng nghĩa với việc vi phạm thiên quy, nhưng ông ấy lại nói tất cả ra, phạm vào luật trời, tuổi thọ liền giảm, cho nên Thiên cư lão đã phải trả giá

đại giới bằng tuổi thọ của mình, nhưng mà tất cả những chuyện này bọn họ đều không biết.

"Nhất định có biện pháp có thể giải quyết, chúng ta đi tìm sư phụ."

Ly Yên trầm ngâm một lát, rồi đột nhiên lôi kéo Lãng Dạ Vũ đi ra ngoài,

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83

"Sư phụ, người đi ra cho con, sư phụ."

Ly Yên hô to trên Tịnh đảo, làm vang vọng cả khu đảo, từng đợt hồi âm truyền lại.

"Nha đầu, người đã biết rồi."

Một bộ y phục trắng tung bay, trong giọng nói tràn đầy phiền muộn, bước chân có cảm giác không chân thật, nhưng mà Ly Yên vẫn phát hiện.

Ly Yên tiến lên nắm chặt tay áo của hắn, hỏi: "Sư phụ, có biện pháp nào giải quyết hay không?"

Thiên cư lão nhân thở dài lắc đầu, hắn muốn giúp nha đầu, đã nhiều năm như vậy, hắn đã coi nàng như nữ nhi của mình, nhưng lần này, thật sự hắn không có biện pháp.

Trong con người Lãng Dạ Vũ xoẹt qua tia sáng âm trầm, sắc mặt Ly Yên kiên định, ngạo nghễ nhìn trời nói: "Mệnh là do con không phải do trời, con không tin tính mạng của con có thể dễ dàng bị lấy đi như vậy."

Diễn ❀ Đàn - Lê - Quý ❀ Đôn

Thiên cư lão nhân lo lắng nói: "Nha đầu, đừng mạo hiểm"

Hắn sớm biết rằng nha đầu rất cố chấp, nên mới không nói chuyện này cho nàng, nhưng vẫn không thể dối nàng cả đời.

Lãng Dạ Vũ ôm lấy Ly Yên, giọng có chút khàn khàn: "Tiểu Yên, chỉ cần nàng sống tốt, không ở cùng một chỗ có làm sao đâu?"

"Chúng ta không thể dễ dàng khuất phục như vậy, dựa vào cái gì vận mệnh của ta không thể do ta nắm giữ? Chúng ta cùng nhau đấu tranh, rồi cuối cùng vận mệnh sẽ thuộc về chúng ta." Ly Yên ngoan cường nhìn hắn.

Thiên cư lão nhân lắc đầu, "Có một số việc đã được định trước, không thể nào thay đổi."

Ly Yên định nói gì đó, bỗng dung hoa mắt choáng đầu, thấy trước mặt tối tăm mà ngã xuống.

"Tiểu Yên, nàng làm sao vậy? Tiểu Yên."

Lãng Dạ Vũ khẩn trương ôm Ly Yên gọi to, trong mắt tràn đầy lo lắng cùng kinh hoàng.

"Ôm nha đầu vào phòng ta nhìn xem." Thiên cư lão nhân nói gấp.

Lãng Dạ Vũ gật gật đầu bế nàng vào trong nhà, là hắn quá khẩn trương, thế nhưng đã quên Thiên cư lão nhân cũng biết y thuật.

Thiên cư lão nhân chuẩn mạch cho Ly Yên, bỗng dung biến sắc, cuối cùng thở dài.

"Như thế nào? Có phải thân thể tiểu Yên có chuyện gì hay không?"

Lãng Dạ Vũ thấy sắc mặt Thiên cư lão nhân như thế, không khỏi lo lắng hỏi, loại lo lắng này không lời nào có thể diễn tả bằng lời được.

Thiên cư lão nhân lẳng lặng nhìn Ly Yên đang yên tĩnh ngủ, nói: "Nó chỉ là bị phong hàn, nhưng....." Diễn - ❀Đàn - Lê - Quý - ❀Đôn

Nghe thấy nửa câu đầu, Lãng Dạ Vũ tự trách mình, nhưng khi nghe đến chữ sau "Nhưng", trái tim hắn như bị treo lơ lửng giữa không trung.

Một đôi mắt đen như mực nhìn chằm chằm Thiên cư lão nhân, điều chỉnh lại hô hấp chờ đợi nửa câu sau của Thiên cư lão nhân.

Thiên cư lão nhân nhìn hắn, nói: "Nó mang thai."

Trong nháy mắt, Lăng Dạ Vũ có chút phản ứng không kịp, đầu óc lằng lằng, trống rỗng. Lập tức bình tĩnh, kinh ngạc nhìn Thiên cư lão nhân, trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ, nhưng sau đó vẻ mặt lại trở nên phức tạp vô cùng.

Nàng mang thai, hẳn lại càng thêm lo lắng để nàng rời đi, chẳng qua nếu nàng không rời đi, nàng sẽ chết.

Trong lòng Lăng Dạ Vũ không ngừng giãy dụa, bàn tay to lớn nắm chặt tay của Ly Yên, níu non nói: "Tiểu Yên, ta nên làm gì bây giờ? Làm sao đây?"

Thiên cư lão ngâm ngùi thờ dài, chầm cho Ly Yên vài cái sau đó đi ra ngoài, để lại không gian cho bọn hắn.

Lăng Dạ Vũ khẩn trương trông Ly yên, thật lâu sau, người trên giường có động tĩnh, ngâm khẽ một tiếng, hai mắt mê man mở ra, "Ta làm sao vậy?"

Lăng Dạ Vũ dịu dàng vuốt ve mặt nàng, do dự một chút, vẫn quyết định nói: "Lão tiền bối nói, nàng mang thai."

Nghe vậy, Ly Yên nở nụ cười, xoa bụng của mình, trên mặt hiện lên nụ cười sáng lạn.

Một màn này làm ấm áp tâm của Lăng Dạ Vũ, nhưng cũng làm tim hắn nhói đau, đáng lẽ bọn họ vốn hạnh phúc sống cùng nhau mới đúng.

Ly Yên ôm lấy cổ Lăng Dạ Vũ cổ, cười nói: "Lần này xem ngươi còn không quan tâm ta."

"Tiểu Yên, không phải ta không quan tâm nàng, chẳng qua là" nói tới đây, Lăng Dạ Vũ nghẹn ngào, trong mắt hiện lên sự thống khổ cùng giãy dụa.

❧Diễn - đàn - Lê - ❧Quý - Đôn

"Ta mặc kệ, ngươi nếu không muốn nhìn thấy ta, ta liền mang đứa nhỏ chết cho ngươi xem." Ly Yên bướng bỉnh nói, sắc mặt trịnh trọng cùng uy hiếp nghiêm túc.

Lời vừa dứt, Lăng Dạ Vũ bỗng dung ôm thật chặt nàng, con ngươi phức tạp vô cùng, giọng nói trầm thấp nói: "Không cho phép, ta không cho phép nàng chết."

Ly yên cười cười, nói: "Cho nên ngươi phải thương ta nhiều vào, như vậy chúng ta có lẽ còn có thể thay đổi vận mệnh đã định sẵn này."

Lăng Dạ Vũ càng ôm chặt Ly Yên hơn, thanh âm từ tính nói "Được" một tiếng, bây giờ cũng chỉ có thể như vậy, những chuyện tương lai không thể đoán trước, chẳng bằng cứ nghe lời nói của tiểu Yên đi, tiểu Yên nói được làm được, nếu kết cục vẫn như thế, vậy thì cứ quý trọng khoảng thời gian tốt đẹp này đi.

"Khụ khụ, nha đầu, con đã tỉnh."

Thiên cư lão nhân vừa tiến đến đã nhìn thấy một màn ấm áp này, không khỏi lúng túng ho khan vài cái.

Hai người nhẹ nhàng buông lỏng đối phương, Ly Yên kêu: "Sur phụ."

"Nha đầu, thân thể ngươi yếu ớt hư nhược, nghỉ ngơi thật tốt, đừng đi lung tung nữa."

Nghe vậy, Lăng Dạ Vũ càng tự trách mình hơn, đều là lỗi của hắn, nếu không phải hắn, tiểu Yên cũng không đến mức mắc mưa, rồi nhiễm phong hàn.

Tất nhiên là Ly Yên biết hắn đang nghĩ cái gì, nở nụ cười nói với hắn: "Ta không sao, bây giờ không phải là rất tốt sao!"

"Thê tử như thế, ta còn cầu gì hơn đây." Giọng nói đầy tình cảm vang lên, tâm Ly Yên như có mật rót vào.

Ánh mặt trời chiếu xuống, từng tia từng tia, khung cảnh ấm áp, hai bóng người ôm chặt nhau.

Thiên cư lão nhân thức thời đi ra ngoài, chỉ hy vọng bọn chúng có thể sống yên ổn.

Ở trên Tịnh đảo vài ngày, Lăng Dạ Vũ chịu không nổi cầu xin của Ly Yên, rốt cục mang nàng trở về Vũ vương phủ.

Vừa về tới phòng của nàng, liền thấy Nhược Phong, Nhược Vũ đang chờ nàng.

"Lão đại."

Nhược Phong Nhược Vũ cùng hô lên, nhào về phía Ly yên, ai ngồi lại bị Lăng Dạ Vũ cản lại.

Nhược Vũ quệt miệng phần uất nhìn hắn nói: "Ta ôm Lão đại mắc mớ gì đến ngươi?"

Lăng Dạ Vũ cũng không nổi giận, chẳng qua là nhàn nhạt nói: "Tiểu Yên đang có thai, các ngươi như vậy không cẩn thận sẽ làm bị thương đến nàng."

Nghe vậy, sắc mặt Nhược Vũ từ u ám liền trở nên sáng ngời, sắc mặt vui mừng, còn cao hứng hơn cả Ly Yên, "Lão đại, ngươi mang thai ?"

Nhược Phong tiến lên đỡ Ly Yên, nói: "Lão đại ngồi xuống trước đã!"

"Đứng đứng, Lão đại ngồi đi." Nhược Vũ thè lưỡi, cười nói.

"Ta chỉ là mang thai mà thôi, cũng đâu phải bị bệnh, ta vẫn có thể tự đi." Ly Yên buồn cười nhìn mấy người này, sợ nàng có cái gì ngoài ý muốn, mấy người cùng nhau đỡ nàng ngồi xuống.

Điền - đàn - Lê - Quý - Đôn

"Các người tới, là dò thăm tin tức gì sao?" Ly Yên hỏi, lúc trước nàng trở lại Lăng Nguyệt quốc vẫn thấy không có biến động gì, yên tĩnh có chút kỳ quái, vì thế nàng phân phó Nhược Phong Nhược Vũ đi điều tra.

Nhược Phong Nhược Vũ vừa cúi đầu, vừa xấu hổ, Nhược Phong lên tiếng nói: "Lão đại, thực xin lỗi, chúng ta tra không được, chẳng qua cảm giác thấy quan viên có chút kỳ quái mà thôi."

Ly Yên cũng đã đoán trước sự tình không đơn giản như vậy, tiếp tục hỏi: "Kỳ quái thế nào?"

"Mỗi lúc trời tối bọn họ đều sẽ đi ra ngoài đứng giờ trở về đúng giờ, nhưng đi nơi nào chúng ta cũng không biết, mỗi lần theo dõi đều bị cắt đuôi."

Ly Yên hí hóp mắt, chân mày cau lại, thuật theo dõi của Nhược Phong Nhược Vũ là do nàng bồi dưỡng ra, đám quan viên này lại có thể cắt đuôi các nàng, nhất định là có người nào đó dạy bọn họ, hoặc là, là trận pháp.

"Tra không được thì đừng tra nữa, yên lặng xem xét đi!" Ly Yên trầm giọng nói.

"Vâng, lão đại, chúng ta đi ra ngoài trước."

Nhược Phong kéo Nhược Vũ ra ngoài, nàng biết hai người bọn họ còn có chuyện muốn nói, cũng không dám quấy rầy nữa.

"Tiểu Yên, việc này để ta xử lý, nàng đừng bận tâm." Lăng Dạ Vũ giúp Ly Yên xoa bóp vai, hẳn biết nàng mệt mỏi.

Kỳ thực lúc trước hẳn cũng phái người đi thăm dò rồi, chẳng qua kết quả cũng không khác Nhược Phong.

"Không được, có việc chúng ta cùng nhau gánh vác, được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa, đi ngủ đi! Ta buồn ngủ quá." Bộ dáng Ly Yên mệt mỏi, có vẻ mệt mỏi đến cực điểm.

Nàng đang mang thai, thật sự rất thích ngủ nhiều.

Lăng Dạ Vũ cũng biết nàng kiệt sức, nên không tiếp tục nói nữa, nhẹ nhàng ôm Ly Yên lên giường, khẽ hôn lên môi nàng, "Ngủ đi!"

Ly Yên gật gật đầu, ngủ say trong lòng hắn.

"Vương gia."

Màn đêm buông xuống là lúc một hạ nhân ở ngoài cửa hô.

Lăng Dạ Vũ mở mắt, nhẹ nhàng đắp chăn cho Ly Yên xong, chậm rãi đi ra ngoài, "Chuyện gì?"

"Hoàng thượng tới."

Lăng Dạ Vũ nhàn nhạt gật gật đầu, nhìn người đang nằm trên giường, lập tức nói: "Đi thôi!"

"Vũ."

Lúc Lăng Dạ Vũ đang chuẩn bị đi, bên tai truyền đến một tiếng gọi, hắn dừng bước, xoay người thấy một bóng người màu lam nhạt.

Điền - đàn - Lê - Quý - Đôn

"Sao lại ra đây? Không ngủ thêm một lát nữa đi?"

Lăng Dạ Vũ đi lên phía trước, ôn nhu nói, tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt nàng.

Ly Yên cười cười, nói: "Lăng Dạ Trần chắc là tới tìm ta, ta đi cùng người!"

Lăng Dạ Trần tìm nàng chắc để hỏi chuyện của tỷ tỷ, hẳn muốn biết, vậy liền nói cho hắn biết đi!

"Ta đi không được sao? Bên ngoài gió lớn, đi vào đi." Lăng Dạ Vũ quát khê, định bế nàng vào trong nhà, lại bị Ly Yên cự tuyệt.

"Nếu ta không gặp hần, hần sẽ không cam lòng, để cho ta đi thôi!" Ly Yên có chút cầu khẩn nói.

Lăng Dạ Vũ bắt đầu đi thờ dài, cuối cùng vẫn không lay chuyển được nàng.

Vì thế ôn nhu đỡ Ly Yên từ từ đến đại sảnh, một màn này làm trông mắt mọi người đều muốn rót ra, ai nói Vương Gia thay lòng thích nữ tử khác? Bây giờ Vương Gia đối vương phi không biết có bao nhiêu sủng ái, quả nhiên lời đồn đãi không thể tin được!

Diễn - đàn - Lê - Quý - Đôn

Lăng Dạ Vũ đỡ Ly Yên đi đến đại sảnh, hai người nhàn nhã ngồi xuống, hoàn toàn không để ý Lăng Dạ Trần.

Lăng Dạ Trần nhìn thấy hai người đi ra, không có nửa điểm để ý tới mình, liền lên tiếng nói: "Hoàng đệ, đệ muội."

"Có chuyện gì mau nói đi!"

Ly Yên lạnh nhạt nói, Lăng Dạ Vũ ngồi một bên xoa bóp cho nàng, sợ nàng đi một mõi, vẫn còn không quên ném một ánh mắt oán trách cho Lăng Dạ Trần, lần sau hoàng huynh trực tiếp đứng ở Yên Huân Các cùng Tiểu Yên đối thoại là được, miễn cho tiểu Yên đi ra khổ cực như vậy.

Lăng Dạ Trần nhìn thấy ánh mắt hần, cảm giác có chút lờ mờ, ngượng ngùng sờ mũi, do dự một chút rồi vẫn lên tiếng nói: "Tỷ tỷ người... nàng như thế nào?"

"Tỷ tỷ tốt lắm, nàng được tự do, rời khỏi hoàng cung, nàng rất vui vẻ." Ly Yên nhàn nhạt trả lời, cho dù biết lời này sẽ đã thương trái tim người nghe như thế nào.

"Này, Thượng Quan Dương thật sự là vị hôn phu của nàng ấy sao?" Lăng Dạ Trần đè nén chua xót trong lòng hỏi.

"Cũng có thể nói là như thế! Ta chỉ có thể nói, bây giờ tỷ tỷ đã không còn thương người." Ly Yên nói thẳng, tỷ tỷ đã coi Lăng Dạ Trần là người xa lạ, không muốn có bất cứ liên hệ gì với hần nữa.

Vốn trong mắt Lăng Dạ Trần còn có chút tia hi vọng, trong một cái nháy mắt liền biến mất hoàn toàn, tựa hồ đã có cái gì sụp đổ như thế.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84

Lăng Dạ Trần cười khổ một cái, nhìn qua Ly Yên, sau đó nói với Lăng Dạ Vũ nói: "Hảo hảo mà quý trọng."

Nói xong, hần chậm rãi đi ra ngoài, thân mình có chút liêu xiêu, bóng lưng có vẻ cô đơn.

Là hần sai, bây giờ hối hận cũng vô dụng rồi, chỉ hy vọng hoàng đệ có thể hảo hảo mà quý trọng, đừng để lỡ mất như hần, đáng nữ nhân mình yêu thương cho người ta.

"Vũ, có phải ta nói hơi quá rồi không?" Ly Yên có chút hối hận nhìn Lăng Dạ Vũ, nếu là trước kia tuyệt đối Ly Yên sẽ không nói ra nói như vậy, nhưng mà từ khi mang thai, thật sự trở nên xúc động rất nhiều, liền ngay cả tâm cũng dễ dàng mềm nhũn.

Diễn ❀ Đàn - Lê - Quý ❀ Đôn

"Không đâu, lời nàng nói là thật, hoàng huynh hần nên tiếp nhận sự thật này." Lăng Dạ Vũ ôm vai Ly Yên, con người thâm thúy nhìn về phía Lăng Dạ Trần, trong lòng tự nhủ, đệ sẽ hảo hảo quý mà trọng.

"Chúng ta trở về ngủ thôi." Giọng nói êm dịu nhẹ nhàng, Lăng Dạ Vũ sủng nịch nhìn Ly Yên.

Ly Yên cười gật đầu, sau đó Lăng Dạ Vũ bế nàng lên, về Yên Huân Các.

Diễn ❀ Đàn - Lê - Quý ❀ Đôn

Lúc nửa đêm, bên ngoài hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có âm thanh của gió thổi lay động, ánh trăng chiếu xuống, mát mẻ thanh thần.

Ly Yên đang ngủ ở trên giường bông dung mở mắt, mím môi nhìn khuôn mặt đang ngủ của Lăng Dạ Vũ, vui vẻ cười cười, lập tức rón ra rón rén rời giường lên lút chuồn đi.

"Nàng muốn đi đâu?" Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Bỗng dưng có một thanh âm từ tính vang lên, thân mình Ly Yên liền cứng đờ, xoay người nhìn khuôn mặt âm trầm của Lăng Dạ Vũ, ngượng ngùng cười, nói: "Ta đi nhà xí."

Ly Yên luống cuống, nhưng mà ngay sau đó sắc mặt Lăng Dạ Vũ càng đen thêm, cất giọng ảm áp nói: "Ta đi cùng nàng."

"Không cần, tự ta có thể đi." Ly Yên vội vàng khoát tay nói.

"Không cần xấu hổ, chẳng phải chỗ kia ta cũng đã xem qua rồi sao." Lăng Dạ Vũ bỗng nhiên cười tà mị, nheo mày nói.

Nghe vậy, mặt Ly Yên liền hồng cả lên: "Đột nhiên ta không muốn đi nữa, chúng ta đi ngủ đi!"

"Hửm? Không nên nín, ta ôm nàng đi."

Lăng Dạ Vũ chuẩn bị bế Ly Yên lên, Ly Yên rút cục đầu hàng, "Chúng ta không đi nữa, ta sai lầm rồi được chưa?"

Cũng chỉ có ở trước mặt Lăng Dạ Vũ, nàng mới lộ ra tính cách của một tiểu nữ tử.

"Hả? Nàng nói nàng sai, sai ở chỗ nào?" Lăng Dạ Vũ nhú mày nhìn Ly Yên.

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Ly Yên bĩu môi, nhỏ giọng nói: "Ta không nên gạt người đi ra ngoài."

Lăng Dạ Vũ nhìn nàng thật sâu, rồi sau đó than thở nhẹ một tiếng, "Tiểu Yên, bây giờ nàng đang có thai, đừng bận tâm tâm, mọi chuyện cứ để ta giải quyết được không?"

Lăng Dạ Vũ đã sớm biết nàng sẽ không chịu an phận, hôm nay nghe thấy Nhược Phong bẩm báo mỗi lần theo dõi đám quan viên đều bị cắt đuôi, là hẳn biết tiểu Yên nhất định sẽ tự mình đi theo dõi. ㄟDiễn - đàn - Lê - ㄟQuý - Đôn

Ly Yên chu đôi môi đỏ mọng, có chút ủy khuất nói: "Ta chỉ là muốn cùng người gánh vác."

"Chờ nàng sinh con ra rồi nói tiếp. Bây giờ đừng để ta lo lắng cho nàng." Lăng Dạ Vũ ôn nhu dỗ dành nói, đợi đến lúc nàng sinh con ra, nàng sẽ dành toàn bộ thời gian và sức lực cho chúng, việc khác cứ để hắn gánh vác là tốt rồi.

Ly Yên di dự một lát, nói: "Chúng ta ngủ đi!"

Lăng Dạ Vũ khẽ cười một tiếng, vòng tay qua eo Ly Yên bế nàng lên giường, nàng như vậy xem như là đã đồng ý rồi nhé!

Ly Yên chỉ quan tâm Lăng Dạ Vũ, nàng không muốn hắn lo lắng cho nàng, cho nên bây giờ nàng chỉ có thể ngoan ngoãn mà thôi.

ㄟDiễn - đàn - Lê - ㄟQuý - Đôn

Ngày hôm sau bên ngoài lại truyền ra lời đồn đãi, hoàng thượng và Vũ vương gia không phải là con ruột của tiên hoàng, mà là đã chủng của Tuyên hoàng hậu cùng nam tử khác, không phải là huyết mạch chính thống.

Tuyên hoàng hậu là mẹ ruột của hai người Lăng Dạ Vũ và Lăng Dạ Trần, bởi vì bị hãm hại nên chết oan uổng.

Lời đồn đãi vừa phát tán, trong triều dậy sóng, các quan viên nhón nháo yêu cầu Lăng Dạ Trần đưa ra lời giải thích.

"Hoang đường, lời đồn sao có thể tin." Lăng Dạ Trần tức giận nói, trong lòng dấy lên ngọn lửa hùng hục.

Diễn - đàn - Lê - Quý - Đôn

"Đúng đấy, hoàng huynh làm sao không phải là con đẻ của phụ hoàng chứ." Lăng Dạ Phong lên tiếng nói, không hề tin chuyện này, giữa lòng mày hơi có chút hờn giận.

Trên người Lăng Dạ Vũ cũng tản ra hàn khí, lạnh như băng đến mức sắp đông cứng người bên cạnh.

"Hoàng thượng, thỉnh nhỏ máu nhận thân chứng minh cho chúng hạ thần, bằng không chúng ta không phục." Một vị quan viên hiện ngang lăm liệt nói, trong đáy mắt lại thoáng qua một tia sáng quỷ dị.

Tiên hoàng đã băng hà, hiện giờ chỉ còn vương gia Lăng Dạ Nặc và Lăng Dạ Phong có thể lấy máu nghiệm chứng.

"Đường đường là một Hoàng đế của quốc gia sao có thể ở trước mặt mọi người lấy máu nhận thân?" Lăng Dạ Vũ híp mắt, lạnh lùng lên tiếng, khí thế trên người đè nén mọi người hít thở không thông.

"Vậy thì mời Vương gia thay thế, đưa cho mọi người một cái công đạo." Vị kia quan viên tiếp tục nói, không hề sợ Lăng Dạ Vũ chút nào, nhưng chỉ có hân hoan của hân hoan đang run bắn cả lên, loại khí thế này thật sự không phải người bình thường có thể chịu được.

Lăng Dạ Vũ quét đôi mắt rét lạnh qua đám quan viên, chắc chắn đám quan viên này bị mua chuộc, bằng không sẽ không từng bước từng bước dồn họ vào chân tường như thế.

Diễn - đàn - Lê - Quý - Đôn

"Chúng ta không thể nghe lời sàm ngôn, tiền hoàng nhường ngôi vị hoàng đế cho hoàng thượng, chúng ta không được phép làm trái ý của người." Lễ Bộ Thượng Thư đứng ra nói, hân hoan luôn trung thành với Lăng Dạ Vũ.

Nhưng mà trên triều hầu hết đều phản bội lại, vị kia quan viên nói: "Năm đó tiền hoàng cũng không hiểu được chân tướng mới làm như thế, huyết mạch chính thống là cực kì quan trọng với một quốc gia, sao có thể lẫn lộn?"

Các đám quan viên vội vàng phụ họa, một mực yêu cầu lấy máu nhận thân.

"Tốt lắm, xem ra bọn vương không nghiệm, các người sẽ không chết tâm rồi." Trong mắt Lăng Dạ Vũ hiện lên một tầng băng dày, lạnh nhạt nói.

Lăng Dạ Vũ truyền người bưng một chén nước cùng với một cây đao, cây đao đưa cho Lăng Dạ Phong, Lăng Dạ Phong bữu mỗi một cái, cuối cùng cắt đầu ngón tay, nhỏ một giọt máu ở trong nước.

Lúc Lăng Dạ Vũ đang chuẩn bị cắt ngón tay mình, lại nghe thấy một giọng nói ngăn cản hân lại: "Chờ đã."

Y phục màu lam nhạt tung bay, khí chất như tiên tử. Môi hồng răng trắng, khuôn mặt hoàn mỹ mà tinh xảo, giữa lông mày mang theo tia mỉa mai hoặc, chậm chạp đi đến.

Mọi người kinh ngạc, đồng loạt thất thần nhìn về phía nữ tử. Diễn đàn Lê Quý Đôn.

Lăng Dạ Vũ quét ánh mắt lạnh lẽo qua đám quan viên, hân cực kỳ rất muốn móc mắt bọn họ ra, đám quan viên chỉ cảm thấy sau lưng chợt lạnh.

Lăng Dạ Vũ đi lên phía trước, con người trong như nước mùa thu, hỏi "Tiểu Yên, sao nàng lại tới đây?"

"Bỏ vương phi nếu không tới, e rằng âm mưu của người khác sẽ đạt được!" Ly Yên nhàn nhạt lướt qua mấy tên quan viên kia, tuy là chỉ khẽ lướt qua, lại làm cho bọn hân cảm thấy cả người như trong núi tuyết, rét lạnh đến thấu xương.

"Cho dù người là vương phi, nhưng trong triều đình cũng không phải là nơi một nữ tử nên tới." Tên quan viên ban nãy tiếp tục can đảm nói, ánh mắt của nữ tử này quá mức khủng bố rồi.

"Nữ tử thì như thế nào? Mặc dù bỏ vương phi là nữ tử, nhưng còn mạnh hơn với kẻ bắt lực như người nhiều." Ly Yên khinh thường nhìn hân, nói.

"Người" . Diễn đàn Lê Quý Đôn.

Đầu ngón tay tên quan biên run rẩy chỉ vào Ly Yên, mắt Ly Yên lóe lên tia sáng, gạt ngón tay hân xuống, "Người không tư cách chỉ vào bỏ vương phi."

"Người là vương phi cũng không thể tùy ý đả thương mệnh quan quan triều đình." Vị quan viên sợ đến mức môi phát run lên, trong mắt tức giận ngập trời, nhưng cũng cực kỳ sợ hãi.

"Mệnh quan triều đình là như thế này à? Nếu bỏ vương phi không đến, e rằng hoàng thượng cùng Vương gia sẽ bị các người kéo xuống ngai rồi." Ly Yên sắc bén nhìn chăm chăm hân, âm trầm đáng sợ.

Lăng Dạ Vũ vội vàng đi đến trước mặt Ly Yên, "Tiểu Yên trước xin nàng bớt giận, bằng không sẽ không tốt cho hài tử."

Lời vừa nói ra, mọi người nhìn về bụng của Ly Yên, thảo nào Vũ vương phi được sủng ái như vậy, hóa ra là có đứa nhỏ!

Ly Yên không thèm nhìn ánh mắt của mọi người, hướng tới chén máu, "A, lấy cái này có thể chứng minh cái gì sao?"

Ly Yên giễu cợt làm đám quan viên tức giận, "Người nữ nhân thì biết cái gì? Đây là phương pháp truyền từ bao đời nay, chỉ có như vậy mới có thể nghiệm chứng thân phận chân thật của hoàng thượng cùng Vương Gia."

"Cho nên từ đó đến nay mới có nhiều người chịu oan như vậy, loại phương pháp này căn bản là không chính xác, dễ dàng bị người khác động tay động chân, vì vậy nếu làm hỏng thanh danh của tiền đế và Tuyên hoàng hậu..., các người dám đương nổi sao?" Ly Yên nghiêm nghị nói, cả người phát ra khí thế không hề thua kém Lăng Dạ Vũ.

Diễn đàn Lê Quý Đôn.

Chúng quan viên lau mồ hôi, hút một ngụm khí lạnh, khí thế của nữ tử này cư nhiên có thể ngang ngửa với Vũ vương gia.

"Hừ! Tổ tiên truyền cho con cháu làm sao có thể hoài nghi? Không hiểu thì đừng nói lung tung." Tên quan viên miệt thị nhìn Ly Yên, biểu thị hán không tin lời nói của nàng.

Ly Yên cười lạnh một tiếng, người không biết quý không hay đem một ít thuốc bột bôi trong lòng bàn tay, sau đó cầm dao cắt ngón tay mình, đem giọt máu nhỏ lên chén nước có máu của Lăng Dạ Phong trong đó.

Lăng Dạ Vũ khần trương tiến lên, hơi có chút trách cứ, giúp đỡ nàng băng bó miệng vết thương.

Chúng quan viên nhìn máu trong chén, không khỏi hút một ngụm khí, bởi vì hai giọt máu đang từ từ dung hợp vào nhau.

↻Diendanlequydon.com

"Nhìn thấy không? Chẳng lẽ bốn vương phi và Cửu vương gia là huynh muội hay sao?" Ly Yên nhũn mày nhìn đám quan viên.

"Đó là bởi vì người động tay động chân mới như thế." Tên quan viên tức giận chỉ về phía nàng nói.

Ly Yên cười khê một tiếng, "Bốn vương phi dễ dàng động tay động chân như vậy, vậy các người không phải càng dễ dàng hơn sao?"

"Vớ vẩn, chúng ta làm sao có thể hại hoàng thượng cùng Vương gia, chúng ta chỉ là muốn một cái chứng minh mà thôi."

"Chứng minh? Bên ngoài đang hỗn loạn, các người nên đi ngăn lại lời đồn, chứ không phải ở trong này bức bách hoàng thượng cùng Vương gia, đây là các người nên làm sao?" Ly Yên quét ánh mắt sắc bén lạnh lùng bắn về phía hán.

↻Diendanlequydon.com

Lăng Dạ Vũ luôn luôn đứng bên cạnh Ly Yên, nếu tiểu Yên của hán đã muốn cùng hán kề vai sát cánh, vậy thì làm theo ý nàng đi! Dù sao chuyện lần này thật sự có chút khó giải quyết, hán không phải kẻ cật mạnh, nương tử của mình lợi hại, hán cũng rất tự hào.

"Hoàng thượng, Vương gia, vẫn nên nghiệm chứng là tốt hơn." Tên quan viên xoay mặt chấp tay nói với Hoàng thượng, không tranh cãi cùng Ly Yên nữa, bởi vì hán biết hán không thể thắng nổi nàng, còn không bằng thông minh một chút không tranh cãi nữa.

"Lấy máu căn bản là không thể chứng minh cái gì, hơn nữa, người gấp gáp muốn Hoàng thượng lấy máu nghiệm chứng, nếu nghiệm chứng rồi mà không phải, như vậy ngôi vị hoàng đế người định cho ai ngồi? Người sao?" Ly Yên lạnh lẽo nhìn qua hán, lời nói nhẹ nhàng lại làm hán ướt đầm mồ hôi.

"Nếu nghiệm chứng không phải, huyết thống hoàng tộc đương nhiên không thể lẫn lộn, phải tìm người có huyết thống đến kế thừa ngai vị." Hán cố gắng nói tiếp, nhưng trên người lại không ngừng sơn da gà.

Lăng Dạ Trần nhếch môi mỉm cười, không nói một lời, để Ly Yên giải quyết. Kỳ thực ngôi vị hoàng đế này đối với hán cũng không có trọng yếu như vậy, chẳng qua là hán không cho phép bất cứ kẻ nào vũ nhục mẫu thân của bọn hán, mà Lăng Dạ Vũ cũng có suy nghĩ giống như vậy.

↻Diendanlequydon.com

Ly Yên nở nụ cười rét lạnh, "Người chính đáng có thể kế thừa? Tâm cửu vương gia không hướng về triều đình, Ngũ vương gia bệnh nặng mới khỏi, còn nằm trong phủ, người nói ai tới kế thừa ngôi vị hoàng đế?"

"Dĩ nhiên là bốn vương "

Bỗng dưng, một giọng nói âm trầm truyền vào, mọi người sững sờ, nhìn về phía ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiếu Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85

Nam tử mặc trường bào màu đen, dưới lông mi là một đôi mắt đen láy thâm thúy như biển sâu, môi mỉm cười nhếch, trên người lộ ra một tia tà khí quý dị, Ly Yên nhìn ngũ quan tuấn mỹ của hán, hai mắt liền tròn to, không thể che giấu được sự kinh ngạc, ngay cả trong mắt Lăng Dạ Vũ cũng thoáng qua một tia sáng không thể tin nổi.

Diễn ❀ Đàn - Lê - Quý ❀ Đôn

"Này, hán..." Ly Yên kinh ngạc nhìn Lăng Dạ Vũ.

Nam tử này có bộ dáng giống vài phần với Lăng Dạ Vũ, nàng nhớ mang máng lúc đầu ở Tịnh đảo, Bát hoàng đệ mà Lăng Dạ Vũ nói chính là bộ dáng thế này, nhưng không phải hẳn đã chết rồi sao? Vì sao...

"Hoàng huynh nhìn thấy bốn vương có phải rất ngạc nhiên hay không? Không ngờ tới bốn vương còn chưa có chết phải không?" Đôi mắt đen láy của Lăng Dạ Ảnh lạnh lùng nhìn chằm chằm Lăng Dạ Vũ, ẩn chứa hận ý ngập trời.

Đáy mắt Lăng Dạ Vũ lướt qua tia hồi hận thật sâu, Ly Yên không biết chuyện giữa bọn họ, nhưng nàng biết nam tử này là tâm ma của hắn, bằng không trận pháp lúc trước cũng không thể vây khốn hắn.

Lăng Dạ Ảnh hừ lạnh một tiếng, lập tức nói với đám quan viên: "Năm đó bốn vương trợ giúp bọn họ trừ bỏ chướng ngại, nhưng bọn họ cũng không buông tha ngay cho cả bốn vương, bọn họ tuyên bố với bên ngoài là bốn vương qua đời do Đại Hoàng Huynh hại chết. Trên thực tế là do hai huynh đệ bọn họ hại chết bốn vương, hơn nữa bốn vương có thể làm chứng, bọn họ căn bản không phải con đẻ của phụ hoàng."

Lời vừa nói ra, đám quan viên theo Lăng Dạ Vũ bắt đầu có chút do dự, mà trên khuôn mặt của những tên quan viên còn lại đều nở nụ cười nhìn Lăng Dạ Ảnh, có chút nịnh nọt.

Diễn - ❸Đàn - Lê - Quý - ❸Đôn

Ly Yên nhàn nhạt nhìn Lăng Dạ Ảnh, hẳn là mấy quan viên này bị hắn mua chuộc, đã sớm biết là sau lưng có người khổng lồ, lại không nghĩ rằng là hắn.

Năm đó Bát Vương gia cùng Thất Vương gia có bao nhiêu cảm tình mọi người đều biết, cho nên đối với Lăng Dạ Ảnh vẫn là tin tưởng.

"Hoàng huynh tại sao có thể làm như vậy? Đây nhất định là hiểu lầm." Lăng Dạ Phong sốt ruột hét lên, "Hoàng huynh, mau giải thích đi!"

Diễn - ❸Đàn - Lê - Quý - ❸Đôn

Lăng Dạ Vũ lại không có một chút ý tứ muốn phản bác nào, Lăng Dạ Phong suy sụp lui lại mấy bước, điều này làm cho trong lòng các quan viên đứng về phía Lăng Dạ Vũ nguội lạnh. Chỉ có Ly Yên biết, hắn ám sát với Lăng Dạ Ảnh, cho nên trầm mặc không nói gì, xem như cho Lăng Dạ Ảnh một chút bồi thường.

Lăng Dạ Ảnh cười lạnh nhìn Lăng Dạ Vũ, hoàng huynh, người đầu không lại ta đâu.

Lần này Lăng Dạ Ảnh không chỉ muốn kéo hai người bọn họ xuống dưới, còn muốn bọn họ thân bại danh liệt, quả nhiên là ngoan độc.

"Hoàng huynh, giao ngôi vị hoàng đế ra, hoàng đế có thể lưu các người một mạng." Lăng Dạ Ảnh nói với Lăng Dạ Trần đang ngồi ở long ý, trên mặt là tràn đầy tự tin.

Diễn - ❸Đàn - Lê - Quý - ❸Đôn

"Người dựa vào cái gì? Chỉ bằng lời nói của người mà muốn kết luận bọn họ không phải là huyết thống hoàng tộc có phải quá mức bừa bãi hay không?" Lăng Dạ Vũ cùng Lăng Dạ Trần còn nể tình huynh đệ với hắn, nhưng nàng không quên hắn, không thể đem quốc gia giao cho hắn, bằng không Lăng Nguyệt quốc sớm hay muộn cũng sẽ bị thôn tính.

"Không dám lấy máu nghiệm chứng không phải là chứng minh tốt nhất sao?" Lăng Dạ Ảnh hận Ly Yên đến thấu xương, nàng liền tiếp phá hư chuyện tốt của hắn.

Diễn ❀ Đàn - Lê - Quý ❀ Đôn

"Người nghe không hiểu tiếng người hay là thế nào? Lấy máu căn bản không thể chứng minh." Ly Yên bức bối nói, nàng biết nam tử này đã sớm xúi giục đám quan viên bức bách bọn họ.

Nam tử này căn bản chính là tâm lý biến thái, hơn nữa Ly Yên càng nhìn càng cảm thấy khí chất của hắn rất quen thuộc.

"Không có lừa thì đâu có dối, mọi chuyện đều có nguyên nhân, hiện tại chỉ cần bọn hắn không lấy ra chứng cứ chứng minh thân phận của bọn họ, như vậy nên thuận theo ý dân mà thoái vị." Lăng Dạ Ảnh nhàn nhạt nói, trong mắt lộ ra một tia tham lam đối với long ý.

Năm đó hắn cũng không muốn ngồi lên vị trí kia, nhưng mà khi hắn "chết" đi, mới phát hiện quyền thế có quyền lực cỡ nào, quyền lực quan trọng đến mức một người có thể phản bội người thân của chính mình.

"Thoái vị? Người nằm mơ!" Ly Yên khinh bỉ nghe hắn nói, tuyệt đối không thể để cho hắn ngồi trên vị trí này, không thể.

Lăng Dạ Ảnh cười lạnh một tiếng, "Này không phải do người nói là được."

Lập tức có một đám hắc y nhân bao vây hoàng cung, cấm vệ quân trong hoàng cung cư nhiên để bọn họ tiến vào, rất rõ ràng là cấm vệ quân cũng bị hắn khống chế rồi.

"Người cho là chỉ bằng bọn họ có thể giành được ngôi vị hoàng đế sao?" Ly Yên thản nhiên quét mắt qua những hắc y nhân kia, khinh thường nói.

"Bỏn vương biết ngươi là công tử Lưu Ly nổi tiếng, cũng nhận được lệnh bài từ sĩ của Hạ gia nhưng thì sao chứ, vẫn không thể ngăn cản được bỏn vương." Lăng Dạ Ảnh cuồng vọng nở nụ cười, hắn không xem nhẹ Mộc Ly Yên, cho nên hắn đã sớm chuẩn bị kỹ càng.

"Tốt lắm, ta ngược lại muốn nhìn xem ngươi có ngồi lên được ngôi vị hoàng đế hay không." Ly Yên cắn răng nhìn hắn, trong lòng có một dự cảm xấu.

"Hoàng thượng, Vương gia, thỉnh thoái vị, nhường huyết mạch chính thống kế thừa ngai vị." Đám quan viên thấy Lăng Dạ Ảnh đến đây, lá gan càng lớn hơn một chút, hắn vừa nói xong, đám quan viên còn lại đồng loạt phủ họa hô to.

Lăng Dạ Vũ lạnh lùng nhìn đám quan viên, vẫn trầm mặc không nói gì, nhưng trong con ngươi kia lóe ra hàn quang làm cho người ta sợ hãi.

"Nếu là một đám không có đầu óc, giữ lại có tác dụng gì?"

Ly Yên lạnh lùng nói, trong mắt lóe lên tia sáng khát máu, bóng dáng nhanh chóng lướt qua đám quan viên, còn chưa tới kịp thấy rõ liền đã có rất nhiều quan viên ngã xuống đất, hai mắt trợn to, Ly Yên cầm trường kiếm trong tay, trên mũi kiếm từng giọt máu rớt xuống, khát máu lạnh lẽo, giống như Tu La đến từ địa ngục.

"Tiểu Yên, nàng không cần động thủ, để ta là được rồi." Lăng Dạ Vũ đau lòng xoa bụng của nàng nói, nàng đang có thai, nhưng lại vì hắn mà hai tay nhuộm máu, những người này bức hắn như vậy, vậy thì bọn họ cũng phải có dũng khí mà gánh chịu lửa giận của hắn.

Đám quan viên còn lại hoảng sợ nhìn Ly Yên, không nghĩ rằng công tử Lưu Ly ôn nhuận trong truyền thuyết lại khát máu tàn bạo như thế, bọn họ rốt cuộc đã biết bọn họ chọc phải ai rồi.

Lăng Dạ Ảnh khoát tay, hầu hết hắc y nhân tiến lên tấn công, bây giờ những quan viên này cũng chỉ có thể trông cậy vào Lăng Dạ Ảnh.

Ly Yên cười nhạt một tiếng, khinh thường nhìn bọn hắn, "Các ngươi không đủ tư cách bắt ta."

Bóng dáng quỷ mị như có như không xuyên qua hắc y nhân, thủ đoạn tàn nhẫn đến cực điểm, mỗi một chiêu đều là dứt khoát trí mạng. Lăng Dạ Vũ sốt ruột nhìn Ly Yên, nàng đang mang thai, không thể xúc động như vậy.

Lập tức hắn gia nhập cuộc chiến, luôn luôn che chở Ly Yên, một lát sau máu chảy thành sông, một đám người nằm dưới đất, màu máu diễm dứa xinh đẹp lan ra khắp cung điện.

Trong mắt Lăng Dạ Ảnh thoáng qua tia sáng, không ngờ võ công của nàng ta lại lợi hại như vậy, hắn biết nàng biết "Âm sát", vốn tưởng rằng nàng chỉ là lợi hại âm sát mà thôi, nhưng bây giờ xem ra là hắn đã đoán sai.

"Lão đại, chúng ta đến rồi."

Nhược Phong, Nhược Vũ hô to, vội vàng chạy tới. Các nàng vừa nghe thấy Ly Yên gặp chuyện không may liền lập tức chạy tới, nhìn thi thể chất đầy trên mặt đất, không cần hỏi cũng biết là Lão đại làm, chỉ là chưa từng nhìn thấy Lão đại giết nhiều người như vậy, trên người toát ra khí chất hắc ám trời sinh, ngay cả các nàng cũng cảm thấy sợ hãi.

"Chủ tử, Dạ Môn bị các phái trong võ lâm bao vây, thương vong hơn nửa, nhanh đi cứu ..."

Một hắc y nam tử bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Lăng Dạ Vũ, trên người có không ít vết thương, lời còn chưa nói hết đã ngã xuống, hắn bị trọng thương nhưng vẫn gắng chống đỡ báo tin cho Lăng Dạ Vũ.

Nghe vậy, Lăng Dạ Ảnh nở nụ cười quỷ dị, Ly Yên lạnh lẽo liếc qua hắn, nói: "Là chuyện tốt của ngươi làm?" ๐Diễn đàn ๐Lê Quý Đôn

"Bỏn vương chẳng qua nói cho bọn hắn biết môn chủ của Dạ Môn là Vũ vương gia mà thôi."

Lăng Dạ Ảnh nhẹ nhàng băng qua nói một câu làm Ly Yên tức giận đến đỉnh điểm, trong chốn võ lâm kiêng kỵ nhất là triều đình can thiệp, bọn họ nếu biết được Môn chủ của Dạ Môn chính là Vũ vương gia..., liền sẽ cho rằng triều đình muốn thôn tính võ lâm, Mộc Ly Yên là Lưu Ly công tử nhưng lại gả cho Lăng Dạ Vũ, bọn họ đã có chút kiêng kỵ, bây giờ biết được Lăng Dạ Vũ là Môn chủ của Dạ Môn đều sẽ cảm thấy bất an, bất chấp hai người có cường đại đến cỡ nào, ít nhất bọn họ cũng có thể bảo vệ một chút cơ hội không bị thôn tính.

Chiều này của Lăng Dạ Ảnh thật quá độc ác, chỉ là một câu nói mà có thể khơi mào các phái vây hãm Lăng Dạ Vũ, nhưng mà hắn làm sao biết được Lăng Dạ Vũ chính là Môn chủ của Dạ Môn?

Ly Yên đem những lời này hỏi ra, Lăng Dạ Ảnh thần nhiên nói: "Hắn làm sao có thể cho phép thế tử của chính mình thân mật cùng nam tử khác, giải thích duy nhất chính là nam tử đó chính là bản thân hắn."

Không thể không nói, Lăng Dạ Ảnh rất hiểu biết hắn.

"Vũ, chúng ta mau giải quyết nơi này." Ly Yên có chút lo lắng nhìn Lăng Dạ Vũ, Lăng Dạ Vũ thành lập Dạ Môn, ít nhiều cũng có cảm tình với người của Dạ Môn, hiện thời số người chết hơn quá nửa, hắn làm sao không lo lắng cho được.

Lăng Dạ Vũ gật gù đầu, sau đó Dạ Ảnh cũng gia nhập trận chiến, so chiều cùng Lăng Dạ Vũ

"Hảo hoàng huynh của ta, so chiêu với hoàng đệ một phen." Lăng Dạ Ảnh nổi lên sát khí, hướng hấn gọi to.

Mỗi một chiêu Lăng Dạ Ảnh tung ra đều có tà khí màu đen, rõ ràng cho là tà công, mà võ công ...

Hai mắt Ly yên chợt lóe, hóa ra là hấn, thảo nào cảm thấy khí chất của hấn quen thuộc như thế, hấn chính là nam tử che mặt lúc trước cứu Liễu Tư Nhiễm đi.

Lăng Dạ Ảnh luyện tà công nhưng võ công lại có thể ngang ngửa với Lăng Dạ Vũ, đáy mắt Lăng Dạ Ảnh xoẹt qua một tia sáng, nở một nụ cười nham hiểm, bắn ra ám tiễn.

"Đê tiện." Ly Yên không khỏi mắng ra tiếng, đầu mũi tên có tia sáng màu đen, rõ ràng có độc, vừa mới rồi lướt qua Lăng Dạ Vũ, nếu không cẩn thận bị thương, nhất định sẽ lập tức độc phát tác mà mất mạng.

"Chỉ cần có thể thành công, đê tiện một chút thì như thế nào?" Khi Lăng Dạ Ảnh nghe thấy tiếng chửi rủa của Ly Yên hấn cũng chẳng thêm để tâm, nói giống như một cách đương nhiên vậy.

Bỗng dưng, Lăng Dạ Ảnh cảm thấy chân có chút tê nhức, đồng tử co rút lại, ngẩng đầu nhìn Ly Yên đang cười, hấn làm sao lại quên mất nữ tử này là người mà thân y Vân Mặc gọi là Lão đại, như vậy y thuật của nàng nhất định cũng không đến nỗi nào, cũng chính vì thế mà sơ sẩy, nên bị nàng ám toán.

Ly Yên há hê nhìn hấn, ngón chân trong tay bởi vì ánh mặt trời chiếu vào mà chói sáng, "Học người thôi, người nói chỉ cần có thể thành công, đê tiện một chút thì như thế nào cơ mà?"

Đôi mắt đen láy của Lăng Dạ Ảnh hung hăng trừng mắt Ly Yên, đáng lẽ hấn nên sớm trừ bỏ nàng mới đúng, phải trừ bỏ nàng, bằng không hấn vĩnh viễn không bao giờ thành công.

"Nhược Phong, Nhược Vũ, trông chừng nơi này thật kỹ, Vũ, chúng ta đến Dạ Môn ngay."

Ly Yên huyết một tiếng, một con bò câu trắng bay tới, Ly Yên viết tờ giấy cột vào chân nó, lập tức con bò câu bay đi xa, sau đó vội vàng lôi kéo Lăng Dạ Vũ đi ra ngoài, mấy quan viên còn lại nhìn thấy máu tươi khắp nơi, bị dọa đến bẽ mặt, một đám co quắp ngã xuống đất.

Lăng Dạ Vũ mặc dù lo lắng cho Dạ Môn, nhưng hấn không quên Ly Yên đang có thai, nên ngăn cản nàng đi đến Dạ Môn cùng hấn.

"Không được, ta phải đi, nếu không đi ta sẽ lo lắng." Ly Yên kiên định nói.

"Nàng đang có đứa nhỏ, nếu như lỡ có chuyện gì xảy ra gì làm sao?" Lăng Dạ Vũ lo lắng xem nàng, hi vọng nàng có thể thay đổi chủ ý.

Điendanlequydon.com

Ly Yên chẳng để tâm, lôi kéo hấn vội vàng chạy đi, "Ta không có việc gì, người yên tâm, không có bao nhiêu người có thể gây tổn thương cho ta, nếu như người không đi, Dạ Môn sẽ bị diệt."

Lăng Dạ Vũ bất đắc dĩ thở dài một hơi, nàng chính vẫn cố chấp như vậy, thật sự hấn hết cách với nàng.

Lăng Dạ Vũ đành phải ôm lấy Ly Yên, dùng khinh công bay đi.

Lăng Dạ Vũ tận lực dùng tốc độ nhanh nhất tới Dạ Môn, vừa đến thấy người trong Dạ Môn đang cố gắng chống cự, mà còn các phái trong võ lâm đều đang liều mạng chém giết, sát ý dữ dội.

"Môn chủ, Môn chủ đến."

Đám người của Dạ Môn thấy Lăng Dạ Vũ đến, trên mặt lập tức lộ ra sắc thái vui mừng. Môn chủ là niềm hi vọng của bọn họ, bọn họ liều mạng gắng gượng đến bây giờ chính là biết nhất định Môn chủ sẽ chạy tới cứu bọn họ.

Lăng Dạ Vũ đến, sĩ khí của đám người trong Dạ Môn tăng vọt, cảm giác trên người có một lực lượng chống đỡ cho bọn hấn, bọn hấn càng thêm liều mạng giết chết kẻ địch.

"Hừ! Môn chủ Dạ Môn đến đây thì thế nào? Các người cho rằng Dạ Môn còn có thể giữ được sao?"

Trang chủ Phong Vân Sơn Trang Ứng Hoài khinh bỉ nói, sau khi Thái hậu bị giết, hấn liền đi nương nhờ Lăng Dạ Ảnh.

"Các người nên lo cho chính mình mới đúng."

Ly Yên nhảy ra khỏi ngực Lăng Dạ Vũ nói, những người của Dạ Môn đều đồng loạt nhìn về phía nàng, khuôn mặt tuyệt mỹ, cùng với khí chất cuồng vọng không ai bì nổi, khi bọn họ vừa mới nhìn thấy nữ tử được Môn chủ ôm trong ngực, rõ ràng rất được Môn chủ sủng ái, nhưng mà bọn họ không hiểu tại sao Môn chủ lại mang theo nàng lúc này.

Ứng Hoài nhìn trời cười ha ha, trong mắt lộ ra sự khinh thường, châm chọc nói: "Chỉ bằng hai người mà có thể giữ được Dạ Môn?"

"Đã thương người của Dạ Môn, chờ nhất xác của mình đi." Lăng Dạ Vũ lạnh lùng nói, con ngươi hiện lên một tầng băng sương, so với mùa đông khắc nghiệt còn muốn rét lạnh hơn.

Ly Yên khẽ nhếch môi nở nụ cười đẹp mắt, Ứng Hoài không rõ chân tướng, chẳng qua là khinh thường nhìn nàng, chờ một chút nữa coi nàng ta còn cười nổi không?

"Tham kiến Lão đại."

Môn chủ của Huyền Môn đột nhiên dẫn người xuất hiện trước mặt mọi người, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người mà quỳ xuống trước mặt Ly Yên.

Con ngươi của Ứng Hoài hiện lên khiếp sợ nhìn Ly Yên, Lão đại? Môn chủ Huyền môn gọi nàng là Lão đại? Hơn nữa Môn chủ Huyền môn là tân Vô Lâm Minh Chủ, này ...

Trong mắt Lăng Dạ Vũ cũng chỉ hơi lướt qua chút kinh ngạc, Tiểu Yên che giấu thế lực thật đúng là nhiều a!

"Tốt lắm, cho đám người này nếm thử tư vị bầm thây vạn đoạn là như thế nào đi." Ly Yên nở nụ cười khát máu, rét lạnh thấu xương, làm người ta không khỏi ớn lạnh một cái.

Vâng ạ! Mệnh lệnh của Lão đại hẳn luôn thề sống thề chết vâng theo, lập tức dẫn người của Huyền môn gia nhập vào trận chiến, sau một lúc tiếng kêu rên vang lên khắp nơi, hỗn loạn một mảnh.

Ứng Hoài mạnh miệng giả bộ trấn định nói: "Hừ, người cho là một Huyền Môn nho nhỏ có thể cứu các người sao? Môn chủ của Huyền môn cấu kết cùng triều đình, vô lâm không cần Vô Lâm Minh Chủ như thế."

Diendanlequydon.com

"Có cần hay không không phải do người nói là được." Nàng đại khái có thể đoán được bây giờ Ứng Hoài đã nghe lệnh của Lăng Dạ Ảnh rồi, bằng không sẽ không tấn công Dạ Môn vào đúng lúc này.

"Lão đại, Ngưng Yên cung chờ người sai bảo."

Nhược Phong, Nhược Vũ cùng với Ngũ sát bỗng dưng xuất hiện, Ứng Hoài khiếp sợ mở to mắt, những người trong vô lâm còn lại đều phát run, Ngưng Yên cung? Vốn định chỉ nghĩ nàng nắm giữ thế lực kinh tế, chẳng qua chỉ là một Lưu Ly công tử mà thôi, không nghĩ tới nàng chẳng những còn có thể khiến Môn chủ Huyền Môn nghe lệnh của nàng, mà ngay cả Ngưng Yên cung cũng là của nàng.

Thế lực của Ngưng Yên cung cũng ngang ngửa với Dạ Môn, sở dĩ bọn họ tụ tập toàn bộ các phái trong vô lâm mới có thể tấn công được Dạ Môn, nhưng bây giờ có thêm Huyền Môn cùng Ngưng Yên cung, phần thắng của bọn họ là rất nhỏ.

Toàn bộ các con mắt của mọi người ở Dạ Môn đều sáng lên, trên mặt hiện lên vẻ sùng bái nhìn Ly Yên, không ngờ nữ tử này lại lợi hại như vậy, hình như là phu nhân của Môn chủ, con mắt của Môn chủ thật sự là tinh tường.

Thấy Nhược Phong Nhược Vũ xuất hiện, Ly Yên nhú mày hỏi: "Các người làm sao lại tới đây?"

"Lão đại, thực xin lỗi, nam nhân kia dùng nội lực ép máu đi ra, sau đó đào tẩu, chúng ta đánh không lại hắn."

Nhược Phong, Nhược Vũ xấu hổ cúi đầu, là các nàng không tốt, liên tiếp thất thủ.

Trên ngân châm của Ly Yên có tấm thuốc, nhưng mà thuốc này cũng chỉ hòa tan vào máu, Lăng Dạ Ảnh lại có thể ép được thuốc ra khỏi máu.

Bởi vì sự việc quá khẩn cấp, Ly Yên không mang theo thuốc có độc tố cực mạnh, không nghĩ tới vì thế nên mới để Lăng Dạ Ảnh có cơ hội trốn thoát, cũng là sơ sót của nàng, không ngờ hắn còn có thể nghĩ tới phương pháp này để đào thoát.

Diendanlequydon.com

Con ngươi Ly Yên trầm xuống, hình như Lăng Dạ Ảnh còn có hậu chiêu, trước hết nàng phải giải quyết vấn đề nơi này đã.

"Ngưng Yên cung nghe lệnh, lập tức đi giúp Huyền Môn, Dạ Môn."

Ly Yên vừa ra lệnh một tiếng, người của Ngưng Yên đồng loạt hô vang đội vâng ạ rồi sau đó tiến lên hỗ trợ.

Ba môn phái chống lại những môn phái nhỏ, giải quyết bọn họ quả thực chính là quá dễ dàng.

"Chúng ta đầu hàng."

Rất cực có người lên tiếng hô, vô nghĩa, nếu cứ tiếp tục khẳng định bọn họ khó giữ được cái mạng nhỏ này, có khi toàn bộ các người ở đây đều sẽ bị tiêu diệt, hối hận đến xanh cả ruột rồi, làm sao lại nghe lời người khác đến diệt Dạ Môn chứ?

Lời này vừa nói ra, những người còn lại cũng ào ào bỏ vũ khí xuống đầu hàng. Ly Yên cười lạnh nhìn bọn hắn: "Thật ngại quá, dù các ngươi có đầu hàng hay không kết cục vẫn như vậy thôi."

Hai mắt nhú lại, Ly Yên hạ sát lệnh, "Giết."

Nàng là kẻ có thù tất báo, Môn chủ của Dạ Môn là Lăng Dạ Vũ, bọn họ sát hại người của Dạ Môn, chẳng khác nào động Ngưng Yên cung của nàng, tuyệt đối không thể tha thứ.

Vâng ạ

Sau khi bọn họ nhận mệnh lệnh thì tốc độ càng nhanh hơn, càng liều mạng chém giết, tất cả mọi người trong chốn võ lâm đều chết không nhắm mắt, cho dù đã chết trong mắt vẫn còn tia kinh hoàng, một trận chiến này để lại dấu ấn huyết tinh trong trí nhớ mọi người không thể xóa nhòa.

Khỏe miệng Lăng Dạ Vũ hơi hơi giọng lên, Tiểu Yên này thật là, yêu ai yêu cả đường đi lối về sao? ๐Diendanlequydon.com

Tuy rằng không biết trước kia Ly Yên đã từng trải qua chuyện gì, mà có sát khí nồng đậm như thế, nhưng bây giờ nàng đang có thai, hắn không muốn nàng thấy máu, vì thế lấy tay che mắt của nàng lại, Ly Yên nhún nhún vai, kệ hắn vậy.

Đột nhiên, một cái giọng nói cuống quýt truyền tới, "Yên nhi, không xong rồi, tiểu Cần mất tích."

"Ca nói cái gì? Tại sao có thể như vậy?" Ly Yên nắm chặt tay Lăng Dạ Vũ, đồng tử co rút lại, khẩn trương hỏi.

Mộc Hi Ngôn cùng cung Y Cầm chạy tới, sắc mặt trầm trọng nói: "Vốn ta và Cầm nhi muốn gặp tiểu Cần trở lại thăm muội, ai biết đi đến phòng thuốc của hắn liền phát hiện trong phòng rất lộn xộn, có dấu vết giấy dựa, nhưng mà không thấy tiểu Cần, ta nghĩ hắn là bị bắt đi rồi."

Ly Yên tức giận mắng, "Chết tiệt." Nàng đại khái đoán được là chuyện tốt của Lăng Dạ Ảnh gây ra, nàng chỉ lo đối đầu với kẻ địch, lại đã quên mất sự an toàn của người nhà.

"Tiểu Yên, đừng vội, hắn là tiểu Cần bị bắt để uy hiếp chúng ta, một khi đã như vậy, tạm thời nó không có nguy hiểm đến tánh mạng." Lăng Dạ Vũ biết nàng lo lắng, nhưng lúc này cũng chỉ có thể bình tĩnh mà suy xét thôi.

"Ha ha ha ha... các ngươi cho rằng giết thủ hạ của bốn vương, diệt võ lâm thì có thể thắng được bốn vương sao?" Giọng nói âm trầm mà quỷ dị vang lên, Lăng Dạ Ảnh một thân hắc y xuất hiện trước mắt.

Khi Ly Yên nhìn thấy hai người đang bị trói phía sau, con ngươi liền co lại, "Tỷ tỷ, tiểu Cần."

Nụ cười, đã bắt tiểu Cần, lại còn bắt thêm tỷ tỷ nữa.

Mộc Vi Ngưng cùng Mộc Hi Cần rõ ràng là bị trúng nhuyễn cốt tán, sắc mặt trắng bệch mặc cho bọn họ trối lại.

"Ngưng nhi."

Một cái bóng dáng màu trắng xuất hiện ngay sau tiếng hô, trong mắt không còn sự lạnh nhạt nữa, mà là lo lắng, lạnh lùng trừng mắt với Lăng Dạ Ảnh.

Đều là lỗi của hắn, nếu hắn luôn đi bên cạnh Ngưng Nhi, thì làm sao nàng có thể bị người ngoài bắt được chứ?

Trong mắt Thượng Quan Dương toàn là hối hận, nồng đậm tự trách.

"Lăng Dạ Ảnh, ngươi có bản lĩnh thì đừng cưỡng ép bọn họ, cùng ta chiến đấu một trận như thế nào?" Ly Yên lo lắng nhìn Mộc Vi Ngưng và Mộc Hi Ngôn, nói với Lăng Dạ Ảnh.

Lăng Dạ Vũ vội vàng kéo tay nàng, âm trầm nói: "Không cho phép nàng."

Võ công bây giờ của Lăng Dạ Ảnh ngang ngửa với hắn, mặc dù võ công của Ly Yên, nhưng vẫn không thể đánh lại hắn.

Lăng Dạ Ảnh cười, đáy mắt xẹt qua một tia sáng quỷ dị, tràn đầy trêu tức nói: "Ngươi đừng vội, sẽ có cơ hội."

Bỗng dưng, nghe thấy xa xa truyền đến thanh âm của vô ngựa, chạy trên đất làm bụi bay mù mịt, Kỳ Doãn mang theo binh sĩ của Kỳ Tinh quốc ngao nghê đi lại.

"Kỳ Doãn?" Ly Yên cau mày, tại sao hắn tới đây ?

"Đã lâu không gặp, hôm nay vừa thấy e là chúng ta không còn cơ hội gặp nhau nữa đâu, bởi vì các ngươi sẽ không thể sống sót qua hôm nay." Trong mắt Kỳ Doãn lóe lên át khí. Chỉ cần giết hai người Lăng Dạ Vũ thì sẽ không còn ai ngăn cản hắn cùng Thi Vũ nữa.

Lăng Dạ Ảnh giống như đã sớm dự liệu từ trước, con ngươi tràn đầy ý cười.

Ly Yên thấy thế, không khỏi kinh hãi: "Hai vị còn liên minh nữa cơ à?"

"Chỉ có thể trách người có lỗi kẻ địch mà thôi." Lời này của Lăng Dạ Ảnh hình như còn có một hàm nghĩa khác.

Bỗng nhiên, Cung Y Lan cười ha hả xuất hiện, "Cung Y Cầm, hôm nay sẽ là ngày giỗ của người."

Nếu chỉ một mình nàng, chỉ sợ giết không được Cung Y Cầm, nhưng nếu được Lăng Dạ Ảnh trợ giúp, đương nhiên với điều kiện chính là Cung Y Lan phải giúp hắn giết hai người Lăng Dạ Vũ, chỉ cần nàng có thể đoạt lại Cung Dương quốc, có cái gì mà không thể chứ.

Lúc này Cung Y Lan vẫn không biết mình đã mắc bẫy của Lăng Dạ Ảnh, bởi vì nàng sớm đã trúng độc của Lăng Dạ Ảnh, nếu nàng thành công đoạt lại Cung Dương quốc, như vậy hắn sẽ dùng độc trong cơ thể nàng để khống chế, nhưng nếu như nàng không thành công, hắn sẽ khiến nàng tự sinh tự diệt.

Người tới càng ngày càng nhiều lấp kín khắp nơi này, người thì đứng sau lưng Ly Yên, người thì đứng sau lưng Lăng Dạ Ảnh, tạo thành hai phe đối địch.

"Huyết Hồ."

Một giọng nói vang lên, lập tức hai bóng dáng hướng bên này nhảy tới.

Vừa nghe đến giọng nói thanh thúy mà quen thuộc, hai con người của Kỳ Doãn sáng ngời, nhìn về phía chủ nhân của giọng nói đó, nhưng vừa nhìn thấy người bên cạnh nàng, con người bỗng chốc trầm xuống.

Rất nhanh nàng sẽ thuộc về ta, không còn thuộc về hắn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiếu Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86

"Thi Vũ, sao người lại tới đây?" Ly Yên hỏi.

"Nhận được tin nói người đã xảy ra chuyện nên ta tới, " Thượng Quan Thi Vũ nhìn đám người chung quanh một chút, trong mắt tràn đầy khinh bỉ, "Đề tiện, nhiều người như vậy cùng nhau vây công."

(*Vây công: Bao vây và tấn công nên gọi tắt là vây công)

"Thi Vũ, trở lại bên cạnh ta, ta sẽ bảo hộ nàng thật tốt, còn nếu nàng cứ nhất quyết ở cùng bọn họ thì chỉ có một con đường chết mà thôi."

Trong mắt Kỳ Doãn tràn đầy thâm tình, nếu là trước kia có lẽ Thượng Quan Thi Vũ sẽ cảm động, nhưng giờ phút nàng chỉ cảm thấy ghê tởm.

"Nương tử của ta tất nhiên do ta bảo hộ, không cần thiết Hoàng Kỳ người quan tâm." Diệp Thừa Tâm ôm Thượng Quan Thi Vũ, giọng nói không mấy hòa nhã.

Kỳ Doãn vừa định nổi giận, Ly Yên lại lên tiếng nói: "Kỳ Hoàng, người cũng đừng quên ban đầu là ai phụ trợ người ngồi lên ngôi vị hoàng đế này, ta có thể giúp người ngồi trên vị trí này, tất nhiên cũng có thể kéo người xuống dưới."

Giọng nói tràn ngập sự uy hiếp, hẳn cho rằng nàng chỉ sắp xếp Thừa Tướng ở bên trong thôi sao? Sau khi hắn ngồi lên ngôi vị hoàng đế liền bất chấp sự phản đối của quần thần mà thay đổi Thừa Tướng, nhưng mà, làm sao nàng chỉ cài một người trong triều đình cơ chứ.

Kỳ Doãn nghe vậy tim hơi run lên một cái, hẳn biết năng lực của nàng, nên vẫn có chút kiêng kỵ, nhưng đã đến nước này hắn cũng không thể quay đầu lại được nữa rồi.

"Nực cười, ngay cả Lão đại của bản thân y ta cũng dám đụng?"

Một âm thanh mang theo sự tức giận, Vân Mặc một thân y phục không nhiễm bụi trần khoan thai tiến đến.

Trong mắt Lăng Dạ Ảnh thoáng quan tia sáng tối tăm, hẳn làm sao lại quên mất thần y Vân Mặc cũng là người của nàng, nếu Vân Mặc gặp chuyện không may..., chỉ sợ người đời sẽ không dễ dàng buông tha cho bọn hắn.

Không có gì quan trọng hơn tính mạng, vì thế hầu hết mọi người hy vọng có thể kết giao bằng hữu với thần y Vân Mặc, cũng không ít người đang tìm hắn để chữa bệnh, nếu thần y Vân Mặc chết trong tay bọn hắn, chỉ e cũng có ngày bọn hắn lại bị người khác vây công.

Lăng Dạ Ảnh liếc Ứng Hoài một cái, sau đó đột nhiên Ứng Hoài chấp tay tôn kính nói với Vân Mặc: "Thần y không cần nhúng tay vào việc này, tại hạ không muốn thương tổn thần y."

"Nực cười, các ngươi động đến Lão đại của ta chẳng khác nào đắc tội với ta, các ngươi không thương tổn ta, nhưng cũng không có nghĩa ta sẽ bỏ qua cho các ngươi." Ngữ khí Văn Mặc kiên định, làm Ứng Hoài không biết phải làm sao.diendanlequydon.com

"Các vị đều là những người tiếng tăm lừng lẫy, cần gì phải chịu nhục làm thủ hạ của một nữ tử chứ?" Lăng Dạ Ảnh không hiểu, rốt cuộc nữ tử này có sức quyến rũ gì, khiến nhiều môn phái cùng cao thủ gọi nàng là Lão đại.

Nghe vậy, Văn Mặc trào phúng cười khê một tiếng, "Ngươi có biết bọn ta họ gì không?"

Lăng Dạ Vũ hơi hơi nhủ mảy, Văn Mặc nói tiếp: "Bọn ta họ Mộc, thế nhân chỉ biết ta là thân y Văn Mặc, lại không biết tên đầy đủ của ta là Mộc Văn Mặc, Lão đại là ân nhân cứu mạng của ta, cũng là sư phó của ta, là nàng dạy ta y thuật, bằng không ta sẽ có thành tựu như ngày hôm nay sao?"

Văn Mặc vừa nói ra làm chấn động cả đám người của Lăng Dạ Ảnh, trên mặt bọn họ hiện lên vẻ không thể tin nổi.

"Không sai, tên đầy đủ của ta là Mộc Nhược Phong, nàng là Mộc Nhược Vũ, còn nữa hầu hết mọi người trong Ngưng Yên đều họ Mộc, là Lão đại cho bọn ta nhà ở, Ngưng Yên cũng lại do nàng lập ra, làm sao bọn ta có thể không nghe lời nàng được chứ?" Nhược Phong ngẩng đầu lên nói, trong mắt có sự cảm kích đến vô cùng, nếu không phải Lão đại cứu, năm đó hẳn là các nàng đã sớm đối chết ở đầu đường rồi.

"Không sai, Huyền môn cũng như thế, chúng ta đều được Lão đại cứu sống hoặc cứu giúp."

Tầm mắt của bọn họ đều chuyển đến trên người Ly Yên, đang nhớ lại chuyện năm đó, vẻ mặt của từng người đều trở nên kích động vì cảm kích.

Rõ ràng đám người Lăng Dạ Ảnh bị đá kích không nhẹ, vốn muốn châm ngòi ly gián, không nghĩ tới sự thật lại là như thế.

"Lão đại đối xử với bọn ta như người thân của nàng, chưa từng bạc đãi bọn ta một lần nào, dạy cho bọn ta những thứ này thứ nọ, cho bọn ta mái nhà che mưa che nắng, chúng ta thề dù sống hay chết cũng chỉ theo Lão đại." Giọng nói của Văn Mặc vang lên hùng hồn, cực kỳ có sức cuốn hút, khiến tình cảm trong lòng mọi người lại một lần nữa sục sôi.

"Thề sống chết theo Lão đại, thề sống chết theo Lão đại."

Từng lời thề trung thành phát ra vang dội khắp nơi, Lăng Dạ Vũ sùng nịch nhìn Ly Yên, xem ra hẳn cưới Tiểu Yên thật sự là đã quá tiện nghi cho hắn rồi.

"Hừ! Một hồ ly tinh cướp đoạt nham nhân của người khác có tư cách gì mà khiến nhiều người theo như vậy."

Bỗng dung một giọng nói ác độc vang lên, phá vỡ bầu không khí hào hùng này, một bóng dáng màu xanh từ từ hạ xuống, sắc mặt Lăng Dạ Ảnh liền trầm xuống, nhìn chăm chăm Liễu Tư Nhiễm.

Lăng Dạ Ảnh điều động hết thị vệ canh giữ bên người nàng đi, bây giờ tất cả đều dùng để vây công Lăng Dạ Vũ, không nghĩ tới cũng là bởi vì như vậy nên nàng mới chạy ra được.

"Quản cho tốt cái miệng của ngươi, bằng không bốn vương không khách khí." Lăng Dạ Vũ lạnh lùng nhìn Liễu Tư Nhiễm, trong mắt xoẹt qua một chút sát ý, đám người Tiểu Yên là hồ ly tinh? Muốn chết.

Ly Yên làm như không thèm để ý, cười nhẹ, "Hồ ly tinh? Không biết ai là hồ ly tinh đây? Hình như có kẻ vẫn không biết thân phận của mình là gì, cho dù ngươi đã từng gả cho Vương Gia, nhưng thủy chung vẫn chỉ là thiếp, huống chi ngươi đã sớm bị hừ."

Lời nói này hiển nhiên đâm trúng chỗ đau của Liễu Tư Nhiễm, trong mắt nàng ta tràn ngập sự tàn độc, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Ly Yên, hận không thể đem Ly Yên băm thây vạn đoạn.

Liễu Tư Nhiễm vừa định nổi giận, đã thấy thần sắc Ly Yên có chút không khỏe, ôm ngực nôn khan, con ngươi co rút lại, loại bệnh này nàng đương nhiên có thể đoán được là cái gì, khó có thể chấp nhận chỉ tay về phía Ly Yên nói: "Ngươi... ngươi lại có thể mang thai."

"Tiểu Yên, mau trở về đi thôi! Nơi này ta xử lý là được rồi." Lăng Dạ Vũ không thèm nhìn Liễu Tư Nhiễm một cái, trong mắt hiện lên sự lo lắng mà nói với Ly Yên.

"Không cần, rất nhanh sẽ ổn lại thôi."

Nhìn hai người tình nồng ý mật như thế, lửa giận của Liễu Tư Nhiễm càng phát ra tán loạn, không cách nào phát tiết. Ánh mắt đảo qua hai người đang bị áp chế sau lưng Lăng Dạ Ảnh, sắc mặt xoẹt qua một chút tia tàn ác, xoay người một cái quả tóm lấy Mộc Vi Ngưng.

"Tỷ tỷ."

"Ngưng nhi."

Từng tiếng kêu nôn nóng vang lên, Mộc Vi Ngưng lại không hề có chút khí lực nào, nên chỉ có thể mặc người ta chém giết.

Ngón tay Liễu Tư Nhiễm bóp chặt cổ Mộc Vi Ngưng, âm trầm nhìn Ly Yên nói: "Mau tự sát cho ta, bằng không ta sẽ giết nàng."

Liễu Tư Nhiễm biết võ công của mình không bằng Mộc Ly Yên, nhưng Mộc Ly Yên rất coi trọng người nhà, nàng không tin nàng ta sẽ không chịu khuất

phục.

Sắc mặt Ly Yên trầm xuống nhìn Mộc Vi Ngưng, thấy Ly Yên vẫn chưa động thủ, Liễu Tư Nhiễm thúc giục: "Mau, bằng không cứ chờ nàng chết trước mặt người đi!"

Liễu Tư Nhiễm gia tăng thêm lực đạo, sắc mặt Mộc Vi Ngưng càng trở nên khó coi, hai hàng lông mày chỉ có thể nhíu lại, cảm thấy khó có thể hô hấp.

Bỗng nhiên một bóng người xoẹt qua, đoạt đi Mộc Vi Ngưng trong tay Liễu Tư Nhiễm, Liễu Tư Nhiễm phản xạ cho hấn một chiêu, hấn thét lớn một tiếng, ôm Mộc Vi Ngưng đến trước mặt Ly Yên.

Mặc dù Mộc Vi Ngưng trúng nhuyễn cốt tán, nhưng vẫn chưa mất hết cảm giác, hai mắt tròn to kinh ngạc nhìn Lăng Dạ Trần.

Ly Yên đỡ Mộc Vi Ngưng, dứt cho nàng giải được rồi sau đó phân phó Nhược Phong, Nhược Vũ chiếu cố Mộc Vi Ngưng, lúc này Lăng Dạ Trần không thể kìm chế được nữa mà học máu, máu phun lên trên mặt đất, không phải là màu đỏ tươi diễm dứa xinh đẹp, mà là màu đen âm đạm, trong nháy mắt thân thể của hấn không trụ vững được nữa, liền ngã xuống đất.

Không biết Liễu Tư Nhiễm học võ công của Lăng Dạ Ảnh theo con đường ngang ngổ tấ nào mà độc ác đến cực điểm, một chiêu kia cũng có chứa độc tính.

Ly Yên kéo tay Lăng Dạ Trần qua bắt mạch, con người trầm xuống, trầm giọng nói với Lăng Dạ Vũ: "Vũ, ta... trị không được."

Chất độc này phát tác quá nhanh, Ly Yên không có cách nào trị liệu, nhìn về mặt ngưng trọng của Lăng Dạ Vũ khi nghe được câu này, trong lòng Ly Yên không khỏi đau một chút.

Bọn họ là huynh đệ ruột thịt, có cảm tình nhiều năm như vậy, làm sao Lăng Dạ Vũ lại không quan tâm được cơ chứ?diendanlequydon.com

"Yên nhi, thật sự, cứu không được Hoàng huynh sao?"

Nhuyễn cốt tán trên người Mộc Vi Ngưng được giải, khí lực cũng chậm rãi khôi phục lại, con người phức tạp nhìn Lăng Dạ Trần, trong thanh âm nghe không ra được bất kỳ cảm xúc nào.

Thượng Quan Dương yên lặng nhìn hai người bọn họ, trong mắt lướt qua tia cảm xúc khó có thể giải thích.

"Tỷ tỷ, chất độc này phát tác quá nhanh, độc tố đã trực tiếp lan vào tim, ta không thể làm gì được." Ly Yên cúi đầu nói, nàng cứ tưởng rằng y thuật của mình đã rất cao rồi, không ngờ vẫn chưa đủ.

"Con người sớm hay muộn đều phải chết, bây giờ chết, sau này chết, có khác gì nhau đâu chứ?"

Lăng Dạ Trần nói nhẹ như mây trôi gió thoảng, giống như người sắp chết không phải là hấn, trên mặt còn mang theo một nụ cười nhàn nhạt.

"Ngưng nhi, trước kia ta cho rằng, ở chung với nàng mới là hạnh phúc, cho đến hôm nay ta mới hiểu được, thành toàn nàng mới là hạnh phúc, chỉ cần nàng hạnh phúc, ta liền hạnh phúc, cho nên, nàng nhất định phải hạnh phúc."

Hai hàng lông mi của Mộc Vi Ngưng run run, vẫn không nhin được mà rơi lệ.

"Ngưng nhi, đừng khóc, Thượng Quan Dương, người phải đối với Ngưng Nhi thật tốt, đừng bao giờ để nàng khóc, đừng đi theo vết xe đổ của ta, làm chuyện vô liêm sỉ khiến nàng thương tâm"

Lăng Dạ Trần gắng gượng dùng chút hơi thở cuối cùng nói với Thượng Quan Dương, hấn muốn một khắc cuối cùng này làm một chút chuyện cho nàng.

Thượng Quan Dương nặng nề gật đầu, hấn bội phục Lăng Dạ Trần, liền đáp ứng nguyện vọng của hấn, kỳ thực không cần hấn nói, Thượng Quan Dương vẫn sẽ đối tốt với nàng.

Mộc Vi Ngưng nghẹn ngào nói không ra lời, Lăng Dạ Trần thấy Thượng Quan Dương gật đầu, miệng hơi mở mấp máy mấy chữ, trong miệng không ngừng lẩm bẩm, "Nàng nhất định phải hạnh phúc, nàng hạnh phúc ta sẽ hạnh phúc, nếu nàng không hạnh phúc ..."

Thanh âm càng lúc càng nhỏ, cuối cùng hai mắt nhắm lại, trên miệng vẫn nở nụ cười như cũ mà ra đi.

Mộc Vi Ngưng khóc thành tiếng, trong lòng có sự khó chịu nói không nên lời.

Lăng Dạ Vũ nhắm mắt, che dấu tất cả cảm xúc, Ly Yên cầm tay hấn an ủi.

"Cảm động quá đi mất!" Lăng Dạ Ảnh ở một bên trên tức nói, trong giọng nói xen lẫn sự châm chọc.

Ly Yên hít một hơi, sát khí nổi lên, bọn họ giết Lăng Dạ Trần, mặc dù Lăng Dạ Trần đã từng thương tổn tỷ tỷ, nhưng cuối cùng hấn vẫn cứu tỷ tỷ, hơn nữa hấn là hoàng huynh của Vũ, nàng phải báo thù cho hấn.

"Động thủ."

Mệnh lệnh vừa ra, hai bên bắt đầu giao chiến.

Lăng Dạ Ảnh chưởng một cái về phía Lăng Dạ Vũ, Lăng Dạ Vũ nghênh đón sự công kích của hắn.

Đám người Thượng Quan Thi Vũ cũng gia nhập cuộc chiến, đao quang kiếm ảnh, tiếp theo hàng loạt thi thể ngã xuống.

Hai mắt Liễu Tư Nhiễm nhú lại, xẹt qua một tia sáng quý dị, ôm lấy Mộc Hi Cẩn đang bị kềm chặt nhảy về phương hướng gần vách núi.

"Tiểu Cẩn."

Ly Yên lo lắng kêu lên, lập tức cũng đuổi theo Liễu Tư Nhiễm, Lăng Dạ Vũ muốn tiến lên nhưng lại bị Lăng Dạ Ảnh ngăn cản, hắn chỉ có thể âm thầm sốt ruột dõi phò với Lăng Dạ Ảnh.

Ly Yên đuổi theo Liễu Tư Nhiễm đến vách núi, gió điên cuồng gào thét, thổi mái tóc đen của nàng bay tán loạn.

"Mau thả Tiểu Cẩn." Ly Yên nghiêm giọng nói, hàn ý cả người phát ra.

Liễu Tư Nhiễm lại không để ý đến lời Ly Yên nói, hai mắt đỏ ngầu điên cuồng chất vấn: "Vì sao? Ta yêu hắn nhiều năm như vậy, vì sao hắn không thương ta? Vì sao hắn lại yêu người?"

Nhìn Liễu Tư Nhiễm đang ôm Tiểu Cẩn ngày càng tiến gần đến vách núi, Ly Yên khẩn trương nói: "Người mau thả Tiểu Cẩn."

Liễu Tư Nhiễm bỗng dừng nở nụ cười, khuôn mặt vốn dữ tợn giờ lại càng thêm vận vẹo, "Thả hắn? Được! Người đổi hắn đi a! Chắc chắn chắc, mang thai à? Ta đây sẽ khiến người một xác hai mạng người."

Ly Yên nhìn nữ tử điên cuồng này, ngân châm trong tay phóng đi, hai mắt Liễu Tư Nhiễm ngưng lại, tránh thoát khỏi ngân châm, nhưng mà Mộc Hi Cẩn lại được Ly Yên cứu đi đúng lúc này.

Ly Yên lấy thuốc giải nhuyễn cốt tán cho Mộc Hi Cẩn ăn. Mộc Hi Cẩn say mê nghiên cứu thuốc, đặc biệt là độc dược, nhưng dù sao tuổi hắn vẫn còn nhỏ, mà nhuyễn cốt tán cũng không phải là thuốc dễ gặp, nên trong lúc vô ý mà trúng chiêu.

Liễu Tư Nhiễm thấy trong tay không còn người để uy hiếp Ly Yên nữa, càng tức giận đến đỉnh điểm, liền dùng nội lực đánh về phía Ly Yên, Ly Yên nhẹ nhàng đặt Mộc Hi Cẩn xuống để cho hắn nghỉ ngơi, khôi phục thể lực, ngay sau đó lập tức đón nhận chưởng phong của Liễu Tư Nhiễm.

Hai người so chiêu, dần dần Liễu Tư Nhiễm rơi vào thế hạ phong, bỗng nhiên, Ly Yên cảm giác một trận ghê tởm truyền đến, khiến chưởng lực của Ly Yên chậm vài phần, làm Liễu Tư Nhiễm có cơ hội tránh thoát. Trán Ly Yên tuôn ra một tầng mồ hôi, trong bụng có một trận co rút đau đớn. ๐Diễn đàn ๐ Lê Quý Đôn

Hai mắt Liễu Tư Nhiễm chợt lóe, liền chớp lấy thời cơ lúc này, đánh một chưởng sau lưng Ly Yên, Ly Yên lập tức rớt xuống vách núi như sao băng, duy mỹ mà thê lương.

"Yên nhi."

"Tiểu Yên."

"Huyết Hồ."

Mọi người cố gắng chạy thật nhanh tới đây, cuối cùng vẫn chỉ thấy bóng dáng kia rơi xuống, không khỏi thê lương mà gào thét.

"Ha ha ha ..." Liễu Tư Nhiễm ngửa đầu lên trời cười điên dại, "Mộc Ly Yên, rốt cuộc người cũng chết ở trên tay ta."

"Người đáng chết."

Lăng Dạ Vũ tức giận ngàn ngut, trong mắt bị thương nặng nề, sát khí trên người bùng phát, hung hăng chưởng một lực về phía Liễu Tư Nhiễm, Liễu Tư Nhiễm hét lên một tiếng, ngã xuống dưới đất.

"Nàng sao rồi?"

Lúc này Lăng Dạ Ảnh kịp thời tiếp được Liễu Tư Nhiễm, trong mắt không kiềm chế được sự lo lắng.

Liễu Tư Nhiễm không để ý đến Lăng Dạ Ảnh, khoe miệng vẫn nở nụ cười như cũ, nói với Lăng Dạ Vũ: "Mộc Ly Yên đã chết ở trên tay ta, sẽ không còn có ai có thể cướp người khỏi ta được nữa."

Vách núi này có tên là Tuyệt Mệnh Nhai, sâu không thấy đáy, nếu đã rớt xuống thì nhất định mất mạng, Mộc Ly Yên trúng một chưởng của nàng, cho dù không chết vì rơi xuống vực, thì cũng chết vì độc của nàng, giống như kết cục của Lăng Dạ Trần.

Lăng Dạ Ảnh siết chặt cú đấm, đè nén đáy lòng bi ai, đến chết nàng vẫn muốn ở cùng với hắn, rốt cuộc hắn có cái gì tốt? Có cái gì tốt?

Lăng Dạ Vũ không thèm để ý đến Liễu Tư Nhiễm, đi đến bên vách núi, nhìn xuống dưới, sương mù mênh mông, sâu không thấy đáy, chỉ có một vùng trắng xoá, hần khe mở môi mòng, lẩm bẩm: "Tiểu Yên, ta sẽ không để nàng cô đơn, chờ ta."

Thấy thế, mọi người đại khái đoán được hần muốn làm gì, Diệp Thừa Tầm vội vàng ngăn cản nói: "Ngươi không thể làm chuyện ngu ngốc, nếu như ngươi chết, Ly Yên không sẽ tha thứ cho ngươi."

Trong mắt Mộc Vi Ngưng toàn là sương mù, một màn này đã kích quá lớn đối với nàng.

"Đúng, Yên nhi sẽ không muốn ngươi làm chuyện điên rồ." Mộc Vi Ngưng chịu đựng đau đớn trong lòng nói, Yên nhi mất, nàng sẽ giúp nó chăm sóc người nó thương yêu.

Thượng Quan Thi Vũ nhìn chăm chăm đáy vực, nhếch lên đôi môi đỏ mọng, nàng tin Huyết Hồ sẽ không dễ dàng chết như vậy, sẽ không ...

"Tiểu Yên ở đó một mình sẽ rất cô đơn, nàng sẽ hi vọng ta đi bồi nàng." Lăng Dạ Vũ trầm giọng nói, ngữ điệu nhẹ nhàng như nước suối chảy xuôi, mang theo một chút bi ai.

Đột nhiên, một giọng nói trẻ con vang lên.

"Không, ta sẽ giải thích với tỷ tỷ, nàng sẽ không để huynh đi bồi nàng, bởi vì tỷ tỷ hi vọng huynh chiếu cố chúng ta, tỷ tỷ mất rồi, huynh nên giúp nàng chiếu cố người nàng yêu thương."

Khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt mang theo sự cứng cỏi, lúc này Mộc Hi Ngón lại thành thực đến đáng sợ. [Điễnđàn](#) [LêQuýĐôn](#)

Nếu không phải vì tỷ tỷ cứu hần, tỷ tỷ sẽ không chết, là hần quá yếu, quá yếu ...

Lăng Dạ Vũ xoay người nhìn Mộc Hi Cẩn, bên tai còn vang vọng lời nói của hần, hần nói không sai! Tiểu Yên yêu quý nhất bọn họ, vậy hần càng phải giúp nàng bảo hộ bọn họ thật tốt.

Lăng Dạ Vũ nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Mộc Hi Cẩn, xoay người nói với Lăng Dạ Ảnh, "Ta sẽ không để ngươi thương tổn người bên cạnh ta một lần nữa."

Mặc dù là năm đó là hần thiếu nợ Lăng Dạ Ảnh, nhưng cái gì nên trả hần cũng đã trả rồi.

Năm đó tranh giành ngôi vị hoàng đế, Lăng Dạ Vũ sai lầm mà giết người cứu giúp Lăng Dạ Ảnh, từ đó đến nay hần vẫn luôn áy náy, bây giờ hần thương tổn nhiều người như vậy, xem như huê nhau.

"Hừ! Chờ xem."

Lăng Dạ Ảnh ôm Liễu Tư Nhiễm nhảy về phía xa xa, Kỳ Doãn chặt vật trở về cung.

Có lẽ không ai có thể ngờ rằng Tướng quân của Kỳ Tinh quốc cũng là người của Ly Yên, hần ra lệnh một tiếng, toàn bộ quân đội đều yên lặng bất động, không hề nghe mệnh lệnh của Kỳ Doãn chém giết đám người của Ngưng Yên cung.

Kỳ Doãn cực kỳ tức giận, không ngờ nữ nhân này còn để lại một con át chủ bài.

Hần nhớ lại ban nãy Ly Yên có nói, nếu nàng có thể phụ trợ hần lên ngôi, thì tất nhiên cũng có thể kéo hần xuống. Kỳ Doãn đỏ mặt hôi lạnh ướt cả lưng, đến giờ hần mới phát hiện nữ tử này không thể dụng tới.

Đám người Lăng Dạ Vũ trở về cung, xử lý xong xuôi tất cả chuyện triều chính, lập Lăng Dạ Nặc làm Hoàng đế, mà chuyện huyết thống lẫn lộn này hần cũng đã giải thích, là Lăng Dạ Ảnh muốn cướp lấy ngôi vị hoàng đế nên bịa đặt.

"Dạy đệ võ công."

Ánh mắt Mộc Hi Cẩn mang theo kiên nghị đứng trước mặt Lăng Dạ Vũ.

Lăng Dạ Vũ biết khi Ly Yên bị rút xuống vực sâu là một đã kích quá lớn với Mộc Hi Cẩn, Mộc Hi Cẩn luôn áy náy với chuyện đó, chỉ có trở nên mạnh mẽ, mạnh mẽ để không liên lụy người bên cạnh mình.

"Huấn luyện của ta rất nghiêm khắc, chưa chắc đệ đã vượt qua được, đệ hãy nghỉ kỹ rồi nói với ta vẫn chưa muộn."

"Đệ đã nghỉ kỹ rồi, đệ không sợ." Đôi mắt đen láy của Mộc Hi Cẩn lóe lên tia sáng kiên định khiến Lăng Dạ Vũ không khỏi tán dương một cái.

Kể từ đó, mỗi ngày Lăng Dạ Vũ đều dạy Mộc Hi Cẩn luyện võ. Trong thời gian giúp Lăng Dạ Nặc củng cố ngai vị, Lăng Dạ Vũ không lên triều một lần nào, mỗi ngày trừ bỏ huấn luyện Mộc Hi Cẩn ra, hần vẫn đứng đợi ở trên Tuyệt Mệnh Nhai, có khi ngân người nửa ngày ở đấy.

Dưới Tuyệt Mệnh Nhai, một lão nhân tóc trắng xoá đang chữa thương cho một nữ tử tuyệt sắc, thật lâu sau, trên trán lão nhân mồ hôi chảy ròng ròng, mới có chút trắng bệch, con người nhìn nữ tử tuyệt mỹ thật sâu rồi nói: "Nha đầu, vì sư chỉ có thể dùng phương pháp này cứu con thôi."

Hàng lông mi nhẹ run lên một cái, Ly Yên mở mắt, thấy khuôn mặt hòa ái quen thuộc liền nói: "Sư phụ."

Vừa kêu một tiếng, lập tức nhớ tới nàng bị Liễu Tư Nhiễm đánh rớt xuống vực, không khỏi kinh ngạc hỏi: "Con vẫn chưa chết sao?"

"Nha đầu, mạng con lớn, vì sư tính ra kiếp nạn của con ở đây, cho nên ta chờ con ở dưới vực sâu, bằng không giờ phút này con đã tan xương nát thịt rồi." Thiên cư lão nhân cố ra vẻ thoải mái mà nói. **Diễn❀Đàn-Lê-Quý❀Đôn**

Ly Yên nhất định phải trải qua kiếp này, Thiên cư lão nhân không thể ngăn cản kiếp nạn của nàng được, cũng chỉ có thể chờ nó xảy ra rồi ra tay, bằng không cho dù nàng thoát được kiếp này, vẫn sẽ có kiếp khác xảy đến.

Bỗng dưng nghĩ đến cái gì, Ly Yên khẩn trương xoa bụng của mình, Thiên cư lão nhân mỉm cười, "Con yên tâm, đứa nhỏ vẫn còn."

"Sư phụ, con đã trúng một chưởng của Liễu Lan Yên, rõ ràng là có kịch độc, vì sao con không sao?" Ly Yên đột nhiên nghĩ tới chuyện này, không khỏi nhú mày hỏi.

Hai mắt Thiên cư lão nhân chợt lóe, lập tức cười nói: "Vi sư y thuật cao minh!"

Ly Yên bĩu môi, rõ ràng y thuật của sư phụ không bằng nàng, nàng không giải được chất độc này, vì sao...

Chẳng qua cũng có thể ngược lại, có lẽ trước kia sư phụ nhường nàng mà thôi, kỳ thực y thuật của sư phụ vẫn là đệ nhất thiên hạ.

Nghĩ như vậy, Ly Yên liền nhẹ nhõm, không suy nghĩ thêm chuyện này nữa.

"Sư phụ, chúng ta đi thôi!"

"Đi? Đi nơi nào?" Thiên cư lão nhân nhú mày hỏi.

"Đi lên a! Chẳng lẽ chúng ta phải ở lại dưới vực sâu này sinh sống sao?" Ly Yên mê mang nhìn Thiên cư lão nhân, sư phụ đã sớm chờ nàng ở đây, vậy thì nhất định sư phụ có cách đi lên.

Ly Yên chuẩn bị kéo Thiên cư lão nhân đi, nhưng Thiên cư lão nhân vẫn yên lặng đứng ở đó không nhúc nhích, Ly Yên nghi ngờ hỏi: "Sư phụ, làm sao người không đi?"

Thiên cư lão nhân xấu hổ ho khan một tiếng, "Chuyện này, sư phụ không thể mang người lên được." **Diễn❀Đàn-Lê-Quý❀Đôn**

Nghe vậy, Ly Yên sợ hãi kêu: "Cái gì? Chẳng lẽ chúng ta phải sống ở đây sao?"

Nàng không muốn ở lại chỗ này, Vũ vẫn đang chờ nàng, còn có tỷ tỷ, đệ đệ, gia đình... nếu nàng ở lại đây, bọn họ sẽ rất lo lắng.

"Nha đầu, chúng ta không thể từ nơi này bay lên trên được, nhưng nơi này có một thông đạo ra bên ngoài, chỉ là có trận pháp, vì sư cũng không phá được, chỉ có con đột phá tầng thứ mười của Điện Vũ Mạn Tuyệt mới có thể đi ra ngoài."

Hiện tại tu vi của Thiên cư lão nhân cũng chỉ ở tầng thứ 9, bất quá hần tin tưởng với tư chất của Ly Yên, nhất định có thể đột phá tầng thứ mười.

"Sư phụ, nếu con muốn đột phá tầng thứ mười có phải rất lâu hay không? Người không thể đi ra ngoài mà lại dám xuống dưới đây sao?" Ly Yên ai oán nói.

Thiên cư lão nhân cũng chỉ khẽ thở dài một cái, vỗ bờ vai nàng một cái nói: "Nha đầu con vẫn nên suy nghĩ làm sao để đột phá tầng thứ mười của Điện Vũ Mạn Tuyệt đi!"

Ly Yên quyết miệng, nhìn khung cảnh nơi này, không nghĩ tới Tuyệt Mệnh Nhai lại có phong cảnh xinh đẹp như thế.

Thác nước dốc từ trên xuống, phía dưới một nhánh suối chảy xuôi theo, đá chìm dưới nước, trong suốt đến nỗi có thể nhìn thấy đáy, lại còn thấy từng đàn cá đang tung tăng bơi lội.

Từng tia sáng đủ màu sắc khúc xạ ở trên thác nước, trông thật lộng lẫy. Cách đó không xa còn có đủ loại kỳ hoa dị thảo, đều là những thứ Ly Yên chưa bao giờ nhìn thấy.

Bởi vì hàng năm Tuyệt Mệnh Nhai không có ai nên kỳ hoa dị thảo khắp nơi, còn có một ít động vật nhỏ, các loại quả..., từng này thứ cũng đủ để cho bọn họ sinh tồn, cho dù ở nơi này cả đời cũng không thành vấn đề, nhưng mà Ly Yên cũng không muốn sống ở đây cả đời.

Ly Yên đi đến trận pháp tính toán muốn phá vỡ nó, nhưng mà trận pháp một chút cũng không hề hấn gì, Ly Yên đành phải hết hy vọng đi tu luyện Điện Vũ Mạn Tuyệt.

Thời gian chậm rãi trôi đi, bụng của nàng càng lúc càng lớn, mới năm tháng mà bụng đã như người mang thai tám tháng rồi.

Cuối cùng tới tháng thứ chín, đột nhiên một ngày Ly Yên đau bụng. Thiên cư lão nhân vội vàng mang đồ đạc đã chuẩn bị trước đó để đỡ đứa con đầu lòng của Ly Yên.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87

Sắc trời dần dần biến đen, bỗng nhiên phòng trong truyền đến một tiếng la khóc, thiên cư lão nhân xoa xoa mồ hôi trên trán, Ly Yên nhìn hải tử trong tay lão, chậm rãi nở nụ cười.

Bỗng nhiên, lại truyền đến một trận đau nhức, khiến cho nàng không khỏi kêu ra tiếng.

"Còn có một đứa, nhanh, dùng sức." Thiên cư lão nhân vội vàng nói.

Rốt cục sau một canh giờ, lại một tiếng khóc nữa vang lên.

Thiên cư lão nhân vui mừng cười nói, "Nha đầu, Long Phượng Thai a!"

Ly Yên nở nụ cười, gương mặt trắng bệch nhất thời trở nên sáng rọi.

"Đến đây, đặt cho đứa nhỏ cái tên đi!" Thiên cư lão nhân ý cười đầy mặt nói với Ly Yên, nhưng mà đáy mắt cất giấu một chút cảm xúc phức tạp, giống như không nở.

"Sur phó, người đặt đi!"

Thiên cư lão nhân nhìn cảnh tượng tuyết bay tán loạn bên ngoài, trầm tư một chút, nói: "Sinh ra tại đáy vực Tuyệt Mệnh Diễn đàn Lê Quý Đôn, ca ca thì gọi là Lăng Tuyết, bây giờ tuyết sương đầy trời, muội muội liền gọi là Lăng Sương đi!"

"Được, nghe theo sư phụ." Ly Yên cười nhìn về phía hai đứa nhỏ trong ngực lão, ánh mắt tràn đầy yêu thương.

Sau khi Thiên cư lão nhân đem hai đứa nhỏ đi tắm rửa sạch sẽ xong, đưa bọn nó đến bên người Ly Yên, lập tức nói với nàng: "Con gắng nghỉ ngơi một chút"

Ly Yên nhẹ nhàng gật đầu một cái, nhìn bóng dáng lão rời khỏi, không khỏi đau buồn, cảm giác ưu thương cùng bị thương nói không nên lời.

Thiên cư lão nhân bước phù phiếm đi ra ngoài, bỗng dưng trong huyệt lên mùi máu, hộc ra một ngụm máu tươi, nhuộm đỏ trên mặt đất tuyết, giống như hoa mai huyết lệ nở rộ.

*phù phiếm: không có thực

Nha đầu, vì sư chỉ có thể giúp con đến đây thôi.

Ly Yên vốn phải chết, nhưng mà lão Nghịch Thiên Cải Mệnh, đem độc trong cơ thể Ly Yên chuyển dời toàn bộ lên trên người mình, nội lực của lão thâm hậu mới có thể áp chế độc tố lâu như vậy, hiện giờ, khí tức của lão đang dần dần trở nên mỏng manh, lão sớm đã chuẩn bị rời xa nhân thế.

Bông tuyết bay xuống, nhìn ra phía xa xa, một mảnh trắng xoá, gió lạnh gào rít, lạnh lùng xẹt qua khuôn mặt.

Ly Yên quỳ gối trước một toà mộ, trong lòng ôm hai đứa nhỏ, về mặt ngưng trọng, con người dày sương mù, "Sư phụ, ân tình người giành cho đồ nhi, đồ nhi không gì báo đáp."

Sau khi nàng tỉnh dậy phát hiện không thấy thiên cư lão nhân đâu nữa, vì thế liền ra ngoài tìm kiếm, không nghĩ tới lại thấy lão nằm trên đất tuyết, sau khi bắt mạch mới hiểu được toàn bộ.

Lão đối với nàng như con gái ruột, ơn nghĩa ân trọng như núi, nhưng mà nàng lại chưa bao giờ làm cái gì cho lão cả.

Thời gian thấm thoát, trong nháy mắt, sáu năm đã trôi qua.

Đầu mùa xuân vừa đến, một mảnh xuân ý dạt dào, thác nước vẫn trắng lè như cũ, các loài hoa đang nở rộ, hương thơm xông vào mũi, thấm vào lòng người.

Một vùng nước suối yên ả bỗng dấy lên một trận sóng, bọt nước văng khắp nơi, một nữ tử tuyệt mỹ xoay tròn bay lên, kiếm trong tay vung lên, nước suối như lợi kiếm xẹt qua khu rừng, nhất thời cây rừng ngã nghiêng một mảng lớn.

"Mẫu thân thành công rồi, thật là lợi hại."

Một giọng trẻ con non nớt thét chói tai, chỉ thấy một nữ hài phần điều ngọc trác đang vỗ tay hô.

Đứng bên cạnh nó là một nam hài có ngũ quan giống nó như đúc, trên mặt hơn vài phần lãnh khốc, nói: "Ngạc nhiên."

"Lăng Tuyết, huynh không hắt nước lạnh vào mũi sẽ chết à?" Nữ hài bêu môi mắng, ca ca này của nàng luôn lãnh khốc, một chút cũng không đùa vui, cùng huynh ấy sống ở trong này nhiều như vậy năm, nàng sắp nhảm chán chết rồi.

Nhưng Lăng Tuyết chỉ thản nhiên liếc nàng một cái, miệng nhỏ khẽ mở nói: "Ngây thơ."

"Huynh.....".

Lăng Sương tức đến nghẹn lời, vừa định phát tác.

"Được rồi, đừng âm ỉ, các con không nghĩ muốn ra ngoài à?" Ly Yên cầm kiếm trong tay dờ khóc dờ cười đã đi tới, rõ ràng là Long Phụng Thai, nhưng tính cách hai đứa lại bất đồng như thế.

Sáu năm đã qua, khuôn mặt Ly Yên vẫn tinh xảo tuyệt mỹ như cũ, cùng sáu năm trước không có khác biệt, vẫn là bộ dáng mười sáu tuổi, chỉ là giữa lông mày tăng thêm chút ý nhị. Nàng cẩn thận suy nghĩ, có lẽ là do tác dụng của thất thái liên tâm mà nàng đã ném thử đi!

"Muốn, muốn, con muốn đi tìm phụ thân." Lăng Sương hưng phấn mà chạy về hướng trận pháp.

Nghe vậy, Ánh mắt Lăng Tuyết hiện lên một đạo quang mang, khoé miệng Ly Yên cong lên, Vũ, rốt cục ta cũng có thể đến tìm chàng rồi.

Ở dưới đáy vực Tuyết Mệnh, Diễm☆đànLê☆QuýĐônàng không có cách nào liên lạc cùng lăng Dạ Vũ, không biết bây giờ hắn ra sao?

Dẫn hai đứa nhỏ đi vào sâu trong rừng, cảm giác được khí rét lạnh rót vào, càng đi vào càng tối, đi vào trong sơn động âm u ẩm ướt.

"Tuyệt nhi, Sương nhi, tránh ra." Ly Yên nhìn hai đứa nói.

"Dạ."

Lăng Sương nhu thuận đáp lại một câu, Lăng Tuyết không có đáp lại, nhưng bước chân cũng lui ra phía sau vài bước.

Ly Yên Lăng Không nhảy lên, thân thể vũ động xoay tròn ra một cái vòng xoáy, đánh về phía trung tâm sơn động, trong phút chốc, sơn động ở trước mắt biến mất, trở thành mà một mảnh rừng rậm, nhưng mà về mặt Ly Yên lại kích động.

"Mẫu thân, vì sao vẫn lại là rừng rậm?" Lăng Sương chớp chớp đôi mắt mê mang hỏi.

Nhưng Ly Yên lại cười cười, "Cái này khác với rừng rậm, chúng ta đi từ nơi này là có thể đi ra ngoài."

Nàng nhận ra nơi này, đây là khu rừng ở Cung Dương Quốc, tuy là nguy hiểm, nhưng hiện giờ với võ công của nàng đã không cần kiêng kỵ thứ gì nữa rồi.

Lăng Sương chu môi, một đầu mờ mịt, rừng rậm có cái gì không giống nhau vậy? Nhưng mà nàng vẫn ngoan ngoãn theo sát Ly Yên đi ra ngoài.

Đôi mắt nhật nhèo của Lăng Tuyết hiện lên chút gọn song.

Hiện giờ trên võ lâm sợ là không ai có thể địch nổi võ công của LY Yên nàng, toàn thân khí tức lãnh khốc đi ở trong rừng, không có độc vật nào dám đến gần.

Đi khá lâu, rốt cục cũng đi ra khỏi khu rừng, tiến vào kinh thành Cung Dương Quốc, Lăng Sương vui sướng nhìn đồ chơi trên đường, từ lúc nàng ở đáy Tuyết Mệnh sinh ra cho tới bây giờ, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều như thứ đồ chơi như thế. Nhìn đường cái nhộn nhạo, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều người như vậy.

Lòng hiếu kỳ của Lăng Sương khá là nghiêm trọng nhìn thấy cái đồ chơi gì cũng phải đứng xem một phen, Ly Yên đi theo ở phía sau, bắt đắc dĩ nở nụ cười.

Lăng Tuyết thì khinh thường nhìn nàng, giống như khinh thường nàng chưa thấy qua quen mặt.

"Đi, chúng ta đi trước khách điểm đi, ăn một chút gì đó có được hay không?"

Ly Yên dịu dàng nói với hai đứa, tuy khăn che mặt che đi ngũ quan mờ mịt, nhưng mọi người trên đường vẫn có thể thấy được nữ tử này là một mỹ nhân.

Khuôn mặt tuyệt sắc quá nổi bật, vì không để xảy ra chuyện, nàng đeo cái khăn che mặt.

Ly Yên đi đến một khách điểm xa hoa quen thuộc, mặt trên viết Lư Ly tử lâu, khóe môi không dấu vết gọi lên, nàng không có ở đây vài năm nay, xem ra Nhục Phong Nhục Vũ các nàng cũng không có lười biếng, vẫn đem Lư Ly tử lâu quản lý rất khá.

Nắm tay nhỏ nhắn của hai người Lăng Sương hai người đi vào Lư Ly tử lâu, một tiểu nhị đã đi tới, lúc thấy Ly Yên, mâu trung hiện lên một đạo kinh diễm, mặc dù nhìn không thấy mặt nữ tử này, nhưng khí chất này cũng không phải người bình thường có thể có được, nhưng mà hắn rất nhanh che dấu đi sự kinh diễm kia, lập tức không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: "Cô nương, xin hỏi có thể giúp gì cho người?"

Ly Yên thoả mãn cười cười, quả nhiên quản lý có phong cách a!

"Muốn một gian phòng hảo hạng, tùy ý bụng đồ ăn tối, sau đó bảo Nhục Phong, Nhục Vũ tới gặp ta."

Thần nhiên nói mấy câu, khiến cho tiểu nhị nổi lên vẻ cảnh giác, nữ tử này sao lại có thể biết tên hai hộ pháp?

Thấy hắn nổi lên lòng cảnh giác, Ly Yên Diễm☆đànLê☆QuýĐônkhông chút hoang mang lấy ra một cái lệnh bài, tiểu nhị vừa thấy, mâu trung phủ đầy kích động.

Đó là lệnh bài của Lư Ly công tử, chủ tử tử lâu Lư Ly mới có lệnh bài. Vào sáu năm trước, nghe nói chủ tử ngã xuống dốc núi, bọn hắn không ai không đau lòng, nhưng mà hai vị hộ pháp muốn bọn hắn tỉnh lại, quản lý cho tốt sản nghiệp của chủ tử, như vậy mới không làm cho chủ tử thất vọng.

Bọn hắn vẫn vì chuyện này mà thương tâm, đó là chủ tử bọn hắn sùng bái a! Là ân nhân làm cho bọn họ có cuộc sống tốt nhất, sao lại có thể bỏ bọn họ mà đi a? Cho nên hiện giờ nhìn thấy lệnh bài chủ tử tái hiện, hắn mới có thể kích động như vậy, chủ tử không chết, hắn muốn nói cho hai vị hộ pháp cùng Ngũ sát Đại Nhân Môn.

Có hết sức đè nén ánh mắt xúc động, cung kính dẫn đường cho Ly Yên: "Cô nương lên lầu trước, tiểu nhân lập tức đi làm ngay."

"Đi thôi!" Ly Yên tràn đầy nhu tình nói với hai người Lăng Sương.

Lúc này tiểu nhị mới chú ý tới Lăng Sương cùng Lăng Tuyệt. Đây chính là tiểu chủ tử a? Tuy bộ dáng nhỏ nhắn, thể nhưng khí chất quý tộc bẩm sinh cũng không thể bỏ qua, không hổ là con của chủ tử.

Sáu năm trước chuyện ở tuyệt mệnh nhai đã tuyên khắp đại lục, người người đều biết Vũ Vương phi không chỉ là Lư Ly công tử, còn là Cung chủ của Ngưng Yên Cung, môn chủ chân chính của Huyền Môn, sư phụ của Vân Mặc thần y. Một nữ nhân có thể tạo ra sự nghiệp như vậy, quả là khấn trù không thua tu mi, chuyện tình của nàng cùng Vũ Vương gia được tán dương, càng là chuyện xưa đáng được ngưỡng mộ.

"Lão Đại."

Sau khi Ly Yên tiến vào srong phòng, Diễm☆đànLê☆QuýĐônngồi xuống không lâu, liền nghe thấy một âm thanh kích động vui mừng, Nhục Phong, Nhục Vũ đứng ở trước cửa, hai người lệ rơi đầy mặt nhìn nàng, hết sức nhớ nhung, cuối cùng vui mừng mà khóc.

Tuy Ly Yên mang theo cái khăn che mặt, nhưng dựa vào khí chất trên người này, các nàng ở cùng Ly Yên ở nhiều như vậy năm, tuyệt đối sẽ không nhận sai.

"Lão Đại, chúng ta nhớ người muốn chết, chúng ta còn tưởng rằng"

Nhục Vũ nói đến đây liền nghẹn ngào, nàng không cách nào quên được một màn kia ở dốc núi tuyệt mệnh vào sáu năm trước, cái loại đau triệt tận tâm can này, đến nay trái tim vẫn còn ần ần đau đớn.

Ly Yên nhẹ nhàng gỡ đầu nàng một cái, "Khóc cái gì? Ta còn không chết a! Lão Đại của các ngươi mạng lớn, không chết dễ dàng như vậy."

Nhục Phong lau đi nước mắt, nói: "Đúng rồi lão Đại, dốc núi tuyệt mệnh núi cao như vậy, người ..."

"Sư phụ đã cứu ta." Ly Yên nở nụ cười chua xót, ánh mắt chột loé ưu thương.

"Vậy Lão Đại làm sao bây giờ người mới đến gặp chúng ta?" Nhục Vũ có chút nén giận nói. Làm hại các nàng như vậy lo lắng.

Ly Yên cùng các nàng nói về chuyện xảy ra ở đấy tuyệt mệnh, khóe mắt hai người lại một lần nữa ướt át.

Mặc dù Nhục Phong, Nhục Vũ mặc dù không phải là đồ đệ của thiên cư lão nhân, nhưng mà lúc ở tịnh đảo, khi Nhục Phong, Nhục Vũ tìm đến Ly Yên, thiên cư lão nhân bình thường đều cùng các nàng càn quấy một phen, hoặc nhiều hoặc ít đều có chút cảm tình, hiện giờ nghe nói Lão Ngaoan Đồng gia đã qua đời, không khỏi đau buồn.

"Lão Đại, hôm nào người dẫn chúng ta đi thăm thiên cư tiềm bối đi!" Nhục Phong khép hờ mắt nói.

Ly Yên nhẹ nhàng gạt đầu một cái, nói: "Ân tình sư phụ giành cho ta, ta vĩnh viễn đều ghi nhớ trong lòng, được rồi, đừng thương tâm, ta đến ném thư xem âm thực của Lư Ly tử lâu có tệ đi hay không."

Một câu lập tức xóa đi không khí bi thương của hai người, Nhược Vũ bĩu môi nói: "Lão Đại, đừng xem thường chúng ta."

Ly Yên cười cười, bỗng nhiên Nhược Vũ la hoảng lên, "A a a! Hai đứa nhỏ này là của người sao? Lão Đại, thật đáng yêu a!"

Lăng Strong xem thường, hiện Tại mới nhìn thấy bọn họ ,cũng quá chậm đi!

Lăng Tuyệt chỉ là thản nhiên liếc nàng một cái, trực tiếp xem nàng như không tồn tại.

Nhược Vũ đối với Lăng Tuyệt xem mình như không có cực kỳ khó chịu, đưa tay lên xoa mặt chà đạp hấn, bĩu môi nói, "Không cần làm vẻ mặt khó khăn này, cực kỳ giống cha đệ, thật sự là không biết đùa vui."

Lăng Tuyệt lạnh lùng chụp được tay nàng, liền đưa tay về phía sau, y hệt một đại nhân.

"Nhược Vũ đây là bị người ghét bỏ a!" Nhược Phong trên ghẹo nói.

Nghe vậy, Nhược Vũ cũng không cam tâm, nàng cũng không tin ngay một đứa nhỏ cũng không dụ dỗ được.

"Đến đây, cho tỷ tỷ néo mặt một chút, muốn cái gì tỷ tỷ đều sẽ mua cho đệ a....." Nhược Vũ về mặt cười nịnh, dụ dỗ nói.

Lời này vừa nói ra, hai mắt Lăng Strong phát sáng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng hào, chu môi anh đào nói: "Rõ ràng muội đáng yêu hơn ca ca, vì sao không cho muội?"

Nàng cũng không dám đòi mẫu thân, đừng nhìn mẫu thân hiền lành, chỉ giống như tiên nữ, nhưng mà chỉ cần người thản nhiên liếc nàng một cái, nàng lập tức không dám lên tiếng rồi.

Giọng trẻ con non nớt tràn ngập ủy khuất, nhất thời khiến lòng Nhược Vũ mềm nhũn, "Đến đây, nói cho tỷ tỷ biết muội tên là gì, tỷ tỷ dẫn muội đi mua."

"Nhược Vũ, đừng dẫn nó đi mua gì"

Ly Yên nói, nàng còn không hiểu con gái mình sao? Bình thường nó muốn mua gì đó đều là thức ăn, nhưng mà cũng đều là những thứ không tốt cho sức khỏe, ngẫu nhiên là có thể ăn, nhưng đứa con gái này quá mức khủng bố, dạ dày nó có thể chứa được rất nhiều thứ, sau đó bị đau bụng, Ly Yên liền không cho nó ăn bất gì nữa rồi.

Mặc dù Lăng Strong giờ trò nhõng nhẽo với Nhược Vũ rất có tác dụng, nhưng mà lão Đại vẫn là lớn nhất, cuối cùng dưới ánh mắt u oán của Lăng Strong , yếu ớt nói câu: "Tỷ tỷ không có tiền bạc, vẫn là không mua a!"

Nhược Phong khinh thường nhìn nàng một cái, thật sự là nói dối quá tồi, phó chủ Lưu Ly từ lâu lại không có tiền?

"Bạc của lão tử các ngươi cũng dám thu? Các ngươi biết lão tử là ai chẳng?"

Dưới lầu bỗng truyền đến tiếng âm ỹ, một thanh âm thô tục vang lên, khiến mày Ly Yên cau mày.

Lúc này Nhược Vũ quả thực muốn làm thịt cái kia người gây rối kia, dám ở địa bàn của bọn nàng làm loạn, hơn nữa lại ngay lúc lão Đại ở đây mà kiếm chuyện, thật sự là không muốn sống nữa.

"Lão Đại, muội đi nhìn xem." Nhược Vũ nói, ánh mắt phụt ra lửa giận, xoay người chuẩn bị đi ra ngoài.

"Từ từ, chúng ta cùng đi đi!" Ly Yên gọi Nhược Vũ lại nói, nàng tin tưởng vào năng lực quản lý của Nhược Phong Nhược Vũ, trước kia không bao nhiêu người dám ở Lưu Ly từ lâu nháo sự , bởi vì trong lòng đều hiểu rõ bối cảnh cường đại của Lưu Ly từ lâu, hiện giờ người này dám ở Lưu Ly từ lâu nháo sự, chỉ sợ là ý vào thân phận mà đến .

Nam tử về mặt hung hãn, bỗng dưng thấy một bóng dáng bạch sắc chậm rãi từ trên lầu đi xuống đi xuống, thất lung ví như cành liễu, giờ tay nhắc chân đều lộ ra khí chất hấp dẫn người khác, một đôi đồng tử trong suốt thâm trầm giống như biển, khiến cho người sắp rơi vào.

Ánh mắt hấn không khỏi hiện lên kinh diễm, lập tức hiện ra ánh mắt tham lam.

"Không biết họ tên cô nương là chi?" Nam tử tỏ ra bộ dạng của một công tử, nét mặt tươi cười tự cho là mười phần sức quyến rũ.

Ly Yên lạnh lùng liếc nhìn hấn, vừa mới ở trên lầu nghe thấy giọng của hấn, vốn đã không có ấn tượng tốt đối với hấn, hiện giờ nhìn thấy diện mạo của hấn, Ly Yên thật muốn nói, quả nhiên mặt tùy tâm sinh a!

Xấu! Xấu đặc biệt, cũng là đặc biệt xấu.

"Ngươi không tư cách biết tên của bản cô nương."

Lời nói lạnh lùng vừa ra, sắc mặt nam tử nhất thời đại biến, nổi giận đùng đùng chỉ vào nàng nói: "Đừng thấy cho chút mặt mũi mà lên mặt, lão tử nhìn tới ngươi là phúc của ngươi."

Vừa dứt lời, nhất thời hắn cảm giác hai chân đau xót, ngã nhào trên đất.

"Công tử, ngươi không sao chứ?"

Thấy nam tử té ngã trên đất, hạ nhân đi theo hắn không khỏi khần trương tiến lên nâng hắn dậy hỏi.

"Nói chuyện chú ý một chút, nếu không lần sau liền trực tiếp gỡ hai chân của ngươi xuống." Nói chuyện chính là Lăng Tuyết, khuôn mặt nhỏ nhắn băng lãnh vô tình, rõ ràng nhìn còn tuổi nhỏ, trên người lại tản mát ra một cỗ sát ý khiến người ta sợ hãi.

Lăng Tuyết cùng Lăng Suong từ nhỏ đã được Ly Yên huấn luyện, thiên phú của hai người cực cao, thông minh thật sự, Lăng Suong am hiểu y thuật, còn Lăng Tuyết lại là am hiểu võ công.

Ánh mắt Nhược Phong, Nhược Vũ lóe ra hào quang, không đơn giản a! Quả nhiên là do lão Đại sinh ra.

Bị một đứa nhỏ uy hiếp như vậy, nam tử cảm thấy mất hết thể diện, về mặt tức giận ra lệnh cho mấy người sau lưng: "Buồn cười, bắt bọn nó lại cho lão tử."

"Từ từ."

"Từ từ."

Bỗng nhiên Ly Yên lên tiếng, nam tử đắc ý cười nói: "Hừ! Biết sợ rồi sao? Sớm ngoan ngoãn đi theo lão tử không phải tốt lắm sao?"

Nhược Phong, Nhược Vũ quả thực muốn trực tiếp tiến lên giết chết hắn, dám vũ nhục lão đại của các nàng như vậy, nhưng mà Ly Yên lại phát tay ý bảo các nàng không nên động thủ."

Về mặt nàng lạnh nhạt nói: "Ngươi là ai?"

"Ngươi cư nhiên không biết lão tử? Hèn gì ngươi không chịu theo lão tử, đến đây, tiểu mỹ nhân, muội muội của ta chính là đương kim hoàng hậu, lão tử chính ca ca của hoàng hậu - Lương Thành. Sao hả? Theo lão tử đảm bảo ngươi sẽ ăn sung mặc sướng." Về mặt Lương Thành nhìn nàng đắc ý nói, nghĩ sẽ nhìn thấy trên mặt nàng một tia sùng bái, nhưng mà từ đầu tới giờ ánh mắt của nàng chỉ mang vẻ thản nhiên.

Ly Yên nhún mày, quay đầu nhìn về phía Nhược Phong hỏi: "Hoàng hậu?"

Nàng sống dưới đáy Tuyết Mệnh sáu năm, những chuyện bên ngoài nàng hoàn toàn không biết gì cả, hoàng hậu của Cung Y Lâm? Cũng đúng, nhiều năm như vậy rồi, hắn cũng nên có hoàng hậu.

"Hoàng hậu Lương Mị, nữ nhi của Hữu thừa tướng." Nhược Phong lời ít ý nhiều trả lời.

Ly Yên đánh giá Lương Thành, nói ra một câu khiến Lương Thành muốn học máu: "Ánh mắt cung Y Lâm kém như vậy sao? Hắn xấu như vậy, tỷ tỷ của hắn chắc chắn cũng không đẹp để gì."

"Ngươi, ngươi cư nhiên dám gọi thẳng tên hoàng thượng, còn dám vũ nhục hoàng hậu, người đâu, bắt nàng lại cho ta." Lương Thành tức đến run cả người, chỉ vào Ly Yên mệnh lệnh.

"Ai gây rối ở trong này?"

Bỗng nhiên, một giọng nói âm trầm mà khí phách vang lên, lập tức một bóng dáng màu vàng sáng đập vào mắt.

"Tham kiến hoàng thượng."

Trừ bỏ đám người Ly Yên, mọi người đều quỳ xuống hô.

Ánh mắt Cung Y Lâm đã rơi trên người Ly Yên, nhất thời trở nên kích động.

"To gan, các ngươi thấy hoàng thượng mà không quỳ." Lương Thành tức giận quát to, trong lòng lại cười thầm, nữ nhân này chết chắc rồi. Nhưng mà cũng có chút đáng tiếc, không chiếm được nữ nhân đẹp như vậy. tuy rằng hắn không thấy mặt nàng, nhưng nhìn cái khăn che khuất dung nhan mờ ảo kia thì hắn biết, nàng chắc chắn là tuyệt sắc giai nhân.

Con người Lăng Tuyết mang theo địch ý nhìn Cung Y Lâm, hắn rất không thích nam tử này.

Hắn có thể khẳng định nam tử này có quen biết với mẫu thân, nếu không sẽ không lộ ra ánh mắt như thế. Hơn nữa nam tử này còn có tình cảm không rõ với mẫu thân.

Cung Y Lâm cũng cảm giác được ánh mắt địch ý của Lăng Tuyết nhìn mình, nhưng mà hắn không cần, hắn chỉ để ý người trước mắt này, cao quý lóa mắt giống như sáu năm về trước. Nghe nói nàng rút xuống vực, sống chết không rõ, nếu không phải Cung Y Lâm ngăn cản hắn, hắn đã sớm đi tìm Lăng Dạ Vũ, hỏi hắn ta vì sao không bảo vệ nàng cho tốt.

Nay nhìn thấy nữ nhân mình tâm tâm niệm niệm sáu năm, loại kích động này không cần nói cũng biết.

Vốn là hần nghe nói có người ở Lưu Ly từ lâu gây rối, liền muốn đến hỗ trợ, dù sao đó cũng là sản nghiệp do một tay Ly Yên thành lập, lại không nghĩ tới gặp lại nàng ở trong này.

Bởi vì Lương Thành hần mới có thể gặp lại nàng, nhưng mà Lương Thành lại bất kính với nàng, hần không thể giữ lại.

Mắt hiện lên một tia sát ý, Cung Y Lâm lạnh nhạt nói: "Trẫm còn chưa nói, ngươi lại dám nói trước? Muốn tạo phản sao?"

Nhiệt độ chợt giảm xuống khiến Lương Thành tỉnh táo lại, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, không dám lên tiếng nữa.

"Mặc nàng xử lý hần." Cung Y Lâm đảo mắt nhìn Ly Yên, băng hần dưới đáy mắt trong phút chốc hóa thành nhu tình.

Khóe miệng Ly Yên hơi cong lên, nhưng mà, hần ta căn bản không cần nàng xử lý.

Quả nhiên, Lương Thành bỗng nhiên đau đớn gào lên, lăn lộn trên mặt đất.

Lăng Sương miết miết miệng, thật là, lại lãng phí một viên dược của nàng.

Lúc Lương Thành nhiều lần vũ nhục Ly Yên thì Lăng Sương đã lặng yên không tiếng động hạ độc hần ta, vì thế Lăng Tuyết phía sau mới không phản ứng gì.

Mọi người lạnh lùng nhìn Lương Thành lăn lộn trên mặt đất, bình thường hần ta hoành hành ngang ngược, bây giờ có loại kết cục này là hần xứng đáng.

"Hoàng thượng, cứu thần, cứu thần, ngài nể mặt hoàng hậu cứu thần. . ." Lương Thành cố gắng hết sức nói ra lời này, hần ta đã đau đến mức không thể thờ nổi. Nhìn thái độ của hoàng thượng thiên vị nữ nhân kia, hần rất hối hận vì đã gặp phải nữ nhân này, quá độc ác, cư nhiên lại hạ độc.

Lần này Ly Yên thật sự vô tội, nếu hần biết độc là do Lăng Sương hạ, chỉ sợ sẽ bị tức chết, ngay cả một đũa nhỏ hạ độc hần mà hần cũng không biết.

Lương Thành nghĩ nói đến hoàng hậu thì Cung Y Lâm sẽ cứu hần, nhưng mà Cung Y Lâm chỉ liếc nhìn hần, mặc kệ hần tự sinh tự diệt.

"Ca ca."

Bỗng nhiên một giọng nói nũng nịu truyền đến, mang theo chút đau lòng cùng kinh ngạc.

Ánh mắt của mọi người đồng loạt chuyển hướng về nữ tử đang đi tới, mặc cung trang màu đỏ, tóc búi cao cài trâm phượng, ngũ quan anh khí, cặp mắt trong veo như nước, có ba phần giống Ly Yên.

Nhược Phong, Nhược Vũ nhìn thấy nàng ta, trong mắt hiện lên vẻ hiểu rõ, các nàng biết Cung Y Lâm thích lão đại của các nàng, chuyện này rất dễ dàng nhìn ra được. Chỉ sợ nữ tử này trở thành hoàng hậu vì có vài phần giống lão đại, tiếc là chỉ làm vật thay thế thôi.

"Hoàng thượng, ca ca làm sai điều gì? Vì sao ngài lại đối xử với hần như vậy?" Hai mắt Lương Mị đầm lệ nói, âm thanh dịu dàng yếu ớt, khiến người ta không khỏi nổi lên ý muốn bảo hộ, khóe mắt lại ần ần tí mị hoặc, giống như tên của nàng ta. Mặc dù đôi mắt nàng có vài phần giống Ly Yên, nhưng mà ánh mắt cơ trí mà trong suốt thì nàng ta lại không có.

Cung Y Lâm mặt không cảm xúc, âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng nói: "Hần ta không nên vọng tưởng dựa vào người không nên động."

Lương Mị nghe vậy, ánh mắt chuyển hướng về phía Ly Yên, khí chất của nàng xuất chúng, khiến người ta liếc mắt một cái liền để ý.

"Hoàng thượng, ngài là vì nữ tử không rõ lai lịch này mà giết hại ca ca sao?" Lương Mị khóc kể, bộ dáng điềm đạm đáng yêu khiến người ta xót xa, nhưng Cung Y Lâm vẫn lạnh nhạt.

"Nàng ấy là trẫm. . ." Nói đến đây, Cung Y Lâm dừng lại một chút, nói tiếp: "Là người hoàng muội của trẫm coi trọng nhất, bất cứ kẻ nào cũng không được động đến nàng ấy."

Con người Lương Mị lóe lên, mắt xẹt qua một tia sát ý tàn nhẫn.

Nữ tử rất miễn cảm, sao nàng không nhìn ra hoàng thượng có tình cảm với nữ tử này chứ?

Nhắc tới Cung Y Cẩm, Ly Yên không khỏi lên tiếng: "Sự tỷ đâu?"

"Hai năm trước muội ấy gả cho Mộc Hi Ngôn, hiện tại đang ở Lăng Nguyệt Quốc."

Cho dù thân phận Cung Y Cẩm có cao bao nhiêu, quy định "Xuất giá tòng phu" này ở cổ đại không thể làm trái.

"Tốt quá." Ly Yên vui vẻ mỉm cười.

"Mấy năm qua nàng ở đâu?" Cung Y Lâm nghi hoặc hỏi, nếu nàng bình an vô sự, vì sao bây giờ mới xuất hiện?

Ly Yên giải thích đơn giản với hắn một phen, Cung Y Lâm ngay lập tức nhìn về phía hai người Lăng Sương, Lăng Tuyết, ánh mắt trở nên âm trầm.

Hai đứa bé này lớn lên vô cùng giống Lăng Dạ Vũ, liếc mắt một cái liền nhận ra là con của Lăng Dạ Vũ.

Ánh mắt Cung Y Lâm và Lăng Tuyết giao nhau, không tiếng động đánh giá.

Hắn không nghĩ tới một đứa nhỏ mà lại có khí thế như vậy, không hề úy kỵ mà nhìn thẳng vào hắn, không hổ là đứa nhỏ của Ly Yên.

Nhưng mà, hình như đứa bé này có địch ý rất lớn đối với hắn.

Hắn không hề biết, Lăng Tuyết tính chiếm hữu mẫu thân rất mạnh, hắn tuyệt đối không cho phép người khác chia sẻ mẫu thân với hắn, kể cả phụ thân cũng không được.

"Mệt mỏi quá, chúng ta về nghỉ ngơi đi."

Thấy hai người đánh giá lẫn nhau, Ly Yên bất đắc dĩ tìm cớ nói. Nhưng mà thật sự nàng cũng cần nghỉ ngơi, phá trận pháp kia tiêu hao không ít thể lực của nàng.

"Hay là nàng trở về hoàng cung với ta đi."

Cung Y Lâm ní, lời này vừa nói ra, sắc mặt Lương Mị thay đổi ngay lập tức, trong con ngươi ngọn lửa ghen tị bốc lên dữ dội.

"Thôi khỏi, không cần phiền toái như vậy, ngày mai ta liền khởi hành về Lăng nguyệt Quốc."

Nghe vậy, đôi mắt Cung Y Lâm nhất thời trở nên âm trầm không ánh sáng, nàng vẫn là để ý nhất người kia.

"Thôi được rồi, nếu có việc gì nàng hãy đến tìm ta, ta nhất định trợ giúp."

Lời nói chân thật đáng tin phát ra, Ly Yên mỉm cười gật gật đầu, lập tức đi lên lầu. Cung Y Lâm nhìn theo bóng lưng của nàng thật lâu sau, mới mang theo đám người Lương mị rời đi.

"Mẫu thân rất mệt, muốn nghỉ ngơi một tí, nói Nhược Phong, Nhược Vũ a đi mang các con đi chơi có được không?" Sau khi vào sương phòng, Ly Yên nói với hai người Lăng Sương, ánh mắt hiện lên mệt mỏi.

"Lão đại, không phải a di, là tỷ tỷ." Nhược Vũ bắt mắt lên án, không khỏi nhéo mặt mình một chút. . . Ô. .ô. . tuổi nàng vẫn còn trẻ mà.

"Tuổi của các người cũng xấp xỉ ta, chẳng lẽ không gọi a di sao?" Ly Yên nhún mày hỏi.

"Không cần so đo nhiều như vậy làm gì, đừng gọi là a di, gọi tỷ tỷ đi." Nhược Vũ nói: "Đúng rồi, còn chưa biết tên bọn họ là gì nữa."

"Tuyết Nhi, Sương Nhi." Ly Yên nói đơn giản, lập tức ngập một cái. "Các người đi ra ngoài đi, ta thật sự muốn nghỉ ngơi, đừng mang bọn nhỏ đi quá xa, cũng đừng để chúng gặp rắc rối."

"Dạ, lão đại."

Nhược Phong, Nhược Vũ mỗi người dắt một đứa đi ra ngoài. Nhược Vũ nắm là tay Lăng Tuyết, lại bị hắn bỏ ra, Nhược Vũ không khỏi hét lên với bóng lưng của hắn: "Tại sao người có thể đối với ta như vậy? Ta rất đáng yêu mà."

Lăng Sương tặng nàng ấy một ánh mắt hèn mọn: "Tỷ đáng yêu bằng ta không?"

Mấy người tùy ý đi trên đường cái, ánh mắt Lăng Sương sáng lên nhìn một chuỗi kẹo hồ lô, nước miếng cũng muốn chảy ra rồi.

"Sao? Muốn ăn hả?" Khóe miệng Nhược Vũ gọn lên một nụ cười không có ý tốt.

Lăng Sương gật mạnh đầu, Nhược Vũ nói: "Vậy người đáng yêu hay tỷ tỷ đáng yêu hơn?"

"Tỷ tỷ đáng yêu." Lăng Sương ngọt ngào đáp, khiến Lăng Tuyết nhìn nàng bằng ánh mắt khinh bỉ.

Nhược Vũ mua một xâu kẹo hồ lô đưa Lăng Sương, vốn cũng muốn mua cho Lăng Tuyết nhưng hắn lại nói: "Ta không ăn mấy thứ này thơ đó."

Nhất thời khóe miệng Nhược Phong, Nhược Vũ run rẩy kịch liệt.

Bỗng nhiên một tiểu cô nương tầm tuổi bọn họ đứng ở trước mặt Lăng Sương, nhìn chăm chăm xâu kẹo hồ lô trên tay nàng.

"Người muốn ăn?" Lăng sương trừng mắt nhìn, tay quơ quơ xâu kẹo.

Tiểu cô nương gật đầu, tầm mắt vẫn không rời khỏi râu kẹo hồ lô kia.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88

Ánh mắt Lăng Tuyết tối đen nhìn tiểu cô nương, người mặc áo gấm, ngũ quan xinh xắn mang theo chút trẻ con, cặp mắt trong suốt không có một tia tạp chất, không biết là tiểu thư khuê các nhà ai, nhưng mà điều này cũng chẳng liên quan đến hắn.

Thấy nàng tỏ ra ao ước cây kẹo hồ lô trên tay mình, Lăng Sương bấu môi, nhưng vẫn đưa cho nàng.

Không biết bởi vì cùng tuổi hay sao, Lăng Sương không đành lòng nhìn vẻ mặt thất vọng của nàng ấy.

“Chỉ một mình ngươi à ? Cha ngươi đâu ?” Nhược Phong nhìn phía sau nàng, không khỏi nhíu mày hỏi.

Tiểu cô nương nghe vậy, tròn mắt thoáng qua tia cô đơn, rũ mắt xuống nói : “Ngươi bị bệnh, phụ thân ghét ta, không quan tâm đến ta.”

Thanh âm mềm mại lướt qua đáy lòng Lăng Tuyết, chẳng biết tại sao bỗng nhiên hắn động lòng trắc ẩn.

“Ngươi theo chúng ta đi.”

Lăng Tuyết vừa nói những lời này, tức khắc Lăng Sương tròn to mắt, đây là ca ca của nàng hả ? đây thật là ca ca của nàng ? Giả mạo sao ? Ca ca của nàng luôn luôn lạnh như khối băng, không có khả năng xen vào chuyện người khác, như thế nào hôm nay lại . . . ?

Lăng Sương nhìn thoáng qua tiểu cô nương kia, xem ra nàng là ngoại lệ a !

“Lăng Tuyết, ca chăm sóc nàng a ?”

Thần nhiên liếc Lăng Sương một cái, Lăng Tuyết bật ra lời nói bất khả tư nghị* :”Ta chăm sóc.”

(*) : không thể tưởng tượng nổi.

Tiểu cô nương cười toe toét, nâng nụ cười như trăng non, thuần khiết hỏi : “Ca ca, ngươi nói thật sao ?”

Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy ca ca này nàng đã thích rồi, trong lòng có cảm giác đặc biệt muốn tới gần hắn.

Nhược Phong nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của nàng, càng xem càng có cảm giác quen thuộc nhưng không nhớ ra được nàng giống ai.

“Ngươi tên là gì ?”

“Như Yên”

Như Yên ? Đây là trùng hợp sao ? Nhược Phong cau mày nghĩ thầm.

“Chúng ta trở về thôi” Lăng Tuyết thần nhiên nói với nàng, lập tức xoay người đi trước.

“Được”, ngọt ngào đáp lại một câu, Như Yên liền đi theo Lăng Tuyết.

Nhược Phong, Nhược Vũ liếc nhau, đợi chút nữa Lão Đại nhìn thấy hắn mang “Con dâu nuôi từ bé” về sẽ nghĩ như thế nào ?

Lăng Sương đầu tiên rón ra rón rén đi vào phòng Ly Yên, nhưng là với nội lực của nàng làm sao phát hiện không được.

“Đã trở lại ?”

“Ngươi đánh thức người à?” Lăng Sương thè lưỡi, ngượng ngùng nói.

Ngược lại Lăng Tuyết trực tiếp dắt Như Yên đến trước mặt nàng, nói : “Ngươi, để muội ấy đi theo chúng ta đi.”

Nghe vậy, Ly Yên chớp mi, sau đó chuyển qua đánh giá Như Yên, bỗng dưng con ngươi mạnh mẽ co rút, hỏi : “Ngươi tên gì ? Cha ngươi người là ai ?”

Thấy vậy, thân mình Như Yên thật lúi trồn phía sau Lăng Tuyết.

“Nương, người dọa đến nàng.”

Ly Yên trừng mắt liếc Lăng Tuyết, tiếp tục khản trương hỏi: “Nói cho ta biết, người tên là gì, cha nương người là ai ? “

Như Yên sợ hãi trả lời: “Ta tên là Như Yên, phụ thân là bảo chủ Diệp gia bảo, mẫu thân là bảo chủ Thượng Quan bảo. “

Diệp bảo chủ ? Thượng Quan bảo chủ ? Diệp Thừa Tầm ? Thi Vũ ?

Trông mắt Ly Yên thoáng qua tia vui sướng, lập tức nhu hòa nhìn Như Yên nói : “ Cha nương người đâu ? vì sao chỉ có một mình người ?”

Nhưộc Phong, Nhưộc Vũ đã hiểu rõ, các nàng đã nói tiểu cô nương này có cảm giác quen thuộc mà.

“Phụ thân chán ghét ta, nương bị bệnh, ta là đi theo quân gia ra ngoài mua đồ, nhưng là ta và ông ấy bị tách ra. “

“Nương người bị bệnh ? tại sao có thể như vậy ?”, Ly Yên khản trương cầm tay nàng hỏi, ánh mắt vụt qua một tia lo lắng.

Như Yên cắn cắn môi, mắt có chút ướt át :” Lúc sinh ra ta nương bị khó sanh, sau khi sinh ta, nương đặt tên rồi té xỉu, vẫn hôn mê tới giờ, bởi vì như vậy phụ thân mới ghét ta. “

“Khó sanh ? tại sao có thể như vậy ?” Ly Yên nghe vậy sắc mặt suy sụp, tay đang nắm tay nàng cũng nhẹ nhàng buông xuống.

Như Yên, tên này là vì tưởng niệm nàng mà lấy.

Nhớ tới sư phụ đã từng nói với nàng, các nàng ở dị giới đã định trước phải cô độc suốt đời, nếu không sẽ gặp phải đại kiếp nạn, này chắc là kiếp nạn của Thi Vũ a !

Nhưộc Phong lúc này mím môi, tiến lên nói : “ Lão Đại, ta quên nói cho người biết, năm đó sau khi người rơi xuống vách núi, Thượng Quan cô nương mới phát hiện nàng mang thai, nhưng đối với chuyện người rơi xuống vực vẫn không quên được, suốt ngày buồn bực không vui dẫn đến sinh non, cũng bởi vì vậy mà khó sanh, vẫn hôn mê tới giờ.”

Nàng gặp lại Lão đại quá mức hưng phấn nên quên nói với nàng ấy chuyện này.

Ánh mắt Ly Yên phủ đầy sương mù, lập tức hít sâu một hơi :”Ngày mai chúng ta lập tức xuất phát đi Diệp gia bảo, sau đó mới quay về Lăng Nguyệt Quốc. “

Nàng muốn đến Diệp gia bảo thăm Thi Vũ ngay lập tức, nhưng sợ hai đứa bé chịu không nổi nên vẫn nghỉ ngơi một đêm.

Vũ, ta chậm trễ vài ngày lại trở về tìm chàng, chàng phải chờ ta.

Hôm sau, khi mặt trời mọc, Ly Yên nhanh chóng thu dọn đồ đạc xuất phát, tự nhiên mang theo cả Như Yên.

Bởi vì mang theo hai người Lăng Sương cưỡi ngựa có chút phiền phức, vì thế tất cả đều ngồi xe ngựa.

Phong cảnh tươi đẹp trên đường Ly Yên đều không có tâm tình xem, một lòng nhớ đến Thượng Quan Thi Vũ vẫn đang hôn mê.

Bỗng nhiên cảm nhận được một trận sát khí tới gần, ánh mắt Ly Yên lạnh lùng, vài cái ngân châm trong tay phóng ra, nháy mắt vài hắc y nhân nằm trên mặt đất, nhưng hắc y nhân cứ lần lượt xông đến từng đám từng đám.

Nhưộc Phong, Nhưộc Vũ điều khiển xe ngựa dừng lại, hai người giận dữ nhảy xuống giết địch.

Không khí quanh Ly Yên dần lạnh xuống, vén rèm lên nhảy ra ngoài, nàng tàn nhẫn nói : “ Muốn chết !”

Đám người kia quả thật không muốn sống, dám làm chậm trễ thời gian nàng đi gặp Thi Vũ.

“Nhưộc Phong, trở về chiếu cố tốt bọn họ. “Ly Yên liếc mắt nhìn Như Yên trong xe ngựa đang run rẩy, Lăng Sương lạnh nhạt tự nhiên, Lăng Tuyết lãnh mạc vô tình, kêu lên với Nhưộc Phong.

Nhưộc Phong vội vàng thay đổi vị trí, muốn trở về bên xe ngựa, nhưng đám hắc y nhân lại vây quanh nàng, bám trụ bước chân của nàng.

Nhưộc Vũ quỳnh lên, mở một đường máu, nhưng mà người quá nhiều khiến nàng muốn lao ra khỏi vòng vây có chút khó khăn.

Ly Yên âm thầm mắng chết tiệt.

Hắc y nhân ý thức được mấy hài tử trên xe ngựa là điểm yếu, liền nháy mắt ra hiệu, vài hắc y nhân nhanh chóng tấn công tới chiếc xe ngựa.

Vốn tưởng rằng trên xe ngựa chỉ là mấy tiểu hài tử thực dễ dàng đối phó, nhưng chưa tới gần xe ngựa, vài cái ngân châm bắn ra khiến hắc y nhân tê liệt ngã xuống.

“Chết tiệt.” Hắc y nhân cảm đầu nhện không được thấp giọng mắng một câu, lập tức chính mình tiến lên động thủ.

Lăng Tuyệt và Lăng Surong ung dung tiến lên đối chiêu với hắn, thế nhưng hắc y nhân lại không chiếm được thế thượng phong, đuôi mắt liếc nhìn Như Yên nhất gan, trường kiếm liền đâm về phía nàng ấy.

Lăng Tuyệt đáy lòng run lên, con người hiện lên nét tàn nhẫn, Lăng Surong cả kinh hô lớn : “ Mau tránh ra! “

Nhưng mà kiếm của sát thủ há lại để một đứa trẻ không chút võ công như Như Yên có thể tránh thoát.

Mắt thấy kiếm sẽ đâm vào ngực, ngay lúc chỉ mảnh treo chuông, một thanh trường kiếm xuất hiện hất văng kiếm của hắc y nhân ra, đồng thời cho hắn một chưởng. Hắc y nhân định không lại, lao đảo lui ra sau vài bước.

Ánh mắt hắn hiện lên sát khí, ngẩng đầu muốn nhìn xem là kẻ nào không muốn sống phá hư chuyện tốt của hắn.

Nhưng khi nhìn thấy mặt kẻ kia thì không khỏi sửng sốt.

Kia bất quá chỉ là thiếu niên thanh tú mười một, mười hai tuổi, ngũ quan tinh xảo không tì vết nhưng con người lại thâm trầm sâu không thấy đáy, giống như đầm nước lạnh nhạt không gợn sóng, đáy mắt không che giấu được ưu thương.

Trông thấy Như Yên được cứu, những người còn lại đều nhẹ nhàng thở ra, ở thời khắc nhìn thấy mặt của hắn, bỗng nhiên Ly Yên có loại cảm giác quen thuộc, trong lòng hưng phấn run lên.

Lăng Tuyệt cảm giác mặt thiếu niên này có chút quen thuộc, nhưng cũng không để ý nhiều, rũ mắt xuống cảm kích nói : “ Cảm ơn “

“ Cẩn ca ca thật là lợi hại thật là lợi hại “

Ở cách đó không xa nghe thấy giọng nói của một thiếu nữ, một bóng dáng màu hồng hưng phấn đi tới, thiếu niên này hơi nhíu mày một chút, hiển nhiên là không thích nàng ta.

Ánh mắt Ly Yên có chút kích động, lập tức càng ra tay tàn nhẫn, một lát máu tươi đã trải rộng trên mặt đất. Hắc y nhân thấy tình thế không ổn, vội vàng rút lui.

Ly Yên không để ý hắc y nhân chạy trốn, nàng đại khái đã đoán được là ai phái người tới.

Nàng tuyệt mạng ở đây vực nhiều năm như vậy, mới xuất hiện không lâu đã gặp phải ám sát, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có hoàng hậu kia là người hận nàng, nàng khi đó không hề xem nhẹ sát khí trong mắt ả ta.

“Tiểu Cẩn“, Ly Yên thanh âm có chút run run, tâm tình mang theo kích động cùng hưng phấn kêu lên.

Nghe vậy, Mộc Hi Cẩn đột nhiên tròn to mắt, bỗng dưng ngẩng đầu nhìn nàng, có chút không thể tin.

Hắn vừa mới thấy nơi này có ám sát, chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào mà người luôn luôn mặc kệ chuyện đời như hắn lại ra tay cứu tiểu cô nương kia. Mới vừa rồi không chú ý tới nữ nhân che mặt này, giờ nhìn kỹ, trái tim hắn không khỏi nhảy nhanh hơn, cánh môi hơi run run.

“Tên Cẩn ca ca là để người kêu à ? Còn nữa, người làm sao biết tên Cẩn ca ca ? Người là ai ?” Cô gái phẫn y một bên vênh váo tự đắc nhìn nàng, vẻ mặt khinh thường lại mang theo cảnh giác.

Ly Yên lạnh lùng liếc thiếu nữ đang vênh váo :” Người không có tư cách biết. ”

“Cẩn ca ca, người xem nàng ta, nữ nhân này sao có thể nói vậy .” Thiếu nữ phẫn y lời kéo ống tay áo Mộc Hi Cẩn tùy hứng nói.

Mộc Hi Cẩn lạnh lùng gạt tay nàng ra, ánh mắt sắc bén bắn về phía nàng, nàng ta co rúm đầu lại không dám lên tiếng.

Mộc Hi Cẩn lập tức tiến lên ôm lấy Ly Yên, thanh âm khàn khan mang theo chút nghẹn ngào : “ Tỷ không chết, thật tốt quá, thật tốt quá .”

Ánh mắt Ly Yên cũng nổi lên một tia sương mù, mấy năm nay quả thật làm khổ hắn a ! Trước kia tuy hắn có chút phúc hắc, nhưng ánh mắt hồn nhiên luôn không thay đổi, nay ánh mắt trừ bỏ lãnh mạc còn có một mảng ưu thương, hoàn toàn rút đi bản tính trẻ con trong quá khứ.

Vừa nãy thấy hắn ra tay tàn nhẫn và nhanh chóng, nội lực cũng thật thâm hậu, mấy năm nay sợ là rất cố gắng luyện võ công a !

“ A “, thiếu nữ la hoảng lên, “Cẩn ca ca, làm sao người có thể ôm nàng ta .“

Nhược Phong, Nhược Vũ lại mỉm cười nhìn bọn họ, ánh mắt có chút lạnh lùng liếc thiếu nữ, tại sao nàng ta lại không hiểu chuyện như vậy.

Lăng Tuyệt, Lăng Surong lại có chút ừ ừ cạc cạc, Lăng Tuyệt tiến lên tách bọn họ ra, dùng giọng điệu bá đạo nói : “Chỉ có ta mới có thể ôm nàng ấy. “ (mèo: ừ, chú để dành nói trước mặt Vũ ca ==’)

Mộc Hi Cẩn vốn có chút giận hờn, nhưng sau đó nhìn thấy khuôn mặt hần, ánh mắt liền hiện lên kinh ngạc, cười nhẹ hỏi : “Ngươi tên gì ? “

Lăng Tuyết lạnh lùng liếc mắt không để ý tới hần, Ly Yên bất đắc dĩ thở dài, thay hần đáp : “Đệ có thể gọi hần là Tuyết Nhi .“

Mộc Hi Cẩn khẽ cười một tiếng, nụ cười trên mặt nở rộ, giống như ấm áp sau khi băng tuyết tan rã, khiêu khích hồ nước trong tâm trí thiếu nữ, nhưng cũng khiến nàng ta có chút bi ai, nàng chưa từng thấy Cẩn ca ca cười bao giờ, nay lại cười với nữ tử này.

“Tuyết nhi, kêu một tiếng cậu đi .“

Mộc Hi Cẩn nói một câu nhất thời làm mấy người Lăng Tuyết giật mình sửng sốt.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89

Ly Yên cười khê, nói với Lăng Tuyết cùng Lăng Sương còn đang ngu ngơ tại chỗ : "Mau gọi cậu đi! Đây chính là cậu Hi Cẩn của các con."

Lăng Tuyết lấy lại tinh thần, nhưng vẻ mặt vẫn lạnh lùng như cũ, "Cho dù là cậu cũng không được phép ôm ấp mẫu thân như vậy."

Nhược Phong, Nhược Vũ nhìn không được nở nụ cười, mà Lăng Sương lại cười toét miệng gọi, "Cậu."

Thiếu nữ áo trắng thấy thế, cũng hiểu rõ vừa rồi là mình hiểu lầm, vội vàng cười nịnh nói, "Tỷ tỷ, thực xin lỗi, muội không biết tỷ là tỷ tỷ của Cẩn ca ca, muội xin lỗi, mong tỷ thứ lỗi cho muội."

Não xoay chuyển, bỗng dung tròn to mắt, Cẩn ca ca có hai tỷ tỷ, Ngưng tỷ tỷ nàng từng gặp qua, tỷ tỷ còn lại là Vũ vương phi nổi tiếng trên đại lục, chẳng lẽ trước người mắt này chính là? Nhưng không phải nàng ta đã chết vào sáu năm trước rồi sao?

Ly Yên thật không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của nàng, Phượng mi nhíu lại, hỏi: "Ngươi là ai?"

Nàng cũng không quên vẻ mặt ghen ghét vừa rồi của nàng ta, xem ra Tiểu Cẩn cũng đào hoa không ít nha.

Bất kể nàng chết thật hay là giả chết, dù sao nàng cũng là tỷ tỷ của Cẩn ca ca, nhất định phải lấy lòng nàng, nữ tử áo trắng nghĩ như thế, lập tức bày ra một nụ cười tươi, vô cùng thân thiết kéo tay Mộc Hi Cẩn nói: "Tỷ tỷ, muội là vị hôn thê của Cẩn ca ca."

Ly Yên hứng thú nhìn nàng, lập tức nhìn về phía Mộc Hi Cẩn, chỉ thấy hần tách tay nàng ta ra, lạnh lùng mở miệng nói: "Đừng nói bậy, ta không có quan hệ gì với ngươi."

"Ngươi tên là gì?" Ly Yên nở nụ cười nơi khoé môi nói.

"Vân Hàm, tỷ tỷ người có thể gọi muội là Tiểu Hàm a...!"

Lông mày Vân Hàm cong lên, nụ cười hờn nhiên, ngũ quan thanh tú mang theo chút đáng yêu, ánh mắt không chứa một tia tạp chất, chỉ là có chút khiến người nhìn không thấu.

Mộc Hi Cẩn ghét bỏ nhìn nàng ta một cái, bây giờ hần đã hối hận vì hai năm trước cứu nàng rồi.

Hai năm trước, hần ở bên bờ vực nhìn thấy nàng ta bị ép đến vách núi đen, hoảng hốt nhớ tới tỷ tỷ cũng là như vậy mà "Tù", vì thế động lòng trắc ẩn cứu nàng ta, về sau nàng ta cứ quẩn lấy quẩn, bỏ cũng không xong.

"Vân Hàm? Con nhà ai?" Ly Yên mày hơi nhăn lên, hỏi.

"Muội chỉ là con gái gia đình bình thường, do trong nhà có gia truyền chi bảo bị thúc thúc mơ ước, sau khi hần hại chết cha mẹ muội đoạt gia truyền chi bảo, còn muốn bán muội vào thanh lâu, cuối cùng muội bị ép đến vách núi đen, may mắn là Cẩn ca ca đã cứu muội."

Ánh mắt Ly Yên xẹt qua một tia ghét lạnh thấu xương, đi đến bên người nàng lạnh lùng cảnh cáo nói: "Mặc kệ ngươi tiếp cận Tiểu Cẩn vì mục đích gì, ta cảnh cáo ngươi không nên thương tổn đệ ấy, nếu không, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi."

Cho dù nàng ta nói dối không chê vào đâu được, nhưng ánh mắt phức tạp đó vẫn không thể gạt được nàng, nếu không phải nàng thấy trong mắt nàng ta là tình yêu say đắm chân thành, thì sẽ không phải chỉ là cảnh cáo đơn giản như vậy.

Trong lòng Vân Hàm run lên, lưng cứng đờ, vậy mà nàng chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra nàng ta đang nói dối, nàng ta ở bên cạnh Cẩn ca ca hai năm hẳn cũng không nhìn ra, nữ tử này, quả là đáng sợ.

"Tỷ tỷ, muội không có, muội thật sự yêu Cẩn ca ca mới có thể ở bên cạnh huynh ấy." Vân Hàm che dấu ánh mắt bối rối, có chút ủy khuất nói.

Ly Yên ý vị thâm trường nhìn nàng một cái, lưu lại một câu: "Tốt nhất là như vậy."

Vân Hàm cắn cắn môi dưới, vẻ mặt vô tội, Mộc Hi Cẩn nhàn nhạt nhìn nàng ta một cái trầm mặc không nói.

"Đi thôi! Chúng ta còn phải gấp rút lên đường a!"

Ly Yên để cho Lăng Tuyết bọn hắn lên xe ngựa, lập tức cũng tự mình nhảy lên.

"Tỷ tỷ, tỷ đi đâu? Đệ đi cùng tỷ!" Mộc Hi Cẩn thấy thế mở miệng nói, đây là câu dài nhất mà hắn nói trong sáu năm qua rồi.

Ánh mắt lạnh lùng rốt cục cũng có một tia nhiệt độ.

"Vậy cùng nhau lên đường đi! Chúng ta đi Diệp Gia Bảo." Ly Yên liếc mắt nhìn Vân Hàm, vừa lúc để cho nàng ta đi cùng cũng dễ dàng giám thị nàng ta hơn, tránh cho nàng ta lại làm ra chuyện bất lợi cho bọn họ.

"Tỷ tỷ phải đi xem Thi Vũ tỷ tỷ sao?" Mộc Hi Cẩn nghe thấy ba chữ Diệp Gia Bảo liền hiểu rõ.

Ly Yên gật gật đầu, Mộc Hi Cẩn tiếp tục nói: "Đệ và Vân Mặc đều đã xem quá tỷ ấy, nhưng bọn đệ cũng không có biện pháp chữa khỏi."

Mộc Hi Cẩn trải qua sáu năm không ngừng cố gắng, không chỉ có võ công cao, mà y thuật cũng tiến bộ không ngừng, hôm nay y thuật của hắn đã ngang ngửa với Vân Mặc, điều này làm cho Vân Mặc không khỏi nhìn trời cảm thán, tự thẹn không bằng.

Ly Yên có chút lo lắng, Vân Mặc cũng không trị được, chắc là cực kỳ khó trị rồi.

"Y thuật của tỷ tỷ cao như vậy, đệ tin tưởng tỷ tỷ sẽ chữa khỏi bệnh của tỷ ấy." Mộc Hi Cẩn nở nụ cười ấm áp, an ủi Ly Yên.

Vân Hàm đứng ở một bên cực kỳ hâm mộ, khi nào thì cẩn ca ca mới tươi cười với nàng như vậy a?

Nghe vậy, Ly Yên khẽ cười, "Chúng ta đi thôi!"

Mộc hi Cẩn nhảy lên xe ngựa, để Vân Hàm tự đi lên, không có giúp nàng chút nào, ánh mắt nàng âm đạm, lập tức lại khôi phục sáng rọi.

Dưới sự liễu mạng đánh xe của Nhưộc Phong, Nhưộc Vũ, rốt cục vào buổi tối một đám người cũng đến chỗ Diệp Gia Bảo.

"Đồ hỗn trướng, Như Yên mất tích ngươi không đi tìm, ngươi lại vẫn còn là phụ thân của nó sao?"

Trong Diệp Gia Bảo, Diệp Minh nổi giận quát lớn Diệp Thừa Tầm lại không có bất cứ biểu tình nào.

"Bình thường nó cơ trí linh hoạt như vậy, sẽ tự mình trở về." Diệp Thừa Tầm nâng lên ánh mắt âm đạm vô sắc, nhàn nhạt nói.

Diệp Minh nghe vậy tức giận trong lòng ngực lại một lần nữa sôi trào hừng hực, "Cung Dương Quốc xa nơi này như vậy, con bảo nó làm sao có thể tự mình trở về? con, nhanh đi tìm nó về cho ta."

Hắn đã phái người tìm khắp nơi, nhưng mà cũng không thấy tung tích, sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vậy mà cái tên bất hiếu này cũng không có khả năng, không có để ý chút nào, cho dù hắn oán con dâu kia của hắn mang đến cho hắn rất nhiều phiền toái, nhưng mà hắn là thiết tình yêu thương đứa cháu gái này, đây chính là cháu gái duy nhất của hắn a!

Diệp Thừa Tầm không để ý đến hắn, lập tức đi ra ngoài, "Con phải đi bồi Thi Vũ rồi."

"Vô liên si, con trở lại ngay cho ta, nếu con không đi tìm Như Yên về, hôm nay ta liền đoạn tuyệt quan hệ phụ tử với con."

Tuy bị Diệp Minh bức bách như vậy, nhưng không thấy trên mặt hắn có bất kỳ cái cảm xúc nào.

"Gia chủ, có người nói muốn gặp ngài."

Bỗng dung, có một bảo vệ đến cửa quỳ xuống nói.

"Không gặp" Diệp Thừa Tầm nhìn cũng không nhìn hắn một cái, lạnh lùng cự tuyệt nói.

"Ngươi không gặp cũng phải gặp."

Bỗng xuất hiện vài đạo bóng dáng, ánh mắt Diệp Thừa Tầm gắt gao tập trung lên bóng dáng màu trắng.

"Như Yên, của ta Như Yên a! Rốt cục con cũng trở về." Bọn hấn vừa tiến đến, Diệp Minh liền thấy bóng dáng nho nhỏ kia, không khỏi kích động nhào về phía trước ôm lấy nàng.

Diệp Như Yên cũng tiến vào vòng tay ôm ấp của hấn, kêu: "Ông nội."

"Các vị, thật sự là thật cảm ơn các người, cảm ơn các người đã dẫn Như Yên về với ta." Diệp Minh cảm kích nhìn bọn hấn, cũng may nhờ bọn hấn Như Yên mới có thể trở về a.

Ngày thường Diệp Minh chỉ chơi đùa cùng Diệp Như Yên, nên không hề nhận ra Mộc Hi Cẩn đã từng tới Diệp Gia Bảo, nhưng không có nghĩa là Diệp Thừa Tâm không nhận ra.

"Nàng, nàng là?" Ngón tay Diệp Thừa Tâm có chút run rẩy chỉ hướng Ly Yên, hỏi Mộc Hi Cẩn.

Hắn liếc mắt một cái liền tập trung vào bóng dáng người này, là vì cho tới bây giờ khí chất của nàng đều là độc nhất vô nhị, chỉ là có chút không thể tin được, nàng, cư nhiên còn sống.

"Không sai, nàng là tỷ tỷ." Mộc Hi Cẩn gật đầu thân nhiên trả lời.

Nghe vậy, ánh mắt Diệp Thừa Tâm xẹt qua vui sướng, vội vàng tiến lên phía trước nói: "Thật tốt quá, người đã đến rồi, người nhanh cứu Thi Vũ."

Diệp Thừa Tâm túm Ly Yên tiện định chạy về hướng phòng Thượng Quan Thi Vũ, nhưng mà Ly Yên lại buông tay hấn ra, nhìn về hướng Như Yên nói: "Ta đến tự nhiên là vì cứu Thi Vũ, bắt quá, Như Yên là con gái của Thi Vũ, người không nên đối đãi với nó như vậy, từ đầu tới cuối nó không có sai, người cùng nó nói chuyện cho tốt đi."

Nói xong, Ly Yên tự mình đi về hướng phòng Thượng Quan Thi Vũ, để một mình Diệp Thừa Tâm rối rắm đứng sững sờ tại chỗ, Đúng vậy a, kỳ thật từ đầu tới cuối con gái cũng không làm gì sai, chỉ là hấn sợ hãi khi nhìn thấy Như Yên, bởi vì vừa nhìn thấy nó, hấn sẽ không chấp nhận được sự thật rằng Thi Vũ vẫn còn hôn mê bất tỉnh.

Mộc Hi Cẩn vốn cũng muốn vào cùng một lúc, nhưng nghĩ nghĩ, các nàng lâu như vậy không gặp, để cho các nàng trò chuyện cho tốt đi!

Như Yên cắn cánh môi trắng xanh nhìn hấn, ánh mắt có chút sợ hãi.

"Nếu mà người không chăm sóc được nàng, thì để cho ta đến chăm sóc."

Bỗng nhiên một thanh âm non nớt mang theo chút lạnh lùng vang lên, Diệp Thừa Tâm vừa xoay mặt nhìn, chỉ thấy một gương mặt tuấn tú tinh xảo mang theo vẻ nghiêm nghị bất cứ ai cũng kg được đến gần

Một gương mặt có tám phần tương tự Lăng Dạ Vũ, khiến Diệp Thừa Tâm không khỏi thấy hoảng hốt xuất thần, liền phục hồi tinh thần lại, hỏi: "Dựa vào đâu mà ta phải giao con gái cho người?"

"Chỉ bằng ta có thể đối tốt với nàng, người không thể."

Lăng Sương thấy nhiệt huyết sôi trào, Wow, Lăng Tuyết vậy mà vì cô gái nhỏ này mà tranh cãi cùng người khác! Đây quả thật là chuyện khó gặp a!

Vân Hàm trái lại có chút hâm mộ Như Yên, Lăng Tuyết tuy nhỏ tuổi, nhưng lại khiến người ta tin rằng hấn có thể làm được, nàng bắt quá cũng muốn Cẩn ca ca đối tốt với nàng một chút mà thôi, chỉ là huynh ấy vẫn luôn hờ hững với nàng.

Diệp Thừa Tâm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kiên nghị kia, bỗng dưng nở nụ cười, đây là lần đầu tiên hấn cười từ sau khi Thi Vũ hôn mê đến giờ.

"Tiểu tử, vẫn là chờ sau khi con lớn lên chút đi, cưới hỏi đành hoàng rước nàng trở về chăm sóc đi!" Diệp Thừa Tâm thừa nhận hấn mắc nợ đứa con gái này quá nhiều, nhìn bộ dáng của Lăng Tuyết, chắc là động cảm tình với Như Yên, thành toàn bọn hấn thì có làm sao đâu.

Nhưng Lăng Tuyết chỉ lạnh lùng xuy một tiếng, "Nàng cũng chỉ có thể gả cho ta."

Lời này vừa nói ra, con người Lăng Sương bỗng tròn to, khó có thể tin nhìn Lăng Tuyết, Lăng Tuyết vậy mà lại muốn kết hôn với nữ hài này, Lăng Tuyết thích nàng ấy? Trời ạ! Để cho sét đánh chết nàng đi! Nàng vốn nghĩ rằng lấy tính tình của huynh ấy sẽ không sẽ thích bất cứ người nào.

Diệp Như Yên trái lại chớp đôi mắt to về mặt mê mang nhìn bọn hấn, cưới? Gả? Đây là cái gì?

Diệp Minh mỉm cười nhìn Lăng Tuyết, đứa nhỏ này hấn rất xem trọng, toàn thân khí chất cùng võ công như vậy, trong tương lai tuyệt đối sẽ không phải là nhân vật đơn giản, quan trọng là... Hấn không giống người đứng núi này trông núi nọ, sẽ đối tốt với Như Yên.

Ly Yên một mình một người đi vào phòng Thượng Quan Thi Vũ, nhìn sắc mặt nữ tử trên giường tái nhợt như tờ giấy, lòng không khỏi co rút đau đớn.

"Huyết Hò, chúng ta cùng nhau rời khỏi tổ chức."

"Chúng ta đến một nơi không ai biết chúng ta."

"Chúng ta cùng đi đi dạo phố, làm người bình thường."

Thượng Quan Thi Vũ càng không ngừng thì thầm trong miệng, thanh âm mang theo mong đợi cùng vui sướng, bỗng dừng, vẻ mặt của nàng trở nên khủng hoảng.

"Huyết Hò, đi mau."

Ly Yên đau lòng bắt lấy tay nàng, biết nàng đang mộng về cảnh trước khi xuyên không kia.

"Không. . . "Thượng Quan Thi Vũ kinh hô một tiếng, từ đôi mắt đang nhắm chặt chảy ra một giọt lệ.

"Thi Vũ, ta ở đây, ta ở đây, ta không sao." Ly Yên cầm tay nàng, cố gắng để cho nàng an tâm, quả nhiên, dường như cảm xúc của nàng đã ổn định hơn chút.

Ly Yên mím môi về mặt đau khổ nhìn nàng, "Thi Vũ, ta nhất định làm cho ngươi tỉnh lại."

Đầu ngón tay bạch ngọc tìm lấy mạch đập xanh miết của Thượng Quan Thi Vũ, sắc mặt Ly Yên đột nhiên biến đổi, mạch đập vốn đang nhảy yếu ớt nhất thời dừng lại.

"Thi Vũ."

Ly Yên hét lên một tiếng, tiếng hét thê lương vang vọng toàn bộ Diệp Gia Bảo, rung động lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiếu Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90

Người đứng ở ngoài phòng sau khi nghe thấy, liền chạy vào.

Trong lòng Diệp Thừa Tầm run lên, một loại dự cảm bất thường kéo đến, khiến hần khản trương vọt đến dẫn đầu tiến vào phòng.

"Thi Vũ." Diệp Thừa Tầm nhìn Thượng Quan Thi Vũ không chút sức sống nằm ở trên giường, khẽ gọi một tiếng, giống như sợ thiên hạ ở trên giường hoảng sợ vậy.

Ánh mắt Ly Yên phiếm hồng, nước mắt tuôn xuống.

Giống như cảnh tượng trước khi xuyên không liền hiện ra ở trước mắt, nàng tận mắt nhìn nàng ấy chết ở trước mặt nàng, cái loại cảm giác đau đến khó thở này, hiện giờ nàng lại phải nếm thử một lần nữa.

Nếu mà có thất thái liên tâm, có lẽ còn có thể cứu sống nàng ấy, nhưng thất thái liên tâm duy nhất đã ở trong cơ thể nàng. Bỗng dưng mâu quang chớp lóe, nàng lấy cây trầm trên đầu xuống cắt một vết vào lòng bàn tay.

"Nương."

"Lão Đại."

Mấy người thấy thế lo lắng la hoảng lên, chỉ thấy nàng mím chặt môi, để từng giọt máu trong tay rơi vào môi Thượng Quan Thi Vũ.

Trong nháy mắt mấy người Lăng Tuyệt nhẹ nhàng thờ ra, cũng yên lòng.

Ánh mắt Ly Yên gắt gao nhìn chằm chằm Thượng Quan Thi Vũ, sợ bỏ lỡ một chút động tác nào của nàng. Diệp Thừa Tầm nắm thật chặt quả đấm, sợ rằng hi vọng càng lớn thất vọng càng nhiều, nhưng ánh mắt lại mang theo một tia mong đợi.

Bỗng dưng, đôi mi như cánh bướm của Thượng Quan Thi Vũ run lên, rốt cuộc vẻ mặt khản trương của Ly Yên cũng trầm tĩnh lại, ánh mắt xẹt qua vui mừng.

Diệp Thừa Tầm mừng rỡ như điên, ánh mắt âm trầm nhất thời trở nên sáng rực: "Thi Vũ, Thi Vũ, cuối cùng nàng cũng tỉnh dậy."

Hắn đợi ngày này đã sáu năm, rốt cuộc hắn cũng đợi được rồi.

Thượng Quan Thi Vũ chậm rãi mở ra đôi mắt mông lung, khi nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp kia trong mắt hiện lên vẻ chấn kinh, muốn đưa tay chạm đến, nhưng lại sợ đó chỉ là ảo ảnh.

Hốc mắt Ly Yên ửng đỏ, nước nở gọi: "Thi Vũ."

Nàng vốn chỉ muốn dùng đến nỗ lực cuối cùng để cứu nàng ấy, dù sao nàng đã từng ăn qua thất thái liên tâm, nhưng trong lòng nàng vẫn không yên, đã qua nhiều năm như vậy, nàng sợ thất thái liên tâm ở trong cơ thể nàng đã không còn được hiệu nữa.

Nàng không biết là, sau khi thất thái liên tâm bị nàng ăn vào, chỉ cần nàng không chết, máu của nàng luôn có tác dụng khởi tử hồi sinh.

Ánh mắt Thượng Quan Thi Vũ nhem lên một tầng nước mắt, "Huyết Hồ, người không chết, thật tốt quá, thật tốt quá."

Diệp Thừa Tầm thật không để ý đến người đầu tiên nàng nhìn đến là ai, chỉ cần nàng tỉnh dậy là tốt rồi.

Thượng Quan Thi Vũ và Ly Yên ôm nhau thật chặt, các nàng là đồng bọn sống chết có nhau, sớm đã xem đối phương trở thành người quan trọng nhất.

Nhìn thấy một màn này, Lăng Tuyết lướt qua không nhìn đến các nàng ấy, nó rất có cảm giác xúc động muốn kéo các nàng ra, nhưng mà lại không thể, nó biết nếu mà nó tiến lên để kéo hai người ra, sẽ làm mẫu thân tức giận.

Trong lòng Diệp Thừa Tầm có chút buồn bực, càng không ngừng an ủi chính mình, nàng là nữ tử, nàng là nữ tử.

"Vậy, Vũ biết người còn sống không?" Diệp Thừa Tầm nhin không được mở miệng hỏi Ly yên, nhân cơ hội dùng bàn tay lớn đem thượng quan Thi Vũ ôm trở về trong lòng mình.

Ly Yên nghe vậy, con người tối sầm lại, mi mắt hơi hơi buông xuống, "Hắn không biết."

"Nếu không ta giúp người thông báo với hắn?" Đáy mắt Diệp Thừa Tầm ánh lên sự quý dị, Vũ người nhanh mà đến đi! Mau tới đi! Sau khi hắn đến đây sẽ không còn ai tranh giành Thi Vũ với hắn nữa rồi.

Nhưng Ly Yên chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, "Ta đi tìm hắn, để cho hắn kinh hi."

Nói xong, ánh mắt rạng rỡ phát sáng, lóe sáng động lòng người. Ly Yên hy vọng nhìn về hướng hai người Lăng Tuyết, Vũ còn không biết hắn có hai đứa con a! Nàng sẽ tặng cho hắn một kinh hi.

Lúc này Diệp Như Yên cắn cắn môi, cuối cùng vẫn cất tiếng gọi: "Nương."

Tiếng gọi chứa đầy uỷ khuất, hốc mắt hồng hồng nhìn Thượng Quan Thi Vũ.

Thượng Quan Thi Vũ nghe vậy, nhìn về hướng Diệp Như Yên, nở ra nụ cười tươi rói nói: "Đến đây, qua đây với nương này."

Diệp Như Yên nhẹ nhàng mà đi tới, Thượng Quan Thi Vũ xoa xoa sợi tóc mềm mại của nàng, nói: "Đều đã lớn như vậy, nương thực xin lỗi con."

Diệp Như Yên lắc lắc đầu, nước mắt lại ứa ra vỡ òa, nước mắt tủi thân nhiều năm qua.

Thượng Quan Thi Vũ thay con gái lau khô nước mắt, thanh âm êm ái vang lên, "Con là nữ nhi của Thượng Quan Thi Vũ ta, gặp chuyện phải kiên cường, không được khóc biết không? Khóc là biểu hiện của kẻ yếu, con cũng không phải kẻ yếu."

Diệp Như Yên nén nước mắt đang muốn chảy ra, khẽ gạt đầu.

Ánh mắt Thượng Quan Thi Vũ chuyển hướng nhìn Lăng Tuyết, Lăng Sương, về mặt sừng sốt, sau đó khoé miệng cong lên cười nói: "Huyết Hồ thật đúng là khéo sinh a! Vừa sinh liền là Long Phụng Thai."

"Đó là đương nhiên." Ly khỏi ngửa đầu hạnh diện nói.

"Còn nhớ rõ chỉ phúc vì hôn trước kia chúng ta đã nói qua không?" Thượng Quan Thi Vũ bỗng nói, trên mặt lúm đồng tiền nở rộ như hoa.

Khoé môi Ly Yên cong lên, đưa mắt nhìn Lăng Tuyết nói: "Đương nhiên nhớ rõ, chúng ta từng nói qua, sinh bất đồng giới tính liền kết làm thân gia."

Thượng Quan Thi Vũ đánh giá Lăng Tuyết một phen, lập tức liếc mắt nhìn Diệp Như Yên, có chút nén giận nhìn Diệp Thừa Tầm: "Tầm, sao chàng không dạy Như Yên võ công a?"

Nàng liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra trên người Diệp Như Yên không có một chút võ công căn bản, trái lại nội lực của Lăng Tuyết lại không kém.

Sắc mặt Diệp Thừa Tầm có chút mất tự nhiên, Ly Yên lạnh lùng mở miệng: "Có vài người a! Căn bản không thèm để ý đến con gái của mình."

Thượng Quan Thi Vũ nhú mày hỏi, "Có ý gì?"

"Người hôn mê lâu như vậy, hẳn cho rằng là do đứa nhỏ này làm hại người nằm ở trên giường lâu như vậy, vì thế, hắn luôn hờ hững với Như Yên, mấy năm nay Như Yên chịu không ít khổ sở rồi." Ly Yên cảm thán nói.

Nghe vậy, ánh mắt Thượng Quan Thi Vũ chớp lóe, lạnh lùng nhìn Diệp Thừa Tầm nói: "Chàng lại có thể đối với Như Yên như vậy?"

"Thi Vũ, nàng nghe ta giải thích, ta. . ." Diệp Thừa Tầm phát giác hẳn không cách nào giải thích được, bởi vì những gì Ly Yên nói đều là thật.

"Nói cho chàng biết, chờ đến lúc Như Yên tha thứ cho chàng thì hãy lại tìm ta, nếu không, Chàng đừng hòng ở cùng một phòng với ta." Thượng Quan Thi Vũ tức giận nói, khiến Diệp Thừa Tầm bị thương không ngớt.

"Nên giáo huấn tiểu tử vô liêm sỉ này một chút." Diệp Minh lúc này cũng xen vào, cấp cho Thượng Quan Thi Vũ một cái khuôn mặt tươi cười, giờ phút này hai người cùng bảo vệ Diệp Như Yên, những vướng mắc trong lòng trước kia tựa hồ cũng giảm đi không ít.

Diệp Như Yên dựa ở trên người Thượng quan Thi Vũ, tươi cười ra mặt.

"Như Yên, kể từ hôm nay, con nhất định phải luyện võ công, con phải mạnh mẽ lên mới được." Về mặt Thượng Quan Thi Vũ nhất thời trở nên nghiêm túc lên, trên thế giới này, nếu mà chính mình không đủ cường đại, cũng chỉ có nước đem mệnh giao cho người khác thôi.

Diệp Minh có chút đau lòng nhìn Diệp Như Yên nói: "Nàng còn nhỏ, mà còn là một nữ tử, luyện võ công làm gì chứ?"

"Thân là người của ta, tự nhiên phải mạnh mẽ hơn, nếu không làm sao có thể sống vai cùng ta." Lăng Tuyết đột nhiên lạnh lùng mở miệng nói, một cổ hồn nhiên thiên thành, khí phách du nhiên nhi sinh.

Thấy vậy, Diệp Như Yên dứt khoát gật gật đầu, "Con muốn luyện võ công, cùng ca ca sóng vai."

Nàng muốn đứng ở bên cạnh ca ca, cho nên nàng phải trở nên cường đại.

Thượng Quan Thi Vũ bắt đầu đi nâng trán, vừa rồi thấy con gái mình đồng ý nhanh như vậy, lườm gương mặt của Lăng Tuyết một cái, quả nhiên là cùng loại với Lăng Dạ Vũ, yêu nghiệt hại chết người, ngay cả con gái của nàng cũng bị mê hoặc rồi.

Ly Yên nhìn về mặt của Thượng Quan Thi Vũ, tự nhiên cũng biết nàng đang suy nghĩ cái gì, vút cho nàng ánh mắt ánh mắt, sức quyến rũ của con trai ta tất nhiên là lớn rồi.

"Nếu Như Yên muốn học võ công, liền đến Tinh Đảo đi! Địa thế ở Tinh Đảo thích hợp luyện đề võ công." Ly Yên nói với Thượng quan Thi Vũ nói, dừng một chút, lại nói: "Bất quá, sau tám năm mới được rời đảo."

Sắc mặt Diệp Như Yên khẽ thay đổi nhìn hơi có chút do dự, tám năm, vậy không phải là thật lâu nàng cũng không thể gặp ca ca sao?

"Tám năm liền tám năm." Lăng Tuyết lại mở miệng thần nhiên nói.

Thấy Lăng Tuyết đáp ứng, Diệp Như Yên cũng chỉ có gật gật đầu.

Ly Yên cười cười, nói với Nhượng Phong: "Nhượng Phong, đi dạy nàng Diệp Vũ Mạn Tuyết đi!"

"Vâng" Nhượng Phong gật đầu lĩnh mệnh.

Ly Yên thăm dò gân cốt của Diệp Như Yên gân cốt, thời gian tám năm đủ để cho nàng đột phá tầng thứ sáu của Diệp Vũ Mạn Tuyết, chỉ có đột phá tầng thứ sáu mới có thể bảo vệ được chính mình, sở dĩ để cho Như Yên ở trên Tinh Đảo tám năm, cũng là hi vọng nàng ấy có thể ổn định tâm ý mà cố gắng học võ cho thật tốt. Bây giờ, nàng bảo Nhượng Phong dạy cho nàng ấy vài thứ khác, lúc nào rảnh rồi, nàng cũng sẽ tự mình dạy, bởi đường ra một nữ tử tuyệt thế.

Thật ra Ly Yên vẫn có tâm tư riêng, nàng tính toán tương lai sẽ đem tất cả sản nghiệp giao cho bọn họ, sau đó nàng cùng lăng Dạ Vũ liền đi ẩn cư, không màng đến thế sự.

Vào buổi tối cùng ngày, Nhượng Phong liền dẫn Diệp Như Yên đi Tinh đảo, trước khi đi, Ly Yên có nói với nàng, nhất định phải trở nên cường đại, nàng muốn đứng lại gọi tên người ấy, Lăng Tuyết.

Lăng Tuyết, Diệp Như Yên thì thảo trong miệng hai chữ này, sợ mình sẽ quên.

Tuyết ca ca, chờ muội, muội nhất định sẽ có tư cách sánh vai cùng ca .

Lúc này tâm tư nàng rất đơn thuần, một lòng chỉ nghĩ đến những lời Lăng Tuyết nói, cùng hẳn sóng vai, lại không biết trong lúc vô ý đã tự "bán" mình. Đợi cho đến lúc Nhượng Phong dạy nàng gã, cười là gì, nàng mới giật mình, hối hận không kịp. Khi đó không phải nàng không muốn ở một chỗ với hắn, chỉ là hối hận sao lại "bán" mình sớm như vậy, thật là tiếc nuối.

Bầu trời đêm thưa sao, ánh trăng nhàn nhạt rơi xuống đất, giống như phủ kín một tầng sương mù, cảm giác mông lung nhưng lại vô cùng duy mỹ.

"Chủ tử."

Đêm khuya, tại trong khu rừng cách Diệp gia bảo không xa, một nữ tử che mặt mặc áo trắng quỳ dưới đất, cúi đầu nói.

Ở trước mặt nàng xuất hiện một nữ tử áo choàng mang mặt nạ che mặt, toàn thân hắc y, toàn thân tản ra khí tức hắc ám, một đôi con ngươi tràn đầy lệ khí, chứa nòng đậm hận ý.

Ánh mắt sắc bén của nữ tử áo choàng bắn về phía nàng, âm thanh lạnh lùng nói: "Vì sao vẫn còn không xuống tay?"

Nữ tử áo trắng cúi đầu liếm mi, cánh môi khẽ mở: "Mộc Ly Yên trở lại, thuộc hạ không có cách nào để xuống tay."

Nghe vậy, ánh mắt nữ tử áo choàng trong nháy mắt trở nên tàn nhẫn, "Ngươi nói cái gì? Không phải nàng ta đã chết rồi sao?"

"Nàng ta không chết, mà còn cứu sống cả Thượng Quan Thi Vũ."

"Chết tiệt, mệnh nữ nhân này thật lớn." Giữa lông mày nữ tử áo choàng tràn ngập tức giận, lập tức lại cười lạnh nói: "Cũng được, để cho nàng ta ném thử tư vị từng người bên cạnh lần lượt rời khỏi nàng ta là cái tư vị gì, đợi đến khi nàng ta thống khổ muốn chết thì ta lấy mạng của nàng ta cũng không muộn."

Sát khí toàn thân dâng lên, hơi thở hắc ám vờn quanh ả.

"Khoan đã, không phải không cứu được Thượng Quan Thi Vũ kia sao? Chẳng lẽ y thuật của Mộc Ly Yên lại tiến bộ hơn?" Nữ tử áo choàng nhíu mày lại, hỏi.

Đáy mắt nữ tử áo trắng xẹt qua một tia phức tạp, nói: "Dường như máu của nàng ta có thể khởi tử hồi sinh, sau khi Thượng Quan Thi Vũ uống máu của nàng vào liền tỉnh lại."

Nghe vậy, ánh mắt nữ tử áo choàng sáng lên, mâu trung mang theo mong đợi nhìn về phương xa, nếu mà nhìn kỹ sẽ phát hiện trong mắt nàng ta ánh lên hơi nước.

Khởi tử hồi sinh sao? Đó không phải là chàng có thể sống lại rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91

Edit: MiuLinh

Beta: Mèo xinh

Nữ tử mặc áo choàng trong lòng có chút kích động, trong mắt hiện lên một tia tình thế bất buộc, Mộc Ly Yên, nếu máu của ngươi đã có tác dụng này thì không thể nào trách ta rồi.

Nhàn nhạt lườm nữ tử áo trắng, thanh âm lạnh lùng bật ra: "Sau khi trở về nhanh chóng xuống tay, ngươi ở bên cạnh bọn họ hai năm, ta không tin ngay cả một cơ hội hạ thủ ngươi cũng không có."

Nữ tử áo trắng nghe vậy, thân nhiên nói: "Chủ tử, bọn hắc còn chưa có hoàn toàn tin tưởng ta, không nên ra tay sớm như vậy."

Ánh mắt nữ tử mặc áo choàng hàn quang chớp lóe, bàn tay mảnh khảnh cầm lấy cằm của nàng, làm cho nàng nhìn thẳng vào mắt mình, giọng điệu không có chút cảm xúc, ý tứ không rõ nói: "Không phải là ngươi thật sự yêu Mộc Hi Cẩn chứ?"

Về bối rối chột lóe lên trong mắt, nữ tử áo trắng cố gắng che dấu nói: "Không có, thuộc hạ biết nhiệm vụ của mình, một sát thủ không được động lòng."

Khoé miệng nữ tử áo choàng hơi hơi gọi lên, nhẹ tay buông cằm dưới của nàng ra: "Tốt nhất là như vậy, nếu không, ta sẽ cho ngươi thử xem kết cục của kẻ phản bội ta."

"Vâng nữ tử áo trắng cúi đầu nói, ánh mắt dưới mi tràn đầy phức tạp.

"Ngươi trở về đi! Nếu có thể, bắt Mộc Ly Yên về đây cho ta." Nữ tử áo choàng khoanh tay đứng, nhẹ nhàng nói.

Nàng chỉ là nói nếu có thể, kỳ thật cũng không ôm nhiều hi vọng, dù sao sáu năm trước võ công của Mộc Ly Yên đã là cao thủ, hiện giờ sợ là càng thêm sâu không lường được, không thể tùy tiện động thủ.

"Dạ, chủ tử."

Nữ tú áo trắng nhẹ nhàng nhảy lên, trở lại Diệp gia bảo.

Nàng vừa đến khuê phòng chính mình, lại phát hiện có khí tức của người khác, trong lòng không khỏi sinh ra cảnh giác.

"Đi đâu vậy hả?"

Giọng nói hồ hững trong veo mà lạnh lùng không có tí ti cảm xúc vang lên, khiến nàng không khỏi cả kinh, thanh âm quen thuộc này sao nàng lại không biết là ai?

"Cần ca ca, sao ngươi lại tới đây?" Vân Hàm tháo cái khăn che mặt xuống, hiện ra lúm đồng tiền nở rộ như hoa.

Nhưng Mộc Hi Cần chỉ lạnh lùng liếc nàng một cái: "Trả lời câu hỏi của ta."

"Ta chỉ là có chút buồn bực nên ra ngoài đi dạo mà thôi." Vân Hàm mặt không đổi sắc trả lời.

Mộc Hi Cần kéo tay cầm cái khăn che mặt của nàng, ánh mắt sắc bén nhìn nàng, "Ra ngoài đi dạo cũng cần đeo khăn che mặt?"

"Cần ca ca, bên ngoài lạnh lắm a! Ngươi biết ta sợ nhất là lạnh, không đeo khăn che mặt mặt ta sẽ bị tổn thương do giá rét."

Vân Hàm nhân cơ hội lôi kéo tay Mộc Hi Cần, làm nũng nói, bỗng dừng lại nghĩ tới cái gì, cười nói: "Cần ca ca, tối nay ngươi tới tìm ta có chuyện gì sao? Có phải muốn ta hay không hả?"

Ngoài ý muốn mặt Mộc Hi Cần liền đỏ ửng, xấu hổ ho khan một tiếng, nói: "Chỉ là vừa lúc đi qua thuận tiện đến xem ngươi mà thôi."

"Thật vậy chăng? Cần ca ca, đây là lần đầu tiên huynh chủ động đến tìm ta nha!" Vân Hàm cao giọng nói, không che dấu được kinh ngạc cùng vui mừng.

"Được, ngươi sớm nghỉ ngơi một chút, ta đi đây." Mộc Hi Cần khôi phục vẻ mặt thản nhiên như cũ, chậm rãi đi ra ngoài.

"tạm biệt Cần ca ca." Giọng nói Thanh thúy vang lên ở sau lưng Mộc Hi Cần, Vân Hàm nhìn bóng lưng hắt rời đi, ánh mắt dần trở nên âm trầm.

Ta nên làm cái gì bây giờ? Ta không muốn thương tổn ngươi, nhưng mà chủ tử ra lệnh cho ta, ta không thể không nghe.

Sáng sớm hôm sau, Ly Yên lập tức thu dọn chuẩn bị rời khỏi, Thượng Quan Thi Vũ ở một bên lạnh lạnh mở miệng nói: "Trọng sắc khinh bạn a! Nhanh như vậy đã nghĩ đến nam nhân nhà ngươi."

Ly Yên liếc nàng một cái, "Ta đến gặp ngươi trước tiên đó, vừa lòng đi!"

"Liền đi đi mau, đừng nói nhảm nhiều như vậy." Thượng Quan Thi Vũ ghét bỏ nói, ánh mắt lại mang theo không nở, nàng biết trong lòng Ly Yên vẫn luôn nhớ đến Lăng Dạ Vũ. Thôi được, Lăng Dạ Vũ còn không biết nàng còn sống, trước để cho bọn họ sum họp đi!

Ly Yên tiến lên ôm Thượng Quan Thi Vũ, nhẹ giọng nói: "Ta sẽ trở lại thăm các ngươi."

Thượng Quan Thi Vũ cười cười: "Được, đi nhanh đi!"

Mỉm cười gật gật đầu, mang theo Lăng Tuyết, Lăng Sương rời khỏi.

Mộc Hi Cần cùng Vân Hàm tự nhiên cũng đuổi theo, còn Nhược Vũ thì bị Ly Yên điều đi quản lý Lưu Ly từ lâu rồi.

Ngày đêm đi nhanh, rốt cục cũng đến trước cửa Vũ vương phủ, Ly Yên xuống xe ngựa, nhìn nơi đã lâu không thấy, một cảm giác quen thuộc truyền đến.

"Đứng lại, các ngươi có chuyện gì?"

Ly Yên vốn định đi vào, thế nhưng lại bị thị vệ gác cửa ngăn lại, Ly Yên thản nhiên nhìn bọn họ một cái: "Tìm Vương gia các ngươi."

Lúc này Ly Yên không có đeo khăn che mặt, khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra trước mặt bọn họ, làm cho bọn họ không khỏi hít vào một hơi. Cặp mắt một thị vệ giữ cửa sáng lên, rốt cục nhớ tới nàng là ai, vội vàng quỳ xuống kinh hi nói: "Cung nghênh vương phi hồi phủ."

Mấy tên thị vệ còn lại nghe vậy, vội mặt chần kinh, vội vàng quỳ xuống: "Tiểu nhân không biết là vương phi, thỉnh vương phi thứ tội."

Chỉ là trong lòng vẫn còn thắc mắc, không phải nói là vương phi đã sớm hương tiêu ngọc vẫn rồi sao?

Liếc mắt nhìn nữ tử phong hoa tuyệt đại kia một cái, người đòi đồn đãi vương phi kinh tài tuyệt diệu, diện mạo đẹp như tiên, hiện giờ vừa thấy quả nhiên danh bất hư truyền, toàn thân khí chất cuồng ngạo, cũng chỉ có nàng mới xứng đôi Vương gia rồi.

"Vương gia của các ngươi đâu a?" Ly Yên không có để ý đến sự vô lễ của bọn họ vừa rồi, bây giờ nàng chỉ sốt ruột muốn gặp Lăng Dạ Vũ.

"Vương gia ngài ấy"

Thấy hấn áp a áp ứng , trong lòng Ly Yên phiền muộn, đẩy bọn họ ra tự tiến vào.

"Vương phi." Thị Vệ gọi một tiếng muốn ngăn cản nàng lại, nhưng không có cách nào để ngăn Ly Yên lại .

Ly Yên đi vào, mấy người Lăng Tuyết cũng cùng đi theo đi vào. Thị Vệ gác cửa nhìn thấy khuôn mặt của Lăng Tuyết, con người liền tròn to, này quả thực chính là phiên bản thu của Vương gia a! Trong mắt một trận mừng như điên, xem ra đây là thể tử gia của bọn hấn a!

Lăng Tuyết xem như không thấy ánh mắt của bảo vệ kia, đi thẳng vào.

Ly Yên đi đến trước cửa thư phòng Lăng Dạ Vũ, trên mặt không che giấu được cảm giác vui sướng, đang muốn cất bước đi vào, lại nghe thấy một giọng nói của nữ tử .

"Vương gia, uống chút trà đi!"

Vui vẻ trong mắt Ly Yên nhất thời lui đi, nhường chỗ cho con lửa giận vô tận, hừ lạnh một tiếng xoay người rời khỏi.

Buồn cười, nàng không có ở đây, vậy mà hấn lại tiêu dao khoái hoạt như vậy, vậy thì để cho hấn từ từ mà ung dung tự tại đi!

Lăng Tuyết thấy thế, ánh mắt chợt loé hàn quang, Mộc Hi Cẩn thờ theo sát Ly Yên rời khỏi, thấy Mộc Hi Cẩn rời đi, Vân Hàm cũng theo đuôi rời khỏi.

"Vương phi."

Thị vệ giữ cửa thấy Ly Yên mang theo vẻ mặt âm trầm đi ra ngoài, tự nhiên hiểu xảy ra chuyện không hay, khẽ gọi một tiếng, nhưng Ly Yên không có để ý tới hấn, trên người phát ra khí tức làm cho người ta sợ hãi, lập tức đi ra ngoài.

Lăng Tuyết đứng ở tại chỗ, Lăng Sương nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Lăng Tuyết, hiển nhiên cũng đoán được hấn muốn làm cái gì, vì thế cũng không có rời đi.

Lăng Sương cũng muốn nhìn xem phụ thân lớn lên trông thế nào, mà mẫu thân trở còn trở về tìm hấn, vậy mà hấn lại ở cùng một chỗ với nữ tử kia, khiến mẫu thân tức giận bỏ đi, sao nàng lại có thể không giúp mẫu thân báo thù chứ?

Bóng dáng nhỏ nhỏ của Lăng Tuyết đi vào thư phòng, thấy một cái nam tử đang ngồi, hai mắt trống rỗng nhìn ngoài cửa sổ, sợi tóc có chút tán loạn, chặt vật nói không nên lời , bên cạnh có một nữ tử mị nhãn như tơ nhìn hấn.

"Đường đường là Vũ Vương gia bất quá cũng chỉ như vậy."

Thanh âm của Lăng Tuyết lạnh lùng vang lên, tuy là giọng trẻ con non nớt, lại mang theo nồng đậm khinh thường.

Nghe vậy, Lăng Dạ Vũ chậm rãi ngẩng đầu, khi ánh mắt nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn đó, bởi vì chấn kinh mà ngơ cả người.

Lúc nàng kia thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của hấn, trên mặt liền thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc, vội vàng mở miệng nói: "Đứa nhỏ này ở đâu ra, dám xông vào vương phủ, người tới, đem hấn kéo ra ngoài."

Vừa dứt lời, thân thể liền cứng đờ, chỉ thấy khoé môi Lăng Sương nhếch lên nụ cười nguy hiểm, nói: "Cả người cũng dám đụng đến bọn ta?"

"Người, nương người là ai?" Lăng Dạ Vũ khó có thể tin nhìn hấn, che lại kích động trong lòng, thật cẩn thận hỏi han, hấn sợ nhận được câu trả lời sẽ làm hấn thất vọng.

Lăng Tuyết hừ lạnh một tiếng, trào phúng nói: "Nương ta a? Người còn có thể nhớ rõ nương ta sao?không phải là người đang rất tiêu dao khoái hoạt sao!"

Nghe vậy, Lăng Dạ Vũ kích động đến không nói nên lời, kéo tay hấn hỏi: "Tiểu Yên, Tiểu Yên nàng không chết có phải hay không? Nàng ở nơi nào? Nói cho ta biết."

Ai ngờ Lăng Tuyết lại lạnh lùng liếc hấn một cái, nói: "Nương đã chết."

Một câu này, làm cho Lăng Dạ Vũ đang vui vẻ liền cứng đờ, đôi đồng tử đen trong nháy mắt âm đạm vô sắc: "Làm sao có thể? Nàng không chết, nhất định không chết."

Lăng Sương cũng có chút kinh ngạc, nhưng lập tức liền cảm thấy thoải mái vô cùng, quả nhiên lòng của ca ca trả thù thật mạnh a! Nhưng mà vì sao lại phải nguyên rủa mẫu thân đã chết? Nương a! Ca ca có lỗi với người, không liên quan đến con a!

Lăng Tuyết mặt không đỏ tim không đập mạnh tiếp tục nói: "Sau khi nương sinh hạ chúng ta liền đi rồi."

Tim Lăng Dạ Vũ đau nhói, vì sao mang cho hấn hi vọng cuối cùng lại biến thành tuyệt vọng?

Sáu năm qua hấn không có lúc nào không nhớ tới nàng, hiện giờ nhìn thấy một nam hài bộ dạng tương tự như mình, trong lòng một trận kích động, hấn đoán rằng Tiểu Yên không chết, nếu không làm sao có thể có một phiên bản thu nhỏ của mình xuất hiện? Chỉ là đáp án này lại làm hấn tan nát cõi lòng.

"An táng nàng ở đâu?"

Lăng Dạ Vũ không đầu không đuôi hỏi một câu, ánh mắt lấp lánh hơi nước, khiến Lăng Tuyết kinh ngạc không thôi, dường như tình thâm trong ánh mắt của hắn không phải là giả, nhưng mà hắn ở cùng với nữ tử kia cũng không phải là giả, hừ, ai bảo ông ta làm cho mẫu thân thương tâm, Lăng Tuyết hẳn đây chắc chắn sẽ không để cho ông ta dễ chịu.

"Ta sẽ không nói cho người." Lăng Tuyết lạnh lùng đáp.

Lăng Surong đứng ở một bên khó chịu, bĩu môi nói, "Mình thấp quá nên không ai nhìn thấy mình sao?"

Lăng Dạ Vũ nhìn hai đứa nhỏ, mặc dù trong lòng đau đớn, nhưng vẫn cảm tạ Tiểu Yên, ít nhất không phải nàng không lưu lại cho hắn cái gì.

"Nói cho phụ vương, các con tên gì?" Lăng Dạ Vũ khom người xuống nói, cố gắng tạo ra một nụ cười bên khoé miệng, hắn nghĩ muốn cho hai đứa nhỏ một ấn tượng tốt.

"Ta gọi là Lăng Surong, ca ca kêu Lăng Tuyết." Lăng Surong cười đáp, kỳ thật bộ dáng của phụ thân rất là đẹp mắt, cho nàng một loại cảm giác rất thoải mái, nhưng vẫn không thể tha thứ hắn, vừa rồi chính hắn là làm mẫu thân tức giận rồi đi.

"Surong nhi, nói cho phụ vương, nương con an táng ở nơi nào?" Lăng Dạ Vũ định xuống tay từ Lăng Surong, bởi vì hắn nhìn ra được Lăng Tuyết có thái độ thù địch với hắn rất lớn, tuyệt đối sẽ không nói cho hắn biết.

Lăng Surong nhếch môi cười, "Ta sẽ không nói."

Lăng Dạ Vũ đau đầu xoa xoa huyệt thái dương, tính tình hai đứa nhỏ này đều khó chơi như vậy, ngược lại tính cách rất giống Tiểu Yên.

"Người tới, An bài chỗ ở cho thế tử và quận chúa." Lăng Dạ Vũ hướng bên ngoài hô. Ly Yên đã đi, hắn chỉ có thể đem những gì tốt nhất cho hai đứa nhỏ này.

"Vương gia." Thị vệ ở cửa lúc này đi đến quỳ xuống muốn nói lại thôi.

Lăng Dạ Vũ nhíu mày, hỏi: "Làm sao vậy?"

Thị Vệ cửa dưới cái nhìn đầy áp lực của Lăng Tuyết cùng Lăng Surong, cuối cùng vẫn nói, "Vương gia, vương phi không chết, nàng đã trở lại, chỉ là nàng vừa tức giận chạy đi rồi."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92

edit: MiuLinh

beta: Mèo xinh

Vừa dứt lời, thị vệ gác cửa chỉ cảm thấy chính mình giống như bị bốn tia hàn quang giết chết, không khỏi co rút đầu lại.

Ánh mắt Lăng Dạ Vũ tràn đầy vui sướng và kích động, lập tức nghĩ tới nửa câu sau của hắn, mày hơi nhíu một phen, vội vàng hỏi: "Đi ra? Đi đâu rồi hả?"

Lăng Tuyết cười nhạo một tiếng: "Hừ! Không đi chẳng lẽ còn muốn lưu lại nhìn người cùng những nữ nhân khác ân ái sao?"

Nghe vậy, Lăng Dạ Vũ rốt cục cũng hiểu rõ vì sao Lăng Tuyết cùng Lăng Surong vừa rồi lại gạt hắn, chỉ là

"Nàng kia không có quan hệ gì với ta." Lăng Dạ Vũ thân nhiên giải thích nói.

Đến giờ mọi người trong Vương phủ đều hiểu chuyện gì đã xảy ra, thị vệ vội vàng giúp Vương gia hắn giải thích: "Thế tử, đó là nữ tử hoàng thượng đưa quá, sợ Vương gia vô hậu mới làm như vậy, chỉ là Vương gia chưa bao giờ chạm qua nàng, trong lòng Vương gia đều nhớ đến vương phi, nàng kia mỗi khi đối Vương gia xum xoe, Vương gia đều là trực tiếp xem nàng như không tồn tại."

Lăng Tuyết liếc mắt nhìn bộ dạng chật vật tiều tụy của Lăng Dạ Vũ hiện giờ, tựa hồ thị vệ không nói dối, chẳng lẽ hắn thật sự hiểu lầm rồi hả? Dù vậy, chuyện nương hắn tức giận rồi đi là sự thật, hơn nữa người này còn tranh giành mẫu thân với chính mình, tuyệt đối không thể nương bộ.

Lăng Surong nghe vậy lập tức mở miệng cười, ngọt ngào gọi một tiếng: "Phụ thân."

Một tiếng gọi "Phụ thân" này khiến cho lòng Lăng Dạ Vũ đều mềm ra, con người mềm mại nhìn nàng: "Surong nhi, thật sự là con gái ngoan của phụ thân."

Lăng Tuyết khinh thường nhìn Lăng Surong một cái, thật là phản đồ, nhanh như vậy đã làm phản.

"Surong nhi, mấy năm nay, các con sống có tốt không?" Lăng Dạ Vũ nhẹ giọng hỏi han, mấy năm nay Tiểu Yên dẫn theo bọn nhỏ đã sống như thế nào ?

"Chúng ta vừa sinh ra đã sống ở đây Tuyệt Mệnh Nhai, mãi đến vài ngày trước mẫu thân đột phá võ công, phá trận pháp ở đây vực mới có thể ra ngoài." Lăng Surong chớp mắt to như thuận trả lời.

Trách không được đến sáu năm Tiểu Yên mới trở về tìm hân, sáu năm ở đây vực Tiểu yêu của hân đã chịu bao nhiêu khổ cực a?

Mâu thuẫn Lăng Dạ Vũ tràn đầy đau lòng, vậy mà vừa rồi hân lại làm cho Tiểu Yên tức giận bỏ đi, hân thật sự là đáng chết.

"Ta sẽ dẫn mẫu thân rời khỏi người." Lăng Tuyết lạnh lùng nói, ánh mắt chân thật đáng tin.

Lời này vừa nói ra, Lăng Dạ Vũ không thể bình tĩnh được nữa, đây chính là nhi tử của hân sao? Sao lại luôn đối nghịch với hân?

"Con vừa mới lừa gạt phụ thân, phụ thân có thể không trách con, nhưng con không thể mang nương con đi." Lăng Dạ Vũ nhìn chăm chăm Lăng Tuyết, hân không biết trong lòng của Ly Yên hân với nhi tử ai quan trọng hơn, vạn nhất nhi tử xử giục Ly Yên rời khỏi hân thì phải làm sao bây giờ?

"Dựa vào cái gì? Nương là của ta." Lăng Tuyết ngửa đầu nói.

"Tiểu Yên là của ta, sao lại có thể là của con?"

"Ta là từ trong bụng mẹ chui ra, người thì sao?"

Lăng Dạ Vũ hung hăng trừng mắt nhìn hân: "Không có ta sẽ có người sao?"

Nhưng Lăng Tuyết lại lười biếng trả lời: "Sẽ có, mẫu thân ở cùng một chỗ với nam nhân khác cũng sẽ sinh ra ta, như thế thì khuôn mặt ta cũng sẽ không đáng ghét như người rồi."

Nghe vậy, Lăng Dạ Vũ xù lông, đôi mắt tỏa ra hừng hực lửa giận nói: "Xử tử tử, con còn muốn nương con gả cho người khác?"

Lăng Tuyết sờ sờ cảm chính mình, giống như suy nghĩ gât gât đầu nói: "Hiện tại cũng có thể tái giá."

"Nực cười." Lăng Dạ Vũ cắn răng nói, lập tức nâng bước muốn đi ra ngoài, hiện tại hân muốn lập tức đem Tiểu Yên trở về, không thì Tiểu Yên sẽ bị tiểu tử này lừa gạt chạy mất. Nếu không phải bộ dáng của nó chín phần tương tự như mình, chỉ sợ hân sẽ hoài nghi đây không phải là con trai ruột của hân rồi.

Lăng Tuyết thấy thế, vội vàng đi lên phía trước ngăn cản: "Người không thể đi tìm mẫu thân."

Nếu mà mẫu thân nghe người này giải thích xong, có lẽ sẽ theo ông ta hồi phủ mất.

"Tránh ra." Ánh mắt Lăng Dạ Vũ lạnh như băng nhìn Lăng Tuyết, nhìn chăm chú như muốn khoét ra một lỗ to trên người hân.

"Ta sẽ không cho người đi tìm mẫu thân, là người làm mẫu thân tức giận, cho dù là hiểu lầm, vậy cũng là người sai." Lăng Tuyết nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, giọng nói trẻ con non nớt nhưng lạnh lùng.

Lăng Dạ Vũ trực tiếp coi như không có hân, nâng bước đi ra ngoài, nhưng mà Lăng Tuyết liền nhảy lên, đứng ở trước mặt hân, một cái quét ngang qua đi, Lăng Dạ Vũ vội vàng né tránh, giữa lông mày có chút hờn giận.

Lăng Tuyết vẫn như cũ không ngừng tấn công, rút ra trường kiếm đánh úp về phía Lăng Dạ Vũ, Lăng Dạ Vũ cảnh giác nhìn hân, tay vẫn đang cản lại đòn tấn công của hân: "Đây là con muốn mưu sát phụ thân sao?"

"Chết vừa đúng lúc, ta có thể cùng nương rời khỏi đi tiêu dao thiên hạ rồi." Động tác trên tay Lăng Tuyết không có dừng lại, ngược lại chiêu thức càng lúc càng tàn nhẫn, tốc độ cũng nhanh hơn lúc đầu.

Lăng Surong ở một bên sốt ruột nhìn, nào có phụ tử vừa thấy mặt liền rút kiếm đánh nhau a?

"Phụ thân, Lăng Tuyết, mau dừng tay."

Mặc cho Lăng Surong kêu to như thế nào, Lăng Tuyết cũng không có dừng lại, Lăng Dạ Vũ không muốn thương tổn hân, nhưng mà nó tấn công, hiển nhiên là hân cũng phải tự bảo vệ mình.

Một chương phong mạnh mẽ ập đến, Lăng Tuyết không địch nổi, lão đảo lui ra phía sau vài bước, bỗng dừng liếc mắt nhìn về bóng dáng mấy người phía cửa, đầy mắt xẹt qua một tia giao hoạt, thân thể ngã xuống một cái, tại chỗ không ai nhìn thấy nó nhét một viên thuốc vào miệng mình, lập tức khỏe miệng từ từ chảy ra dòng máu đỏ.

Lăng Dạ Vũ cau mày, rõ ràng là hấn xuống tay không nặng như vậy, chỉ là muốn đẩy nó ra mà thôi, làm sao có thể? Vừa định tiến lên diu hấn, lại nghe thấy một giọng nói mà mình nhưng nhớ đã lâu.

"Tuyệt nhi." Ly Yên đứng ở cửa cả kinh, vội vàng tiến đến nâng hấn lên, hung hăng trừng mắt nhìn Lăng Dạ Vũ một cái.

Lăng Dạ Vũ rùa thâm, chết tiệt, cư nhiên bị tiểu tử này tính kế.

"Tiểu Yên, nàng nghe ta giải thích."

Lăng Dạ Vũ sốt ruột nói, nhưng mà Ly Yên không có để ý tới hấn, sau khi bắt mạch cho Lăng Tuyết, liền uy hấn ăn một viên thuốc, lập tức diu hấn đứng dậy, lạnh nhạt nói, "Chúng ta đi."

Khoé miệng Lăng Tuyết âm thầm cười, vừa vặn để cho Lăng Dạ Vũ bất gặp, nhất thời tức giận đến nổi trợn lồi đình.

"Tiểu Yên, ta không thương tổn nó, là nó vu khống cho ta, Tiểu Yên nàng phải tin ta." Lăng Dạ Vũ lôi kéo tay áo của nàng, cặp mắt trong suốt thấy đáy, uy khuất nói không nên lời.

"Ta tận mắt nhìn thấy, ngươi còn muốn giải thích gì nữa? ngay cả con ruột của mình ngươi cũng thương tổn, nếu như ta ở lại bên cạnh ngươi sao mà an tâm được?" Ly Yên lạnh lùng nhìn hấn, nhưng mà nói ra những lời này lòng của nàng cũng co rút đau đớn.

Nghe vậy, tay Lăng Dạ Vũ hơi hơi buông ra, suy sụp nhìn nàng, "Nàng không tin ta?"

Giọng nói run rẩy không thể tin, đáy mắt Ly Yên tràn đầy đau đớn, nhưng lập tức bị lạnh lùng thay thế, xoay người rời khỏi.

Lăng Dạ Vũ vẻ mặt đau khổ nhìn Ly Yên dần dần đi xa, thị vệ ngoài cửa sợ hãi gọi một tiếng, "Vương gia."

"Ra ngoài, cũng đem nàng ra ngoài cho bốn vương." Lăng Dạ Vũ lạnh lùng nhìn nữ tử kia, lập tức trở về phòng mình.

Mộc Hi Cẩn nhíu mày nhìn mấy người, diễn trò như vậy thật đúng là quá thú vị!

"Cẩn ca ca, tỷ tỷ cùng tướng công trở mặt, chúng ta làm sao bây giờ?" Vân Hàm không biết làm sao hỏi han.

Mộc Hi Cẩn nhàn nhạt nhìn nàng một cái: "Chúng ta đi thôi! Bọn họ sẽ không trở mặt."

Một câu này khiến Vân Hàm mê mang không thôi, khoẻ môi Mộc Hi Cẩn gọi lên tươi cười, tỷ tỷ của hấn còn không hiểu rõ sao? Lăng Tuyết mặc dù thông minh, tỷ tỷ y thuật cao siêu cũng không phải hư danh, Lăng Tuyết dùng được của tỷ tỷ liền cho rằng tỷ tỷ không nhìn ra hấn đang giả bộ sao? Tiểu tử này đúng là vẫn còn đứa bé a!

Hoàng hôn lên, ánh nắng treo ở chân trời, chiếu rọi xuống hồ nước, sóng nước mênh mông.

Lăng Dạ Vũ suy sụp uống rượu, trong miệng càng không ngừng thì thào: "Tiểu Yên, vì sao nàng lại không tin ta? Vì sao?"

Ly Yên vừa tới liền nhìn thấy cảnh tượng này, liền nổi cơn thịnh nộ, tiến lên đoạt đi ly rượu của hấn, "Lăng Dạ Vũ lúc trước ta quen đi đâu rồi hả? Hấn chưa bao giờ mượn rượu giải sầu, chàng xem bây giờ như thế nào."

Đầu óc Lăng Dạ Vũ đã sớm hỗn loạn, đột nhiên nghe thấy một tiếng nói vang vọng ở bên tai, hơi hơi nâng mắt, liền trợn to mắt: "Tiểu Yên, là nàng sao?"

"Ngu bà cố, không phải là chàng cực kỳ thông minh à? Sao hôm nay lại nhìn không ra ta diễn trò a?" Ly Yên hờn giận trừng mắt nhìn hấn nói.

Lăng Dạ Vũ nghe vậy, cẩn thận suy nghĩ lại, đúng vậy a! Tiểu Yên sẽ không không nghe hấn giải thích, càng không thể không tin của hấn.

Thấy hấn suy nghĩ cẩn thận, Ly Yên thở ra một hơi, chậm rãi nói: "Tuyệt nhi vừa sinh ra đã đặc biệt dính ta, đột nhiên xuất hiện một người tranh giành nương với nó, nó sẽ không quen, cho nên hôm nay nó làm ra những chuyện này, ta cũng thuận theo ý nó thôi, chẳng qua là ủy khuất chàng một chút, Tuyệt nhi còn nhỏ, tuy nó rất hiểu chuyện, nhưng tâm trí vẫn là tiểu hài tử."

Lăng Dạ Vũ bĩu môi, vẻ mặt ai oán: "Tiểu Yên, nàng định để cho ta ủy khuất tới khi nào? Chẳng lẽ cứ chiều nó tới cùng sao?"

Nhân cơ hội ôm Ly Yên, tay vẫn còn không an phận di chuyển khắp nơi.

"Tuyệt nhi sẽ lớn lên, ta nhìn ra được, nó đối với nữ nhi Diệp Như Yên của Thi Vũ có cảm tình, tương lai nó sẽ đem lực chú ý đặt ở trên người Như Yên, cũng sẽ không để ý chúng ta nữa."

Lăng Dạ Vũ nghe vậy cũng không vui, vội hỏi: "Lớn lên? Vậy phải chờ tới khi nào?"

Ly Yên néo néo mặt hấn, mỉm cười: "Rất nhanh."

Lập tức nghĩ đến cái gì, sắc mặt Ly Yên liền trầm xuống, nói: "Ta còn chưa tính sổ với chàng a! Ta không có ở đây, chàng thật phong lưu khoái hoạt a!"

"Ta không có, tuyệt đối không có, Tiểu Yên, nàng ấy là hoàng đệ kiên quyết đưa đến cho ta, ta chạm cũng chưa chạm qua nàng ta." Lăng Dạ Vũ thấy thế lập tức giải thích, sợ lại một lần nữa làm nàng tức giận chạy mất.

"Ta biết chàng không chạm qua nàng ta, chỉ là nhiều năm như vậy nàng ta một mực bên cạnh chàng, ta cực kỳ khó chịu." Ly Yên quyết miệng nói, đúng vậy, nàng tin tưởng Lăng Dạ Vũ, chỉ là nàng không không chế không được chính mình tức giận mà rời đi. Nàng không thể thấy bất kì người khác phải nào ở bên cạnh Lăng Dạ Vũ, nói nàng bá đạo cũng được, nàng chính là muốn buộc hắn thật chắc bên người.

Lăng Dạ Vũ khẽ cười một tiếng, cúi đầu hà hơi lên tai nàng: "Tiểu Yên nàng ghen tị?"

"Đi nói cho Lăng Dạ Nặc, hắn còn nhét nữ nhân cho chàng, ta liền hủy đi hoàng cung của hắn." Ly Yên tròn mắt nhìn hắn, hung hăng nói.

"Được." Lăng Dạ Vũ sùng nịch nói một câu.

Kỳ thật bình thường nếu hắn không phải ở trên Tuyệt Mệnh Nhai thì chính là ở thư phòng, Lăng Dạ Nặc đưa nữ nhân tới hắn hoàn toàn trực tiếp coi như không có. Lăng Dạ Nặc sợ hắn vô hậu, vì tránh cho Lăng Dạ Nặc càng nhét thêm nữ nhân vào phủ, hắn mới miễn cưỡng lưu lại nữ tử này, bằng không thì, hắn đã sớm đuổi người ra ngoài.

Chẳng qua hiện nay Tiểu Yên trở lại, Lăng Dạ Nặc sẽ không thể lấy cớ nhét nữ nhân cho hắn nữa rồi.

"Tiểu Yên, dẫn bọn nhỏ về vương phủ đi! Ta cho bọn nó một thân phận chính thức." Lăng Dạ Vũ nhìn nàng nói.

"Được, kỳ thật Tuyệt Nhi cũng đã hiểu chuyện, chỉ là nhất thời không quen, không nề mà thôi, cho nó thời gian, nó sẽ tiếp nhận chàng." Ly Yên nhẹ nhàng trấn an nói, lập tức dừng một chút, đánh giá bộ dạng chật vật mà buồn cười của hắn, không khỏi nói: "Nhanh đi rửa mặt sạch sẽ, còn có, về sau không được uống rượu."

Lăng Dạ Vũ cúi đầu ngửi hương vị trên người một phen, mày không khỏi nhu lại, như có chút ghét bỏ, lập tức nói với Ly Yên: "Được, đáp ứng nàng, ta đi trước tắm rửa."

Ly Yên gật gật đầu, không quá nửa khắc, Lăng Dạ Vũ đã tắm rửa xong, chậm rãi đi ra, lại khôi phục hình tượng mỹ nam tử vốn có.

"Vũ, Chàng muốn tranh đoạt thiên hạ hay không."

Ánh mắt sâu thẳm Ly Yên nhìn hắn, bỗng nhiên hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93

Edit: MiuLinh

Beta: Mèo xinh

Lăng Dạ Vũ ngẩn người, hai tay ôm nàng hỏi: "Sao lại hỏi như vậy?"

"Hiện giờ các thế lực trong thiên hạ tạo thành thế chân vạc, mấy năm nay bởi vì Kỳ Doãn sa sút tinh thần nên Kỳ Tinh Quốc dần dần suy yếu, hơn nữa còn có vài người rục rịch không chịu an phận, thiên hạ không thể nào an bình. Đợi chúng ta thống nhất thiên hạ, sau đó thoái ẩn giang hồ có được không?" Ánh mắt Ly Yên như lưu ly nhìn hắn, cùng đợi câu trả lời của hắn.

Từ khi Thượng Quan Thi Vũ hôn mê bất tỉnh, tinh thần của Kỳ Doãn cũng trở nên sa sút, Kỳ Tinh quốc gian thần lộng quyền, sớm hay muộn gì thì Kỳ Tinh quốc cũng sẽ trở thành vật trong tay người khác.

"Được." Về mặt Lăng Dạ Vũ đầy sùng nịch, cười gật gật đầu.

Khoé môi Ly Yên cũng chậm rãi gọi lên một độ cung. Hắn quan tâm đến thiên hạ, nếu như dân chúng thiên hạ làm than, chỉ sợ hắn sẽ không an tâm cùng mình quy ẩn. Hơn nữa nếu mà thiên hạ không thống nhất, tiếng bi thương nổi lên bốn phía, thì cho dù bọn họ quy ẩn cũng sẽ không được yên bình. Vậy thì không bằng thống nhất thiên hạ trước, đó cũng là nguyện vọng của thiên cư lão nhân khi còn sống, nàng nghĩ muốn giúp lão thực hiện.

"Ta đi về trước, khuyên nhủ Tuyệt nhi xong, chúng ta sẽ nhanh chóng về vương phủ ở." Ly Yên nhẹ nhàng xoa mặt hắn, ôn nhu nói.

Lăng Dạ Vũ không nở, cánh môi mỏng phủ lên đôi môi đỏ mọng của Ly Yên, hôn thật sâu, thật lâu sau mới từ từ buông ra, thanh âm có chút khàn khàn nói: "Thật sự là không muốn để cho nàng rời đi."

Đều do tiểu tử kia, ngăn cản hần và Tiểu Yên, lúc trước nên bảo Tiểu Yên sinh một nữ nhi là được, sinh nhi tử liền tới cướp đoạt sủng ái với hần .

"Tuyệt nhi sẽ nghĩ thông suốt, ta mà không trở về hần sẽ phát hiện rồi."

Ly Yên điểm nhẹ mũi chân, hạ xuống một cái nụ hôn trên trán hần, lập tức xoay người đi ra ngoài.

Lăng Dạ Vũ nhìn bóng hình xinh đẹp kia rời đi, nhẹ giọng lẩm bẩm nói: "Ta chờ nàng."

Mà hiện tại Lăng Tuyết đang trú ở tửu lâu Lưu Ly, giờ phút này hần ngồi trên giường nhỏ có vẻ đắm chìm.

"Lăng Tuyết." Lăng Sương quyết miệng gọi một tiếng.

"Nói." Lăng Tuyết hồ hững bật ra một chữ.

Lăng Sương không có để ý đến thái độ của hần, dù sao từ trước tới giờ hần cũng đều như vậy. "Chẳng lẽ huynh không muốn mẫu thân hạnh phúc sao?"

Nghe vậy, ánh mắt Lăng Tuyết liền trở nên âm u, tầm mắt vô tiêu cự nhìn về phương xa, thấp giọng nói: "Sao huynh lại không muốn mẫu thân hạnh phúc, huynh biết rõ cuộc mẫu thân vẫn sẽ trở lại bên cạnh nam nhân kia, huynh chỉ muốn tranh thủ ở bên cạnh mẫu thân nhiều hơn một chút mà thôi, nhiều năm như vậy, đều là mấy người chúng ta ở cạnh nhau, đột nhiên có thêm một người đến chia sẻ tình thương của mẫu thân, ta sẽ không quen."

Kỳ thật hần biết Ly Yên chỉ là đang diễn trò cho hần xem mà thôi, tất cả đều chiều theo ý hần, chỉ muốn hần vui vẻ, chẳng qua là hần vẫn làm bộ như không biết. Ở trong lòng hần luôn nói với chính mình rằng bây giờ ích kỷ một chút, khiến mẫu thân chăm sóc một mình hần, sau đó sẽ cho người về vương phủ bồi nam nhân kia.

Lăng Sương khẽ thờ dài một cái, "Chúng ta cùng về vương phủ, mẫu thân vẫn thương huynh a! hơn nữa phụ thân cũng sẽ yêu thương huynh a."

Lăng Tuyết nhẹ nhàng lắc lắc đầu, trong lòng luôn đối nghịch, chính là muốn để cho nam nhân kia sốt ruột một hồi, chính là muốn đối nghịch với nam nhân kia.

Nhưng mà, không có gì quan trọng hơn so với hạnh phúc của mẫu thân.

Ly Yên đi đến một chỗ u tĩnh, bỗng dung một đám Hắc y nhân xuất hiện, sát khí dày đặc, lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng.

"Đám chặn đường bản tiểu thư chính là muốn chết ." Lời nói lạnh lùng vô tình bật ra, khí tức băng lãnh quanh quẩn trên người, khiến đám hắc y nhân không khỏi ớn lạnh rùng mình.

Hắc y nhân cầm đầu gắt gao nhìn chằm chằm nàng, lại chậm chạp không động thủ, ánh mắt lập tức trở nên kích động, thanh âm có chút run rẩy kêu: "Môn chủ phụ nhân."

Trong lòng đầy cỗi lòng kích động, sáu năm trước sau khi môn chủ phụ nhân cứu bọn hần, liền truyền ra tin tức nói rằng nàng rơi xuống vách núi đen. Trong lòng bọn họ rất bội phục nàng, cũng chỉ tin phục nàng, chỉ có nàng mới có tư cách xứng đôi với môn chủ, nghe tin nàng sinh tử chưa rõ, bọn hần cũng sốt ruột thay môn chủ, hiện giờ sáu năm đã qua, hần lại may mắn nhìn thấy môn chủ phụ nhân, biết được môn chủ phụ nhân còn sống, có thể nào không kích động?

Ly Yên ngẩn người, ngưng mắt nói: "Các người là người của Dạ Môn?"

"Đúng vậy phụ nhân, vừa rồi thiếu chút nữa đã đắc tội với phụ nhân, thỉnh phụ nhân thứ tội". Hắc y nhân cầm đầu quỳ xuống hối hận nói.

Mấy người còn lại nghe thấy lão đại nói như vậy, không khỏi kinh ngạc, đa số bọn hần là người mới được huấn luyện, năm đó chưa gặp qua môn chủ phụ nhân, lại nghe không ít về chuyện của nàng, cho nên bội phục nàng tự đáy lòng, hiện giờ gặp nữ tử toàn thân tản ra lãnh khí cao quý này, quả nhiên như lời đồn đãi, vì thế đều lập tức quỳ xuống, về mặt sùng bái nhìn nàng.

Ly Yên thu hồi sát khí trên người, khoát tay áo nói: "Được rồi, các người mau dậy đi!"

"Vâng." Mọi người nghe theo mệnh lệnh đứng lên.

Ly Yên duỗi thẳng lưng, miễn cưỡng hỏi: "Nói đi! Người nào muốn các người tới giết ta ?"

"Hồi phụ nhân, là hoàng hậu Cung Dương quốc." Hắc y nhân cầm đầu cung kính đáp.

Đáng lẽ với đạo đức của sát thủ thì không thể nói ra thân phận của cố chủ, nhưng mà đây lại là môn chủ phụ nhân bọn hần sùng bái nhất. Cái gì mà đạo đức của sát thủ đều dẹp hết đi! Tất cả bọn họ đều đã xem nàng thành người quan trọng nhất. Mà người nọ cũng dám thuê người giết môn chủ phụ nhân, thật sự là ngại sống lâu. Mặc kệ nàng là hoàng hậu hay là ai, chỉ cần đối nghịch với môn chủ phụ nhân chính là đối nghịch với tất cả người của Dạ Môn.

Nghe vậy, ánh mắt Ly Yên liền hiện lên chút lãnh ý, nàng đã quên sự tồn tại của Lăng Mị. Lúc trước nàng ta đã phái người tới ám sát nàng một lần,

nhưng vì phải vội vàng đi cứu Thi Vũ, liền tạm thời buông tha nàng ta. Hiện giờ nàng ta lại phải sát thủ tới một lần nữa, chẳng khác nào thúc giục nàng đi giết nàng ta sao? Nếu nàng ta đã có ý tốt như vậy, sao nàng có thể không cảm kích?

Đáy mắt hiện lên lạnh lẽo, băng dày ba thước cũng không lạnh bằng một ánh mắt của nàng.

Nhóm người hắc y nhân cố gắng dùng nội lực chống đỡ khí thế của nàng, trên trán tràn ra mồ hôi, trong lòng không khỏi cảm thán, không hổ là môn chủ phu nhân, khí thế này quá cường đại.

"Được rồi, các người đi đi!"

Thấy sắc mặt bọn họ có chút tái nhợt, Ly Yên mới ý thức đến việc uy lực của mình quá nặng nề, cố bình tĩnh lại, thân nhiên phát phát tay bảo bọn họ trở về.

"Vâng, phu nhân."

Một đám người cứ như con gió, đến cũng nhanh, đi cũng nhanh.

"Tuyệt nhi."

Lúc Ly Yên trở lại từ lâu Lưu Ly, lập tức đi đến phòng Lăng Tuyết.

Lăng Tuyết nghe tiếng, ánh mắt lóe sáng hào quang, lập tức đứng lên: "Mẫu thân, người đã về."

"Đúng vậy a! Mẫu thân tùy ý đi dạo một chút, thấy không có gì vui liền trở lại rồi." Ly Yên hơi hơi cười, ánh mắt có chút chột dạ không dám nhìn thẳng nó.

Lúc nàng đi ra ngoài chινόi với Lăng Tuyết rằng ở trong này ngọt ngào quá, muốn đi dạo một chút, nếu mà nàng nói thật, sao Lăng Tuyết có thể đồng ý để cho nàng ra ngoài?

Lăng Tuyết nhìn thật sâu vào mắt nàng, lập tức thấp giọng nói: "Chúng ta về vương phủ đi!"

Lời vừa nói ra, không chỉ có Ly Yên sững sờ tại chỗ, ngay cả Lăng Sương ở một bên cũng không khỏi trợn to mắt nhìn hấn, cho rằng chính mình có phải nghe lầm hay không rồi hả ?

"Tuyệt nhi, con, con nói cái gì?" Ly Yên có chút không thể tin hỏi.

"Nương, cái gì con cũng biết, chúng ta trở về đi! Người vui về là được."

Nghe vậy, Ly Yên kích động không nói nên lời, vui sướng đến không lời nào có thể tả được, buồn bực trong lòng Lăng Tuyết nhất thời cũng theo vui sướng của nàng mà tiêu tán, có gì sánh được với nương vui về a?

Ly Yên ôm cổ Lăng Tuyết: "Cám ơn con tra cưng."

"Mẫu thân, con là con trai của người, cảm ơn cái gì a?" Lăng Tuyết trách cứ nói, nhưng bên khóe miệng lại treo một nụ cười.

Ly Yên cười, con trai của nàng quả nhiên là rất hiểu chuyện .

Lúc này Lăng Sương cũng cười toét miệng, hiện ra cái má lúm đồng tiền nho nhỏ, trông đáng yêu vô cùng.

"Hiện tại sắc trời đã tối, trước tiên ở đây nghỉ ngơi một chút, sáng mai chúng ta trở về vương phủ được không?" Ly Yên nhìn sắc trời, nhẹ giọng hỏi.

"Được."

Ngày mai, mấy người thu thập bao quần áo về vương phủ, vốn Ly Yên vẫn tính toán bảo người đi giải quyết Lăng Mị, nhưng không nghĩ tới lại nhận được tin tức: vào nửa đêm một nhà Lăng Mị toàn bộ bị diệt, không một người sống.

Hoàng thượng Cung Dương Quốc cũng chỉ là hậu táng bọn họ, không có tra rõ việc này, điều này làm cho tất cả mọi người đều nghi ngờ.

"Tiểu Yên." Lăng Dạ Vũ nhìn thấy mấy người trở về, liền tiến lên ôm lấy Ly Yên, nhẹ giọng kêu, cả đêm tưởng niệm đúng là cực kỳ hành hạ.

Lăng Tuyết thân nhiên đem ánh mắt lờm về nơi khác, không nhìn tới bọn hấn, Lăng Sương lại cười mở miệng nói: "Phụ thân, người cũng chỉ thấy mẫu thân sao?"

"Làm sao có thể, đến đây, Sương nhi, phụ thân cũng ôm con một cái nào."

Lăng Tuyết dương lên khóe miệng, ánh mắt tràn đầy nồng đậm hạnh phúc.

"Đúng rồi, Vũ, chuyện Lăng Mị có phải do người làm hay không ?"

Ly Yên nhìn hai người, khẽ cười cười, bỗng nhiên hỏi.

Ra tay nhanh chóng như vậy, chắc là tối hôm qua người Dạ Môn đã đem tất cả mọi chuyện nói cho hắn rồi.

Lăng Dạ Vũ nhẹ nhàng xoa mặt nàng, đáy mắt xẹt qua một mảnh tàn nhẫn, lại lập tức che dấu xuống, nhu tình nhìn nàng nói: "Bất luận kẻ nào cũng không thể thương tổn nàng, thương tổn nàng, chết." (mèo: V~. . sao con mắmkia chương tiểu Yên xuống vực mà giờ vẫn sống = =', ra về !!)

Lời nói lãnh khốc vô tình âm vang mạnh mẽ, hắn tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn Tiểu Yên.

"Tỷ tỷ, tỷ phụ."

Bỗng nhiên giọng nói thân nhiên của Mộc Hi Cẩn truyền đến, Lăng Dạ Vũ nhìn lại, chỉ thấy Vân Hàm bên cạnh Mộc Hi Cẩn, không để ý đến sắc mặt của hắn ta, vô cùng thân thiết kéo tay hắn (MHC).

Lăng Dạ Vũ ngưng mắt hỏi: "Sao đệ lại tới đây?"

"Tỷ tỷ ở đây, sao ta lại không đến?" Mộc Hi Cẩn thân nhiên trả lời, lập tức nhìn Ly Yên hỏi: "Tỷ tỷ, chừng nào thì về nhà một chuyến, đệ đã nói với cha nương chuyện tỷ không chết, bọn hắn đều cực kỳ kích động, ầm ĩ đòi muốn gặp tỷ, chỉ là ta không để cho bọn họ tới vương phủ, lớn tuổi, nương không tiện bốn ba."

Năm đó bởi vì Dung Thiên nghe nói Ly Yên rơi vào vách núi đen, thương tâm quá độ, thân thể từ từ suy yếu, mặc dù có Vân Mặc thân y ở đây, nhưng tâm bệnh của nàng ấy lại không trị được, tâm bệnh lại vẫn cần tâm được chữa, chỉ có nhìn thấy Ly Yên lòng của nàng mới có thể buông xuống. Mộc Lâu Thử dù sao cũng là người tập võ, mặc dù cũng bị đá kích, nhưng thân thể vẫn còn có thể chống đỡ được.

"Ừ, ta sẽ về." Ly Yên gật gật đầu, kỳ thật nàng đã sớm tính toán, sau khi trở lại vương phủ, liền cùng Lăng Dạ Vũ về phủ Thừa Tướng .

"Tỷ tỷ, tỷ bảo Cẩn ca ca dẫn ta trở về đi! Cẩn ca ca không muốn mang ta trở về a!" Vân Hàm buông tay Mộc Hi Cẩn ra, còn chạy tới giữ chặt tay Ly Yên, bấu môi ai oán nói.

Nhưng mà, sâu trong đáy mắt lại lóe sáng phức tạp quang mang, thuốc bột vô sắc vô vị trong tay thâm nhập vào cơ thể Ly Yên.

Ly Yên giống như không có phát hiện cái gì, chỉ là hơi hơi kéo tay nàng ra, bất đắc dĩ nói: "Để cho nàng đi cùng một lúc đi!"

Tiểu Cẩn biết tính cách của cha nương, nếu mà bọn họ nhìn thấy Vân Hàm, chắc chắn sẽ xem nàng là con dâu mà đối đãi, tiểu Cẩn không muốn nàng có hi vọng, mới không cho nàng đi theo, chỉ là Vân Hàm lại chấp nhất như vậy, nếu không đáp ứng nàng, chỉ sợ sẽ bị phiền chết.

Đáy mắt Vân Hàm hiện lên ân hận, nhưng mà nàng đã xuống tay rồi, hối hận cũng không còn kịp nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94

Edit: MiuLinh

Beta: Mèo xinh

Mộc Hi Cẩn trầm mặc không nói, nhưng Ly Yên biết hắn đã đồng ý.

"Lão Đại, nguy rồi,các môn phái khác đồng loạt tấn công Ngung Yên cung." Nhược Vũ bỗng nhiên xuất hiện, nét mặt ngưng trọng nói.

Sắc mặt Ly Yên liền trầm xuống: "Sao lại thế này."

"Người của chúng ta bỗng nhiên bị đệ tử của môn phái khác khiêu khích, đám người Ngũ sát cực kỳ nổi giận liền làm đệ tử các môn phái khác bị thương, nhưng bọn hắn lại nói người của Ngung Yên cung giết đệ tử bọn hắn, hiện giờ muốn lấy lại công đạo." Nhược Vũ cảm giận nói xong.

Nghe vậy, Ly Yên hừ lạnh một tiếng, hay cho một cái lấy lại công bằng, trên thực tế chính là mơ ước Ngung Yên cung đã lâu, lấy lại công đạo bất quá là cái có mà thôi.

"Đi, ngược lại ta muốn nhìn bọn hắn lấy lại công đạo như thế nào."

Căn cứ của Ngung Yên cung, một đám người vây quanh ở giữa, lớn tiếng hô: "Giao ra hung thủ giết người, trả công đạo cho bọn ta."

Tuyệt nhân nhát liếc bọn họ một cái, nói: "Ta nói, người của Ngưng Yên cung không có giết người, bất quá là làm đệ tử của các người bị thương, nếu các người vẫn khẳng khẳng giữ ý kiến, cũng đừng trách chúng ta không khách khí."

Người là do Băng làm bị thương, nhưng nàng sẽ không giao Băng ra, Băng không có sai, mặc dù có sai, cũng không thể giao ra. Ngũ Sát bọn họ luôn luôn năm người một cái mạng, huynh muội tình thâm, lão Đại cực kỳ bao che khuyết điểm, bọn hắn cũng như vậy.

"Ha ha, âm ỉ cái gì? Lại muốn vây công sao?" Bỗng một thanh âm thanh thủy vang lên, mang theo ý tứ trêu tức.

Bọn người Ngũ sát liền tròn to mắt, đầy xúc động, vui sướng hô lên: "Lão Đại."

Lão Đại quả nhiên không chết, lúc Nhưộc Vũ nói cho bọn họ tin tức này, bọn họ mừng rỡ như điên, thiếu chút nữa khóc òa lên.

Các môn phái còn lại đều kinh sợ, bất khả tư nghị nhìn bóng dáng kia đang đến.

Sao lại thế này? Không phải nói Cung chủ Ngưng Yên Cung——Luu Ly công tử đã chết từ sáu năm trước sao? Chính bởi vì nàng ta không có ở đây, cho nên bọn hắn mới dám tập trung tấn công. Trong sáu năm này, người Ngưng Yên cung giống như mai danh ẩn tích, nhưng mấy ngày trước lại tái xuất giang hồ. Từ lâu bọn hắn đã sớm mơ ước Ngưng Yên cung, mà thế lực Ngưng Yên cung lại rất lớn, không thể lại để cho nó phát triển hơn nữa, cho nên mới chuyện lấy lại công đạo như hôm nay, ai ngờ, nữ tử này lại không chết.

Vào lúc Ly Yên ngã xuống vực thẳm, toàn bộ Ngưng yên Cung liền đi tìm nàng, sống thì gặp người chết phải thấy xác, ở mấy ngày trước khi biết được tin nàng không chết, liền một lần nữa nhận nhiệm vụ, tái xuất giang hồ.

Ly Yên khẽ cười với Ngũ Sát bọn họ một chút, trong nháy mắt ánh mắt lập tức trở nên sắc bén, lạnh giọng nói với bọn hắn: "Nếu các người nghĩ muốn vây công, bản cung chủ tùy thời phụng bồi, giống như sáu năm trước vậy."

"Dạ môn tùy thời cùng Ngưng Yên cung sóng vai." Lăng Dạ Vũ ngưng mắt lạnh lùng nói, lời nói thản nhiên nhưng lại khiến người khó mà chịu nổi khí thế này.

Thanh y nam tử cầm đầu khoảng ba bốn mươi tuổi, trên trán ứa ra mồ hôi lạnh, nờ nụ cười cứng nhắc: "Cung chủ nói đùa, chúng ta chỉ muốn người Ngưng Yên cung cho chúng ta một cái công đạo, không cần gây chiến."

Trận chiến đẫm máu sáu năm trước, trận chiến sáu năm trước vẫn còn như rành rành trước mắt những người từng chứng kiến, hiện giờ nhớ tới đều đã trong lòng run sợ.

Ly Yên cười lạnh một tiếng, "Hiện giờ gây chiến chỉ sợ là các người đi? Thuyết phục tất cả người trong giang hồ cùng tấn công sao?"

"Bọn hắn chỉ là tới để làm chứng mà thôi." Ngượng ngùng nòn nụ cười, thanh y nam tử có chút chột dạ liếc mắt nhìn những người đó một cái.

"Nhân chứng? Không có nhân chứng, người Ngưng Yên cung ta nói không có giết người chính là không có giết người, tìm hung thủ giết người thì đến nơi khác tìm đi, Ngưng Yên cung chúng ta không chào đón các người." Ly Yên thản nhiên liếc mắt nhìn hắn, lạnh lùng nói.

"Sự thật ở trước mắt, hi vọng cung chủ cứ giao hung thủ giết người ra là được." Thanh y nam tử hít mắt, vẻ mặt trở nên nghiêm túc lên.

Tuy hắn có tâm tư muốn tóm lấy Ngưng Yên cung, nhưng mà hắn cũng là đau lòng vì

đệ tử của hắn, một đám đệ tử hắn bồi dưỡng nhiều năm như vậy, trong nháy mắt đều bị diệt, sao hắn có thể cam tâm?

"Không có hung thủ, nếu các người cứ khẳng khẳng một mực, bản cung chủ cũng không có cách nào, niệm tình các người có giao tình rất tốt với đệ tử đã chết kia, ta sẽ tiễn các người một đoạn đường." Ly Yên lạnh lùng nhìn về phía bọn hắn, tỏa ra sát khí nồng đậm.

"Cung Chủ, đừng thấy bọn ta cho người chút mặt mũi mà lên mặt." Thanh y nam tử có chút tức giận, nàng nói lời này rõ ràng là uy hiếp, cho dù hắn kiêng kị nàng, nhưng hắn cũng không phải là người sợ phiền phức, tất cả người trong giang hồ cùng tiến lên còn sợ không thắng được nàng ta sao? Nghe nói năm đó khi nàng ta bị đánh rơi xuống vách núi đen, mặc dù hiện giờ nàng không chết, nhưng nhất định võ công sẽ không bằng lúc trước nữa.

Thanh y nam tử nghĩ tự cho là đúng, cũng là bởi cái tự cho là đúng kia của hắn, cuối cùng mới phải nhận lấy kết cục thảm thiết.

"Mặt của người bản cung chủ còn khinh thường muốn a! Khó coi như vậy, thật sự là vũ nhục bản cung chủ." Ly Yên lạnh lùng nhìn mặt hắn mà nói, trong giọng nói còn lộ ra ghét bỏ cùng chán ghét.

Nghe vậy, sắc mặt thanh y nam tử trở nên xanh mét, vô cùng khó coi, gân xanh trên trán co dật điên cuồng: "Cung chủ nhất định phải cùng chúng ta đối nghịch tới cùng sao?"

"Người không phạm ta ta không phạm người, nếu người phạm ta ta nhất định diệt." Ánh mắt Ly Yên lóe ra hàn quang. (mèo: xl cô, nhưng ngũ sát của cô phạm người ta trước.)

Thanh y nam tử thấy thuyết phục nàng không được, trong mắt liền nhiễm lên một tầng sát ý: "Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, chúng ta đây chỉ có thể san bằng Ngưng Yên cung rồi."

Ly Yên vừa xuất kiếm, chống lại thanh kiếm sắc bén của thanh y nam tử, về ra một đạo kiếm phong, bỗng sắc mặt Ly Yên trầm xuống, trở nên khó coi, vội lui về sau vài bước thu lại trường kiếm.

Tại sao có thể như vậy? Ly Yên cau chặt mày, nội lực của nàng vậy mà không sử dụng được?

Thanh y nam tử thấy thế, thừa cơ cầm kiếm thẳng tắp về đâm về phía nàng, Lăng Dạ Vũ mắt thấy không ổn, trong lòng quýnh lên, vội vàng xoay người nhảy lên dùng kiếm đẩy kiếm của hắn ra.

"Tiểu Yên, làm sao vậy?"

Lăng Dạ Vũ cũng nhìn ra nàng không ổn, với tính cách của nàng tuyệt đối sẽ không chịu lùi bước tạm thời.

"Vũ, nội lực của ta....." Ly Yên cau mày nói, tuy chưa nói hết lời, nhưng Lăng Dạ Vũ đại khái đã đoán được.

Giật mình một cái, bỗng nhiên hiện lên một màn Vân Hàm giữ chặt tay nàng, Ly Yên âm thầm tự trách, sao lại sơ suất như vậy, biết rõ nàng ta ở lại bên cạnh bọn họ là không có ý tốt, vậy mà lại không có đề phòng nàng ta.

Là nàng quá mức tin tưởng nàng kia rất yêu Mộc Hi Cần, sẽ không làm ra chuyện thương tổn hắn, nhưng mà, nàng ta không làm hại Mộc Hi Cần vì mục tiêu của nàng ta chính là Mộc Ly Yên nàng.

Thanh y nam tử không cam lòng lại tấn công về phía Lăng Dạ Vũ, Lăng Dạ Vũ vội vàng che chở Ly Yên, Ly Yên cảm thấy ánh mắt tràn đầy lửa giận.

Bỗng dưng, cảm giác có một cổ khí tức hắc ám ở bên cạnh, mặc dù Ly Yên mất đi nội lực, nhưng thân là đặc công, nàng vẫn am hiểu về cận chiến, động tác nhanh nhẹn né tránh đòn tấn công của người.

Ly Yên ngưng mắt nhìn nữ tử áo choàng trước mắt, sinh ra một loại cảm giác quen thuộc.

Không đợi nàng suy nghĩ kỹ xem nữ tử này là ai, nữ tử áo choàng lại tấn công đến, toàn thân tràn ngập hơi thở hắc ám, tuy là khoác áo choàng, nhưng Ly Yên có thể cảm nhận được hận ý ngập trời của nàng.

Không có nội lực nên Ly Yên rơi vào thế hạ phong, nữ tử áo choàng nắm yết hầu của nàng, thi triển khinh công, mang nàng chạy về nơi xa.

"Tiểu Yên." Lăng Dạ Vũ không rảnh bận tâm thanh y nam tử tập kích, lo lắng hô, muốn đuổi theo, nhưng mà lại bị mấy hắc y nhân bỗng nhiên xuất hiện ngăn cản.

"Lão Đại." Người Ngưng Yên cung sốt ruột hô, nhưng kẻ thù không muốn buông tha, tiếp tục tấn công về phía bọn họ, bọn họ đành phải miễn cưỡng đánh trả, chỉ mong giải quyết kẻ địch thật nhanh, sau đó đi cứu lão Đại.

Đôi Lăng Dạ Vũ đỏ đăm nhìn nữ tử áo choàng bắt Ly Yên đi về phương xa, ra tay càng phát ra sắc bén.

Ly Yên bị đem đến một ngọn núi tràn ngập băng tuyết, dường như ở đây tuyết đọng quanh năm, trắng xóa, mệnh mông vô bờ.

"Rốt cuộc ngươi là ai?" Ly Yên hí mắt, gắt gao nhìn chằm chằm nàng hỏi.

Nữ tử áo choàng cười nhạo một tiếng: "Ngươi sẽ biết nhanh thôi."

Nữ tử áo choàng kéo Ly Yên đến một chỗ tối đen trong sơn động, càng đi sâu vào bên trong, ngược ánh sáng trở nên càng ít, đi không lâu, Ly Yên chỉ thấy ở giữa động có một chiếc xe trượt tuyết, một nam tử nằm trên xe trượt tuyết.

Ly Yên đến gần lúc nhìn thấy không khỏi trợn to mắt, thanh âm hiển nhiên không thể tin, "Lăng Dạ Ảnh?"

Tuy gương mặt của nam tử nằm ở xe trượt tuyết đã bị thối rữa, nhưng nàng liếc mắt một cái liền nhìn ra hắn chính là Lăng Dạ Ảnh.

Sao Lăng Dạ Ảnh có thể nằm ở nơi này? Vì sao nữ tử này lại mang nàng tới chỗ này?

Hiện tại cả đầu Ly Yên đều là dấu hỏi, nàng không biết nữ tử này mang nàng tới nơi này làm gì. Chỉ thấy nữ tử áo choàng chậm rãi tháo áo choàng xuống, Ly Yên kinh ngạc nhìn khuôn mặt nàng kia hoàn hảo không tổn hao gì, chán kinh nói: "Liễu Tư Nhiễm? Là ngươi? Ngươi, làm sao có thể....."

Liễu Tư Nhiễm chậm rãi cười, nhưng là hỗn loạn bi thương cùng châm chọc, "Không nghĩ tới phải hay không? Mặt ta khôi phục, độc ngươi hạ ta đã giải được rồi."

Ly Yên khó có thể tin nhìn nàng, đối với độc thuật của mình nàng rất có tự tin, không có giải được của nàng, bất luận kẻ nào đều giải không được, nhưng mà Liễu Tư Nhiễm vậy mà có thể giải được, mặt cũng khôi phục rồi.

Liễu Tư Nhiễm bước tiếp, chậm rãi đi đến bên cạnh xe trượt tuyết, ánh mắt nhìn Lăng Dạ Ảnh đầy thâm tình, trên mặt cũng trở nên nhu hòa rất nhiều, nàng đưa tay mảnh khảnh nhẹ xoa mặt hắn, giống như thì thào tự nói: "Lúc trước ta, so với hắn hiện tại vẫn còn khó coi, còn ghê tởm hơn, nhưng mà một chút hắn cũng không để ý, vẫn thâm tình hôn mặt ta như vậy, chỉ là....."

Về mặt Liễu Tư Nhiễm nhất thời trở nên hung dữ, một đôi mắt đỏ ngầu giận dữ nhìn Ly Yên: "Đều là bởi vì các người, nếu không phải người cùng Lăng Dạ Vũ, anh sẽ không phải chết."

Ly Yên cảm giác có chút khó hiểu, trước kia nàng ta không phải là yêu Vũ đến chết đi sống lại sao? Sao hiện giờ lại bởi vì Lăng Dạ Ảnh mà hận bọn họ rồi hả ? Hơn nữa Lăng Dạ Ảnh chết như thế nào?

Dường như nhìn ra Ly Yên đang nghĩ gì, Liễu Tư Nhiễm thê lương cười, khóe môi tràn đầy chua xót: "Trước kia ta yêu Lăng Dạ Vũ, nhưng mà hắn lại đem tình yêu của ta vứt đi như giấy cũ, về sau gặp Ảnh, hắn che chở ta, rõ ràng yêu ta cũng không dám nói, luôn luôn ở trước mặt ta tỏ ra một bộ dáng lạnh như băng, nhưng ở một khắc trước khi hắn chết mới có dũng khí nói với ta tâm ý của hắn."

Nói đến đây, khóe mắt Liễu Tư Nhiễm tràn ra nước mắt, ánh mắt có chút trống rỗng cúi đầu nhìn khuôn mặt của Lăng Dạ Ảnh, đầu ngón tay vuốt ve mặt hắn, nàng hi vọng biết bao hắn có thể mở to mắt nhìn nàng một cái.

Liễu Tư Nhiễm nhớ đến sau khi nàng bị Lăng Dạ Vũ đánh trọng thương, đến tình cảnh Lăng Dạ Ảnh dẫn nàng đi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95

Edit: MiuLinh

Beta: Mèo xinh

Sau khi Liễu Tư Nhiễm tỉnh dậy, chậm rãi mở đôi đồng tử chưa xót ra, chỉ thấy một nam tử đang ở bên cạnh nắm tay nàng.

Về mặt nam tử uể oải, hai mắt đỏ bừng, môi sắc trắng xanh, ánh mắt lại tràn đầy nhu tình, khiến cho nàng không khỏi sùng sốt.

"Người. . . ." Liễu Tư Nhiễm nhẹ nhàng mở miệng nói.

Nam tử này chính là nàng nam tử lạnh nhạt nàng quen biết hay sao? Vì sao trong ánh mắt lại thâm tình như vậy?

Lăng Dạ Ảnh khẽ xoa mặt nàng, khóe môi chậm rãi giờ lên, nhưng mà nụ cười này lại có vẻ vô lực, sáng lạn như quỳnh hoa, khiến Liễu Tư Nhiễm cảm thấy bất an.

"Năm đó, lần đầu tiên ta gặp nàng ở ngoài cung, khi đó nàng chỉ chín tuổi rất ngây thơ, chính là nụ cười thuần khiết kia đã chiếm lấy trái tim ta, về sau ta đi khắp nơi tìm hiểu về nàng, tìm bốn năm lại không có kết quả, nhưng mà ta tuyệt đối không nghĩ tới, tìm lâu như vậy, mà nàng lại là người trong cung, ta tra được nàng là cung nữ bên cạnh thái hậu, vốn muốn cầu bà ta ban nàng cho ta, nhưng ở cửa cung lại nghe thấy nàng thỉnh cầu thái hậu phải gả cho Lăng Dạ Vũ."

Nói đến đây, ánh mắt Lăng Dạ Ảnh tràn đầy đau khổ, mang theo nồng đậm chua xót.

Liễu Tư Nhiễm về mặt chấn kinh, khó có thể tin nhìn hắn, ý của hắn là hắn thích nàng rất nhiều năm rồi hả ?

Vì sao nàng lại chấn kinh như vậy? bởi vì ở trước mặt nàng hắn luôn tỏ vẻ hờ hững, kỳ thật chỉ là hắn sợ nói ra rồi nàng sẽ hung hăng cự tuyệt hắn.

"Ta hi vọng nàng hạnh phúc, cho nên không thỉnh cầu thái hậu tứ hôn, cũng là trong một năm đó, ta bị Lăng Dạ Vũ giết chết, ta đối với hắn như thân huynh đệ, vậy mà hắn lại đối với ta như vậy. Khi đó ta bị thương nặng nhưng cũng chưa chết, lúc ta thức dậy đã nằm ở trong quan tài, ta dùng chút khí lực cuối cùng để mở quan tài ra, về sau, ta ở trong một sơn động chữa thương, phát hiện một bản võ công bí tịch, ta liều mạng luyện công, chính là vì một ngày kia sẽ trở về báo thù. Sau khi võ công ta đại thành liền xuất quan, thành lập thế lực của chính mình, chống đối Lăng Dạ Vũ, khi đó nàng đã gả cho hắn, chỉ là nàng ở trong vương phủ một chút cũng không vui vẻ, ta muốn mang nàng đi, nhưng chắc hắn nàng sẽ không đi theo ta, nàng yêu Lăng Dạ Vũ nhiều như vậy a! Sao có thể rời khỏi hắn?"

Lăng Dạ Ảnh cười tự giễu, tiếp tục nói: "Sau khi nàng bị thái hậu hạ được, ta cứu nàng trở về, chỉ là trong lòng nàng vẫn còn có Lăng Dạ Vũ, một lần lại một lần mạo hiểm đi tìm hắn, nàng đâu biết trái tim của ta có bao nhiêu đau khổ, cho nên ta vẫn tỏ ra thờ ơ với nàng".

Nghe đến đó, tim Liễu Tư Nhiễm run rẩy một phen, nổi lên một làn sóng lẫn lẫn, nhếch môi không nói gì.

Bỗng dưng Lăng Dạ Ảnh hôn nàng, giống như chuồn chuồn lướt nước, cực kỳ ôn nhu.

Liều Tư Nhiễm kinh ngạc trợn to mắt, không khỏi xoa mặt mình. Xấu xí không chịu nổi như vậy, vậy mà hắn không để ý còn hôn lên?

Trong lúc nàng kinh ngạc, trên đỉnh đầu lại truyền đến một tiếng nói ôn nhuận: "Về sau phải bảo vệ chính mình cho thật tốt, nhớ kỹ, không được lại để cho mình bị thương nữa."

Nàng mê mang nhìn hắn, dường như ánh mắt kia chính là ánh mắt trong suốt không chút tạp chất mà năm đó hắn nhìn thấy.

Lúc Liều Tư Nhiễm còn chưa phản ứng kịp, hắn dùng dao găm sắc bén cắt cổ tay nàng, tiếp theo liền lưu loát đem dao găm xẹt qua cổ tay của mình, máu tươi tràn ra, xinh đẹp giống như Mạn Châu Sa Hoa vậy.

Lăng Dạ Ảnh đang ngồi vận công, Liều Tư Nhiễm chỉ cảm thấy máu trên người như bị rút ra, đau đớn kịch liệt quét qua toàn thân nàng, cắn răng khò khỏ miệng hỏi: "Người làm gì."

Lăng Dạ Ảnh không để ý đến nàng, máu hai người trao đổi cho nhau. Thật lâu sau, Lăng Dạ Ảnh vô lực ngã xuống, Liều Tư Nhiễm xoa mặt mình, phát giác khuôn mặt bóng loáng, không khỏi có chút vui sướng, nhưng mà lúc đảo mắt nhìn về phía Lăng Dạ Ảnh, nước mắt tràn mi mà ra.

Nàng trúng độc của Ly Yên nên gương mặt mới bị hủy, hiện giờ Lăng Dạ Ảnh trao đổi máu với nàng, mặt nàng khôi phục, chỉ là Lăng Dạ Ảnh lại bị hủy dung.

"Vì sao? Vì sao lại tốt với ta như vậy, ta không đáng." Liều Tư Nhiễm nâng hắn dậy, nước mắt tuôn như mưa.

Lăng Dạ Ảnh cười thê lương: "Chỉ có nàng mới đáng để cho ta làm như vậy, nhớ kỹ, đừng để chính mình bị thương, hiện giờ võ công của nàng có thể so ngang Lăng Dạ Vũ, nhưng vẫn phải cẩn thận, nếu như nàng vẫn muốn cướp hắn về liền đi đi! Mộc Ly Yên khó đối phó, nàng không thể miễn cưỡng, cho dù bây giờ võ công của nàng đã cao, nhưng độc thuật của nàng ta cao mình, không cẩn thận sẽ bị trúng độc."

Liều Tư Nhiễm ngẩn người: "Có ý gì, hiện giờ võ công của ta cao hơn cả Lăng Dạ Vũ sao?"

Hắn nở nụ cười, hơi thờ mong manh nói: "Một chương Lăng Dạ Vũ chương kia dùng hết toàn lực, nàng phải chết là điều không thể nghi ngờ, chỉ là ta đem toàn bộ võ công chuyển cho nàng."

Bọn hắn luyện tà công này có thể cứu người, chỉ là tương đương lấy mạng đổi mạng, sau khi đem nội lực toàn thân dời đi, chính hắn sẽ phải chết.

"Không. . . ." Liều Tư Nhiễm quát to một tiếng, càng thêm đau lòng, giống như có cái gì đó đang tan vỡ ở trong lòng nàng.

"Nhớ kỹ lời của ta, ta đã phân phó xuống, toàn bộ thể lực trong tay ta toàn bộ thuộc về nàng, đi đoạt thứ nàng muốn đi." Nói xong lời cuối cùng, giọng nói Lăng Dạ Ảnh càng ngày càng nhỏ, đôi mắt từ từ nhắm lại, về mặt an bình.

Liều Tư Nhiễm nhìn mặt hắn, nghẹn ngào im lặng, ánh mắt nhất thời tràn ngập âm ngoan, cắn răng nói: "Ta sẽ lấy lại tất cả mọi thứ cho chàng, tuyệt không để bọn chúng dễ chịu."

Một khắc sau cùng kia, nàng mới phát hiện người nàng thật sự yêu chính là hắn, nàng cố chấp cướp đoạt Lăng Dạ Vũ trong tay Mộc Ly Yên chỉ là vì không cam lòng, chân chính yêu chính là nam tử đã cứu mình a! Mặc dù nam tử này luôn luôn đối xử thờ với nàng, nhưng đáy mắt lại cất giấu vô tận ưu thương cùng nhu tình.

Liều Tư Nhiễm chậm rãi kể ra chuyện năm đó của bọn họ, nói xong lời cuối cùng, ánh mắt trở nên âm ngoan, phẫn hận nhìn Ly Yên nói: "Người nói, có phải là các ngươi sai hay không? Chính bởi vì các ngươi, Ảnh mới có thể biến thành như vậy."

Năm đó sau khi Lăng Dạ Ảnh chết, nàng đưa thi thể hắn chuyển lên ngọn núi Tuyết sơn này, nàng biết xe trượt tuyết ở đây có thể giữ cho thi thể không tổn hao gì, cho nên mới an trí Lăng Dạ Ảnh ở chỗ này. Vốn nàng chỉ ôm hi vọng bé nhỏ làm cho Lăng Dạ Ảnh sống lại, lại không nghĩ rằng thật là có phương pháp, máu của Mộc Ly Yên có thể làm cho Lăng Dạ Ảnh khởi tử hồi sinh, cơ hội tốt như vậy sao nàng có thể bỏ qua chứ?

Ly Yên gắt gao mím môi, không nói gì, dù sao bây giờ cảm xúc của nàng ta không ổn định, nếu như nàng nói sai cái gì kích thích đến nàng ta, còn không biết sẽ làm ra chuyện gì với nàng.

Chớp mắt, Liều Tư Nhiễm chậm rãi cười lên, dịu dàng vuốt ve khuôn mặt của Lăng Dạ Ảnh, nói: "Ảnh, rất nhanh chàng có thể mở mắt thấy ta rồi."

Ly Yên cau mày, ngưng mắt cảnh giác nhìn nàng ta, trong lòng cảm giác bất an.

Liều Tư Nhiễm xoay về phía Ly Yên, nắm cằm của nàng nói: "Người yên tâm, ta sẽ không cho ngươi chết dễ dàng như vậy, chẳng qua chỉ là muốn hỏi mượn ngươi vài thứ thôi."

Mượn vài thứ?

Rốt cuộc Ly Yên cũng hiểu rõ nàng ta bắt chính mình qua đây là muốn lấy máu của nàng, chỉ sợ chuyện máu của nàng có thể khởi tử hồi sinh cũng là do Vân Hàm nói cho nàng ta biết.

Liều Tư Nhiễm lấy ra một cây đao, đầu đao lóe ra ánh sáng lạnh lẽo, gạch lên tay Ly Yên một đường, từ từ chảy ra một dòng máu tươi, Liều Tư Nhiễm kéo tay nàng phóng đưa đến bên miệng Lăng Dạ Ảnh, từng giọt máu tươi rơi vào trong miệng Lăng Dạ Ảnh.

Sắc mặt Ly Yên càng ngày càng trắng bệch, Liễu Tư Nhiễm mới buông tay nàng ra, ánh mắt mang theo mong chờ canh giữ bên người Lăng Dạ Ảnh, đợi hần tỉnh lại.

Nhưng mà, thật lâu sau, Lăng Dạ Ảnh cũng không có dấu hiệu muốn tỉnh lại, sắc mặt Liễu Tư Nhiễm liền trở nên âm trầm, có chút sốt ruột, giữ chặt tay Ly Yên chất vấn: "Có phải ngươi đã động tay động chân gì hay không? Sao Ảnh còn chưa tỉnh dậy?"

Nàng y thuật độc thuật cao minh, muốn giờ trò cũng không khó.

Ly Yên nâng ánh mắt trong veo mà lạnh lùng lên nhìn nàng ta, thần nhiên nói: "Hắn nằm ở trong này lâu như vậy, nhất định phải sau một tháng mới có thể tỉnh lại."

Liễu Tư Nhiễm suy nghĩ thấy cũng có lý, dù sao Lăng Dạ Ảnh nằm ở trong này đã sáu năm, có lẽ cần chút thời gian mới có thể tỉnh lại.

Nàng nheo mắt lại, nửa tin nửa ngờ mà hỏi: "Thật sự? Ngươi xác định?"

Ly Yên gật đầu một cái, cúi đầu tự băng bó vết thương cho mình, đáy mắt hiện lên tinh quang.

Thật sự là nàng đã giờ trò, trước khi Liễu Tư Nhiễm cắt cổ tay nàng, nàng đã thoa mê dược ở trên tay, máu của nàng có thể Giải Bách Độc, cho nên nàng chỉ có thể vẽ loạn mê dược, đợi thời cơ thích hợp lại giết hắn, chấm dứt hậu hoạn

Liễu Tư Nhiễm nghi ngờ nhìn nàng vài lần, sau cùng vẫn là lựa chọn tạm thời tin tưởng nàng.

"Chủ tử."

Đột nhiên một bóng dáng màu hồng phấn đi đến, cung kính quỳ xuống nói.

Liễu Tư Nhiễm gật gù đầu, tán thưởng nói: "Lần này ngươi làm rất tốt."

"Tạ chủ tử, Vân Hàm chỉ là nghe theo chủ tử phân phó." Lúc đó thanh âm của Vân Hàm thanh lạnh lùng vô cùng, giống như người máy không có cảm tình vậy, so với Vân Hàm ngày thường Ly Yên gặp cách biệt một trời một vực.

Vân Hàm vẫn cúi đầu, sâu trong đáy mắt dường như đang đè nén gì đó.

"Ngươi trông chừng nàng ta cẩn thận, đừng để nàng ta trốn, lấy tất cả độc dược trên người nàng ta ra, ta còn có việc đi trước." Liễu Tư Nhiễm chậm rãi phân phó nói.

"Vâng"

Vân Hàm lên tiếng, Liễu Tư Nhiễm đi ra ngoài.

Ánh mắt Ly Yên chăm chú khóa ở trên người Vân Hàm, mà vẻ mặt Vân Hàm chỉ là thần nhiên tìm độc dược trên người nàng.

"Visao?" Ly Yên lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng hỏi.

"Cái gì mà vì sao?"

"Ngươi đối với ta như vậy, tiểu Cẩn sẽ không tha thứ cho ngươi."

Tay Vân Hàm dừng một chút, lập tức khẽ mở môi đỏ mọng nói: "Hắn sẽ không biết."

Ly Yên cười lạnh một tiếng: "Ngươi là thật sự thích Tiểu Cẩn sao? Ngươi thương hắn lại đi thương tổn người thân của hắn, thật sự là buồn cười."

Trong giọng nói tràn đầy trào phúng, Vân Hàm mấp máy môi, đáy mắt chợt lóe phức tạp.

"Ta chỉ là nghe theo phân phó của chủ tử mà thôi."

"Ngươi là người, ngươi có suy nghĩ của chính mình, vì sao chuyện gì cũng phải nghe theo người khác?" Ly Yên cao giọng nói. (mè: Ly yên, nếu Nhược Phong Nhược Vũ cũng có suy nghĩ như vậy thì sao ? = =)

"Mạng của ta là chủ tử cứu, đời này đều phải nghe chủ tử." Vân Hàm mặt không thay đổi nói, dừng một chút, lại nói: "Chúng ta là sát thủ không cảm tình, ta sẽ không yêu bất luận kẻ nào."

Ly Yên cong khóe môi, nhìn thẳng nàng: "Thật sự không thích sao?"

Cho dù đứng ở trước mặt Liễu Tư Nhiễm nàng ấy che dấu vô cùng tốt, nhưng ánh mắt nhìn người nàng ấy yêu thương tuyệt đối không phải là giả.

Vân Hàm không có nhìn thẳng ánh mắt nàng, trong lòng căng thẳng, thần nhiên nói: "Không thích."

"Vân Hàm, ta cũng đã từng là sát thủ, tình yêu đến thì bất luận là ai cũng không cản được."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiếu Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96

Edit: MiuLinh

Beta: Mèo xinh

Ánh mắt Vân Hàm hiện lên một tia kinh ngạc, nàng ta đã từng là sát thủ? Nàng ta không phải là thiên kim phủ Thừa Tướng sao?

Ly Yên hiểu rõ suy nghĩ trong lòng Vân Hàm, nhưng cũng không có giải thích thêm, chỉ tiếp tục nói: "Người thật sự muốn sống một cuộc sống giống như một cái xác không hồn sao?"

"Ta chỉ biết phải nghe mệnh lệnh của chủ tử." Mặt Vân Hàm không chút thay đổi, nhàn nhạt nói.

Ly Yên thở dài lắc đầu, thật sự là gian ngoan mắt linh, một ngày nào đó nàng ấy sẽ hiểu rõ.

Dạ Môn, Lăng Dạ Vũ sắc mặt nặng nề ngồi ở ghế trên, ánh mắt một mảnh âm trầm, lạnh nhạt nói: "Còn chưa có tìm được sao?"

"Môn chủ, thuộc hạ đã phái mọi người đi tìm, nhưng vẫn không có tin tức của phu nhân." Hắc y nam tử cúi đầu về mặt hổ thẹn, không thể tưởng được bọn hắn đã cử người đi tìm khắp nơi nhưng vẫn không tìm được người, mang tiếng là Dạ môn của bọn hắn đặt ngang hàng với Ngưng Yên cung.

"Buồn cười, vậy mà người lại để mẫu thân biến mất không thấy đâu." Bỗng dưng, một âm thanh lạnh lùng truyền đến, ẩn chứa nồng đậm tức giận.

Lăng Dạ Vũ hơi hơi nâng mắt, chỉ thấy Lăng Tuyết cùng Lăng Sương sóng vai đi đến, về mặt Lăng Sương ngưng trọng, mà về mặt Lăng Tuyết lại âm trầm, cực kỳ giống Lăng Dạ Vũ vừa rồi.

Lúc này Lăng Dạ Vũ có chút thẹn với bọn nó, dù sao cũng là hắn không bảo vệ được Tiểu Yên.

"Các con đi về trước đi! Ta nhất định sẽ tìm được nương các con trở về." Lăng Dạ Vũ nhẹ giọng nói.

Nhưng mà Lăng Tuyết lại lạnh lùng xuy một tiếng, mang theo nồng đậm khinh thường, "Chờ người tìm được nương trở về chỉ sợ....."

Nói đến bên miệng, lại ý thức được tự mình nói sai, lập tức hừ lạnh một tiếng, không có tiếp tục nói hết.

"Được rồi, chúng ta nên nghĩ biện pháp tìm mẫu thân đi." Lăng Sương bắt đầu đi thở dài, khuyên nhủ, nếu lại để bọn họ tiếp tục ảm ỹ, thì cũng không cứu mẫu thân ở lại được.

Một bóng dáng nguyệt sắc nhảy vào, về mặt lạnh lùng có chút dao động, đáy mắt che dấu lo lắng: "Còn chưa tìm được tỷ tỷ sao?"

Lăng Dạ Vũ lắc đầu, nhíu chặt mày.

Mộc Hi Cẩn mím môi, cũng khóa chặt mày, tỷ tỷ không thấy nữa, bình thường Vân Hàm kề cận hắn cũng không thấy tung tích, nào đại bỗng nhiên hiện lên cái gì, lập tức lắc đầu, sẽ không phải, Vân Hàm không giống loại người sẽ làm ra chuyện này.

"Tiếp tục phái người đi tìm, nhất định phải tìm được mới thôi." Lăng Dạ Vũ lạnh lùng phân phó xuống, hắc y nam tử lĩnh mệnh liền đi xuống.

Nhưng mà ròng rã ba ngày, không chỉ không tìm được tin tức của Ly Yên, trái lại lời đồn lại truyền khắp nơi, tất cả mọi người tại truyền. Vũ vương phi không chết, nhưng mà nàng thiên vị hung thủ giết người Ngưng Yên cung, vì che chở thủ hạ của mình, lại liên thủ với Vũ Vương gia tiêu diệt rất nhiều môn phái trên giang hồ.

"Hoàng huynh, hiện giờ người người đều nảy sinh bất mãn với huynh, bọn quan viên nhao nhao buộc tội huynh a!" Lăng Dạ Nặc búi ngùi thở dài một tiếng.

Hắn hiện giờ mặc long bào, khoác áo bào hoàng kim, giữa trán tăng thêm vài phần khí phách, hình tượng người bệnh ôn nhuận trong dĩ vãng đã dần dần thay đổi.

"Buộc tội thì buộc tội, cứ tùy bọn họ." Lăng Dạ Vũ cũng chỉ thản nhiên đáp lại một câu, dưới mắt hiện lên quãng thâm, không che dấu được mệt mỏi, nhìn ra được hần đã mấy ngày chưa nghỉ ngơi.

"Lần này rõ ràng là có người bịa đặt gây chuyện, nhằm vào các ngươi." Lăng Dạ Nặc ngưng mắt, nói.

Lăng Dạ Vũ neho mắt lại, hần mơ hồ cảm thấy chuyện này cùng chuyện Ly Yên bị bắt có liên quan với nhau. Đáy mắt hiện lên nồng đậm sát ý, nếu bắt lợi với ly Yên, hần nhất định sẽ bằm thây vạn đoạn những kẻ đó.

Lúc đó, Liễu Tư Nhiễm nở nụ cười âm trầm đi vào trong sơn động, Ly Yên nhẹ nhàng liếc nàng một cái, lập tức không để ý nàng nữa.

"Mộc Ly Yên, ta sẽ không để các ngươi dễ chịu, ta sẽ cho các ngươi mang tiếng xấu muôn đời, bị người phi nhổ, sau đó, ta muốn tận mắt nhìn thấy từng người bên cạnh ngươi chết ở trước mặt ngươi." Ánh mắt Liễu Tư Nhiễm lóe lên tia tàn nhẫn, bên môi treo một nụ cười thị huyết.

Nghe vậy, cả người Ly Yên cứng đờ, nữ tử này thật ác độc, ngay cả người bên cạnh nàng, nàng ta cũng không buông tha.

"Ngươi muốn làm gì?" Ly Yên ngưng mắt lạnh cảnh giác hỏi.

Liễu Tư Nhiễm chỉ khẽ cười một tiếng, nói với Vân Hàm: "Đi thôi! Vân Hàm, đi hoàn thành chuyện ngươi nên hoàn thành."

Đáy mắt Vân Hàm lướt qua một tia phức tạp, chớp lóe lướt qua, lập tức thu liễm lại, thản nhiên đáp: "Vâng."

Nhìn bóng dáng Vân Hàm chậm rãi rời khỏi, trong lòng Ly Yên nổi lên một tia bất an.

Nàng nhất định phải ngăn các nàng ta lại, chỉ là hiện giờ nàng bị hạ được, không có nội lực, nàng không phải là đối thủ của Liễu Tư Nhiễm. Trong lòng càng không ngừng hối hận, lúc trước nàng nên nghiên cứu nhiều hơn về hóa công tán, nàng y thuật độc thuật siêu tuyệt, nhưng mà lại không nghĩ tới còn có hóa công tán, cuối cùng thua ở này.

Lúc Vân Hàm đi đến Vũ vương phủ, lúc nhìn thấy bóng dáng kia khuôn mặt vốn hờ hững vô tình kia lập tức trở nên tươi rói, khuôn mặt tươi cười chạy tới, gọi: "Cần ca ca."

Mộc Hi Cần vốn định đi ra ngoài tìm tin tức của Ly Yên, không ngờ lại gặp được Vân Hàm đã biến mất mấy ngày nay.

"Ngươi đi đâu vậy?" Bình thường nàng đặc biệt dính hần, hiện giờ lại bỗng nhiên mất tích mấy ngày, hần không thể không hoài nghi.

"Cần ca ca, ta vừa nghe nói Ly Yên tỷ tỷ bị bắt đi liền đi tìm tỷ ấy."

"Ngươi tìm? Chúng ta nhiều người như vậy tìm khắp nơi vẫn còn không thấy." Mộc Hi Cần âm đạm nói.

Cách đó không xa có hai nói bóng dáng dồn dập chạy tới.

Mộc Vi Ngưng thở gấp, ánh mắt mang theo khẩn thiết nói: "Yên nhi đã xảy ra chuyện gì rồi hả?"

Nàng vốn ở phương xa, vừa nghe được lời đồn liền lập tức quay về, nhìn xem có thể giúp được gì không, trong lòng có dự cảm xấu, cảm giác Ly Yên đã xảy ra chuyện, nhưng mà Thượng Quan Dương vẫn an ủi nàng.

Sáu năm trước sau khi Lăng Dạ Trần chết, trong lòng nàng vẫn không buông ra được, nhưng Thượng Quan Dương vẫn ở bên cạnh nàng, dần dần nàng cũng quen, chỉ là nàng vẫn không thể chấp nhận Thượng Quan Dương.

"Tỷ tỷ bị người khác tính kế bắt đi, hiện giờ không biết tung tích." Mộc Hi Cần cau mày nói.

Nghe vậy, Mộc Vi Ngưng trở nên lo lắng, sợ hãi kêu ra tiếng: "Cái gì? Tại sao có thể như vậy?"

"Cần ca ca, vừa rồi huynh còn không có nghe muội nói xong nha! Muội biết Ly Yên tỷ tỷ bị bắt đi đâu rồi." Vân Hàm giả bộ hờn giận, chu môi đỏ mọng nói.

Đôi mắt Mộc Hi Cần sáng lên, khẩn trương hỏi: "Làm sao muội biết? Ở nơi nào?"

"Lúc trước muội có đưa cho Ly Yên tỷ tỷ một chút hương phấn, đối với hương phấn kia muội vô cùng mẫn cảm, muội tìm kiếm vài ngày, cuối cùng cũng tìm được tin tức của tỷ tỷ." Vân Hàm dương khuôn mặt nhỏ nhắn nói, ánh mắt trong suốt thấy đáy, khiến người nhìn không ra manh mối.

"Vậy bây giờ tỷ tỷ đang ở đâu?"

Ánh mắt Mộc Hi Cần tràn đầy vui sướng, sắc mặt Mộc Vi Ngưng sắc mặt cũng thả lỏng một chút.

"Là một nơi rất hẻo lánh, ta dẫn mọi người cùng đi đi!" Đáy mắt Vân Hàm xẹt qua một tia chớp loáng, nói.

Thượng Quan Dương hít mắt đánh giá nàng, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú làm Vân Hàm cảm thấy sợ hãi.

Thượng Quan Dương sinh lòng cảnh giác, hấn đối với nữ tử này không tin tưởng, nhưng nếu Mộc Hi Cẩn tin tưởng nàng ta, vậy hấn cũng chỉ có thể cẩn thận hơn một chút.

"Đi gọi vũ Vương gia đi! Nhất định hấn đã rất lo lắng cho tỷ tỷ." Vân Hàm bỗng dung mở miệng nói, ánh mắt trong suốt khiến Mộc Hi Cẩn không ngờ được.

"Được, nhanh lên."

Mộc Hi Cẩn vội vàng quay về Vũ vương phủ báo tin cho Lăng Dạ Vũ, Lăng Dạ Vũ một lòng lắng cho an nguy của Ly Yên, dù có một chút hi vọng hấn cũng muốn đi xem.

Vân Hàm đi ở phía trước, trong lòng bách chuyển thiên hồi, cảm xúc phức tạp mãnh liệt kéo đến, nhưng mà nàng đã không thể quay đầu nữa rồi.

Vân Hàm dẫn bọn hấn đi đến sơn động tối đen trong rừng, ngón tay mềm mại không xương chỉ vào bên trong nói: "Ly Yên tỷ tỷ chính là bị giam ở bên trong, bên trong rất nguy hiểm, các người phải cẩn thận."

Lăng Dạ Vũ nóng vội muốn tìm được Ly Yên, là người đầu tiên tiến vào, Mộc Vi Ngưng theo sát phía sau.

Nhưng mà lúc Mộc Hi Cẩn muốn đi vào lại bị Vân Hàm kéo lại, Mộc Hi Cẩn hồ nghi nhìn nàng, vừa định hỏi nàng vì sao lại lôi kéo hấn, đã thấy Thượng Quan Dương liếc mắt nhìn Vân Hàm, hỏi: "Sao người lại không đi vào?"

Trong lòng Vân Hàm cả kinh, nam tử này thật khó đối phó, nghĩ đến đây, trong mắt nổi lên nước mắt, điềm đạm đáng yêu chọc người mến yêu, "Ta sợ bóng tối, các người đi vào trước đi! Cẩn ca ca cùng ta theo sau."

Thượng Quan Dương lạnh lùng nhìn chòng chọc nàng một lúc lâu, liền nghe thấy thanh âm của Mộc Vi Ngưng: "Mau vào đi!"

Mộc Vi Ngưng gọi vào, Thượng Quan Dương đành phải thôi, cũng xoay người tiến vào.

"Chúng ta vào đi thôi!" Mộc Hi Cẩn có chút nóng vội nói, sợ Ly Yên ở bên trong gặp nguy hiểm.

"Cẩn ca ca, ta sợ bóng tối, ca ở trong này với ta có được không?" Vân Hàm cầu xin nói, thừa dịp hấn không để ý liền phóng ngân châm trong tay ra, nhất thời sơn động "Ầm ầm" một tiếng, cửa đá sơn động liền hạ xuống, toàn bộ sơn động bị che kín chặt chẽ.

Mấy người bên trong nghe thấy tiếng vang vội vàng quay đầu lại, Mộc Vi Ngưng hỏi: "Sao lại thế này?"

Cánh môi Thượng Quan Dương hé mở, vừa muốn nói gì, đã thấy trên tường đá phát ra vô số ám tiễn, đầu mũi tên màu đen, vừa nhìn đã biết là kịch độc.

"Tại sao có thể như vậy?" Mộc Hi Cẩn thấy sơn động đóng kín, vội vàng tiến lên xem xét, nhưng mà không tìm thấy có bất kì cơ quan nào.

"Cẩn ca ca, may là muội sợ bóng tối giữ chặt ca, nếu không thì chúng ta cũng đã bị nhốt ở bên trong rồi." Đôi mắt Vân Hàm phủ đầy sương mù, vẻ mặt vui mừng.

Chỉ nói một câu đã coi bỏ sự hiềm nghi đối với nàng ta, Mộc Hi Cẩn lo lắng sờ vào cửa, hô to: "Tỷ tỷ, các người không có việc gì chứ?"

Nhưng mà cửa đá này lại cách âm, mấy người bên trong hoàn toàn không nghe được giọng nói của hấn.

Mộc Hi Cẩn nhú mày, đáy mắt tràn đầy lo lắng, "Vậy phải làm sao bây giờ?"

"Cẩn ca ca, hấn là bọn họ sẽ không có việc gì, Ly Yên tỷ tỷ bị nhốt ở bên trong, có lẽ bọn họ còn có thể cứu Ly Yên tỷ tỷ ra a!" Vân Hàm nhẹ giọng nói.

"Tỷ tỷ thật sự ở bên trong sao?" Bỗng Mộc Hi Cẩn nheo mắt lại lạnh lùng hỏi nàng.

Vân Hàm ngẩn người, gật đầu chắc chắn: "Đương nhiên đúng vậy, ta tận mắt nhìn thấy tỷ ấy bị bắt vào bên trong này, chỉ là ta không dám đi vào."

Mộc Hi Cẩn nhìn chằm chằm nàng một lúc lâu, lập tức nâng bước đi, hiện giờ hấn phải đi về tìm người thương lượng trước.

Lúc đó hấn vẫn còn có thể giữ vững lý trí, hấn hiểu rõ hiện giờ chỉ dựa vào lực lượng của một mình hấn căn bản không thể mở ra sơn động này.

Vân Hàm nhìn bóng dáng Mộc Hi Cẩn đi xa, liền nhìn lại cửa đá sơn động, cẩn cẩn môi, vừa rồi nàng không đành lòng để cho Mộc Hi Cẩn đi vào, nàng hiểu rõ lòng mình, nhưng lý trí cũng không cho phép nàng làm ra chuyện phản bội chủ tử.

Cẩn ca ca, ta không muốn nhìn người chết, sinh tử của bọn họ chẳng liên quan đến ta, nhưng của người ta không thể làm như không thấy.

Chủ tử cứu mạng nàng, nhưng mà nàng lại làm trái với mệnh lệnh của chủ tử, không hạ thủ được với Mộc Hi Cẩn, nàng là sát thủ, nhưng tâm lại không đủ ngoan độc, đây là kiêng kỵ lớn nhất của sát thủ.

Chương 97

Edit: MiuLinh

Beta: Mèo xinh

Ly Yên nhìn vách tường băng xung quanh, thấy trên người Liễu Tư Nhiễm mặc áo bông màu đen, suy nghĩ xem vì sao bản thân mình lại không thấy lạnh. Cuối cùng nghĩ tới thất thái liên tâm, thật sự không nghĩ đến thất thái liên tâm lại có tác dụng lớn như vậy, không chỉ có thể khởi tử hồi sinh, còn có thể chống lạnh.

Liễu Tư Nhiễm nhìn chỗ hư thối trên mặt Lăng Dạ Ảnh, nếu là độc được do Mộc Ly Yên chế, như vậy thì nàng ta sẽ có giải được.

Ngũ quan Lăng Dạ Ảnh tuần mỷ như vậy, hiện giờ lại trở nên khó coi như thế, nàng không đành lòng để sau khi hấn tỉnh lại thấy gương mặt mình bị hủy dung.

"Giải được ra đây." Liễu Tư Nhiễm chậm rãi đi đến trước mặt Ly Yên, vươn tay lạnh lùng nói.

Ly Yên ngẩn người, giả bộ không hiểu hỏi: "Giải được gì chứ?"

"Người còn giả ngu, nếu được hủy dung là do người tạo ra, vậy người nhất định có giải được."

Ly Yên liếc xéo nàng một cái, thản nhiên nói: "Không có."

"Làm sao có thể không có, nhanh giao ra đây."

Liễu Tư Nhiễm trở nên kích động, đánh ra một chưởng phong về phía Ly Yên, Ly Yên theo bản năng xuất ra chưởng lực chặn lại.

Ánh mắt liền sáng lên, nội lực của nàng đã trở lại!

Liễu Tư Nhiễm bị đánh lao đảo địa lui về phía sau vài bước, kinh ngạc nhìn nàng: "Người đã khôi phục nội lực?"

Nhưng nàng ta lập tức cười lạnh một tiếng: "Khôi phục thì như thế nào? Người trốn không thoát đâu."

Liên tục đánh tới từng chiêu thức tàn nhẫn, hơi thở hắc ám càng lúc càng nồng đậm, nhưng mà Ly Yên đã khôi phục nội lực đã có thể dễ dàng đối phó.

Liễu Tư Nhiễm kinh ngạc nhìn nàng, "Sao võ công của người lại tăng cao như vậy?"

Ly Yên khẽ cười một tiếng, khinh thường nói: "Bản cô nương thiên phú tốt, không cần người hâm mộ."

Liễu Tư Nhiễm biến sắc, càng dốc sức đem toàn lực tấn công, về mặt Ly Yên vẫn vân đạm phong khinh, ngưng tụ nội lực nhẹ nhàng đánh qua, Liễu Tư Nhiễm bị đánh ngã rớt xuống, khoe miệng tràn ra một tia máu tươi, không cam lòng nhìn nàng.

Ly Yên chuyển ánh mắt nhìn về phía Lăng Dạ Ảnh trên xe trượt tuyết, nếu như hấn thức dậy nhất định sẽ đối địch cùng bọn họ, nhưng mà hấn là đệ đệ của Vũ, nếu mà Vũ biết nàng ra tay giết đệ đệ của hấn, hấn sẽ ra sao?

Lúc Ly Yên đang do dự, Liễu Tư Nhiễm hiểu rõ tiên cơ, cắn răng cố chịu đựng đau đớn trên người, vận khí nhảy lên, đến bên người Lăng Dạ Ảnh, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai ấn cơ quan, hai người biến mất trong sơn động.

Ly Yên thấy vậy đành phải bỏ qua, bỗng dưng nhớ tới lời lúc trước Liễu Tư Nhiễm từng nói, hết sức cả kinh, chết rồi, bọn họ có nguy hiểm.

Vội vàng chạy ra sơn động, hướng về Vũ vương phủ chạy đi.

"Vương gia của các người đâu?"

Ly Yên vừa đến Vũ vương phủ liền sốt ruột hỏi thị vệ.

"Vương phi rút cuộc người cũng trở lại, mấy người Vương gia đi ra ngoài, đến nay chưa về."

Thị vệ bị giữ chặt kích động nhìn nàng, dưới ánh mắt lạnh lùng của nàng lúng ta lúng túng đáp.

Ly Yên cả kinh: "Mấy người?"

"Đúng vậy a! Vương gia cùng mấy người Thượng Quan công tử, Mộc công tử còn có hai cái cô nương cùng đi." Lòng bàn tay thị vệ không khỏi ứa ra mồ hôi lạnh, sao ánh mắt vương phi lại đáng sợ như vậy a?

Thượng Quan công tử? Thượng Quan Dương? Nếu Thượng Quan Dương ở đây, như vậy thì nhất định tỷ tỷ cũng đã trở lại, hai vị cô nương, chỉ sợ là tỷ tỷ, còn một người, sợ là Vân Hàm rồi.

Trên người Ly Yên phát ra khí tức khiến cho người ta sợ hãi, trong mắt là một mảng lạnh lùng, vẻ mặt âm trầm: "Bọn họ đi đâu rồi hả?"

Thị vệ yếu kém cúi đầu, hần không chịu nổi khí thế của vương phi a!

"Không biết, chỉ thấy bọn họ đi về hướng đó."

Hần chỉ về hướng Đông Nam, Ly Yên liền xoay người bay về hướng đó, nhưng lại gặp được hai nói bóng dáng, vẻ mặt Ly Yên đầy kích động, nhìn thấy bóng dáng hồng phấn kia, ánh mắt hiện lên tia lạnh lẽo.

"Tỷ tỷ, tỷ đã trở lại." Mộc Hi Cẩn nhìn thấy Ly Yên vui sướng gọi.

"Tiểu Cẩn, mấy người Vũ đâu rồi?" Ly Yên gật gật đầu, dư quang lờm lờm hướng Vân Hàm, hỏi.

Vân Hàm cắn môi, vẻ mặt trắng bệch, thân thể hơi có chút run rẩy, sao nàng ta lại ở đây? Tại sao có thể như vậy?

Mộc Hi Cẩn thấy nàng trở về, vui vẻ đến không nói nên lời, nhưng mà nghe vậy, thần sắc lại trở nên trầm trọng, thấp giọng nói: "Tỷ tỷ, mấy người tỷ phụ bị vây ở trong sơn động rồi."

"Người nói cái gì?" Ly Yên chấn kinh ngẩng đầu, lập tức lạnh lùng nhìn về phía Vân Hàm, tàn nhẫn bóp chặt cổ non mịn của nàng ta, lạnh lùng nói: "Nói, làm sao mới có thể cứu bọn họ ra?"

"Tỷ tỷ, tỷ.....?" Mộc Hi Cẩn kinh ngạc nhìn Ly Yên, sao bỗng nhiên tỷ tỷ lại đối xử tàn nhẫn với Vân Hàm như vậy?

"Tiểu Cẩn, nàng ta là sát thủ, nàng ẩn núp ở bên cạnh đệ chỉ vì để giết bọn Vũ." Ly Yên nhìn Mộc Hi Cẩn không rõ chân tướng, lạnh lùng nói.

Nháy mắt trong đầu Mộc Hi Cẩn trống rỗng, trên mặt khó có thể tin, trái tim giống như bị cái gì nhéo vậy, rất khó chịu.

Không phải là hần chán ghét nàng ta sao? Vì sao khi nghe được nàng ẩn núp ở bên cạnh hần chỉ là vì giết hần, hần không có phần nộ, chỉ thấy đau lòng?

"Nói mau." Tay Ly Yên tăng thêm lực, tàn nhẫn nói.

Vân Hàm cắn môi không nói lời nào, sắc mặt trắng bệch, chỉ là yên lặng nhìn Mộc Hi Cẩn.

Mộc Hi Cẩn nháy mắt khôi phục bộ dáng thản nhiên, giống như cái gì cũng không xảy ra, từ trên người lấy ra một viên thuốc, dưới ánh mắt không thể tin của Vân Hàm, đem viên thuốc nhét vào trong miệng nàng.

Ly Yên thấy thế, buông lỏng tay ra. Khoảng khắc, toàn thân Vân Hàm đau đớn tê liệt ngã xuống đất, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, cánh môi bị cắn ra máu, ánh mắt ảm chứa đau khổ, từng giọt lệ chảy xuống.

Thân thể của nàng giống như bị co lại vậy, đục khoét đau đớn, nhưng mà nỗi đau đó cũng không bằng nỗi đau của trái tim, hần vậy mà lại nhẫn tâm với nàng như vậy?

"Làm sao để mở cửa đá ra, nói ra ta tha cho người khỏi chết." Mộc Hi Cẩn lạnh lùng nhìn nàng, đối với đau khổ của nàng hoàn toàn coi như không có, trên mặt không có một chút cảm xúc.

Ngữ khí băng lãnh vô cùng, giống như mùa đông khắc nghiệt, lãnh tình chí cực.

Lời nói của vô tình của hần khiến tâm Vân Hàm rét lạnh, nhắm mắt lại. Nàng ở bên cạnh hần hai năm, quán lấy hần hai năm, mặc dù ngày thường hần luôn luôn lạnh nhạt với nàng, nhưng nàng nghĩ rằng hần vẫn có cảm tình với nàng, dù sao hần còn ngậm đồng ý nàng ở lại bên cạnh hần, nhưng mà không nghĩ tới cho tới nay đều là nàng tự mình đa tình.

Chậm rãi mở mắt ra, nỗi đau trên người đã trở nên vô cảm, đưa mắt nhìn Mộc Hi Cẩn, mâu trung một mảnh mênh mông, "Huynh có từng thích ta hay không? Cho dù chỉ là một khắc."

Mộc Hi Cẩn sờ một phen, chán ghét xoay mặt, lạnh lùng nói: "Không có."

Trong phút chốc, Vân Hàm chỉ cảm thấy trên người đã không còn sức gắng gượng nữa, vô lực ngã trên mặt đất, thê lương cười, nàng biết rõ đáp án sẽ là như vậy, nhưng vẫn không cam lòng đến hỏi, quả nhiên a! Vô tình vô tâm là tốt nhất.

Chợt xuất hiện một bóng dáng, lời Vân Hàm phi thân nhảy đi, khiến Ly Yên bắt ngờ không kịp trở tay.

"Chết tiết." Ly Yên thấp giọng nằng, lập tức nói với Mộc Hi Cẩn: "Đi, dẫn tỷ đi cứu bọn họ."

Mặc dù không có biện pháp, nàng cũng phải đi thử một chút.

Liễu Tư Nhiễm cứu Vân Hàm, dẫn nàng đến một chỗ hoang vắng, khoanh tay đứng.

"Tạ ân cứu mạng của chủ tử." Vân Hàm cắn răng quỳ xuống nói, trên người từng trận đau đớn lần lượt đánh úp lại, mặc dù nàng ở bên Mộc Hi Cẩn hai năm, hoặc nhiều hoặc ít cũng biết hấn hạ được gì cho nàng. Nàng nhất định phải sống qua một ngày một đêm, nhưng mà rất nhiều người cũng nhin không được loại đau khổ này cuối cùng đều lựa chọn tự sát.

Liễu Tư Nhiễm bỗng dưng rút ra một thanh kiếm đâm về phía nàng, Vân Hàm mở to hai mắt, không thể tin nhìn nàng ta: "Chủ tử, ngươi"

"Vân Hàm, không thể giữ ngươi lại được, nếu như ngươi không chết, bọn Lăng Dạ Vũ liền có hi vọng được cứu ra." Ánh mắt Liễu Tư Nhiễm nhạt nhẽo không có một tia gọn sáng, giống như đang vứt bỏ một thứ không cần thiết mà thôi.

Vân Hàm cắn răng nhìn ngực tràn ra máu, bỗng nhiên chậm rãi cười lên: "Cũng được, chủ tử, này xem như là Vân Hàm trả lại ân cứu mạng cho ngươi, về sau Vân Hàm cũng sẽ không nợ người cái gì nữa."

Nhưng Liễu Tư Nhiễm lại lạnh lùng rút kiếm ra, chán ghét lau máu trên mũi kiếm, lập tức rời đi.

Từ đầu đến cuối Vân Hàm nở một nụ cười vẫn đậm phong khinh bên khoé miệng, giống như không thêm để ý, như trút được gánh nặng, nàng rốt cục cũng được giải thoát rồi.

Liễu Tư Nhiễm giết nàng, chính là sợ Lăng Dạ Vũ lại có cơ hội được nàng cứu ra. Không thể để cho Vân Hàm rơi vào trong tay bọn Ly Yên, bởi vì Vân Hàm là phương pháp duy nhất để mở cửa đá ra.

Son động kia vốn chỉ là son động bình thường, nhưng nàng ở bên trong bày bố trận pháp, mà cái này trận pháp nhất định phải dùng máu nữ tử sinh năm âm ngày âm cực âm nữ tử nuôi dưỡng hai năm, mới có thể chân chính phát huy tác dụng của trận pháp, mà khi mở trận pháp ra, chỉ có thể lại dùng máu của nữ tử này, nhưng mà dùng máu lần này phải là một nửa máu trong cơ thể, nói cách khác, tương đương phải dùng sinh mệnh của nàng mới có thể mở trận pháp.

Thật lâu sau khi Liễu Tư Nhiễm rời đi, Vân Hàm cố gắng cử động thân thể, cánh môi trắng bệch nở nụ cười âm đạm, trái tim nàng lệch một chút, vì vậy đã cứu nàng một mạng.

Cẩn môi chịu đựng đau đớn trên người, máu trên ngực không ngừng tràn ra, nàng chậm rãi đi đến son động bọn Lăng Dạ Vũ bị nhốt.

Trốn ở chỗ tối, nhìn Ly Yên cùng Mộc Hi Cẩn cố gắng nghĩ biện pháp mở cửa đá ra, Ly Yên lần lượt tấn công nhưng của đá giống như không hư hao chút nào, nhìn ánh mắt Mộc Hi Cẩn càng lúc càng lo lắng, Vân Hàm chậm rãi cười, Cẩn ca ca, nếu như có một ngày ngươi vì ta mà làm như vậy, cuộc đời này của ta cũng không uổng phí rồi.

Nàng chống đỡ thân thể đi đến trước cửa đá, Ly Yên thấy nàng xuất hiện, mâu quang không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc.

"Ngươi muốn làm gì?" Mộc Hi Cẩn nhìn nàng đi đến trước cửa đá giống như muốn làm cái gì, không khỏi lạnh lùng hỏi.

Vân Hàm cười khô, không nghĩ tới một khắc sau cùng hấn cũng không tin nàng.

Vân Hàm lấy ra một thanh đao nhỏ, hung hăng chém một đao ở trên cổ tay mình, máu tươi mãnh liệt chảy ra, nàng đặt tay đến trước một cái lỗ nhỏ trên cửa đá, tùy ý để máu chảy ra như nước.

Mộc Hi Cẩn muốn tiến lên ngăn cản, nhưng Ly Yên kéo hấn lại: "Dường như nàng ta muốn mở cửa đá ra."

Nghe vậy, Mộc Hi Cẩn kinh ngạc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Vân Hàm, thật lâu sau, cửa đá chậm rãi mở ra, Vân Hàm rốt cuộc chịu không nổi nữa té trên mặt đất.

"Vân Hàm." Mộc Hi Cẩn cả kinh, ánh mắt lộ ra khẩn trương, tiến lên ôm lấy nàng.

Vân Hàm dựa vào trong lòng hấn, khóe môi hơi hơi cong lên, sáng lạn vô cùng: "Muội cứu bọn họ, chẳng qua là vì huynh, từ đầu đến cuối muội vẫn không nhẫn tâm nhìn huynh đau khổ, không đành lòng nhìn huynh nhủu nỉ, không phải là muội cực kỳ ngốc sao?"

Mộc Hi Cẩn mím môi, đáy mắt làm như tại ẩn nhẫn cái gì, Vân Hàm nhẹ giọng cười, thấp giọng nói: "Cẩn ca ca, muội mệt mỏi quá ! Huynh có thể ôm muội ngủ một lát hay không? Trước kia huynh luôn luôn không thích muội ở gần huynh a!"

Thanh âm lộ ra bi thương, nhưng mà khóe miệng của nàng lại nở nụ cười thỏa mãn, máu trước ngực và cổ tay vẫn còn đang chảy theo dòng, cánh tay mảnh khảnh lạnh lẽo vô cùng, đôi mắt dần dần nhắm lại.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 98

Edit: MiuLinh

Beta: Mèo xinh

Bên mỗi treo một bên nụ cười rực rỡ, giống như như nàng vẫn là thiếu nữ hồn nhiên luôn dính lấy Mộc Hi Cẩn.

Mộc Hi Cẩn ngờ ngẩn nhìn vẻ mặt yên tĩnh của nàng, sâu trong đáy mắt cất giấu vô hạn ưu thương cùng thống khổ, chỉ là nét mặt vẫn như cũ, nhiều năm như vậy, hẳn đã quen dùng cái vẻ mặt này mà sống rồi.

"Vũ."

Vốn Ly Yên nhìn Vân Hàm có chút khó chịu, nhưng mà chuyển mắt lại trông thấy mấy người Lăng Dạ Vũ từ trong sơn động đi ra, không khỏi gọi ra tiếng.

"Tiểu Yên." Lăng Dạ Vũ vừa thấy Ly Yên, lập tức kích động ôm nàng vào trong lòng.

Trên người cả bọn hoặc nhiều hoặc ít đều có chút vết thương, tuy Lăng Dạ Vũ cùng Thượng Quan Dương võ công cao cường, lại không nghĩ rằng cái này trận pháp lợi hại như vậy, ngay lúc bọn họ khó có thể chống đỡ tiếp cũng là lúc cửa sơn động mở ra, bọn họ kinh ngạc đi ra, không nghĩ tới Ly Yên lại đứng ở ngoài đợi bọn họ.

Thượng Quan Dương sẵn sàng giúp Mộc Vi Ngưng băng bó miệng vết thương, mặc dù nàng đau đến hút một ngụm khí lạnh, nhưng vẫn cố nhịn, nâng mắt hỏi: "Yên nhi, làm sao muội trở về được? Không phải nói muội. . . ."

"Sau khi muội bị hạ công tán đã bị nhốt ở đây mấy ngày, về sau không biết vì sao võ công lại được khôi phục, liền đến đây."

"Tiểu Yên, người nào bắt nàng đi?" Lăng Dạ Vũ nhu hỏi, nhưng ánh mắt lại chợt lóe lên sát ý, hẳn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người thương tổn tiểu Yên của hắn.

Nghe vậy, thần sắc Ly Yên trở nên ngưng trọng, nói: " Là Liễu Tư Nhiễm."

Nàng đem chuyện trong sơn động ra nói một lần, mấy người còn lại sau khi nghe xong, vẻ mặt đều đã trở nên trầm trọng.

Ly Yên nhìn về phía Mộc Hi Cẩn, toàn thân hắn bị bao trùm trong nỗi đau đang dồn nén, long mi cánh bướm sụp xuống, vẻ mặt thản nhiên, nhưng mà Ly Yên có thể cảm nhận được đau xót của hắn, cắn cắn môi, không khỏi mở miệng nói: "Tiểu Cẩn, nàng"

Nhưng mà Ly Yên còn chưa kịp nói xong, Mộc Hi Cẩn bỗng đứng ngẩn đầu, ánh mắt mang theo chút ánh sáng nhìn về hướng nàng, ánh mắt nóng bỏng nồng cháy chứa đầy hy vọng nhìn chăm chăm vào Ly Yên.

"Tỷ tỷ, không phải máu của tỷ có thể khởi từ hồi sinh sao? Cứu nàng."

Đúng vậy! Nàng vừa rồi vẫn nhớ đến Lăng Dạ Vũ, trái lại quên mấy chuyện này rồi.

Ly Yên nhẹ nhàng cắt qua cổ tay của mình, từng giọt máu tươi rơi vào miệng Vân Hàm.

Mộc Hi Cẩn gắt gao nhìn chăm chăm Vân Hàm, thật lâu sau, cũng không thấy nàng có bất kỳ dấu hiệu tỉnh lại nào, Mộc Hi Cẩn không khỏi sốt ruột hỏi, "Tỷ tỷ, tại sao có thể như vậy?"

Đáy mắt Ly Yên bất động thanh sắc hiện lên chút gì, nói: "Trước mang nàng về phủ ta nhìn xem."

"Được." Mộc Hi Cẩn đáp, hiện giờ cũng chỉ có thể như vậy thôi.

"Yên nhi, nàng là?" Mộc Vi Ngưng nhìn rất lâu, chưa bao giờ nhìn thấy Mộc Hi Cẩn lộ ra vẻ mặt như vậy, không khỏi lên tiếng hỏi.

Ly Yên nhấp máy môi, có chút ý vị sâu xa cười: " Là nàng cứu các ngươi, vì tiểu Cẩn mà cứu các ngươi."

Một câu nói này khiến Mộc Vi Ngưng như lọt vào trong sương mù, giống như hiểu rõ, lại dường như không rõ. Nàng chỉ biết là, chắc chắn là nữ tử này thương yêu tiểu Cẩn, chỉ là không biết tại sao lại hại bọn họ, rồi lại cứu bọn họ.

Khi đó ở trong sơn động, Thượng Quan Dương liền nhắc tới Vân Hàm, cảm thấy nàng ta kỳ lạ, mấy người đã biết nàng ta cố ý dẫn bọn hắn đến chỗ này, chỉ là không nghĩ tới cuối cùng người cứu bọn họ cũng là nàng.

Tình yêu a! Có thể làm cho một người sống lại, nhưng cũng có thể khiến cho một người chết đi.

Vũ vương phủ, Ly Yên kiên trì đẩy Mộc Hi Cẩn từ trong gian phòng ra ngoài, lý do là: "Đệ ở trong này ta không cách nào an tâm khám và chữa bệnh cho nàng ta."

Cuối cùng Mộc Hi Cẩn cũng đành phải mím môi đi ra ngoài, mà những người còn lại, Ly Yên cũng bảo bọn họ ra ngoài chờ.

Trong phòng chỉ còn lại có Ly Yên, còn có Vân Hàm sắc mặt trắng bệch đang nằm ở trên giường.

"Bọn họ đều đã đi rồi, ngươi có thể mở mắt." Ly Yên lạnh nhạt nói.

Đôi mi như cánh bướm của Vân Hàm hơi run rẩy, cuối cùng cũng mở mắt ra, nhưng mà cặp mắt đã không còn sáng rọi nữa, có chăng cũng chỉ là vô tận tĩnh mịch.

Nàng cho rằng lúc ấy nàng đã chết, lại quên mất nữ tử này có bản lĩnh khởi tử hồi sinh, nàng không cách nào đối mặt với Mộc Hi Cẩn, cho nên mặc dù nàng đã tỉnh lại, nàng cũng không nguyện mở mắt, mà điều này, Mộc Hi Cẩn bởi vì bị bóng đen suy nghĩ cắn nuốt mà không cách nào phát hiện.

Nàng không nghĩ tới, nữ tử trước mắt này lại rất miễn cưỡng, có thể phát hiện nàng giả bộ, nghĩ nghĩ lập tức thoải mái, y thuật của nàng ta cao siêu như vậy, nàng sao có thể lừa gạt được nàng ta chứ?

"Cám ơn." Nàng hiện giờ chỉ có thể nói này một câu, cảm ơn nàng không phá hủy nàng, cảm ơn nàng đã không để nàng lúng túng.

"Ngươi định như thế nào? Ta tôn trọng lựa chọn của ngươi." Ly Yên trực tiếp nói, con ngươi nhìn chăm chú vào nàng ta.

Vân Hàm hít thở thật sâu, nhắm đôi mắt lại, thản nhiên nói: "Nói cho huynh ấy biết ta đã chết đi!"

"Quyết định xong?" Ly Yên nhíu mày hỏi, dù sao nàng cũng là không muốn đệ đệ chính mình đau lòng như thế, nàng nhìn ra được, kỳ thật đệ đệ của nàng đối với nàng ta vẫn có cảm tình, chỉ là người trước mắt tựa hồ không biết, hoặc là nói, không tin.

Vân Hàm nặng nề mà gật đầu: "Vâng", nói xong, nàng ta nhìn Ly Yên, ánh mắt phức tạp nói: "Ta có thể cầu ngươi một việc không?"

"Ngươi nói đi." Ly Yên đáp, tuy Vân Hàm đã từng có ý đồ thương tổn người bên cạnh nàng, nhưng mà nếu không nhờ nàng ta, bọn họ cũng sẽ không được cứu ra, nàng vẫn là cảm ơn của nàng ta, cho nên đối với nữ tử này nàng không có khúc mắc.

"Cho ta được quên đi ký ức, để cho ta bắt đầu lại lần nữa." Vân Hàm dường như đã quyết định rất kỹ, giọng nói trầm trọng mang theo một tia quyết tuyệt.

Ly Yên hơi có chút kinh ngạc, nhưng cũng thoải mái: "Ngươi thật sự muốn quên mất toàn bộ? Quên mất tiểu Cẩn?"

"Ta ở trong lòng hắn, chẳng qua là có cũng được mà không có cũng không sao, xóa đi hắn trong ký ức của ta là lựa chọn tốt nhất." Vân Hàm buồn bã cười cười, mâu trung tràn đầy chua xót.

Ly Yên cũng chỉ là cười nhạt một tiếng, có vài thứ nếu là khắc cốt ghi tâm liền loanh quanh mãi không dứt, tỷ như tình yêu.

Chỉ là nàng cũng không nói ra lời này, gật đầu đáp ứng nói: "Được."

Ly Yên lấy ra một viên thuốc, nói: "Sau khi ngươi ăn viên thuốc này, sau khi ngươi tỉnh lại sẽ quên toàn bộ, mà ta sẽ an bài một thân phận mới cho ngươi, ngươi cảm thấy được không?"

Vân Hàm gật gật đầu bày tỏ đồng ý, liền nuốt viên thuốc vào, Ly Yên ngồi ở một bên chỉ là cười khẽ, yêu không phải dễ dàng như vậy là có thể quên được, nếu như quên, cũng chỉ là nhất thời.

Lần nữa bắt đầu, đó là lần nữa bắt đầu của hai người, mà không phải một mình Vân Hàm.

Sau khi Vân Hàm nuốt viên thuốc nhẹ nhàng nhắm nghiền mắt, Ly Yên thở dài, cất bước đi ra cửa, Mộc Hi Cẩn vội vàng tiến lên hỏi: "Tỷ tỷ, ra sao?"

Ánh mắt Ly Yên chống lại Mộc Hi Cẩn, thấp giọng nói: "Tiểu cẩn, thực xin lỗi, tỷ tỷ lần này bất lực."

Chỉ có Ly Yên biết, lời xin lỗi kia không phải vì không cứu sống được Vân Hàm, mà là vì phải để cho Tiểu Cẩn thương tâm một lần nữa.

Mộc Hi Cẩn nghe vậy, trước mặt bỗng tối sầm, giống như muốn ngã xuống vậy, ánh mắt một mảnh tro tàn, ánh sáng như không còn tồn tại nữa, sau một lúc lâu, hắn nghe thấy được thanh âm thản nhiên của chính mình: "Đệ vào xem nàng."

Hắn ngồi ở bên người Vân Hàm một ngày một đêm, không muốn dùng bữa, không muốn uống một chút nước, lại càng không có chớp mắt, cuối cùng Ly Yên phải đánh hắn ngất xỉu, bảo người ta nâng hắn trở về phòng.

Nếu là Mộc Hi Cẩn cứ ngồi như vậy, thì mọi chuyện sẽ lộ mất. Ly Yên tìm Tuyết tới đem Vân Hàm đi, bảo Tuyết cho nàng ta một cái thân phận mới,

sau khi việc này xong xuôi, Ly Yên rốt cục cũng có thể nhẹ nhàng thở ra, nhưng mà nghĩ đến lại Mộc Hi Cẩn vẫn còn mê man, không khỏi cảm thấy có chút đau đầu.

Bỗng nhiên xoay người, đã thấy Lăng Dạ Vũ mỉm cười nhìn chính mình, Ly Yên bĩu môi, lại không giấu diếm được hân.

Nhưng mà Lăng Dạ Vũ cái gì cũng không hỏi, chỉ là cứng chiều nói: "Nàng nghĩ đúng thì cứ làm."

Trở lại Vũ vương phủ, Mộc Hi Cẩn tỉnh lại không lâu, ánh mắt không có tiêu cự nhìn ra ngoài cửa sổ, trong con ngươi một mảnh trống rỗng, không có nửa điểm cảm xúc.

Ly Yên khẽ thở dài một cái: "tiểu Cẩn, đệ yêu nàng ta sao?"

Nghe vậy, rốt cục Mộc Hi Cẩn có một chút phản ứng, hân nâng mắt lên hỏi: "Tại một khắc kia nàng chết, đệ mới phát hiện, nguyên lai đã sớm yêu nàng, nhưng mà đã quá muộn, nàng sẽ không trở về nữa rồi."

Ly Yên cười cười, ý vị thâm trường nói: "Sẽ không trễ, chỉ cần tình yêu của đệ giành cho nàng không thay đổi."

Mộc Hi Cẩn chưa hiểu hết những lời này, liền thấy Ly Yên cười nhạt không nói đi ra ngoài, hân cũng không có miệt mài theo đuổi ý tứ của những lời này nữa.

"Vũ, bước đầu tiên chúng ta nên tấn công chính là hướng Kỳ Tinh quốc rồi."

Trong Yên Huân Các, Ly Yên dựa vào trong lòng Lăng Dạ Vũ nói, tay mềm mại không xương thương thức tóc đen của hân.

Hiện giờ Kỳ Tinh quốc trở nên mục nát, mà Cung Dương Quốc đất nước của sư tỷ nàng, nàng đương nhiên không thể tấn công, đến lúc đó tận lực thuyết phục sư tỷ đem mấy nước xác nhập là được. (mèo: nghĩ hay quá !)

Nàng biết hiện giờ Y Lâm cùng Lăng Dạ Nặc đang ngồi ở địa vị cao kia, kỳ thật hai người họ cũng không thích đảm đương cái ngôi vị hoàng đế này, bất quá đến lúc đó ai tới ngôi, đã không còn quan hệ với nàng, vấn đề lớn nhất trước mắt chính là Kỳ Tinh quốc.

Trên đại lục vẫn đang truyền lưu lời đồn bắt lợi đối với hai người Ly Yên, Ly Yên cũng đã xử lý ổn thỏa, dù sao không ai tận mắt nhìn thấy, cho dù có tận mắt nhìn thấy, người nọ cũng đã xuống địa ngục, sẽ không thể nhiều chuyện.

Nàng biết tung ra lời đồn đãi này là người muốn làm cho danh dự của bọn họ bị hao tổn, do đó khiến người trong thiên hạ phi nhô, chắc là Liễu Tư Nhiễm gây nên, đại khái nàng ta cũng đoán được hai người bọn nàng muốn thống nhất thiên hạ, mới có thể bày ra một kế sách như vậy. Nhưng nàng cũng hiểu rõ thân dân trong thiên hạ sẽ không để cho loại người tàn bạo như họ đến thống nhất thiên hạ.

Lăng Dạ Vũ sùng nịch nhìn Ly Yên, con ngươi giống như sắp chảy ra nước vậy, thật lâu sau, hân mới dịu dàng nói: "Được, nghe lời nàng."

Ly Yên bĩu môi: "Làm sao mà cái gì cũng nghe ta? Chẳng không có chút chủ kiến nào sao?"

Lăng Dạ Vũ nhìn bộ dáng không được tự nhiên kia của nàng, không khỏi bật cười, đưa mắt nhìn về phía đôi môi đỏ mọng tron bóng, khẽ mở một phát, cười nói: "Nương tử nói cái gì thì chính là cái đó, muốn chủ kiến để làm gì? Lại không thể cười được hiền thê."

Nghe vậy, Ly Yên yếu ớt nói: "Ta cũng không phải là hiền thê, hiền lương thực đức cũng không thích hợp với ta."

Lăng Dạ Vũ ra vẻ suy tư một phen, nói: "Vậy liền làm hân thê đi!" (hân thê: người vợ hung dữ, sư tử hà đông.)

Khoé miệng Ly Yên không khỏi giật giật vài cái, tuy nhiên nàng không hiền lương thực đức, nhưng cũng không đến mức rơi vào cái danh hiệu như vậy chứ?

"Thôi, vẫn là hiền thê đi!"

Bỗng Lăng Dạ Vũ lại đặc biệt nghiêm mặt nói: "Vô luận là hiền thê hay là hân thê, chỉ cần là nàng liền được."

Ánh mắt càng phát ra tình yêu không có che dấu, như vòng xoáy trong đại dương sâu thẳm, khiến nàng bị hút vào, thật lâu không thể tự thoát ra được.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99

Beta: Mèo xinh

Lăng Dạ Vũ nhìn nàng rất lâu, có chút kìm nén không được cúi người xuống, muốn hôn lên cánh môi của nàng.

Nhưng mà, ngay khi cánh môi sắp sát lại nhau, cửa bỗng nhiên bị mở ra, Lăng Tuyết trầm mặt đi đến, "Đừng nghĩ độc chiếm lấy mẫu thân."

Lúc trước, khi bọn họ có tin tức của mẫu thân cũng không có nói cho hắn biết, về sau mẫu thân trở lại, hắn cũng chưa có gặp mẫu thân lần nào, bây giờ tên nam nhân này còn muốn độc chiếm lấy mẫu thân, hắn sẽ không để cho hắn ta được như ý.

Lăng Dạ Vũ vừa thấy hắn đến, lửa giận trong mắt sắp phụt ra ngoài một nửa, khuôn mặt tuấn tú tức thì lạnh đi vài phần: "Ra ngoài."

Chết tiệt, vào lúc này lại bị tiểu tử này phá hủy.

Khoé miệng Ly yên giật giật vài cái, bất đắc dĩ nâng trán nhìn hai người.

"Dựa vào cái gì? Người nghĩ rằng mẫu thân là của một mình người à?" Lăng Tuyết dương lên khuôn mặt nhỏ nhắn vẻ mặt khiêu khích nói.

Nghe vậy, Lăng Dạ Vũ lại càng ôm chặt Ly Yên hơn, trầm giọng nói: "Chỉ bằng ta là phụ vương con, phụ thân ruột thịt của con."

Nhưng mà, Lăng Tuyết chỉ là khinh thường hừ lạnh một tiếng: "Ta chỉ có mẫu thân, không có phụ thân."

"Được rồi, Tuyết nhi, đừng náo loạn." Ly Yên đứng ở một bên lên tiếng, giọng điệu có phần trách cứ.

Lăng Tuyết bĩu môi, trừng mắt nhìn Lăng Dạ Vũ. Mà Lăng Dạ Vũ lại đắc ý ôm Ly Yên, khóe miệng chứa ý cười như có không.

Ly Yên bất đắc dĩ thở dài, nhẹ giọng trấn an nói: "Tuyết nhi, con đi ra ngoài trước đi! Nương và phụ thân con còn có chuyện phải nói."

"Nói chuyện gì con không thể nghe sao? Nương, nương bất công, không phải là nương thương ông ta nhiều hơn con chứ?"

Lăng Tuyết ngày thường luôn lạnh lùng bỗng nổi tính trẻ con, bắt đầu cố tình gây sự. Dù sao hắn cũng chỉ là đứa bé, không hy vọng người khác chia sẻ yêu thương với hắn.

Ly Yên giật mình, không nghĩ tới nó có thể nói ra lời như vậy.

Về mặt Lăng Dạ Vũ bỗng trở nên nghiêm túc hỏi Lăng Tuyết: "Con thương nương con sao?"

"Thương." Lăng Tuyết ngẩn người, ngay lập tức khẳng định trả lời.

Ánh mắt Lăng Dạ Vũ hiện lên một tia tinh quang, nói: "Nếu như con thương nương con, nhất định phải có năng lực bảo vệ nàng, nếu như con không có năng lực bảo vệ nàng, có tư cách gì tại bên người nàng."

Lăng Tuyết nghe vậy mi mắt hơi rũ xuống, lâm vào trầm tư, sau một lúc lâu, chậm rãi ngẩng đầu: "Con sẽ có năng lực bảo hộ nương."

Ông ta nói đúng, hắn hôm nay không giống với bạn cùng lứa tuổi mà nói tự nhiên là hơn một chút, nhưng mà chống lại một chút võ công cao, vẫn không thể bảo hộ mẫu thân.

Trong lòng âm thầm quyết định, hắn nhất định phải lợi hại hơn người nam nhân trước mắt này mới được.

Lăng Tuyết dùng ánh mắt kiên định nhìn chằm chằm vào Lăng Dạ Vũ thật lâu, sau đó mở miệng nói: "Một ngày nào đó con sẽ có tư cách bảo hộ nàng hơn cả người."

Nói xong, đi thẳng ra ngoài.

Lúc này rõ ràng là Lăng Tuyết đã bị Lăng Dạ Vũ kích thích rồi.

Nhìn bóng dáng màu tím nhỏ nhỏ đang đi ra ngoài, mâu trung Lăng Dạ Vũ tràn đầy ý cười, tiểu tử này, còn không phải đối thủ của hắn.

Khóe miệng Ly Yên giật giật, quả nhiên gừng càng già càng cay, cố ý nói lời kích thích Tuyết nhi, để cho Tuyết nhi trở nên mạnh mẽ hơn, như vậy liền không người nào có thể gây khó khăn cho nó rồi.

Lăng Dạ Vũ nhếch miệng, tà mị cười nói: "Tiểu Yên, chúng ta tiếp tục chuyện vừa rồi chưa làm xong đi!"

Thấy vậy, Ly Yên tròn trĩnh mắt, đầu óc hắn luôn nghĩ đến mấy thứ này.

Nhưng mà lúc đó Lăng Dạ Vũ sao lại có thể dễ dàng buông tha nàng, việc mà hắn muốn muốn làm, vẫn là thực hiện được rồi.

Sáng sớm hôm sau, Ly Yên xoa thắt lưng đau nhức mà rời giường, ánh mắt mờ mịt quét về phía bên kia giường, cũng không thấy bóng dáng Lăng Dạ

Vũ, môi đỏ mọng khẽ mở, liền kêu: "Vũ."

"Tiểu Yên, nàng đã dậy."

Lăng Dạ Vũ toàn thân trường bào màu đen, vẻ mặt nhu tình đi đến, trong tay còn bung một chậu nước ấm.

"Tối, rửa mặt." Lăng Dạ Vũ cung chiều nhìn nàng, lập tức ôm nàng lên, hân cũng biết tối hôm qua làm mệt nàng rồi.

Ly Yên thỏa mãn nằm ở trong lòng hắn, vẻ mặt hạnh phúc, tùy ý để Lăng Dạ Vũ hầu hạ nàng rửa mặt.

"Ra ngoài rồi hả ? Mau ăn điểm tâm đi!" Trong đại sảnh, Mộc Vi Ngưng mòng theo vẻ mặt ái muội cười nói, rõ ràng nàng đã đoán được cái gì.

Mộc Vi Ngưng trái lại không về nhà, hi vọng ở trong này cùng Ly Yên, nàng ở lại đây, Thượng Quan Dương tự nhiên cũng ở lại cùng nàng.

Lúc này ánh mắt Thượng Quan Dương chứa đầy nhu tình chia thức ăn cho nàng ấy.

Ly Yên nở nụ cười, liền đảo mắt nhìn quanh, lại phát hiện Lăng Tuyết không có ở đây, nghi hoặc hỏi: "Tuyết nhi đi đâu rồi hả ?"

Lăng Sương nghe thấy lời của nàng, trong tay cầm bánh bao đang gặm, có chút hàm hồ đáp: "Huynh ấy nói muốn bế quan."

Mày Ly Yên nhú lại, bế quan? Bỗng nhiên nhớ tới tối hôm qua Lăng Dạ Vũ khiêu khích Lăng Tuyết, có chút trách cứ trừng mắt nhìn Lăng Dạ Vũ một cái.

Tuyết nhi vẫn chỉ là một đứa nhỏ, nàng chỉ muốn nó vui vẻ suốt thời thơ ấu của nó.

Lăng Dạ Vũ ngượng ngùng sờ sờ cái mũi, Tuyết nhi là con trai hắn, tương lai nhất định gánh vác rất nhiều, hơn nữa, ai bảo cả ngày nó cứ tranh dành Tiểu Yên với hắn chứ?

"Sao lại bế quan?" Mộc Vi Ngưng nhú mày hỏi.

Nó còn nhỏ như vậy, sao đã muốn bế quan? Trái lại cùng tiểu Cẩn mới trước đây có phần tương tự, chỉ là tiểu Cẩn mới trước đây trên mặt luôn luôn treo một bên tươi cười, vẻ mặt thiên chân vô tà, tuy thực tế có vẻ phức tạp. Nhưng còn Lăng Tuyết, nàng chưa bao giờ thấy nó cười, luôn luôn lãnh khốc, điểm ấy trái lại cực kì giống với Lăng Dạ Vũ trước khi chưa yêu Ly Yên.

"Huynh ấy nói muốn trở nên mạnh mẽ, đánh bại phụ thân ấy." Lăng Sương miệng không ngừng ăn, vẫn trả lời mơ hồ không rõ.

Thấy vậy, Ly Yên xấu hổ, Sương nhi đối với thức ăn hấp dẫn cho tới bây giờ đều là không có sức chống cự .

Lúc này nàng lại không có chú ý tới Lăng Sương nói gì đó nói , Thượng Quan Dương vẫn không lên tiếng lại u u mà nói: "Cái này, trừ phi Vũ Vương gia không luyện võ công, nếu không lúc Tuyết nhi mạnh lên, thì Vũ Vương gia cũng đã mạnh hơn."

Lăng Sương chớp chớp đôi mắt đen tuyền: "Vậy Lăng Tuyết không phải sẽ vĩnh viễn bế quan, không cần đi ra ngoài sao?"

Về mặt Lăng Dạ Vũ nhàn tản sung túc, tuyết không để ý.

Như vậy tiểu tử kia liền không thể tranh giành Tiểu Yên với mình rồi, Lăng Dạ Vũ ở trong lòng âm thầm đắc ý, Ly Yên liếc mắt một cái liền nhìn ra tâm tư của hắn, trợn mắt nhìn hắn nói: "Nó chính là con trai của chàng."

"Không có việc gì, không phải còn có nữ nhân sao? Nữ nhân nhiều tri kỷ, đúng không?" Lăng Dạ Vũ dương lên khóe miệng cười nói, ánh mắt vẫn không ngừng nháy với Lăng Sương, ý bảo nữ nhi nói chuyện giúp.

"Phụ thân, người hà tất như vậy a? Trực tiếp tìm nữ tử đi quyến rũ Lăng Tuyết là được rồi?" Lăng Sương nhú mày, không nói ra lời làm cho người ta kinh ngạc đến chết thì không chịu ngừng.

Nghe vậy, Ly Yên sắc mặt cái. . . quyến rũ? Đứa con gái này xác định là nàng sinh sao? Nàng cũng không có dạy cho nó thứ này a.

Về mặt Mộc Vi Ngưng kinh ngạc, còn không có phục hồi tinh thần lại, ngay cả Thượng Quan Dương cũng không khỏi co rút khóe miệng.

Lăng Dạ Vũ vuốt ve cằm, giống như đang suy tư: "Chú ý này dường như không tệ, nhưng mà nên là tìm ai đi quyến rũ a?"

"Như Yên kia rất có khả năng, lần trước thấy Lăng Tuyết để ý đến nàng ta như vậy, chỉ là bị mẫu thân đưa đến Tịnh đảo , còn không cho người ta gặp mặt." Lăng Sương bĩu môi, bỏ qua vẻ mặt âm trầm của Ly Yên.

"Vương gia, Thượng Quan bảo chủ cầu kiến."

Bỗng nhiên, một thị vệ đi tới, cung kính quỳ trên mặt đất nói.

"Thi Vũ? Nhanh gọi nàng vào đây." Ly Yên nhú nhú mày, lập tức nở nụ cười nói.

Tuy không biết Thi Vũ tới làm gì, nhưng nàng đến đây là tốt rồi.

Thị vệ cúi đầu đáp: "Vâng

Trong vương phủ này ai chẳng biết đạo lý Vương gia sủng vợ như mạng, địa vị của vương phi còn lớn hơn cả Vương gia, cho nên chỉ cần là lời vương phi nói bọn hần đều phải vâng theo, không cần nghe chỉ thị của Vương gia.

"Huyết Hồ." Thượng Quan Thi Vũ đi tới, nhẹ giọng kêu.

"Sao lại đến đây? Không cần bồi Diệp Thừa Tầm à?" Ly Yên nhìn nàng ấy, giọng điệu có chút ý tứ trên ghẹo.

Thi Vũ hôn mê lâu như vậy, theo lý thuyết Diệp Thừa Tầm sẽ không để cho nàng ra ngoài một mình.

Ánh mắt Thượng Quan Thi Vũ trầm xuống, hừ lạnh một tiếng nói: "Hắn đối với Như Yên như vậy, nhanh như vậy liền tha thứ hắn vậy chẳng phải là quá tiện nghi cho hắn sao?"

Ly Yên che miệng khẽ cười, nàng có thể tưởng tượng được hiện giờ Diệp Thừa Tầm có bao nhiêu hối hận rồi.

"Đúng rồi, con rể tương lai của ta đâu a? Sao lại không thấy nó?" Thượng Quan Thi Vũ tìm kiếm Lăng Tuyết, cũng không thấy cái khuôn mặt nhỏ nhắn luôn lãnh khốc kia.

"Bé quan rồi."

"Bé quan? Tiểu tử này, có tiền đồ." Khoé môi Thượng Quan Thi Vũ cong lên, vui vẻ cười nói.

Bỗng dưng, một trận gió xẹt qua, liền thấy Diệp Thừa Tầm thờ phỉ phò, ánh mắt hối hận đứng ở trước mặt Thượng Quan Thi Vũ.

"Thi Vũ, ta thật sự biết lỗi rồi, nàng đánh ta mắng ta đều được, nàng đừng không để ý tới ta a!" Diệp Thừa Tầm cầu xin nói.

Lúc này hắn giống như là một đứa nhỏ đang nhận lỗi vậy, khiến Lăng Dạ Vũ không khỏi nhú mi lại, chưa từng nhìn thấy bộ dạng này của hắn, quả nhiên vẫn là nương tử nhà mình mới có thể trị được hắn.

Nhưng Thượng Quan Thi Vũ lại khinh thường nhìn hắn một cái, vẻ mặt kiêu ngạo, chính là không tha thứ cho hắn.

Chậm rãi nâng bước đến trước mặt Thượng Quan Dương, nhếch miệng nói: "Ca, dường như ca đã theo đuổi rất nhiều năm, còn không tìm về một tẩu tử cho ta a!"

Thượng Quan Dương lờm về phía Mộc Vi Ngưng đang cứng đờ, bất đắc dĩ thở dài nói, "Con đường truy thê của ca ca rất nhấp nhô a."

Mộc Vi Ngưng hạ tầm mắt, ánh mắt phức tạp, gắt gao mím môi không nói gì.

Đóa hoa diệp tử nhàn nhạt theo gió nhẹ nhàng mà bay xuống, gió lạnh thổi qua có vẻ đặc biệt mát mẻ.

Nhược Vũ bỗng nhiên lẳng không nhảy lên, xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Khoé miệng Thượng Quan Thi Vũ giật giật, quả nhiên là người do Huyết Hồ dạy dỗ, không đi đường bình thường, luôn luôn trèo tường mà đến.

"Nhược Vũ, làm sao vậy?" Ly Yên nhìn thấy Nhược Vũ cau mày hỏi, Nhược Vũ một mực xử lý chuyện ở Ngưng Yên cung, nếu không phải có việc, Nhược Vũ tuyệt sẽ không xuất hiện ở trong này.

"Lão Đại, Kỳ Doãn nhận được tin Thượng Quan bảo chủ đã tỉnh lại, lập tức cũng trở nên tỉnh táo lại, bắt đầu chỉnh lý triều cương, nhưng mà cũng bởi vì như vậy, Thừa tướng Kỳ Tĩnh Quốc trước vẫn nắm giữ chiều chính đã bắt đầu rục rịch, mưu tính tạo phản." ánh mắt Nhược Vũ nhìn về phía Thượng Quan Thi Vũ, nhẹ giọng nói.

Năm đó sau khi Kỳ Doãn biết Thượng Quan Thi Vũ hôn mê bất tỉnh, cả ngày trở nên dờ dẩn, triều chính bị Thừa tướng cầm giữ, nhiều năm qua thế lực của Thừa tướng đã vươn khắp nơi trong hoàng cung, mà bây giờ Kỳ Doãn đã tỉnh lại, không thể nghi ngờ sẽ kích khởi lòng tạo phản của Thừa tướng.

"Kỳ Tĩnh quốc, bọn hắn người nào cũng không chạy thoát." Ly Yên khẽ cười một tiếng, khoé môi gợi lên một độ cung quý dị, vô cùng lạnh lẽo, cuồng vọng từ trong lời nói mà ra.

Thượng Quan Thi Vũ tất nhiên hiểu rõ trong lòng Ly Yên muốn gì, thống nhất thiên hạ cũng là chuyện tốt.

"Huyết Hồ, chỉ cầu ngươi lúc đoạt được Kỳ Tĩnh quốc, lưu cho hắn một mạng." Thượng Quan Thi Vũ môi đỏ mọng khẽ mở, mở miệng nói, ánh mắt mang theo khẩn cầu.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 100

Edit: Mèo xinh

Diệp Thừa Tâm nghe vậy, sững sốt một hồi, ngay sau đó vô cùng ghen tức, con ngươi âm trầm, che đi đau đớn trong lòng mà mở miệng: "Trong lòng nàng không bỏ được hần?"

"Ta đối với hần một chút tình cảm cũng không có, đây coi như ta trả lại ân tình hần năm đó cứu mạng ta mà thôi." Thượng Quan Thi Vũ nhàn nhạt trả lời.

Nàng từ trước tới nay ân oán rõ ràng, nếu không phải năm đó Kì Doãn cứu nàng, mang nàng trở về phủ, thì có lẽ nàng sẽ không sống được đến hôm nay. Tuy rằng hần đã từng tổn thương nàng, nhưng hôm nay nàng muốn Huyết Hồ lưu lại mạng của hần, coi như trả nợ ân tình ngày đó của hần, từ đó hai người không ai thiếu nợ nhau.

Diệp Thừa Tâm nghe nàng nói như vậy, thân thể căng thẳng mới hơi buông lỏng.

Ly Yên hiểu rõ, khẽ mỉm cười gật đầu.

"Nhược Vũ, nàng chạy nhanh như vậy làm gì?"

Chợt một âm thanh kèm theo thổ dốc truyền đến (mèo: khụ. . câu này mờ ám như H văn), hình tượng Lăng Dạ Phong vẫn phóng đảng không kiểm chế được, một bộ thanh y nhanh nhẹn đi tới.

Nghe âm thanh này, mắt Nhược Vũ hiện lên chút bất đắc dĩ.

Ly Yên chớp chớp mắt, Nhược Vũ và Lăng Dạ Phong từ khi nào thì thân thiết như thế ?

Lăng Dạ Phong vốn muốn đi về phía Nhược Vũ, nhưng khi nhìn thấy bóng dáng màu thủy lam kia, hai mắt không khỏi tròn tròn, kinh ngạc chỉ vào Ly Yên nói: "Ngươi, ngươi. . . ."

Gương mặt giống như không thể tin, ngay cả nói cũng ấp úng.

"Ta cái gì?" Ly Yên chớp chớp mắt hỏi, con ngươi như ngọc lưu ly nhìn chằm chằm hần.

"Ngươi không phải là. . . .?"

Lời nói ấp úng nửa chừng, nhưng mọi người đều hiểu. Lăng Dạ Phong không quan tâm chuyện bên ngoài, cho nên hần không biết chuyện Ly Yên không chết, vì vậy khi nhìn thấy Ly Yên hần mới ngạc nhiên như thế.

Ly Yên cũng không trả lời hần: "Mấy năm này ta không có ở đây, ngươi ngược lại thật bản lĩnh a!"

Giọng nói có chút hứng thú không rõ, giống như là trêu chọc.

"Bản lĩnh gì?" Lăng Dạ Phong mê man hỏi, hoàn toàn không hiểu.

"Nhược Vũ chính là hộ pháp Ngưng Yên cung, còn là phó lâu chủ Lưu Ly từ lâu, thế mà lại bị ngươi giải quyết, không phải ngươi bản lĩnh thì là gì?" Ly Yên nhẹ nhàng liếc về hướng Nhược Vũ nói.

Trong nháy mắt gương mặt Nhược Vũ nổi lên một tầng ửng hồng thật mỏng, có chút giấu đầu hờ dúi nói: "Lão Đại, người nói cái gì vậy a?"

Mà Lăng Dạ Phong thì ngược ngừng cười một tiếng, không thèm kiêng dè nói: "Không lâu trước đây nàng mới chấp nhận ta."

Thời điểm mới đầu bọn họ còn cãi vã cả ngày, đơn giản chính là một cặp oan gia. Sau khi Ly Yên rơi xuống vực, hần vẫn bồi bên người Nhược Vũ, dần dần liên lâu này sinh tình. Nhưng mà không phải vừa bắt đầu Nhược Vũ liền tiếp nhận hần, khi hần liều chết dây dưa với nàng, nàng mới bị hần làm cho cảm động.

"Ồ? Vậy ngươi nói ta nghe chút, ngươi làm cách nào của được Nhược Vũ nhà ta tới tay?" Ly Yên thấy thú vị hỏi. Nhược Vũ khá ngịch ngợm, chắc Lăng Dạ Phong tổn không ít tâm tư a.

Nhược Vũ có được hạnh phúc nàng thật cao hứng, dù sao Nhược Vũ từ nhỏ đã đi theo bên người nàng, tới nay đã hơn 20 tuổi, cũng nên tìm một người yêu cho nàng.

Ly Yên suy tư, cũng nên tìm cho Nhược Phong một người, nữ tử gương mặt dễ lão hóa, nếu không tìm cho nàng ấy một người có lẽ sẽ cô độc cả đời.

Nhưng Nhượng Phong bị hun đúc không ít tư tưởng người hiện đại, nàng ấy từng nói có thể cả đời cô độc cũng được, điểm này thì tương đối nhứt đầu.

Lăng Dạ Phong nhìn về phía Nhượng Vũ, tùy tiện nói: "Ta thực ra chỉ là quán quýt nàng ấy cả ngày lẫn đêm thôi mà."

Nói xong, sắc mặt hần hơi đỏ ửng. Ly Yên có chút kinh ngạc, hần mà cũng xấu hổ hả?

"Chiến thuật này cũng không tệ." Ly Yên vừa tán thưởng vừa trêu chọc nói.

Tính cách của Nhượng Vũ gần giống tính cách của nàng, không chịu nổi loại người liều chết dây dưa. Nói vậy mới đầu chắc Nhượng Vũ sẽ không nề mặt mà mắng hần đi, đến cuối cùng lại từ từ quen.

Ly Yên đoán thật đúng, bọn họ thật là như vậy, cũng nhờ Lăng Dạ Phong kiên trì không ngừng.

Thật ra thì Nhượng Vũ đã sớm thích Lăng Dạ Phong, nhưng khi đó Ly Yên sống chết không rõ, nàng không thể chỉ lo cho bản thân, nên vẫn không chấp nhận Lăng Dạ Phong.

"Vũ, ngày mai cùng ta trở về nhà đi! Lâu rồi không về, chắc cha nương lo lắng gần chết." Ly Yên bỗng nhiên nhớ tới lâu rồi chưa thấy cha nương, nói với Lăng Dạ Vũ.

"Được." Lăng Dạ Vũ ôm vai nàng, cung chiêu cười một tiếng.

Bỗng nhiên, một người thị vệ chạy tới, cung kính nói: "Vương gia, Vương Phi, bên ngoài có người tự xưng là người làm của phủ Thừa Tướng, có việc gấp muốn tìm Vương Phi."

"Cho hần đi vào." Ly Yên cau mày nói. Người làm phủ Thừa Tướng? Trong lòng nàng kinh hãi, chẳng lẽ phủ Thừa Tướng xảy ra chuyện?

Một nam tử mặc trang phục hạ nhân vội vàng đi tới, thần sắc có chút khẩn trương, quỳ xuống nói: "Vương Phi, thiếu phu nhân trúng độc, Thừa tướng đại nhân sai tiểu nhân tới xin Vương Phi trở về phủ."

Ly Yên chợt ngừng đầu, kinh ngạc nói: "Người nói cái gì? Sư tỷ trúng độc?"

"Vâng, kính xin Vương Phi trở về phủ."

"Lập tức trở về phủ." Ly Yên khẩn trương, nghiêm túc nói, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Vốn nàng còn muốn ngày mai mới trở về phủ, không nghĩ tới tự nhiên sư tỷ lại xảy ra chuyện. Trong phủ Thừa Tướng có tiểu Cẩn, y thuật và độc thuật của tiểu Cẩn đã có thể so sánh với Vân Mặc, hôm nay lại phái người gọi nàng trở về, như vậy có thể thấy rõ sư tỷ trúng độc thực nghiêm trọng.

"Tiểu Yên, ta với nàng cùng trở về." Lăng Dạ Vũ lo lắng nói. Nàng luôn luôn quan tâm đến người thân, hôm nay người trúng độc là sư tỷ của nàng, trong lòng nhất định rất nóng ruột, hần tất nhiên phải ở bên cạnh nàng!

"Yên nhi, ta cũng cùng muội trở về." Mộc Vi Ngưng mở miệng nói, nàng cũng lâu rồi không về nhà, cũng lâu rồi chưa về thăm cha nương bọn họ. Nàng rời đi mấy năm, chưa từng trở về nhà, nếu không phải lần này nghe đến chuyện Yên nhi, có lẽ sẽ chưa trở lại. Hôm nay nếu trở lại liền thuận tiện về xem một chút.

"Mẫu thân mẫu thân, con cũng đi." Lăng Sương ở một bên la hét, nàng còn chưa tới nhà ngoại công đâu! Lần này cũng muốn đi thăm một chút, Lăng Tuyệt bệ quan, không đi được, trong lòng nàng đúng là đang cười trên nỗi đau của người khác.

"Ừ! Đi nhanh thôi." Lòng Như Yên nóng như lửa đốt, thầm nghĩ sư tỷ làm sao có thể trúng độc? Vô công tiểu Cẩn bây giờ cao như vậy, còn có ca ở đó, nếu dưới tình huống như vậy mà sư tỷ còn bị trúng độc chứng tỏ người hạ độc chính là người bên cạnh bọn họ, hoặc vô công vô cùng cao cường.

Nhưng mà nàng không hiểu người hạ độc vì sao muốn hạ độc sư tỷ. Sư tỷ cùng người ta không oán không thù, nay nàng ấy gả đến Lăng Nguyệt quốc đã mặc kệ các chuyện của Cung Dương quốc, người Cung Dương quốc không có lý do để hạ độc.

Người trên xe ngựa, Ly Yên mệt mỏi xoa xoa huyệt thái dương, chuyện này nghĩ thế nào cũng không thông.

"Tiểu Yên, đừng nghĩ nhiều nữa." Lăng Dạ Vũ ôm cả người nàng dịu dàng nói. Hần hiểu nàng, thế nào lại không biết nàng đang nghĩ gì, nhưng có những chuyện muốn nghĩ cũng nghĩ không ra.

Nàng nhẹ giọng thở dài, nghiêng người dựa vào trên người Lăng Dạ Vũ. Quên đi, không nghĩ nữa, sau khi nhìn thấy sư tỷ thì sẽ rõ ràng thôi.

Vừa đến phủ Thừa Tướng, Ly yên vội vàng xuống xe, nhẹ nhàng bước vào, Lăng Dạ Vũ thở dài một tiếng, cũng đi theo. Lăng Sương mặc dù còn nhỏ, nhưng vẫn theo sát cước bộ bọn họ.

"Chúng ta đi thôi!" Thượng Quan Dương nhẹ giọng nói với Mộc Vi Ngưng.

Nàng mỉm cười, lập tức đi vào với Thượng Quan Dương.

Nơi nào có Mộc Vi Ngưng, nơi đó có Thượng Quan Dương, lời này là Ly Yên nói, hơn nữa rất đúng sự thật.

"Cầm nhĩ, nằng đừng nhốt mình bên trong nữa, cho ta đi vào được không?" Mộc Hi Ngôn sốt ruột đập cửa, trong đôi mắt tràn đầy lo lắng.

"Đừng vậy! Sẽ không có việc gì, nhất định sẽ chữa trị tốt, Yên nhĩ sẽ tới rất nhanh thôi." Dung Thiển dịu dàng an ủi, Mộc Lâu Thư ôm nằng, thần sắc ngưng trọng.

Trước đó không lâu, Dung Thiển biết được tin tức Ly Yên chưa chết, thân thể liền tốt lên rất nhiều, quả nhiên tâm bệnh cần có tâm được chữa.

Về mặt Mộc Hi Cẩn ảo não đứng một bên, quả nhiên y thuật của hắn vẫn chưa giỏi!

"Cha, nương, rốt cuộc phát sinh chuyện gì vậy?"

Ly Yên vừa đến đã nhìn thấy cảnh tượng này, liền tiến lên gấp giọng hỏi.

"Yên nhĩ, con về đúng lúc, mau vào xem sư tỷ của con." Dung Thiển lôi nằng đẩy vào cửa.

Ly Yên thoáng nhìn về mặt sốt ruột của Mộc Hi Ngôn, nhẹ nhàng gõ cửa: "Sư tỷ, là ta, ta đã trở về, tỷ để cho ta vào xem đi, ta nhất định sẽ chữa khỏi cho tỷ."

Xem ra đây không phải là độc được trí mạng, nếu không sẽ không đem ca ca bọn họ đều khóa ngoài cửa.

"Yên nhĩ, muội nhất định phải chữa khỏi cho nằng, nằng. . . ." Mộc Hi Ngôn muốn nói lại thôi, câu kế tiếp không nói thành lời.

Trong phòng không có tiếng động, người bên trong trầm mặc, Ly Yên nghĩ nằng đã đồng ý rồi, bèn đẩy cửa đi vào, nói với Mộc Hi Ngôn: "Ca cứ đợi bên ngoài trước đi, muội vào nhìn xem."

Mộc Hi Ngôn mím môi, nặng nề gật đầu.

Bên ngoài có mấy người đi vào, Lăng Dạ Vũ ôm Lăng Sương, hai cha con đang đùa giỡn.

"Nào, kêu ngoại công bà ngoại đi." Lăng Dạ Vũ nhẹ nhàng cười, nói với Lăng Sương.

"Ngoại công, bà ngoại." Lăng Sương ngọt ngào gọi, trên mặt nở nụ cười rực rỡ, nhất thời đem không khí lo lắng vừa rồi xua tan.

Dung Thiển cười đến không khép miệng được: "Tốt, tốt, tốt."

Khỏe mới Mộc Lâu Thư cũng hơi giật mình, đã sớm biết Yên Nhĩ sinh một đôi long phượng thai, nhưng vẫn chưa gặp qua, nay cuối cùng cũng được gặp.

Ly Yên đi vào, nhìn về phía giường, không khỏi nhẹ giọng kêu lên: "Sư tỷ."

"Muội đừng tới đây, sẽ dọa đến muội." Cung Y Cầm vội vàng ngăn cản nằng, trong chăn truyền ra thanh âm rầu rĩ.

"Làm sao có thể? Sư tỷ làm sao dọa được ta? Đã xảy ra chuyện gì vậy? Sư tỷ đi ra nói với ta." Ly Yên dõng bước đến bên giường, nhẹ nhàng vén lên đệm chăn của nằng ấy.

Cung Y Cầm hít sâu một hơi, làm như cố lấy dũng khí nói: "Yên nhĩ, người phải chuẩn bị tâm lý."

Ly Yên xúc động chăn lên, nhìn thấy khuôn mặt kia, không khỏi ngơ ngẩn, kinh hô lên tiếng: "Tại sao có thể như vậy?"

Gương mặt xinh đẹp trước kia đã trở nên xấu xí không chịu nổi, trong lòng Ly Yên nghĩ tới một loại khả năng nhưng không dám tin tưởng, kéo tay nằng ấy xem mạch đập, về mặt vẫn là khiếp sợ, khó có thể tin.

Tại sao lại có thể như vậy? Loại chất độc này chính nằng đã chế tạo sáu năm trước, cũng không lưu truyền ra ngoài, chính là loại độc nằng hạ độc Liễu Tư Nhiễm, nay độc sư tỷ trúng cũng là độc này.

Lăng Dạ Ảnh vì Liễu Tư Nhiễm, chuyển độc lên người hắn. Trừ phi sư tỷ uống phải máu của hắn, nếu không tuyệt đối sẽ không trúng độc. Nhưng Lăng Dạ Ảnh đã chết a! Liễu Tư Nhiễm cho sư tỷ uống máu của hắn thì có tác dụng gì?

Tròng mắt Ly Yên chợt lóe, nghĩ tới một loại khả năng.

----- lời nói với người xa -----

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiếu Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101

Chẳng lẽ Lăng Dạ Ảnh đã tỉnh lại?

Lần trước tuy rằng nàng âm thầm kê đơn cho Lăng Dạ Ảnh khiến hắn hôn mê bất tỉnh, nhưng mà hiệu lực của thuốc cũng đã hết rồi, tỉnh lại cũng chẳng có gì lạ.

Liễu Tư Nhiễm hạ độc sư tỷ cũng là loại độc này, ý đồ rất rõ ràng, nàng ta căn bản chính là muốn lúc nàng trị cho sư tỷ rồi xuất hiện lấy giải được.

Hai mắt Ly Yên nhắm mắt trở nên lạnh như băng làm cho người ta sợ hãi, Liễu Tư Nhiễm vì muốn lấy giải được trị liệu khuôn mặt cho Lăng Dạ Ảnh, thế nhưng dùng loại phương pháp này.

"Sư tỷ, người đeo vào trước đi." Ly Yên lấy ra một tấm khăn lụa mỏng đưa cho Cung Y Cầm, cất giọng ảm áp nói.

Cung Y Cầm nghi ngờ nhìn Ly Yên, nhưng cũng không hỏi cái gì, trực tiếp đeo mạng che mặt lên.

"Mọi người vào đi!" Ly Yên hướng ngoài cửa hô một tiếng.

Lập tức Mộc Hi Ngôn vừa lo lắng vừa sốt ruột đẩy cửa vào, những người còn lại cũng cùng đi theo sau hắn.

Mộc Hi Ngôn đi đến bên cạnh Cung Y Cầm, trong mắt hiện lên lo lắng không cần nói cũng biết, an ủi Cung Y Cầm: "Không có chuyện gì, Yên nhi sẽ trị tốt."

"Đúng vậy, có giải được, có thể trị được." Ly Yên liếc thấy bóng người đang lấp ló ngoài cửa, trong mắt lóe lên tia sáng sắc bén, hờ hững nói.

"Yên nhi cũng nói có thể trị được, nàng yên tâm." Mộc Hi Ngôn vui sướng ôm Cung Y Cầm, không hề phát hiện thấy ánh mắt khác thường của Ly Yên.

Ly Yên dùng bút nhẹ nhàng viết phương thuốc lên giấy, kêu bên ngoài một tiếng: "Người đâu."

Lập tức có một hạ nhân đi vào, khiêm tốn cúi đầu nói: "Vương phi, xin hỏi có gì cần sai bảo?"

Hai mắt Ly Yên chợt lóe, nhưng rất nhanh liền giấu xuống, đưa phương thuốc cho hắn, "Người đưa theo phương thuốc này đi bốc thuốc, sau đó sắc thuốc trong lửa nhỏ một canh giờ."

"Vâng ạ!"

Trong đáy mắt tên hạ nhân có cái gì chợt lóe lên, nhân nhật tiếp nhận phương thuốc rồi đi ra ngoài.

"Đợi một chút." Hắn vừa tới cửa liền nghe một thanh âm gọi hắn lại, thân mình cứng đờ, hơi hơi dừng bước. Hắn chậm rãi quay đầu, thấy là Mộc Hi Ngôn, nở một chút nụ cười hỏi: "Không biết thiếu gia có gì sai bảo?"

Mộc Hi Ngôn đi về phía hắn, ngoài cửa gió hơi hơi lướt qua, thân thể hắn không khỏi run lên, giả bộ trấn định cúi đầu.

"Người đưa phương thuốc cho ta đi!"

Lời này vừa nói ra, khiến tên hạ nhân không khỏi sững sờ, sắc mặt có chút do dự.

"Ca, để hắn đi đi! Ca ở đây chiếu cố sư tỷ tốt là được." Ly Yên liếc mắt nhìn tên hạ nhân, nói với Mộc Hi Ngôn.

"Thuốc của nàng vẫn luôn do ta phụ trách, những người khác đi sắc thuốc ta không yên tâm." Mộc Hi Ngôn kiên trì nói.

Ly Yên nhắm mắt ra hiệu với Cung Y Cầm, khiến Cung Y Cầm đột nhiên ôn nhu nói với Mộc Hi Ngôn: "Ngôn, chàng ở lại đây giúp ta đi! Thuốc để cho người đi sắc là được, ta không muốn chàng đi."

Mặc dù nàng không hiểu tại sao Ly Yên không để cho Mộc Hi Ngôn đi lấy thuốc, nhưng nàng biết Ly Yên làm như vậy tất nhiên có lý của mình.

Nương tử nhà mình vừa mở miệng, Mộc Hi Ngôn lập tức đáp ứng, hai tròng mắt nhu tình như nước mùa thu nhìn nàng, "Được, ta không đi, ta ở lại với nàng."

Lập tức Mộc Hi Ngôn quay đầu nhân nhật nói với hạ nhân kia, "Người mau đi lấy thuốc đi!"

"Cầm nhi, con nghỉ ngơi thật tốt đi! Ta mang nương con trở về nghỉ ngơi, nàng cũng mệt mỏi rồi." Mộc Lâu Thư khẽ cười một chút nói.

Dung Thiển mới khỏi bệnh không lâu, cho nên cần phải nghỉ ngơi nhiều. Trong lòng Dung Thiển nổi lên một chút ngọt ngào, không có bao nhiêu nam tử có thể làm được chuyện săn sóc vì người mình yêu như thế.

"Cha mau dẫn nương đi nghỉ ngơi đi! Là con dâu đã không biết quan tâm hai người." Trong mắt Cung Y Cầm mang theo xin lỗi, ngẩng đầu nói.

Dung Thiên khẽ cười một chút, nói: "Không có gì, để Ngôn Nhi ở lại chiếu cố con, nương về phòng trước vậy."

Nhìn hai bóng dáng dựa vào nhau mà chậm rãi đi xa, khóe môi Cung Y Cầm nổi lên vẻ tươi cười, nàng tin tưởng tương lai nàng cũng hạnh phúc như thế, nàng thật may mắn có thể gặp vào Mộc gia.

"Sur tỷ, các người nghỉ ngơi thật tốt, chúng ta cũng đi ra ngoài."

Lăng Dạ Vũ nhẹ nhàng ôm lấy Ly Yên đi ra ngoài, Mộc Hi Cẩn cũng trở về phòng.

Hai người Ly Yên chậm rãi tản bộ đi bên cạnh hồ sen, gió nhẹ lướt qua, xen lẫn mùi hương thơm ngào ngạt, như thấm vào ruột gan.

"Nói đi! Nàng nghĩ lần này là ai hạ độc?" Thanh âm dịu dàng của Lăng Dạ Vũ chậm rãi vang lên, khóe môi còn treo một nụ cười sùng nịch nhìn Ly Yên.

Hắn sớm đã nhìn ra manh mối, từ trước đến nay nàng không bao giờ kê phương thuốc để cho người khác đi lấy thuốc, mà tự mình chế viên thuốc, bây giờ nàng lại viết phương thuốc, hơn nữa nàng lại ngăn cản Mộc Hi Ngôn đi lấy thuốc, mà để tên hạ nhân kia đi lấy thuốc, điều này chứng tỏ tên hạ nhân này có vấn đề, cho nên phương thuốc nàng viết tuyệt đối không phải là thuốc chữa thương.

Ly Yên hơi ngần ra, bắt đầu dĩ hời hợt, quả nhiên cái gì cũng không thể gạt được hắn, hai mắt chợt lóe, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, ngược mắt do dự nhìn hắn, nói: "Nếu ta hại thân nhân của chàng, chàng sẽ như thế nào?"

"Thân nhân?" Lăng Dạ Vũ nhún mày, nàng làm sao có thể hại thân nhân của mình, nàng không cừu không oán với bọn họ, trừ phi là ...

Thấy trong mắt Lăng Dạ Vũ có chút kinh ngạc, Ly Yên cũng biết hắn đã đoán được, "Chàng đoán không sai, có lẽ Lăng Dạ Ảnh đã tỉnh lại, Liễu Tư Nhiễm muốn trị mặt cho hắn, cho nên dùng phương pháp này để lấy giải được."

Ly Yên nhìn đồng tử tối đen của Lăng Dạ Vũ, nhưng trong mắt hắn lại không hề gọn sáng. Trước kia hắn và Lăng Dạ Ảnh là huynh đệ, sau này bởi vì giết lầm nên trong lòng luôn áy náy, bây giờ nếu nàng hạ độc Lăng Dạ Ảnh, hắn sẽ như thế nào?

Lăng Dạ Vũ chậm rãi cười, nhẹ nhàng hôn lên gò má của Ly Yên một cái, "Nàng là người thân nhất của ta."

Nghe vậy, khóe môi Ly Yên gợi lên một độ cong đẹp mắt, lông mày giương lên, cho thấy tâm tình nàng rất tốt.

Những lời này của hắn, ý tứ chính là không trách nàng, để mặc nàng làm, huynh đệ cùng thê tử, hắn sẽ chọn thê tử.

Ánh nắng ấm áp chiếu lên hai người, một tầng ánh sáng màu vàng chiếu rọi lên hai bóng dáng đang thong thả tản bộ, hai người ôm chặt nhau, làm nổi bật phong cảnh đẹp đẽ này.

Gió mát thổi qua, lóe nhỏ vào chốn vắng, nhưng lại có một ngôi nhà đứng thẳng và biệt lập.

Một nam tử khăn trang đi vào trong căn nhà này, nếu là Ly Yên nhất định sẽ nhận ra đây chính là tên hạ nhân đi lấy thuốc ban nãy.

"Chủ tử, đã lấy được phương thuốc rồi."

Trên mặt Liễu Tư Nhiễm hiện lên vẻ mừng như điên, ôn nhu nói với nam tử đang nằm trên giường: "Ảnh, chàng đã nghe thấy chưa? Mặt của chàng được cứu rồi."

Nhưng thần sắc của Lăng Dạ Ảnh chẳng có nửa phần vui sướng, chỉ nhàn nhạt nhìn nàng: "Kỳ thực trị được hay không trị cũng đều nhau."

"Làm sao lại giống nhau được? Mặt của chàng là đẹp nhất, làm sao có thể không trị được?"

Lăng Dạ Ảnh ngược mắt nhìn nàng nhàn nhạt nói: "Nếu bộ dạng ta khó coi, có phải hay không nàng sẽ không thích ta?"

"Đương nhiên không phải, làm sao chàng lại nói như vậy?" Liễu Tư Nhiễm có chút vội vàng giải thích.

"Chúng ta đừng đi trêu chọc Mộc Ly Yên nữa, ta không cần giải được, chúng ta cùng nhau ẩn cư, mặt trời mọc thì làm việc mặt trời lặn thì trở về nghỉ ngơi không tốt sao?" Lăng Dạ Ảnh gằn như cầu xin Liễu Tư Nhiễm.

Hắn đã chết một lần, cái gì cũng không muốn tranh giành nữa, quá khứ thì cứ để nó trôi qua đi, bây giờ hắn chỉ muốn cùng người mình yêu sống một cuộc sống an bình cả đời là được rồi.

Liễu Tư Nhiễm nhìn hắn hồi lâu, mấp máy môi nói: "Chàng thay đổi, khát vọng hùng mạnh của chàng đâu rồi? Chẳng lẽ chàng cam chịu cả đời là người bình thường sao? Mộc Ly Yên hại chúng ta thành như vậy, chẳng lẽ chúng ta lại bỏ qua sao?"

Thần sắc của nàng có chút kích động, trong mắt tràn đầy tức giận bất bình. Lăng Dạ Ảnh than nhẹ một tiếng, "Ta không thay đổi, chỉ là đã thông suốt, tranh giành nữa thì có tác dụng gì? Chúng ta cùng nhau vui vẻ sống qua ngày được không?"

Về mặt hần nghiêm túc khẩn cầu, đôi mắt vốn tràn ngập sự thù địch giờ lại trở nên trong suốt xuất trần, Liễu Tư Nhiễm hơi hơi sùng sốt một chút, "Đoạt lại thiên hạ này, chúng ta có thể sống vui vẻ qua ngày như trước."

Liễu Tư Nhiễm không cam lòng, những ngày nhạt nhẽo vô vị không thích hợp với nàng, nàng ở hoàng cung đã lâu, sau này vào Vũ Vương phủ lại âm thầm tranh đấu, nàng đã quen với cuộc sống tính kế, nàng là nữ tử từ nhỏ đã thích ứng sống ở hoàng cung, luôn luôn tranh đấu cùng người khác, đến chết không ngừng.

Lăng Dạ Ảnh cúi người thờ dài, hần làm sao lại không biết tính cách của nàng, nàng tham quyền lực nên có thể làm tất cả mọi chuyện, để nàng quy ăn cùng hần, từ đây không màng thế sự, chỉ là vọng tưởng của hần mà thôi.

"Được rồi, chúng ta chữa mặt cho chàng đi!" Liễu Tư Nhiễm không muốn cứ tiếp tục dây dưa với đề tài này nữa, khẽ mỉm cười nói.

"Mau đem chén thuốc đã sắc lên đây." Liễu Tư Nhiễm ra lệnh cho tên hạ nhân kia.

Một lát sau, thuốc sắc đã được bung lên, một chén thuốc đen như mực tỏa ra hơi nóng, Liễu Tư Nhiễm kìm chế lại tâm tình vui sướng bung chén thuốc lên, nhẹ nhàng thổi rồi dứt cho Lăng Dạ Ảnh.

Lăng Dạ Ảnh cười một cái với nàng, lập tức uống chén thuốc, nàng muốn hần khôi phục dung mạo, vậy hần liền khôi phục dung mạo, yêu cầu của nàng, hần chưa bao giờ cự tuyệt, dù nàng có cho hần uống độc dược, hần cũng vui vẻ chịu đựng.

Nhưng mà vừa uống xong, hần lại cảm thấy đau đớn khó nhịn, trên trán rịn ra mồ hôi, môi trở nên trắng bệch, khoe miệng tràn ra màu máu đỏ tươi, cuối cùng hôn mê.

Liễu Tư Nhiễm giật mình, trong mắt hiện lên vẻ không thể nào tin nổi, khẩn trương kêu: "Ảnh, chàng làm sao vậy? Ảnh?"

Trong mắt hiện lên sát ý, lạnh lùng hỏi: "Sao lại thế này? Thuốc này tại sao lại có độc?"

Hạ nhân kia quỳ xuống, cúi đầu, thân mình run run, chủ tử này hi vọng vô thường, bọn họ luôn luôn sợ nàng.

"Thuộc hạ không biết, đều là dựa theo phương thuốc mà sắc!" Nam tử sắc thuốc cũng mờ mịt, hần căn bản không biết tại sao lại thế này.

"Phương thuốc này là độc môn bí phương của ta, bao nhiêu tiền cũng mua không được đâu!"

Một cái giọng nói thanh thúy xen lẫn ý bị trêu tức nhất thời vang lên bên tai mọi người, nghe vậy, hai mắt Liễu Tư Nhiễm lạnh lùng nheo lại, hiện lên vẻ tàn bạo hung hăng, giọng nói này đến chết nàng cũng không quên, là nữ nhân nàng hận nhất, là giọng nói của Mộc Ly Yên, ả đã xuất hiện tại nơi này, chứng minh sự tình đã bại lộ.

"Mộc Ly Yên, giao giải dược ra đây." Liễu Tư Nhiễm lạnh lùng nhìn Ly Yên, nếu đã bại lộ, nàng liền trực tiếp đòi ả ta, hoặc là trực tiếp cướp, nơi này là địa bàn của nàng, còn chưa tới phiên Mộc Ly Yên đến đây kiêu ngạo.

Ly Yên khẽ cười một tiếng, lườm hạ nhân một cái, buồn bã nói: "Kỳ quái, người không phải là lấy phương thuốc sao? Thế nào còn hỏi ta giao ra?"

Ly Yên trưng kè tựu kè đem phương thuốc đổi lại là độc dược, thả thuốc lên người tên hạ nhân kia, vô luận hần ở nơi nào, dù có đi xa thế nào đi nữa, mùi hương đặc biệt này vẫn sẽ khiến nàng tìm được hần, cho nên mặc dù chỗ này được che giấu bao nhiêu đi nữa, bọn nàng đều có thể tìm tới.

"Mộc Ly Yên, người đừng kiêu ngạo, nơi này là chỗ của ta, người lẻ loi một mình đến rõ ràng là muốn chết." Liễu Tư Nhiễm hung hăng nói, trong mắt lửa giận ngút trời, như muốn thiêu đốt Ly Yên đến tro bụi cũng không còn.

"Ai nói nàng lẻ loi một mình?"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiếu Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102

Cả người Lăng Dạ Vũ tản ra hàn khí lạnh như băng, trong mắt hiện ra tia sáng sắc bén có thể thấy được, bước chậm đi vào.

Liễu Tư Nhiễm thấy thế, hơi sùng sốt, sau đó lạnh lùng cười, "Dù là hai người các người cũng đừng hòng rời đi."

"Tư Nhiễm." Lăng Dạ Ảnh nhẹ giọng kêu, vẻ mặt mang theo chút lo lắng.

Thực lực của hai người này tuyệt đối không thể khinh thường, không cẩn thận sẽ chết không có chỗ chôn.

"Ảnh, không có việc gì." Liễu Tư Nhiễm hướng về phía Lăng Dạ Ảnh gật đầu, cho hắn một ánh mắt an tâm. Đây là chỗ của nàng, chung quanh toàn người của nàng, dù võ công hai người này có cao tới đâu, cũng không thể liên tiếp chiến đấu được.

Hiển nhiên lúc này Liễu Tư Nhiễm đã quên mất năng lực của Ly Yên.

Ly Yên khẽ cười một tiếng, tiếng cười xao xuyến giống như chuông bạc, ra vẻ vô tội, "Ai nha, ta đã quên nói cho ngươi biết, thủ hạ của các ngươi nhìn hơi chướng mắt một chút, ta nhìn không được, nên cho bọn hắn một ít độc được, bây giờ hắn là đều xuống địa ngục đi chơi hết rồi."

Lời nói nhẹ nhàng băng quơ mang theo ý cười khiến Liễu Tư Nhiễm tức giận đến ngẹt trời, trong mắt hiện lên tia ác độc hận không thể băm thây Ly Yên vạn đoạn.

Với võ công trước mắt của Liễu Tư Nhiễm tuyệt đối sẽ thua hai người bọn họ không thể nghi ngờ, năm đó Lăng Dạ Ảnh đã truyền toàn bộ công lực cho Liễu Tư Nhiễm, nên hôm nay nàng ta không còn là nữ tử bình thường yếu đuối không có võ công nữa, nhưng mà điều này Ly Yên cũng không hề biết, bằng không cũng sẽ không tốn công sức gian lận phương thuốc kia.

"Mộc Ly Yên ngươi đừng quá kiêu ngạo." Liễu Tư Nhiễm trừng lớn hai mắt. Hừ! À ta chỉ có thể hạ độc thủ vệ ở bên ngoài mà thôi, nhưng người ẩn nấp bên trong vẫn còn, bình thường thực lực của thủ vệ ẩn nấp ở bên trong đều cao hơn bên ngoài.

Nhìn ánh mắt của Liễu Tư Nhiễm, Ly Yên không khỏi có chút buồn cười, nàng ta cho rằng mình không biết nàng ta đang nghĩ cái gì sao?

Đúng lúc đó, Tuyết chậm rãi đi đến, hơi hơi cúi đầu nói với Ly Yên: "Lão Đại, đã giải quyết xong mấy tên ẩn vệ rồi."

Lời này vừa nói ra, đồng tử Liễu Tư Nhiễm co rút mạnh, "Ngươi?"

"Liễu Tư Nhiễm, xem như toàn quân bị diệt rồi?" Ly Yên hếch mày trêu tức nói.

Nàng sẽ không dễ dàng buông tha cho Liễu Tư Nhiễm, nàng sớm đã lệnh cho người của Ngưng Yên Cung, quét sạch triệt để nơi này, để tránh lưu lại tai họa về sau.

Liễu Tư Nhiễm hít một hơi, nói: "Mộc Ly Yên, ngươi đừng đắc ý, ngươi cho là như vậy có thể thắng sao?"

Nàng bố trí nhiều năm như vậy, làm sao bỗng chốc có thể bị phá vỡ không còn một manh giáp, may mắn nàng sớm đã khống chế người này, chỉ cần hôm nay nàng có thể chạy thoát được, thì có thể đối kháng cùng bọn họ đến cùng.

Ly Yên nhếch môi, nở nụ cười không có độ ấm ý, lạnh tới cực điểm.

"Cẩn thận." Lăng Dạ Ảnh nhìn thấy động tác trong tay Ly Yên, không khỏi kinh hô.

Kiểm trong bao vừa ra, thẳng tắp đâm tới Liễu Tư Nhiễm, trong lòng Liễu Tư Nhiễm cả kinh, vội vàng né tránh rồi vọt đến bên cạnh Lăng Dạ Ảnh: "Chúng ta đi."

Liễu Tư Nhiễm muốn mang Lăng Dạ Ảnh đi, chẳng qua Lăng Dạ Ảnh bị hạ độc, lúc này hắn căn bản đi không nổi, chỉ có thể nằm xụi lơ ở trên giường.

"Nàng đi mau đi, ta đi không được, nàng nhất định phải sống, sống thật tốt, đừng báo thù nữa, đừng đấu với bọn họ nữa." Sắc mặt Lăng Dạ Ảnh trắng bệch, trong mắt mang theo tâm chân tình nồng nhiệt, thanh âm êm ái hoàn toàn khác biệt với sáu năm trước.

"Không được, chúng ta cùng đi." Mặc dù Liễu Tư Nhiễm là nữ tử tàn nhẫn, nhưng không phải là kẻ máu lạnh.

"Đi, nàng đi mau." Lăng Dạ Ảnh thấp giọng quát, nàng còn không đi thì không kịp nữa.

Ly Yên lạnh lùng mở miệng, "Ai cũng đừng hòng đi."

Lúc này không phải bọn hắn muốn chạy là chạy được, chung quanh đều là người của Ngưng Yên Cung bao quanh, bọn họ căn bản trốn không thoát.

Ly Yên liếc mắt một cái, Tuyết lập tức hiểu ý, nhất thời có một đám người bao vây bọn hắn, Tuyết lạnh lùng mở miệng nói: "Các ngươi khoanh tay chịu trói, hay muốn bọn ta động thủ?"

Liễu Tư Nhiễm chẳng thèm để tâm, hít con ngươi lạnh lùng nói: "Hừ, ngươi cho là dựa vào các ngươi là có thể dễ dàng bắt ta như vậy sao?"

Nhưng vào đúng lúc này, Lăng Dạ Ảnh mở môi mồm nói: "Chúng ta đầu hàng."

"Ảnh?" Liễu Tư Nhiễm ngạc nhiên nhìn hắn, trong mắt hiện lên tia không thể tin được.

Hắn là một người kiêu ngạo đến cỡ nào! Mà bây giờ lại nói đầu hàng.

"Chúng ta đầu hàng."

Nhưng mà Lăng Dạ Ảnh vẫn lặp lại câu nói như trước, vẻ mặt vẫn như thế, trong giọng nói tràn đầy kiên định.

Rõ ràng là trúng độc, lại gắng gượng xuống giường, hướng về phía Tuyết mà nói.

Liễu Tư Nhiễm cắn môi không thể nào tin nổi nhìn Lăng Dạ Ảnh, không ngờ vào chính lúc này lại phát sinh biến hóa.

Vốn Tuyết cho là bọn họ đầu hàng, liền nói lỏng cảnh giác, nhưng mà Lăng Dạ Ảnh đi đến bên người nàng, lấy tốc độ như sét đánh không kịp bịt tai bắt lấy Tuyết, ngón tay thon dài nắm chặt cái cổ trắng nõn của Tuyết.

Hai mắt Ly Yên co rụt lại, "Người muốn làm gì?"

Lăng Dạ Ảnh chỉ liếc Liễu Tư Nhiễm một cái, thân nhiên nói: "Đề nàng rời đi."

Hắn chỉ liễu mạng một lần này, hắn đang đánh cược, cược xem Mộc Ly Yên coi trọng thủ hạ của nàng như thế nào, bây giờ hắn lại không có một chút võ công nào nên kiếm kệp nàng là không thể nào, nàng cảnh giác mạnh như vậy, nhưng thủ hạ của nàng lại không giống, dựa vào nhiều năm luyện võ của hắn, cho dù không có nội lực, nhưng dưới tình huống lơ đãng mà kiếm kệp thủ hạ của nàng vẫn là có thể.

Liễu Tư Nhiễm lại không ngờ rằng hắn giả vờ đầu hàng, rồi kiếm kệp nữ tử này, chỉ để cho nàng rời đi.

"Chàng không đi cùng ta ư?" Liễu Tư Nhiễm yên lặng hỏi hắn.

Lăng Dạ Ảnh vẫn không trả lời câu hỏi của nàng, chẳng qua vẫn nhìn chăm chăm Ly Yên, dùng thêm sức, nói: "Ta nói đề nàng đi, bằng không ...• "

Nhìn Tuyết hô hấp dần dần trở nên khó chịu, sắc mặt trắng bệch, Ly Yên nói: "Được, ta để cho nàng ta đi."

Ở cái thế giới này nàng có nhiều ràng buộc lắm, nàng vốn là đặc công, không phải là người có nhiều cảm tình, nhưng mà từ khi đi đến thế giới này, thân nhân, bằng hữu tựa hồ càng ngày càng phân không ra, tất cả bọn họ đều trở thành nhược điểm lớn nhất của nàng, nhưng mà nàng lại không hối hận, bởi vì có bọn họ, nàng mới là con người, không còn là con rối, công cụ cho người ta khống chế như trước đây nữa.

Nghe thấy Ly Yên nói như vậy, giọng Tuyết khàn khàn nói: "Lão Đại. Đừng."

Nàng bị Lăng Dạ Ảnh bóp cổ, nhưng vẫn cố lên tiếng ngăn cản. Lão Đại luôn luôn coi bọn nàng thân nhân, nàng cảm động, nhưng mà hai người này Lão Đại đã muốn bắt lâu rồi, lần này không thể bởi vì nàng mà mất đi cơ hội tốt này.

"Câm miệng." Lăng Dạ Ảnh siết chặt cổ Tuyết, âm thanh lạnh như băng.

Hắn thành công rồi, Mộc Ly Yên không phải là kẻ vô tình.

Ly Yên cả kinh, nói: "Ta để cho nàng rời đi, người đừng xúc động."

"Chúng ta cùng đi." Liễu Tư Nhiễm vẫn không chịu đi, mà nhìn Lăng Dạ Ảnh nói.

"Nàng đi mau đi, chúng ta không thể rời đi cùng nhau được." Lăng Dạ Ảnh gấp gáp, hắn chỉ muốn nàng nhanh rời đi, hắn trúng độc, đi cùng nàng sẽ chỉ liên lụy tới nàng, rất nhanh sẽ bị đuổi kịp.

Liễu Tư Nhiễm mấp máy môi, muốn nói gì, nhưng mà Lăng Dạ Ảnh lại rống lớn nói: "Đi mau!"

Cuối cùng Liễu Tư Nhiễm mím môi, mắt như nước mênh mông nhìn Lăng Dạ Ảnh, cuối cùng dứt khoát xoay người đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng của nàng đã đi xa, Lăng Dạ Ảnh thở dài nhẹ nhõm một hơi, khóe môi nở một nụ cười nhạt, chỉ cần nàng còn sống, cái gì cũng không sao cả.

"Chúng ta đã để nàng đi rồi, người mau thả Tuyết." Ly Yên nhìn Tuyết sắp bị Lăng Dạ Ảnh bóp cổ đến hít thở không thông tuyệt, khẩn trương nói.

Lăng Dạ Ảnh giảm lực tay một chút, nhưng vẫn không chịu buông Tuyết ra t, "Chờ một lát nữa, Tư Nhiễm đi xa một chút ta liền thả nàng."

Nếu lúc này thả nàng, Tư Nhiễm rất nhanh sẽ bị đuổi kịp, như vậy hắn làm hết thấy liền kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Hai mắt Ly Yên có một tầng sương mỏng bao quanh, ngân châm trong tay bắn về phía Lăng Dạ Ảnh.

Lúc đó Lăng Dạ Ảnh một lòng chỉ nghĩ làm sao cho Liễu Tư Nhiễm đi xa một chút, nên buông lỏng cảnh giác, mới khiến Ly Yên có cơ hội.

Lăng Dạ Ảnh bị ngân châm bắn trúng cẳng chân, lập tức xụi lơ, hai tay chống xuống đất, không cho thân thể ngã xuống.

Tuyết lập tức thoát đi mả chảo của hắn, đến bên người Ly Yên, vừa tự trách bản thân, "Lão Đại, đều tại ta."

"Đi xuống lĩnh phạt, còn nữa, sai người lập tức đi tìm tung tích Liễu Tư Nhiễm, nhất định phải bắt nàng ta trở về." Ly Yên nhàn nhạt phân phó, tuy rằng nàng cứu Tuyết, nhưng không có nghĩa là Tuyết không phải chịu trách nhiệm, lần này là do Tuyết khinh địch mới có kết quả như thế, cần phải nhận trừng

phạt, bằng không nàng sẽ không nhớ lâu.

Quy của của Ngưng Yên Cung không nhiều lắm, nhưng đã phạm sai lầm nhất định phải nhận trừng phạt, không được phép giải thích này nọ.

"Vâng, Lão Đại." Tuyệt cảm kích gật đầu, cam tâm tình nguyện đi ra ngoài.

Lão Đại đối với bọn họ tốt như thế nào nàng đều biết, lần này là nàng làm hỏng chuyện của Lão Đại, là nàng kinh địch, cho nên cam tâm tình nguyện chịu phạt.

Lăng Dạ Ảnh nhếch đôi môi mỏng, ngẩng đầu, đột nhiên nở nụ cười nhân nhật, hẳn kéo dài thời gian chỉ là muốn chắc chắn thêm một chút, lấy khinh công cùng thông minh của Liễu Tư Nhiễm, sẽ không kinh địch như vậy mà dễ bị bắt trở lại.

Mắt Ly Yên sắc bén nhìn Lăng Dạ Ảnh, chậm rãi nói với hắn, "Người trúng độc của ta, chẳng qua vẫn chưa chết ngay được."

"Vì sao không giết ta." Lăng Dạ Ảnh cười nhẹ, hỏi.

"Giết người? Nếu để cho người chết như vậy không phải là quá tiện nghi cho người sao?" Ly Yên cười nhạo một tiếng, lạnh lùng nói.

Năm cảm xúc lẫn lộn trong lòng Lăng Dạ Vũ, hẳn biết nàng không phải vì lý do này nên mới không giết Lăng Dạ Ảnh, mà là vì hắn, bởi vì Lăng Dạ Ảnh là đệ đệ ruột thịt của hắn, nàng vì hắn nên mới không giết Lăng Dạ Ảnh.

Nàng không biết dù nàng thật sự giết Lăng Dạ Ảnh đi chăng nữa, hẳn cũng sẽ không trách nàng, tình nghĩa huynh đệ trước kia đã là quá khứ rồi, lỗi sáu năm trước mà hắn phạm phải cũng đã trả, cho nên nếu nàng muốn giết Lăng Dạ Ảnh, căn bản không cần cố kị hắn.

Lăng Dạ Ảnh nở một nụ cười châm chọc, không nói gì, đau đớn trên người từng trận ập tới, nhưng mà hắn không hề đổi sắc, chẳng qua là trên trán chảy ra một ít mồ hôi cho biết lúc này hắn đang rất đau đớn.

Hắn trúng độc nhưng có thể chống đỡ lâu như vậy cũng đã là hiếm thấy, Ly Yên có chút bội phục hắn.

"Liễu Tư Nhiễm như vậy đáng giá người làm như vậy sao?" Ly Yên hơi hơi mở miệng hỏi.

"Không có cái gọi là đáng giá hay không, ta chỉ biết ta yêu nàng." Giọng nói ẩn chứa tình yêu vô hạn, trên mặt lộ ra một nụ cười hạnh phúc.

Ly Yên hơi sững sờ, như sau đó liền thấy Lăng Dạ Ảnh choáng váng mà ngã xuống.

Rốt cục thì không chịu nổi nữa rồi, Ly Yên thở dài, nàng chế độc nên nàng hiểu nhất, người bình thường chỉ cần bị hạ xuống liền lập tức đau đớn mà té xỉu, nhưng mà hắn lại có thể kiên trì lâu như vậy.

Ly Yên chậm rãi đi tới cạnh Lăng Dạ Ảnh cho hắn ăn một viên thuốc, bây giờ Lăng Dạ Ảnh vẫn còn hữu dụng với nàng, không thể để cho hắn xảy ra chuyện gì được.

Ly Yên vươn tay bắt mạch của hắn một chút, vốn định xác nhận một chút độc này có giải được hay không, không ngờ phát hiện một chuyện khác.

Ly Yên kinh ngạc, không thể nào tin nổi ngẩng đầu nhìn Lăng Dạ Vũ, nói: "Hắn không còn một chút nội lực nào."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103

Lăng Dạ Vũ chau mày, nói: "Làm sao hắn lại mất nội lực? Chẳng lẽ ... "

Bỗng dưng ánh mắt lướt qua một tia sáng khác thường, hai mắt Ly Yên sáng lên, trong mắt hiện lên đầy sự kinh ngạc, "Hắn vận toàn bộ nội lực truyền cho Liễu Tư Nhiễm?"

Mặc dù là hỏi như vậy, nhưng thực tế thì có thể khẳng định được rồi.

Thảo nào võ công của Liễu Tư Nhiễm lại trong vài năm ngắn ngủi có thể đạt đến trình độ như thế này, Ly Yên không thể không bội phục Lăng Dạ Ảnh, vừa bội phục vừa đồng cảm với hắn, tặng nội lực cho người ta không còn một chút nào.

"Trước dẫn hắn trở về đi!" Về mặt Lăng Dạ Vũ không thay đổi, giọng nói tràn đầy bất đắc dĩ.

Hoàng đệ này của hắn là kẻ trọng tình, cho dù đã qua nhiều năm như vậy, điểm ấy vẫn không hề thay đổi.

Về tới phủ Thừa Tướng, Ly Yên lập tức giải độc cho Y Cầm, nàng luôn luôn có giải dược, toàn bộ độc dược, giải dược nàng đều chế sẵn từ trước, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

"Yên nhi, không phải là nàng viết phương thuốc cho người đi bốc sao? Thế nào bây giờ lại..." Mộc Hi Ngôn nghi ngờ nhìn Ly Yên.

"Phương thuốc kia là giả, thuốc kia sắc lên sẽ thành độc dược." Ly Yên hé bờ môi đỏ mọng, thần nhiên nói.

Nghe vậy, lông mày Mộc Hi Ngôn càng cau chặt lại, càng thêm mờ mịt hỏi: "Vì sao?"

"Trong phủ Thừa tướng có mật thám, thừa cơ chúng ta hỗn loạn mà tiến vào."

Ly Yên nói lời ít mà ý nhiều kể lại chuyện của Liễu Tư Nhiễm, khiến Mộc Hi Ngôn bưng tỉnh đại ngộ, "Không trách được khi đó mọi người không cho ta đi lấy thuốc."

Ly Yên khẽ cười một chút, không muốn tiếp tục đề tài này nữa, "Sư tỷ chỉ nghỉ ngơi mấy ngày sẽ hoàn toàn hồi phục, ca, huynh nhất định phải chiếu cố sư tỷ thật tốt."

"Đây là việc đương nhiên."

Bỗng chốc, một bóng người vọt nhanh tiến vào, quỳ gối trước mặt Ly Yên.

"Như thế nào?" Ly Yên ngưng trọng hỏi, người của Ngưng Yên Cung đi tìm tung tích Liễu Tư Nhiễm lâu như vậy, đến bây giờ mới trở về, chỉ sợ là gặp phải chuyện gì khó giải quyết rồi.

"Lão Đại, nàng ta tới phủ Thừa Tướng của Kỳ Tinh quốc, thủ vệ bên trong canh chừng nghiêm ngặt, người của chúng ta mặc dù có thể xông vào, nhưng lại không thấy bóng dáng của nàng ở bên trong." Tuyệt cúi đầu cất giọng âm áp nói, giọng nói nặng nề ừ rừ không nên lời.

Ly Yên hí mắt, "Phủ Thừa Tướng Kỳ Tinh quốc?" Rồi bỗng dưng lạnh lùng cười, "Xem ra ngôi vị hoàng đế của Kỳ Doãn thật sự là ngồi không yên!"

"Lão Đại, bây giờ chúng ta nên làm như thế nào?" Tuyệt ngược mắt dò hỏi.

Ly Yên ngưng mắt, "Trước đừng hành động thiếu suy nghĩ, cứ giám thị nàng, có tin tức lập tức báo."

"Vâng ạ!"

Hai mắt Ly Yên thoáng qua một tia sáng rực rỡ, khẽ gọi một tiếng "Vũ."

Lăng Dạ Vũ khẽ cười, giống như ôn tuyền róc rách chảy qua người mà hân yêu nhất.

Hắn nhẹ nhàng gạt đầu, con ngươi tràn đầy sáng tỏ, hai người nhìn nhau cười, tất cả không cần nói.

Trong hoàng cung Kỳ Tinh quốc, Kỳ Doãn khoanh tay đứng, long bào màu vàng rực rỡ càng làm nổi bật sắc mặt tái nhợt của hắn, bên trong hắn giống như là có tang thương vô tận, trên người bao phủ nhàn nhạt đau thương.

Thi Vũ, nếu như nàng hạnh phúc, vậy thì cứ như thế đi, sau này, ta sẽ không đi quấy rầy nàng nữa.

Mấy năm nay Thượng Quan Thi Vũ hôn mê, hắn cũng ôm liệt nằm trên giường. Nghĩ cũng rất nhiều, cũng hiểu ra rất nhiều, cuối cùng là không thể cưỡng cầu, bây giờ nàng đã không còn thương hắn, vậy hắn liền buông tay để cho nàng hạnh phúc.

Con người! Chung quy thì thời khắc ngắn ngủi cuối cùng của sinh mệnh mới có thể nghĩ thông suốt, hắn ôm đầu trên giường nhiều năm như vậy, tâm bệnh đã để lại tai họa ngầm cho hắn, mặc dù hiện tại thân thể hắn đã không còn đáng ngại, nhưng hắn biết đây bất quá chỉ là ánh sáng mờ nhạt lóe lên trước khi vụt tắt mà thôi.

Bỗng nhiên một đại thần vội vã đi đến, trên mặt hiện lên vẻ sốt ruột không cần nói cũng biết.

"Hoàng thượng, Vũ Vương Gia Lăng Nguyệt quốc gặp thích khách, hiện thời tuyên bố thích khách ở trong Kỳ Tinh quốc, có người muốn bao che thích khách, yêu cầu chúng ta giao thích khách ra."

Hiện thời Kỳ Tinh quốc thù trong giặc ngoài, nếu như Lăng Nguyệt quốc lại tấn công Kỳ Tinh quốc, cho dù giữ được quốc gia, cũng sẽ tổn thất nghiêm trọng.

Kỳ Doãn cau mày, "Vũ Vương Gia? Thích khách?" Rồi đột nhiên chậm rãi cười ra tiếng, làm vị đại thần kia không khỏi cảm thấy hoàng thượng là bị kích động đến điên rồi, yếu ớt ngẩng đầu lên nhìn Kỳ Doãn.

"Thiên hạ này! Đã định trước là của bọn họ." Kỳ Doãn thờ dài một tiếng, nhưng đáy mắt lại không có nửa phần không cam cùng ghen tị, ngược lại là nhàn nhạt thoải mái, cảm giác giống như trút được gánh nặng.

Chuyện thích khách thật hay giả hần không biết, nhưng hần biết Lăng Dạ Vũ nói như vậy, đơn giản là muốn có lí do thỏa đáng xuất binh đến Kỳ Tinh quốc.

Nếu Lăng Dạ Vũ lờ vợi vãi xuất binh, tất nhiên sẽ bị dân chúng phỉ nhổ, không một người dân nào muốn nhìn thấy chiến tranh nổ ra, bây giờ hần lấy danh nghĩa bất thích khách, vừa vận bỏ Kỳ Tinh quốc vào trong túi.

Kỳ Doãn nhàn nhạt cười cười, nếu như Lăng Dạ Vũ muốn, vậy liền cho hần đi!

Sau khi hần ngồi lên ngai vị hoàng đế mới phát hiện, không có Thi Vũ ở bên cạnh, quyền lực có nhiều đến đâu cũng chỉ là hư vô. Hai người Lăng Dạ Vũ cùng Mộc Ly Yên thông minh cơ trí, hai người kết hợp có thể thống nhất thiên hạ rất tốt, hần là kẻ sắp chết, cũng chẳng cần ngai vị hoàng đế nữa, thôi thì thay muốn dân thiên hạ mưu cầu cho bọn họ một chút phúc lợi.

Chẳng qua lời này vị đại thần nghe không lọt, "Hoàng thượng, ngài đây không phải là tự mình tiếp thêm chí khí uy phong cho người kia sao?"

"Trẫm chẳng qua là đang nói sự thật mà thôi, được rồi, trẫm mệt mỏi, ngươi đi xuống đi!" Kỳ Doãn xoa xoa huyệt Thái Dương, đáng về mệt mỏi.

Nhưng mà vị đại thần kia vẫn không cam lòng như cũ, "Hoàng thượng."

"Được rồi, đi xuống." Kỳ Doãn vẫy vẫy tay, giọng nói hiện lên chí khí vương giả ý nói tên đại thần kia đừng phản kháng, mặc dù lúc này hần đang bệnh nặng, nhưng vẫn là Vua, khí phách trên người vẫn như cũ không thể che giấu.

Đại thần mấp máy môi, nhưng cũng không dám nói gì nữa, đành phải lui ra.

Hôm sau, gió thổi mây tuôn, phía trên đại điện, Kỳ Doãn ngồi ngay ngắn trên ghế rồng, tay nhẹ vỗ cái trán, hai mắt hơi hơi nhắm lại, giống như là cái gì cũng không thèm để ý.

"Hoàng thượng, Lăng Nguyệt quốc khinh người quá đáng, lần này căn bản chính là kiếm cơ đánh vào nước ta, nếu lần này ta thỏa hiệp, chẳng phải là nói cho người trong thiên hạ biết là Kỳ Tinh quốc ta sợ Lăng Nguyệt quốc sao?"

Lâm Thừa Tướng đứng đầu bách quan trong triều đứng ra nói, gần từng tiếng tựa hồ cũng có lý, nhưng mà lại ỷ chân ngòi ly gián.

Vị đại thần hôm qua kia bước nhanh ra, hơi hơi chấp tay nói: "Hoàng thượng, Thừa Tướng nói có lý, kính xin hoàng thượng ra chủ ý."

Một đôi mắt như chim ưng chậm rãi mở, sắc bén nhìn bách quan chung quanh một chút, Kỳ Doãn mới mở miệng nói: "Xin hỏi Thừa Tướng đại nhân vì sao cứ kết luận Lăng Nguyệt quốc có thích khách chẳng qua là dối trá? Chẳng lẽ Thừa Tướng đại nhân tận mắt nhìn thấy hay sao?"

"Hoàng thượng, Lăng Nguyệt quốc muốn đoạt Kỳ Tinh quốc đã rất rõ ràng!"

Kỳ Doãn lạnh lùng cười, nhieu mày hỏi ngược lại: "Ồ? Sao trẫm không phát hiện? Chẳng lẽ mắt trẫm mù hay sao?"

Về mặt Kỳ Doãn âm trầm đáng sợ, khí thế không giận mà uy làm Lâm Thừa Tướng kinh hãi, câu hỏi này, Lâm Thừa Tướng căn bản không dám trả lời, nếu nói là đúng, đó chính là khi quân phạm thượng.

Trên trán Lâm Thừa Tướng toát ra mồ hôi lạnh, trong lúc nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Kỳ Doãn nhàn nhạt liếc mắt nhìn hần, thu hồi tầm mắt, "Có việc khởi tấu, không có bãi triều."

Trên triều đình lại không có một người nào dám lên tiếng nữa, Kỳ Doãn nhàn nhạt nói: "Nếu các ái khanh không còn chuyện gì quan trọng, vậy liền bãi triều đi!"

Đám đại thần run rẩy nhìn bóng dáng màu vàng chói kia đi ra khỏi đại điện, lúc này mới xì xào bàn tán cả lên.

"Thừa Tướng đại nhân, chúng ta nên làm gì bây giờ?" Tình huống vừa rồi, kẻ nào sáng suốt đều có thể thấy được Hoàng thượng rõ ràng là thiên vị Lăng Nguyệt quốc, cho nên không một dám lên tiếng nhắc lại việc này.

"Trong phủ bốn quan đêm nay thiết yến, kính xin các vị đại nhân nể mặt đến." Lâm Thừa Tướng cười cười, chấp tay nói, có mấy lời không tiện nói trên đại điện, nhưng ở trong phủ của hần thì lại khác.

Đám đại thần còn lại ngẩn người, lập tức nghĩ đến đây là đại điện, trong mắt cũng hiện lên ý tứ đúng là như vậy, rồi rít cười nịnh nọt nói: "Vâng vâng, hạ quan nhất định tới phủ."

Bóng đêm phiên muộn, ánh trăng mờ lung lộn ra cảm giác thần bí, bao phủ hoàng cung to lớn.

Kỳ Doãn nằm trên giường êm, hai mắt hơi mở, ánh mắt dừng lại ở một nơi, thần nhiên nói: "Xuất hiện đi!"

Một tiếng cười khê vang lên, một bóng dáng diêm lệ thướt tha đi ra, khoe môi vẽ lên một nụ cười nho nhỏ, "Kỳ Hoàng quả nhiên danh bất hư truyền."

Kỳ Doãn híp híp đôi mắt lãnh, "Ngươi là ai?"

"Ta là ai Kỳ Hoàng không cần biết, ngươi chỉ cần biết rằng, ta tới giúp cho ngươi." Khóe miệng nữ tử nở nụ cười, mị nhãn như tơ, một đôi mắt như nước nhìn hần.

"Giúp trẫm? Ngươi có thể giúp trẫm cái gì?" Kỳ Doãn giống như nghe được chuyện nực cười nhất thiên hạ, lạnh lùng nhất nói.

Nữ tử kia cũng không thêm đề ý thái độ của hần, "Chẳng lẽ ngươi không nghĩ có được nữ tử ngươi thương yêu sao?"

Kỳ Doãn giật mình, một lần nữa đánh giá nàng, ngưng mắt nói: "Ngươi muốn làm gì?"

Nữ tử mỉm cười, trả lời như không trả lời, "Thượng Quan Thi Vũ vốn chính là hoàng hậu của ngươi, bây giờ lại thành thê tử người khác, ngươi chẳng lẽ sẽ không muốn đoạt lại? Đường đường là Kỳ Hoàng bị người ta cướp mất Hoàng hậu còn nên được giận, chuyện này truyền ra ngoài chẳng phải là chuyện rất đáng cười hay sao?"

Trong mắt Kỳ Doãn không có nửa điểm gọn sảng, nhưng vẫn hơi hơi nhíu mày giống như cảm thấy hứng thú nói: "Vậy sao? Vậy không biết ngươi có biện pháp gì?"

Nữ tử thấy hần hình như đã mắc câu rồi, khóe miệng hơi nhếch lên: "Thượng Quan Thi Vũ không chịu làm hoàng hậu của ngươi, đơn giản là bởi vì Mộc Ly Yên ở sau lưng giết giết, chỉ cần ngươi hợp tác với ta tấn công Lăng Nguyệt quốc, như vậy hoàng hậu của ngươi trở về bên cạnh ngươi, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi."

"Không biết cô nương có gì bán lãnh gì có thể để khiến trẫm hợp tác với ngươi đây?" Trong mắt Kỳ Doãn thoáng qua một tia sáng, mỉm cười hỏi.

"Ta đã cài người ở Lăng Nguyệt quốc, còn có rất nhiều thế lực ẩn nấp, chỉ cần trong ngoài kết hợp, nhất định sẽ chiếm được Lăng Nguyệt quốc."

"Rất nhiều thế lực? Có thể chỉ cho trẫm một chút không, bằng không trẫm không thể tin tưởng ngươi." Đáy mắt Kỳ Doãn xẹt qua một tia sáng phức tạp không muốn người khác biết, hai mắt hơi híp lại.

Nữ tử có chút do dự, nghi ngờ nhìn hần, hiển nhiên vẫn không thể hoàn toàn tin tưởng, "Đến lúc đó ngươi tự nhiên sẽ biết, người hợp tác cùng ta tuyệt đối sẽ không phải hối hận đâu."

Thấy nàng không chịu nói, cũng nằm trong dự liệu của Kỳ Doãn, hần tiếp tục nói: "Nghe nói Hoàng đế Cung Dương quốc có quan hệ không tệ cùng Vũ vương phi, nếu là Lăng Nguyệt quốc xảy ra chuyện, như vậy Cung Dương quốc há lại khoanh tay đứng nhìn?"

"Chuyện này ngươi có thể yên tâm, ta cũng đã cài người trong Cung Dương quốc, Hoàng đế rất nhanh sẽ bị khống chế." Nói đến đây, nữ tử nở một nụ cười quỷ dị.

Kỳ Doãn nhàn nhạt nhìn nữ tử kia, không biết nàng ta là ai, lại có thể chắc chắn đối nghịch cùng Lăng Nguyệt quốc, nội bộ Cung Dương quốc hỗn loạn, nhưng cũng không hề có tin tức nào truyền ra ngoài, bởi vậy có thể biết nữ tử này có chút năng lực.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104

Kỳ Doãn giả vờ suy nghĩ một lúc, khẽ mở môi miệng nói: "Nói như vậy, trẫm hợp tác cùng ngươi cũng không thiệt thòi?"

Nữ tử hást cằm, đắc ý nói: "Đương nhiên."

"Như vậy hi vọng ngươi mau chóng đưa cho ta một chút thành ý."

Nữ tử khẽ cười một tiếng, xem như đã đồng ý, lập tức bước chậm đi ra ngoài.

Kỳ Doãn nhìn bóng lưng của nàng xa dần, hai mắt càng âm trầm, hình như nữ tử này hần đã từng gặp ở đâu đó. Bỗng nhiên ngực có một trận đau nhói truyền đến, nhìn không được mà nôn ra máu, máu tươi xinh đẹp nở rộ trên mặt đất.

Môi trở nên trắng bệch, nhưng Kỳ Doãn cũng chỉ thản nhiên nhìn màu đỏ nhuộm trên đất, nhẹ giọng gọi người đến quét dọn, rồi lập tức nằm trên giường nệm nhắm mắt ngủ.

Trong khi đó phủ Thừa Tướng Kỳ Tinh quốc lại cực kỳ náo nhiệt, bọn quan viên rối rít cùng nhau a dua nịnh hót.

Lâm Thừa Tướng ra hiệu cho người trong nhà lui hết, chỉ để đám quan viên ở lại, vẻ mặt nghiêm túc, làm bầu không khí khẩn trương lên.

Một vị quan viên chịu không nổi không khí này liền hỏi: "Thừa Tướng đại nhân có chuyện gì mau nói đi!"

"Các vị đại nhân ở đây đều trung thành với đất nước, đều muốn góp một phần sức lực cho Kỳ Tinh quốc, nhưng mà đương kim Hoàng thượng ngu ngốc vô năng, không để ý triều chính, chẳng phân biệt được thị phi, thật sự không thể nào đảm đương việc triều chính nữa, hôm nay ta thỉnh các vị đại nhân đến là vì để chọn ra một vị minh quân." Lâm Thừa Tướng hít cất giọng truyền đến.

"Thừa Tướng đại nhân, lời này không thể tùy tiện nói, ông chính là mưu đồ soán vị." Một vị quan viên nghiêm túc nói.

"Ha ha, lời của vị đại nhân này là không đúng rồi." Một tiếng cười khê truyền đến, như tiếng chuông bạc, một nữ tử mặc y phục xanh nhẹ nhàng bước tới, khoe môi nở một ít tươi cười, tay áo nhẹ nhàng nhảy múa theo gió.

"Ngươi là?" Vị quan viên này hít mắt hỏi.

Thanh y nữ tử mỉm cười, "Ta tới giúp các ngươi."

Lâm Thừa Tướng gật đầu, hiển nhiên hai người bọn họ biết nhau.

Các tên quan viên còn lại quay mặt nhìn nhau, rồi rít nghi ngờ nhìn nữ tử kia.

"Ít ngày nữa Kỳ Hoàng sẽ hạ chỉ tấn công Lăng Nguyệt quốc, khi đó tất sẽ khiến dân chúng kêu than, sau đó Thừa Tướng thừa cơ thanh lọc mà đăng vị." Thanh y nữ tử chậm rãi nói, trong mắt lóe lên tia sáng tính kế.

Lăng Nguyệt quốc xuất binh đánh trận đã có tiếng, mà Kỳ Tinh quốc lại tấn công Lăng Nguyệt quốc, chỉ cần đưa ra một vài tên thích khách lĩnh tội danh, Kỳ Doãn sẽ đeo tội danh hôn quân nhơ nhớp, lòng dân mất đi, tự nhiên có thể lật đổ hoàng đế.

Nghe vậy, đám quan viên cũng hiểu mưu đồ soán vị của Thừa Tướng, hẳn căn bản không phải muốn chọn một vị minh quân, mà là muốn cướp ngôi làm Hoàng đế, thật là dã tâm lớn.

"Ta nguyện ý phụ trợ Thừa Tướng lên ngôi vị Hoàng đế." Một ít quan viên ăn ý trầm miệng một lời.

Đám quan viên còn lại do dự, một vị quan viên hiên ngang凛冽 lớn tiếng nói: "Ta sẽ không thông đồng làm bày cùng các ngươi, các ngươi đây là mưu đồ soán vị, chắc chắn sẽ liên lụy cửu tộc."

Hắn vừa lên tiếng, liền có mấy tên quan viên hưởng ứng, ào ào đồng thanh nói, "Đúng, đúng, chúng ta một tâm lòng trung quân, tuyệt sẽ không phản bội Hoàng thượng."

"Các ngươi trung thành với Kỳ Tinh quốc, mà bây giờ Kỳ Tinh quốc bị Kỳ Doãn biến thành chướng khí mù mịt, lâu dần sẽ xuống dốc, Kỳ Tinh quốc chắc chắn sẽ bị người ta thôn tước." Thanh y nữ tử vẫn treo một nụ cười bên khoe miệng như cũ, nhưng ý cười cũng chẳng đến đáy mắt, "Đại nhân cần gì cứng đầu?"

"Hừ, ngươi nữ tử này có bản lĩnh thâm tàng bất lộ, chúng ta sẽ không nghe ngươi."

Thanh y nữ tử biến sắc, đáy mắt nháy mắt lạnh như băng, khoe môi hơi hơi giương lên, ngưng mắt nói: "Tốt lắm."

Đang lúc mấy vị quan viên không rõ chân tướng, thì thanh y nữ tử lạnh lùng hạ mệnh lệnh, "Người tới, bắt bọn hắn."

Đột nhiên thị vệ xuất hiện vây chung quanh đám quan viên này.

"Ngươi nhốt mệnh quan triều đình, là tử tội đấy." Bọn quan viên cảm giận nhìn nàng nói.

Nhưng thanh y nữ tử lại lơ đãng, "Từ tội? Ta dám cướp ngôi, chẳng lẽ còn sợ chết ư?"

Lập tức lạnh giọng ra lệnh: "Dẫn bọn hắn xuống, trông coi thật kỹ, tuyệt không thể để bọn hắn trốn thoát."

Thấy thế, còn có một vài quan viên ban nãy còn do dự vội vàng nói ngay: "Ta nguyện phụ trợ Thừa Tướng đại nhân lên ngôi vị hoàng đế."

Thanh y nữ tử vừa lòng cười cười, để cho đám quan viên này hồi phủ, nhân tiện phái người đi giám thị bọn họ, mấy mỹ nhân bên cạnh bọn họ cũng là thuộc hạ của nàng, để khiến cho bọn hắn không còn đường quay đầu lại.

"Cô nương." Lâm Thừa Tướng nhẹ giọng gọi, muốn nói lại thôi.

Thanh y nữ tử tất nhiên biết hắn muốn nói cái gì, từ trong lòng lấy ra một lọ thuốc, đổ một viên thuốc màu đỏ đưa cho cho hắn, thấy vậy, hắn vội vàng uống, độc phát tác thật sự làm hắn không thể chịu được.

Thanh y nữ tử lạnh lùng nhìn hắn, nếu không phải nàng kê đơn cho hắn, hẳn căn bản sẽ không nghe lời của nàng, may mắn có thuốc độc mới không chế được hắn.

Thanh y nữ tử chính là Liễu Tư Nhiễm, nàng đã sớm không chế Lâm Thừa Tướng từ lâu, hơn nữa phần lớn thế lực của nàng đều đã chuyển đến Kỳ Tinh

quốc, cho nên mới trốn đến nơi này.

Kỳ Doãn trước kia từng gặp nàng, dù sao hai người đã từng hợp tác, nhưng khi đó gương mặt Liễu Tư Nhiễm xấu xí vô cùng, trúng độc không thể giải được, bây giờ độc của nàng đều chuyển đến trên người Lăng Dạ Ảnh, bộ dạng tự nhiên khôi phục nên dĩ nhiên Kỳ Doãn sẽ không nhận ra nàng.

Mấy ngày này nàng liên tục phái người muốn đi Lăng Nguyệt quốc cứu Lăng Dạ Ảnh trở về, chỉ là không biết hắn bị giam ở đâu, nàng không khỏi âm thầm mắng Mộc Ly Yên thật giáo hoạt.

Trong Vũ Vương phủ, ánh nắng ấm áp chiếu vào, nhưng Lăng Dạ Ảnh chỉ cảm thấy lạnh như băng, giống như là mùa đông ngâm mình trong băng tuyết, trên người như có trăm ngàn con côn trùng đang gặm nhấm, đau đớn khó nhịn.

Ly Yên ngồi ở trên ghế, nhàn nhạt nhìn hắn, nhưng đáy mắt lại cất giấu một chút kính nể, thông khổ như thế mỗi ngày hắn đều gắng gượng được, từng lần chống đỡ.

Kỳ thực loại chất độc này mỗi ngày phát tác chỉ có hai canh giờ, chỉ cần có thể sống qua bảy ngày, liền có thể hoàn toàn giải được, chẳng qua là hầu hết không ai chịu qua nổi một ngày, mà hắn lại có thể chống đỡ nhiều ngày như vậy, hôm nay, đã là ngày thứ bảy.

Thật lâu sau, Ly Yên nhìn sắc trời, vừa vận hai canh giờ, độc của hắn đã hoàn toàn được giải.

Lăng Dạ Ảnh vô lực nằm ở trên giường, Ly Yên vỗ vỗ tay, đứng lên, "Ta bây giờ thật là có chút bội phục ngươi."

Lăng Dạ Ảnh liếc nàng một cái, im lặng không nói gì, hắn cũng không còn thừa bao nhiêu khí lực để nói chuyện.

Ly Yên đột nhiên cười cười, "Nếu không phải ngươi đối lập với Vũ, ta thật muốn chúng ta trở thành bạn tốt."

Dừng một chút, nàng nói thêm "Ngươi vì Liễu Tư Nhiễm, không tiếc chuyển độc đến trên người ngươi, còn đem võ công nửa đời tu luyện đều cho nàng, bây giờ ngươi hủy dung, võ công hoàn toàn không có, ngươi vì nàng như vậy, nếu là đổi thành nàng, nàng cũng sẽ làm như thế với ngươi sao?"

Lăng Dạ Ảnh vẫn không trả lời câu hỏi của Ly Yên, môi khẽ mấp máy, hơi thở mong manh nói: "Lưu nàng tánh mạng."

Giọng nói hơi có chút cầu xin cùng chờ đợi, làm Ly Yên không khỏi cảm thán sức mạnh của ái tình thật đúng là vĩ đại.

"Người không phạm ta ta không phạm người, người nếu phạm ta ta tất giết, Liễu Tư Nhiễm ba lần bốn lượt muốn hại người của ta, ta sẽ không tha cho nàng." Ly Yên nhìn chăm chú, lạnh lùng nói lời vô tình.

Trong mắt Lăng Dạ Ảnh thoáng qua tia tối tăm, sau một lúc lâu, ngược mắt nói: "Nếu ta thuyết phục để nàng quy ân cùng ta, không đối nghịch với các ngươi nữa, liệu các ngươi có thể tha mạng cho nàng hay không?"

Ly Yên suy nghĩ một lát, hơi nhíu mày nói: "Ngươi có nắm chắc không?"

"Ta sẽ cố."

Lăng Dạ Ảnh chỉ có thể cố hết sức, trước hắn đã từng nói việc này với Liễu Tư Nhiễm, nhưng thái độ của Liễu Tư Nhiễm lại rất kiên định, nhưng bây giờ hắn phải thử thêm một lần nữa, hắn không muốn nàng lại mạo hiểm, không muốn từng giờ từng phút phải lo lắng cho nàng, tình cảnh bây giờ của nàng cực kỳ nguy hiểm.

Hắn không hiểu rõ Mộc Ly Yên, nhưng hắn hiểu Lăng Dạ Vũ, giáo hoạt như Lăng Dạ Vũ, Liễu Tư Nhiễm tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn, nói về mưu kế, nàng thua xa Lăng Dạ Vũ.

"Cố hết sức? Xem ra ngươi không chắc chắn lắm nhì!" Ly Yên hếch mày, trêu tức cười khê một tiếng.

"Ngươi có đáp ứng hay không?" Lăng Dạ Ảnh không để ý lời trêu tức của nàng, chẳng qua là vẻ mặt vẫn nghiêm túc nhìn chăm chăm Ly Yên.

"Được, chỉ cần ngươi có thể thuyết phục nàng quy ân, ta liền lưu tánh mạng của các ngươi, cho các ngươi tiêu dao sống." Ly Yên đồng ý gật gật đầu, nhưng ngay sau đó thần sắc lại lạnh thấu xương, "Nhưng ngươi nên biết, nếu nàng cứ hồ đồ cố chấp, ta tuyệt đối sẽ không thủ hạ lưu tình."

Lăng Dạ Ảnh mấp máy môi thấp giọng nói: "Cảm ơn."

Ly Yên ngăn người: "Ngươi nghỉ ngơi cho tốt, ngươi có thể đi rồi, ta sẽ phân phó xuống, không có ai ngăn trở ngươi rời đi đâu."

Nói xong, Ly Yên xoay người đi ra ngoài. Nàng tin Lăng Dạ Ảnh thật sự muốn thuyết phục Liễu Tư Nhiễm quy ân, nàng nhìn thấy trong mắt hắn thật sự có suy nghĩ này, không phải giả dối, bây giờ hắn hoàn toàn không có võ công, không có uy hiếp lớn gì với nàng, cho nên, nàng yên tâm thả hắn rời đi.

Trời bắt đầu ngả tối, Lăng Dạ Ảnh khỏe hơn một chút, liền vội rời khỏi Vũ Vương phủ.

Hắn vừa ra khỏi Vũ Vương phủ, liền có một người áo đen đi ra, cung kính nói với hắn: "Tiểu thư luôn tìm tung tích chủ tử, nói chỉ cần cứu được chủ tử, lập tức đến gặp nàng."

Tiểu thư trong miệng người áo đen chính là Liễu Tư Nhiễm, một phần thể lực này là do Lăng Dạ Ảnh để lại cho nàng, cho nên bọn hắn đều gọi Lăng Dạ Ảnh là chủ tử, gọi Liễu Tư Nhiễm là tiểu thư.

"Dẫn ta đi gặp nàng." Lăng Dạ Ảnh nhàn nhạt nói, ánh trăng chiếu rọi ở trên mặt của hắn, trông càng thêm tái nhợt.

“Vâng ạ!”

Người áo đen chuẩn bị ngựa cho Lăng Dạ Ảnh, suốt đêm đi đến Kỳ Tinh quốc.

Trước cửa Vũ Vương phủ, có một nữ tử tuyệt sắc dựa vào trong ngực nam tử tuấn mỹ, nam tử tuấn mỹ sùng nịch vuốt vuốt chóp mũi của nàng, nói: "Không cần phải người đi theo bọn hắn sao?"

"Không cần, cho hắn thời gian, hi vọng hắn có thể làm được." Nữ tử tuyệt sắc khẽ lắc đầu nói.

Thật sự càng lúc nàng càng mềm lòng! Nếu là trước đây, tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha kẻ thương tổn người của nàng, nhưng bây giờ lại đáp ứng bọn họ tiêu dao.

Nữ tử tuyệt sắc dĩ nhiên là Ly Yên, mà nam tử tuấn mỹ còn lại chính là Lăng Dạ Vũ.

Lăng Dạ Vũ còi trường bảo choàng lên trên người Ly Yên, ôn nhu nói: "Trở về đi! Bên ngoài gió lớn."

Ly Yên cười thầm, gật gật đầu.

Lăng Dạ Ảnh đi suốt đêm, đến ngày thứ hai mới đến Kỳ Tinh quốc, đến phủ Thừa Tướng vội vàng muốn gặp Liễu Tư Nhiễm.

Sau khi Liễu Tư Nhiễm nghe nói hắn đã trở lại liền vội vàng đi ra nghênh đón hắn, trong mắt tràn đầy vui sướng, "Cuối cùng đã cứu được chàng ra."

Lăng Dạ Ảnh dừng một chút, nói: "Là Mộc Ly Yên thả ta ra."

"Chàng nói cái gì?" Liễu Tư Nhiễm không thể nào tin nổi nhìn Lăng Dạ Ảnh, tại sao lại là Mộc Ly Yên thả hắn ra? Mộc Ly Yên lại tốt như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105

"Chúng ta quy ẩn được không được?" Lăng Dạ Ảnh bỗng nhiên giữ chặt tay nàng, con ngươi thâm tình giống như Diệu Thạch màu đen nhìn Liễu Tư Nhiễm.

Liễu Tư Nhiễm sửng sốt một lát, lập tức trong mắt chứa đầy lửa giận, giọng điệu châm biếm, "Ta nói làm sao Mộc Ly Yên lại có thể hảo tâm mà thả chàng đi, hóa ra chỉ là muốn chàng làm thuyết khách, thuyết phục ta quy ẩn đừng đối nghịch cùng ả ta, ả ta tính toán thật khéo."

"Đây là chủ ý của ta, ta chỉ muốn cùng nàng sống bình yên như trước đây, không quan tâm tới thế sự hỗn loạn nữa, chúng ta từng ngày sống tiêu dao là được rồi."

Liễu Tư Nhiễm cười nhạo một tiếng, "Tiêu dao? Chỉ cần một ngày còn Mộc Ly Yên, chúng ta không thể nào tiêu dao, chàng cho là bây giờ ta bỏ tất cả xuống quy ẩn cùng chàng, ả ta thật sự sẽ bỏ qua cho chúng ta sao? Sẽ không, ả ta sẽ không đồng ý cho sự hiện hữu của chúng ta."

"Không đâu, Ly yên đã đáp ứng ta, hơn nữa ta tin tưởng Ly Yên nói được thì làm được." Lăng Dạ Ảnh lắc đầu, giọng nói cực kỳ tự tin.

Nghe vậy, Liễu Tư Nhiễm cười giễu cợt, khẽ xoa mặt Lăng Dạ Ảnh nói: "Ảnh, từ khi nào thì chàng lại ngây thơ như vậy? Lời nói của kẻ thù làm sao có thể tin tưởng? Nhỏ cô tận gốc, đạo lý này ta nghĩ chàng cũng hiểu, là ả ta lừa chàng, cho chàng đến khuyên ta quy ẩn, sau khi ả ta đạt được tất cả liền đuổi tận giết tuyệt chúng ta."

Lăng Dạ Ảnh cau mày thật chặt, giọng nói trầm thấp mang theo một chút bất đắc dĩ, "Vi sao nàng nhất định phải làm như vậy? Mộc Ly Yên không phải là người như thế."

Liễu Tư Nhiễm tự cho mình là đúng, cứ áp đặt suy nghĩ của mình như thế nào thì người khác cũng như thế ấy, điểm ấy làm Lăng Dạ Ảnh thật sự rất đau đầu.

"Làm sao chàng biết ả ta không phải là người như thế? Chàng hiểu ả ta sao? Ảnh, đừng ngu ngốc, ta đã chuẩn bị xong, đến lúc đó được lấy được thiên hạ, chúng ta cùng nhau trị vì giang sơn có gì không tốt?"

Lăng Dạ Ảnh chu môi, vừa muốn nói cái gì đó, lại bị nàng cắt ngang, "Ảnh, ta không muốn ằm ỉ với chàng, chàng đi lâu như vậy nhất định rất mệt mỏi, đi nghỉ trước đi! Có chuyện gì sau này hãy nói."

Nghe Liễu Tư Nhiễm nói như vậy, Lăng Dạ Ảnh cũng không còn nói thêm gì nữa, chỉ có thể tìm thời gian thích hợp khuyên nhủ nàng.

Sau khi Liễu Tư Nhiễm đưa Lăng Dạ Ảnh trở về phòng, đi ra cửa phòng, lại dừng lại bước chân, quay đầu nhìn vào bên trong, trong mắt toát ra tia sáng lạnh lẽo làm cho người ta sợ hãi, Mộc Ly Yên, người muốn châm ngòi ly gián, khiến quan hệ của chúng ta bị rạn nứt, không dễ dàng như vậy, ta sẽ không bỏ qua cho người.

Trên đại điện, Lâm Thừa Tướng đứng thẳng lưng, chấp tay lại nói: "Hoàng thượng, chuyện Lăng Nguyệt quốc kính xin hoàng thượng ra kế sách, Kỳ Tinh quốc chúng ta quyết không thể bị vu cáo hãm hại như vậy."

Hai mắt Kỳ Doãn lóe sáng, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía thừa tướng, "Thừa Tướng thật thích chiến tranh sao? Ba lần bốn lượt châm ngòi quan hệ giữa hai nước, nếu là như vậy..., trẫm không ngại cho người mang binh đi tấn công Lăng Nguyệt quốc đâu."

Lời nói sắc bén như kiếm đâm vào Lâm Thừa Tướng khiến hắn toát mồ hôi nhễ nhại, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, vừa hoảng sợ.

Trước kia chưa bao giờ Hoàng thượng sẽ nói trực tiếp như vậy, vậy mấy ngày nay hắn làm sao vậy?

Hơn nữa nữ tử kia không phải nói hắn chỉ cần nói việc này ra, hoàng thượng nhất định sẽ đáp ứng xuất binh mà? Bây giờ làm sao lại biến thành như vậy?

Lâm Thừa Tướng nơm nớp lo sợ mà nói: "Hoàng thượng, thần sợ hãi, thần chỉ là vì Kỳ Tinh quốc mà thôi, hơn nữa Hoàng thượng hiểu lầm ý của thần rồi, thần chẳng qua muốn nói là trước tiên làm rõ ràng chuyện này, cũng không phải có ý muốn châm ngòi quan hệ giữa hai nước."

Đáy mắt Kỳ Doãn thoáng qua một tia sáng sắc bén, âm thầm mắng một tiếng lão hồ ly, hai híp híp, lập tức nói: "Thừa Tướng đã trung thành như thế, trẫm liền giao việc này cho người tiến hành, ái khanh phải điều tra cho tốt đây."

Câu nói sau mang theo chút thâm ý nhìn Lâm thừa tướng, hắn cũng chỉ có cách nói được mà thôi, "Vâng, thần nhất định sẽ điều tra rõ ràng."

Màn đêm buông xuống, bầu trời lấp lánh vài ánh sao, lóe lên tia sáng mỏng manh.

Trong tầm cung lạnh lẽo có một bóng người màu đen nhanh đi vào.

"Sao người lại tới đây?" Kỳ Doãn nhìn thấy nữ tử kia, giả bộ nghi ngờ hỏi.

Nhưng trái lại Liễu Tư Nhiễm tự ngồi xuống, rót cho mình chén trà, hơi hơi mở miệng nói: "Chúng ta đã đáp ứng hợp tác rồi, vì sao người ở trong triều đình lại không hạ chỉ tấn công Lăng Nguyệt quốc?"

Kỳ Doãn nghe vậy, hơi chút có thâm ý nhìn nữ tử kia một cái, cười như không cười nhìn nàng ta, "Người không đưa ra chút thành ý, ta làm sao dám tin tưởng người?"

Chén trà Liễu Tư Nhiễm bưng trên tay hơi khựng một chút, trong mắt tràn đầy do dự, Kỳ Doãn thấy vậy, tiếp tục nói: "Chỉ cần người cho ta xem thể lực của người, ta lập tức hạ lệnh tấn công Lăng Nguyệt quốc, bằng không, lấy thực lực bây giờ của Kỳ Tinh quốc, tấn công Lăng Nguyệt quốc cũng chỉ có chịu thiệt."

Liễu Tư Nhiễm hạ mí mắt xuống rồi nghĩ ngợi, hắn nói không phải không có lý, hắn đã lo lắng, để cho hắn nhìn một cái thì có ngại gì? Chỉ cần làm cho hắn tấn công Lăng Nguyệt quốc là được, nâng tin tưởng hắn nhất định rất muốn đánh Lăng Nguyệt quốc, không nói đến Mộc Ly Yên giúp đỡ Bảo chủ Diệp gia đoạt hoàng hậu của hắn, thử hỏi nam tử nào có thể chống cự được hấp dẫn vì thiên hạ chứ? Chỉ cần đánh thắng Lăng Nguyệt quốc, như vậy Cung Dương quốc không còn là vấn đề nữa rồi.

Sau một hồi suy nghĩ, Liễu Tư Nhiễm hơi hơi ngước mắt, nói: "Được, ta sẽ cho người thấy thể lực của ta."

Liễu Tư Nhiễm dẫn Kỳ Doãn tới phủ Thừa Tướng, đi vào khuê phòng của mình, hai mắt Kỳ Doãn vẫn liếc nhìn hoàn cảnh chung quanh, không rõ tại sao nàng ta lại muốn dẫn hắn đến khuê phòng của nàng ta.

Chỉ thấy Liễu Tư Nhiễm đi đến trước một bức tranh, nhẹ tay sờ bức họa, liền có một chỗ bị lõm vào, bên trong có một cái nút, Liễu Tư Nhiễm quẹo phải, chỉ thấy cửa đá bên cạnh lập tức mở ra.

Kỳ Doãn có chút ngạc nhiên, không thể tưởng tượng được khuê phòng của một nữ tử lại có cơ quan như thế này.

Đi theo Liễu Tư Nhiễm, quẹo trái rồi rẽ phải, đi vòng quanh rất nhiều, dần dần nghe thấy một ít âm thanh do đao kiếm va chạm mà vang lên.

Càng vào bên trong càng tối, rốt cục sau khi đi qua một ngã rẽ, Lý Doãn liền nhất thời sững sờ tại chỗ.

Một đám hắc y nhân không ngừng chém giết, giống như không chết không dừng, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào, trong mắt chẳng hề có một chút ngọn sóng nào, lạnh nhạt vô tình, giống như tử vong đối với bọn hắn cũng không hơn gì cái này.

Võ công của đám hắc y nhân cao cường, huấn luyện nghiêm chỉnh, cả người tản ra sát khí hắc ám, rõ ràng bọn họ là tử sĩ.

Kỳ Doãn phục hồi tinh thần lại, không khỏi cảm thán, không trách được nữ tử này lớn mật như thế, hóa ra nàng có tử sĩ, một đám tử sĩ còn hơn một đội quân, hơn nữa huấn luyện ra một đám tử sĩ ưu tú tuyệt đối không phải là chuyện một sớm một chiều, rốt cuộc nữ tử này đã chuẩn bị bao lâu?

"Xem xong rồi chứ? Đã hài lòng chưa." Liễu Tư Nhiễm nhìn ánh mắt của Kỳ Doãn, khóe miệng hơi hơi giương lên.

"Tốt lắm, tin tưởng chúng ta nhất định có thể đoạt được Lăng Nguyệt quốc." Kỳ Doãn giả vờ như rất hài lòng mà gật đầu.

Liễu Tư Nhiễm nở nụ cười đắc ý, ánh, ta sẽ chiếm thiên hạ để chứng minh cho ngươi là ta đã đúng.

Ngày hôm sau lâm triều, Kỳ Doãn tuyên bố một tin tức làm cả triều đình đều kinh ngạc.

"Lăng Nguyệt quốc khinh người quá đáng, trăm không thể nào tha thứ nữa, Lý tướng quân ngươi dẫn binh, tùy ý xuất binh lấy lại công đạo cho nước ta." Kỳ Doãn ngồi ở trên ghế rồng đầy cảm phần nói, nhưng con ngươi sâu thẳm không hề gọn sóng.

Lời này vừa nói ra, chúng đại thần hơi hơi sững sốt một chút, đồng loạt quỳ xuống kinh hô: "Hoàng thượng anh minh."

Nhưng Kỳ Doãn chỉ là lạnh lùng nhìn đám đại thần, xoay người đi ra đại điện, phía sau truyền đến tiếng la âm dương quái dị, "Bãi triều."

Trong rừng trúc Vũ Vương phủ, Ly Yên bắt đầu đi ngồi nhìn hai phụ tử đang chiến đấu.

Sáng sớm hôm nay, Lăng Tuyết xuất quan, vừa xuất quan liền tìm Lăng Dạ Vũ quyết đấu, Ly Yên cũng đành phải đi theo.

"Mẫu thân, Lăng Tuyết thật có chướng!" Lăng Sương bĩu môi, ánh mắt nhìn về phía Lăng Tuyết đờ đờ sát khí.

"Để cho nó phát tiết một chút cũng tốt, là phụ thân của hắn, tại sao lại cứ khích tướng hắn."

Lăng Dạ Vũ Nội có nội lực cao nên lỗ tai cực kì mẫn cảm, nghe thấy những lời này, u oán nhìn Ly Yên: "Ta nào có? Chỉ là nói một chút sự thật mà thôi."

"Bot nói nhảm, ngươi chiếm đoạt mẫu thân lâu như vậy cũng đã đủ rồi, về sau mẫu thân là của ta." Lăng Tuyết ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng lên, đương nhiên hắn không cho là chỉ bé quan một thời gian ngắn ngủi là có thể đã bại Lăng Dạ Vũ, chẳng qua con người ấy! Có đôi khi cần phải động não một chút, hắn cũng sẽ không đánh bừa.

"Bắt đầu đi!" Lăng Dạ Vũ hếch lông mày, lơ đãng với lời nói của Lăng Tuyết.

Lăng Tuyết hơi hơi nháy lên, trường kiếm xé không khí mà đến, Lăng Dạ Vũ rút kiếm ra đối kháng, hai người đánh túi bụi.

Lăng Dạ Vũ thoáng qua một chút kinh ngạc, nhưng liền ẩn giấu mỉm cười, tiểu tử này quả nhiên là kỳ tài luyện võ, có thể so sánh với hắn, có lẽ tương lai thành tựu thậm chí còn hơn hắn, không hổ là đứa nhỏ của hắn và Tiểu Yên.

Hai mắt Lăng Tuyết lóe sáng, trong tay nhanh chóng vẩy bột phấn, Lăng Dạ Vũ cả kinh, vội vàng né tránh, sắc mặt lập tức sụp xuống, "Xú tiểu tử, con dám gạt ta, cư nhiên dụng độc."

Lăng Tuyết khinh bỉ nhìn Lăng Dạ Vũ một cái, hừ lạnh một tiếng, "Ai quy định không thể dùng độc? Mẫu thân từng dạy, để thành công, chúng ta có thể dùng bất cứ thủ đoạn xấu xa nào."

Lăng Tuyết lấy Ly Yên làm lá chắn, Lăng Dạ Vũ ghen lời, lời đang định nói ra chỉ có thể nuốt vào trong bụng.

Nhưng mà mặc dù hồi nãy hắn phản ứng nhanh chóng, nhưng vẫn bị dụng phải một ít bột phấn, thân mình có chút vô lực, Lăng Tuyết nhìn đúng điểm ấy, ra tay càng thêm mãnh liệt.

Từ đầu Lăng Dạ Vũ không nghĩ tới Lăng Tuyết sẽ dụng độc, nên hắn không hề phòng bị với con của mình, nếu là những người khác, làm sao có thể nào hắn khinh địch như vậy mà hạ độc được hắn chứ, chẳng qua cũng may mắn, Lăng Tuyết chỉ hạ Nhuyễn Cốt Tán mà thôi.

Lăng Dạ Vũ trúng thuốc giờ phút này xem như có chút suy yếu chống lại, nhưng vẫn như trước không bị thua Lăng Tuyết.

"Được rồi, đừng đánh nữa." Bỗng nhiên, giọng nói của Ly Yên vang lên, hai người vội vàng dừng lại nhìn nàng.

Chỉ thấy nàng nâng bước nhẹ nhàng đi tới, kéo Lăng Dạ Vũ dậy, cho hắn ăn một viên thuốc, nói: "Các ngươi lần này hòa nhau, đừng đánh nữa."

Lăng Tuyết vừa muốn nói gì, lại bị Ly Yên lờm một cái, đành không cam lòng thu hồi lời muốn nói.

"Con dùng thuốc nhưng hắn vẫn không hề bị con đã bại, nói hòa vẫn là tiện nghi cho con, về sau không được so đo nữa." Ly Yên nhàn nhạt nói với giọng điệu không cho phép cự tuyệt, sắc mặt nghiêm túc nhìn Lăng Tuyết.

Lăng Tuyết tự biết đuối lý, đành phải gật đầu, nhưng vẫn trừng mắt nhìn Lăng Dạ Vũ, Lăng Dạ Vũ sờ sờ mũi, làm sao người làm cha như hắn lại tội như thế này?

Bỗng dung, bóng dáng của Tuyết xuất hiện tại rừng trúc, Ly Yên nghi ngờ hỏi, "Xảy ra chuyện gì?"

"Lão Đại, Kỳ Hoàng đã hạ lệnh tấn công Lăng Nguyệt quốc, bây giờ đang chuẩn bị ra trận." Tuyết nhìn Lăng Dạ Vũ, ngưng trọng nói.

Ly Yên cũng đã sớm dự đoán được tình huống như thế, không chút hoang mang nói: "Vậy cứ để cho hắn đánh đi!"

Mặc dù Lăng Dạ Vũ không biết trong lòng nàng đang tính toán gì, bất quá hắn cũng thuận theo nàng làm, nàng là người thích độc lập, hắn tin tưởng nàng, nếu nàng không thể chống đỡ được, hắn sẽ thay nàng khắc phục hậu quả cũng không muộn.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106

Lăng Dạ Ảnh nghe được hạ nhân thảo luận, biết tin Kỳ Tinh quốc đang chuẩn bị tấn công Lăng Nguyệt quốc, lập tức định ra khỏi phòng đi tìm Liễu Tư Nhiễm, nhưng lại bị thủ vệ ngăn cản. (Có đi có lại mới toại lòng nhau ai bảo anh lúc trước cũng giam ả ta làm rì a)

"Tránh ra." Hắn lạnh lùng nhìn hai tên thủ vệ.

"Chủ tử, xin thứ lỗi, tiểu thư phân phó ngài không thể đi ra ngoài." Một tên thủ vệ cúi gằm mặt cung kính nói.

Sắc mặt Lăng Dạ Ảnh càng thay đổi, nghiêm túc mà nói: "Người đã gọi ta là chủ tử, thì phải nghe lời ta."

Tìm của hắn bị như bị ai đó bóp một cái, không ngờ Liễu Tư Nhiễm lại giam lỏng hắn, chắc chắn nàng kiên quyết muốn đối phó Lăng Dạ Vũ và Mộc Ly Yên.

"Anh, làm sao vậy?" Đúng lúc đó Liễu Tư Nhiễm đi tới, trên mặt tràn đầy cười, hai mắt toát ra vẻ không hiểu, không biết là thật sự không hiểu hay là giả bộ mà thôi.

"Tại sao lại giam lỏng ta?" Lăng Dạ Ảnh khôi phục lại bộ dáng thản nhiên như cũ, thanh âm có vài phân xa lạ.

Nụ cười trên mặt Liễu Tư Nhiễm lập tức cứng đờ, lập tức lại khôi phục bình thường trở lại, "Bây giờ chàng không có võ công, ta sợ chàng đi ra ngoài sẽ gặp nguy hiểm."

Hai mắt Lăng Dạ Ảnh thâm thúy nhìn chằm chằm Liễu Tư Nhiễm hỏi: "Vì sao Kỳ Tinh quốc lại chuẩn bị tấn công Lăng Nguyệt quốc? Có phải nàng đã làm cái gì hay không?"

Liễu Tư Nhiễm né tránh ánh mắt của hắn, ý đồ muốn che giấu, "Ta làm sao mà biết? Ta chẳng thể can thiệp quyết định của Kỳ Hoàng."

Thấy nàng không chịu thừa nhận, Lăng Dạ Ảnh thờ dài, "Chúng ta vì sao nhất định phải đi tranh quyền đoạt lợi, mấy thứ này thật sự có ý nghĩa sao?"

"Nếu chúng ta không có quyền lực, thì vĩnh viễn cũng bị giẫm đạp dưới đất, đạo lý này chàng còn không hiểu sao?" Bờ mi Liễu Tư Nhiễm run run, thần sắc hơi có chút kích động.

"Chúng ta tìm một chỗ không người quy ẩn không phải tốt sao? Rời xa thế sự hỗn loạn, àng có thể hay không vì ta mà buông tha cho tất cả?" Hai mắt đen láy của Lăng Dạ Ảnh nhìn Liễu Tư Nhiễm, mang theo một chút cầu xin, thanh âm vô cùng trầm trọng.

Hắn vẫn không thể hiểu được, tại sao ở trong lòng của nàng, hắn chưa hề bằng quyền lực.

Liễu Tư Nhiễm cắn cắn môi, xoay mặt đi không nhìn hắn.

Một lát sau, nàng xoay mặt cười tươi như hoa nói với hắn: "Chàng vẫn chưa ăn đúng không? Đi, ta ăn cùng chàng."

Trong lòng càng hận Mộc Ly Yên thêm vài phần, đều là tại ả, hôm nay hai người bọn họ mới biến thành như vậy.

Liễu Tư Nhiễm đi vào, ánh sáng trong mắt Lăng Dạ Ảnh dần dần tối xuống, nàng đang trốn tránh, tuy rằng quyền lực chưa hẳn quan trọng bằng hắn, nhưng hắn cũng chưa chắc so được với quyền lực.

Hoàng cung Cung Dương quốc, Cung Y Lâm như có đăm chiêu ngồi ở trên ngôi vị hoàng đế.

"Hoàng thượng, hiện thời Kỳ Tinh quốc nếu tấn công Lăng Nguyệt quốc, chúng ta nếu như khoanh tay đứng nhìn, vô luận là nước nào thắng lợi, quốc gia chúng ta đều sẽ bị thôn tính, thần nghĩ là, không bằng đi trợ giúp Lăng Nguyệt quốc, Lăng Nguyệt quốc vẫn là nước liên hôn với chúng ta, lần này giúp Lăng Nguyệt quốc, bọn họ sẽ vô cùng cảm kích Hoàng thượng." Một vị quan viên chấp tay đề nghị.

Cung Y Lâm lắng lắng nghe, ngón tay thon dài gõ lên mặt bàn, không hề gõ theo tiết tấu làm tâm của chúng quan viên cũng nhảy nhót theo từng nhịp gõ.

Một lát sau, Cung Y Lâm nâng mí mắt chậm rãi cười, "Nên hỗ trợ."

Nhưng thực ra trong lòng hẳn lại có tính toán khác.

Ánh mặt trời lặn xuống dưới, trong viện những cánh hoa màu xanh nhạt càng tôn lên vẻ rực rỡ, lá vàng nhảy múa đung đưa.

"Mẫu thân, chán quá!" Lăng Sương chống khuôn mặt nhỏ nhắn nói.

Lăng Tuyết hơi hơi liếc Lăng Sương một cái, bưng điểm tâm Ly Yên mới làm tiếp tục ăn.

Ly Yên mỉm cười, trong mắt thoáng qua điều gì đó, "Chán sao? Vậy đi làm chút chuyện cho nương được không?"

Nghe vậy, hai mắt Lăng Sương lập tức tỏa sáng, "Được! Được ạ!"

Ly Yên thủ thi bên tai Lăng Sương vài câu, hai mắt Lăng Sương càng hiện rõ hưng phấn, nở nụ cười quý dị.

"Tuyệt nhi, con đi cùng Sương nhi đi."

Lăng Sương đưa mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mà lạnh như băng của Lăng Tuyết, bĩu môi, "Tại sao lại bảo hẳn đi cùng con chứ?."

"Võ công của Tuyệt nhi rất cao, con đi một mình sẽ gặp nguy hiểm, để Tuyệt nhi đi cùng con mẫu thân sẽ yên tâm hơn." Ly Yên có chút lo lắng, nhưng đã giao cho chúng làm, thì phải tin tưởng chúng, cũng coi như đây là rèn luyện cho chúng sau này.

"Người trông là ta muốn đi cùng người lắm à?" Lăng Tuyết lạnh lùng phun ra một câu, làm Lăng Sương nổi trận lôi đình.

"Tốt lắm, các con không được phép nội chiến với nhau, nhớ kỹ, phải đoàn kết biết không?" Ly Yên nghiêm túc dặn dò.

"Vâng ạ." Hai đứa nhỏ đồng thanh đáp.

Lăng Sương hào hứng trở về chuẩn bị, Lăng Tuyết không đổi sắc trở về gian phòng của mình.

"Tiểu Yên, chúng nó đi đâu vậy?" Lăng Dạ Vũ vừa tới liền nhìn thấy hai đứa con của mình tránh đi, bình thường tiểu tử Lăng Tuyết này dính Tiểu Yên rất chặt, tuyệt đối sẽ không né mình, vì sao hôm nay lại khác thường như thế?

"Ta bảo chúng đi làm ít chuyện rồi."

Lăng Dạ Vũ sùng nịch ôm lấy nàng, tùy miệng hỏi: "Chuyện gì cần hai đứa nó đi?"

Ly Yên ghé vào lỗ tai hẳn nói vài câu, biểu tình trên mặt giống như chẳng có gì nghiêm trọng, nhưng lời nói thì khiến đình đầu Lăng Dạ Vũ như bị boom nổ.

"Cái gì? Nàng bảo bọn chúng tới chỗ Liễu Tư Nhiễm?" Lăng Dạ Vũ kinh ngạc nhìn Ly Yên, trên mặt hiện lên vẻ không thể tin.

Chúng nó còn nhỏ như vậy, việc này rất nguy hiểm.

"Ta sẽ phái người âm thầm bảo hộ chúng nó, chúng chỉ cần tới luyện một chút là được."

Lăng Dạ Vũ không thể phản bác, ái nữ đã quyết định thì không thể cãi lại, một khi đã như vậy, để cho chúng đi rèn luyện một chút cũng tốt.

Sau khi Lăng Tuyết cùng Lăng Sương chuẩn bị tốt liền lập tức xuất phát đến Kỳ Tinh quốc, Lăng Sương thì hưng phấn chạy đi, dọc đường đi đều bị Lăng Tuyết dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn mình.

Nửa đêm, chỉ có tiếng gió lay động. Trong phủ Thừa tướng Kỳ Tinh quốc bỗng dưng xuất hiện hai bóng đen khề đáp xuống, thân thủ nhanh nhẹn hạ được thủ vệ, thuận lợi đi tới khuê phòng của một nữ tử.

Hai mắt Lăng Sương sáng lên nhìn này gian phòng, chắc là gian phòng này rồi.

Lăng Sương thổi khói mê vào cửa sổ, mà Lăng Tuyết lại đứng ở một bên nhìn, trong mắt là rõ ràng là khinh bỉ, ngu ngốc đần độn.

Lăng Sương cảm giác được suy nghĩ của hẳn, quay đầu tròn mắt nhìn Lăng Tuyết, rồi rón ra rón rén mà bước thẳng vào phòng.

Ai biết, mới vừa mới đẩy cửa phòng, lại bị chế trụ.

"Trông ai lớn mật như vậy, cũng dám xông vào sường phòng của ta, hóa ra chỉ là một đứa con nít." Liễu Tư Nhiễm giễu cợt nói, nhưng trong mắt nhưng cũng hiện lên có chút khó tin, thủ vệ trong phủ Thừa tướng canh chừng nghiêm ngặt, nó lại có thể tiến vào hạ thuốc mình.

Nàng vốn định đi ngủ, nhưng không ngờ lại cảm thấy có khối mê, tuy rằng này khối mê này khá mạnh, nhưng với tính nhạy cảm của nàng, vẫn không đủ, cho nên nàng bất động trước, chờ đợi kẻ thôi khối mê đi vào, thật không ngờ rằng, chỉ là một con nhóc 5, 6 tuổi mà thôi.

Lăng Sương âm thầm kêu không tốt, nữ tử này quả nhiên khó đối phó, bằng không mẫu thân cũng sẽ không bảo Lăng Tuyết đi cùng mình.

"Nói, này là ai? Vào bằng cách nào? Ai phái mày tới? Tới làm gì?" Trong mắt Liễu Tư Nhiễm lóe lên tia sáng tàn nhẫn, lạnh lùng chất vấn.

"Ồi, người đột nhiên hỏi người ta nhiều vấn đề như vậy, người ta làm sao mà trả lời người a?" Trên mặt Lăng Sương không có nửa phần khản trương, giọng nói non nớt vang lên, mỗi hơi hơi chu, có chút oán trách.

"Mày, " Liễu Tư Nhiễm áp chế cơn tức của mình, nói: "Được, trả lời vấn đề thứ nhất trước, mày là ai?"

Lăng Sương nhếch môi cười cười, bắt đầu tự kỷ, "Ta hả? Ta là Mỹ Lệ đáng yêu, sức quyến rũ vô hạn, thiên sinh lệ chất, không gì sánh kịp, thông minh tuyệt đỉnh ... "

(*Thiên sinh lệ chất: Tự chất, vẻ đẹp trời sinh)

"Câm miệng." Thấy Lăng Sương còn định làm nhảm thế. Liễu Tư Nhiễm không nén được cơn giận liền quát to.

Lăng Sương bắt đầu bĩu môi, "Cái gì mà thôi chứ! Không phải người bảo ta trả lời à? Lại bảo ta câm miệng."

"Tao hỏi mày là ai, ai bảo mày nói nhiều lời vô nghĩa như vậy?"

"Mấy cái này không phải vô nghĩa? Người phải để cho ta nói xong! Bằng không làm sao người biết ta là ai?" Lăng Sương chớp chớp đôi mắt to, con mắt trong suốt vô cùng, vô tội nói.

Liễu Tư Nhiễm không kiên nhẫn mở miệng nói: "Nói thẳng mày tên là gì mau."

"Người đoán, người đoán, người đoán thử coi." Lăng Sương nháy nháy mắt với Liễu Tư Nhiễm.

"Mày có nói không, bằng không tao sẽ giết mày." Liễu Tư Nhiễm càng thêm tức giận, lạnh giọng uy hiếp.

Nhưng mà Lăng Sương vẫn như cũ không hề sợ hãi như trong tưởng tượng của Liễu Tư Nhiễm, mà là bĩu môi, nhẹ nhàng nỉ non, "Người nếu giết ta người cũng không biết được ta muốn làm gì? Là ai phái ta tới đâu!"

"Mày" Liễu Tư Nhiễm hoá toàn bị Lăng Sương chọc tức, "Nói mau."

Lăng Sương nghe vậy, giả vờ như cực kỳ phối hợp, "Được rồi! Ta nói."

Đang lúc Liễu Tư Nhiễm tưởng Lăng Sương chuẩn bị nói ra, thì Lăng Sương nhất thời kinh hô một tiếng, "YAA.A.A..! Người vừa mới hỏi cái gì tới? Ta đã quên mất rồi!"

Nhìn này khuôn mặt nhỏ nhắn tỏ vẻ vô tội này, Liễu Tư Nhiễm thật có ý nghĩ muốn bóp chết ngay đứa bé này.

Nàng cũng không tin nàng không thể trị nổi một con nhóc.

Liễu Tư Nhiễm lấy một thanh chủy thủ từ trong ngực ra, ánh sáng nơi mũi dao sáng lóe làm người ta cảm thấy ớn lạnh, Liễu Tư Nhiễm cười đến khát máu, "Mày có tin tao dùng dao cắt bỏ từng khối thịt trên người mày không, tao xem mày có nói hay không?"

Lăng Sương mở to hai mắt nhìn cây chủy thủ trong tay Liễu Tư Nhiễm, lòng dạ nữ tử này thật độc ác, Lăng Tuyết chết tiệt, huynh đi đâu rồi? Tại sao không đến cứu mình?

"Ha ha, có chuyện gì chúng ta có thể thương lượng được mà!" Lăng Sương ngượng ngùng cười cười, giống như đang nịnh nọt Liễu Tư Nhiễm.

"Trả lời câu hỏi của tao." Liễu Tư Nhiễm lạnh lùng nhíu mày.

Lăng Sương bĩu môi, "Ta tên là ... "

Lời nói còn chưa kịp ra, đã thấy Liễu Tư Nhiễm ngã xuống.

"Lăng Tuyết, rốt cuộc người cũng tới." Lăng Sương nhìn thấy Lăng Tuyết, trong mắt lóe lên tia sáng kích động.

Lăng Tuyết nhàn nhạt liếc Lăng Sương một cái, "Xem người còn dám xem nhẹ địch nhân hay không."

Nếu không phải hấn cẩn thận, luôn ở bên ngoài chờ cơ hội xuống tay, chỉ e hai người bọn họ đều mất mạng.

Lăng Tuyết thừa dịp toàn bộ lực chú ý của Liễu Tư Nhiễm đều ở trên người Lăng Sương mới dám ra tay, bằng không lấy võ công của Liễu Tư Nhiễm

chỉ sợ sẽ phát hiện hấn.

Lăng Sương không thèm để ý Lăng Tuyết nói cái gì, chân nhỏ giẫm lên người Liễu Tư Nhiễm, "Xem ngươi còn dám cất ta, độc phụ, tiện nhân..."

"Được rồi, chính sự quan trọng hơn." Lăng Tuyết kéo Lăng Sương ra, nghiêm túc nói.

Lăng Sương không dám tiếp tục đá Liễu Tư Nhiễm đá té xiù nữa, con ngươi lại trở nên hung phấn, đi đến trước một bức tranh, nhẹ nhàng đẩy ra, nhìn thấy cái nút bằng đá này, nhẹ nhàng hướng bên phải mà xoay.

Một cánh cửa mở ra, Lăng Sương vui vẻ, "Đi mau."

Hai bóng đen lòng vòng dạo quanh, rốt cục nghe thấy âm thanh đao kiếm va chạm nhau.

Lăng Sương đi lên phía trước vài bước, đến một ngã rẽ, đầu nhỏ liền ngó vào thăm dò.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107

Ánh mắt nhanh như chớp quét một vòng, Lăng Sương nhìn mấy hắc y nhân cách đó không xa.

Hai mắt lộ ra tươi cười giảo hoạt, lấy ra một vật thể màu đen hình cầu từ bên hông, linh hoạt ném tới một tên hắc y nhân.

Tên hắc y nhân kia phản ứng cực kỳ nhanh nhẹn, nhanh chóng né tránh, nhưng vẫn không thể nhanh bằng tốc độ nổ tung của quả cầu kia, một tầng sương màu vàng nổ ra, hắc y nhân không kịp bật mũi đã ngã xuống.

Lăng Sương nở nụ cười đắc ý, đây chính là đạn khói mấu thân mới nghiên cứu chế tạo ra không lâu, khi nổ tung sẽ tỏa ra khói dày đặc, cho dù võ công bọn hắn có cao tới đâu cũng không thể tránh được.

Nhưng mà tứ sĩ làm sao có thể dễ đối phó như vậy, một đám tứ sĩ mới ngã xuống, một đám khác đã nhanh chóng bật lại mũi của mình, ánh mắt lạnh như băng bắn về phía Lăng Tuyết và Lăng Sương.

"Nguy rồi." Lăng Sương biến sắc, là nàng đã đánh giá quá thấp đám tứ sĩ này, lại có thể chống chọi được khói độc của mấu thân.

Võ công của hai người bọn họ đều thua kém so với đám tứ sĩ được huấn luyện nghiêm chỉnh, Lăng Sương khẩn trương nhìn Lăng Tuyết, "Làm sao đây?"

Về mặt Lăng Tuyết vẫn bình tĩnh như trước, nhưng lông mày đang cau chặt cho thấy tâm trạng của hắn bây giờ đang buồn bực.

Mất thấy tứ sĩ đang từng bước gần, Lăng Tuyết hạ quyết tâm lấy ra cây tiêu, thổi lên, tiếng sáo du dương uyển chuyển, làm người ta dần dần bị sa vào đó.

Lăng Sương trợn to hai mắt nhìn Lăng Tuyết, về mặt đầy kinh ngạc, đây là Phệ Hồn thuật mấu thân dạy, nhưng mà người sử dụng Phệ Hồn thuật cần phải có nội lực mạnh hơn đối phương, hoặc Tinh Thần lực mạnh hơn đối phương, nếu không sẽ phản phệ, nặng thì có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Võ công của Lăng Tuyết so với lứa bạn cùng tuổi đã là rất đáng chú ý, nhưng mà đối với tứ sĩ, mà hơn nữa lại là tứ sĩ được huấn luyện nghiêm khắc nhiều năm, nội lực căn bản là không sánh nổi bọn họ, nếu cứ cố chấp dùng Phệ Hồn thuật, chỉ có thể dựa vào Tinh Thần lực cường đại mà thôi.

Trên trán của Lăng Tuyết bắt đầu rịn ra mồ hôi, sắc mặt cũng tái nhợt, đôi mắt đen láy vẫn lóe lên tia sáng kiên trì như cũ.

Mấy tứ sĩ trước mắt bị tiếng sáo thôi miên, ào ào tự giết lẫn nhau.

Hai mắt Lăng Sương ngập tràn nước mắt, nghẹn ngào nói: "Đủ rồi, đừng thôi nữa."

Giờ khắc này, nàng thật sợ sẽ mất đi ca ca duy nhất này, ngày thường mặc dù nàng nghịch ngợm, chưa bao giờ gọi hắn là ca ca, hắn cũng vẫn luôn lạnh như băng. Nhưng mà tình huynh muội sinh đôi làm sao có thể bỏ được chứ?

Nghe vậy, nhưng Lăng Tuyết vẫn không có nửa điểm muốn hạ ống áo xuống, tiếp tục thổi, Tinh Thần Lực của hắn rất mạnh, nếu như ngừng thổi, đám tứ sĩ này sẽ lập tức thức tỉnh.

Nước mắt Lăng Sương đã chảy ròng ròng, lôi kéo tay Lăng Tuyết nói, "Đủ rồi, mau dừng lại."

Nhưng Lăng Tuyết vẫn bỏ qua lời Lăng Sương nói, điểm huyệt Lăng Sương, khiến Lăng Sương không thể bắn đạn khói được, Lăng Sương cắn môi nước

nở, nước mắt từng giọt từng giọt chảy xuống, nàng biết hần hần đang bảo vệ nàng, nhưng nàng không cần, nàng tình nguyện đồng sinh cộng tử cùng hần.

"Lăng tuyết, người mau dừng lại cho ta, người dựa vào cái gì? Người chẳng qua sinh sớm hơn ta có mấy giờ, người dựa vào cái gì mà bắt ta chuyện gì cũng phải nghe người? Ta không cần, người không phải là ca ca của ta, người nhớ kỹ, ta là tỷ tỷ của người, ta muốn làm tỷ tỷ người, người phải nghe lời ta, người nghe thấy được không đó? Ta bây giờ ra lệnh cho người dừng lại, mau dừng lại." Lăng Surong khàn giọng mà hét lên, nước mắt đã sớm ngập hết khuôn mặt nhỏ nhắn, nàng không muốn làm muối muối, không cần hần bảo vệ nàng, không muốn để hần một một gánh vác.

Lòng Lăng Tuyết co rút đau đớn, đáy mắt che giấu đi đau đớn mãnh liệt đó, nhưng mà sắc mặt vẫn chẳng xao động, tiếng sáo cũng không có dừng lại, mãi cho đến khi đám tử sĩ chém giết xong, toàn bộ đều ngã xuống, Lăng Tuyết thở dài nhẹ nhõm một hơi, từ từ đặt cây sáo xuống, khó hiểu nhìn Lăng Surong.

Đột nhiên cổ họng của hần có một mùi tanh tươi úp đến, sau đó liền học ra một ngụm máu tươi.

Lăng Surong vội vàng đỡ lấy Lăng Tuyết, lo lắng hỏi: "Người sao rồi?"

Lăng Tuyết lau đi máu tươi nơi khóe miệng, hơi hơi mở miệng, "Ta không sao."

Bỗng dưng, một thanh âm tàn nhẫn tràn đầy lửa giận vang lên, "Nực cười, chúng mày dám giết chết tử sĩ của ta."

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Lăng Tuyết thầm kêu không tốt, ban này chỉ đánh nàng ta hôn mê, vốn định mang nàng ta trở về để mẫu thân xử trí, không nghĩ tới nàng ta lại tỉnh nhanh như vậy.

Lăng Surong nhất thời sồn cả gai ốc, cái giọng nói này làm tâm người ta rét lạnh, nếu mình lại rơi vào tay của nữ nhân ác độc này tuyệt đối có kết cục bi thảm, huống hồ bây giờ Lăng Tuyết lại bị thương, bọn họ cần bản đánh không lại nàng ta.

Lăng Surong chậm rãi xoay người sang chỗ khác, liền thấy khuôn mặt ngoan độc đang toan tính của Liễu Tư Nhiễm, lửa giận ngùn ngụt trong hai mắt nàng ta hận không thể thiêu cháy bọn họ đến không còn một mảnh.

Liễu Tư Nhiễm hạ chương tàn ác xé không khí mà tới, Lăng Surong vội vàng trốn tránh, Lăng Tuyết thấy thế liền rút trường kiếm ra nghênh tiếp.

Lúc này ánh sáng quá ít, bây giờ sáng hơn Liễu Tư Nhiễm mới nhìn rõ khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Tuyết có vài phần tương tự Lăng Dạ Vũ, lửa giận càng tăng lên ngùn ngụt, "Hóa ra chúng mày là tiểu tạp chủng, hôm nay ta sẽ giết chết chúng mày, để cho Mộc Ly Yên ném thư tư vị thống khổ khi mất đi người thân."

Lăng Surong lấy thuốc bột ra định vẩy về phía Liễu Tư Nhiễm, nhưng lại bị Liễu Tư Nhiễm chế trụ, Liễu Tư Nhiễm hừ lạnh một tiếng, giọng nói tràn đầy khinh bỉ, "Mày nghĩ rằng tao còn có thể để mày có cơ hội dùng độc sao? Không hổ là con của Mộc Ly Yên, giống à ta như đúc, chuyên dùng những thủ đoạn dơ tiện như thế này."

"Không được phép vũ nhục mẫu thân của ta." Lăng Tuyết nghe thấy thế, tàn nhẫn nói, trong mắt toát ra một tầng hàn ý lạnh như băng.

Ở trong lòng của hần, làm theo lời mẫu thân luôn là đúng, lời nói của mẫu thân hần đều luôn luôn vâng lời vô điều kiện, bất kể nó là sai hay đúng.

"Chẳng lẽ không đúng sao? Mẹ mày chính là một tiện nhân dơ tiện." Liễu Tư Nhiễm cười nhạo một tiếng, giễu cợt nói.

Nhưng nàng ta cũng hoàn toàn quên mất chính mình cũng là người như vậy, bởi vì nàng ta cũng chuyên đi hạ độc người khác mà không phép kẻ khác hạ độc mình đấy thôi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Tuyết rét lạnh một mảnh, không để ý thương tổn trên người, lấy trường kiếm đâm tới Liễu Tư Nhiễm.

"Ồ, then quá hóa giận rồi."

Mặc dù hai người đánh một người, nhưng Liễu Tư Nhiễm vẫn chiếm ưu thế như trước, vẻ mặt thoải mái, nhưng trong mắt mang theo sát ý kiên định.

Trong lúc chương phong của Liễu Tư Nhiễm sắp đánh úp về phía Lăng Tuyết, mấy luồng nội lực ngăn trở của tập kích của nàng ta lại.

Bỗng nhiên, Ngũ sát cùng nhau xuất hiện, đồng thanh hỏi: "Các con không sao chứ?"

Lão Đại đã sớm phái bọn hần đi theo hai đứa nhóc này, Lão Đại từng nói, chỉ khi nguy cấp mới xuất thủ, bằng không lần tới luyện này chúng nó sẽ không thành công.

"Các người..." Lăng Surong ngạc nhiên, mang trên hiện lên vẻ hoang mang.

"Là Lão Đại phân phó chúng ta bảo hộ các con, các con đi nhanh đi!" Tuyết nhỏ nhẹ giải thích, nếu không phải hai đứa có chuyện thì nhất định Lão Đại sẽ bắt bọn họ huấn luyện nữa mất.

Nhưng mà bọn họ cũng thật khó khăn, lão đại ra lệnh, không ở tình huống tánh mạng bị uy hiếp, không cho phép ra tay.

"Hừ, Mộc Ly Yên quả nhiên gian trá, hôm nay ta sẽ một lưới bắt hết các người." Về mặt Liễu Tư Nhiễm ngoan tuyệt, lạnh lùng nói.

Nghe vậy, Tuyết bỗng dưng mỉm cười, "Tốt! Xem ai một lưới bắt hết."

Nàng vẫn không hề quên lần trước bởi vì sợ ý thất thủ nên không bắt được Liễu Tư Nhiễm, lần này nàng phải dẫn ả ta trở về gặp Lão Đại.

Liễu Tư Nhiễm cười nhạo, trong mắt tràn đầy khinh bỉ, "Chi bằng các người cũng muốn ra khỏi đây? Nằm mơ, vẫn là suy nghĩ xem nên làm thế nào thông tri cho Mộc Ly Yên đến nhặt xác cho các người đi!"

"Đừng tự tin quá mức, tránh đến cuối cùng không chấp nhận nỗi đã kích." Tuyết thâm ý nói.

Nhưng mà Liễu Tư Nhiễm lại chẳng thèm để ý đến, hướng bên ngoài ra lệnh một tiếng nói: "Người đâu, mau bắt bọn họ lại."

Gió nhẹ thì thảo thổi qua, bên ngoài yên lặng không hề có một chút động tĩnh, trong mắt Liễu Tư Nhiễm thoáng qua một chút nghi hoặc, trong đầu bỗng dưng nhớ lại lời Tuyết vừa nói.

Chẳng lẽ ...

"Các người đã làm cái gì?" Hai mắt Liễu Tư Nhiễm tràn đầy lửa giận, dè dặt giọng nói ngoan nguyệt.

"Đúng như người nghĩ đấy, làm một chuyện tốt mà thôi." Tuyết nhẹ giọng cười, nói ra một câu ý vị thâm trường.

Bỗng dưng, một nam tử đi đến, cung kính nói với Tuyết: "Cô nương, muốn bắt nàng dâng lên không?"

Liễu Tư Nhiễm kinh ngạc nhìn nam tử kia, nghiễm nhiên Lâm Thừa Tướng sớm đã bị mình hạ độc.

"Lâm Thừa Tướng, người đang làm gì đó? Chẳng lẽ người không muốn giải được của người sao?"

Lâm Thừa Tướng hừ lạnh một tiếng, "Độc của ta sớm đã được giải, người nghĩ rằng ta còn có thể chịu sự khống chế của người sao?"

Hai mắt lạnh của Liễu Tư Nhiễm nheo lại, đã giải? Nhất định là chuyện tốt của Mộc Ly Yên làm.

Nàng không cam lòng, chuyện tốt lại bị ả phá hư.

"Độc là ta giải, người có vấn đề gì sao?"

Ly Yên mặc xiêm y màu lam nhạt, tay áo được thêu hoa son trà tinh xảo, tóc đen tùy ý xõa, chỉ dùng một trâm hình hoa son trà cài lên, gương mặt tuyệt mỹ lộ ra hấp dẫn trí mạng, thản nhiên cười nhạt, mỉa mai hoặc trời sinh.

Lăng Dạ Vũ Bên cạnh sừng nịch ôm lấy nàng, ngũ quan tinh xảo vô song phát ra từng trận hàn ý, chỉ riêng đối mặt với nàng, cái cảm giác lạnh như băng mới tan hết hòa vào nhu tình như nước.

"Mẫu thân."

Lăng Tuyết cùng Lăng Sương vừa thấy được Ly Yên liền lập tức chạy lên, kích động kêu.

"Mộc Ly Yên, tại sao người lại ở trong này?" Liễu Tư Nhiễm trừng Ly Yên, trong mắt là hận ý không chút nào che giấu, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Theo đạo lý mà nói, Kỳ Tinh quốc đã tấn công Lăng Nguyệt quốc, như thế nào lại dễ dàng để cho bọn họ vào Kỳ Tinh quốc, mặc dù hai người võ công cao cường, có thể vùng trội tiến vào Kỳ Tinh quốc, nhưng bọn hắn điều động nhân lực nhiều như thế ở phủ Thừa Tướng, làm sao Kỳ Doãn lại không nhận được tin tức?

Ly yên cười tươi như hoa, nháy mắt màu sắc chung quanh đều trở nên mờ nhạt.

"Vì sao ta không thể ở trong này?" Ly Yên nhẹ giọng hỏi lại.

"Kỳ Tinh quốc sắp khai chiến cùng Lăng Nguyệt quốc, người tới nơi này, không phải muốn chết sao?" Liễu Tư Nhiễm lạnh lùng nhìn Ly Yên.

Ly Yên giống như nghe được chuyện vô cùng buồn cười, "Ai nói cho người biết Kỳ Tinh quốc muốn khai chiến cùng Lăng Nguyệt quốc?"

"Người có ý tứ gì?" Liễu Tư Nhiễm trừng lớn hai mắt, có một loại dự cảm không tốt, thần sắc có chút khản trương.

"Kỳ Tinh quốc thuộc quyền sở hữu của Lăng Nguyệt quốc, như thế nào lại giao chiến?" Ly Yên nói nhẹ như mây trôi gió thoảng.

"Người nói cái gì? Kỳ Doãn rõ ràng đã đáp ứng ... "

Liễu Tư Nhiễm không thể nào tin nổi, trong lòng âm thầm đã đoán được, nhưng lại khó có thể tiếp nhận.

"Ta đáp ứng cái gì? Ta chỉ đáp ứng trọn đời giao hảo cùng Lăng Nguyệt quốc, cũng đáp ứng Kỳ Tinh quốc thuộc quyền sở hữu của Lăng Nguyệt quốc,

từ đây trên đại lục không còn Kỳ Tinh quốc nữa, chỉ còn Kỳ Tinh thành."

Kỳ Doãn đã sớm dùng bỏ câu đưa tin cho Ly Yên, nói cho nàng biết vị trí từ sĩ, sau đó hấn cố ý để Liễu Tư Nhiễm buông lỏng cảnh giác, để cho Ly Yên phải người đi diệt từ sĩ nơi này.

Lúc Liễu Tư Nhiễm đang nặng nề thở, giọng nói của Kỳ Doãn có vẻ vô cùng bất ngờ, thanh âm đầy nhịp điệu, tuyệt không nghĩ đến đây là một người sắp chết, nhưng nếu cẩn thận nhìn, sẽ phát hiện sắc mặt hấn tái nhợt.

"Người... người chẳng lẽ không muốn thiên hạ sao? Không muốn đoạt lại hoàng hậu của mình sao? Người lại cam nguyện trở thành thần tử của kẻ khác, địa vị vĩnh viễn ở dưới người khác sao?" Liễu Tư Nhiễm muốn thuyết phục hấn, coi như là lần cuối cùng giãi bày.

"Trước kia có lẽ ta sẽ không cam lòng, nhưng bây giờ, hết thảy đều vô ích với ta." Trong mắt Kỳ Doãn hờ hững không có một chút gọn sóng, hấn lại có nhìn thấu thế sự tang thương.

"Từng người các người làm sao có thể chịu uất ức như thế? Không có chí khí sao, sao xứng đáng làm nam nhân?" Liễu Tư Nhiễm tức giận mắng to, quyền thế ai không muốn chứ? Vì sao bọn họ lại không muốn? Sinh tồn trên thế giới này, chỉ có quyền lực mới có được hết thảy, nàng vẫn luôn cho là như vậy.

"Tư Nhiễm, đừng cố chấp nữa."

Lăng Dạ Ảnh miễn cưỡng đứng trong bóng đêm, môi mỏng khe hở, bạch y không một chút bụi trần mà phát phơ, đôi mắt đen láy chứa rất nhiều cảm xúc phức tạp.

"Không, ta không cam lòng, ta không cam lòng, dựa vào cái gì cái gì Mộc Ly Yên cũng có, cái gì cũng chiếm được, ta lại không có gì cả, dựa vào cái gì?" Liễu Tư Nhiễm ra sức gào thét, hai mắt đỏ bừng, tràn đầy vẻ ghen tị.

"Không phải nàng không có gì, nàng còn có ta mà." Trong mắt Lăng Dạ Ảnh tràn đầy thống khổ, xót xa nhìn Liễu Tư Nhiễm.

Một câu nói nhẹ nhàng đơn giản, lại chứa đựng tình cảm vô hạn trong đó.

"Ta lòng tham không đáy, ta không muốn mất đi chàng, nhưng càng muốn quyền lực hơn." Hai tròng mắt Liễu Tư Nhiễm đục ngầu mang theo không cam lòng.

"Người không còn từ sĩ, không còn Lâm Thừa Tướng cùng Kỳ Doãn trợ giúp, thế lực người cài ở Lăng Nguyệt quốc đều bị ta diệt hầu như không còn, người đoạt như thế nào?" Lời nói nhàn nhạt của Ly Yên như hung hăng đâm vào trái tim Liễu Tư Nhiễm.

Liễu Tư Nhiễm ngửa đầu cười điên cuồng, cười đến nỗi nước mắt tràn ra cả hốc mắt, "Liễu Tư Nhiễm ta hưởng phúc cả đời, lại chỉ vì người, Mộc Ly Yên, đều là do người xuất hiện, ta mới có kết cục như vậy."

Lăng Dạ Ảnh thống khổ lắc đầu, vì sao nàng không biết hối cải? Chuyện này không thể trách Mộc Ly Yên được!

Ly Yên cảm giác Liễu Tư Nhiễm có cái gì đó không đúng, cho nên không phản bác lời nói của Liễu Tư Nhiễm.

Quả nhiên, Liễu Tư Nhiễm lấy ra một câu đao nhỏ từ bên hông, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai đâm tới Lăng Tuyết.

Mộc Ly Yên, dù ta thất bại, ta cũng sẽ không để người sống vui vẻ, ta muốn người phải nếm thử cảm giác mất đi người thân, cuối cùng người thắng vẫn là ta, vẫn là ta...

Ly Yên luôn luôn chú ý đến động tĩnh của Liễu Tư Nhiễm nên định ra tay, nhưng vẫn không nhanh bằng Lăng Dạ Vũ.

Hấn đánh ra một chiêu cuồng phong, đã thương Liễu Tư Nhiễm đến không còn sức lực, bóng dáng của nàng ta bắn ra phía xa

"Tư Nhiễm."

Lăng Dạ Ảnh khản trương hô một tiếng, thanh âm khản khản, vội vàng đi đến bên cạnh Liễu Tư Nhiễm ôm nàng ta lên.

"Nàng làm sao rồi?" Thanh âm của hấn có chút nghẹn ngào, hốc mắt hơi hồng, nước mắt che kín ánh sáng nơi đáy mắt.

Trong lòng hấn biết lần này nàng không thể qua khỏi rồi, một chiêu kia của Lăng Dạ Vũ nàng căn bản không thể chịu nổi, hấn hôm nay, không còn nội lực có thể truyền cho nàng để cứu lấy tánh mạng của nàng nữa rồi.

Hấn không trách Lăng Dạ Vũ, muốn trách thì trách hấn không có năng lực thuyết phục nàng, mới có thể rơi vào kết cục như vậy.

"Ảnh, chúng ta... kiếp sau, ta vẫn muốn... ở cùng chàng." Thanh âm của Liễu Tư Nhiễm đứt quãng, hơi thở mỏng manh.

"Được." Từng giọt nước mắt rơi xuống, Lăng Dạ Ảnh ôm Liễu Tư Nhiễm càng chặt hơn.

Liễu Tư Nhiễm bỗng nhiên nở nụ cười, nụ cười không lẫn tạp chất nào, giống như được giải thoát, khóe mắt chảy xuống một giọt nước mắt, hai mắt rớt

cục chậm rãi khép lại.

Lăng Dạ Ảnh nhẹ nhàng hôn lên bờ môi Liễu Tư Nhiễm một cái, khoe miệng hơi hơi nở một nụ cười thỏa mãn, "Từ nay về sau, chúng ta thực sự ở bên nhau, không để ý tới phàm trần thế sự nữa, ngày qua ngày chúng ta tiêu dao."

Hắn nhanh nhẹn lấy lưỡi dao sắc bén trên tay Liễu Tư Nhiễm, nhắm ngay trái tim mình mà đâm

Một khắc kia hắn ngã xuống, vẫn ôm chặt lấy Liễu Tư Nhiễm như cũ.

Nắm tay nhau cả đời, bên nhau đến già, cùng sống cùng chết, vĩnh viễn không xa rời.

Ly Yên vốn muốn ngăn cản, lại không kịp ngăn cản, mắt thấy chuyện xưa đẹp đẽ này, không khỏi có chút u buồn.

"Chôn bọn họ ở cùng nhau đi!"

Nàng chỉ có thể làm như vậy, nếu Liễu Tư Nhiễm không sống trong hoàng cung, cũng không bị cuộc sống tối tăm nơi hoàng cung này ảnh hưởng, có lẽ hai người bọn họ sẽ rất hạnh phúc, chẳng qua là vĩnh viễn không có từ nếu mà thôi.

"Nhiệm vụ của ta cũng hoàn thành, Kỳ Tinh thành, về sau giao cho các ngươi." Kỳ Doãn giao Kỳ Tinh quốc cho bọn họ, bỗng nhiên có cảm giác như trút được gánh nặng.

Ly Yên chăm chú nhìn khuôn mặt hắn, cặp mắt kia tựa hồ có thể nhìn thấu hết thấy nhìn về mặt của Kỳ Doãn không được tự nhiên.

"Thân thể của ngươi..."

Nàng chưa kịp nói hết lời, nhưng Kỳ Doãn vẫn hiểu. Hắn tự giấu cười cười, "Khi sinh mệnh sắp hết làm được một chuyện cũng là tốt rồi."

"Ta sẽ cứu ngươi." Lần này hắn giúp cho nàng, về tình về lý đều nên cứu hắn.

Kỳ Doãn sững sờ một lát, sau đó chẳng qua là cười lắc lắc đầu, "Không cần, sinh tử đã được trời định trước, kéo dài hơi tàn sống trên đời, chẳng bằng thống khoái mà đi, hơn nữa trên đời này ta đã không có cái gì lưu luyến nữa rồi."

Ly Yên giật giật môi, cuối cùng trầm mặc không nói gì.

"Giúp ta chiếu cố Thi Vũ thật tốt, đừng để Diệp Thừa Tâm làm tổn thương nàng, ta tin tưởng ngươi sẽ làm được." Kỳ Doãn nhìn đám mây phương xa, giống như đan sương niệm ai, nàng ở phương xa, nhất định phải hạnh phúc.

Hắn tin nàng có thể hạnh phúc, con người đều thông suốt ở thời khắc cuối cùng của sinh mệnh, trước kia cứ chấp nhất ngược lại lại khiến nàng không hạnh phúc, chẳng bằng thống khoái mà buông tay, để cho nàng có được hạnh phúc nàng mong muốn.

Cả đời này của hắn, người duy nhất hắn lo lắng là nàng, nếu nàng đã không cần hắn, hắn có thể an tâm rồi đi.

"Ta sẽ." Ly Yên gật đầu, mặc dù hắn không nói, nàng cũng sẽ làm được.

Gió thổi vi vu, bóng lưng cao to thể lương dần dần đi xa.

Ly Yênn thờ dài một tiếng, quét mắt nhìn thấy mấy người trước mặt, ánh mắt bỗng dừng lại trên người Lăng Tuyết, biến sắc, hai mắt híp lại nói: "Con bị thương, sao lại thế này?"

Trong lòng nàng lo lắng, cuối cùng vẫn tự mình đến, nhưng bất quá cũng chỉ là trùng hợp đến đúng lúc, về phần phía trước đã xảy ra chuyện gì nàng căn bản không thể nào biết được.

Mà mới vừa rồi nàng lại một lòng chỉ muốn đối phó Liễu Tư Nhiễm, không chú ý tới Lăng Tuyết đã bị trọng thương, giờ phút này thật đúng là hối hận không thôi, nhưng trên con đường cường giả, cần phải trải qua kinh nghiệm rèn giũa.

"Mẫu thân, hắn dùng Phệ Hồn thuật đối phó với đám tử sĩ." Lăng Suong khẽ cắn môi nói ra.

Lăng Tuyết dùng sức nháy mắt ra hiệu với Lăng Suong, chính là hi vọng nàng đừng nói việc này, nhưng mà Lăng Suong cho rằng chuyện này phải để mẫu thân biết, hơn nữa chỉ có mẫu thân mới quản được hắn, bằng không nếu có lần sau, bọn họ còn không biết có thể sống mà đi ra hay không.

Quả nhiên, Ly Yên vừa nghe, sắc mặt liền nghiêm túc lên, trong mắt có lửa giận vô hạn, "Con đã dùng Phệ Hồn thuật?"

Lập tức vội vàng cho Lăng Tuyết ăn một viên thuốc, sắc mặt của Lăng Tuyết mới khá hơn một chút.

Lăng Tuyết rũ mi mắt xuống, không dám nhìn thẳng Ly Yên.

"Lúc trước khi ta dạy cho các con Phệ Hồn thuật đã từng nói cái gì? Nếu như địch nhân mạnh hơn mình, tuyệt đối không thể dùng Phệ Hồn thuật, tìm cơ hội trốn đi là được, con có nghe lọt của ta hay không?" Về mặt Ly yên cực kỳ nghiêm túc, cất giọng xé gió nói.

"Mẫu thân, con đã sai rồi." Lăng Tuyết phát ra âm thanh bé như muỗi kêu, lần này hẳn thật sự đã chọc mẫu thân tức giận rồi, mẫu thân còn chưa bao giờ tức giận với hắn như vậy đâu!

"Ta biết con là vì để Surong nhi chạy đi mới làm như vậy, nhưng con có nghĩ tới hay không, nếu như con thật sự xảy ra chuyện gì, cả đời Surong đều sẽ không tha thứ cho mình, người còn sống mang theo hối hận là thống khổ nhất, con muốn nó tiếp nhận chuyện này hay sao?" Nàng giải thích cho Lăng Tuyết, ngày thường mặc dù nó luôn luôn lạnh như băng, nhưng trong lòng lại cực kỳ thương yêu người muội muội này, tuyệt không cho phép nàng bị thương tổn.

Lăng Tuyết cúi đầu, hai mắt chăm chú nhìn Lăng Surong, trầm giọng nói: "Thực xin lỗi, mẫu thân, là con sơ sót."

"Tiểu Yên, Tuyết nhi chẳng qua là muốn bảo vệ muội muội của nó, nàng đừng tức giận." Lăng Dạ Vũ nắm tay kiểu thế của mình an ủi, ý đồ cầu tình giúp cho Lăng Tuyết.

Ly Yên tròn mắt nhìn hắn, hắn ngượng ngùng sờ cái mũi một chút, không dám lên tiếng nữa, xú tiểu tử, ta không giúp được con, con tự mà lo liệu đi!

Trời đất bao la nương tử là lớn nhất, lời của nương tử hắn không dám phản kháng.

"Mẫu thân, người đừng nóng giận, lần này tha thứ cho hắn đi!" Lăng Surong tiến lên làm nũng nói, nàng nói ra chân tướng vốn là không muốn lần sau Lăng Tuyết lại làm như vậy vì nàng nữa, cũng không phải là muốn nhìn thấy mẫu thân sinh khí.

Ly Yên thở dài một tiếng, "Các con nghe đây, từ nay về sau, vô luận gặp phải việc gì khó khăn, các con phải đồng sinh cộng tử, tuyệt không cho phép vì cứu đối phương mà hy sinh bản thân, hai con cùng nhau tìm kiếm biện pháp giải quyết, hiểu chưa?"

Để lại một người sống vĩnh viễn mới là thống khổ nhất, cho nên đồng sinh cộng tử, cộng đồng cùng tiến cùng lùi mới là biện pháp tốt nhất. Hơn nữa nàng tưởng tin hai đứa con này của mình, tuyệt đối sẽ không dễ dàng bị đánh bại như vậy, tương lai bọn chúng sẽ đứng ở trên đỉnh cao của con người.

"Hiểu rồi ạ." Hai đứa nhỏ gật đầu cùng trả lời.

Trên mặt Lăng Surong nổi lên ý cười, cười khanh khách nói với Lăng Tuyết: "Xem sau này người làm sao mà bỏ được ta?"

Lăng Tuyết lại khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng, "Thuốc cao bôi trên da chó quả nhiên là vứt không được." (Câu này còn có ý là hàng dờm mà không thể vứt bỏ được)

"Lăng Tuyết chết tiệt, người mới là thuốc cao bôi trên da chó, bản tiểu thư thanh xuân mỹ mạo, người làm sao dám nói như thế hả?"

Hai đứa nhóc tranh cãi âm ỉ, trước sau vẫn như cũ, Ly Yên vui mừng cười cười, hai đứa này bình thường đối chọi gay gắt, nhưng thời khắc mấu chốt tuyệt đối sẽ không rời không bỏ, đây là tình cảm huynh muội ruột thịt mới có.

"Đã lâu không gặp."

Giọng nói mềm nhẹ mà trầm thấp đột ngột vang lên, Ly Yên hơi sững sờ, nhìn theo hướng giọng nói này, khẽ nhú chân mày, rồi kinh ngạc, "Cung Y Lâm?"

Cung Y Lâm chậm rãi cười, nhảy xuống tuần mã, trêu đùa: "Thế nào? Không chào đón ta sao?"

Lăng Dạ Vũ vừa thấy là hắn, liền ôm Ly Yên chặt hơn một chút, con người mang theo về cảnh giác.

Ly Yên lắc lắc đầu, "Không phải, chỉ là có chút kinh ngạc tại sao người lại ở trong này?"

"Muốn tới thăm xem các người có cần giúp đỡ gì hay không."

"Không cần, chuyện của chúng ta không cần người phí tâm." Không chờ Ly Yên lên tiếng, Lăng Dạ Vũ đã lạnh lùng lên tiếng nói trước, nực cười, ánh mắt tên nam nhân này nhìn nương tử nhà mình nóng rực như thế, làm sao hắn lại không nhìn ra tâm tư của "hắn" chứ, quyết không thể để hắn có cơ hội tiếp cận Tiểu Yên.

Cảm giác được người bên cạnh nổi lên ghen tuông nồng nặc, Ly Yên bất đắc dĩ lắc lắc đầu, áy náy nói với Cung Y Lâm: "Chúng ta đã giải quyết xong rồi, cảm ơn."

Lời nói khách khí xa lạ của nàng khiến sắc mặt của Cung Y Lâm tối tăm một chút, lập tức lại nhếch miệng: "Giải quyết xong chuyện Kỳ Tinh quốc, nói vậy rất nhanh cũng đến Cung Dương quốc đi?"

Lời này vừa nói ra, Ly Yên ngăn người, im lặng không nói gì, nàng không biết nên trả lời như thế nào, dù sao thống nhất thiên hạ là thật, nhưng mà Cung Dương quốc vẫn là quốc gia của sư phụ cùng sư tỷ, cũng là quốc gia của Cung Y Lâm, nàng không muốn đối địch với bọn họ, nhưng thống nhất thiên hạ thì nhất định phải làm.

Có thể là Cung Y Lâm nhìn thấu tâm tư của nàng, nên hắn ôn hòa cười, ánh mắt sắc bén bắn về phía Lăng Dạ Vũ nói: "Ta có thể giao Cung Dương quốc ra, nhưng ta có một điều kiện."

Lăng Dạ Vũ ngẩn người, mắt lãnh híp lại, "Điều kiện gì?"

Đến ngay cả Ly Yên cũng sững sốt một chút, cái gì quan trọng đến nỗi lại có thể khiến hấn buông tha Cung Dương quốc?

Ánh mắt Cung Y Lâm bỗng dừng dòi đi, dừng lại trên người Ly Yên, ánh mắt đột nhiên nhu hòa như nước: "Ta muốn nàng, chỉ cần ngươi buông tay nàng, ta lập tức hai tay dâng Cung Dương quốc."

Ánh mắt của hấn rất nghiêm túc, không giống như đang nói đùa, nhưng mà Ly Yên có chút tức giận, nàng không phải là đồ vật, sao cho phép người khác nhường tới nhường lui.

"Không có khả năng." Hai người Lăng Dạ Vũ cùng Lăng Tuyết đồng thời lên tiếng, sắc mặt của bọn họ xanh mét, trong mắt phát ra lửa giận, ngữ điệu lạnh như băng, hai khuôn mặt không mưu mà hợp hợp cùng hiện ra, cảm giác hoàn toàn cùng là một người.

Lăng Dạ Vũ lạnh lùng nhìn Cung Y Lâm, hấn sẽ không dâng Tiểu Yên cho người ta, nếu như "hấn" đã không muốn bàn giao Cung Dương quốc, như vậy hấn liền tự mình lật đổ giang sơn này, có gì mà không được chứ? Hấn sẽ không cho phép mang nữ nhân của mình mà đổi lấy thiên hạ.

Hai mắt Lăng Sương chớp chớp, phụ thân xem người này như kẻ địch sao?

"Chỉ là từ bỏ một nữ tử là ngươi có thể thống nhất thiên hạ, vì sao mà không làm?" Cung Y Lâm từng bước phân tích.

"Giang sơn dài vạn trượng, cũng không quan trọng bằng nàng." Lăng Dạ Vũ ôm lấy Ly Yên, giọng điệu kiên định, khí thế trên người làm cho người ta không thể không tin tưởng lời hấn nói, giờ khắc này, Cung Y Lâm bỗng nhiên hiểu rõ, tại sao nàng lại lựa chọn Lăng Dạ Vũ rồi.

Cung Y Lâm bỗng dừng ngửa mặt lên trời cười to, lập tức vẫy vẫy tay, một tên thị vệ ở phía sau trình lên một đồ vật, nhưng trên mặt tên thị vệ có chút do dự nhìn Cung Y Lâm: "Hoàng thượng, thật sự không phải là ...?"

"Mang lên." Thanh âm có lực mang theo chân thật đáng tin.

Cung Y Lâm đưa nó cho Lăng Dạ Vũ, "Cầm lấy!"

Lăng Dạ Vũ nghi ngờ nhìn Cung Y Lâm, mắt nhìn đồ vật trên tay "hấn", có một tấm vải màu vàng đã che lại, Lăng Dạ Vũ xúc lên, phát hiện là ngọc tỷ, còn có một thánh chỉ.

"Ngươi có ý gì?" Mắt ưng của Lăng Dạ Vũ nhìn Cung Y Lâm, không phải hấn đã nói không đáp ứng sao?

Cung Y Lâm khẽ cười một tiếng, nhưng không giải thích gì, chỉ nói: "Chiếu cố nàng thật tốt."

Nói xong, Cung Y Lâm liền xoay người rời đi, bóng dáng cao to dần dần mờ nhạt.

Hấn thật sự chẳng muốn dùng Cung Dương quốc để đổi lấy nàng, chỉ là muốn xem Lăng Dạ Vũ sẽ chọn giang sơn hay chọn mỹ nhân mà thôi, hấn chỉ muốn nhìn xem một chút Lăng Dạ Vũ có đáng giá để nàng yêu hay không, bây giờ xem ra, là hấn đã quá lo lắng mà thôi.

Chúc nàng hạnh phúc! Bờ môi của hấn nhẹ nhàng cong lên, nhìn nhìn bầu trời, vậy là về sau hấn có thể tự do hành tẩu thiên hạ rồi.

Lăng Dạ Vũ nhìn theo phương hướng Cung Y Lâm rời đi như có đăm chiêu, bỗng nhiên thấu hiểu tất cả.

Tam quốc thống nhất, cao hứng nhất là dân chúng thiên hạ, về sau không còn chiến tranh nữa, sinh linh đồ thần rồi.

Trên đại điện Lăng Nguyệt quốc, khoe miệng Lăng Dạ Nặc khẽ nhếch cười nhìn mọi người phía dưới, ra hiệu bằng mắt với thái giám bên cạnh, tên thái giám hiểu ý.

Thái giám cầm trong tay thánh chỉ vàng óng ánh, từ từ mở ra: "Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, trăm hiểu quá ít đạo trị quốc, mà Thất vương gia Lăng Dạ Vũ dũng mãnh thiện chiến, thống nhất thiên hạ, vì dân chúng tìm phúc cho muôn dân, nay trẫm quyết định thối vị nhượng hiền, Vũ Vương Gia sau này sẽ đứng đầu thiên hạ này, khâm thờ."

(*Thối vị nhượng hiền: Thoái vị nhường ngôi cho người có tài)

Từng tiếng được thái giám đọc lên, bách quan văn võ trong triều kinh ngạc ngẩng đầu, đến ngay cả Lăng Dạ Vũ cũng hiện lên một chút kinh ngạc.

Bách quan ngơ ngơ một lát, nhất thời có người dẫn đầu quỳ xuống: "Hoàng thượng anh minh."

Mấy quan viên còn lại cũng đồng loạt hô, thanh âm vang vọng đại điện, từng tiếng rồi từng tiếng.

Lăng Dạ Vũ nghĩ định tiến lên cự tuyệt, lại bị Lăng Dạ Nặc nhìn thấu tâm tư, trên mặt mở một nụ cười đắc ý khi tính kế được Lăng Dạ Vũ, "Hoàng huynh, vì mục đích chung! Ngôi vị hoàng đế này khuyên không ngồi thì ai ngồi."

Lăng Dạ Vũ hung hăng trừng mắt Lăng Dạ Nặc, không ngờ lại bị Lăng Dạ Nặc sắp bẫy.

Lăng Dạ Nặc cười thầm trong lòng, hoàng huynh, lúc trước không lý do bị huynh đẩy lên ngôi vị hoàng đế, bây giờ đem ngôi vị hoàng đế trả lại huynh, chúng ta không ai thiếu nợ ai rồi.

"Ta không đồng ý." Giọng nói kiên định của Lăng Dạ Vũ nổ vang ở trên đại điện, bách quan sốt ruột khuyên nhủ: "Vương Gia, đây chính là thánh chỉ của hoàng thượng!"

"Hoàng huynh, kháng chỉ liên lụy cửu tộc nha, huynh là hoàng tộc, đương nhiên sẽ không bị liên lụy cửu tộc, nhưng mà thê tử, con cháu e rằng tránh không được rồi." Lăng Dạ Nặc nhũn nhũn nói với Lăng Dạ Vũ, ánh mắt chứa ý cười thỏa mãn, không thể trách được "hắn", "hắn" vẫn luôn không thích vị trí lạnh như băng này, giao du thiên hạ vẫn thích hợp với "hắn" hơn.

"Đệ..." Lăng Dạ Vũ bắn ánh mắt sắc bén về phía Lăng Dạ Nặc, như muốn phanh thây Lăng Dạ Nặc, lại dám uy hiếp hắn.

Lăng Dạ Vũ hung hăng trừng Lăng Dạ Nặc, trong mắt hàn quang hiện lên rõ ràng.

Lăng Dạ Nặc ngượng ngùng sờ sờ mũi, "Tốt lắm, việc này cứ quyết định như vậy, ba ngày sau hoàng huynh liền chính thức đăng cơ."

Nói xong, hắn vội đứng dậy phát tay áo rời đi, không đi nữa chỉ sợ sẽ bị ánh mắt của hoàng huynh giết chết mất.

Lúc đó hắn vẫn còn có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực của hoàng huynh, làm sống lưng của hắn ớn lạnh từng trận.

Hai mắt Lăng Dạ Vũ lóe ra lửa giận, sắc mặt khủng bố âm trầm, khiến đám quan viên vốn định đến chúc mừng hắn đều thức thời cáo từ.

Bọn họ không hiểu, người người đều muốn làm Hoàng đế, vì sao Vũ Vương Gia cùng Hoàng thượng cứ nhường tới nhường lui?

Mộc Lâu Thư ngưng trọng nhìn Lăng Dạ Vũ, nếu như hắn là Hoàng đế, như vậy tam cung lục viện nhất định là không thể tránh khỏi, chẳng qua lấy tính khí của Yên nhi thế kia làm sao có khả năng ủy khuất ở trong thâm cung này chứ?

"Vương Gia." Mộc Lâu Thư kêu một tiếng.

Thấy là Mộc Lâu Thư, âm trầm trên mặt Lăng Dạ Vũ dần dần thu lại, cung kính nói với Mộc Lâu Thư: "Nhạc phụ đại nhân."

Mộc Lâu Thư phi thường hài lòng với đứa con rể này, mặc dù hắn là Vương gia, nhưng hắn yêu ai yêu cả đường đi, vì Yên nhi hắn luôn sẵn lòng trả giá.

"Vương gia, cừu thần chỉ hy vọng sau khi ngài lên ngôi vô luận Yên nhi làm chuyện gì cũng có thể tha thứ cho nó, tính tình của nó không thích hợp ở hậu cung, mà cũng có lẽ, nó sẽ không đáp ứng tiến cung cũng nên." Mộc Lâu Thư khẩn cầu nói.

Lăng Dạ Vũ thờ dài, hắn làm sao không hiểu tính cách của Tiểu Yên, nàng thích tự do, không vui bị trói buộc, nếu để cho nàng chia sẻ trọng phụ với nữ tử khác, nói như vậy nàng tình nguyện rời đi.

"Nhạc phụ đại nhân xin yên tâm, cả đời bốn vương chỉ có nàng là thê tử không rời không bỏ." Lăng Dạ Vũ chắc chắn nói, về mặt có sự kiên quyết không thể hoài nghi.

Tròng mắt của hắn híp lại, ai nói Hoàng đế nhất định phải là hắn?

Mộc Lâu Thư gật gật đầu, "Được, được."

Kỳ thực Vũ Vương gia là thích hợp nhất với ngôi vị Hoàng đế, chẳng qua là bắt đắc dĩ nữ nhi của mình gả cho hắn, hắn là một phụ thân, chỉ muốn ích kỷ hy vọng một chút, có thể làm cho con gái của mình hạnh phúc, nhưng tương lai nếu Vũ Vương gia không phải nạp phi, chúng đại thần chắc chắn sẽ bất mãn.

Cũng tốt, hắn nhìn về mặt của Lăng Dạ Vũ, nói vậy tên tiểu tử này đã có biện pháp.

Hậu viện Vũ Vương phủ, ánh mặt chiếu xuống, hoa rơi đầy trên mặt đất, Lăng Sương cầm kiếm quét ngang qua, một mảng lớn hoa rơi bay lên, thân thể nho nhỏ xoay tròn giữa không trung, bỗng dừng một kiếm chẻ không khí, cánh hoa bay tứ phía.

Từng đóa cánh hoa bị nội lực mạnh mẽ tách rời ra, giống như phi tiêu sắc bén dính trên tường, Lăng Sương cười đắc ý, nói với Ly Yên: "Mẫu thân, người xem, con đã làm được."

Ly Yên thần nhiên cười, đi qua lau mồ hôi trên trán Lăng Sương: "Ta thấy rồi."

Lăng Sương không thích võ công, nhưng lại rất hứng thú với độc dược. Nhưng bởi vì lần trước Lăng Tuyết vì bảo hộ nàng mà gắng gượng chống đỡ, nó đã để lại ám ảnh trong lòng nàng, vì thế nàng quyết định muốn học võ công thật tốt.

Ly Yên đưa cho Lăng Sương một ly trà thơm, Lăng Sương tiếp nhận ừng ực uống vào, khiến Ly Yên quýnh cả lên, "Cẩn thận nóng."

Lăng Sương uống xong, thè lưỡi.

"Tiểu Yên, Sương nhi."

Lăng Dạ Vũ đi tới phía hai người bọn họ, giọng nói trầm thấp kêu gọi.

"Phụ thân." Lăng Sương vừa thấy hắn, hưng phấn xông đến.

Ly Yên bất đắc dĩ cười, "Hôm nay làm sao trở về sớm như vậy?"

"Hôm nay vào triều không có chuyện gì, nên hạ triều sớm." Lăng Dạ Vũ mặt không đỏ tím không đập nói dối, hắn muốn chuyện đang cơ tạm thời gạt Tiểu Yên đi, miễn cho nàng nổi bão.

"Mẫu thân." Một bóng dáng màu tím nho nhỏ đi tới.

Về mặt Lăng Tuyết có chút ngưng trọng đi về phía Ly Yên, dư quang lờm Lăng Dạ Vũ một cái.

Lăng Dạ Vũ cả kinh, ánh mắt này làm sao lại quỷ dị như vậy?

"Tuyệt nhi, làm sao?" Ly Yên hỏi.

"Mẫu thân, con có việc muốn nói với người." Nói xong lờm Lăng Dạ Vũ một cái.

Lăng Dạ Vũ trong lòng thầm kêu không tốt, bước lên phía trước che miệng Lăng Tuyết, Lăng Tuyết sùng sốt, hung hăng trừng hắn, chỉ có thể phát ra thanh âm "Ừ ừ".

"Vũ, chàng làm gì thế?" Ly Yên không hiểu hỏi, cảm giác hai người này có cái gì đó quái lạ.

Lăng Dạ Vũ giật giật khóe miệng, "Kỳ thực Tuyệt nhi là muốn nói với nàng hắn muốn cùng ta học võ công, ta đã nói không cần phiền phức như vậy, chúng ta đi trước."

Hai mắt có chút sốt ruột, trực tiếp lôi Lăng Tuyết ra ngoài, bàn tay che miệng Lăng Tuyết hắn cũng không dám buông ra, mà Lăng Tuyết lại cứ liều mạng giãy dụa, chỉ mỗi tội khí lực của Lăng Tuyết không mạnh bằng Lăng Dạ Vũ.

Ly Yên nhướng mày lên, "Tuyệt nhi theo chàng học võ công?" Tuyệt nhi luôn luôn không hợp với Vũ, làm sao có thể đột nhiên bảo Vũ dạy võ công cho nó đây?

Bước chân Lăng Dạ Vũ dừng một chút, xoay người nhìn nàng, nhìn thấu nghi vấn của nàng, nhàn nhạt cười cười, "Tuyệt nhi muốn cùng ta thiết một chút, cho nên tính toán trước hết để cho dạy võ công cho nó, sau đó mới thân thiết."

"Nhưng mà hình như Tuyệt nhi muốn nói gì..."

"Không có, tuyệt đối không có." Nói xong, Lăng Dạ Vũ vội vàng kéo Lăng Tuyết tới phòng của mình, khiến Lăng Tuyết hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Ly Yên chau mày, nhất định Vũ đang gạt mình chuyện gì đó.

Thấy vẻ mặt của Ly Yên, Lăng Sương thoáng nở nụ cười, "Mẫu thân, người đừng suy nghĩ nhiều quá, không có việc gì."

Ly Yên trầm ngâm một lát, gật gật đầu.

Hai mắt Lăng Sương thoáng qua một chút giao hoạt, nếu nàng không tự mình thăm dò có chuyện gì, phụ thân và Lăng Tuyết nhất định sẽ tiếp tục lừa nàng, mới vừa rồi nàng nói với mẫu thân như vậy là để mẫu thân yên tâm một chút mà thôi.

Gió mát thổi qua mặt, Thượng Quan Thi Vũ mặc một bộ xiêm y trắng nhẹ nhàng mà đến.

"Thi Vũ, sao ngươi lại tới đây?" Ly Yên kinh hãi.

"Ta há! Ta tới từ biệt với ngươi."

Nghe vậy, Ly Yên giật mình sùng sốt một chút, che dấu nụ cười trên mặt, "Nói lời từ biệt?"

Thượng Quan Thi Vũ khẽ cười một tiếng, "Đúng vậy! Ta tính ngao du giang hồ, đến thế giới này lâu như vậy, vẫn chưa từng thật sự đi ngắm phong cảnh nơi này đâu!"

"Vì sao lại đột nhiên như vậy?"

"Có gì mà đột nhiên chứ, đến thế giới này đã xảy ra quá nhiều chuyện, bây giờ tam quốc thống nhất, tỷ muội tốt của ta cũng tìm được hạnh phúc, ta cũng nên đi thư giãn một chút rồi." Thượng Quan Thi Vũ cười cười, ánh mắt vọng hướng về phía chân trời, tầm mắt nhìn xa xăm.

"Đúng rồi, Kỳ Doãn, đã buông tha cho Kỳ Tinh quốc, không biết đi đâu, bây giờ e là hắn không sống lâu được nữa." Ly Yên nhìn chằm chằm Thượng

Quan Thi Vũ, trầm giọng nói, kỳ thực nàng đã không còn định ý với Kỳ Doãn từ lâu, ở thời khắc cuối cùng của sinh mạng, người hân hạnh tới vẫn là Thi Vũ.

Tươi cười trên mặt Thượng Quan Thi Vũ cứng đờ, một lát sau, nở nụ cười một chút: "Cũng tốt, đây là lựa chọn của hân, cũng là lựa chọn tốt nhất cho hân."

"Thi Vũ." Một giọng nói xen lẫn thâm tình trong đó mà vang lên, Diệp Thừa Tầm đi ngược hướng gió mà tới, trên mặt hiện lên vẻ mừng rỡ.

Thượng Quan Thi Vũ nghe thấy tiếng Diệp Thừa Tầm gọi, thân mình lập tức cứng đờ, hừ lạnh một tiếng, nói với Ly Yên: "Ta không nói với ngươi nữa, ta phải đi trước rồi, ta tính toán đi xem Như Yên một lát!"

Ly Yên nhìn bóng dáng Thượng Quan Thi Vũ rồi đi liền bất đắc dĩ lắc đầu, từ sau chuyện của Như Yên năm đó, Thi Vũ vẫn không tha thứ Diệp Thừa Tầm, nhưng Diệp Thừa Tầm lại luôn luôn đuổi theo tung tích của Thi Vũ, nàng đi đến đâu hân cũng theo đến đó.

Diệp Thừa Tầm đi đến trước mặt Ly Yên rồi vội vàng gật gật đi theo hướng của Thượng Quan Thi Vũ mà đi.

Lăng Sương thò đầu ra ở phía sau Ly Yên, thè lưỡi, "Đáng đời, ai bảo hân đối xử với Như Yên như thế?"

Ly Yên chọc chọc đầu nhỏ của Lăng Sương, "Con à!"

"Cậu." Lăng Sương bỗng nhiên xông đến.

Ly Yên nghi ngờ xoay người, Tiểu Cẩn? Vì sao hôm nay ai cũng đến gặp nàng vậy?

"Tiểu Cẩn, sao đệ lại tới đây?"

Sắc mặt Mộc Hi Cẩn có chút tiều tụy, người gầy đi rất nhiều, hai mắt mờ mờ như có bụi, bộ dáng phờ phạc ỉu xiu, hiển nhiên chuyện của Vân Hàm đã là quá đà kích tới hân.

"Tỷ tỷ, đệ tới nói cho tỷ biết, đệ muốn bước chân vào giang hồ." Mộc Hi Cẩn rừ mí mắt xuống khẽ giọng nói.

Ly Yên khẽ biến đổi sắc mặt, làm sao lại đi?

Nàng nhấp máy môi đỏ mọng, "Đệ đã nói cho cha, nương chưa?"

"Đã nói rồi, bọn họ đã đồng ý."

Ly Yên thở dài một tiếng, "Tiểu Cẩn! Thật sự quyết định sao? Nếu là đệ muốn đi, tỷ tỷ sẽ không ngăn cản đệ."

Cha nương cũng đã đồng ý, nàng ngăn cản cũng không có ý nghĩa gì. Cũng tốt, trong lòng nó vẫn không thể buông tay với Vân Hàm, không bằng để nó đi ra ngoài giải sầu.

"Đệ đã quyết định rồi." Mộc Hi Cẩn kiên quyết.

"Cậu thật muốn đi sao?" Lăng Sương chu đôi môi đỏ mọng, ánh mắt dòn dập, không nở chia ly.

Mộc Hi Cẩn rừ mí mắt xuống, hơi hơi nhấp máy môi, an ủi: "Cậu sẽ trở lại, chẳng qua là ít nhất cũng phải một, hai năm."

"Tiểu Cẩn, nếu có thể, đi xem Luyến Vũ Các ở Kỳ Tinh thành một chút đi! Nơi đó mới có thêm một vài cảnh đẹp, có lẽ, đệ sẽ thích." Ly Yên nói hàm ý, Tiểu Cẩn, chúc đệ hạnh phúc, tỷ tỷ chỉ có thể giúp đệ đến đây thôi.

Mộc Hi Cẩn nhú mi, nghi vấn nhai: "Cảnh đẹp gì?"

Hiển nhiên hân nghe không rõ, không biết hồ lô của tỷ tỷ đang bán cái gì trong đó.

"Nếu đệ không đi sẽ phải hối hận, sau khi xem hết cảnh đẹp thì trở lại đi!" Ly Yên mỉm cười, còn chưa đợi Mộc Hi Cẩn hiểu thì đã vẫy vẫy tay, "Được rồi, đệ mau đi đi!"

Mộc Hi Cẩn mặc dù có chút nghi vấn, nhưng vẫn bỏ qua chúng, "Tỷ tỷ, ta đi đây."

Ly Yên gật đầu, ánh mắt nhìn theo bóng dáng xa dần của Mộc Hi Cẩn, gió nhẹ nhàng thổi bay tà áo của nàng, tạo thành một đường cong mỹ lệ.

Lăng Sương kéo tay áo của Ly Yên, vẻ mặt nghi hoặc, "Mẫu thân, lời người mới nói có ý gì vậy?"

Ly Yên nhẹ nhàng cười, gọi lên một độ cong mê người, "Cậu con rất nhanh sẽ đem mợ mang về."

"Ồ?" Lăng Sương gãi gãi đầu, nàng vẫn không hiểu.

Mà bên kia, sau khi Lăng Dạ Vũ kéo Lăng Tuyết vào phòng, vừa thả bàn tay bịt miệng Lăng Tuyết ra, Lăng Tuyết hung hăng trừng mắt hắn, trong mắt tràn đầy khinh bỉ, "Thế nào? Không dám nói cho mẫu thân biết sao? Ngươi có năng lực lừa mẫu thân được bao lâu?"

Khuôn mặt Lăng Dạ Vũ xuống nhìn Lăng Tuyết, "Ngươi nói ra đi sẽ chỉ làm mẹ ngươi mất hứng, chẳng lẽ ngươi hi vọng mẹ ngươi không vui sao?"

Lăng Tuyết cười nhạo một tiếng, châm chọc nói: "Nếu ta không nói cho mẫu thân biết, đợi đến khi người phát hiện chân tướng sẽ càng không vui, chuyện ngươi đăng cơ có thể có thể lừa gạt được bao lâu chứ?"

Mấy ngày này mẫu thân luôn bận bịu huấn luyện Lăng Sương, cũng bởi vậy, mẫu thân mới phân phó không cho mọi người quấy rầy, mọi người ở Ngưng Yên Cung nhận được tin tức muốn bẩm báo với mẫu thân, chỉ khổ nỗi mẫu thân không cho phép quấy rầy, cho nên chỉ có thể bẩm báo với hắn.

Lăng Tuyết lạnh lùng liếc nam tử trước mắt một cái, người nam nhân này sợ mẫu thân biết chuyện hắn sắp đăng cơ, phong tỏa toàn bộ tin tức bên ngoài, trừ đại thần trong triều lúc ấy ra, không còn ai biết việc này. Nếu không phải Ngưng Yên cung tin tức linh thông, chỉ sợ hắn cũng không biết.

Chẳng qua chuyện đăng cơ này sớm hay muộn cũng sẽ công bố ra ngoài thiên hạ, hắn sẽ không giấu được bao lâu.

Lăng Dạ Vũ ngưng trọng, cam đoan nói: "Con yên tâm, ta sẽ không ngồi lên ngôi vị hoàng đế kia, mẹ ruột của ngươi vĩnh viễn đều chỉ có một, cha tuyệt đối sẽ không để nàng buồn, con cho ta chút thời gian, ta sẽ xử lý tốt."

Lăng Tuyết nghi ngờ đánh giá Lăng Dạ Vũ một lúc lâu, hắn còn có biện pháp nào để không phải đăng cơ? Chẳng qua, nhìn ánh mắt của hắn, Lăng Tuyết lại tin đến vô điều kiện, "Được, ta tin ngươi một lần, nhưng nếu ngươi làm không được, ta nhất định sẽ mang mẫu thân rời đi."

"Được." Hai mắt Lăng Dạ Vũ thoáng qua một chút tia sáng đen tối không thể hiểu, sau đó tiếp tục nói: "Kế tiếp vài ngày con bế quan đi! Đừng cho mẹ con hoài nghi."

"Đã biết." Lăng Tuyết ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn mà lạnh lùng đáp.

Lăng Dạ Vũ gật đầu cười, xoay người đi ra ngoài.

Nếu như Lăng Tuyết sớm biết chủ ý kia của Lăng Dạ Vũ, hắn tuyệt đối sẽ không khinh địch mà đáp ứng như vậy, chẳng qua đến khi đó hắn đã hối hận không kịp.

Lăng Dạ Vũ đi trở về hậu viện, Ly Yên có chút ngạc nhiên, "Không phải chàng đi dạy Tuyết nhi võ công sao?"

"Nó nói muốn bế quan." Lăng Dạ Vũ nói, nhìn không ra nửa điểm dấu vết nói dối.

"Bế quan?" Ly Yên hí hóp mắt, không phải khoảng thời gian trước nó mới bế quan sao?

Lăng Dạ Vũ vén mấy sợi tóc xõa trên mặt nàng, nói: "Nó nói bế quan xong sẽ tìm ta khiêu chiến."

"Tuyệt nhi, không phải nói không cho phép được khiêu chiến nữa sao?" Ly Yên than thở một câu, cũng không có hoài nghi.

"Phụ thân, mẫu thân, con đi xem Tuyết nhi." Hai mắt Lăng Sương xoẹt qua một chút tia sáng, nói.

Tuyết nhi bế quan làm sao có thể không nói với tỷ tỷ nàng đây? Đây không phù hợp với lễ thường, nghĩ đi nghĩ lại, e rằng phụ thân có chuyện gì gạt các nàng, nàng phải đi tìm Tuyết nhi lấy lời khai mới được.

"Không được, Tuyết nhi đang bế quan, đừng quấy rầy hắn, con trở về phòng đi!" Lăng Dạ Vũ ra tiếng ngăn cản nói, nha đầu kia rất tinh quái, đến lúc đó mà để cho nó điều tra được gì từ miệng Tuyết nhi, sau đó nói cho Tiểu Yên thì nguy rồi.

Bất quá hắn vì bảo đảm an toàn, nên đã phải {ám vệ} vây chặt sương phòng của Tuyết nhi rồi.

Lăng Sương bĩu môi, đành phải trở lại sương phòng của mình, nơi đây mắt chợt lóe sáng, dư quang lờm Lăng Dạ Vũ một cái, trong miệng lẩm bẩm, nhất định là có chuyện gạt chúng ta, bằng không làm sao có thể không cho con đi gặp Lăng tuyết.

"Tiểu Yên, ngày mai chúng ta trở về nhà mẹ đẻ nàng được không?" Lăng Dạ Vũ thấy Lăng Sương đi rồi, ôm Ly Yên sùng nịch nói.

"Sao tự nhiên muốn về nhà mẹ ta?" Ly Yên nhú nhú đôi lông mày phượng.

"Đã lâu chưa cùng nàng trở về, ta thuận tiện đi hiếu kính phụ nhạc mẫu đại nhân một chút."

Ly Yên vẫn như cũ nhú mày nhìn hắn, trong mắt hiện lên một chút hoài nghi.

"Nàng không muốn trở về giúp giúp tỷ tỷ của nàng cùng Thượng Quan Dương sao?" Lăng Dạ Vũ thấy nàng có chút không tin, vội vàng nói thêm một câu.

Thân nhân là tử huyệt của nàng, vừa nhắc tới tỷ tỷ của nàng, liền lập tức coi trọng, cũng không truy cứu tại sao đột nhiên Lăng Dạ Vũ muốn cùng nàng về nhà mẹ đẻ nữa.

"Được rồi! Ngày mai chúng ta đây trở về." Ly Yên ngẩng khuôn mặt tươi cười lên.

Lăng Dạ Vũ nở một nụ cười yếu ớt, hẳn muốn trước mang nàng về nhà mẹ đẻ gặp bọn họ một chút, bằng không ngày sau không thể về nhà nàng sẽ trách hẳn.

Đêm khuya, một bóng dáng nho nhỏ màu đen chạy tới chạy lui trong Vũ Vương phủ, cuối cùng dừng lại cách sương phòng của Lăng Tuyết không xa.

Hai tròng mắt mặc dù trong đêm tối nhưng có vẻ sáng rọi dị thường. Dưới khăn che mặt Lăng Sương khẽ nhếch môi, nàng nhất định phải đi vào hỏi một chút rốt cuộc Lăng Tuyết giấu nàng chuyện gì?

Nhưng mà, nàng lại chợt phát hiện chung quanh sương phòng đều là ám vệ, lông mày nhíu chặt sát cùng nhau, điều này cũng càng thêm làm cho nàng khẳng định phụ thân và Lăng Tuyết nhất định có việc gạt nàng và mẫu thân.

Lăng Sương lấy ra một túi mê dược từ trong ngực, hừ! Nàng cũng không tin không trị được bọn ám vệ này.

Mê dược yên tĩnh tỏa ra, thị vệ canh cửa lập tức ngã xuống, nhưng một đám ám vệ đứng ở gần nơi bí mật gần đó vẫn đứng vững không ngã, Lăng Sương ảo não, mê dược này có thể theo không khí khuếch tán ra một khu rất lớn! Vì sao đám ám vệ này còn không ngất?

Thấy thị vệ canh cửa ngã xuống, mấy ám vệ liền phát hiện, đi ra, hai mắt sắc bén quét tới.

— vẫn "

— nhân "

— thư "

— ốc "

— tiểu "

— thuyết "

— hạ "

— tái "

— vờng " (Thứ lỗi tại hạ vô năng không hiểu nghĩa của nó ^O^ Không biết có phải là thế này không nữa : “Người ở trong thư phòng nói chuyện một chút T.T)

Lăng Sương tùy tay nhặt lên một cục đá ném đi về phía xa xa, ám vệ nghe được động tĩnh, vội vàng hướng bên kia đuổi theo.

Nhưng mà vẫn còn một đám ám vệ ở lại, Lăng Sương không khỏi âm thầm nghĩ, không có việc gì tự dung phụ thân lại sắp xếp nhiều ám vệ như vậy làm gì?

Lăng Sương lại nhặt lên vài cái hòn đá nhỏ, chia ra ném tiếp, ném trúng huyết vị của bọn họ, Lăng Sương cười đắc ý, may mắn nàng từ nhỏ được mẫu thân huấn luyện, trừ bỏ độc dược thì nàng cũng am hiểu nhất là huyết vị.

Nàng nghênh ngang đi tới trước cửa, vừa định đẩy cửa ra, lại xuất hiện một cái bóng dáng cao lớn, thân thể của nàng bỗng dung cứng đờ.

"Đang làm gì đó?" Lăng Dạ Vũ mặc y phục tím đen, giữa lông mày lộ ra hơi thở lạnh cứng, con ngươi sắc bén nhìn chằm chằm Lăng Sương.

"Cái kia ..." Lăng Sương âm thầm kêu khổ, tại sao phụ thân lại ở đây?

"Con tới cướp bóc." Lăng Sương thuận miệng nói một câu, dù sao phụ thân cũng không biết là nàng.

"Cướp bóc?" Lăng Dạ Vũ nghiêm túc, "Sương nhi, đừng làm rộn."

Lăng Sương kinh ngạc, "Làm sao người biết là con?"

Lăng Dạ Vũ ngồi xổm xuống nhìn thẳng Lăng Sương, "Cái chiều cao này của con chẳng lẽ không thể đoán ra sao?"

Lăng Sương quả thực tức giận, "Ăn cướp thì không thể lùn được sao?"

"Thân mình nhỏ gầy cho thấy tuổi rất nhỏ, gần ấy tuổi nghĩ như thế nào cũng không nghĩ là con lớn mật được như thế, đuổi cả đám ám vệ ddi tán loạn." Lăng Dạ Vũ thở dài, kiên nhẫn giải thích.

Lăng Sương bĩu môi, kéo khăn che mặt xuống, chiều cao chết tiệt, nàng nhất định phải cao lên mới được.

"Mau trở về, đừng quấy rầy đệ đệ của con."

Lăng Srong cong môi hồng lên, lôi kéo cánh tay Lăng Dạ Vũ làm nũng nói, "Phụ thân, người nói với con đi, có phải hai người gạt con cái gì không."

"Nghe lời, trở về, phụ thân không có gì gạt con cả." Hắn biết nha đầu này mẫn cảm, cho nên buổi tối khuya tới xem nơi này.

"Phụ thân gạt người ta, nói đi mà!"

Trong mắt Lăng Dạ Vũ xẹt qua một chút sáng rọi, cười nói: "Con đi bề quan ba ngày ,sau đó phụ thân sẽ nói cho con biết."

"Thật sự?" Lăng Srong nhú mày, hoài nghi nhìn hắn.

"Đúng vậy! Con không tin lời nói của phụ thân sao? Ba ngày sau đó phụ thân cam đoan nói cho con biết, bằng không mẹ con sẽ vứt bỏ phụ thân."

Nghe được Lăng Dạ Vũ phát ra lời thề nặng như vậy, Lăng Srong mới tin tưởng, nhảy nhào nhót trở về phòng.

Lăng Dạ Vũ bắt đầu đi vuốt ve trán, đối với nữ nhân, thực còn khó đối phó hơn cả những cái khác.

Hôm sau, ánh nắng mặt trời chiếu vào, Ly Yên đang nằm ở trên giường bị ánh sáng này làm thức giấc, nhẹ nhàng mở mắt, môi đỏ mọng hơi chu lên, áo lót lỏng lẻo ra bờ vai trắng nõn, mị nhãn như tơ, như có quyến rũ như không.

Lăng Dạ Vũ bụng chậ nước tiến vào nhìn thấy một cảnh tượng diễm dứa lờ lợt như thế, hai lỗ mũi nóng lên, cảm giác có cái gì đó sắp chảy ra.

Sáng sớm tinh mơ mà hấp dẫn như thế, bất kỳ nam tử nào cũng không chịu nổi, huống chi vẫn là một báu vật tuyệt sắc khuynh thành.

"Tiểu Yên" Lăng Dạ Vũ nhẹ kêu một tiếng, giọng nói khàn khàn mị hoặc.

Ly Yên trừng mắt nhìn mắt, "Làm sao?"

Sắc mặt của nàng đỏ hồng, trong mắt một mảnh mờ mịt mênh mông, đối với Lăng Dạ Vũ mà nói cũng là hấp dẫn trí mạng, đặt chậ nước trong tay xuống, đi tới gần Ly Yên, hôn lên cánh môi mềm mại, tinh tế thưởng thức vẻ đẹp của nàng, lưỡi đỏ lợi lặc cạy mở lợi của nàng, quần quít triền miên.

Thật lâu sau, lúc Ly Yên sắp hít thở không thông thì Lăng Dạ Vũ mới chịu buông nàng ra, giọng nói trầm thấp khàn khàn vang lên: "Tiểu Yên, ta ..."

Nghe vậy, đương nhiên Ly Yên biết hắn muốn làm gì, hơi hơi thở gấp mà nói: "Lát nữa còn phải về nhà."

Lăng Dạ Vũ đau khổ, khổ nỗi nhà nương từ mình ra lệnh không dám phản kháng.

Bụng chậ nước qua, Lăng Dạ Vũ tỉ mỉ rửa mặt cho Ly Yên, sau đó hai người mới từ từ ra khỏi cửa.

Bên ngoài Phủ Thừa Tướng dưới bóng cây liễu, tiếng gió nhẹ nhàng thổi qua, cành cây lay động, thân liễu mềm mại không xương đung đưa theo làn gió.

Lăng Dạ Vũ ôm Ly Yên xuống xe ngựa, đám người Mộc Lâu Thư nghe nói bọn họ tới bái yết vội vàng chạy ra ngoài nghênh đón.

"Tại sao trở về không nói một tiếng với mẫu thân, nương dặn phòng bếp làm cho con ít đồ ăn con thích." Dung Sánh Thiên có chút oán trách nói, nhưng đuôi lông mày lại tràn đầy ý cười.

Ly Yên rời khỏi cái ôm của Lăng Dạ Vũ, tiến lên nắm tay Dung Sánh Thiên, giả vờ làm nũng nói: "Nương, con muốn cho người bắt ngờ mà!"

"Con, cái nha đầu này." Dung Sánh Thiên vuốt ve tóc nàng, "Cháu ngoại của nương đâu?"

"Chúng ở vương phủ, đang luyện võ công!"

"Được rồi, đừng đứng ở ngoài cửa nữa, đi vào rồi nói." Mộc Lâu Thư liếc Lăng Dạ Vũ một cái, lên tiếng nói.

"Đúng rồi, tỷ tỷ đâu?" Ly Yên nhìn bốn phía, tìm kiếm bóng dáng Mộc Vi Ngưng.

"Tỷ tỷ con ở khuê phòng của nàng!"

"Con đi tìm tỷ tỷ trước." Nàng vẫn không có quên việc cần làm trước tiên khi về nhà.

Nói xong, Ly Yên đi về phía khuê phòng của Mộc Vi Ngưng, Dung Sánh Thiên bắt đầu đi lắc lắc đầu, nha đầu kia có đứa nhỏ rồi mà vẫn như tiểu hài tử.

Mộc Lâu Thư làm một cái thế mời vào, Lăng Dạ Vũ cung kính gật gật đầu tiến vào.

Mộc Lâu Thư nhìn ra Ly Yên chưa biết chuyện gì, nhưng Lăng Dạ Vũ đã đáp ứng hắn thì nhất định sẽ làm được, cho nên hắn cũng không quá lo lắng.

Ly Yên đi tới sương phòng của Mộc Vi Ngưng, đã thấy Thượng Quan Dương đứng ở cửa miệng đang chần chừ, trong mắt Ly Yên thoáng qua ý cười, cất giọng kêu: "Thượng Quan công tử."

Thượng Quan Dương cả kinh, xoay người đã thấy Ly Yên đang cười nhìn hấn.

Giọng nói này tất nhiên Mộc Vi Ngưng cũng có thể nghe được, tay cầm bút lông dừng lại một chút, thân mình hơi cứng lại, đáy mắt sáng gọn mà giắt mình, sau đó lại khôi phục bình thản.

Ly Yên cười không có ác ý với Thượng Quan Dương, nhíu mày hỏi: "Thượng Quan công tử ở đây làm gì vậy?"

Trên mặt Thượng Quan Dương xẹt qua một chút xấu hổ, nói: "Ta tới đây ngắm phong cảnh."

Ly Yên trong lòng cười thầm, không nghĩ tới đường đường Thượng Quan Dương cư nhiên cũng có bộ dáng lúng túng như vậy.

"Quả thật phong cảnh nơi này rất đẹp, ta không quấy rầy Thượng Quan công tử ngắm phong cảnh nữa." Ly Yên đi lướt qua Thượng Quan Dương, ngón tay khẽ động, trong mắt thoáng qua một tia sáng đen tối.

Ly Yên đẩy cửa tiến vào, kêu: "Tỷ tỷ, ta tới thăm tỷ này."

"Tại sao lại trở về vật ?" Mộc Vi Ngưng hơi cười, thanh âm vẫn nhu hòa trước sau như một, giống như khăn lụa xẹt qua.

"Trò về thăm tỷ chứ sao!"

Mộc Vi Ngưng cười cười, tay đang cầm bút lông vẫn không dừng lại, vẽ trên giấy từng phong cảnh.

"Tỷ tỷ, nói vậy ngày nào Thượng Quan Dương đều đến trước cửa tỷ chờ đi?" Ly Yên nhíu mày, giọng nói như đang tìm đầu mối.

Bàn tay cầm bút của Mộc Vi Ngưng cứng đờ, trên bức tranh lại có một vết bút không nên có.

Nàng khẽ nhếch môi lên, thêm vài nét vào chỗ sai kia, hi vọng có thể khiến sai lầm thành hoa thêu trên gấm.

Ly Yên thu lại tươi cười, rút bức tranh của Mộc Vi Ngưng ra, một bức tranh cổ chấp: "Tỷ tỷ, một khi đã sai lầm, vô luận thay đổi như thế nào đều là vô dụng, vì sao không bỏ qua sai lầm này, vẽ lại một lần nữa, có lẽ kết quả có thể tốt hơn như thế này."

Bàn tay cầm bút của Mộc Vi Ngưng khẽ rũ xuống, sắc mặt nhàn nhạt, mặt không biểu cảm, Ly Yên lại nói thêm: "Quá khứ thì hãy để cho nó trở thành quá khứ, cho mình được làm lại từ đầu, Lăng Dạ Trần hi vọng tỷ hạnh phúc."

"Tỷ sẽ không ở cùng một người tỷ không thích." Mộc Vi Ngưng hít thở sâu một hơi, kiên quyết nói.

"Tỷ thật sự không thích hấn sao?" Hai mắt của Ly Yên như ngọc lưu ly nhìn chăm chăm Mộc Vi Ngưng, không hề bỏ qua bất cứ cảm xúc nào trên mặt nàng.

Bỗng nhiên, bên ngoài truyền một âm thanh ngã xấp xuống, sắc mặt Mộc Vi Ngưng chợt biến đổi, lập tức đi ra ngoài.

Ly Yên nhếch môi một cái, đi sau Mộc Vi Ngưng ra ngoài.

Mộc Vi Ngưng vừa ra liền thấy bóng dáng màu trắng tẻ xiu trên mặt đất, thân sắc hoảng hốt, vội vàng đi tới, "Tại sao có thể như vậy? Yên nhi, mau đến xem xem"

Thượng Quan Dương hiển nhiên là té xiu, sắc mặt trắng bệch, ngũ quan tuấn dật không còn giọt máu nào.

Ly Yên bắt mạch cho Thượng Quan Dương, sắc mặt trầm trọng.

Trong lòng Mộc Vi Ngưng khủng hoảng, lông mày cau chặt, khăn trương hỏi: "Yên nhi, làm sao rồi?"

"Hấn bị người ta hạ độc, hấn, đã chết." Ly Yên ngưng trọng nói.

Nghe vậy, Mộc Vi Ngưng cứng đờ cả người, ánh mắt có chút rời rạc, "Chết? Làm sao có thể chết? Đã chết ..."

Quá lo lắng sẽ bị những lời này lừa dối, lúc này Mộc Vi Ngưng lại quên mất Ly Yên chính là Huyết Hồ có thể cuur người, lực chú ý đều đặt trên người Thượng Quan Dương đột ngột chết đi mà tràn ngập đau thương.

"Tỷ tỷ, đưa hấn về Thượng Quan Bảo, để người trong Thượng Quan Bảo an táng hấn đi!"

"Không." Mộc Vi Ngưng nghẹn ngào, hốc mắt trở nên đỏ bừng, "Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?"

"Tỷ tỷ, hấn vốn chẳng có quan hệ gì với chúng ta, đưa hấn về Thượng Quan Bảo thôi!" Ly Yên khuyên nhủ.

"Không cần..." Khóa mắt ngập đầy nước mắt, Mộc Vi Ngưng ưu thương, Ly Yên chưa bao giờ thấy nàng như vậy.

"Tỷ tỷ, nếu tỷ đã không thích hần, vì sao không buông hần đi?"

Mộc Vi Ngưng giật mình, đúng rồi! Nàng không phải là không thích hần sao? Vậy cái cảm giác đau lòng này từ đâu mà đến?

"Hoa nở nên hái thì phải hái, chớ để không còn hoa phải bẻ cành, tỷ tỷ, quý trọng người trước mắt, đừng đợi đến mất đi rồi mới hối hận." Ly Yên trầm thía nói.

Mộc Vi Ngưng trong nháy mắt tựa hồ nghĩ thông suốt, liếc mắt nhìn khuôn mặt tái nhợt của Thượng Quan Dương này, tinh thần sa sút, "Nhưng, tỷ đã mất rồi!"

Ly Yên nhẹ nhàng cười, nuốt một viên thuốc vào miệng Thượng Quan Dương.

Mộc Vi Ngưng tròn to hai mắt, "Yên nhi, muối..."

"Muối cho hần ăn thuốc ngắt, chỉ muốn tỷ sớm biết lòng của mình mà thôi."

Gương mặt Thượng Quan dần dần hồng lên một chút, lông mi thon dài khẽ run rẩy, chậm rãi mở mắt, hiện lên một chút ý cười.

Mộc Vi Ngưng tức giận hỏn hên đứng lên, định đi trở về sương phòng.

"Ngưng nhi, ta nghe thấy hết cả rồi."

Lời nói của Thượng Quan Dương khiến Mộc Vi Ngưng dừng lại bước chân, nàng cắn môi, rồi đột nhiên cảm thấy không biết làm sao.

"Ngưng nhi, ta hi vọng ta có thể dùng trọn đời yêu nàng, bảo vệ nàng, cuộc bộ của ta chỉ vì nàng mà dừng lại, vô luận nàng ở đâu, chỉ cần nàng quay đầu, ta vĩnh viễn ở sau lưng nàng." Thượng Quan Dương nói với bóng lưng kia.

Giờ phút này thời gian trôi thật sự là lâu, tìm Thượng Quan Dương đập liên hồi đến nỗi không thể khống chế, hai mắt tha thiết nhìn bóng dáng của Mộc Vi Ngưng, mang theo chờ mong, hi vọng nàng quay đầu.

Rốt cuộc nước mắt giàn giụa, Mộc Vi Ngưng xoay người ôm lấy hần.

Thượng Quan Dương giật mình sững sờ một chút, hai tay ôm chặt Mộc Vi Ngưng, cảm giác hạnh phúc tràn ngập, hai mắt cảm kích nhìn Ly Yên.

Đột nhiên tiếng vỗ tay vang lên, Mộc Vi Ngưng sững sờ một lát, buông Thượng Quan Dương ra.

Chỉ thấy đám người Mộc Lâu Thư đang nhìn bọn họ, hốc mắt Dung Sảnh Thiên ửng đỏ, vẻ mặt vui mừng.

Nhất thời khiến hai gò má Mộc Vi Ngưng đỏ ửng, một màn kia bọn họ đều đã thấy được, thật muốn cúi xuống đất.

"Tìm một ngày tốt thành hôn đi!" Đuôi lông mày Mộc Lâu Thư nồng đậm ý cười, hần rất hài lòng đứa con rể này, hần luôn lo lắng cho đứa nữ nhi này, cuối cùng vẫn phải nhờ nhà đầu Ly Yên kia giúp một phen.

Thượng Quan Dương ôm Mộc Vi Ngưng, ở bên tai nàng nhẹ giọng ní non, "Ta sẽ không bao giờ buông tay nàng nữa."

Lỡ tai Mộc Vi Ngưng nháy mắt lại trở nên đỏ bừng.

Ly Yên hếch mày với Lăng Dạ Vũ nói: "Vẫn là ta lợi hại, cứ như vậy mà bị thu phục rồi."

Lăng Dạ Vũ bật cười, sủng nịch mà nói: "Vâng, nàng lợi hại nhất."

Vào một cái, kỳ hạn ba ngày đã đến.

Trong triều đình, chúng quan viên đang đợi đại điển đăng cơ bắt đầu.

Lăng Tuyết ở trong sương phòng chán đến nỗi không nhìn được, lúc trước hần có ý đồ định xông ra, sau đó lại phát hiện mình bị giam lỏng, trong lòng càng không ngừng mắng Lăng Dạ Vũ.

Hai mắt Lăng Tuyết hùng hực lửa giận, nam nhân này chẳng lẽ muốn đăng cơ? Hừ! Mỹ nhân giang sơn đều muốn? Nào có dễ dàng như vậy?

Đang lúc Lăng Tuyết đang tính toán hạ thuốc mê mấy bị ám vệ canh ở bên ngoài, một người ám vệ mặc y phục màu đen đi đến, cung kính chấp tay: "Thế tử, đặc tội."

Lăng Tuyết đang muốn hỏi hần muốn làm gì, thì ám vệ kia đã đánh bất tỉnh, vốn không cần thiết đánh bất tỉnh, chẳng qua là sợ Thế tử phản kháng sẽ làm bị thương đến Thế tử, hần là ám vệ của Vương gia, dù võ công của Thế tử có bao nhiêu lợi hại, nhưng cho đến nay hần vẫn là ám vệ bách chiến bách

thắng đây.

Trên triều đình đám quan viên đỏ mặt mũi hân hoan, đã sắp tới giờ rồi, vì sao mãi không thấy Tần đế bước ra?

Trong lòng bọn họ không khỏi thầm suy đoán, không phải là Vũ Vương gia sẽ thật sự công khai kháng chỉ không đến lễ đăng cơ chứ?

Bỗng nhiên, một bóng dáng màu vàng chói xuất hiện, chúng quan viên hít một hơi lạnh khi.

Bọn họ ở phía dưới nhỏ giọng thảo luận.

"Tại sao có thể như vậy? Vũ Vương gia đâu? Không phải nói đến lễ đăng cơ sao?"

"Đúng vậy! Lúc trước thấy Vũ Vương Gia không đồng ý đăng cơ, không phải là chạy trốn chứ?"

"Đây hình như là Thế tử thì phải! Bộ dạng rất giống Vương Gia, nhưng hân ngồi trên ngôi vị hoàng đế hình như không hợp quy củ lắm!"

Về mặt Lăng Tuyết được đỡ lên ngồi ghế rồng, Mộc Lâu Thư kinh ngạc, bước ra hỏi: "Chuyện này, đây là có chuyện gì?"

Công công bên cạnh Lăng Tuyết nhàn nhạt cười một tiếng, "Các vị đại nhân bình tĩnh chờ đợi, bây giờ tuyên đọc thánh chỉ."

"Ngô Hoàng Vạn Tuế, Vạn Tuế, Vạn Vạn Tuế." Đám quan viên đồng loạt quỳ xuống.

"Phụng Thiên Thừa Vận, Hoàng đế chiếu viết, trầm suy đi nghĩ lại, cảm thấy dân chúng ngoài kia cần trầm nhiều hơn, cho nên, Ngô Hoàng quyết định thoái vị, lập trưởng tử Lăng Tuyết thành Hoàng đế, trưởng nữ Lăng Sương thành Trấn Quốc Công, phụ trợ Tân Hoàng, Ngô Hoàng thành Thái Thượng Hoàng, lập Mộc Thị Ly Yên làm Thái hậu, cùng nhau xuất cung tuần tra, khám thử."

Lăng Tuyết nghe xong thánh chỉ hai mắt liền trầm xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng, cái gì mà xuất cung tuần tra? Căn bản chính là bắt cóc mẫu thân đi du ngoạn rồi, nực cười, hân không ngờ tới cư nhiên lại bị ông ta lừa gạt, nào có phụ thân nào hại nhi tử của mình như thế chứ?

Hân vừa tỉnh lại đã ở trong hoàng cung, trên người đã thay y phục mặc long bào, ầm vệ kia đưa cho hân một phong thư, là thư của Lăng Dạ Vũ để lại cho hân: "Tuyệt nhi, con là con trai của bốn vương, tự nhiên bốn vương muốn chia sẻ một ít, vì mẫu thân con, ngôi vị Hoàng đế này đành để lại cho con, cai trị thật tốt, ta sẽ cùng mẫu thân con hành tẩu thiên hạ, yên tâm, qua vài năm có thể sẽ trở lại gặp con, đừng để chp phụ thân và mẫu thân con thất vọng."

Nét bút hùng hồn giống như chủ nhân của nó cuồng vọng tiêu sái như thế, giọng nói giống như đó là chuyện đương nhiên Lăng Tuyết phải làm.

Lăng Tuyết lúc đó mới biết hân đã mắc mưu.

"Các vị đại nhân đều nghe rõ chứ?" Công công cười híp mắt hỏi.

"Chúng thần tuân chỉ."

Mộc Lâu Thư cười nhẹ, không nghĩ tới Vũ Vương Gia sẽ nghĩ ra biện pháp như thế, kể từ lần tuyên thánh chỉ đó, không thấy Vương gia kháng chỉ, cũng không ngồi lên ngôi vị Hoàng đế, mà lại nhàn nhã làm Thái Thượng Hoàng, thực hiện lời hứa của hân, cả đời chỉ có một thế tử là Yên nhi.

"Thời giờ đã đến, đại điển đăng cơ bắt đầu." Công công dùng giọng nói the thé mà hô cao.

Lăng Sương lúc này mặc y phục hoa lệ đi tới bên cạnh Lăng Tuyết, nhưng về mặt lại không tình nguyện, chán ghét phụ thân, cư nhiên mang theo mẫu thân chạy trốn, quan trọng là không mang nàng đi.

Lăng Dạ Nặc đứng trước cửa đại điện, tiếc nuối lắc lắc đầu, hân quả nhiên không phải là đối thủ của hoàng huynh!

Ở nơi nào đó xa xa, Lăng Dạ Vũ ôm Ly Yên ngồi ở trong xe ngựa.

"Cư nhiên giấu diếm ta lâu như vậy." Ly Yên hung hăng trừng hân.

Lăng Dạ Vũ ngượng ngùng cười, "Không phải là sợ nàng không vui sao?"

"Chàng đó, ngay cả con của mình cũng đẩy vào hố lừa." Ly Yên có chút oán trách.

"Đây là thời điểm rèn luyện cho nó, hướng hồ ngôi vị hoàng đế có biết bao nhiêu người hi vọng ngồi lên đấy?"

"Cũng không phải là tại chàng hay sao?."

"Đó là bởi vì ta còn nàng!"

Ly Yên bĩu môi, có chút ảo não, "Vậy Tuyệt nhi thì làm sao bây giờ? Còn có Như Yên, ta cũng không muốn Như Yên chia sẻ một người nam nhân với nhiều nữ nhân như thế, ta nghĩ hân Tuyệt nhi cũng sẽ không bằng lòng đâu."

Như Yên là đứa nhỏ của Thi Vũ, nàng sẽ không để cho Như Yên chịu ủy khuất.

Lăng Dạ Vũ chậm rãi cười, "Đây không phải là khảo nghiệm năng lực con của chúng ta sao? Nếu nó có thể đủ hủy bỏ hậu cung, chặn miệng đám quan viên, vậy thì chứng minh nó còn lợi hại hơn người cha này của nó rất nhiều, hoặc là, nó cũng có thể học ta một chút, ném ngôi vị Hoàng đế cho nhi tử của nó, chẳng qua hình như chuyện này không có khả năng, Cho dù nó muốn, thì e là nhi tử của nó cũng chưa hẳn lớn bằng nó bây giờ được!"

Hắn biết đám quan viên này lợi hại, muốn hủy bỏ hậu cung tuyệt đối không thể dễ dàng như vậy, huống hồ cho dù hủy bỏ hậu cung đi nữa, thì Tiểu Yên vẫn không thích hoàng cung, không bằng trực tiếp bỏ của chạy lấy người.

Ly Yên bắt đầu đi vào, kỳ thực nếu là muốn hủy bỏ hậu cung thì nàng không có biện pháp, chẳng qua nàng không thích bị nhốt trong hoàng cung này, như vậy cũng là tốt, bên người Tuyệt nhi không phải còn có Sương nhi sao? Sương nhi sẽ trợ giúp nó hủy bỏ hậu cung.

Lăng Tuyệt cùng Lăng Sương từ nhỏ đã được nàng rèn giũa không ít, hơn nữa phương diện nào cũng đã nói qua, cho nên nàng tuyệt không lo lắng hai đứa nó không cai quản tốt được quốc gia.

"Ta muốn đến Tịnh đảo." Ly Yên bỗng nhiên nghĩ đến Như Yên vẫn còn ở Tịnh đảo huấn luyện, đã lâu rồi nàng chưa đến xem nó.

"Được."

Đây là lần đầu tiên Lăng Dạ Vũ đến Tịnh đảo, nhìn một biển hoa lải này, tỏa ra mùi hương như thấm vào ruột gan. Sương mù mênh mông lơ lửng ở phía trên, chim hoàng oanh bay lượn, chim hót hoa thơm bất quá cũng chẳng hơn được nơi này.

Diệp Như Yên vừa thấy được Ly Yên, kinh hãi chạy tới.

Một thời gian ngắn không thấy, khí chất Diệp Như Yên đã cách xa với trước kia một trời một vực rồi, trên người tự tin lên vài phần, tăng thêm vài phần giảo hoạt như hồ ly, Ly Yên kết luận, nếu như Sương nhi mà gặp nó..., nhất định sẽ âm ỉ động trời.

"Như Yên, ở trong này như thế nào?" Ly Yên hỏi.

Diệp Như Yên nhếch nhếch khóe miệng, hai mắt lóe lên tia sáng cơ trí, "Tốt lắm ạ!"

Nhược Phong đứng ở một bên xoa trán, nha đầu kia, hoàn toàn không giống với lúc mới tới, bây giờ cũng biết trêu chọc người, có thể không tốt sao?

"Có ta ở đây nữ nhi làm sao có thể không tốt được chứ?" Thượng Quan Thi Vũ cười đi ra, nhớ tới lúc trước Ly Yên dặn nàng đến xem Như Yên, không ngờ nhanh như thế đã gặp nhau rồi.

Diệp Thừa Tầm ôm Diệp Như Yên, ghé vào bên tai nàng không biết đang nói cái gì, Diệp Như Yên cũng chỉ chớp chớp mắt, cười đến giảo hoạt, "Phụ thân, nữ nhân của mình thì người nên tự đuổi theo chứ."

Diệp Thừa Tầm nếu biết như vậy sẽ chẳng làm! Sẽ không để Như Yên tới đây, hiện thời hắn không quản được Như Yên nữa.

Diệp Như Yên chẳng qua là ở trên Tịnh đảo đợi một thời gian ngắn, Nhược Phong dạy nàng nhiều thứ, mà Nhược Vũ có đôi khi cũng sẽ đi theo làm ầm ĩ một phen, những người khác của Ngưng Yên Cung cũng cảm thấy chơi thật vui, cũng tới âm ỉ một chút, vì thế tính cách của Diệp Như Yên liền hoàn toàn bị ảnh hưởng.

"Thi Vũ, nói vậy tương lai Như Yên sẽ lật trời rồi." Ly Yên che miệng trêu ghẹo. Với tiềm chất của Như Yên, hơn nữa nhiều người của Ngưng Yên Cung bồi dưỡng như vậy, tương lai có thể sánh cùng Lăng Tuyệt, là đối thủ với Lăng Sương rồi.

"Đương nhiên, đây là nữ nhi của ta, đúng rồi, làm sao nguoi tới đây?"

"Ta? Cũng như nguoi, chuẩn bị đi xem cảnh đẹp thế giới này rồi, bây giờ thuận tiện đến xem Như Yên một chút."

Thượng Quan Thi Vũ nhú mày, liếc Lăng Dạ Vũ một cái, "Hắn làm sao mà rảnh được?"

Ly Yên cười cười, thầm nói bên tai Thượng Quan Thi Vũ vài câu, Thượng Quan Thi Vũ kinh ngạc, sau đó chắc chắn một tiếng, "Lăng Tuyệt thật sự là đáng thương."

Nàng ở trên Tịnh đảo, dĩ nhiên không biết trong hoàng cung xảy ra chuyện gì, bây giờ nghe Ly Yên nói như vậy, nhất thời bội phục Lăng Dạ Vũ sát đất.

"Tương lai nữ nhi của nguoi là phải ở bên cạnh con ta rồi đấy." Ly Yên ném một câu này, lập tức hướng tới Diệp Như Yên, đem một quyển sách đưa cho nàng.

"Như Yên, quyển sách này có rất nhiều tri thức, con phải đọc thật kỹ, đợi đến tương lai sau khi ra khỏi Tịnh đảo, đi hoàng cung tìm đương kim Hoàng đế, cũng là Tuyệt ca ca của con, " nói xong, Ly Yên lấy ra một tấm lệnh bài, "Cầm cái này con có thể tự do ra vào hoàng cung, tiến cung sẽ không có kẻ nào dám ngăn con."

Diệp Như Yên nhu thuận đáp một câu, đầy mắt lại tránh qua một chút giảo hoạt, vào hoàng cung? Nàng còn muốn đi xem thế giới này là như thế nào,

nàng mới không thích vào tiền hoàng cung như căn nhà giam này đâu!

Ly Yên bắt được tia giao hoạt trong mắt Như Yên, lại cười thầm không nói gì, Tuyệt nhi à Tuyệt nhi, nói vậy tương lai con đường truy vợ của con thật là xa xôi!

"Nhược Phong." Ly Yên nhẹ kêu một tiếng.

"Lão Đại." Nhược Phong cũng kêu một câu, đi đến trước mặt nàng, biết là nàng có chuyện cần phân phó nàng.

"Người a! Đi tìm một nam nhân tốt mà gả đi, người giúp ta quản lý sản nghiệp nhiều năm như vậy cũng đã mệt mỏi rồi."

Nhược Vũ đã có Lăng Dạ Phong, nàng cũng không lo lắng nữa, chẳng qua là Nhược Phong nhiều năm như vậy vẫn lao tâm lao lực vì nàng, hiện thời vẫn độc thân một mình.

Nhược Phong nghe vậy nóng nảy, "Lão Đại, ta đã làm sai gì sao? Đừng đuổi ta đi."

Ly Yên xoa trán, "Người muốn đến đi đâu vậy? Nghe ta, phải biết suy nghĩ cho mình."

Ly Yên lấy ra một tấm lệnh bài, "Từ nay về sau, người chính là Cung chủ của Ngưng Yên cung, nếu người không lấy chồng, có Ngưng Yên Cung trong tay, người cũng có bảo đảm, còn có, nói với đám thủ hạ, ai muốn rời đi cũng có thể, cấp cho bọn họ một khoản bạc, hiểu chưa?"

Trước kia nàng thành lập thế lực như vậy chỉ là vì muốn có một bảo đảm, hiện thời có Vũ ở bên người nàng, nàng sắp rời đi hành tẩu thiên hạ, cũng không cần thiết những thứ này.

Nhược Phong định cự tuyệt, Ly Yên lại kiên định mà nói: "Người phải nhận lấy."

Nhược Phong khẽ cắn môi, "Vâng, Lão Đại, nếu quả có một ngày người trở về, Ngưng Yên Cung vẫn là của người như trước."

Nàng nói nguyên si lời mà Ly Yên nói cho mọi người trong Ngưng Yên Cung, nhưng chẳng có ai muốn rời đi, đối với bọn hắn mà nói, Ngưng Yên Cung là chốn an nghỉ của bọn họ, đương nhiên, đây là sau này.

"Được rồi, chúng ta phải đi rồi, Như Yên ngoan ngoãn nghe lời nhé!" Ly Yên tặng hết những gì mình có, đột nhiên cảm giác thật nhẹ nhàng.

Diệp Như Yên nhu thuận gật đầu, ánh mắt nhìn theo bóng dáng xa dần của bọn họ.

"Tiểu Yên, nàng còn muốn đi đâu sao?" Lăng Dạ Vũ hỏi.

"Ta nghĩ muốn đến đây vực Tuyệt Mệnh nhìn xem sư phụ." Ly Yên nhìn bầu trời, hai mắt có chút âm đạm.

"Được, ta đi cùng nàng."

Lấy võ công hiện thời của hai người, đã có thể sử dụng khinh công trực tiếp xuống đáy vực.

Ly Yên quỳ gối trước mộ sư phụ, bên cạnh đã có đám cỏ dại mọc hơi cao.

"Sư phụ, tâm nguyện của người đã hoàn thành, Đại lục thống nhất rồi." Ly Yên vừa nghĩ tới sư phụ là vì nàng mà chết, trong lòng lại khó chịu giống như bị cái gì đó đè lên.

Lăng Dạ Vũ quỳ xuống, dập đầu ba lần trước ngôi mộ, "Nếu không có người, ta cũng không thể sống cùng Tiểu Yên rồi, cảm ơn người, ta nhất định sẽ đối với Tiểu Yên thật tốt, sẽ không làm người thất vọng."

Hai người đứng trước mộ đứng một hồi lâu, mãi cho đến khi mặt trời lặn xuống núi.

"Được rồi, đến chàng quyết định, bây giờ chúng ta đi đâu?" Lên tới vách đá trên đáy vực Tuyệt Mệnh, Ly Yên lên xe ngựa nói.

"Ta dẫn nàng đến một nơi bí mật." Lăng Dạ Vũ ôn nhu nói.

Ly Yên tò mò, "Nơi bí mật nào?"

Lăng Dạ Vũ im lặng không nói gì, dáng vẻ thần bí khó lường, trong mắt mỉm cười toan tính.

Ly Yên tròn mắt nhìn hắn, lại còn thừa nước đục thả câu.

"Vương Gia, đến rồi."

Lăng Dạ Vũ nghe vậy, mỉm cười một chút, "Tiểu Yên, chúng ta đi xuống đi!"

Ly Yên nhú mày, nàng muốn nhìn xem trong hồ lô hắn đang bán cái gì.

Vừa xuống xe, hai mắt của Ly Yên tròn to, vẻ mặt không thể tin, xoay mặt nhìn về phía Lăng Dạ Vũ, thấy hắn sừng nịch đang nhìn mình.

"Chàng, làm sao chàng tìm được chỗ này?" Trong mắt Ly Yên kinh ngạc đến không nói nên lời.

Phóng mắt nhìn qua, một đám Mạn Châu Sa Hoa lớn, đỏ rực chói lọi hai mắt, từng đóa hoa lay động trong gió, rung động nói không nên lời, giống như mình ngập ở trong biển lửa, vô cùng diễm dứa loè loẹt.

(*Mạn Châu Sa Hoa: hoa Lily)

Lăng Dạ Vũ cười nhẹ, "Sáu năm trước ta cũng đã gieo xuống rồi."

Sáu năm trước hắn hỏi Ly Yên thích gì, phát hiện nàng thích Mạn Châu Sa Hoa, vốn định làm nàng ngạc nhiên, cũng không ngờ khi đó nàng lại rút xuống vực, hiện thời hắn rốt cục có thể mang nàng đến xem mảnh đất phồn hoa này rồi.

Lăng Dạ Vũ quì một gối, trong tay lấy ra một chiếc nhẫn, cầm tay Ly Yên, đeo cho nàng, "Ta chưa bao giờ hướng nàng cầu hôn, ngay cả hôn lễ sáu năm trước cũng đều là do nàng nỗ lực giành lấy, bây giờ, ta bổ sung khiếm khuyết cầu hôn với nàng."

Ly Yên sững sờ tại chỗ, ngạc nhiên xem hắn, nói không nên lời, ánh mắt thoáng qua chiếc nhẫn có chút nghi hoặc.

Nhìn thấy Ly Yên nghi hoặc, Lăng Dạ Vũ giải thích: "Sương nhi nói với ta, muốn cầu hôn, cần có chiếc nhẫn này, ta sai người tạo ra nó, Sương nhi nói, ngón áp út nối liền trái tim, đeo nhẫn lên ngón đó, sẽ chứng minh lòng của nàng sẽ chỉ thuộc về ta mà thôi."

Nước mắt Ly Yên nhất thời như lũ phá bờ đê, Lăng Dạ Vũ lại sốt ruột đứng lên, hỏi: "Tiểu Yên, nàng làm sao vậy? Tại sao lại khóc? Không vui sao? Không thích ta liên đới."

"Không có, ta rất thích, rất thích." Ly Yên cầm lấy chiếc nhẫn trên tay, nước nở nói.

"Vậy tại sao lại khóc?"

Ly Yên nín khóc mỉm cười, hai tay ôm cổ Lăng Dạ Vũ, hôn lên đó, Lăng Dạ Vũ sững sốt, hiếm khi thấy Tiểu Yên chủ động như vậy.

Biển hoa lộng lẫy tràn ngập, hai người ngã xuống ôm hôn đắm thiết, ngập tràn hơi thở hạnh phúc, nhẫn trong tay phát sáng rực rỡ, tạo nên độc cong khúc xạ, lóe ra tia sáng nhiều màu.

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vương Phi Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.